

СТЕФАНИ МАЙЪР

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ЗАВОРЯВАНЕ

ЗДРАЧ - КНИГА ЧЕТВЪРТА

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗАЗОРЯВАНЕ

Превод: Моника Колчевска, Любители

chitanka.info

ПЪРВА КНИГА: БЕЛА

Детството не е от раждането до определена възраст, на която детето е вече пораснало и е оставило настрана детинщините.

Детството е кралството, в което никой никога не умира.

Една Сейнт Винсът
Милей

ПРЕДГОВОР

Бях получила повече от заслужения си дял преживявания на косъм от смъртта — не бе нещо, с което наистина свикваш някога.

Обаче изглеждаше особено неизбежно да се изправя отново в лице със смъртта.

Сякаш наистина бях белязана за неприятности. Бях ги избягвала непрекъснато, но те винаги се връщаха обратно при мен.

И все пак, този път беше толкова по-различен от останалите.

Можеш да избягаш от нещо, от което се страхуваш, можеш да се опиташ да се пребориш с нещо, което мразиш. Всичките ми инстинкти бяха насочени срещу този тип убийци — чудовищата, враговете.

Когато обичаш този, който те убива, това не ти оставя никакъв избор.

Как би избягал, как би се борил, като това би наранило любимия ти човек? Ако животът ти е всичко, което можеш да дадеш на най-скъпото си, как не би го дал? Ако е някой, който истински обичаш?

1. СГОДЕНА

Никой не те зяпа, казах си аз. Никой не те зяпа. Никой не те зяпа.

Но, понеже не можех да лъжа убедително дори себе си, се наложи да проверя.

Докато седях и чаках един от трите светофара в града да светне зелено, хвърлих поглед надясно — в минивана си, госпожа Уебър бе извърнала цялото си тяло в моята посока. Очите ѝ се впиваха в моите, и аз се отдръпнах назад, чудейки се защо не сведе поглед или не изглежда засрамена. Все още се считаше за грубо да се зяпат хората, нали? Това не важеше ли вече?

Тогава си спомних, че тези стъкла са толкова тъмни, че вероятно си няма и на идея дали самата аз съм наистина тук, да не говорим и че я хванах да гледа. Опитах се да се успокоя от този факт, че не гледа наистина към мен, ами към колата.

Моята кола. Ъх.

Погледнах наляво и простенах. Двама минувачи бяха замръзнали на пешеходната пътека, изпускайки шанса си да пресекат, докато зяпаха. Зад тях господин Маршъл се кокореше през отрупаната с чинии витрина на малкия си сувенирен магазин. Поне не си беше опрял носа в стъклото. Все още.

Светна зелено и аз, бързайки да избягам, натиснах педала за газта без да мисля — нормалният начин, по който бих го форсирала, за да накарам античния ми шевролет пикап да се раздвижи.

Двигателят изръмжа като ловуваща пантера, колата се изстреля напред толкова бързо, че тялото ми се удари назад в черната кожена седалка, а стомахът ми се сплеска към гръбнака.

— Аргх! — изписках аз, като затърсих спирачката. Едва бутнах педала, но така или иначе колата се закова абсолютно на място.

Не смеех да се огледам, за да видя реакциите. Ако имаше някакво съмнение кой е карал тази кола преди, вече бе изчезнало. С върха на обувката си леко натиснах педала за газта с половин милиметър и колата се изстреля напред отново.

Успях да стигна целта си — бензиностанцията. Освен ако не бях смъртно болна, изобщо не бих отишла в града. Минавах без много неща тези дни, като замразени тортички и връзки за обувки, за да избегна да прекарвам времето си на публично място.

Движейки се сякаш бях на състезание, отворих капака, магнах капачката, сканирах картата и сложих струйника в резервоара за секунди. Разбира се, нямаше какво да направя, за да накарам цифрите на уреда за измерване да побързат. Те се отброяваха бавно, почти като че ли го правеха само, за да ме дразнят.

Не беше ясно навън — типичен дъжделив ден във Форкс, Вашингтон — но все още имах чувството, че над мен имаше прожектор, който привличаше вниманието към деликатния пръстен на лявата ми ръка. В такива моменти, усещайки вперените погледи в гърба ми, имах усещането, че пръстенът пулсираше като неонов знак: Погледни ме, погледни ме.

Беше глупаво да бъда толкова смутена, знаех това. Освен майка ми и баща ми, наистина ли имаше значение какво казват другите за годежа ми? За новата ми кола? За мистериозното ми приемане в колеж от Бръшляновата лига? За лъскавата ми черна кредитна карта, която сякаш изгаряше задния ми джоб в момента?

— Да бе, кой го интересува какво мислят — промърморих изпод дъха си.

— Ъм, госпожице? — обади се един мъжки глас.

Обърнах се, а след това ми се прииска да не го бях правила.

Двама мъже стояха до лъскава шест местна кола с чисто нови каяци завързани отгоре. Никой от тях не гледаше към мен — и двамата бяха зяпнали колата.

Лично аз не го разбирах. Но все пак, бях горда и от това че можех да различа символите за тойота, форд и шевролет. Тази кола бе лъскаво черна, гладка и хубава, но си оставаше просто кола за мен.

— Съжалявам, че ви притеснявам, но можете ли да ми кажете какъв модел кола карате? — попита високият.

— Ъм, мерцедес, нали?

— Да — каза учтиво мъжът, докато ниският му приятел извъртя очи като чу отговора ми. — Знам. Но се чудех, това... да не би да карате мерцедес гардиън? — Мъжът произнесе името с благоговение. Имах чувството, че този тип щеше да се разбере доста добре с Едуард

Кълън, моят... моят годеник (нямаше начин да се заобикаля истината с приближаващата сватба тези дни). — Не би трябвало да са на европейския пазар все още — продължи мъжът — да не говорим за тук.

Докато очите му проследяваха контурите на колата ми — на мен не ми изглеждаше по-различна, от който и да е мерцедес седан, но пък какво разбирах аз? — за кратко се замислих за проблемите ми с думи като годеник, сватба, съпруг и така нататък.

Просто не можех да го побера в главата си.

От една страна бях възпитана да се свивам при самата мисъл за пухкава бяла рокля и букети. Но още повече от това, просто не можех да съгласувам това улегнало, почтително и скучно понятие като съпруг с общата ми представа за Едуард. Все едно да категоризираш архангел като счетоводител — не можех да си го представя в каквато и да е банална роля.

Както винаги, веднага щом започнех да си мисля за Едуард, ме обземаше замайваща вихрушка от фантазии. На непознатия му се наложи да прочисти гърлото си, за да привлече вниманието ми — той все още очакваше отговор за произхода и модела на колата.

— Не знам — казах му откровено аз.

— Имате ли нещо против да се снимам с нея?

Отне ми секунда да асимилирам това.

— Сериозно? Искате да се снимате с колата?

— Разбира се — никой няма да ми повярва, ако нямам доказателство.

— Ъм. Добре. Няма проблеми.

Бързо върнах струйника на мястото му и се вмъкнах на предната седалка, за да се скрия, докато ентусиаста извади огромен професионален на вид фотоапарат от раницата си. Той и приятелят му се редуваха да позират до предницата, след което отидоха да се снимат отзад при багажника.

— Липсва ми пикапа ми — изхленчих на себе си.

Колко, колко удобно — прекалено удобно — че пикапът ми изхриптя последния си хрип точно седмици след като с Едуард се бяхме съгласили на неуравновесеното ни споразумение, като един от детайлите беше, че ще му бъде позволено да замени пикапа ми, когато издъхне. Едуард се кълнеше, че само това се очакваше — пикапът ми

бе живял дълъг, пълноценен живот и е издъхнал от естествени причини. Според него. И, разбира се, аз нямаше как да проверя версията му или да се опитам да го възкреса от мъртвите със собствени сили. Любимият ми механик...

Веднага спрях тази мисъл, като отказах да ѝ оставя заключение. Вместо това се заслушах в гласовете на мъжете отвън, заглушени от стените на колата.

— ... обгориха я с огнехвъргачка на онлайн видеото. Дори не набръчка боята.

— Разбира се, че не. Можеш да прекараш танк през това бебче. Няма пазар за такива тук. Направени са за дипломати от Средният Изток, военни и най-вече наркобарони.

— Мислиш ли, че тя е нещо такова? — попита ниският с поприглушен глас. Сведох глава, като бузите ми пламнаха.

— Хъх — каза високият. — Може би. Не мога да си представя за какво иначе ще ѝ потрябват бронирани стъкла срещу ракети и четири тона броня тук. Сигурно се е насочила към някое по-опасно място.

Броня. Четири тона броня. И бронирани стъкла срещу ракети? Добро. Какво стана с добрите стари бронирани стъкла срещу куршуми?

Е, поне това вече имаше някакъв смисъл — ако имаш много извратено чувство за хумор.

Не бе така, сякаш не очаквах Едуард да се възползва от сделката ни, да я извърти така, че да даде много повече, отколкото да получи. Съгласих се, че може да замени пикапа ми само ако се нуждае от заменяне, без да очаквам този момент да дойде толкова скоро, разбира се. Когато бях принудена да призная, че пикапът се бе превърнал в нищо повече от един замръзнал атрибут към класическите шевролети на тротоара ми, знаех, че идеята му за заместител вероятно щеше да ме засрами. Да ме сложи в центъра на погледи и шепнения. Бях се оказала права за тази част. Но дори и в най-мрачните си представи, не бях предвиждала, че той ще ми вземе две коли.

Колата за „преди“ и колата за „след“. Беше ми казал, че е взета на заем и бе обещал да я върне след сватбата. Това изобщо не го разбирах. Досега.

Ха-ха. Защото бях така крехка за човек, така некадърна и такава жертва на собствения ми опасно лош късмет, че очевидно се нуждаех

от кола, която спираше танкове, за да се опазя. Ужасно смешно. Бях убедена, че той и братята му доста са се позабавлявали на мой гръб.

Или може би, просто може би, един малък глас прошепна в главата ми, това не е шега, глупчо. Може би е наистина загрижен за теб. Това няма да е първият път, когато е прекалявал с опитите си да те предпази.

Въздъгнах.

Все още не бях видяла колата „след“. Беше скрита под едно покривало в най-дълбокия ъгъл на гаража на Кълънови. Досещам се, че повечето хора биха надникнали досега, само че аз наистина не исках да знам.

Вероятно никаква броня по колата — защото нямаше да ми потрябва след медения месец. Реалната неразрушимост беше просто един от многото плюсове на това, на което се надявах. Най-добрата част от това да бъдеш Кълън не бяха скъпите коли или впечатляващите кредитни карти.

— Хей — извика високият мъж, като се опита да надникне през стъклото. — Свършихме. Много благодаря!

— Няма проблеми — извиках обратно, след което се впрегнах, когато включих двигателя и натиснах педала — съвсем лекичко надолу...

Без значение колко пъти минавах през същия познат път към къщи, все още не можех да накарам избелелите от дъжда листовки да изчезнат. Всяка една от тях, забита в телефонните постове и залепени за улични знаци, бяха като нов плесник пред лицето. Напълно заслужен плесник. Не можех да ги избегна на този път. Не и със снимки на любимия ми механик, който изскача покрай мен на разни интервали.

Най-добрият ми приятел. Моят Джейкъб.

Постерите „Виждали ли сте това момче?“ не бяха по идея на бащата на Джейкъб. Именно моят баща, Чарли, бе принтирал листовките и ги бе разпръснал из града. И не само във Форкс, но и в Порт Анджелис и Секуим и Хокиам и Абърдийн и всеки друг град на Олимпийския полуостров. Беше се уверил, че всички полицейски управления в щата Вашингтон имат същата листовка, закачена на стената. В собственото му управление имаше цяла коркова дъска

посветена на откриването на Джейкъб. Коркова дъска, която бе предимно празна, за негово разочарование и безсилие.

Баща ми беше разочарован не само от липсата на отклик. Беше най-вече разочарован от Били, бащата на Джейкъб и най-близкият приятел на Чарли.

За това, че Били не бе повече посветен в издирването на шестнайсетгодишния „беглец“. За отказа на Били да окачи листовки в Ла Пуш, резервата на брега, където бе дома на Джейкъб. За привидната му примиреност с изчезването на Джейкъб, сякаш нямаше какво друго да се направи. За това, че бе казал „Джейкъб е вече възрастен човек. Ще се прибере вкъщи, ако поиска.“

И бе разочарован от мен, че бях взела страната на Били.

Аз също не исках да окачвам постери. Защото двамата с Били знаехме къде е Джейкъб, грубо казано, и също така знаехме, че никой не е виждал това момче.

Листовките предизвикаха обичайната голяма, дебела буца в гърлото ми, обичайните смъдящи сълзи в очите ми и бях доволна, че Едуард е на лов тази събота. Ако Едуард бе видял реакцията ми, и той щеше да се почувства ужасно.

Разбира се, имаше и минуси за това, че бе събота. Докато завивах бавно и внимателно към моята улица, можех да видя полицейската кола на баща ми в алеята на къщата ни. Отново бе пропуснал риболова. Все още се сърдеше за сватбата.

Така че нямаше да мога да използвам телефона вътре. Но трябваше да се обадя...

Паркирах на тротоара до шевролетната скулптура и извадих мобилния телефон, който Едуард ми бе дал за спешни случаи, от жабката. Набрах номера, като задържах пръста си на копчето за прекъсване на разговора, докато телефона звънеше. Просто за всеки случай.

— Ало? — отвърна Сет Клиъруотър и аз въздъгнах облекчено. Бях прекалено голяма страхливка, за да говоря с голямата му сестра Лия. Фразата „да ми откъсне главата“ не беше напълно метафора, когато ставаше дума за Лия.

— Хей, Сет, Бела е.

— Оу, здрасти, Бела! Как си?

Задавих се. Отчаяна за успокояване.

— Добре.

— Обаждаш се за последните данни?

— Ти си медиум.

— Едва ли. Не съм като Алис — просто ти си предсказуема — пошегува се той. Измежду килаетската глутница в Ла Пуш, само на Сет му бе комфортно да назовава Кълънови по име, пък да не говорим за шегуването с неща като почти всезнаещата ми бъдеща зълва.

— Знам, че съм такава. — Поколебах се за минутка. — Как е той?

Сет въздъхна.

— Както винаги. Не иска да говори, макар че знаем, че ни чува. Опитва се да не мисли като човек, нали знаеш. Просто следва инстинктите си.

— Знаеш ли къде е сега?

— Някъде в северна Канада. Не мога да ти кажа в коя област. Той не обръща особено внимание на щатските граници.

— Някакъв намек, че може да...

— Няма да се върне вкъщи, Бела. Съжалявам.

Преглътнах.

— Няма проблеми, Сет. Знаех го още преди да попитам. Просто не мога да спра да се надявам.

— Да, всички се чувстваме по този начин.

— Благодаря ти, че ме търпиш, Сет. Знам, че другите сигурно се държат хладно с теб.

— Не са най-големите ти фенове — съгласи се весело той. — Малко е тъпо, струва ми се. Джейкъб направи избора си, а ти — своя. На Джейк не му харесва отношението им към това. Естествено, не е и супер въодушевен и че го проверяваш.

Ахнах.

— Мислех си, че не ви говори?

— Не може да крие всичко от нас, колкото и да се опитва.

Значи Джейкъб знаеше, че се тревожа. Не бях сигурна как се чувствам относно това. Е, поне знаеше, че не съм препуснала към залеза, забравяйки го напълно. Вероятно си мислеше, че съм способна на такова нещо.

— Предполагам, че ще се видим на... сватбата — казах аз, като изцедих думата през зъби.

— Да, аз и мама ще сме там. Беше яко от твоя страна да ни поканиш.

Усмихнах се на ентузиазма в гласа му. Въпреки че идеята да поканим семейство Клиъруотър бе на Едуард, се радвах, че му е хрумнала. Присъствието на Сет щеше да е страхотно — нещо като връзка, макар и незначителна, към липсващия ми кум.

— Нямаше да е същото без теб.

— Прати на Едуард поздрави от мен, става ли?

— Разбира се.

Поклатих глава. Приятелството, което се бе зародило между Едуард и Сет все още беше нещо, което човъркаше мозъка ми. Въпреки това беше доказателство, че нещата можеха да бъдат и по-различни. Че вампирите и върколаците можеха да се спогодят, само ако поискаха.

Не на всеки му допаднаше тази идея.

— Ау — каза Сет, като гласът му се извиси с една октава нагоре.
— Ъ, Лия си е вкъщи.

— Оу! Чао!

Телефонът замря. Оставих го на седалката и се подготвих психически да вляза в къщата, където ме очакваше Чарли.

Горкият ми баща имаше толкова много неща на главата си в момента. Беглецът Джейкъб бе само една от капките на преливащата му чаша. Беше почти толкова разтревожен, колкото и мен, за пълнолетната му дъщеря, която бе почти възрастен човек, и на която й предстоеше да стане госпожа само след няколко дни.

Тръгнах бавно през лекия дъжд, припомняйки си вечерта, когато му казахме...

Когато звукът на патрулката на Чарли обяви пристигането му, пръстенът внезапно започна да тежи с един тон на пръста ми. Искаше ми се да завра лявата си ръка в джоба си, или може би да седна върху нея, но хладната, силна хватка на Едуард я държеше право отпред.

— Стига си се притеснявала, Бела. Моля те, опитай се да си спомниш, че няма да даваш самопризнания за убийство.

— Лесно ти е на теб да го кажеш.

Заслушах се в зловещия звук на ботушите на баща ми, които жвакаха през тротоара. Ключът издрънча във вече отворената врата.

Звукът ми напомни за частта във филмите на ужасите, когато жертвата осъзнае, че е забравила да сложи веригата на вратата.

— Успокой се, Бела — прошепна Едуард, слушайки ускоряването на сърцето ми.

Вратата се затръшна срещу стената и аз се присвих така, сякаш са ми пунали ток.

— Хей, Чарли — обади се Едуард, напълно спокоен.

— Не! — изпротестирах аз изпод дъха си.

— Какво? — прошепна обратно Едуард.

— Изчакай първо да си махне пистолета!

Едуард се изкиска и прокара свободната си ръка през рошавата си бронзова коса.

Чарли се появи иззад ъгъла, все още в униформа, все още въоръжен и опитвайки се да не направи физиономия, когато ни видя да седим един до друг на тясното канапе. Напоследък се стараеше страшно много да харесва повече Едуард. Разбира се, разкритието щеше да сложи край на тези опити моментално.

— Здравсти, деца. Какво става?

— Бихме искали да поговорим с теб — каза Едуард, така ведро.
— Имаме добри новини.

Изражението на Чарли се промени за секунда от престорена дружелюбност на мрачно подозрение.

— Добри новини? — изръмжа Чарли, като погледна право към мен.

— Седни, татко.

Той повдигна една вежда, гледайки ме в продължение на пет секунди, след което закри шумно към креслото и седна на самия му ръб, с изпънат като струна гръб.

— Не се шашкай, тате — казах аз след момент на напрегнато мълчание. — Всичко е наред.

Едуард направи физиономия и знаех, че бе възражение към думата наред. Вероятно би използвал нещо повече, като например чудесно или перфектно или великолепно.

— Разбира се, Бела, разбира се. Ако всичко е толкова наред, защо тогава се потиш?

— Не се потя — излъгах аз.

Отдръпнах се назад от ядосаното му мръщене, свивайки се към Едуард и инстинктивно избърсвайки с дясната си ръка челото си, за да премахна уликите.

— Ти си бременна! — избухна Чарли. — Бременна си, нали?

Въпреки че въпросът бе очевидно отправен към мен, той гледаше разгневено към Едуард и можех да се закълна, че ръката му трепна към пистолета.

— Не! Разбира се, че не съм! — Искаше ми се да сръчкам Едуард в ребрата, но знаех, че от това само щеше да ми излезе синина. Казах му, че хората веднага ще стигнат до това заключение! Каква друга възможна причина биха имали разумните хора да се омъжат на осемнайсет? (Отговорът му тогава ме накара да извъртя очи. Любов. Да бе.)

Заплашителното изражение на Чарли се смекчи с един тон. Обикновено беше доста очевидно върху лицето ми, когато казвах истината, така че сега ми повярва.

— Оу. Извинявай.

— Извинението се приема.

Имаше дълга пауза. След секунда осъзнах, че всички очакват от мен да кажа нещо. Погледнах паникьосано към Едуард. Нямах начин да изкарам думите.

Той ми се усмихна, след което изпъчи рамене и се обърна към баща ми.

— Чарли, осъзнавам, че малко объркахме реда на нещата. По традиция трябваше да попитам първо теб. Не съм възнамерявал да покажа неуважение, но след като Бела вече каза „да“ и не искам да пренебрегвам решението ѝ в този случай, вместо да те моля за ръката ѝ, ще те помоля за благословията ти. Ще се женим, Чарли. Обичам я повече от всичко на света, повече от собствения ми живот и — по някакво чудо — и тя ме обича по този начин. Ще ни дадеш ли благословията си?

Звучеше толкова сигурен, толкова спокоен. За един момент, заслушана в абсолютната увереност на гласа му, почувствах рядък миг на прозрение. Можех смътно да видя начина, по който светът изглеждаше за него. С дължината на един сърдечен удар, тази новина беше напълно логична за мен.

След което улових изражението на лицето на Чарли, чиито очи се бяха ококорили срещу пръстена.

Задържах дъха си, докато кожата му сменяше цвета си — от бледа към червена, от червена към лилава, от лилава към синя. Започнах да се изправлям — не съм особено сигурна какво възнамерявах да направя — може би да приложа хватката Хаймлих, за да се убедя, че не се е задавил — но Едуард стисна ръката ми и промърмори „Дай му минутка“ толкова тихо, че само аз успях да го чуя.

Мълчанието бе много по-дълго този път. След което, постепенно, тон по тон, цветът на Чарли се върна към нормалното. Устните му бяха стиснати, а веждите смръщени — разпознах „дълбоко замисленото“ му изражение. Той ни изучаваше с поглед дълго време преди да усетя как Едуард се успокоява от другата ми страна.

— Предполагам, че не съм чак толкова изненадан — измърмори сърдито Чарли. — Знаех си, че щеше да ми се наложи да се справя с нещо такова рано или късно.

Издишах.

— Сигурна ли си за това? — настоя Чарли, гледайки ме ядосано.

— Сто процента съм сигурна за Едуард — казах му аз без да мигна.

— Обаче да се жените? Закъде бързате толкова? — Той отново ме изгледа подозрително.

Бързането беше поради факта, че се приближавах все по-близо до деветнайсетте си години, докато Едуард бе замръзнал във цялото си седемнайсетгодишно величие, в каквото се намираше вече над деветдесет години.

Не че този факт изискваше женитба според мен, но сватбата бе важно изискване за деликатния и заплетен компромис, който Едуард и аз бяхме направили, за да стигнем най-накрая до тази част, трансформацията ми от смъртна на безсмъртна.

Това не бяха неща, които можех да обясня на Чарли.

— Ще заминем заедно за Дартмут през есента, Чарли — напомни му Едуард. — Искам да направя това, ами, по правилният начин. Така съм възпитан. — Той сви рамене.

Не преувеличаваше — наистина са си падали по старомодните морални ценности през Първата световна война.

Устата на Чарли се изви на една страна. Търсейки нещо, за което може да се хване. Но какво можеше да каже? Предпочитам първо да поживеете в грях? Той беше баща — ръцете му бяха вързани.

— Знаех си, че ще се случи — промърмори намръщено той на себе си. След което, внезапно, лицето му стана напълно гладко и безизразно.

— Тате? — попитах разтревожено. Погледнах към Едуард, но не можех да разчета и неговото лице, докато наблюдаваше Чарли.

— Ха! — избухна Чарли. Подскочих на мястото си. — Ха, ха, ха!

Зяпах невярващо, докато Чарли се бе свил на две от смях — цялото му тяло се тресеше от него.

Погледнах към Едуард за превод, но устните му бяха стиснати така, сякаш и той самият се опитваше да удържи смеха си.

— Добре, става — каза сподавено Чарли. — Женете се. — Още една вълна от смях го разтресе. — Но...

— Но какво? — настоях аз.

— Но ти трябва да кажеш на майка си! Няма да кажа и думичка на Рене! Това си е изцяло твоя работа! — Той избухна отново в силен смях.

Застинах с ръка на дръжката, усмихвайки се. Разбира се, по това време думите на Чарли ме бяха ужасили. Ултимальна гибел: да кажа на Рене. Ранният брак бе на по-високо място в черния ѝ списък от варенето на живи кученца.

Кой можеше да предвиди отговора ѝ? Не и аз. Определено не и Чарли. Може би Алис, но не се бях сетила да я попитам.

— Е, Бела — бе казала Рене след като сподавено и заеквайки бях казала невъзможните думи: Мамо, ще се омъжвам за Едуард. — Малко съм засегната, че ти отне толкова време да ми кажеш. Самолетните билети поскъпват все повече. Оуу — развълнува се тя. — Мислиш ли, че ще махнат гипса на Фил до тогава? Ще развали снимките, ако не е в костюм...

— Задръж за малко, мамо — ахнах аз. — Какво искаш да кажеш с това „че ми е отнело толкова време“? Тъкмо се сго... сго... — Беше ми невъзможно да изкарам думата „сгодих“. — ... уредихме нещата, нали знаеш, днес.

— Днес? Сериозно? Ето това е изненада. Предположих...

— Какво си предположила? Кога си предположила?

— Ами, когато ме посетихте през април, ми се стори, че нещата вече са уредени, ако се сещаш какво имам предвид. Не си трудна за разчитане, миличка. Но не казах нищо, защото знаех, че с нищо няма да помогне. Ти си точно като Чарли. — Тя въздъхна, примирена. — Веднъж щом си наумиш нещо, няма как да те разубеди човек. Разбира се, точно като Чарли, и ти се придържаш към решенията си.

И тогава каза последното нещо, което очаквах да чуя от нея.

— Не повтаряш моите грешки, Бела. Звучиш така, сякаш си изплашена до смърт и предполагам, че това е така, защото си изплашена от мен. — Тя се изкикоти. — За това какво ще си помисля. И знам, че казах доста неща за брака и глупостта — и няма да върна тези думи обратно — но трябва да осъзнаеш, че тези неща се отнасяха само и единствено за мен. Ти си напълно различна личност. Ти правиш своя тип грешки и съм сигурна, че ще имаш своя дял от съжаление през живота ти. Но обвързването никога не е било проблем за теб, миличка. Ти имаш по-голям шанс да успееш с това, отколкото повечето четиридесетгодишни, които познавам. — Рене отново се засмя. — Моето малко дете на средна възраст. За късмет изглежда си открила и друга стара душа.

— Ти не си... ядосана? Не мислиш, че правя гигантска грешка?

— Е, разбира се, иска ми се да почакаш още няколко години. Имам предвид, според теб изглеждам ли ти достатъчно стара, за да бъда тъща според теб? Не ми отговаряй на това. Но не става дума за мен. Става дума за теб. Щастлива ли си?

— Не знам. Имам чувството, че съм се извисила над тялото си.

Рене се изкиска.

— Той прави ли те щастлива, Бела?

— Да, но...

— Ще искаш ли някога някой друг?

— Не, но...

— Но какво?

— Но няма ли да кажеш, че звуча точно като всяка друга влюбена тийнейджърка още от най-стари времена?

— Ти никога не си била тийнейджърка, мила. Знаеш кое е най-доброто за теб.

През последните няколко седмици Рене неочаквано се хвърли в плановете по сватбата. Беше прекарала часове на телефона с майката на Едуард, Есме — дотук без тревоги, че сватовите няма да се погледят. Рене обожаваше Есме, но пък се съмнявам някой да реагира другояче към очарователната ми почти-свекърва.

Това ме измъкна от скуката. Семейството на Едуард и моето семейство се бяха погрижили заедно за сватбените плановете, без да се налага да правя, или знам, или мисля нещо прекалено много за каквото и да е от това.

Чарли беше бесен, естествено, но сладката част беше, че не беснееше на мен. Рене беше предателката. Беше се надявал, че тя ще окаже силната съпротива. Какво можеше да направи сега, след като ултималната заплаха — да кажа на мама — се оказа напълно напразна? Не разполагаше с нищо и го знаеше. Така че се влачеше из къщата, мърморейки нещо за това, че не можел да се довери на никого на този свят...

— Тате? — извиках аз, като отворих входната врата. — Вкъщи съм.

— Задръж, Бела, стой там.

— Ъ? — попитах аз, спирайки машинално.

— Само секунда. Ауч, Алис, уцели ме.

Алис?

— Извинявай, Чарли — отвърна чуруликацията глас на Алис. — Така как е?

— Направо кървя.

— Добре си си. Изобщо не проби кожата ти — довери ми се.

— Какво става? — настоях аз, колебаейки се на прага.

— Трийсет секунди, моля те, Бела — каза ми Алис. — Търпението ти ще бъде възнаградено.

— Хъмф — добави Чарли.

Тропах с крак, отброявайки всеки удар. Преди да стигна до трийсет, Алис каза:

— Добре, Бела, влез!

Движейки се предпазливо, изникнах иззад малкия ъгъл на всекидневната ни.

— Оу — изпъшках аз. — Оуу, тате. Изглеждаш...

— Глупаво? — прекъсна ме Чарли.

— Мислех си по-скоро за елегантен.

Чарли се изчерви. Алис го хвана за лакътя и го завъртя бавно, за да покаже бледосивия смокинг.

— Престани, Алис. Приличам на идиот.

— Никой облечен от мен изглежда като идиот.

— Права е, татко. Изглеждаш забележително! Какъв е случаят?

Алис извъртя очи.

— Това е последната проба на дрехите. И за двама ви.

Извърнах поглед от необичайно елегантният Чарли за пръв път и видях ужасяващо бялата дреха, положена внимателно на канапето.

— Ааа.

— Отиди на щастливото си място, Бела. Няма да отнеме много.

Поех си дълбоко дъх и затворих очи. Като ги държах затворени, се отправих препъвайки се нагоре по стъпалата към стаята ми. Съблякох се по бельо и изпънах ръцете си напред.

— Ще речеш, че забивам бамбукови трески под ноктите ти — промърмори Алис на себе си, като ме последва вътре.

Не й обърнах внимание. Бях в щастливото си място.

В щастливото ми място, цялата тази сватбена каша е свършена. Далеч зад мен. Вече потисната и забравена.

Бяхме сами, само Едуард и аз. Местоположението беше размазано и вечно променящо се — преобразяваше се от мъглива гора към покрит с облаци град или арктическа нощ — защото Едуард пазеше в тайна мястото на медения ни месец, за да ме изненада. Но не бях особено загрижена за частта с къде.

Едуард и аз бяхме заедно и бях изпълнила моята част от компромиса ни идеално. Бях се омъжила за него. Това беше най-важното. Но също така бях приела всички ослепителни подаръци и бях регистрирана, макар и безсмислено, да посещавам колежа Дартмут през есента. Сега беше негов ред.

Преди да ме превърне във вампир — неговият голям компромис — имаше още едно условие за изпълняване.

Едуард имаше една вманиачена загриженост върху човешките неща, от които се отказвах, преживяванията, които той не искаше да пропускам. Повечето от тях — като училищният бал, например — ми се струваха глупави. Имаше само едно човешко преживяване, което

искаха да изпитам, без да се тревожа, че съм го изпуснала. Разбира се, беше и точно това, на което му се искаше да бях забравила напълно.

Обаче ето каква беше работата. Имах бегла представа каква щях да бъда след като не бъда повече човек. Бях виждала новородени вампири и бях чувала всички истории на бъдещото ми семейство за тези дивни по-ранни дни. За няколко години, личността ми щеше да се определя най-вече от едно нещо — жажда. Щеше да отнеме малко време преди да бъда себе си отново. И дори и да имам пълен контрол над себе си, пак никога няма да се чувствам така, както сега.

Човек... и лудо влюбена.

Исках да изпитам преживяването преди да разменя топлото си, чупливо и подлудено от феромони тяло за нещо красиво, силно... и непознато. Исках истински меден месец с Едуард. И, въпреки опасността, в която се страхуваше, че ще ме постави, той се съгласи да опита.

Смътно усещах Алис и плъзгането на сатен по кожата ми. В този момент не ме интересуваше, че целият град говореше за мен. Не мислех за спектакъла, в който щеше да ми се наложи да участвам прекалено скоро. Не се тревожех, че ще се спъна в шлейфа си или че ще се изкикотя в грешния момент или че съм прекалено млада или зяпащата публика или дори за празното място, където трябваше да седи най-добрият ми приятел.

Бях с Едуард в щастливото ми място.

2. ДЪЛГА НОЩ

— Вече ми липсваш.

— Не е нужно да тръгвам. Мога да остана...

— Ммм.

Беше тихо за един дълъг момент, чуваше се само звукът от глухото блъскане на сърцето ми, неравният ритъм на накъсаното ни дишане и шепота на устните ни, движещи се в синхрон.

Понякога беше толкова лесно да забравя, че целувам вампир. Не защото той изглеждаше обикновен или човечен — не можех да забравя дори и за секунда, че държах в обятията си някой повече ангел отколкото човек — а защото той караше това, устните му да са върху моите, върху лицето ми, върху врата ми, да изглежда като най-естественото нещо. Той твърдеше, че отдавна е преодолял изкушението, което кръвта ми бе представлявала за него, че мисълта да ме загуби го бе излекувала от всякакво желание за нея. Но аз знаех, че уханието на кръвта ми все още му причиняваше болка — все още изгаряше гърлото му, сякаш вдишваше пламъци.

Отворих очи и открих, че и неговите са отворени, наблюдавайки лицето ми. Нямаше смисъл когато ме гледаше така. Сякаш аз бях наградата, а не изключително щастливият печеливш.

Погледите ни се срещнаха за момент; златните му очи бяха толкова дълбоки, че си представих, че направо мога да видя душата му. Изглеждаше глупаво, че този факт — съществуването на душата му — изобщо бе бил поставян под въпрос, дори и да беше вампир. Той имаше най-прекрасната душа, по-прекрасна от гениалният му ум, или несравнимото му лице, или великолепното му тяло.

Той отвърна на погледа ми сякаш и той можеше да види душата ми и му харесваше това, което виждаше.

Обаче, не можеше да види ума ми, какво виждаше тези на всички останали. Кой знае защо — някакъв дефект в мозъка ми го правеше имунизиран към всички необикновени и плашещи неща, които някои безсмъртни можеха да правят. (Само умът ми беше имунизиран; тялото ми си оставаше субект на всички вампири с умения, работещи по

различен начин от тези на Едуард.) Но бях наистина благодарна за каквато и да беше тази малфункция, която задържаше мислите ми в тайна. Беше просто прекалено засрамващо дори да си помисля за алтернативата.

Придърпах лицето му към моето отново.

— Определено оставам — измърмори той, момент по-късно.

— Не, не. Това е твоето ергенско парти. Трябва да отидеш.

Казах думите, но пръстите на дясната ми ръка се заключиха в бронзовата му коса, а лявата с е притисна по-силно към кръста му. Хладните му ръце погалиха лицето ми.

— Ергенските партита са измислени за тези, които са натъжени да видят кончината на необвързаните си дни. Аз не бих могъл да съм по-нетърпелив да оставя моите в миналото. Така че, реално, няма смисъл.

— Вярно — издишах срещу мразовитата кожа на врата му.

Това беше доста близо до щастливото ми място. Чарли спеше, щастливо несъзнаващ, в стаята си, което беше почти същото като да сме сами. Бяхме сгъсени в малкото ми легло, осъществявайки колкото се може повече контакт, имайки се предвид дебелият одеяло, с което бях увита като в пашкул. Мразех необходимостта от одеяло, но леко се разваляше романтиката когато зъбите ми започнеха да тракат. Чарли щеше да забележи, ако пуснех нагревателя през август...

Поне, ако аз трябваше да съм увита, блузата на Едуард беше на пода. Така и не превъзмогнах шока от това колко е перфектно тялото му — бяло, хладно и изваяно като мрамор. Прокарах дланта си по гърдите му, проследявайки плоските равнини на корема му, просто удивлявайки се. Лек трепет премина през него и устата му откри моята отново. Внимателно, оставих върха на езика ми да се притисне към гладката му като стъкло устна и той въздъхна. Сладкият му дъх обля — студен и вкусен — лицето ми.

Той започна да се отдръпва — това беше автоматичната му реакция когато решише, че нещата са отишли прекалено далеч, рефлексът му, когато искаше повече от всичко да продължи. Едуард бе прекарал по-голямата част от живота си отхвърляйки всякакъв вид физическо удовлетворение. Знаех, че е ужасяващо за него да се опитва да промени тези навици сега.

— Чакай — казах аз, сграбчвайки раменете му и притискайки се по-силно до него. Извоювах с ритници свободата на единия си крак от одеялото и го обвих около кръста му. — Упражнението прави съвършенството.

Той се изкиска.

— Ами, би трябвало вече да сме доста близо до съвършенството, не мислиш ли? Спала ли си изобщо последния месец?

— Но това е репетицията за роклята — напомних му — а ние сме упражнявали само конкретни сцени. Не е сега времето да го даваме безопасно.

Мислех си, че ще се засмее, но той не отговори и тялото му застина от внезапния стрес. Златото в очите му се втвърди от течно до солидно.

Премислих думите си и осъзнах какво бе чул в тях.

— Бела... — прошепна той.

— Не започвай това отново — казах — Сделката си е сделка.

— Не знам. Прекалено е трудно да се концентрирам когато си с мен така. Аз... аз не мога да мисля правилно. Няма да мога да се контролирам. Ще пострадаш.

— Ще се оправя.

— Бела...

— Шшш! — притиснах устните си към неговите, за да спра пристъпа му на паника. Бях чувала това преди. Нямаше да се измъкне от тази сделка. Не и след като настоя да се омъжа за него първо.

Той отвърна на целувка ми за момент, но усетих, че не влага толкова, колкото преди малко. Притеснение, винаги притеснение. Колко различно щеше да е когато нямаше да трябва да се притеснява за мен повече. Какво щеше да прави с цялото си свободно време? Ще трябва да си намери ново хоби.

— Как са ангелите ти? — попита той.

Знаейки, че нямаше предвид това буквално отговорих:

— На място.

— Наистина? Без колебания? Не е прекалено късно да си промениш решението.

— Опитваш се да ме разкараш ли?

Той се изкиска.

— Просто се уверявам. Не искам да правиш нещо, за което не си сигурна.

— Сигурна съм за теб. През останалото мога да преживея.

Той се поколеба и аз се зачудих дали не си бях отворила устата прекалено много отново.

— Наистина ли можеш? — попита той тихо. — И нямам предвид сватбата — за която съм абсолютно сигурен, че ще оцелееш, въпреки опасенията ти — но след това... за Рене, за Чарли?

Въздъгнах.

— Ще ми липсват. — По-лошо — че аз щях да им липсвам, но не исках да му предоставям гориво за спор.

— Анджела, и Бен, и Джесика, и Майк.

— И приятелите ще ми липсват. — Усмихнах се в тъмнината. — Особено Майк. О, Майк! Как ще оцелея?

Той изръмжа.

Засмях се и станах сериозна.

— Едуард, предъквали сме това хиляди пъти. Знам, че ще е трудно, но това е което искам. Искам теб и те искам завинаги. Един живот просто не ми е достатъчен.

— Замръзнала завинаги на осемнадесет — прошепна той.

— Мечтата на всяка жена, превърната в реалност — подразних го.

— Без да се променяш... без да можеш да продължиш напред.

— Какво означава това.

Той отговори бавно.

— Помниш ли, когато казахме на Чарли, че ще се женим? И той си помисли, че си... бременна.

— И си мислеше да те застреля — предположих през смях — Признай си — за една секунда той сериозно го обмисляше.

Той не отговори.

— Какво, Едуард.

— Просто ми се иска... ами, иска ми се да беше прав.

— Гах... — закашлях се.

— Или по-скоро да имаше начин да е. Да имахме този потенциал. Омразно ми е да отнема и на теб това.

Отне ми момент.

— Знам какво правя.

— Как би могла да знаеш това, Бела? Виж майка ми, погледни и сестра ми. Не е толкова лесна жертва, колкото си мислиш.

— Есме и Розали се справят чудесно. Ако стане проблем по-късно ще направим като Есме — ще си осиновим.

Той въздъхна и тогава гласът му стана свиреп.

— Не е правилно! Не искам да трябва да правиш жертви заради мен. Искам да ти давам неща не да ти ги отнемам. Не искам да открадвам бъдещето ти. Ако бях човек...

Положих ръката си върху устните му.

— Ти си моето бъдеще. Сега спри. Без мрънкане или ще звънна на братята ти да дойдат да те вземат. Може би ти трябва ергенско парти.

— Съжалявам. Наистина мрънкам, нали? Трябва да е от нервите.

— Да не би твоите ангели да са замръзнали от ужас?

— Не в този смисъл „замръзнали“. Чаках век да се ожена за Вас, госпожице Суон. Сватбената церемония е нещото което едва ще дочакам... — Той прекъсна по средата на мисълта си. — О, за бога!

— Какво има?

Той заскърца със зъби.

— Не се налага да звъниш на братята ми. Очевидно Емет и Джаспър няма да ме оставят тази вечер.

Стиснах го по-силно за момент и после го пуснах. Нямах даже и надежда да спечеля война срещу Емет.

— Забавлявай се.

Имаше скърцане по прозореца — някой умишлено прокараваше стоманените си нокти по стъклото, за да издаде ужасен, тип покрый-си-ушите-тръпки-по-гръбнака, шум. Потреперих.

— Ако не изпратиш Едуард навън — Емет — все още невидим в нощта — изсъска сплашващо — ще влезем да го хванем!

— Тръгвай — засмях се — Преди да са потрошили къщата ми.

Едуард извъртя очи, но скочи на крака в едно плавно движение и беше сложил блузата си в друго такова. Наведе се и целуна челото ми.

— Заспивай. Имаш голям ден утре.

— Мерси! Това определено помогна да се успокоя.

— Ще се видим пред олтара.

— Аз ще съм онази в бяло. — Усмихнах се на това колко спокойно звучах.

Той се изкиска, каза:

— Много убедително — и изведнъж се приведе и мускулите му се обтегнаха като пружина. Той изчезна — изстреля се към прозореца ми прекалено бързо, за да го проследят очите ми.

Навън, имаше глухо тупване и чух Емет да ругае.

— По-добре да го върнете навреме — измънках тихо, знаейки, че ще чуят.

Тогава лицето на Джаспър се появи на прозореца ми, медената му коса — сребриста на слабата лунна светлина, която си пробиваше път през облаците.

— Не се притеснявай, Бела. Ще го домъкнем вкъщи навреме.

Изведнъж станах много спокойна и опасенията ми изглеждаха маловажни. Джаспър беше, по негов начин, също толкова талантлив, колкото и Алис с нейните невероятно точно предсказания. Силата на Джаспър беше по-скоро настроенията, отколкото бъдещето и беше невъзможно да се устои на това, което той искаше да чувстваш.

Изправих се неловко, все още омотана в одеялото ми.

— Джаспър? Какво правят вампирите за ергенски партита? Няма да го водите в стриптийз клуб, нали?

— Нищо не й казвай! — изръмжа Емет отдолу. Имаше ново тупване и Едуард се засмя тихо.

— Успокой се — каза ми Джаспър — и аз се успокоих. — Ние, Кълънови, си имаме наша версия. Само няколко планински лъва, две-три мечки гризли. Горе-долу нормална вечер навън.

Зачудих се дали някога ще мога да бъда толкова безразлична към „вегетарианската“ диета.

— Благодаря, Джаспър.

Той ми намигна и изчезна от поглед.

Беше съвършено тихо навън. Заглушените похърквания на Чарли се чуваха през стените.

Легнах назад на възглавницата, сега сънлива. Загледах се в стените на малката ми стая, обезцветени от лунната светлина под натезалите ми клепахи.

Последната ми вечер в стаята ми. Последната ми вечер като Изабела Суон. Утре вечер щях да съм Бела Кълън. Макар цялата история с брака да беше като трън в задните ми части, трябваше да призная, че ми харесва как звучи.

Оставих съзнанието ми да се рее за момент, очаквайки съня да ме обори. Но, след няколко минути, открих, че съм по-нащрек, притеснението прокрадващо се в стомаха ми, извъртайки го в неудобни позиции. Леглото изглеждаше прекалено меко, прекалено топло без Едуард в него. Джаспър беше далеч и всички спокойни и отпуснати емоции бяха изчезнали с него.

Щеше да бъде много дълъг ден утре.

Бях наясно, че повечето от страховете ми са глупави — просто трябваше да ги превъзмогна. Вниманието беше неизбежна част от живота. Не можех винаги да се сливам с обстановката. Обаче, имах конкретни грижи, които си бяха съвсем валидни.

Първо, имаше го шлейфа на роклята. Алис очевидно бе оставила артистичното ѝ чувство да надделее над практичността. Да маневрирам по стълбището на Кълън на токчета и с шлейф звучеше невъзможно. Трябваше да се упражнявам.

А там беше и списъка с гостите.

Семейството на Таня, клана Денали, щяха да пристигнат известно време преди церемонията.

Щеше да е пипкава работа да оставим семейството на Таня със гостите ни от резервата на Килаетите, бащата на Джейкъб и семейство Клиъруотър. Денали не бяха фенове на върколаците. Всъщност, сестрата на Таня, Ирина, нямаше изобщо да идва на сватбата. Още хранеше вендата срещу върколаците, защото убиха приятеля ѝ, Лорън (точно когато се канеше да убие мен). Благодарение на тази злоба, Денали бяха изоставили семейството на Едуард в най-тежкия им час. Бе било невероятно да има съюз с Килаетските вълци, но те бяха спасили живота на всички ни когато ордата новородени бе атакувала...

Едуард ми бе обещал, че няма да е опасно Денали да са близо до Килаетите. Таня и цялото ѝ семейство — освен Ирина — се чувствах ужасно виновно за този случай. Примирие с върколаците беше малка цена, за изплащане на този дълг, цена, която бяха готови да платят.

Това беше големият проблем, но имаше и по-малък проблем: крехкото ми самочувствие.

Никога не бях виждала Таня преди, но бях сигурна, че да се запозная с нея не би било приятно преживяване за егото ми. Някога, преди много време, преди да се родя вероятно, тя бе проиграла шанса си за Едуард — не че я винях, нея или някой друг, че го искаха. Все пак

тя щеше да е красива, най-малко и невероятна, в най-лошия случай. Макар Едуард очевидно — макар и неразбираемо — да предпочиташе мен, нямаше да мога да се спра да не правя сравнения.

Бях мрънкала малко, докато Едуард, който знаеше слабото ми място, не ме накара да се чувствам виновна.

— Ние сме най-близкото нещо, което те имат до семейство, Бела — напомни ми той. — Все още се чувстват като сираци, нали знаеш, след всичкото това време.

Затова се бях отстъпила, прикривайки мръщенето си.

Таня имаше голямо семейство сега, почти колко семейство Кълън. Те бяха пет; Кармен и Елизар се бяха присъединили към Таня, Кейт и Ирина, много подобно на присъединяването на Алис и Джаспър към семейство Кълън, всички свързани от желанието да живеят сравнително нормално, за разлика от повечето вампири.

При цялата компания, обаче, Таня и сестрите и все още бяха сами по техен си начин. Все още в траур. Защото преди много време, те бяха имали майка също.

Можех да си представя дупката, която загубата бе оставила, дори и след хиляда години; опитах се да си представя семейство Кълън без техния създател, техния център, техния водач — техния баща, Карлайл. Не можех.

Карлайл ми бе обяснил историята на Таня през една от многото вечери, в които оставах до късно в дома на Кълън, научавайки колкото можех, повече, подготвяйки се доколкото бе възможно за бъдещето, което си бях избрала. Историята на майката на Таня беше една от многото, насочващи внимание истории, илюстриращи едно от правилата, с които трябваше да съм наясно, когато присъединях към безсмъртния свят. Всъщност само едно правило — един закон, които можеше да се разбие в хиляди подправила: Пази тайната.

Да пазиш тайната означаваше много неща — да живееш отвъд подозрението, като семейство Кълън, да се преместваш, преди хората да осъзнаят, че не остаряваш. Или изобщо да страниш от хората — освен по време на ядене — както номадите като Джеймс и Виктория бяха живели; начина, по който приятелите на Джаспър, Питър и Шарлот, все още живееха. Това означаваше да държиш под контрол всички вампири, които си създал, като Джаспър бе правил когато бе

живял с Мария. Както Виктория се бе провалила да стори с нейните новородени.

И означаваше да не се създават някой неща, на първо място, защото някои творения бяха отвъд контрол.

— Не знам името на майката на Таня — бе признал Карлайл, златните му очи, с почти същия оттенък като косата му, пълни с тъга при спомена за болката на Таня. — Те никога не говорят за нея, ако могат да го избегнат, никога не мислят за нея с желание.

— Жената, която създаде Таня, Кейт и Ирина — която ги е обичала, вярвам — живяла много години преди аз да съм роден, по време на напад в нашия свят, нападта на безсмъртните деца.

— Какво са си мислели, тези древни, не мога и да започна да разбирам. Създали вампири, от хора, които били едва пеленачета.

Трябваше да преглътна една буца, която се надигаше в гърлото ми, когато си представих това, което описваше той.

— Те били много красиви — обясни Карлайл бързо, виждайки реакцията ми. — Толкова трогващи, толкова омагьосващи, че не можеш да си представиш. Трябвало само да си близо до тях, за да ги заобичаш; било автоматично.

— Само че, не можели да бъдат обучени. Били замръзнали в каквото ниво на развитие били постигнали преди да са ухапани. Сладки двугодишни бебета с бебешки бръчки и трапчинки, които можели да унищожат половин село в поривите си. Ако огладнявали, хранели се, и никакви думи на предупреждение не могли да ги обуздаят. Хората ги виждали, истории циркулирали, страхът се разпространявал като огън из сухи храсти...

— Майката на Таня създаде такова дете. Както и с другите древни, не мога да осъзная причините й. — Бе си поел дълбоко и успокояващо въздух — Волтури се намесили, разбира се.

Потрепнах както винаги правех при споменаването на това име, но разбира се легиона от италиански вампири — благородници по самооценка — беше основен за историята. Не можеше да има закон, ако няма наказание; не можеше да има наказание, ако нямаше кой да го наложи. Древните Аро, Кай и Маркус управляваха силите на Волтури; бях ги срещала само веднъж, но в тази кратка среща изглеждаше, сякаш Аро, с могъщият си дар за четене на умове — едно докосване и

той знаеше всяка мисъл, минавала някога през ума — беше истинския водач.

— Волтури изучавали безсмъртните деца, у дома във Волтера и навсякъде по света. Кай решил, че младите са неспособни да запазят тайната ни. И така те били унищожени.

— Казах ти, че били любвеобилни. Ами, родове се биели до последния човек — били напълно сринати — за да ги защитят. Клането не било толкова широко разпространено като южната война на този континент, но по-унищожително по свой собствен начин. Дълго наложени родове, стари традиции, приятели... Много било загубено. Накрая, практиката на създаването на децата била напълно унищожена. Безсмъртните деца се превърнали в забранени за споменаване тема, табу.

— Когато живееш с Волтури познах две безсмъртни деца, така че знам от първа ръка привлекателната им сила. Аро изучавал малките много години след като катастрофата, която били причинили била свършила. Знаеш любознателната му природа; надявал се да могат да бъдат опитомени. Но накрая, решението било единодушно: на безсмъртните деца не трябвало да бъде позволявано да съществуват.

Почти бях забравила за майката на сестрите Денали, когато историята се върна към нея.

— Не е ясно какво станало с майката на Таня — бе казал Карлайл. — Таня, Кейт и Ирина били в пълно неведение до деня, в който Волтури дошли за тях, майка им и незаконното ѝ сътворение. Било невежеството, което спасило Таня и сестрите ѝ. Аро ги докоснал и видял абсолютната им невинност, така че не били наказани с майка си.

— Никоя от тях не била виждала момчето преди или дори сънувала за съществуването му, докато не гледали как изгаря в ръцете на майка им. Мога само да предположа, че майка им запазила тайната си, за да ги защити точно от този изход. Но защо изобщо го била създала? Кой е бил той и какво означавал за нея, че да я принуди да пресече най-забранената линия? Таня и другите никога не получили отговор на тези въпроси. Но не можели да съмняват във вината на майка им и не мисля, че някога наистина са ѝ простили.

Дори с обещанията на Аро, че Таня, Кейт и Ирина са невинни, Кай искал да изгорят. Виновни по асоциация. Били щастливки, че Аро

бил във великодушно настроение този ден. Таня и сестрите ѝ били извинени, но напуснали с незаздравяващи сърца и здравословен респект към закона...

Не съм сигурна кога точно спомена се превръщаше в сън. В един момент изглеждаше, че слушам Карлайл в спомените си, гледайки лицето му, а момент по-късно гледах сиво, оголено поле и усещайки задушливата миризма на горящ тамян във въздуха. Не бях сама там.

Тълпата от фигури в центъра на полето, всички навлечени в прашни наметала, би трябвало да ме ужасяват — би могло да са Волтури, а аз бях, срещу това, което бяха постановили те на последната ни среща, все още човек. Но знаех, както ставаше понякога в сънищата ми, че бях невидима за тях.

Разпръснати около мен имаше пушеци останки. Разпознах сладникавата миризма във въздуха и не разглеждах парчетата прекалено отблизо. Нямах желание да видя лицата на вампирите, които бяха екзекутирали, полууплашена, че мога да разпозная някой в „подпалките“.

Войниците Волтури стояха в кръг около нещо или някого и чух шептящите им гласове да се извисяват в нетърпение. Прокрадних се по-близо до наметалата, задължена от съня да разбера какво нещо или човек те оглеждаха толкова интензивно. Промъквайки се внимателно между двама от високите съскащи савани, най-накрая видях обекта на дебата им, повдигнат на малка купчина над тях.

Беше красив, невероятен, както Карлайл го бе описал. Момчето още беше пеленаче, може би на две години. Светло кестеняви къдрици обрамчваха розовото му лице със закръглени бузи и плътни устни. И той трепереше, със затворени очи сякаш бе прекалено уплашен да гледа как смъртта се приближава със всяка секунда.

Бях завладяна от толкова могъща нужда да спася прекрасното, ужасено дете, че Волтури, въпреки цялата им унищожителна заплаха, вече нямаха значение за мен. Забутах се през тях, без да ме интересува дали осъзнават присъствието ми. Промъкнала се през тях, аз се затичах към момченцето.

Само за да се закова на място, когато видях ясно насипа на който стоеше. Не беше земя и камъни, а купчина от човешки трупове, източени и безжизнени. Прекалено късно да не видя лицата им.

Разпознах всички — Анджела, Бен, Джесика, Майк... И точно под очарователното момченце бяха трупове на баща ми и майка ми.

Детето отвори ярките си, кърваво червени очи.

3. ГОЛЕМИЯТ ДЕН

Собствените ми очи се отвориха.

Няколко минути лежах в топлото си легло, треперейки, задъхвайки се. Опитвах се да се откъсна от съня. Небето, което се виждаше през прозореца ми, започна да посивява, след това стана бледо розово, докато чаках сърцето ми да забави ритъма си.

Когато се върнах обратно към реалността на моята разхвърляна позната стая, се почувствах раздразнена от самата себе си. Ама че съм в нощта преди сватбата! Ето това получавам заради побъркването ми по тези притеснителни истории по средата на нощта.

Бях твърде нетърпелива да се отърся от кошмара. Затова се облякох и слязох долу в кухнята много по-рано, отколкото ми беше необходимо. Първо изчистих и без това чистите стаи, след това, когато Чарли се събуди, му направих палачинки. Бях твърде заета, за да мога да ям закуска — подскачах на седалката си, докато той седеше и ядеше.

— Трябва да вземеш г-н Уебър в три часа — напомних му аз.

— Днес нямам много за вършене, освен да доведа министъра, Бела. Няма да забравя работата си — Чарли си беше освободил целия ден на сватбата. Определено беше свободен. От време на време поглеждаше крадешком килера под стълбите, където държеше пособията си за риболов.

— Това не е единствената ти работа. Трябва да си облечен и представителен.

Той се намуси на овесените си ядки и промърмори думите „маймунски костюм“ под носа си.

Чу се бързо тропане на предната врата.

— Мислиш, че на теб ти е зле — казах аз, правейки гримаса, докато ставах — Алис ще ме работи цял ден!

Чарли кимна замислено, съгласявайки се, че при него е по-леко. Наведох се, за да го целуна по челото, докато минавах — той се изчерви и издаде хъмкане — след което отворих вратата, за да видя най-добрата си приятелка и бъдеща снаха.

Късата черна коса на Алис не беше с обичайната бляскава фризура — беше оформена в копринени къдрици, които обикаляха сърцевидното ѝ лице. В пълен контраст на прическата, то беше делово. Тя ме издърпа от къщата, казвайки едва — едва „Хей, Чарли“ през рамо.

— О, по дяволите! Погледни си очите! — изчатка тя с език. — Какво си направила!? Стояла си будна цяла нощ?

— Почти.

Тя ме огледа неодобрително.

— Изразходвам толкова много време само за да те направя ослепителна, Бела... можеше да положиш повече грижи върху грубия материал.

— Никой не очаква от мен да съм ослепителна. Мисля, че поголемият проблем е, че мога да заспя по време на церемонията и да не успея да кажа „Да“ на правилното място. Тогава Едуард ще избяга — тя се засмя. — Ще хвърля букета си към теб, когато се доближа.

— Мерси.

— Поне ще имаш предостатъчно време да спиш утре на самолета.

Надигнах вежда. Утре, повторих аз. Ако отпътувахме тази вечер след партито и щяхме още да сме на самолет утре... ами, тогава нямаше да отиваме в Бойзе, Айдахо. Едуард не ми даде нито един жокер. Не бях стресирана много около мистерията, но беше странно да не зная, къде ще спя утре вечер. Или, да се надяваме, не спя...

Алис осъзна, че е издала нещо. Намуси се.

— Вече си готова — каза тя, за да ме разсее.

Проработи.

— Алис, би ми се искало да ме оставиш да си оправям нещата сама!

— Бих се издала твърде много.

— И няма да имаш възможност да пазаруваш.

— Ще си ми сестра официално след десет кратки часа... време е да приключим с тази антипатия към новите дрехи.

Гледах през прозореца, докато не стигнахме до къщата.

— Върна ли се вече? — попитах аз.

— Не се тревожи, ще се върне, преди да започне музиката. Но няма да го видиш, независимо от това кога ще се прибере. Ще

направим всичко според традицията!

Прихнах.

— Традиция!

— Добре, освен булката и младоженеца.

— Знаеш, че той вече е погледнал.

— О не... точно за това аз съм единственият човек, който те е виждал с роклята. Много внимавах да не мисля за това, докато той е наоколо.

— Ами — казах аз, след като потеглихме отново — Виждам, че ще използваш отново украсата за завършването.

Трите мили бяха опаковани отново в стотици хиляди блестящи светлини. Този път тя беше добавила и копринени купи.

— Не хаби, не искай. Наслади се на това, което виждаш, защото няма да видиш вътрешната украса, докато не му дойде времето — паркира в карнавалния гараж. Джипът на Емет още го нямаше.

— Откога булката няма право да вижда украсата? — протестирах аз.

— Откакто ми позволи да командвам. Искам да се вдъхновиш напълно, докато вървиш към олтара!

Тя сложи ръка на очите ми, преди да влезем в кухнята. Веднага реагирах на мириса.

— Какво е това? — учудих се аз, докато тя ме водеше из къщата.

— Прекалено много ли е? — гласът на Алис прозвуча силно притеснен — Ти си първият човек, който влиза. Надявам се да съм го направила добре.

— Мирише страхотно! — уверих я аз. Беше замайващо, но не прекалено. Балансът, който се постигаше от различните съставки, беше безгрешен и приятен — Портокалов цвят... люляк... и нещо друго... права ли съм?

— Много добре, Бела. Пропусна само фрезиите и розите.

Не откри очите ми, докато не отидохме в огромната баня. Загледах шокирано тоалетката, покрита с всички джунджурии на салон за красота. Започнах да усещам безсънната си нощ.

— Наистина ли е нужно това? Ще изглеждам простовато до него, независимо от всичко.

Тя ме избута в нисък, розов стол.

— Никой не няма да посмее да те нарече простовата, след като приключа с теб!

— Само защото те ще се страхуват, че ще им изсмучеш кръвта — промърморих аз. Облегнах се в стола и притворих очи, надявайки се да успея да подремна. Унасях се от време на време, докато тя маскираше, лъскаше и полираше всяка част от тялото ми.

Някъде около обяд Розали се промъкна покрай вратата на банята в блестяща сребърна рокля. Златната ѝ коса бе вдигната над главата ѝ във формата на мека корона. Беше толкова красива, че ми се доплака. Какъв беше смисълът да се обличам, когато Розали беше наоколо?

— Върнаха се — каза Розали.

Изведнъж усетих детинско отчаяние. Едуард се е прибрал.

— Дръж го далеч оттук!

— Няма да ти пречи днес — успокои я Розали. — Цени живота си твърде много. Есме ги накара да оправят нещата в задния двор. Имаш ли нужда от помощ? Мога да оправя косата ѝ.

Челюстта ми увисна. Лутах се из ума ми, чудейки се как да успея да я затворя.

Никога не съм била любимият човек на Розали. Освен това, за да са обтегнати нещата между нас, тя беше лично обидена от избора, който правех сега. Въпреки че имаше невъзможната си красота, любящото си семейство и сродната си душа Емет, тя би заменила всичко това, за да бъде човек. И ето ме мен, безразсъдно хвърляща всичко, което тя искаше от живота, все едно е боклук. Просто нямаше как да изпитва топли чувства към мен.

След като Розали даде своите препоръки за косата ми, отиде да върне роклята ми, а след това да намери Джаспър. Той беше избран да вземе майка ми и съпруга ѝ от хотела. Чувах заглушено отварянето и затварянето на вратата. До нас достигаха гласове.

Алис ме накара да стоя така, че да може да ми облече роклята лесно през косата и грима. Коленете ми се тресяха толкова силно, докато тя закопчаваше дългата линия от перлени копчета, че копринения плат образуваше малки вълнички по пода.

— Дишай дълбоко, Бела — каза Алис — И се опитай да забавиш сърдечния си ритъм. Ще изпотиш новото си лице!

Дарих я с най-саркастичния поглед, който можех да я извадя.

— Веднага се заемам.

— Трябва да се обличам. Можеш ли да задържиш разпадането на съставни части за две минути сама?

— Ъм... може би?

Тя извъртя очи и изфуча през вратата.

Концентрирах се върху дишането ми, броейки всяко движение на дробовете си, и се загледах в мотивите, които лампата в банята рисуваше върху блестящата материя на полата ми. Страхувах се да се погледна в огледалото — уплашена бях, че образът ми в сватбена рокля, ще ме запрати с пълна сила в паника.

Алис се върна, преди да съм направила двеста вдишвания, в рокля, която се спускаше по стройното ѝ тяло като сребрист водопад.

— Алис — уау.

— Това е нищо. Никой няма да гледа мен днес. Не и докато ти си в стаята.

— Ха-ха.

— Така, контролираш ли се или да домъкна Джаспър тук?

— Върнали са се? Майка ми тук ли е?

— Току-що влезе през вратата. Качва се нагоре.

Рене беше долетяла преди два дни и аз прекарвах всяка минута, която можех с нея — с други думи, всяка минута в която можех да я откъсна от Есме и декорациите. Доколкото можех да кажа, тя се забавляваше повече от дете заключено в Дисниленд за през нощта. По някакъв начин се чувствах почти толкова измамена, колкото Чарли. Всичкият пропилян ужас от нейната реакция...

— О, Бела! — Изписка тя, започвайки с тържествеността преди още да е влезнала през вратата. — О, миличка, толкова си красива! Ох, ще се разплача! Алис, удивителна си! Ти и Есме трябва да започнете бизнес като сватбени агенти. Къде намери тази рокля? Великолепна е! Толкова изящна, толкова елегантна. Бела, изглеждаш сякаш си излязла от някой филм. — Гласът на майка ми звучеше малко отдалечен и всичко в стаята беше леко размазано. — Толкова изобретателно, да оформите темата около пръстена на Бела. Колко е романтично! Като си помисля, че е в семейството на Едуард от 19 век!

Алис и аз си разменихме кратък заговорнически поглед. Майка ми се отклоняваше от нещата с повече от 100 години. Всъщност сватбата не беше центрирана около пръстена, а около самият Едуард.

Чу се дрезгав звук от прочистване на гърло от вратата.

— Рене, Есме каза, че е време да се настаниш там долу — каза Чарли.

— Уау, Чарли, не изглеждаш ли просто зашеметяващо! — Каза Рене с глас, звучащ почти шокиран. Това можеше да обясни свадливата нотка в отговора на Чарли.

— Алис ме подхвана.

— Наистина ли е време вече? — Каза си сама на себе си Рене, звучейки почти толкова нервно, колкото аз се чувствах. — Това мина толкова бързо. Чувствам се замаяна.

Е, значи бяхме две.

— Прегърни ме преди да сляза. — Настоя Рене — Внимателно, да не скъсаш нещо.

Майка ми ме стисна леко през кръста и се завъртя към вратата, само за да завърши кръга и да се обърне отново към мен.

— О, небеса, почти забравих! Чарли, къде е кутията?

Баща ми се разтърси из джобовете си за момент и плодът на усилията му беше малка бяла кутийка, която той подаде на Рене. Рене махна капака и ми я подаде.

— Нещо синьо — каза тя.

— Също и старо. Бяха на баба ти Суон — добави Чарли. — Накарахме един бижутер да смени стъклените камъни със сапфири.

Вътре в кутията имаше два тежки сребърни гребена. Тъмно сини сапфири бяха инкрустирани във флорални мотиви върху зъбците.

Гърлото ми се сви.

— Мамо, татко... не трябваше.

— Алис не ни позволи да направим каквото и да е друго — Каза Рене — Всеки път, когато се опитвахме, тя едва ли не ни прерязваше гърлата.

Истеричен кикот изби през устните ми.

Алис пристъпи и бързо постави двата гребена в косата ми, под началото на дебелиите плитки.

— Това е нещо старо и нещо синьо. — Каза Алис замислено и отстъпи няколко крачки назад, за да ми се полюбува. — А роклята ти е нова... така че...

Тя подхвърли нещо към мен. Протегнах ръце автоматично и обвитият в дантела бял жартиер се приземи на дланите ми.

— Това е мое и си го искам обратно — каза ми Алис.

Изчервих се.

— Ето — каза Алис със задоволство. — Малко цвят — това е всичко, от което имаше нужда. Вече официално си перфектна. — С малко самодоволна усмивка тя се обърна към родителите ми. — Рене, трябва да слезеш долу.

— Да, 'спожо. — Рене ми прати въздушна целувка и избърза през вратата.

— Чарли, би ли взел цветята, моля те?

Докато Чарли беше извън стаята, Алис грабна жартиера от ръцете ми и клекна под полата ми. Поех си рязко въздух и залитнах когато студената ѝ ръка улови глезена ми: тя нагласи жартиера на място.

Беше отново на крака преди Чарли да се върне с двата преливащи бели букета. Миризмата на рози, портокалови цветчета и фрезии ме обгърна в лека мъгла.

Розали — най-добрият музикант в семейството, съперничеца на Едуард — започна да свири на пианото долу. Канонът на Пачелбел. Започнах да хипервентилирам.

— По-спокойно, Бела — Каза Чарли. Обърна се към Алис нервно. — Изглежда ѝ е малко зле. Мислиш ли, че ще издържи?

Гласът му прозвуча далечен. Не можех да почувствам краката си.

— За нейно добро е да успее.

Алис застана точно пред мен на пръсти, за да може да ме погледне по-добре в очите и сграбчи китките ми със силните си ръце.

— Концентрирай се, Бела. Едуард те чака там долу.

Поех си дълбоко дъх, налагайки си самообладание.

Музиката бавно премина в друга песен. Чарли ме сръга.

— Бела, ние сме на ред.

— Бела? — попита Алис, все още задържайки погледа ми.

— Да — изписуках — Едуард. Добре. — Оставих се да ме издърпа от стаята, с Чарли, тътрещ се до нас, на лакътя ми.

Музиката беше по-силна в залата. Понесох се нагоре по стълбите задно с уханието на милион цветя. Концентрирах се върху идеята за Едуард, чакащ ме долу, за да накарам краката ми да се придвижат напред.

Музиката беше позната, традиционният марш на Вагнер, обграден от потоп от украса.

— Мой ред е — извънтя гласът на Алис — Брой до пет и ме следвай. — Тя започна бавен грациозен танц надолу по стълбите. Трябваше да се досетя, че да имам Алис за моя единствена шаферка беше грешка. Щях да изглеждам много по-некоординирана зад нея.

Внезапно фанфарно приветствие прозвуча над реещата се музика. Разпознах знака си.

— Не ми позволявай да падна, тате — прошепнах. Чарли придърпа дланта ми под ръката си и я стисна здраво.

По стъпка по стъпка, си казах, когато започнахме да слизаме с бавното темпо на марша. Не повдигнах очи, докато краката ми не бяха безопасно стъпили на плоската земя, макар да можех да чуя шепота и шумоленето на публиката, когато се появих. Кръв нахлу в бузите ми при звука; разбира се, на мен можеше да се разчита съм изчервената булка.

В момента, в който краката ми преминаха коварните стъпала, го търсех с поглед. За кратък момент бях разсеяна от разточителното наличие на бели цветчета, които висяха на гирлянди от всичко в стаята, което не беше живо, и изобилстваха от дълги линии бели ефирни панделки. Но откъснах очите си от цветния балдахин и затърсих из редиците покрити със сатен столове — изчервявайки се още повече, когато възприех тълпата от лица, всички втренчени в мен — докато не го намерих, най-накрая, да стои пред арка, преливаща с още цветя и още панделки.

Бях смътно наясно, че Карлайл стои до него, а бащата на Анджела зад тях двамата. Не видях майка си, макар че сигурно е седяла на предния ред, или пък новото си семейство, или някой от гостите — трябваше да почака до по-късно.

Всичко, което наистина виждах, беше лицето на Едуард: то запълни зора ми и изпълни ума ми. Очите му бяха меко горящо златно; перфектното му лице изглеждаше почти сурово заради интензитета на емоциите му. И тогава, когато срещна удивеният ми поглед, на лицето му разцъфна взимаща дъха усмивка на ликуване.

Изведнъж, само натискът на ръката на Чарли върху моята ме възпираше да се затичам по пътеката.

Маршът беше прекалено бавен и аз се борех, за да крача в такт с него. За щастие, пътеката беше много къса. И тогава, най-накрая, най-накрая, бях там. Едуард протегна ръката си. Чарли взе ръката ми и, със

символ стар като света, я постави в тази на Едуард. Докоснах хладното чудо на кожата му и си бях у дома.

Клетвите ни бяха прости, традиционни думи, изговаряни милиони пъти, макар и не от двойка като нас. Бяхме помолили господин Уебър да направи само една малка промяна. Той размени реплика „докато смъртта ни раздели“ с по-подходящата „докато и двамата живеем“.

В този момент, когато свещеникът каза своята част, моят свят, който бе бил с главата надолу от толкова време, сякаш се нагласи в правилна позиция. Видях точно колко глупава бях, да се страхувам от това — сякаш бе било нежелан подарък за рожден ден или пък унижително показно, като абитуриентския бал. Погледнах в сияещите, триумфални очи на Едуард и знаех, че печеля. Защото нищо друго нямаше значение, освен това, че можех да остана с него.

Не осъзнах, че плача, докато не беше време да кажем обвързващите думи.

— Да — успях да изкашлям в почти неразбираем шепот, мигайки, за да проясня очите си и да видя лицето му.

Когато дойде неговият ред да говори думите прокълтяха ясно и победоносно.

— Да. — Закле се той.

Господин Уебър ни обяви за съпруг и съпруга и тогава ръцете на Едуард се протегнаха, за да обгърнат лицето ми, внимателно, сякаш бяха деликатни като белите листенца, люлеещи се над нас. Опитах се да възприема, макар потокът от сълзи да ме заслепяваше, сюрреалистичният факт, че този удивителен човек беше мой. Златните му очи изглеждаха сякаш и те ще проронят сълзи, ако такова нещо не бе невъзможно. Той наклони главата си към мен и аз се повдигнах на върховете на пръстите си, мятайки ръцете си — с букет и всичко — около врата му.

Той ме целуна нежно, обожавачо; забравих тълпата, мястото, времето, причината... само помнех, че той ме обича, че ме иска, че съм негова.

Започнахме да се целуваме и тогава той трябваше да го приключи; аз се вкопчих в него, игнорирайки шума и прочистването на гърла сред тълпата. Накрая ръцете му озаптиха лицето ми и той се отдръпна — прекалено скоро — за да ме погледне. На повърхността

внезапната му усмивка беше развеселена, почти самодоволна. Но под моментното му забавление от публиката имаше дълбока радост, която резонираше като моя собствена.

Публиката изригна в аплодисменти и той обърна телата ни с лице към приятелите и семейството ни. Не можех да откъсна поглед от лицето му, за да ги погледна.

Ръцете на майка ми първи ме намериха, обляното ѝ в сълзи лице беше първото нещо, което видях, когато откъснах недоволно поглед от Едуард. И тогава бях предадена през тълпата, от прегръдка на прегръдка, само смътно наясно кой ме прегръща, с внимание, центрирано върху ръката на Едуард, стисната здраво около моята. Разпознах разликата между меките, топли прегръдки на моите човешки приятели и нежните, хладни прегръдки на новото ми семейство.

Една задушшаваща прегръдка се откри от останалите — Сет Клиъруотър бе проявил смелостта да понесе вампирите и да запълни мястото на моят загубен приятел — върколак.

4. ЖЕСТ

Сватбата премина в приема плавно — доказателство за безгрешните възможности на Алис. Тъкмо се здрачаваше над реката; церемонията беше траела точното количество време, за да може слънцето да се спусне зад дърветата. Фенерите, окачени на дърветата светеха меко, когато Едуард ме преведе през стъклените задни врати, карайки белите цветя да блестят. Имаше още десет хиляди цветя навън, вършейки работа като уханна проветрива тента над дансинга, установен на тревата под двата древни кедъра.

Нещата се забавяха, усмирени от обграждащата ни августовска нощ. Малката тълпа се разпръсна под мекият блясък на лампичките и бяхме поздравени отново от приятелите, които току-що бяхме прегръщали. Сега беше време да говорим, да се смеем.

— Поздравления, приятели — каза ни Сет Клиъруотър, накланяйки глава под ръба на гирлянда от цветя. Майка му, Сю, беше плътно до него, наблюдавайки гостите с предпазлива напрегнатост. Лицето ѝ беше слабо и свирепо, изражение, подчертано от късата ѝ прическа: косата и беше къса като на дъщеря ѝ, Лия — чудех се дали не я беше отрязала по същия начин от солидарност. Били Блек, от другата страна на Сет, не беше толкова напрегнат.

Когато поглеждах бащата на Джейкъб, винаги чувствах че виждам двама човека, вместо един. Там беше стареца в количката с набразденото лице и блестящо бяла усмивка, който всички виждаха. И там беше и прекият наследник на дълъг род на могъщи, магически вождове, загърнат в авторитета, с който бе роден. Макар магията да беше — при липсата на катализатор — пропуснала неговото поколение, Били все пак беше част от силата и легендата. Тя протичаше през него. И се бе вляла в сина му, наследникът на магията, който ѝ бе обърнал гръб. Това оставяше Сам Ълей като вожд, принадлежащ на легендите и магията...

Били изглеждаше странно спокоен, вземайки се предвид компанията и събитието — черните му очи проблясваха, сякаш току-що бе получил някакви добри новини. Бях впечатлена от

хладнокръвието му. Тази сватба трябваше да изглежда като много лошо нещо, най-лошото, което можеше да се случи на дъщерята на най-добрия му приятел, в очите на Били.

Знаех, че не му е лесно да озаптява чувствата си, имайки се предвид предизвикателството, което това събитие отправяше към древното споразумение между семейство Кълън и Килаетите — споразумението, което забраняваше на семейство Кълън да създават вампири. Вълците знаеха, че приближава нарушение на договора, но семейство Кълън нямаха никаква идея как ще реагират. Преди съюза, това щеше да означава непосредствена атака. Война. Но сега, след като се познавах по-добре, щеше ли да има опрощение вместо това?

Сякаш в отговор на тази мисъл, Сет се наклони към Едуард с протегнати ръце. Едуард отвърна на прегръдката му със свободната си ръка.

Видях Сю да потрепва деликатно.

— Хубаво е да видя, че нещата потръгват за теб, приятел — каза Сет. — Радвам се за теб.

— Благодаря ти, Сет. Това означава много за мен. — Едуард се отдръпна от Сет и погледна Сю и Били. — Благодаря и на вас. Защото позволихте на Сет да дойде. Защото подкрепяте Бела днес.

— Няма проблем. — Каза Били с дълбок дрезгав глас и аз бях изненадана от оптимизма в тона му. Може би по-силно споразумение се появяваше на хоризонта.

Формираше се малка опашка, затова Сет каза довиждане и подкара Били към храната. Сю задържа по една ръка на всеки от тях.

Анджела и Бен бяха на ред да ни окупира, последвани от родителите на Анджела и после Майк и Джесика, които, за моя изненада, се държаха за ръце. Не бях чула, че са заедно отново. Това беше хубаво.

Зад човешките ми приятели бяха новите ми братовчеди по закон, вампирският клан Денали. Осъзнах, че задържам дъха си когато вампирът отпред — Таня, предположих от яговият нюанс на русите ѝ къдрици — се пресегна, за да прегърне Едуард. До нея, три други вампира със златни очи се бяха втренчили в мен с открито любопитство. Едната жена имаше дълга бледо руса коса, права и мека като коприна. Другата жена и мъжът до нея бяха с черни коси, с лек намек за маслиново в тебеширено-бледия им тен.

И четиримата бяха толкова красиви, че стомахът ми ме заболя.

Таня все още държеше Едуард.

— Ах, Едуард. — Каза тя. — Липсваше ми.

Едуард се засмя и сръчно изманеврира от прегръдката ѝ, поставяйки ръката си леко на рамото ѝ и отстъпвайки назад, сякаш, за да я огледа по-добре.

— Мина толкова време, Таня. Изглеждаш добре.

— Ти също.

— Нека те представя на съпругата си. — Беше първият път, когато Едуард бе казал тази дума, откакто беше официално върна; изглеждаше сякаш ще експлодира от задоволство, когато я каза сега. Денали се засмяха леко в отговор. — Таня, това е моята Бела.

Таня беше толкова прекрасна, колкото най-лошите ми кошмари я бяха обрисували. Тя ме огледа с много по-несигурен, отколкото примирен поглед и се протегна, за да хване ръката ми.

— Добре дошла в семейството, Бела. — Тя се усмихна малко тъжно. — Смятаме се за разширеното семейство на Карлайл и аз наистина съжалявам за... ммм, скорошния случай, в който не се държахме като такова. Трябваше да се запознаем по-рано. Можеш ли да ни простиш?

— Разбира се. — Казах бездиханно. — Много ми е приятно да се запозная с вас.

— Семейство Кълън вече са с изравнен брой. — Каза Кейт, извъртайки златните си очи. Тя взе ръката ми от Таня и я стисна леко. — Добре дошла, Бела.

Тъмнокосата жена сложи своята ръка върху тази на Кейт.

— Аз съм Кармен, а това е Елизар. Много сме щастливи, че най-накрая се запознаваме.

— А-аз също — заекнах.

Таня хвърли поглед към хората, чакащи зад нея — заместника на Чарли, Марк, и жена му. Очите им бяха огромни, докато наблюдаваха клана Денали.

— Ще се опознаем по-късно. Ще имаме цяла вечност за това! — Таня се засмя, когато тя и семейството ѝ се отдръпнаха.

Всички стандартни традиции бяха спазени. Бях заслепена от светкавици, когато държахме ножа над великолепната торта — прекалено грандиозна, помислих си, за сравнително малка група от

приятели и семейство. Редувахме се да бутаме торта в лицата на другия: Едуард мъжки погълна своята порция, докато гледах невярващо. Хвърлих букета си, с типичното умение на младоженките, право в ръцете на изненаданата Анджеела. Емет и Джаспър завиха от смях на изчервяването ми когато Едуард свали взетият ми назаем жартиер — който бях свлякла почти до глезена си — много внимателно със зъбите си. С бързо намигане към мен той го изстреля точно към лицето на Майк Нютон.

И тогава музиката засвири, Едуард ме придърпа в обятията си за традиционният първи танц; отидох доброволно, въпреки страха си от танцуване — особено танцуване пред публика — просто щастлива, че той ме е прегърнал. Той свърши цялата работа, докато аз се въртях без да правя усилия под светлината на балдахин от лампички и ярките проблясвания на фотоапаратите.

— Наслаждавате ли се на партито, госпожо Кълън? — прошепна той в ухото ми.

Засмях се.

— Ще ми трябва време, за да свикна с това.

— Имаме време — напомни ми той с тържествен глас и се наведе да ме целуне, докато танцувахме. Фотоапаратите защракаха трескаво.

Музиката се смени и Чарли потупа Едуард по рамото.

Да се танцува с Чарли не беше дори и приблизително толкова лесно, колкото бе било с Едуард. Не беше по-добър от мен в това, така че се движехме, от съображения за безопасност, напред — назад в малка квадратна формация. Едуард и Есме се въртяха около нас като Фред Астер и Джинджър Роджърс.

— Ще ми липсваш у дома, Бела. Вече ми е самотно.

Гърлото ми се беше свило, но се опитах да се пошегувам.

— Чувствам се направо ужасно, оставяйки те да си готвиш сам — това си е направо престъпна небрежност. Можеш да ме арестуваш.

Той се ухили.

— Предполагам, че ще преживея храната. Просто ми се обаждай, когато можеш.

— Обещавам.

Изглеждаше сякаш съм танцувала с всички. Беше хубаво да видя всичките си стари приятели, но нещото, което исках повече от всичко в

момента, беше да бъда с Едуард. Бях щастлива, когато той най-накрая се намеси, само половин минута след започването на нов танц.

— Все още не си фен на Майк, а? — коментирах, когато Едуард ме завъртя далеч от него.

— Не и докато ми се налага да слушам мислите му. Трябва да бъде щастлив, че още не съм го изритал оттук. Или нещо по-лошо.

— Ама разбира се.

— Изобщо имала ли си възможност да се огледаш някъде?

— Предполагам, че не. Защо?

— Тогава предполагам, че нямаш идея колко невероятно и крайно болезнено красива си тази вечер. Не съм изненадан, че Майк има проблем с неподходящите мисли за омъжена жена. Разочарован съм, че Алис не те е принудила да се погледнеш в някое огледало.

— Ужасно си предубеден, знаеш ли.

Той въздъхна и после спря и ме обърна с лице към къщата. Стъклената стена отразяваше партито като огромно огледало. Едуард посочи към двойката в огледалото, точно срещу нас.

— Предубеден, така ли?

Хвърлих един кратък поглед на отражението на Едуард — перфектен дубликат на перфектното му лице — с тъмнокоса красавица до себе си. Кожата ѝ беше сметана и рози, очите ѝ — разширени от вълнение и обрамчени с гъсти мигли. Тънката обвивка на блестящата бяла рокля се разкрояваше леко при шлейфа, почти като обърната кала, скроена толкова майсторски, че тялото ѝ изглеждаше елегантно и грациозно — поне докато беше неподвижно.

Преди да мога да примигна и да превърна красавицата обратно в себе си, Едуард внезапно се скова и се обърна автоматично в другата посока, сякаш някой бе извикал името му.

— О! — каза той. Челото му се намръщи за момент и после, също толкова бързо, се изглади.

Изведнъж, той се усмихваше прекрасно.

— Какво има? — попитах.

— Изненадващ сватбен подарък.

— Хъх?

Той не отговори; просто затанцува отново, въртейки ме в обратната посока на тази, в която се бяхме запътили преди това, далеч

от светлините и после към непрогледния плащ на нощта, който обграждаше осветления дансинг.

Той не спря, докато не стигнахме тъмната страна на едно от огромните кедрови дървета. Тогава Едуард погледна право към най-черната сянка.

— Благодаря ти — каза Едуард на тъмнината — Това е много... любезно от твоя страна.

— „Любезен“ е средното ми име — дрезгав познат глас отговори от черната нощ. — Мога ли да ви прекъсна?

Ръката ми полетя към гърлото ми и ако Едуард не ме беше задържала, щях да припадна.

— Джейкъб! — изкашлях в момента, в който можех да дишам — Джейкъб!

— Здравсти, Бела.

Запрепъвах се към звука на гласа му. Едуард продължаваше да ме държи здраво под лакътя, докато друг чифт силни ръце не ме хванаха в мрака. Жегата от кожата на Джейкъб ме изгори направо през тънката сатенена рокля, когато той ме придърпа по-близо. Той не направи усилие да танцува; просто ме прегърна, когато зарових лице в гърдите му. Наведе се, за да притисне бузата си към главата ми.

— Розали няма да ми прости, ако не получи официалния си ред на дансинга. — Измърмори Едуард и аз знаех, че той ни оставя, давайки ми своя подарък — този момент с Джейкъб.

— О, Джейкъб — вече плачех, не можех да изкарам думите членоразделно — Благодаря ти.

— Престани да цивриш, Бела. Ще съсипеш роклята си. Просто аз съм си.

— Просто? О, Джейк! Всичко е свършено сега.

Той изпръхтя.

— Да бе — партито може да започне. Кумът най-накрая пристигна.

— Сега всички, които обичам са тук.

Усетих устните му да галят косата ми.

— Съжалявам, че закъснях, скъпа.

— Просто съм ужасно щастлива, че дойде!

— Това беше идеята.

Хвърлих поглед към гостите, но не можех да видя през танцьорите мястото, където бях видяла бащата на Джейкъб. Не знаех дали бе останал.

— Били знае ли, че си тук? — В момента в който попитах, знаех, че не трябваше — беше единственият начин да си обясня оживено изражение преди това.

— Сигурен съм, че Сам му е казал. Ще отида да го видя, когато... когато партито свърши.

— Ще бъде много щастлив, че си си у дома.

Джейкъб се отдръпна малко назад и се поизправи. Той остави едната си ръка на кръста ми и грабна дясната ми ръка с другата. Той постави ръцете ни на гърдите си; можех да почувствам сърцето му под дланта си и предположих, че не беше сложил ръката ми там случайно.

— Не знам дали ми се полага повече от този танц — каза той и ме завъртя в малък кръг, което не пасваше на темпото на музиката зад нас. — По-добре да се възползвам.

Задвижихме се под ритъма на сърцето му под дланта ми.

— Радвам се, че дойдох — каза Джейкъб тихо след момент. — Не мислех, че ще съм. Но е хубаво да те видя... още веднъж. Не е толкова тъжно, колкото си мислех, че ще е.

— Не искам да си тъжен.

— Знам това. И не съм дошъл тази нощ, за да те карам да се чувстваш виновна.

— Не — ужасно щастлива съм, че дойде. Това е най-добрият подарък, който можеше да ми дадеш.

Той се засмя.

— Това е добре, защото няхах време да се отбия за истински подарък.

Очите ми се приспособяваха и можех да видя лицето му, по-високо, отколкото очаквах. Беше ли възможно още да расте? Вече сигурно беше по-близо до 2.20 метра отколкото до 2. Беше успокоение да видя познатите му черти отново след толкова време — дълбоко поставените му очи, засенчени от рунтавите му черни вежди, високите му скули и плътните му устни, разтегнати върху белите му зъби в саркастична усмивка, която пасваше на тона му. Очите му бяха присвити в краищата — внимателни; можех да видя, че тази вечер е

много внимателен. Правеше всичко възможно да ме направи щастлива, да не се изпусне и да покаже колко му костваше това.

Никога не бях правила нещо, толкова добро, че да заслужи приятел като Джейкъб.

— Кога реши да се върнеш?

— Съзнателно или подсъзнателно? — той си пое дълбоко дъх преди да отговори на собствения си въпрос. — Всъщност не знам. Предполагам, че се лутах обратно в тази посока от известно време, може би защото се бях насочил насам. Но тази сутрин започнах наистина да тичам. Не знаех дали ще успея. — Той се засмя. — Не можеш да си представиш колко е странно — да ходя на два крака отново. И дрехи! И тогава става още по-шантаво, защото се чувствам странно. Не очаквах това. Липсва ми практика с цялото човешко нещо.

Обсъдихме нещата спокойно.

— Щеше да е жалко да пропусна да те видя така, обаче. Това тук си струваше пътуването. Изглеждаш невероятно, Бела. Толкова си красива.

— Алис инвестира доста време в мен днес. А и тъмнината помага.

— За мен не е тъмно, нали знаеш.

— Вярно. — Върколашките сетива. Беше лесно да забравя за всички неща, които той можеше, изглеждаше толкова човечен. Особено сега.

— Отрязал си косата си — отбелязах.

— Да. По-лесно е, нали знаеш. Помислих си, че е по-добре да се възползвам от ръцете.

— Изглежда добре — излъгах.

Той изпръхтя.

— Да, бе. Направих го сам с ръждясали кухненски ножици. — Той се усмихна широко за момент и после усмивката му избледня. Изражението му стана сериозно. — Щастлива ли си, Бела?

— Да.

— О'кей. — Усетих как присви рамене. — Това, предполагам, е основното нещо.

— Ти как си Джейкъб? Наистина?

— Добре съм, Бела, наистина. Няма нужда да се притесняваш за мен повече. Вече може да спреш да тормозиш Сет.

— Не го тормозя само заради теб. Харесвам Сет.

— Добро хлапе е. По-добра компания от други. Казвам ти, ако можеш да се отърва от гласовете в главата си, да бъда вълк щеше да е направо перфектно.

Засмях се на начина по-който звучеше.

— Да и аз не мога да накарам моите да млъкнат.

— В твоя случай, това би означавало, че си луда. Разбира се, аз вече знаех, че си ненормална — подразни ме той.

— Мерси.

— Лудостта вероятно е по-лесна, отколкото споделянето на ума на глутницата. Гласовете на лудите хора не изпращат детегледачки, за да ги наблюдават.

— Хъх?

— Сам е някъде наоколо. И някои от другите. За всеки случай, нали знаеш.

— В случай на какво?

— В случай, че не мога да се сдържа, нещо такова. В случай, че реша да потроша партито. — Той хвърли бърза усмивка, вероятно изражение на понравила му се мисъл. — Но не съм тук, за да проваля сватбата ти, Бела. Тук съм, за да... — Гласът му замря.

— За да я направиш перфектна.

— Това е прекалено високо изискване.

— Хубаво, че си толкова висок.

Той изръмжа на лошата ми шега и после въздъхна.

— Тук съм просто, за да ти бъда приятел. Най-добрият ти приятел един последен път.

— Сам трябва да ти вярва повече.

— Е, може би аз съм прекалено чувствителен. Може би щяха да са тук при все случаи, за да държат под око Сет. Има доста вампири тук. Сет не приема това толкова сериозно, колкото би трябвало.

— Сет разбира, че не е в никаква опасност. Разбира семейство Кълън по-добре от Сам.

— Разбира се, разбира се — каза Джейкъб, помирявайки ни преди да можем да се скараме.

Беше странно той да е дипломата.

— Съжалявам за гласовете — казах. — Иска ми се да можеш да го направя по-добре. — За толкова много неща.

— Не е толкова зле. Просто малко си хленча.

— Ти си... щастлив?

— Достатъчно близо. Но достатъчно за мен. Ти си звездата днес.

— Той се захили. — Обзалагам се, че направо обожаваш това. В светлината на прожекторите.

— Аха. Не мога да се наситя на вниманието.

Той се засмя и се загледа над главата ми. Със стиснати устни той изучи блещукащата светлина на приема, грациозното въртене на танцьорите, трепкащите листенца, падащи от гирляндите; аз гледах с него. Всичко изглеждаше много далечно от това тъмно тихо място. Почти сякаш да гледаш снежинките, въртящи се в стъклено кълбо.

— Ще им призная — каза той — Знаят как да направят парти.

— Алис е невъзможна за възпирание природна сила.

Той въздъхна.

— Песента свърши. Мислиш ли, че ми се полага още една. Или искам прекалено много?

Затегнах ръката си около неговата.

— Можеш да имаш колкото танци искаш.

Той се засмя.

— Това би било интересно. Мисля, че е по-добре да са само два. Не искаме да започнат клюките.

Завъртяхме се в още един кръг.

— Човек би си помислил, че вече съм свикнал да ти казвам „сбогом“ досега — измърмори той.

Опитах се да преглътна буцата в гърлото си, но не можех.

Джейкъб ме погледна и се намръщи. Прокара пръстите си по бузата ми, улавяйки сълзите там.

— Не би трябвало да плачеш, Бела.

— Всички плачат на сватби — казах сухо.

— Това искаш, нали така.

— Така е.

— Тогава се усмихни.

Опитах се. Той се засмя на гримасата ми.

— Ще се опитам да се запомня така. Ще си представям, че...

— Че какво? Че съм умряла?

Той стисна зъби. Бореше се със себе си — с решението си да направи присъствието си тук подарък, не присъда. Можех да позная

какво искаше да каже.

— Не — накрая отговори той. — Но ще те виждам в ума си така. Розови бузи. Пулс. Два леви крака. Всичко това.

Умишлено настъпих единият му крак колкото можех по-силно.

Той се усмихна.

— Това е моето момиче.

Той започна да казва нещо друго и затвори устата си рязко. Борейки се отново, стиснатите му зъби, преграждащи думите, които не искаше да казва.

Отношенията ми с Джейкъб бяха лесни. Естествено като дишането. Но откакто Едуард се бе върнал в живота ми, бяха постоянно мъчение. Защото — в очите на Джейкъб — избирайки Едуард, избирах съдба по-лоша от смъртта или поне еквивалента ѝ.

— Какво има Джейк? Просто ми кажи. Можеш да ми кажеш всичко.

— А-а-аз... Аз нямам какво да ти казвам.

— О, моля ти се. Изплюй камъчето.

— Истина е. Не е... то е — то в въпрос. То е нещо, което искам ти да ми кажеш.

— Питай ме.

Той се бореше още една минута и тогава издиша.

— Не бива. Няма значение. Просто страдам от нездрав любопитство.

Защото го познавах толкова добре, разбрах.

— Не е тази вечер, Джейкъб — прошепнах.

Джейкъб беше дори по-обсебен с човечността ми от Едуард. Той ценеше всеки от ударите на сърцето ми, знаейки, че са преброени.

— О — каза той, опитвайки се да прикрие облекчението си — О.

Нова песен започна, но той не забеляза промяната този път.

— Кога? — прошепна той.

— Не знам със сигурност. След седмица-две може би.

Гласът му се промени, прие защитнически, подигравателен оттенък.

— Защо е задържането?

— Просто не исках да прекарам медения си месец, гърчейки се от болка.

— А как би предпочела да го изкараш? Играейки на дама? Ха-ха.

— Много смешно.

— Шегувам се, Бела. Но, честно, не виждам смисъла. Не можеш да имаш истински меден месец с твоя вампир, тогава защо изобщо да преминаваш през това? Наречи патицата, патица. Това не е първият път, когато го отлагаш. Това е хубаво нещо, обаче — каза той. — Не се срамувай от това.

— Нищо не отлагам — казах рязко — И да, мога да имам истински меден месец! Мога да правя, каквото си искам! Изкарай си носа от работата ми!

Той спря бавното обикаляне в кръг внезапно. За един момент се зачудих дали най-сетне не бе забелязал смяната на музиката и се зарових из ума си за начин да пригладя малката ни караница преди да ми е казал довиждане. Не трябваше да се разделяме с този тон.

И тогава очите му се разшириха в странен вид объркан ужас.

— Какво? — задъха се той. — Какво каза?

— За кое...? Джейк? Какво има?

— Какво имаш предвид? Да имаш истински меден месец? Докато си още човек? Шегувах ли се? Това е много извратена шега, Бела!

Зяпнах го.

— Казах да не си пъхаш носа, Джейк. Това изобщо не е твоя работа. Не трябваше да... дори не трябва да говорим за това. Лично е...

Огромните му ръце се вкопчиха в раменете ми, обвивайки ги изцяло.

— Ау, Джейк! Пусни ме!

Той ме разтърси.

— Бела! Изгубила си си ума ли? Не може да си толкова глупава! Каж ми, че се шегувах!

Той ме разтърси отново. Ръцете му, стегнати като турникети, трепереха, изпращайки вибрации дълбоко в костите ми.

— Джейк... спри!

Тъмнината изведнъж беше пренаселена.

— Махни си ръцете от нея! — гласът на Едуард беше студен като лед, остър като бръснач.

Зад Джейкът прозвуча ниско ръмжене от черната нощ и после още едно, заглушаващо първото.

— Джейк, братле, отдръпни се — чух подканата на Сет Клиъруотър. — Откачаш.

Джейкъб изглежда беше замръзнал, ужасените му очи — разширени и втренчени.

— Ще я нараниш — прошепна Сет — Пусни я.

— Сега! — изръмжа Едуард.

Ръцете на Джейкъб паднаха от двете му страни и внезапния приток на кръв през чакащите ми вени беше почти болезнен. Преди да мога да регистрирам повече от това, студени ръце замениха горещите и въздухът изведнъж свистеше около мен.

Примигах и бях на десетина метра от мястото, където бях стояла преди. Едуард беше напрегнат пред мен. Имаше два огромни вълка, застанали между него и Джейкъб, но не изглеждаха агресивни към мен. По-скоро се опитваха да предотвратят битка.

И Сет — възлестият, петнадесетгодишен Сет — беше обвинил дългите си ръце около треперещото тяло на Джейкъб и го дърпаше. Ако Джейкъб се преобразеше, докато Сет е толкова близо...

— Хайде, Джейк. Да си вървим.

— Ще те убия — каза Джейкъб, гласът му толкова задавен от гняв, че беше като шепот. Очите му, фокусирани върху Едуард, горяха от гняв. — Ще те убия собственоръчно! И ще го направя сега! — Той потрепери конвулсивно.

Най-големият вълк, черният — изръмжа остро.

— Сет, махни се от пътя — изсъска Едуард.

Сет отново дръпна Джейкъб. Джейкъб беше толкова полудял от гняв, че Сет успя да го издърпа няколко метра назад.

— Не го прави, Джейк. Тръгни си. Хайде.

Сам — най-големият вълк, черният — се присъедини към Сет тогава. Постави масивната си глава срещу гърдите на Джейкъб и забута.

Тримата — Сет дърпайки, Джейкъб треперейки, Сам бутайки — изчезнаха бързо в тъмнината.

Другият вълк се загледа след тях. Не бях сигурна на слабата светлина, за цвета на козината му — шоколадово кафява, може би? Тогава това беше ли Куил?

— Съжалявам — прошепнах на вълка.

— Няма нищо, Бела — измърмори Едуард.

Вълкът погледна Едуард. Погледът му не беше приятелски. Едуард му кимна студено. Вълкът изпуктя и последва другите, изчезвайки като тях.

— Добре — каза Едуард на себе си и тогава ме погледна. — Да се връщаме.

— Но Джейк...

— Сам го е озапитил. Няма го вече.

— Едуард, толкова съжалявам. Беше глупаво...

— Нищо лошо не си направила...

— Имам толкова голяма уста! Защо не... не трябваше да му позволявам да ме ядоса. Какво си мислех?

— Не се тревожи. — Той докосна лицето ми. — Трябва да се връщаме на приема, преди някой да е забелязал отсъствието ни.

Поклатих глава, опитвайки се да се ориентирам. Преди някой да е забелязал? Нима някой беше пропуснал това?

Тогава, докато го обмислях, осъзнах, че конфронтацията, изглеждала катастрофална за мен, всъщност, бе била много тиха и кратка тук, в сенките.

— Дай ми две секунди — помолих.

Вътрешно бях в хаос с цялата паника и скръб, но това нямаше значение — само външността имаше значение сега. Да направя добра постановка, беше нещо, което знаех, че трябва да усъвършенствам.

— Роклята ми?

— Изглеждаш страхотно. Няма дори и косъм не на място.

Поех си два пъти дълбоко въздух.

— О'кей. Хайде да вървим.

Той обви ръцете си около мен и поведе обратно към светлината. Когато минахме под лампичките, той ме завъртя леко по дансинга. Сляхме се с другите танцьори, сякаш танцът ни никога не беше прекъсван.

Хвърлих поглед към гостите, но никой не изглеждаше шокиран или изплашен. Само най-бледите лица там показваха признаци на стрес, но ги криеха много добре. Джаспър и Емет бяха на ръба на дансинга, близо един до друг, и аз предположих, че бяха били наблизно през цялата конфронтация.

— Ти...

— Добре съм — обещах. — Не мога да повярвам, че направих това. Какво ми има?

— Нищо ти няма на теб.

Толкова бях щастлива да видя Джейкб тук. Знаех каква жертва беше от негова страна. И тогава го бях провалила, превърнала подаръка му в катастрофа. Трябваше да ме затворят под карантина.

Но идиотията ми не провали вечерта на никой друг. Щях да оставя това настрана, да го набутам в чекмедже и да го заключа, за да мога да се занимавам с него по-късно. Щеше да има достатъчно време да се самобичувам за това и нищо, което можех да направя сега нямаше да помогне.

— Всичко свърши — казах. — Хайде да не мислим повече за това тази вечер.

Очаквах бързо съгласие от страна Едуард, но той беше утихнал.

— Едуард?

Той затвори очи и допря челото си до моето.

— Джейкб е прав — прошепна той. — Наистина, какво си мисля.

— Не, не е! — Опитах се да задържа лицето си гладко за гледащата тълпа от приятели. — Джейкб е прекалено изпълнен с предразсъдъци, за да види каквото и да е ясно.

Той измънка нещо от рода на: „трябва да го оставя да ме убие, само защото си помислих...“

— Престани — казах ожесточено. Грабнах лицето му в ръцете си и изчаках докато не отвори очи. — Ти и аз. Това е единственото нещо, което има значение. Единственото нещо, за което ти е разрешено да мислиш сега. Чуваш ли ме?

— Да — въздъхна той.

— Забрави, че Джейкб е идвал. — Можех да направя това. Щях да направя това. — Заради мен. Обещай ми, че ще оставиш това.

Той се загледа в очите ми за момент преди да отговори.

— Обещавам.

— Благодаря ти. Едуард, не се страхувам.

— Аз се — прошепна той.

— Недей. — Поех си дълбоко въздух и се усмигнах. — Между другото, обичам те.

Той се усмигна само мъничко в замяна.

— Затова сме тук.

— Монополизирам булката — каза Емет, изниквайки иззад рамото на Едуард. — Остави ме да потанцувам с малката си сестричка. Това може да е последният ми шанс да я накарам да се изчерви. — Той се засмя шумно, толкова неафектиран, колкото обикновено от сериозната атмосфера.

Оказа се, че всъщност са останали доста хора, с които още не съм танцувала и това ми даде шанс наистина да се стегна. Когато Едуард ме поиска отново открих, че чекмеджето с Джейкъб беше затворено плътно. Когато обви ръце около мен бях способна от отрицая предишното си чувство на радост, сигурността ми, че всичко в живота ми беше на правилното място тази вечер. Усмихнах се и положих главата си на гърдите му. Ръцете му се затегнаха.

— Мога да свикна с това — казах.

— Не ми казвай, че си преодоляла проблемите си с танцуването?

— Танцуването не е толкова зле... с теб. Но си мислех по-скоро за това — притиснах се към него още повече — да не ми се налага да те пускам никога.

— Никога — обеща той и се наведе, за да ме целуне.

Беше сериозна целувка — напрегната, бавна, но ескалираща...

Горе-долу бях забравила къде съм, докато не чух Алис да вика:

— Бела! Време е!

Усетих кратък момент на раздразнение към прекъсването на новата ми сестра.

Едуард я игнорира; устните му бяха твърди срещу моите, по-настойчиви от преди. Сърцето ми запрепуска и дланите ми, положени на мраморния му врат, се изпотиха.

— Искаш ли да си изпуснете самолета? — поиска да знае Алис, вече точно до мен. — Сигурна съм, че ще имате великолепен меден месец на лагер в летището, чакайки друг полет.

Едуард леко извъртя лицето си за да измърмори: „Махай се, Алис“ и после притисна устните си към моите отново.

— Бела, искаш ли да носиш тази рокля в самолета? — поиска да знае тя.

Не внимавах много. В момента просто не ме интересуваше.

Алис изръмжа леко.

— Ще ѝ кажа къде ще я водиш, Едуард. Кълна се в бога, ще ѝ кажа.

Той замръзна. Тогава вдигна лицето си от моето и се загледа в любимата си сестра.

— Ужасно си малка, за да си такава огромна досада.

— Не съм избрала перфектната рокля за заминаване, за да я похабя — скара му се тя, хващайки ръката ми. — Ела с мен, Бела.

Задърпах се, повдигайки се на пръсти, за да го целуна още веднъж. Тя дръпна ръката ми нетърпеливо, издърпвайки ме далече от него. Имаше няколко кикота от наблюдаващите гости. Предадох се и се оставих да ме заведе в празната къща.

Изглеждаше раздразнена.

— Съжалявам, Алис — извиних се.

— Не виня теб, Бела. — Тя въздъхна. — Ти изглежда не можеш да се въздържиш.

Захилих се на мрачното ѝ изражение и тя се смръщи.

— Благодаря ти, Алис. Беше най-красивата сватба, която някой някога е имал — казах ѝ честно. — Всичко беше абсолютно правилно. Ти си най-добрата, най-умната, най-талантливата сестра в целия свят.

Това я умилостиви; тя се усмихна широко.

— Радвам се, че ти хареса.

Рене и Есме чакаха горе. Трите бързо ме изкараха от роклята и ме вкараха в ясносиният костюм за заминаване. Бях благодарна когато някой издърпа шнолите от косата ми и я остави да падне свободно по гърба ми, спасявайки ме от главоболие по-късно. Сълзите на майка ми се стичаха без да спрат през цялото време.

— Ще ти се обадя, когато знам къде отивам — обещах аз и я прегърнах за довиждане. Знаех, че тайната за медения месец навярно я подлудяваше; майка ми мразеше тайните, освен ако не беше посветена в някоя от тях.

— Ще ти кажа в момента, в който тя е на безопасно разстояние — направи по-доброто Алис, подсмивайки се на нараненото ми изражение. Колко нечестно, щях да съм последната разбрала.

— Трябва да дойдеш да ни посетиш с Фил много, много скоро. Твой ред е да отидеш на юг — да видиш слънцето поне веднъж — каза Рене.

— Не валя днес — напомних ѝ, избягвайки молбата.

— Като по чудо.

— Всичко е готово — каза Алис. — Куфарите ти са в колата — Джаспър я докарва. — Тя ме задърпа обратно към стълбите, а Рене ме следваше все още засрамвайки ме.

— Обичам те, мамо — прошепнах, докато се спускахме — Ужасно съм щастлива, че си имаш Фил. Грижете се един за друг.

— И аз те обичам, Бела, миличка.

— Довиждане, мамо. Обичам те — казах отново със свито гърло.

Едуард чакаше на дъното на стълбите. Поех протегнатата му ръка, но се наклоних малко настрани, търсейки из тълпата, която се чакаше да ни изпрати.

— Тате? — попитах, очите ми все още търсещи.

— Ето тук — каза нежно Едуард. Той ме задърпа през гостите; те направиха пътека за нас. Намерихме Чарли, облегал се неловко срещу стената зад всички други, изглеждащ, сякаш се крие. Червените кръгове около очите му обясняваха защо.

— О, тате!

Прегърнах го през кръста, сълзите стичащи се отново — бях плакала толкова много тази вечер. Той ме потупа по гърба.

— Стига, стига. Не искаш да си изпуснете самолета, нали.

Беше трудно да говоря за любов с Чарли — толкова си приличахме, винаги се обръщахме към тривиални неща, за да избегнем засрамващи емоционални представления. Но това не беше време да съм сериозна.

— Завинаги ще те обичам, тате — казах му. — Не забравяй това.

— И аз теб, Бела. Винаги съм и винаги ще.

Целунах го по бузата в същото време, в което той целуна моята.

— Обади ми се — каза той.

— Скоро — обещах, знаейки, че това е всичко, което мога да обещаая. Просто телефонно обаждане. Баща ми и майка ми не можеха да ме видят отново; щях да бъда прекалено различна и много, много по-опасна.

— Ами тръгвай тогава — каза той пресипнало. — Не трябва да закъснявате.

Гостите ни направиха още една пътека. Едуард ме придърпа към себе си, докато осъществявахме бягството си.

— Готова ли си? — попита той.

— Готова съм — казах аз и знаех, че това е вярно.

Всички аплодираха, когато Едуард ме целуна на прага. Тогава се затичахме към колата и оризовата буря започна. Повечето от нея беше с широк периметър, но някой, вероятно Емет, хвърляше с безмилостна точност и аз получих доста рикошети от гърба на Едуард. Колата беше украсена с още цветя, които висяха по цялата ѝ дължина и на дълги ефирни панделки бяха закачени дузина обувки — дизайнерски обувки, които изглеждаха чисто нови — клатещи се зад нея.

Едуард ме закри от ориза докато се качих и тогава и той се качи и вече ускорявахме, докато аз махах през прозореца и виках: „Обичам ви“ към верандата, откъдето семействата ми ми махаха.

Последният образ, който регистрирах беше този на родителите ми. Фил беше обвил нежно и двете си ръце около Рене. Тя бе увила една ръка около кръста му, но другата и бе хванала тази на Чарли. Толкова различни видове любов, хармонични в този момент. Изглеждаше много обнадеждаващо за мен.

Едуард стисна ръката ми.

— Обичам те — каза той.

Облегнах се на ръката му.

— Затова сме тук — цитирах го.

Той целуна косата ми.

Когато тръгнахме по черната магистрала и Едуард наистина ускори, чух звук над мъркането на двигателя, идващ от гората зад нас. Ако аз можех да го чуя, значи определено и той можеше. Но той не каза нищо, докато звука бавно избледняваше в далечината. И аз не казах нищо.

Пронизващия, съкрушен вой започна да затихва и после изчезна напълно.

5. ОСТРОВ ЕСМЕ

— Хюстън? — Попитах, повдигайки вежди, когато стигнахме в Сиатъл.

— Просто спирка по пътя. — Едуард ме успокои с широка усмивка.

Чувствах се сякаш току-що съм заспала, когато той ме събуди. Бях неадекватна, когато той ме задърпа през терминалите, борейки се да си спомня как да отвори очите си след като съм мигнала. Отне ми няколко минути да наваксам със ставащото, когато спряхме на интернационалния отдел, за да се чекираме за следващия ни полет.

— Рио де Жанейро? — Попитах с малко повече безпокойство.

— Още една спирка. — Каза ми той.

Полетът до Южна Америка беше дълъг, но удобен на широкото място в първа класа, с ръцете на Едуард, обвити около мен. Заспах и се събудих необичайно напрегната докато кръжахме към летището, светлината на залязващото слънце, процеждаща се през прозорците на самолета.

Не останахме на летището, за да хванем друг полет, както бях очаквала. Вместо това взехме такси през тъмните, гъмжащи, жизнени улици на Рио. Неспособна да разбера и дума от инструкциите на португалски на Едуард към шофьора, предположих, че отиваме да намерим хотел преди следващия етап на пътуването ни. Остро присвиване, много близко до сценична треска, се настани в стомаха ми, докато обмислях това. Таксито продължи през прииждащите тълпи, докато те не изтъняха малко и ние, изглежда, се приближавахме към резкия западен край на града, насочвайки се към океана.

Спряхме при доковете.

Едуард ме поведе покрай дълга редица бели яхти, завързани в тъмната като нощ вода. Лодката, до която той спря беше по-малка от останалите, по-прибрана, очевидно построена, за да осигурява скорост, не пространство. Въпреки това, все пак луксозна и по-грациозна от останалите. Той скочи вътре леко, въпреки тежките чанти, които

носеше. Той ги пусна на палубата и се обърна, за да ми помогна да прескоча ръба.

Гледах мълчаливо докато той подготвяше лодката за път, изненадана колко умел и спокоен изглеждаше, защото той никога не бе споменавал интерес към плаване преди това. Но той беше добър в почти всичко.

Докато се насочвахме на изток в открития океан, аз си припомнях основната география наум. Доколкото можех да си спомня нямаше много неща източно от Бразилия... докато не стигнеш до Африка.

Но Едуард даде пълен напред, докато светлините на Рио не избледняха и, евентуално, изчезнаха зад нас. На лицето му беше познатата опиянена усмивка, онази предизвикана от какъвто и да е вид скорост. Лодката пореше вълните и аз бях окъпана в пръски от океана.

Накрая, любопитството, което бях потискала толкова дълго, надделя.

— Още много ли ще пътуваме? — попитах.

Не беше типично за него да забрави, че съм човек, но се чудех дали е планирам да живеем на този плавателен съд някакъв период от време.

— Още около половин час. — Очите му възприеха ръцете ми, стиснали здраво седалката и той се ухили.

Е, добре, помислих си. Той беше вампир, все пак. Може би отивахме към Атлантида.

Двадесет минути по-късно, той извика името ми над рева на мотора.

— Бела, погледни натам. — Той посочи право напред.

Първоначално видях само чернота и бялата следа на луната върху водата. Но претърсвах пространството, което ми беше посочил, с поглед докато не открих ниска черна форма, пробиваща през блясъка на лунната светлина върху вълните. Докато се вирах в тъмнината силуета стана по-детайлен. Формата прерасна в тумбест неправилен триъгълник, едната от чиито страни се простираше по-дълга от другите, преди да се потопи във вълните. Ние се приближихме и можех да видя, че контурите бяха перести, люлеейки се на лекия бриз.

И тогава очите ми се приспособиха и всичките елементи се събраха в една цялостна смислена картина: един малък остров се

издигаше от водата пред нас, веейки своите палмови листа, с плаж, сияещ бледна лунната светлина.

— Къде сме? — Измънках, удивена, докато той сменяше курса, насочвайки се към северния край на острова.

Той ме чу, въпреки звука на двигателя и се усмихна с широка усмивка, която просветна на лунното сияние.

— Това е остров Есме.

Лодката намали значително, приближавайки се с прецизност към предназначенията си позиция до един къс док, конструиран от дървени дъски, потопен в белота от луната. Двигателят замря и тишината, която последва беше оглушителна. Нямахше нищо, освен вълните, биещи се леко в лодката и шумоленето на вятъра в листата на палмите. Въздухът беше топъл, влажен и уханен — като парата, останала след горещ душ.

— Остров Есме? — Гласът ми беше нисък и въпреки това прозвуча прекалено силно, когато проряза тихата нощ.

— Подарък от Карлайл — Есме предложи да ни го заеме.

Подарък. Кой подарява острови? Намръщих се. Не бях осъзнала, че екстремната щедрост на Едуард беше възпитана в него.

Той постави куфарите на дока и се обърна, усмихвайки се със съвършената си усмивка докато се протягаше, за да ме хване. Вместо да хване ръката ми, той направо ме придърпа в обятията си.

— Не трябва ли да изчакаш да стигнем до прага? — Попитах, останала без дъх, когато той ме измъкна леко от лодката.

Той се ухили.

— Ако не друго, съм старателен.

Хващайки дръжките на двата огромни куфара в една ръка и придържайки ме с другата, той ме понесе през дока и по бледа песъчлива пътека през тъмната растителност.

За кратко беше пълна тъмнина в същинската джунгла от растения, и изведнъж вече можех да видя мека светлина напред. Беше горе-долу тогава, когато осъзнах че светлината е къща — двата светли, перфектни квадрата бяха широки прозорци, обграждащи предна врата — когато сценичната треска атакува отново, по-мощно от преди, по-зле, от когато си бях помислила, че отиваме към хотел.

Сърцето ми затупа шумно срещу ребрата ми и дъхът ми, изглежда, се заклещваше в гърлото ми. Чувствах очите на Едуард на

лицето си, но отказах да срещна погледа му. Взирах се право напред, не виждайки нищо.

Той не попита какво си мисля, което не беше типично за него. Предположих, че това означаваше, че и той беше толкова нервен, колкото изведнъж се бях оказала аз.

Той постави куфарите на верандата, за да отвори вратите — бяха отключени.

Едуард погледна надолу към мен, изчаквайки да срещна погледа му, преди да пристъпи през прага.

Той ме пренесе през къщата, и двамата бивайки много тихи, пускайки лампи, докато вървеше. Смътната ми представа за къщата беше, че е доста обширна за толкова малък остров и ми беше странно позната. Бях свикнала с цветовата комбинация „бледо-върху-бледо“ предпочитана от семейство Кълън; чувствах се като у дома. Не можех да се фокусирам върху нищо конкретно, обаче. Ожесточената пулсация, блъскаща зад ушите ми, правеше всичко леко размазано.

Тогава Едуард спря и включи последната лампа.

Стаята беше голяма и бяла и далечната стена беше основно от стъкло — стандартният декор за моите вампири. Отвън луната грееше ярко върху белия пясък и само на няколко метра от къщата — върху блестящите вълни. Но аз бегло забелязах тази част. Бях по-фокусирана върху абсолютно огромното бяло легло в центъра на стаята, с окачени над него издути облаци от мрежа против комари.

Едуард ме постави на краката ми.

— Аз... ще отида да взема багажа.

Стаята беше прекалено топла, по-задушна от тропическата нощ навън. Струйка пот се стече по извивката на врата ми. Закрачих бавно напред, докато можех да се протегна и да докосна пенестата мрежа. По някаква причина изпитах нуждата да се уверя, че всичко това е истина.

Не чух завръщането на Едуард. Изведнъж, леденият му пръст погали задната част на врата ми, изтривайки струйката пот.

— Малко е горещо тук. — Каза той извинително. — Мислех... че така ще е най-добре.

— Старателен. — Измърморих под носа си и той се засмя. Беше нервен звук, рядко произвеждан от Едуард.

— Опитах се да помисля за всичко, което би направило това... по-лесно. — Призна той.

Преглътнах звучно, все още обърната с гръб към него. Беше ли имало някога подобен меден месец?

— Чудех се — каза Едуард бавно — ако... първо... може би би искала да направим среднощно плуване? — Той си пое дълбоко въздух и гласът му бе по-спокоен когато проговори отново. — Водата ще бъде много топла. Това е типа плаж, който би одобрила.

— Звучи хубаво. — Гласът ми ми изневери.

— Сигурен съм, че би искала човешка минутка или две... Беше дълго пътуване.

Кимнах вдървено. Едва се чувствах човек; може би няколко минутки насаме щяха да ми помогнат.

Устните му погалиха гърлото ми, точно под ухото ми. Той се засмя веднъж и хладният му дъх погъделичка прегрялата ми кожа.

— Не се бавете прекалено много, госпожо Кълън.

Стреснах се малко при звученето на новото ми име.

Устните му се плъзнаха по врата ми до върха на рамото ми.

— Ще те чакам във водата.

Той закрачи покрай мен към френската врата, който се отваряше направо към пясъка на плажа. По пътя той се измъкна от блузата си, пускайки я на пода, и се плъзна през вратата в огрятата от луната нощ. Знойният солен въздух се завихри в стаята зад него.

Дали кожата ми беше избухнала в пламъци? Трябваше да погледна надолу, за да проверя. Не, нищо не гореше. Поне не видимо.

Напомних си да дишам и се запрепъвах към гигантския куфар, който Едуард беше отворил върху ниско бяло шкафче. Трябваше да е мой, защото позната ми чантичка с тоалетни принадлежности беше точно отгоре, имаше и доста розово вътре, но не можех да разпозная нито една дреха като своя. Докато ровех из подредено сгънати купчинки — търсейки нещо познато и удобно, някой стар анцуг може би — привлече вниманието ми факта, че имаше доста прозрачна дантела и оскъден сатен в ръцете ми. Луксозно бельо. Много луксозно бельо с френски етикети.

Не знаех как или кога, но някой ден Алис щеше да си плати за това.

Отказвайки се, отидох до банята и надникнах през дългите прозорци, които се отваряха към същия плаж, като френските врати. Не можех да го видя; предположих, че беше някъде там във водата, без

да се притеснява за излизането за въздух. В небето отгоре луната изглеждаше саката, почти пълна и пясъкът беше бял под блясъка ѝ. Леко движение привлече погледа ми — закачени върху нисък клон на едно от палмовите дървета, изобилстващи на плажа, останалите му дрехи се вееха на лекия бриз.

Гореща тръпка премина през кожата ми отново.

Поех си няколко глътки въздух и тогава отидох до огледалата над дългата редица плотове. Изглеждах точно сякаш съм спала в самолет цял ден. Намерих четката си и я прокарах откъдето през заплетените кичури, докато не ги пригладих и не напълних зъбците на четката с косми. Измих зъбите си обстойно два пъти. Тогава измих лицето си и плиснах малко вода отзад на врата си, който чувствах трескаво горещ. Чувството беше толкова хубаво, че измих и ръцете си и накрая реших да се предам и да взема душ. Знаех, че е глупаво да се къпя преди да плувам, но имах нужда да се успокоя и горещата вода беше единственият сигурен начин за това.

Също, да избърсна краката си отново изглеждаше доста добра идея.

Когато приключих грабнах огромна бяла кърпа от плота и я увих под ръцете си.

Тогава се изправих пред дилема, която не бях обмисляла. Какво трябваше да сложа? Не и бански, очевидно. Но и изглеждаше глупаво да си сложа дрехите пак. Не исках и да си помисля за нещата, които Алис ми беше опаковала.

Дишането ми започна да се ускорява отново и ръцете ми затрепераха — дотук с успокояващия ефект на душа. Започна да ми се вие свят, очевидно продукт на надвисващ пристъп на паника. Седнах на хладния, покрит с плочки, под в голямата си кърпа и наведох главата си между коленете. Молах се той да не дойде да ме търси преди да мога да се съвзема. Можех да си представя какво ще си помисли, ако ме видеше да се разпадам по този начин. Нямах да му е трудно да се убеди сам, че правим грешка.

А аз не превъртах защото мислех, че правим грешка. Изобщо даже. Превъртах, защото нямах идея как да направя това и ме беше страх да изляза от тази стая и да посрещна неизвестното. Особено във френско луксозно бельо. Знаех, че не съм готова за това още.

Чувствах се точно, сякаш трябва да изляза на сцената в театър, пълен с хиляди хора, без никаква идея какви са ми репликите.

Как го правеха това хората — преглъщаха всичките си страхове и се доверяваха на някой толкова пълно с всеки недостатък и страх, който имаха — с по-малко от пълната отдаденост, която Едуард бе предоставил на мен? Ако не беше Едуард там, навън, ако не знаех с всяка клетка на тялото си, че той ме обичаше толкова, колкото го обичах и аз — безусловно, безвъзмездно и, нека бъдем честни, неразумно — никога нямаше да съм способна да стана от този под.

Но беше Едуард там, навън, затова си прошепнах: „Не бъди страхливка“ тихо и се изправих непохватно на краката си. Пристегнах кърпата под ръцете си и измарширувах решително от банята. Покрай куфара пълен с дантела и голямото легло, без да поглеждам нито едно от двете. През отворената стъклена врата в ситния като прах пясък.

Всичко беше черно-бяло, обезцветено от луната. Закрачих бавно през топлия прах, спирайки до извитото дърво, където той бе оставил дрехите си. Положих ръката си на грубата кора и проверих дишането си, за да се уверя, че е равно. Или дори достатъчно.

Загледах се сред ниските вълни, черни в тъмнината, търсейки го.

Не беше труден за намиране. Той стоеше, с гръб към мен, потопен до кръста в среднощната вода, гледайки към овалната луна. Бледата светлина на луната правеше кожата му съвършено бяла, като пясък, като самата луна и правеше мократа му коса черна, като океана. Той беше неподвижен, с длани, положени върху водата; ниските вълни се разбиваха около него, сякаш беше камък. Загледах се в плавните линии на гърба му, раменете му, ръцете му, врата му, цялата му перфектна форма...

Огънят не беше вече просто просветване по кожата ми — беше бавен и дълбок сега; той стопи цялата ми неловкост, моята срамежлива несигурност. Оставих кърпата да се свлече без колебание, оставяйки я на дървото до неговите дрехи и закрачих през бялата светлина; правеше и мен бледа като снежния пясък също.

Не можех да чуя звука от стъпките си, докато ходех към ръба на водата, но предположих, че той можеше. Едуард не се обърна. Оставих нежните вълнички да се разбият срещу пръстите на краката ми и открих, че той беше прав за температурата — беше много топла, като вода за вана. Пристъпих вътре, ходейки внимателно по невидимото

дъно на океана, но притесненията ми бяха ненужни; пясъкът продължаваше съвършено гладък, премествайки се леко към Едуард. Загазих през безтегловното течение, докато не бях до него, тогава положих ръката си леко върху неговата, лежаща върху водата.

— Красота — казах аз, вдигайки поглед към луната също.

— Не е лошо — отговори той, безразличен. Обърна се бавно, за да застане с лице към мен; малки вълни се образуваха от движението му и се разбиха срещу кожата ми. Очите му изглеждаха сребърни на фона на лицето му, оцветено като лед. Той изви ръката си, за да може да преплете пръстите ни под повърхността на водата. Беше достатъчно топло, за да може студената му кожа да не предизвиква тръпки върху моята.

— Но не бих използвал думата красота — продължи той — Не и докато ти стоиш тук за сравнение.

Усмяхнах се половинчато и тогава вдигнах свободната си ръка — сега не трепереше — и я поставих върху сърцето му. Бяло върху бяло; поне веднъж си пасвахме. Той потрепери съвсем мъничко от топлото ми докосване. Дъхът му излизаше по-накъсано сега.

— Обещах, че ще опитаме — прошепна той, изведнъж напрегнат. — Ако... ако направя нещо не както трябва, ако те нараня, трябва да ми кажеш веднага.

Кимнах тържествено, задържайки очите си на неговите. Направих още една крачка през вълните и положих главата си на гърдите му.

— Не се страхувай — промълвих. — Ние принадлежим един на друг.

Изведнъж бях връхлетяна от истината на думите си. Този момент беше толкова съвършен, толкова правилен, нямаше начин да бъде подложено на съмнение.

Ръцете му се обвиха около мен, притискайки ме към него, лято и зима. Чувствах се сякаш всеки нерв в тялото ми беше като напрегната жица.

— Завинаги — съгласи се той и ни придърпа нежно към подълбока вода.

Слънцето, горещо върху голата кожа на гърба ми, ме събуди сутринта. Късна сутрин, може би следобед, не бях сигурна. Всичко,

освен часа, беше ясно, обаче; знаех точно къде съм — светлата стая с голямото бяло легло, с ярка светлина, струяща през отворените врати. Облаците мрежа щяха да омекотят сиянието.

Не отворих очи. Бях прекалено щастлива, за да променям каквото и да е, колкото и да беше малко. Единствените звуци бяха вълните отвън, нашето дишане, биенето на моето сърце...

Беше удобно, дори с горещото слънце. Хладната му кожа беше перфектното лекарство за жегата. Да лежа върху студения му гръден кош, с ръцете му обвити около мен, беше много лесно и естествено. Чудех се защо за бях паникьосала толкова миналата нощ. Страховете ми изглеждаха глупави сега.

Пръстите му леко се плъзнаха по контурите на гръбнака ми и знаех, че той знае, че съм будна. Не отворих очите си и затегнах ръцете си около врата му, придърпвайки се към него.

Той не проговори, пръстите му се движеха нагоре — надолу по гърба ми, едва докосвайки го, докато той леко проследяваше мотивите от светлина върху кожата ми.

Щях да бъда щастлива да лежа тук вечно, никога да не прекъсвам този момент, но тялото ми имаше други идеи. Засмях се на нетърпеливия си стомах. Изглеждаше малко прозаично да бъда гладна след всичко в миналата нощ. Беше като да те върнат на земята след някоя главозамайваща височина.

— Какво е смешно? — промълви той, галейки гърба ми. Звукът на гласа му, сериозен и напрегнат, донесе със себе си прилив на спомени от миналата нощ, и усетих как изчервяване плъзва по врата и лицето ми.

За да отговори на този въпрос, стомахът ми изръмжа и аз се засмях отново.

— Не можеш да избегнеш да бъдеш човек за много дълго.

Зачаках, но той не се засмя с мен. Бавно, потъвайки през многото пластове блаженство, които замъгляваха разсъдъка ми, дойде осъзнаването за различна атмосфера извън моята грееща сфера на щастие.

Отворих очи; първото нещо, което видях беше бледата, почти сребърна кожа на врата му, извивката на брадичката му над лицето ми. Челюстта му беше напрегната. Надигнах се на лакът, за да мога да видя лицето му.

Той се беше загледал в пенестото покривало над нас и не ме погледна, докато изучавах гробовните му черти. Изражението му ме шокира — изпрати физически импулс през тялото ми.

— Едуард — казах, с малка странна бучка в гърлото си — Какво има? Какво не е наред?

— И трябва да питаш? — Гласът му беше груб, циничен.

Първият ми инстинкт, продукт на живот, пълен с несигурност, беше да се зачудя какво не бях направила както трябва. Премислих всичко, което бе станало, но не можех да намеря никаква кисела нотка в спомените си. Всичко бе било по-просто отколкото бях очаквала; бяхме си паснали като части от пъзел, направени, за да са точно едно за друго. Това ми бе дало тайно удовлетворение — бяхме съвместими физически, както и по другите начини. Огън и лед, някакси съществувайки заедно без да се унищожават. Още по-голямо доказателство, че принадлежахме заедно.

Не можех да се сетя за нищо, което да го накара да изглежда така — толкова ядосан и студен. Какво бях пропуснала?

Пръстите му изгладиха линиите на притеснение на челото ми.

— За какво си мислиш? — прошепна той.

— Разстроен си. Не разбирам. Аз ли...? — Не можех да довърша.

Очите му се присвиха.

— Колко зле си наранена. Истината — не се опитвай да я смекчиш.

— Наранена? — Повторих; гласът ми излезе по-високо от обикновено, защото думата ме изненада неимоверно.

Той повдигна една вежда, устните му — стисната линия.

Направих бърза оценка, протягайки автоматично тялото си, свивайки и напругайки мускулите си. Имаше скованост и много болезненост, също, вярно, но основно имаше странно чувство, че костите ми са се откачили от ставите, и се бях превърнала наполовина с консистенцията на желе. Не беше неприятно усещане.

И тогава се ядосах малко, защото той почерняше най-перфектната от всички сутрини със песимистичните си предположения.

— Защо скочи на това заключение? Никога не съм била по-добре от сега.

Очите му се затвориха.

— Престани с това.

— Да спра с кое?

— Престани да се държиш сякаш не съм чудовище, защото се съгласих на това.

— Едуард! — Прошепнах, вече наистина разстроена. Той дърпаше светлият ми спомен през тъмнината, опетнявайки го. — Дори не казвай това.

Той не отвори очи; беше сякаш не иска да ме види.

— Погледни се, Бела. Тогава ми кажи дали не съм чудовище.

Наранена, шокирана, последвах инструкциите му без да мисля и затаих дъх.

Какво се бе случило с мен? Не можех да разбера пухкавия бял сняг, който бе полепнал по кожата ми. Поклатих глава и каскада от бяло се понесе от косата ми.

Хванах едно меко бяло нещо между два пръста. Беше част от пълнеж.

— Защо съм покрита с пера? — Попитах, объркана.

Той издиша нетърпеливо.

— Захапах възглавница. Или две. Не за това говоря.

— Ти... си захапал възглавница. Защо?

— Виж, Бела! — почти изръмжа той. Той хвана ръката ми — много предпазливо — и я протегна. — Виж това!

Този път разбрах какво имаше предвид.

Под покривката от пера големи лилавеещи синини бях започнали да разцъфват върху бледата кожа на ръката ми. Очите ми проследиха следата, която те формираха до рамото ми и после надолу към ребрата ми. Издърпах ръката си, за да пипна едно обезцветяване на лявата ми ръка, гледайки го как избледнява, когато го докоснах и после пак се появява. Болеше малко.

Толкова леко, че едва ме докосваше, Едуард постави ръката си срещу синините, една по една, напасвайки дългите си пръсти към мотивите.

— О — Казах аз.

Опитах се да си спомня това — да си спомня болката — но не можех. Не можех да си спомня момента, в който хватката му бе била прекалено стегната, ръцете му — прекалено груби върху мен. Спомнях

си само, че исках да ме притисне по-силно към себе си и че бях доволна, когато го направеше.

— Аз... толкова съжалявам, Бела. — Прошепна той докато аз гледах синините. — Знаех си. Аз не трябваше да... — Той издаде нисък отворен звук дълбоко в гърлото си. — Съжалявам повече, отколкото мога да ти опиша.

Той прехвърли ръката си през лицето си и застана напълно неподвижно.

Останах, за един дълъг момент, в пълно удивление, опитвайки се да разгадая — сега след като разбирах — тази мистерия. Беше толкова противоположно на начина, по който се чувствах, че беше трудно за осъзнаване.

Шокът се уталожи малко по малко, не оставяйки нищо, освен липсата си. Празнота. Умът ми беше празен. Не можех да измисля какво да кажа. Как можех да му обясня по правилния начин? Как можех да го направя толкова щастлив, колкото бях — бях преди момент?

Докоснах ръката му и той не реагира. Обвих пръстите си около китката му и се опитах да издърпам ръката от лицето му, но можех със същия успех да дърпам скулптура.

— Едуард.

Той не помръдна.

— Едуард?

Нищо. Значи това щеше да е монолог, тогава.

— Аз не съжалявам, Едуард. Аз съм... дори не мога да ти обясня. Толкова съм щастлива. Това не го описва. Не се сърди. Недей. Наистина съм д...

— Не казвай думата добре. — Гласът му беше студен като лед. — Ако цениш разума ми, не казвай, че си добре.

— Но аз съм — прошепнах.

— Бела — почти простена той — Недей.

— Не. Ти недей, Едуард.

Той премести ръката си; златните му очи ме гледаха колебливо.

— Не проваляй това — казах му — Аз. Съм. Щастлива.

— Наистина го провалих — прошепна той.

— Престани — казах рязко.

Чух зъбите му да скърцат.

— Ъгх! — изръмжах — Защо не можеш да прочетеш мислите ми най-накрая? Толкова е неудобно да съм умствено няма!

Очите му се разшириха малко, беше разсеян въпреки всичко.

— Това е нещо ново. Ти обожаваш факта, че не мога да чета мислите ти.

— Не и днес.

Той ме зяпна.

— Защо?

Вдигнах ръце в раздразнение, чувствайки болка в рамото, която игнорирах. Дланите ми паднаха върху гърдите му с остро плясване.

— Защото цялата тази разправия щеше да бъде напълно ненужна, ако можеше да видиш как се чувствам точно сега! Или поне преди пет минути! Бях съвършено щастлива. Абсолютно и напълно блажено. Сега — е, всъщност съм малко бясна.

— Трябва да си ми ядосана.

— Ами да, съм. Това кара ли те да се чувстваш по-добре?

Той въздъхна.

— Не. Не мисля, че нещо може да ме накара да се чувствам по-добре сега.

— Това — казах рязко. — Заради това тук съм ядосана. Убиваш ми настроението, Едуард.

Той извъртя очи и поклати глава.

Поех си дълбоко дъх. Вече чувствах повече от болезнките, но не беше толкова зле. Нещо като деня след като вдигах тежести. Бях правила това веднъж с Рене, по време на една от фитнес маниите й. Шейсет и пет скока с 5 килограма във всяка ръка. Не можех да ходя на следващия ден. Това не беше и наполовина толкова болезнено, колкото онова.

Преглътнах раздразнението си и се опитах да направя гласа си успокояващ.

— Знаехме, че това ще е коварно. Мислех, че това вече е асимилирано. И тогава — ами, беше много по-лесно отколкото мислех, че ще е. А това наистина е нищо. — Плъзнах пръстите си по ръката му. — Мисля, че за пръв път, без да знаем какво да очакваме, се справихме страхотно. С малко практика...

Изражението му изведнъж стана толкова разярено, че прекъснах по средата на изречението.

— Асимилирано? Ти очакваше ли това, Бела? Предполагаше ли, че ще те нараня? Мислеше ли си, че ще бъде по-зле? Смяташ ли експеримента за успешен, защото си го преживяла? Без счупени кости — това е равно на победа?

Изчаквах, оставяйки го да си каже всичко. Тогава изчаках още докато дишането му стана нормално. Когато очите му се успокоиха, отговорих с бавна прецизност.

— Не знаех какво да очаквам — но определено не очаквах колко... колко... точно колко прекрасно и перфектно беше. — Гласът ми спадна до шепот, очите ми се преместиха от неговите на ръцете ми. — Имам предвид, не знам как беше за теб, но беше така за мен.

Един хладен пръст повдигна брадичката ми.

— За това ли се притесняваш? — каза той през зъби. — Че не ми е било хубаво?

Погледът ми остана вперен надолу.

— Знам, че не е същото. Не си човек. Просто се опитвах да обясня, че за човек, ами, не мога да си представя, че живота ще стане по-хубав от това.

Той беше притихнал за толкова дълго, че, накрая, трябваше да погледна нагоре. Лицето му беше по-меко сега, замислено.

— Изглежда имам още, за което да се извинявам. — Той се намръщи. — Не съм и сънувал, че ти ще извъртиш начина, по който се чувствам относно това, което ти причиних, така че да означава, че миналата нощ не беше... ами, най-прекрасната нощ от цялото ми съществуване. Но не искам да мисля за това по този начин, не и когато ти беше...

Устните ми се извиха леко в ъглите.

— Наистина? Най-прекрасната? — попитах тихо.

Той взе лицето ми в ръцете си, все още интроспективен.

— Говорих с Карлайл след като ти и аз се споразумяхме, надявайки се, че той може да ми помогне. Разбира се, той ме предупреди, че това ще е много опасно за теб. — Сянка премина през изражението му. — Той имаше вяра в мен, обаче — вяра, която не заслужавах.

Започнах да протестирам и той сложи два пръста върху устните ми, преди да мога да коментирам.

— Попитах го също и какво аз трябва да очаквам. Не знаех какво ще е за мен... какво ще е при положение, че съм вампир. — Той се усмихна вяло. — Карлайл ми каза, че е много мощно нещо, като нищо друго. Каза ми, че физическата любов е нещо, към което не трябва да се отнасям с лека ръка. С нашите рядко променящи се темпераменти, силните емоции могат да ни променят по трайни начини. Но ми каза също и, че не трябва да се притеснявам за тази част — ти вече ме беше променила толкова напълно. — Този път усмивката беше по-истинска.

— Говорих и с братята си също. Казаха ми, че е невероятно удоволствие. Отстъпващо само на пиенето на човешка кръв. — Появи се бръчка над веждата му. — Но съм вкусвал кръвта ти и не може да има по-примамлива кръв от тази... Не мисля, че са сгрешили, наистина. Просто, че е по-различно за нас. Нещо повече.

— То беше нещо повече. Беше всичко.

— Това не променя факта, че беше грешно. Дори да беше възможно наистина да си се почувствала така.

— Какво означава това? Мислиш, че си измислям ли? Защо?

— За да облекча вината си. Не мога да игнорирам доказателствата, Бела. Или твоят навик да се опитваш да ме оневиниш, когато правя грешки.

Грабнах брадичката му и се наклоних така, че лицата ни бяха на сантиметри.

— Чуй ме, Едуард Кълън. Не се преструвам по какъвто и да е начин заради теб, ясно? Дори не знаех, че има причина да се опитвам да те накарам да се чувстваш по-добре, докато не започна да се държиш нещастно. Аз никога не съм била по-щастлива през целият си живот — не бях толкова щастлива, когато реши, че ме обичаш повече, отколкото искаш да ме убиеш, или първата сутрин когато се събудих и ти беше там... Не и когато чух гласа ти в балетното студио. — Той потрепна при стария спомен за моето близко до смъртта преживяване с ловуващ вампир, но аз не спрях. — Или когато каза „Да“ и осъзнах, че, някак си, ще мога да те задържа вечно. Това са най-щастливите спомени, които имам, а това е по-добро от всички тях. Затова просто се стегни.

Той докосна намръщената линия между веждите ми.

— Сега те правя нещастна. Не искам да правя това.

— Тогава недей ти да бъдеш нещастен. Това е единственото нещо, което не е наред тук.

Очите му се присвиха, той си пое дълбоко дъх и кимна.

— Права си. Миналото е минало и не мога да направя нищо, за да го променя. Няма смисъл моето настроение да вгорчава този момент за теб. Ще направя каквото мога, за да те направя щастлива сега.

Огледах лицето му подозрително и той ме дари с искрена усмивка.

— Каквото и да е, което ще ме направи щастлива?

Стомахът ми изръмжа в същия момент, в който попитах.

— Гладна си — каза той бързо. Той ловко стана от леглото, създавайки облак от пера. Което ми напомни.

— Та, защото точно си решил да съсипеш възглавниците на Есме? — попитах, изправяйки се в седнало положение и изтръсквайки още от косата си.

Той вече беше намъкнал чифт широки панталони в цвят как и стоеше до вратата, рошейки косата си, изтръсквайки няколко собствени пера.

— Не знам дали бях решил да правя каквото и да е миналата нощ — измънка той. — Просто бяхме късметлии, че бяха възглавниците, а не ти. — Той вдиша дълбоко и после поклати глава сякаш изтръскваше мрачните мисли. Много автентично изглеждаща усмивка се разпростря по лицето му, но предположих, че му беше отнело доста усилие да я постави там.

Плъзнах се внимателно от високото легло и се протегнах отново, по-наясно сега с болежките и болните места. Чух го да си поема рязко въздух. Той се извърна от мен, ръцете му се свиха в юмруци и кокалчетата му побеляха.

— Изглеждам ли ужасно? — попитах, опитвайки се да задържа тона си небрежен. Дъхът му спря, но той не се обърна, вероятно, за да скрие изражението си от мен. Отидох до банята, за да проверя сама.

Зяпнах в голото си тяло в огледалото в цял размер зад вратата.

Определено бях търпяла и по-лошо. Леката сянка на едната от скулите ми и устните ми бяха малко подути, но, освен това, лицето ми беше наред. Останалата част от мен беше украсена с пръски синьо и лилаво. Концентрирах се върху синините, които щяха да са най-трудни за скриване — ръцете и рамената ми. Не бяха толкова зле. Кожата ми

лесно се беляваше. Докато една синина се появеше, обикновено забравях откъде съм я получила. Разбира се, тези тъкмо се появяваха. Щях да изглеждам още по-зле утре. Това нямаше да улесни нещата.

Тогава погледнах косата си и изръмжах.

— Бела? — Той пристигна зад мен в момента, в който издадох звук.

— Никога няма да мога да махна всичко това от косата си! — посочих към главата си, където изглеждаше сякаш кокошка си е свила гнездо. Започнах да махам перцата.

— Ама разбира се, че ще се притесниш за косата си — измърмори той, но застана зад мен и започна да маха перцата много по-бързо.

— Как се спиращ да не се засмееш? Изглеждам нелепо.

Той не отговори, просто продължи да издърпва перцата. А и вече знаех отговора — нищо нямаше да му е смешно в това настроение.

— Това няма да стане — въздъхнах след минута. — Всичко се е вплело. Ще трябва да се опитам да го отмия. — Обърнах се, обвивайки ръце около хладния му кръст. — Искаш ли да ми помогнеш?

— По-добре да отида да ти намеря храна — каза той тихо, и нежно се измъкна от ръцете ми. Въздъхнах когато той изчезна, движейки се прекалено бързо.

Изглеждаше, че меденият ми месец е свършил. Мисълта постави голяма буца в гърлото ми.

Когато бях почти свободна зона от пера и се облякох в непозната бяла памучна рокля, която скриваше по-лошата част от виолетовите петна, затупурках боса към мястото, откъдето идваше миризмата на яйца, бекон и сирене чедър.

Едуард стоеше пред безукорно чистата печка, слагайки омлет в светло синята чиния, чакаща на плота. Миризмата на храна ме завладя изцяло. Имах чувството, че мога да изям чинията и тигана; стомахът ми изръмжа.

— Ето — каза. Той се обърна с усмивка на лицето си и сложи чинията на малка, облицована с плочки масичка.

Седнах в единия от двата метални стола и започнах да поглъщам горещите яйца. Изгориха гърлото ми, но на мен не ми пукаше.

Той седна срещу мен.

— Не те храня достатъчно често.

Преглътнах и му напомних.

— Бях заспала. Това беше много хубаво, между другото. Впечатляващо за някой, който не яде.

— Кулинарния канал — каза той, пускайки любимата ми крива усмивка.

Бях щастлива да я видя, щастлива, че изглеждаше повече като нормалното си „аз“.

— Откъде дойдоха яйцата?

— Помолих почистващия персонал да зареди кухнята. За първи път на това място. Ще трябва да ги помоля да се справят с перата... — Той се отнесе в мисли, погледът му фиксиран върху пространството над главата ми. Аз не реагирах, опитвайки се да избегна това, да кажа нещо, което да го разстрои отново.

Изядох всичко, макар, че беше направил достатъчно за двама.

— Благодаря ти — казах му. Наклоних се през масата да го целуна. Той отвърна на целувката ми автоматично и после изведнъж се скова и се отдръпна.

Заскърцах със зъби и въпросът, който исках да попитам излезе като обвинение.

— Няма да ме докоснеш отново докато сме тук, нали?

Той се поколеба, тогава се усмихна половинчато и вдигна ръката си, за да погали бузата ми. Пръстите му се застояха нежно на бузата си и не можех да се сдържа да не наклоня глава към дланта му.

— Знаеш, че това не е това, което имам предвид.

Той въздъхна и свали ръката си.

— Знам. И си права. — Той спря, повдигайки брадичката си леко. И тогава заговори с твърдо убеждение. — Няма да правя любов с теб, докато не бъдеш променена. Никога няма да те нараня отново.

6. РАЗСЕЙВАНИЯ

Моето забавление се превърна в приоритет номер едно на остров Есме. Гмуркахме се с шнорхели (е, аз се гмурках със шнорхел, а той демонстрираше способността си да издържа без кислород неопределено време). Изследвахме малката джунгла, която обграждаше малкият скалист връх. Посетихме папагалите, които живееха върху арката от дървета в южния край на острова. Гледахме залеза от скалистото заливче. Плувахме с делфините, които си играех в топлите плитки води там. Или поне аз го правех; когато Едуард беше във водата, делфините изчезваха, сякаш имаше акула.

Знаех какво става. Опитваше се да ме държи заета, разсеяна, за да не продължавам да го тормозя за нещото със секса. Когато се опитвах да уговоря да се отпуснем с някое от милионите дивидита пред широкоекранния плазмен телевизор, той ме примамваше извън къщата с магически думи от рода на коралови рифове, подводни пещери и морски костенурки. Ние давахме напред, и давахме, и давахме, и давахме цял ден, така че когато слънцето най-накрая залязваше аз бивах изгладняла и напълно изтощена.

Задрямвах над чинията си след като приключвах с вечерята си всяка вечер; веднъж бях заспала наистина точно там на масата и той трябваше да ме носи до леглото. Част от това беше, че Едуард винаги правеше прекалено много храна за един, но бях толкова гладна след плуването и катеренето по цял ден, че изяждах по-голямата част от храната. Тогава, натъпкана и изморена, едва държах очите си отворени. Всичко това беше част от плана, без съмнение.

Изтощението не помагаше много в опитите ми за убеждение. Но не се отказвах. Опитах се да го вразумя, да се моля и да се цупя и всичко това бе напразно. Обикновено вече бях в безсъзнание преди да мога сериозно да пледирам по случая си. А и сънищата ми бяха толкова истински — основно кошмари, направени по-реални, предполагам, от ярките цветове на острова — че се събуждах изморена, без значение колко съм спала.

Около седмица след като бяхме пристигнали на острова се опитах да направя компромис. Това беше вършело работа в миналото. Спях в синята стая сега. Почистващият персонал щеше да идва чак на следващия ден, така че бялата стая все още имаше снежна перушинената покривка. Синята стая беше по-малка, с по-разумно пропорционално легло. Стените бяха тъмни, облицовани с тиково дърво и всичко вътре беше от луксозна синя коприна.

Бях започнала да нося някои неща от луксозното бельо от колекцията на Алис, за да спя нощем — тези, които, като се замисля, не бях толкова разкриващи, като прозрачните бикини, които ми беше опаковала. Чудех се дали бе имала видение защо точно ще имам нужда от тези неща и потреперих, засрамена от тази мисъл.

Бях започнала леко, с невинен бял като слонова кост сатен, разтревожена, че разкриването на повече от кожата ми ще е обратното на полезно, но готова на всичко. Едуард, изглежда не забелязваше нищо, сякаш носех същият прокъсан стар анцуг, който носех вкъщи.

Синините бяха много по-добре сега — пожълтяващи на някои места и изчезващи като цяло на други — затова тази вечер извадих една от по-плашещите бройки, докато се приготвях в облицованата баня. Беше черно, дантелено и засрамващо за гледане, дори когато не беше облечено. Внимателно не погледнах в огледалото преди да се върна в спалнята. Не исках да си изгубя куража.

Получих удовлетворението да видя как очите му изскачат само за секунда, преди да овладее изражението си.

— Какво мислиш? — попитах, завъртайки се, за да може да види от всеки ъгъл.

Той прочисти гърло.

— Изглеждаш красива. Както винаги.

— Благодаря — казах малко кисело.

Бях прекалено уморена да се съпротивлявам на порива да се покатеря бързо в мекото легло. Той обви ръцете си около мен и ме придърпа до гърдите си, но това беше рутина — беше прекалено горещо за спане без неговото хладно тяло.

— Ще направим сделка — казах сънливо.

— Няма да правя никакви сделки с теб — отговори той.

— Дори не си чул какво предлагам.

— Няма значение.

Въздъгнах.

— По дяволите. А аз наистина исках... Е, добре.

Той извъртя очи.

Затворих моите и оставих стръвта там. Прозях се.

Отне само минута — не достатъчно, за да се унеса.

— Добре. Какво искаш?

Стиснах зъби за секунда, борейки се с една усмивка. Ако имаше нещо, на което можеше да устои, то това беше възможността да ми даде нещо.

— Ами, мислех си... Знам, че цялото нещо с Дартмут трябваше да бъде просто история за прикритие, но честно, един семестър в колежа вероятно не би ме убил — казах, повтаряйки думите му отпреди много време, когато се бе опитал да ме убеди да отложам превръщането във вампир. — Чарли би се зарадвал на истории от Дартмут, обзалагам се. Разбира се, би било малко неловко ако не мога да смогам с гениите. И все пак... осемнайсет, деветнайсет. Всъщност няма толкова голяма разлика. Няма да ми пораснат пачи крака следващата година, все пак.

Той утихна за един дълъг момент. Тогава, с нисък глас, той каза:

— Би изчакала. Би останала човек.

Задържах езика си, оставяйки го да възприеме предложението ми.

— Защо ми го причиняваш? — каза той през зъби, с изведнъж ядосан тон. — Не е ли достатъчно трудно и без всичко това? — Той грабна шепа дантела, която се бе нагънала на бедрото ми. За момент си помислих, че ще я откъсне. Тогава ръката му се отпусна. — Няма значение. Няма да правя сделки с теб.

— Искам да отида в колеж.

— Не, не искаш. И няма нищо, за което си струва да рискуваме живота ти отново. За което си струва да те нараня.

— Но аз искам да отида. Е, всъщност не толкова да отида в колеж, колкото да остана още малко човек.

Той затвори очи и издиша през носа си.

— Подлудяваш ме, Бела. Не сме ли водили този спор милиони пъти, ти винаги молейки да станеш вампир без забавяне?

— Да, но... е, имам причина да съм човек, която нямах преди.

— Каква е тя?

— Познай — казах и се надигнах от възглавницата, за да го целуна.

Той отвърна на целувката ми, но не по начин, който да ме накара да мисля, че печеля. Беше по-скоро сякаш внимаваше да не нарани чувствата ми; абсолютно и влудяващо се контролираше. Нежно, той ме издърпа и ме прегърна до гърдите си.

— Токова си човечна, Бела. Управлявана от хормоните си. — Той се засмя.

— Това е цялата идея, Едуард. Харесва ми тази част от това да съм човек. Не искам да се отказвам от това все още. Не искам да премина през годините, в които ще бъда подлудена за кръв новородена, за да може някаква част от това да се завърне при мен.

Аз се прозинах, а той се усмихна.

— Уморена си. Заспивай, любима. — Той започна да тананика приспивната песен, която бе композирал за мен, когато се бяхме запознали.

— Чудя се защо съм толкова уморена. — Измънках саркастично. — Това не може да е част от плана ти или нещо такова.

Той просто се изхили веднъж и се върна към тананикането.

— Имайки се предвид колко съм уморена, човек би си помислил, че ще спя по-добре.

Песента прекъсна.

— Спиш като заклана, Бела. Не си казала и дума насън откакто пристигнахме. Ако не беше хъркането щях да се притесня, че влизаш в кома.

Игнорирах заяждането с хъркането; не хърках.

— Не се въртя? Това е странно. Обикновено се мятам по цялото легло, когато имам кошмари. И крещя.

— Сънуваш кошмари?

— При това много колоритни. Ужасно ме изморяват — прозях се. — Не мога да повярвам, че не дърдорях по цяла нощ.

— За какво са?

— За различни неща — но и същите, нали знаеш, заради цветовете.

— Цветове?

— Всичко е толкова ярко и реално. Обикновено, когато сънувам, го знам. При тези, не знам, че съм заспала. Това ги прави още по-

страшни.

Той звучеше притеснен, когато проговори отново.

— Какво те плаши?

Потреперих леко.

— Основно... — поколебах се.

— Основно? — притисна ме той.

Не бях сигурна защо, но не исках да му казвам за детето в повтарящият се кошмар; имаше нещо лично в този конкретен ужас. Така че, вместо да му дам пълното описание, му представих само един елемент. Определено достатъчно плашещ за който и да е друг.

— Волтури — прошепнах.

Той ме прегърна по-силно.

— Няма да ни безпокоят повече. Скоро ще бъдеш безсмъртна и няма да имат причина.

Оставих го да ме успокои, чувствайки се малко виновна, че той не бе разбрал правилно. Кошмарите не бяха точно такива. Не бях уплашена за себе си — бях уплашена за момченцето.

Не беше същото момченце от първия ми сън — детето — вампир с кърваво червени очи, което седеше върху купчина от мъртви хора, които обичах. Това момче, което бях сънувала четири пъти през последната седмица, определено беше човек; бузите му бяха румени, а очите му бяха меко зелени. Но също като другото дете, той се разтреперваше от страх и отчаяние, когато Волтури ни обграждаха.

В този сън имаше едновременно и ново и старо, просто трябваше да защита непознатото дете. Нямахме друг вариант. И в същото време знаех, че ще се проваля.

Той видя моята отнесеност.

— Какво мога да направя, за да помогна?

Отърсих се от мислите си.

— Това са просто сънища, Едуард.

— Искаш ли да ти попея? Ще пея цяла нощ, ако това ще държи лошите сънища настрана.

— Не са изцяло лоши. Някои са хубави. Толкова... цветни. Под водата с рибите и коралите. Всичко изглежда сякаш наистина се случва — не знам, че сънувам. Може би островът е проблема. Много е ярко тук.

— Искаш ли да се приберем?

— Не. Не още. Можем ли да останем още малко?

— Можем да останем колкото поискаш, Бела — обеща той.

— Кога започва семестъра? Не внимавах преди.

Той въздъхна. Може пак да беше започнал да тананика, но бях задрямала преди да съм сигурна.

По-късно, когато се събудих в тъмното, беше с шок. Сънят бе бил толкова истински... толкова ярък, толкова осезаем... Поех си дъх шумно, дезориентирана от тъмната стая. Само преди секунда, изглеждаше, бях била под блестящото слънце.

— Бела? — Прошепна Едуард с ръце обвити плътно около мен, разтърсвайки ме леко. — Добре ли си, миличка?

— О — поех си дъх отново. Просто сън. Не е истинско. За моето пълно удивление, сълзи преляха от очите ми без предизвестие и се спуснаха по лицето ми.

— Бела! — каза той — по-силно, сега нащрек. — Какво има? — Той избърса сълзите от горещите ми бузи със студени, паникьосани пръсти, но последваха и други.

— Било е само сън. — Не можех да сдържа лекото ридание, което си пролича в гласа ми. Безсмислените сълзи бяха обезпокояващ, но не можех да овладеея сковаващата скръб, която ме бе завладяла. Бях искала толкова много сънят да е истински.

— Няма нищо, любима, добре си. Аз съм тук. — Той ме залюля напред — назад, малко прекалено бързо, за да е успокояващо. — Отново ли сънува кошмар? Не е било истинско, не е било истинско.

— Не кошмар. — Поклатих глава, триейки очите си със задната част на дланта си. — Беше хубав сън. — Гласът ми отново се пречупи.

— Тогава защо плачеш? — той попита, изумен.

— Защото се събудих — извих, обвиняйки ръцете си около врата му и ридаейки във врата му.

Той се изсмя веднъж на логиката ми, но звукът беше натезал от тревога.

— Всичко е наред, Бела. Поемай си дълбоко дъх.

— Беше толкова истинско — изплаках. — Исках да е истинско.

— Разкажи ми — подкани ме той. — Може би това ще помогне.

— Бяхме на плажа... — гласът ми замря, когато се отдръпнах, за да погледна с изпълнени със страх очи нетърпеливото му ангелско лице, леко размито в тъмнината. Загледах се в него мрачно и безпричинната скръб започна да се стопява.

— И? — най-накрая ме подкани той.

Замигах, за да махна сълзите от очите си, разкъсвана.

— О, Едуард...

— Каж ми, Бела — замоли той, с очи полудели от тревога при болката в гласа ми.

Но не можех. Вместо това вкопчих ръцете си около врата му отново и притиснах устните си към неговите трескаво. Не беше желание изобщо — беше нужда, изострена до точката на болка. Реакцията му беше моментална, но бързо последвана от прекратяването ѝ.

Той се забори с мен, колкото можеше по-нежно в изненадата си, държейки ме далеч, хващайки раменете ми.

— Не, Бела — настоя той, гледайки ме сякаш се притеснява, че съм загубила ума си.

Ръцете ми паднаха пораженски, странните сълзи започвайки нов поток по лицето ми и ново ридание, надигащо се в гърлото ми. Той беше прав — трябваше да съм луда.

Той ме загледа с объркани измъчени очи.

— С-с-съжалявам — измънках неясно.

Но тогава той ме придърпа към себе си, притискайки ме плътно до мраморните си гърди.

— Не мога, Бела, не мога! — Стенанието му беше пълно с агония.

— Моля те. — Казах, молбата ми заглушена срещу кожата му. — Моля те, Едуард?

Не можех да кажа дали е трогнат от сълзите, треперещи в гласа ми, или дали не беше неподготвен да се справи с внезапността на пристъпа ми, или дали и неговата нужда не беше толкова непоносима в този момент, колкото моята. Но поради каквато и да е причина, той придърпа устните ми обратно към неговите, предавайки се със сърдите ръмжене.

И започнахме оттам, докдето бе оставил сънят ми.

Останах неподвижна, когато се събудих сутринта, и се опитах да задържа дишането си равно. Беше ме страх да отворя очите си.

Лежах върху гърдите на Едуард, но той беше много притихнал и ръцете му не бяха обвити около мен. Това беше лош знак. Беше ме страх да призная, че съм будна и да срещна гнева му — без значение към кой беше насочен днес.

Внимателно надникнах през миглите си. Той се беше загледал в тъмния таван с ръце зад главата си. Изправих се на един лакът, за да мога да виждам лицето му по-добре. Беше гладко, безизразно.

— Колко съм загазила? — попитах тихо.

— До шията — каза той, но обърна главата си и ми смигна.

Издишах в облекчение.

— Аз съжалявам — казах. — Не исках... Е, не знам точно какво беше това снощи. — Поклатих глава при спомена за безсмислените ми сълзи и смазващата скръб.

— Така и не ми каза за какво беше сънят ти.

— Предполагам, че не ти казах — но пък ти показах за какво беше. — Засмях се нервно.

— О — каза той. Очите му се разшириха и тогава той примигна. — Интересно.

— Беше много хубав сън — измънках. Той не коментира, така че след няколко секунди аз попитах. — Простено ли ми е?

— Обмислям го.

Изправих се, планирайки да се прегледам — изглежда нямаше пера, поне. Но докато се придвижвах, вълна от замайване ме удари. Залюлях се и паднах отново на възглавниците.

— Какв... завъртя ми се главата.

Тогава ръцете му се обвиха около мен.

— Спа много дълго. Дванадесет часа.

— Дванадесет? — Колко странно.

Проведох си един бърз преглед докато говорех, опитвайки се да не го правя подозрително. Изглежда бях добре. Синините върху ръцете ми все още бяха на една седмица, пожълтяващи. Протегнах се експериментално. Отново се чувствах добре. Е, повече от добре, всъщност.

— Инвентаризацията приключи ли?

Кимнах сънливо.

— Възглавниците изглежда са оцелели.

— За жалост не мога да кажа същото за, ъ, нощницата ти. — Той кимна към края на леглото, където няколко парчета черна дантела бяха разпилени върху копринените чаршафи.

— Лошо — казах. — Тази ми харесваше.

— И на мен.

— Имаше ли други жертви? — попитах притеснено.

— Ще трябва да купя на Есме нова табла за леглото — призна той, хвърляйки поглед през рамо. Проследих погледа му и бях шокирана да разбера, че големи късове от дървото явно бяха изтръгнати от лявата страна на таблата.

— Хмм — намръщих се. — Човек би си помислил, че съм щяла да чуя това.

— Изглежда си много ненаблюдателна, когато вниманието ти е окупирано от нещо друго.

— Бях малко погълната — признах, изчервявайки се дълбоко.

Той докосна горящата ми буза.

— Наистина ще ми липсва това.

Загледах се в лицето му, търсейки признаци за гнева и угризенията от които се опасявах. Той отвърна на погледа ми със спокойно, но иначе невъзможно за разчитане, изражение.

— Ти как се чувстваш?

Той се засмя.

— Какво? — поисках да знам.

— Изглеждаш толкова виновно — сякаш си извършила престъпление.

— Чувствам се виновно.

— Прелъсти прекалено разположения си към това съпруг. Това не е углавно престъпление.

Изглежда се шегуваше.

Бузите ми станаха по-горещи.

— Думата прелъсти предполага някакво количество предварителна подготовка.

— Може би беше грешна дума — съгласи се той.

— Не се сърдиш?

Той се усмихна вяло.

— Не се сърдя.

— Защо не?

— Ами... — той спря. — Не те нараних, като първо. Беше по-лесно да се контролирам този път, да насочвам изблиците. — Очите му трепнаха към повредената табла отново. — Може би защото имах по-добра идея какво да очаквам.

Обнадеждена усмивка започна да се прокрадва по лицето ми.

— Казах ти, че ключа е в практиката.

Той извъртя очи.

Стомахът ми изръмжа и той се засмя.

— Време за закуска за човека? — попита той.

— Да, моля — казах, скачайки от леглото. Придвижих се прекалено бързо, обаче, и трябваше да се залюлея пиянски, за да възвърна равновесието си. Той ме хвана преди да се блъсна в гардероба.

— Добре ли си?

— Ако нямам по-добро чувство за равновесие в следващия ми живот, ще изискам рекламация.

Аз готвих тази сутрин, пържейки яйца — прекалено гладна, за да направя нещо по-сложно. Нетърпелива, ги плъснах в една чиния само след няколко минути.

— Откога ядеш яйца със течен жълтък? — попита той.

— Отсега.

— Знаеш ли колко яйца опустоши тази седмица? — Той издърпа кошчето за боклук изпод мивката — беше пълно с празни сини картонени кутии.

— Странно — казах, след като преглътнах една гореща хапка. — Това място разбърква апетита ми. — И със сънищата ми, и с вече оскъдния ми баланс. — Но ми харесва тук. — Може би ще трябва да тръгнем скоро, обаче, нали, за да стигнем до Дартмут навреме? Уау, предполагам, че ще трябва да си намерим и място, където да живеем и така нататък, също.

Той седна до мен.

— Можеш да се откажеш от преструвките за колежа — получи каквото искаше. А и не сме направили сделка, така че нямаш задължения.

Изпръхтах.

— Не беше преструвка, Едуард. Аз не прекарвам свободното си време да кроя планове като някои хора. Какво можем да направим, за да изтощим Бела днес? — казах аз в жалка имитация на гласа му. — Той се засмя, не засрамен. — Наистина искам още малко да бъда човек. — Наклоних се за да прокарам ръка през голите му гърди. — Не ми е достатъчно.

Той ми хвърли съмнителен поглед.

— За това? — попита той, хващайки ръката ми когато се придвижи към стомаха му. — Сексът е бил разковничето през цялото време? — Той извъртя очи. — Ама защо не се сетих за това? — измънка той саркастично. — Можех да си спестя много спорове.

Засмях се.

— Да, вероятно.

— Толкова си човечна — каза той отново.

— Знам.

Намек за усмивка разтегна устните му.

— Отиваме в Дартмут? Наистина?

— Вероятно ще се проваля след един семестър.

— Ще ти бъда частен учител. — Усмивката вече беше широка. — Ще заобичаш колежа.

— Мислиш ли, че ще можем да си намерим апартамент толкова късно?

Той направи гримаса, изглеждайки виновно.

— Ами ние, така де, вече имаме къща там. Нали знаеш, за всеки случай.

— Купил си къща?

— Недвижимите имоти са добра инвестиция.

Повдигнах една вежда и оставих темата.

— Значи сме готови, тогава.

— Ще трябва да видя дали ще можем да задържим колата ти за „преди“ малко по-дълго...

— Да, боже опази да не съм защитена от танкове.

Той се ухили.

— Колко още можем да останем? — попитах.

— Добре сме откъм време. Още няколко седмици, ако искаме. И после можем да посетим Карлайл преди да отидем в Ню Хемпшир. Можем да прекараме Коледа с Рене...

Думите му обрисоваха едно много щастливо бързо постижимо бъдеще, освободено от болката на всички включени в него. Чекмеджето „Джейкъб“, почти забравено, изтрака и аз измених мисълта си — на почти всички.

Това не ставаше по-лесно. Сега, след като бях открила точно колко хубаво може да е да си човек, беше изкушаващо да оставя плановете си в забвение. Осемнадесет или деветнадесет, деветнадесет или двадесет... Имаше ли наистина значение? Нямах да се променя толкова за една година. И да бъда човек с Едуард... Изборът ставаше по-коварен с всеки следващ ден.

— Няколко седмици — съгласих се. И тогава, защото изглежда никога нямаше достатъчно време добавих. — Та, мислех си — нали знаеш какво исках да кажа за практиката преди?

Той се засмя.

— Можеш ли да задържиш тази мисъл? Чувам лодка. Мисля, че почистващия персонал е тук.

Искаше да задържа тази мисъл. Това означаваше ли, че няма да има повече проблеми с практикуването? Усмихнах се.

— Нека обясня бъркотията в бялата стая на Густаво и после можем да излезем. Има едно място в джунглата на юг...

— Не ми се излиза. Няма да се катеря по острова днес. Искам да остана тук и да гледам филм.

Той присви устни, опитвайки се да не се смее на сърдитият ми тон.

— Добре, както искаш. Защо не избереш някой, докато аз отворя вратата?

— Не съм чула чукане.

Той наклони глава настрана, заслушвайки се. Половин секунда по-късно прозвуча леко, боязливо почукване на вратата. Той се ухили и се запъти към коридора.

Закрачих към рафтовете под големия телевизор и прегледах заглавията. Беше трудно да реша откъде да започна. Имаха повече дивидита от видеотека.

Можех да чуя ниския кадифен глас на Едуард, докато се връщаше в коридора, обяснявайки на, както ми звучеше, перфектен португалски. Още един, по-груб човешки глас отговори на същия език.

Едуард ги въведе в стаята, сочейки към кухнята по пътя. Двамата бразилци изглеждаха невероятно ниски и тъмни до него. Единият беше закръглен мъж, а другата — деликатна жена, челата и на двамата бяха набраздени. Едуард жестикулира към мен с горда усмивка и чух името си, смесено в поток от непознати думи. Изчервих се малко като си помислих за бъркотията в бялата стая, с която щяха скоро да се сблъскат. Малкият мъж ми се усмихна учтиво.

Но дребничката жена с кожа като кафе не се усмихна. Тя ме зяпаше със смесица от шок, притеснение и основно първичен страх. Преди да мога да реагирам, Едуард им направи знак да го последват към кокошарника и те изчезнаха.

Когато той се появи отново, беше сам. Той закрачи уверено към мен и ме прегърна.

— Какво ѝ има на нея? — прошепнах напрегнато, спомняйки си паникьосаното ѝ изражение.

Той вдигна рамене невъзмутимо.

— Кори е част от индианците Такуна. Била е възпитана да бъде по-суеверна — или би могла да го наречеш, по-наясно — от тези, които живеят в модерния свят. Тя подозира какво съм, или поне е достатъчно близо. — Той все още не звучеше притеснено. — Тук имат свои собствени легенди. Либишоменът — кръвопиещ демон, който ловува изключително и само красиви жени. — Той ме погледна похотливо.

Само красиви жени? Е, това си беше ласкателство.

— Изглеждаше ужасена — казах.

— Тя е, но основно се притеснява за теб.

— За мен?

— Притеснява се защо съм те довел тук, сама. — Той се засмя мрачно и погледна към стената от филми. — Е, защо не избереш нещо, което да гледаме? Това е приемливо човешко нещо.

— Да, убедена съм, че един филм ще я убеди, че си човек. — Засмях се и заключих ръцете си около врата му, повдигайки се на пръсти. Той се наведе, за да мога да го целуна и тогава ръцете му се затегнаха около мен и ме повдигнаха от пода, за да не се налага да се превива.

— Филм, филм — Измънках, когато устните му се преместиха на гърлото ми, прокарвайки пръстите си в бронзовата му коса.

Тогава чух рязко поемане на въздух и той ме постави на земята бързо. Кори стоеше замръзнала в коридора, с пера в черната си коса, с голяма купчина от още пера в ръце и с изражение на ужас върху лицето си. Тя ме зяпна, премествайки погледа си, когато аз се изчервих и погледнах надолу. Тогава се съвзе и измърмори нещо, което дори и на непознат език очевидно беше извинение. Едуард се усмихна и отговори с дружелюбен тон. Тя извърна очите си и продължи надолу по коридора.

— Тя си мислеше, каквото си мисля, че си мислеше, нали? — смънках.

Той се засмя на обърканото ми изречение.

— Да.

— Ето — казах, протягайки се и избирайки филм случайно — Пусни това и можем да се преструваме, че го гледаме.

Беше стар мюзикъл със усмихнати личица и бухнали рокли отпред.

— Много медено месечно — одобри Едуард.

Докато актьорите на екрана танцуваха през жизнерадостната начална песен, аз се изтегнах на дивана, сгушена в прегръдките на Едуард.

— Ще се преместим ли обратно в бялата стая сега? — зачудих се разсеяно.

— Не знам... вече обезобразих таблата в другата стая отвъд поправка — може би ако ограничим разрушението до една част на къщата Есме може да ни покани отново някой ден.

Усмихнах се широко.

— Значи ще има още унищожение?

Той се засмя на изражението ми.

— Мисля, че ще е по-безопасно да е с предварителна подготовка, отколкото ако те чакам пак да ме нападнеш.

— Би било само въпрос на време — съгласих се небрежно, но пулсът ми препускаше през вените ми.

— Нещо има на сърцето ти ли?

— Нем. Здрава съм като кон. — Спрях за момент. — Би ли искал да проучим зоната на разрушение сега?

— Може би било по-учтиво да изчакаме докато сме сами. Ти може и да не забелязваш когато разпарчетосвам мебелировката, но това

най-вероятно би изплашило тях.

Всъщност вече бях забравила хората в другата стая.

— Вярно. По дяволите.

Густаво и Кори се движеха тихо из къщата докато аз чаках нетърпеливо да приключат и се опитах да обърна внимание на хепиенд-а. Започваше да ми се доспива — макар, според Едуард, да бях проспала половината ден — когато един груб глас ме стресна. Едуард се поизправи, задържайки ме гушната до него и отговори на Густаво свободно на португалски. Густаво кимна и закрачи тихо към предната врата.

— Приключили са — каза ми Едуард.

— Значи това означава, че сме сам сами сега?

— Какво ще кажеш за обяд първо? — предложи той.

Прехапах устната си, разкъсвана от дилемата. Аз си бях доста гладна.

С усмивка той взе ръката ми и ме поведе към кухнята. Познаваше лицето ми толкова добре, че нямаше значение, че не може да чете мислите ми.

— Това излиза извън контрол — оплаках се когато най-накрая се почувствах сита.

— Искаш ли да поплуваш с делфините този следобед — да изгориш калориите? — попита той.

— Може би по-късно. Имах друга идея за изгаряне на калории.

— И каква беше тя?

— Ами, има ужасно много останали табли...

Но не довърших. Вече ме беше грабнал в обятията си и устните му заглушиха моите, докато ме носеше с нечовешка скорост към синята стая.

7. НЕОЧАКВАНО

Линията черно напредваше към мен през плътната като покривка мъгла. Можех да видя тъмните им рубинени очи да светят от желание, желяейки страстно плячката. Устните им се отдръпнаха, разкривайки острите им мокри зъби — някои, за да изръмжат, други, за да се усмихнат.

Чух детето зад мен да хълца, но не можех да се обърна да го погледна. Макар отчаяно да желяех да се уверя, че е наред, не можех да си позволя никаква липса на фокус сега.

Те се прокраднаха по-близо и черните им роби се залюляха леко при движението. Видях ръцете им да се извиват в нокти, с цвета на кост. Започнаха да се разделят, нагласяйки се така, че да ни нападнат от различни страни. Бяхме обградени. Щяхме да умрем.

И тогава, като внезапен проблясък от светкавица, цялата сцена беше различна. И все пак нищо не се бе променило — Волтури все още ни дебнеха, настроени за убийство. Единственото, което наистина се промени беше това как нещата изглеждаха за мен. Изведнъж, бях жадна за това. Исках да атакуват. Паниката се преобразува в жажда за кръв когато се приведох напред с усмивка на лицето си и ръмжене прозвуча през оголените ми зъби.

Изправих се в седнало положение рязко, събудена от шока.

Стаята беше черна. Също и гореща. Пот сплъстяваше косата ми на върха на главата ми и струйките се стичаха по гърлото ми.

Сграбчих топлите чаршафи и открих, че са празни.

— Едуард?

Точно тогава, пръстите ми срещнаха нещо гладко, плоско и неподвижно. Един лист хартия, сгънат наполовина. Взех бележката и отидох до другия край на стаята, за да включа лампата.

Външната страна на бележката беше адресирана до госпожа Кълън.

Надявам се, че няма да се събудиш и да забележиш отсъствието ми, но ако се случи, ще се върна много скоро.

Просто отидох до континента да половувам. Заспивай и ще съм там когато се събудиш отново. Обичам те.

Въздъгнах. Бяхме тук около две седмици, така че трябваше да очаквам, че той ще трябва да заmine за малко, но не бях мислила за времето. Изглежда съществувахме извън времето тук, просто носейки се в едно перфектно състояние.

Изтрих потта от челото си. Чувствах се абсолютно будна, макар часовникът на дрешника да показваше, че е след един. Знаех, че никога няма да мога да заспя, когато се чувствах толкова лепкава и ми беше толкова горещо. Без да се има предвид факта, че ако изгасях лампата и затворех очи със сигурност щях да вися настъпващите черни фигури в съзнанието си.

Станах и се залутах безцелно през тъмната къща, пускайки светлините. Изглеждаше толкова голяма и празна без Едуард в нея. Различна.

Оказах се в кухнята и реших, че може би утешението на храната е това, от което имам нужда.

Затършувах из хладилника докато не намерих съставките за пържено пиле. Пукането и цвърченето на пилето в тигана беше хубав, домашен звук; чувствах се по-малко нервна, когато той запълваше тишината.

Миришеше толкова хубаво, че започнах да ям направо от тигана, изгаряйки езика си в процеса. На петата или шестата хапка, обаче, се беше охладило достатъчно, за да мога да усетя вкуса му. Дъвченето ми се забави. Имаше ли нещо във вкуса? Проверих месото и то беше изцяло бяло, но се зачудих дали е напълно изпържено. Отхапах още веднъж експериментално; сдъвках я два пъти. Тъгх — определено зле. Скочих на крака, за да я изплюя в мивката. Изведнъж миризмата на пилешко и олио беше отвратителна. Взех цялата чиния и я изтърсих в боклука и тогава отворих прозорците, за да прогоня миризмата. Хладен бриз беше започнал да духа навън. Чувството за него върху кожата ми беше хубаво.

Бях абсолютно изтощена, но не исках да се връщам в горещата стая. Затова отворих още прозорци в стаята с телевизора и легнах на

дивана под тях. Пуснах същия филм, който бяхме гледали миналия ден и бързо заспах на веселата интродукция.

Когато отворих очи отново, слънцето беше преполовило небето, но не светлината ме събуди. Чифт хладни ръце бяха обвити около мен, придърпвайки ме към него. В същото време, внезапна болка се появи в стомаха ми, почти като последвала реакция от удар в корема.

— Съжалявам — измърмори Едуард докато прокараваше мразовитата си ръка по лепкавото ми чело. — Дотук със старателността. Не помислих колко ще ти е горещо когато ме няма. Ще инсталирам климатик, преди да си тръгна отново.

Не можех да се концентрирам върху това, което той казваше.

— Извини ме! — изпъшках аз, борейки се да се измъкна от ръцете му.

Той автоматично ме освободи.

— Бела?

Изстрелях се към банята, затиснала устата си с ръка. Чувствах се толкова ужасно, че дори не ме интересуваеше — първоначално — че той беше с мен когато се наведох над тоалетната и се отдадох на гаденето.

— Бела? Какво има?

Все още не можех да отговоря. Той ме прегърна притеснено, махайки косата от лицето ми, изчаквайки докато можех да дишам отново.

— Проклето развалено пиле — простенах.

— Добре ли си? — гласът му беше загрижен.

— Добре съм — изпъхтах. — Хранително натравяне е. Не трябва да виждаш това. Махай се.

— Малко вероятно, Бела.

— Махай се — простенах отново, борейки се да се изправа, за да мога да изплакна устата си. Той ми помогна нежно, игнорирайки слабите тласъци, насочени към него.

След като устата му беше чиста той ме занесе до леглото и ме сложи да седна внимателно, подпирайки ме с ръцете си.

— Хранително натравяне?

— Да — изграках. — Направих си пилешко миналата нощ. Имаше гаден вкус, затова го изхвърлих. Но изядох няколко хапки първо.

Той постави студената си ръка на челото ми. Чувството беше хубаво.

— Как се чувстваш сега?

Обмислих това за момент. Гаденето бе преминало толкова внезапно, колкото се бе появило и се чувствах както всяка друга сутрин.

— Доста нормално. Малко гладна, всъщност.

Накара ме да изчакам един час и да погълна една голяма чаша вода преди да ми изпържи яйца. Чувствах се съвършено нормално, само малко уморена от това, че бях станала по средата на нощта. Той пусна CNN — бяхме толкова откъснати от останалия свят, че трета световна война можеше да се е разразила и ние нямаше да сме разбрали — и аз излегнах сънливо в скута му.

Новините ме отегчиха и се извъртях, за да го целуна. Също като тази сутрин — остра болка в стомаха ми, когато помръднах. Наклоних се далеч от него, притиснала здраво устата си с ръка. Знаех, че този път няма да успея до банята, така че се затичах към кухненската мивка.

Той отново държеше косата ми.

— Може би трябва да се върнем в Рио и да се консултираме с лекар — предложи той притеснено когато изплаквах устата си след това.

Поклатих глава и завих към коридора. Докторите означаваха игли.

— Ще се оправя след като си измия зъбите.

Когато имах по-добър вкус в устата си, зарових из куфара си за малката аптечка за първа помощ, която ми бе опаковала Алис. Вдигнах малката синя кутийка и я зяпнах за един дълъг момент, забравяйки всичко друго.

Тогава започнах да броя наум. Веднъж. Два пъти. Отново.

Почукването ме стресна; малката кутийка падна обратно в куфара.

— Добре ли си? — попита Едуард през вратата. — Пак ли ти прилоша?

— И да и не — казах, но гласът ми звучеше приглушено.

— Бела? Моля те, мога ли да вляза? — Сега вече притеснено.

— Д... добре?

Той влезна и прецени позата ми, седнала с кръстосани крака на пода до куфара, и изражението ми, празно и заваяно. Той седна до мен, веднага плъзгайки ръката си по челото ми.

— Какво не е наред?

— Колко дни минаха от сватбата ни? — прошепнах.

— Седемнадесет — отговори той автоматично. — Бела, какво има?

Отново броях. Изправих един пръст, давайки му знак да изчака, и изговарях числата за себе си. Никога не бях грешала за дните преди. Бяхме били тук повече, отколкото си мислех. Започнах отново.

— Бела — прошепна той напрегнато. — Губя си разума.

Опитах се да преглътна. Не се получи. Затова затърсих из куфара и зарових, докато не намерих малката кутийка с тампони отново. Повдигнах ги леко.

Той ме загледа в объркване.

— Какво? Искаш да класифицираш болестта като ПМС?

— Не — успях да изкарам думите — Не, Едуард. Опитвам се да ти кажа, че менструацията ми закъснява с пет дена.

Изражението му не се промени. Беше сякаш не бях казала нищо.

— Не мисля, че имам хранително натравяне — добавих.

Той не реагира. Беше се превърнал в скулптура.

— Сънищата — измърморих на себе си с равен глас. — Дългото спане. Плакането. Всичката храна. Ах. Ах. Ах.

Погледът на Едуард изглеждаше стъклен, сякаш вече не можеше да ме види.

Каро по рефлекс, почти неволно, ръката ми се спусна към стомаха ми.

— Ах! — изписках отново.

Скочих на крака, изплъзвайки се от неподвижните ръце на Едуард. Не се бях преоблякла от малките копринени панталонки и потниче, които бях облякла за спане. Вдигнах синята материя и се загледах в стомаха си.

— Невъзможно — прошепнах.

Нямах абсолютно никакъв опит с бременността или бебетата, или с която и да е част от този свят, но не бях идиот. Бях гледала толкова много филми и телевизионни шоута, за да знам, че това не беше начина, по който ставаха нещата. Закъсняваше ми само с пет дни.

Ако бях бременна тялото ми дори не трябваше да е регистрирало този факт. Нямах да имам сутрешно гадене. Нямах да съм променила навиците ми на сън или хранене.

И определено нямаше да имам малка, но открояна издутина стърчаща над бедрата ми.

Завъртях тялото си напред — назад, оглеждайки я от всеки ъгъл, сякаш можеше да изчезне при подходяща светлина. Прокарах пръстите си по леката подутина, изненадана колко твърдо беше на допир.

— Невъзможно — казах отново, защото, с или без подутина, с или без менструация (а определено нямаше менструация, макар да не ми беше закъснявало и с ден през живота ми), нямаше начин да съм бременна. Единственият човек, с който бях правила секс беше вампир, за бога.

Вампир, който все още беше замръзнал на пода, без да издава признаци, че някога изобщо ще се раздвижи.

Така че трябваше да има някакво друго обяснение, тогава. Нещо не наред с мен. Странна Южноамериканска болест с всичките признаци на бременност, само че ускорени...

И тогава си спомних нещо — една сутрин на проучване из интернет, която изглеждаше преди цяла вечност. Седейки на старото бюро в стаята си в къщата на Чарли със сива светлина, просмукваща се през прозореца, зяпайки древния си хрипящ компютър, разглеждайки жадно сайт, наречен „Вампири от А — Я“. Бе било по-малко от двадесет и четири часа след като Джейкъб Блек, опитвайки се да ме забавлява с килаетски легенди, в които още не вярваше, ми бе казал, че Едуард е вампир. Бях сканирала нетърпеливо през първите текстове в сайта, които бяха посветени на митове за вампири из света. Филипинският Данаг, еврейският Естри, румънският Варколаци, италианският Стрегони бенефици (легенда, всъщност базирана на пребиваването на новия ми тъст с Волтури, за което не знаех нищо тогава)... Бях обръщала все по-малко внимание докато текстовете ставаха все по-неправдоподобни. Спомнях си само смътни части от последните попълнения. Изглеждаха основно като извинения, измисляни, за да обяснят смъртността на пеленачета и изневяра. Не, скъпа, нямам извънбрачна връзка! Онази сексапилна жена, която видя да се измъква от къщата беше зъл сукубус. Щастливец съм, че съм още жив! (Разбира се, с това, което знаех за Таня и сестрите ѝ, подозирах,

че някой от тези извинения си бяха чисто и просто факти.) Беше написано и едно за дамите. Как можеш да ме обвиниш, че ти изневерявам — просто защото се прибираш от двегодишно плаване и аз съм бременна? Беше инкубус. Той ме хипнотизира с мистичните си вампирски сили...

Това бе било част от дефиницията за инкубуса — способността да създава деца със злощастната си плячка.

Поклатих глава, удивена. Но...

Помислих си за Есме и особено за Розали. Вампирите не можеха да имат деца. Ако беше възможно, Розали щеше да е намерила начин досега. Митът за инкубуса не беше нищо повече от предание.

Освен, че... ами, имаше разлика. Разбира се, Розали не можеше да зачене, защото беше замръзнала в състоянието, в което бе преминала от човек към вампир. Абсолютно непроменлива. А телата на човешките жени трябваше да се променят, за да изнесат деца. Постоянната промяна на месечната менструация, като за начало и после по-големите промени, нужни, за да се приспособят към растящото дете. Тялото на Розали не можеше да се променя.

Но моето можеше. И го беше направило. Докоснах подутината на стомаха ми, която не беше там вчера.

Всички човешки мъже — ами, оставаха си горе-долу същите от пубертета до смъртта. Спомних си случайно знание от обща култура, което не си спомнях откъде съм научила — Чарли Чаплин бил в седемдесетте си години когато бе станал баща на най-малкото си дете. Мъжете нямаха дивотии като плодородни години или цикли на плодовитост.

Разбира се, как някой би разбрал дали мъжете вампири биха могли да създават деца, когато партньорите им не бяха способни? Кой вампир на тази земя би имал самоконтрола, нужен, за да изпробва теорията върху човешка жена? Или пък желанието?

Можех да се сетя само за един.

Част от мозъка ми се занимаваше с фактите, спомените и спекулациите, докато другата част — частта, която контролираше способността ми да движа, дори и най-малките си мускули — беше зашеметена отвъд капацитета, нужен за нормално опериране. Не можех да помръдна устните си, за да проговоря, макар че исках да помоля Едуард да бъде толкова добър да ми обясни какво става.

Трябваше да отида до мястото, където той седеше, да го докосна, но тялото ми не искаше да следва инструкциите. Можех само да гледам шокираните си очи в огледалото, пръстите ми, нежно притиснати върху подутината върху тялото ми.

И тогава, като в яркия ми кошмар миналата нощ, сцената изконно се трансформира. Всичко, което виждах в огледалото беше абсолютно различно, макар нищо всъщност да не беше различно.

Нещото, което се случи и промени всичко, беше, че усетих с ръката си леко бутване отвътре.

В същия този момент телефона на Едуард звънна, пронизително и настойчиво. Нито един от нас не помръдна. Той звъня отново и отново. Опитах се да не го чувам, докато притисках пръстите си към стомаха си, чакайки. В огледалото изражението ми вече не беше ужасено — вече беше учудено. Едва забелязах когато странните сълзи започнаха да се стичат тихомълком по бузите ми.

Телефонът продължи да звъни. Искеше ми се Едуард да го вдигне — имах важен момент. Вероятно най-големият в живота ми.

Звън! Звън! Звън!

Накрая досадата надделя над всичко останало. Коленичих до Едуард — открих, че се движа внимателно, съзнавайки хиляди пъти по-добре движенията, които правех — и затупах джобовете му, докато не намерих телефона. Почти очаквах да излезе от транса и да го вдигне сам, но той беше съвършено неподвижен.

Разпознах номера и можех лесно да позная защо се обажда.

— Здравсти, Алис — казах аз. Гласът ми не беше много по-добре от преди. Прочистих гърлото си.

— Бела? Бела, добре ли си?

— Да. Ъм. Карлайл там ли е?

— Тук е. Какъв е проблема?

— Не съм... сто процента... сигурна...

— Едуард добре ли е? — попита тя предпазливо. Извика името на Карлайл и после поиска да знае — Защо той не вдигна телефона? — преди да мога да отговоря на първия въпрос.

— Не съм сигурна.

— Бела, какво става? Току-що видях...

— Какво си видяла?

Имаше мълчание.

— Ето ти Карлайл — каза тя накрая.

Чувството беше сякаш ледена вода бе инжектирана във вените ми. Ако Алис бе имала видение за мен и дете със зелени очи и ангелско лице в ръцете ми щеше да ми отговори, нали?

Докато изчаках секундата, която отне на Карлайл да проговори, видението, което си бях представила за Алис затанцува зад клепачите ми. Дребничко, красиво малко бебе, дори по-красиво от момченцето в съня ми — малък Едуард в ръцете ми. Топлина се разпростря през вените ми, прогонвайки леда.

— Бела, Карлайл е. Какво става?

— Аз... — не бях сигурна как да отговоря. Щеше ли да се засмее на заключенията ми, да ми каже, че съм луда? Да не би да имах още един колоритен сън? — Малко съм притеснена за Едуард... Могат ли вампирите да изпаднат в шок?

— Бил ли е наранен? — гласът на Карлайл изведнъж стана притеснен.

— Не, не — успокоих го. — Просто... хванат в гръб.

— Не разбирам, Бела.

— Мисля... ами, мисля, че... може би... може да съм... — Поех си дълбоко дъх. — Бременна.

Сякаш, за да подкрепи твърдението ми, усетих още едно малко побутване в стомаха си. Ръката ми полетя към зоната.

След дълга пауза, медицинското образование на Карлайл се намеси.

— Кога беше първият ден на менструалният ти цикъл?

— Шестнадесет дни преди сватбата. — Бях направила сметките наум достатъчно старателно преди това, за да мога сега да отговоря с точност.

— Как се чувстваш?

— Странно — казах му и гласът ми изневери. Още една серия от сълзи потече по бузите ми. — Това ще прозвучи налудничаво... виж, знам, че е прекалено рано за каквото и да е от тези неща. Може би аз съм луда. Но имам странни сънища, и ям през цялото време, и повръщам и... и... кълна се, нещо току-що помръдна в мен.

Главата на Едуард рязко се изправи.

Въздъгнах с облекчение.

Едуард протегна ръката си за телефона, а лицето му беше бяло и безизразно.

— Тъм, мисля, че Едуард иска да говори с теб.

— Дай ми го — каза Карлайл с напрегнат глас.

Не съвсем сигурна, че Едуард може да говори, поставих телефона в протегнатата му ръка.

Той притисна телефона към ухото си.

— Възможно ли е? — прошепна.

Слушаше дълго време, зяпайки празно в нищото.

— А Бела? — попита той. Ръката му се обви около мен докато говореше, придърпвайки ме близо до него.

Слушаше, за време, което ми изглеждаше много дълго, и тогава каза:

— Да. Да, ще го направя.

Махна телефона от ухото си и натисна бутона за край. Веднага набра нов номер.

— Какво каза Карлайл? — попитах нетърпеливо.

Едуард отговори с безжизнен глас.

— Мисли, че си бременна.

Думите изпратих топъл трепет по гръбнака ми. Малкият побутвач в мен се развълнува.

— На кой се обаждаш сега? — попитах когато той допря отново телефона до ухото си.

— Летището. Отиваме си у дома.

Едуард говореше по телефона повече от час, без прекъсване. Предположих, че уреждаше полета ни към дома, но не можех да съм сигурна, защото не говореше на английски. Звучеше сякаш спори; говореше през зъби доста.

Докато спореше, опаковаше. Въртеше се из стаята като ядосано торнадо, оставяйки по-скоро ред, отколкото разрушение, по пътя си. Хвърли куп от дрехите ми на леглото без да ги гледа, така че предположих, че е време да се обличам. Той продължи спора си докато се преобличах, жестикулирайки с резки, раздразнени движения.

Когато повече не можех да понасям яростната енергия, излъчваща се от него, тихо напуснах стаята. От неговата маниакална концентрация ми се гадеше — не като сутрешното гадене, просто ми беше неудобно. Щях да изчакам някъде другаде да премине

настроението му. Не можех да говоря с този леден, фокусиран Едуард, който честно казано ме плашеше малко.

Още веднъж се оказах в кухнята. Имаше опаковка сладки на шкафа. Започнах да дъвча отнесено, зяпайки през прозореца в пясъка, и в камъните, и в дърветата, и в океана, всичко блестящо под слънцето.

Някой ме сръга.

— Знам — казах. — И на мен не ми се тръгва.

Загледах се през прозореца за момент, но побутвачът не отговори.

— Не разбирам — прошепнах. — Какво не е наред тук?

Изненадващо, определено. Смайващо, дори. Но нередно?

Не.

Тогава защо Едуард беше толкова бесен? Той беше този, на който му се искаше брак, наложен поради бременност.

Опитах се да го разбера.

Може би не беше толкова объркващо, че Едуард искаше да се приберем веднага. Би искал Карлайл да ме прегледа, да се убеди, че предположението ми е правилно — макар, че нямаше съмнение за мен вече. Вероятно биха искали да разберат защо съм толкова бременна вече, с издутината и побутването и всичкото това. Това не беше нормално.

Веднага щом си помислих за това, бях сигурна, че съм го разгадала. Трябваше да е ужасно притеснен за бебето. Не бях стигнала до това да откача още. Мозъкът ми работеше по-бавно от неговият — все още беше заседнал на това да се удивлява на картинката, която си бях съставила преди; малкото дете с очите на Едуард — зелени, като неговите, когато е бил човек — лежащо, бледо и красиво, в ръцете ми. Надявах се да има изцяло лицето на Едуард, без намеса от моето собствено.

Беше странно колко внезапно и напълно необходимо бе станало това видение. От онова малко докосване, целият свят се бе преобърнал. Където някога имаше само едно нещо, без което не можех да живея, сега имаше две. Нямаше разделение — любовта ми не се беше разделила между двамата; не беше така. По-скоро сякаш сърцето ми беше пораснало, издуло се бе до двоен размер. С всичкото допълнително място — вече запълнено. Увеличението беше почти замайващо.

Никога не бях разбрала болката и възмущението на Розали преди това. Никога не си се бях представяла като майка, никога не го бях искала. Би било лесно да уверя Едуард, че не беше жертва за мен да се откажа от това да имам деца заради него, защото наистина не беше. Децата, като абстрактно понятие, никога не ми се бяха понравили. Изглеждаха ужасно шумни същества, често с капеща някаква форма на слуз от тях. Никога не си бях имала много работа с тях. Когато си бях мечтала Рене да ме снабди с братче, винаги си бях представяла по-голям брат. Някой, който да се грижи за мен, а не обратното.

Това дете, детето на Едуард, беше различен случай.

Исках го, както исках въздух. Не избор — нужда.

Може би просто имах ужасно въображение. Може би затова не бях могла да си представя, че ще ми хареса да съм омъжена, докато не се оказах такава — неспособна да разбере, че бих искала бебе, докато едно такова вече не беше на път...

Когато поставих ръка на стомаха си, чакайки следващото побутване, сълзи затекоха по бузите ми отново.

— Бела?

Обърнах се, внимателно, заради тона му. Беше прекалено студен, прекалено внимателен. Лицето му пасваше на гласа му, празно и неумолимо.

И тогава видях, че плача.

— Бела! — Той прекоси стаята за секунда и положи ръцете си на лицето ми. — Боли ли те?

— Не, не...

Той ме придърпа към гърдите си.

— Не се страхувай. Ще си бъдем у дома след шестнадесет часа. Ще се оправиш. Карлайл ще бъде готов докато стигнем. Ще се погрижим за това и ще се оправиш, ще се оправиш.

— Ще се погрижим за това? Какво имаш предвид?

Той се наклони назад и ме погледна в очите.

— Ще извадим това нещо, преди да може да нарани която и да е част от теб. Не се плаши. Няма да му позволя да те нарани.

— Това нещо? — издишах рязко.

Той рязко отклони поглед от мен към предната врата.

— По дяволите! Забравих, че Густаво ще идва днес. Отървавам се от него и се връщам веднага. — Той изхвърча от стаята.

Сграбчих плота за опора. Коленете ми се бяха разтреперели.

Едуард току-що бе нарекъл моят малък побутвач — нещо. Каза, че Карлайл ще се го извади.

— Не — прошепнах.

Бях го разбрала грешно преди това. Не го интересувахе бебето изобщо. Искаше да го нарани. Красивата картина в главата ми се смени рязко, превърна се в нещо тъмно. Красивото ми бебе плачеше, слабите ми ръце не бяха достатъчни да го защитят...

Какво можех да направя? Щях ли да успея да ги вразумя? Какво, ако не можех? Това обясняваше ли странното мълчание на Алис по телефона? Това ли беше видяла? Едуард и Карлайл, убиващи бледото перфектно дете преди да може да живее?

— Не — прошепнах отново с по-силен глас. Това не можеше да бъде. Нямах да го позволя.

Чух Едуард да говори на португалски отново. Отново да спори. Гласът му се приближи и го чух да изсумтява от раздразнение. Чух и друг глас, нисък и плах. Гласът на жена.

Той влезе в кухнята пред нея и се запъти направо към мен. Той избърса сълзите от бузите ми и прошепна в ухото ми през тънката, стисната линия на устните си.

— Настоява да остави храната, която е донесла — направила ни е вечеря. — Ако беше по-малко напрегнат, по-малко яростен знаех, че би извъртял очи. — Извинение е — иска да се увери, че не съм те убил още. — Гласът му стана студен като лед накрая.

Кори се показва, изглеждайки нервно, иззад ъгъла с покрита чиния в ръце. Искаше ми се да можех да говоря португалски, или испанският ми да е по-малко елементарен, за да мога да благодаря на тази жена, която се бе осмелила да разгневи вампир, просто, за да ме нагледа.

Очите ѝ се местеха трескаво между двамата. Видях я да измерва цвета на лицето ми, влагата в очите ми. Мърморейки нещо, което не разбрах, тя остави чинията на плота.

Едуард ѝ каза нещо рязко; никога не бях чувала да е толкова нелюбезен. Тя се обърна, за да си тръгне и въртеливото движение на дългата и пола духна миризмата на храна в лицето ми. Беше силна миризма — риба и лук. Задавих се и се наведох към мивката. Усетих ръцете на Едуард на челото си и чух успокояващият му шепот през

рева в ушите ми. Ръцете му изчезнаха за секунда и чух хладилника да се затръшва. Милостиво, миризмата изчезна с този звук и ръцете на Едуард отново охлаждаха лепкавото ми лице. Свърши бързо.

Изплакнах устата си с вода от чешмата докато той галеше лицето ми отстрани.

Имаше малко колебливо побутване в утробата ми.

Всичко е наред. Ние сме наред, мислите ми се насочиха към подутината.

Едуард ме обърна, придърпвайки ме в обятията си. Положих главата си на рамото му. Ръцете ми, инстинктивно, се обвиха около стомаха ми.

Чух тихо рязко поемане на въздух и погледнах нагоре.

Жената все още беше там, колебаейки се на прага с полупротегнати ръце сякаш бе търсила начин да помогне. Очите и бяха заключени върху ръцете ми, почти изскачайки от шок. Долната ѝ челюст висеше.

Тогава Едуард също си пое рязко въздух и внезапно се обърна с лице към жената, побутвайки ме леко зад тялото му. Ръката му бе обвита около тялото ми, сякаш ме задържаше назад.

Изведнъж, Кори му крещеше — силно, бясно, нечленоразделните ѝ думи летяха през стаята като ножове. Тя вдигна малкия си юмрук във въздуха и направи две крачки напред, размахвайки го към него. Въпреки гнева ѝ беше лесно да се види ужаса в очите ѝ.

Едуард също пристъпи към нея и аз стиснах ръката му, изплашена за жената. Но тогава той прекъсна тирадата ѝ, гласът му ме изненада, особено имайки се в предвид колко рязък беше когато тя не му крещеше. Сега беше нисък; беше умоляващ. Не само това, но и звукът беше различен, по-гърлен, напевен. Не мисля, че говореше на португалски вече.

За един момент жената го загледа в почуда и после очите ѝ се присвиха, когато тя излая един дълъг въпрос на същия непознат език.

Гледах как лицето му стана тъжно и сериозно и той кимна веднъж. Тя направи бърза крачка назад и се прекръсти.

Той се протегна към нея, посочвайки към мен и тогава полагайки ръката си на бузата ми. Тя отговори гневно отново, размахвайки ръце обвинително към него и тогава жестикулира към него. Когато тя приключи той отново отправи молба със същия тих и напрегнат глас.

Изражението ѝ се промени — тя го зяпна със съмнение, ясно изразено на лицето ѝ докато той говореше, очите ѝ многократно трепкайки към обърканото ми лице. Той спря да говори и тя изглежда обмисляше нещо. Тя погледна от мен към него и обратно и после, изглежда неволно, направи крачка напред.

Направи движение с ръцете си, изобразявайки балон, подаващ се от стомаха ѝ. Зяпнах — легендите ѝ за хищника — кръвопиец включваха ли това? Беше ли възможно да знае нещо за това, което растеше в мен?

Тя направи няколко умишлени крачки напред и зададе няколко кратки въпроса, на които той отговори напрегнато. Тогава той започна да задава въпроси — едно бързо препитване. Тя се поколеба и после бавно поклати глава. Когато той проговори отново, гласът му беше толкова пълен с агония, че погледнах към него с шок. Лицето му беше изкривено от болка.

В отговор на това тя закрачи бавно напред, докато не беше достатъчно близо, за да положи малката си ръка върху моята на стомаха ми. Тя изговори думите на португалски.

— Morte — въздъхна тя тихо. Тогава се обърна с превити рамене, сякаш разговорът я бе състарил и излезе от стаята.

Знаех достатъчно испански, за да разбере това.

Едуард отново бе замръзнал, вперил поглед след нея с измъчено изражение на лицето си. След няколко момента чух мотора на лодка да оживява и после да затихва в далечината.

Едуард не помръдна докато аз не се запътих към банята. Тогава ръката му хвана рамото ми.

— Къде отиваш? — Гласът му беше шепот на болка.

— Да си измия зъбите отново.

— Не се притеснявай за това, което каза тя. Това са само легенди, стари лъжи за забавление.

— Нищо не разбрах — казах му, макар да не беше напълно вярно. Сякаш можех да отпиша нещо като истина, само защото беше легенда. Живота ми беше обграден от легенди отвсякъде. И всички бяха верни.

— Опаковах четката ти. Ще ти я донеса.

Той тръгна пред мен към спалнята.

— Скоро ли тръгваме? — извиках след него.

— В момента в който свършиш.

Той изчака да му дам четката си, за да я опакова отново, крачейки тихо из стаята. Подадох му я когато приключих.

— Ще кача багажа в лодката.

— Едуард...

Той се обърна.

— Да?

Поколебах се, опитвайки се да измисля начин да си осигуря няколко секунди самота.

— Можеш ли... да опаковаш малко храна? Нали знаеш, в случай, че огладнея отново.

— Разбира се — каза той с внезапно нежен поглед. — Не се притеснявай за нищо. Наистина, ще стигнем при Карлайл само след няколко часа. Скоро ще свърши.

Кимнах, нямайки доверие на гласа си.

Той се обърна и излезе от стаята, с по един голям куфар във всяка ръка.

Завъртях се шеметно и грабнах телефона, който той беше оставил на плота. Беше нетипично за него да забравя неща — да забрави, че Густаво ще идва, да остави телефона си тук. Беше толкова стресиран, че едва беше себе си.

Намерих номера, който исках, един, на който никога не бях звъняла преди. Натиснах бутона за набиране и стиснах палци.

— Да? — отговори глас като златни звънчета.

— Розали? — прошепнах. — Бела е. Моля те. Трябва да ми помогнеш.

ВТОРА КНИГА: ДЖЕЙКЪБ

*— А и, за да бъдем честни,
разумът и любовта не са добра
компания.*

Уилям Шекспир,
„Сън в лятна нощ“,
действие III, сцена I

ПРЕДГОВОР

*Животът е гаден, а след това умираш.
Да бе, голям съм късметлия.*

8. В ОЧАКВАНЕ ДА ЗАПОЧНЕ ПРОКЛЕТАТА БИТКА НАЙ-СЕТНЕ

— По дяволите Пол, нямаш ли си проклет собствен дом?

Пол, изтегнал се на моя диван, гледайки някакъв тъп бейзболен мач на моя скапан телевизор, просто ми се ухили и тогава — ужасно бавно — повдигна едно парче чипс^[1] от плика в скута си и го напъха в устата си цяло.

— За твое добро е ти да си донесъл чипса.

Хрускане.

— Не — каза той, докато дъвчеше. — Сестра ти каза да си вземам каквото поискам.

Опитах се да накарам гласа ми да не издава, че ще възнамерявам да го ударя.

— Рейчъл тук ли е сега?

Не проработи. Той разбра в каква посока са се насочили мислите ми и набута плика зад гърба си. Плика изшумя когато той го притисна към възглавницата. Чипсът се разчупи на парчета. Ръцете на Пол се свиха в юмруци близо до лицето му като на боксьор.

— Давай, хлапе. Не ми трябва Рейчъл да ме защитава.

Изпъшках.

— Да бе. Сякаш няма да изтичаш при нея, циврейки, при първа възможност.

Той се засмя и се отпусна на дивана, сваляйки ръцете си.

— Нямам намерение да изключарствам каквото и да е на някое момиче. Ако успееш да ме удариш на късмет, то това би било между нас двамата. И обратното, нали така?

Беше мило от негова страна да ме подкани. Накарах тялото ми да се прегърби, сякаш съм се отказал.

— Така е.

Очите му се извиха към телевизора. Аз се изстрелях. Носът му издаде много задоволителен особен пукащ звук, когато го застигна юмрукът ми. Той се опита да ме сграбчи, но аз се измъкнах ловко преди да успее да ме хване с плика съсипан чипс в лявата ми ръка.

— Счупи ми носа, идиот такъв.

— Само между нас си е, нали Пол?

Отидох да прибера чипса. Когато се обърнах, Пол нагласяше носа си, преди да може да зарасне накриво. Кръвта вече бе спряла, изглежда нямаше източник, от който да се стича по устните и да капе от брадичката му. Той изруга, потрепвайки докато дърпаше хрущяла.

— Ужасна досада си, Джейкъб. Кълна се, бих предпочел да се мотая с Лия.

— Ауч. Уау, обзалагам се, че на Лия наистина ще ѝ хареса това, че искаш да прекарваш време с нея. Направо ще стопли сърцето ѝ.

— Ти ще забравиш, че съм казал това.

— Разбира се. Убеден съм, че няма да се изпусна.

— Ъгх — изръмжа той и се настани отново на дивана, изтривайки остатък от кръвта с яката на блузата си. — Бърз си, хлапе. Това ще ти призная. — Той насочи вниманието си обратно към блудкавия мач.

Постоях там за секунда и после се прокраднах в стаята си, мърморейки за отвличания от извънземни.

Преди време можех винаги да разчитам на Пол да започнем битка, горе-долу когато и да е. Тогава дори не трябваше да го удариш и лека обида щеше да свърши работа. Не беше нужно много, за да загуби контрол. Сега, разбира се, когато наистина исках един хубав ръмжащ, разкъсващ, тип изпочупи-дърветата-мач, трябваше да е мекотело.

Не беше ли достатъчно зле, че още един член на глутницата беше белязал — защото, все пак, това правеше четири от десет! Кога щеше да спре? Тъпия мит трябваше да е рядко явление, за бога! Цялото това едва ли не задължително влюбване от пръв поглед беше отвратително!

Трябваше ли да е сестра ми? Трябваше ли да е Пол? Когато Рейчъл се бе прибрала от Вашингтон в края на летния семестър — дипломираше се рано, зубърката — най-голямата ми грижа бе била да запазя тайната от нея. Не бях свикнал да прикривам нещо в собствения си дом. Караше ме да изпитвам съчувствие към деца като Ембри и Колин, чиито родители не знаеха, че са върколаци. Майката на Ембри си мислеше, че той преминава през някакъв бунтарски етап. Вечно беше наказан за постоянното си измъкване навън, но, разбира се, нямаше много, което можеше да направи по въпроса. Тя проверяваше стаята му всяка вечер и всяка нощ тя беше празна. Крещеше, а той

мълчеше и после минаваха през това отново на следващия ден. Бяхме се опитали да убедим Сам да позволи на Ембри да разкрие тайната на майка си, но Ембри бе казал, че няма проблем. Тайната беше прекалено важна.

Затова се бях подготвил да запазя тайната. И тогава, два дни след като Рейчъл се бе върнала, Пол я засякъл на плажа. Бум, тряс — истинска любов! Нямаше нужда от тайни, когато си открил другата си половинка и цялата тази върколашка простотия с белязването.

Рейчъл получи цялата история. А аз получих Пол като зет някой ден. Знаех, че Били не е много щастлив относно това също. Но се справяше по-добре от мен. Разбира се, той бягаше при семейство Клиъруотър по-често тези дни. Не виждах как това е по-добро. Без присъствието на Пол, но пък доста от това на Лия. Зачудих се дали куршум в слепоочието ми ще ме убие или просто ще остави много голяма каша за чистене после.

Хвърлих се на леглото. Бях уморен, не бях спал от последното ми патрулиране, но знаех, че няма да заспя. Умът ми беше прекалено обременен. Мислите ми се блъскаха в черепа като дезориентиран рояк пчели — шумно. От време на време жилеха. Трябваше да са търтеи, не пчели. Пчелите умираха след едно ужилване. А все същите мисли ме жилеха отново и отново.

Това чакане ме подлудяваше. Бяха минали почти четири седмици. Бях очаквал, по един или друг начин, че новините вече ще са пристигнали. Бях будувал през нощите, представяйки си в каква ситуация щяха да са.

Чарли, ридаещ по телефона — Бела и съпругът ѝ са починали в инцидент. Самолетна катастрофа? Това щеше да трудно да се инсценира. Освен ако пиявиците нямаха нищо против да убият няколко минувачи, за да го направят автентично, а и защо биха имали? Може би малък самолет. Сигурно имаха един такъв излишен.

Или убиецът щеше да се прибере сам, неуспял в опита си да я направи една от тях? Или дори не е стигнал до там. Може би я беше смазал като пликче с чипс в порива си да получи секс? Защото живота ѝ беше по-маловажен за него от собственото му удоволствие...

Историята щеше да бъде толкова трагична — Бела починала в ужасяващ инцидент. Жертва на несполучлив обир. Задушила се е по

време на вечеря. Автомобилна катастрофа, като майка ми. Толкова често срещано. Случваше се постоянно.

Щеше ли да я доведе у дома? Да я погребем тук заради Чарли? Церемония със затворен ковчег, разбира се. Ковчегът на майка ми беше закован с гвоздеи...

Можех само да се надявам, че ще се върне тук, при мен. Може би изобщо нямаше да има история. Може би Чарли щеше да се обади на баща ми да го попита дали е чувал нещо от д-р Кълън, който просто не се явил на работа един ден. Къщата ще бъде изоставена. Без отговор на телефоните на Кълън. Мистерията ще бъде уловена от второразредни новинарски програми, с подозрение за нечисти дейности...

Може би голямата бяла къща щеше да изгори до основи и всички щяха да са заклещени вътре. Разбира се, щяха да им трябват тела за това. Осем човека с грубо подобни размери. Изгорени отвъд разпознаване — отвъд помощта на зъбния картон.

Всяко от тези неща щеше да е пипкава работа — имам предвид за мен. Щеше да е трудно да ги намеря, ако не искаха да бъдат намерени. Разбира се, имах цяла вечност за търсене. Ако имаш цяла вечност, би могъл да провериш всяка сламка в купата сено, за да видиш къде е иглата.

Точно сега, нямаше да имам нищо против да разпердушиня някоя купа сено. Поне това щеше да ми даде нещо за правене. Мразех да се чувствам сякаш изпускам шанса си. Предоставяйки на кръвопийците възможността да избягат, ако това беше планът им.

Можехме да тръгнем тази вечер. Щяхме да убием всеки един от тях, когото намерехме.

Харесваше ми този план, защото познавах Едуард достатъчно добре, за да знам, че ако убиех някой от рода му, щях да получа шанса си и срещу него самия. Щеше да дойде за отмъщение. И аз щях да му го дам — нямаше да позволя на братята си да го убият като глутница. Щяхме да бъдем само аз и той. И нека по-добрият мъж победи.

Но Сам не искаше и да чуе за това. „Няма да нарушаваме договора. Нека те да го нарушат.“ И това защото няхахме доказателство, че семейство Кълън за сгрешили в нещо. Все още. Трябваше да се добави „все още“, защото всички знаехме, че е неизбежно. Бела или щеше да се върне като една от тях, или изобщо

нямаше да се върне. При всеки случай, човешкият ѝ живот бе загубен. А това означаваше, че играта започва.

В другата стая Пол ревеше като магаре. Може би беше превключил на някоя комедия. Може би рекламата беше смешна. Все тая. Лазеше ми по нервите. Обмислях да му счупя носа отново. Но не беше Пол този, с който исках да се бия. Не съвсем.

Опитах се да слушам други звуци, воят на вятъра. Не беше същото, не и през човешки уши. Имаше милиони гласове във вятъра, които не можех да чуя в това тяло. Но тези уши бяха достатъчно чувствителни. Можех да чуя отвъд дърветата, на пътя, звуците от колите, завиващи зад последния завой, където най-накрая можеше да се види плажа — съвкупността от островите, и скалите, и големият син океан, простиращ се докъдето стига погледът. Ченгетата от Ла Пуш обичаха да висят точно там. Туристите никога не забелязваха знака за ограничена скорост от другата страна на пътя.

Можех да чуя гласовете пред сувенирния магазин на плажа. Можех да чуя звънчето да дрънчи, когато вратата се отвори и затвори. Можех да чуя майката на Ембри на щанда, издавайки касова бележка. Можех да чуя прилива, блъскащ плажните камъчета. Можех да чуя пискането на децата, когато ледената вода настъпи прекалено бързо, за да могат да избягат. Можех да чуя майките да се оплакват за мокрите дрехи. И можех да чуя познат глас...

Бях се заслушал толкова съсредоточено, че внезапно избухване на магарешкия смях на Пол, почти причини падането ми от леглото.

— Разкарай се от къщата ми — изръмжах.

Знаейки, че той няма да ми обърне внимание, последвах собствения си съвет. Отворих напълно прозореца си и се измъкнах през него, за да не ми се налага да видя Пол отново. Щеше да бъде прекалено изкушаващо. Знаех, че ще го ударя отново, а Рейчъл щеше да е достатъчно бясна и без това. Щеше да види кръвта по блузата му и щеше да обвини мен моментално, без да изчака доказателства. Разбира се, щеше да е права, но все пак...

Закрачих надолу към брега с юмруци в джобовете. Никой не ми обърна внимание, когато минах през купчината пръст до Първия плаж. Това беше едно хубаво нещо, свързано с лятото — на никого не му пукаше дали не носиш нищо, освен шорти.

Последвах познатия глас, който бях чул и намерих Куил доста лесно. Беше на южния край на полумесеца, избягвайки по-голямата част от тълпата туристи. Поддържаше постоянен порой от предупреждения.

— Стой далеч от водата, Клер. Хайде. Не, недей. О! Браво, хлапе. Сериозно, искаш Емили да ми крещи ли? Няма да те доведе пак на плажа ако не... О, така ли? Недей... ъгх. О, мислиш си, че това е смешно, така ли? Хах! Кой се смее сега, а?

Държеше хихикащото се пеленаче за глезена когато стигнах при тях. Тя държеше кофичка в едната си ръка и дънките ѝ бяха подгизнали. Той имаше огромно мокро петно отпред на блузата си.

— Залагам пет долара на малкото момиченце — казах.

— Хей, Джейк.

Клер изписка и хвърли кофата си на коленете на Куил.

— Долу, долу!

Той я постави внимателно на крака и тя се затича към мен. Обви ръцете си около крака ми.

— Чичко Джей!

— Как върви, Клер?

Тя се закиска.

— Квил е чееелия мокър шега.

— Това е очевидно. Къде е мама?

— Няма, няма, няма — изпя Клер. — Куеър ши играе ш Квил чяяяял ден. Куеър никога няма отиде ф къшшшти. — Тя ме пушна и се затича към Куил. Той я вдигна и я метна на раменете си.

— Изглежда сякаш някой се е оказал в грешната двойка.

— Всъщност тройка — поправи ме Куил — Изпусна партито. Беше на тема „Принцеса“. Накара ме да нося корона и тогава Емили предложи да използват гримчетата ѝ — играчка върху мен.

— Уау, наистина съжалявам, че не съм бил наоколо да видя това.

— Не се притеснявай, Емили има снимки. Всъщност изглеждам много готино.

— Такъв си наивник.

Куил вдигна рамене.

— Клер си прекара добре. Това беше идеята.

Извъртях очи. Беше трудно да си около белязани хора. Без значение в кой етап са — на път да минат под венчилото като Сам или

просто бивайки малтретирани бавачки като Куил — спокойствието и сигурността, която излъчваха си беше направо предизвикваща гадене.

Клер изписка на раменете му и посочи към земята.

— Хубауо камъче, Квил! Жа мен, жа мен!

— Кое, хлапе? Червеното?

— Не чеувено!

Куил падна на колене — Клер изпищя и задърпа косата му като юздите на кон.

— Това, синьото?

— Не, не, не... — малкото момиченце изпя, радостна от новата си игра.

Странната част беше, че Куил се забавляваше също толкова, колкото и тя. Нямахме онзи вид физиономия, която повечето от майките и бащите сред туристите имаха вида кога-ще-дойде-време-за-дрямката? Никога не можеше да се види истински родител, толкова ентусиазиран да играе каквато там глупава игра отрочето му беше измислило. Бях виждал Куил да играе на „Къде е бебето?“ — цял час без да му омръзне. А дори не можех да му се подигравам за това — прекалено много му завиждах.

Макар да мислех, че е гадно, че той имаше още четиринадесет години маймунско поведение пред себе си, докато Клер стане на неговата възраст — за Куил, поне, беше хубаво, че върколаците не остаряваха. Но дори и всичкото това време не го притесняваше особено.

— Куил, някога мислел ли си за среща с момичета? — попитах.

— Хъх?

— Не, не жъуто! — извряка Клер.

— Нали знаеш. С истинско момиче. Имам предвид само за сега, нали? През вечерите ти в отпуска от задълженията на бавачка.

Куил ме зяпна, долната му челюст висеше отворена.

— Хубауо камъче! Хубауо камъче! — извреця Клер когато той не предложи друг вариант. Тя го прасна по главата с малкото си юмруче.

— Съжалявам Клери-бери. А това лилавото?

— Не — изкиска се тя — Не уиуаво.

— Подскажи ми. Моля ти се, хлапе.

Клер го премисли.

— Желено — каза накрая тя.

Куил зяпна камъните, изучавайки ги. Той избра четири камъка в различни нюанси на зеленото и ѝ ги предложи.

— Познах ли?

— Йей!

— Кой?

— Шииниичките!!

Тя сви ръчичките си в шепи и той изсипа малките камъчета в тях. Тя се засмя и веднага го удари по главата с тях. Той примигна драматично, изправи се на крака и закричи към паркинга. Вероятно се притесняваше, че ще ѝ стане студено в мокрите ѝ дрехи. Беше по-зле от която и да е параноична, прекалено закрилнически настроена майка.

— Съжалявам, ако съм бил нахален, човече, за това с момичетата — казах.

— Не — е, няма проблем — каза Куил — Просто ме изненада, затова. Не го бях обмислял.

— Обзалагам се, че би разбрала. Нали знаеш, когато порасне. Няма да се ядоса, че си имал живот, когато тя е била в пелени.

— Не, знам. Сигурен съм, че би разбрала това.

Той не каза нищо друго.

— Но ти няма да го направиш, нали? — предположих.

— Не мога да го видя — каза той тихо. — Не мога да си го представя. Просто не... виждам никого по този начин. Не забелязвам момичетата вече, нали разбираш. Не виждам лицата им.

— Събери това с коронката и грима и може би Клер ще трябва да се тревожи за различен вид конкуренция.

Куил се засмя и ми прати въздушни целувки.

— Свободен ли си този петък, Джейкъб?

— Ще ти се — казах и направих физиономия. — Макар че, предполагам че съм.

Той се поколеба за секунда и каза:

— А ти някога мислил ли си за срещи с момичета?

Въздъгнах. Предполагам, че си го изпросих.

— Знаеш ли, Джейк, може би ти трябва да помислиш за намирането на живот.

Той не го каза като шега. Гласът му беше изпълнен със съчувствие. Това влоши нещата.

— И аз не ги виждам, Куил. Не виждам лицата им.

Куил също въздъхна. Надалеч, прекалено тихо, за да чуе някой от вълните, освен ние двамата, в гората се надигна вой.

— По дяволите, това е Сам — каза Куил. Ръцете му полетяха нагоре, за да докоснат Клер, сякаш за да се увери, че е още там. — Не знам къде е майка й!

— Ще видя какво има. Ако имаме нужда от теб, ще те известя. — Изговорих бързо думите. Излязоха слети заедно и нечленоразделни. — Хей, защо не я заведеш при семейство Клиъруотър? Сю и Били може да я наглеждат, ако трябва. Може да знаят какво става, така или иначе.

— О'кей... изчезвай, Джейк.

Изчезнах, бягайки не към черния път през буренясалата ограда, а по най-кратката линия към гората. Прескочих първата линия плавеи и си проправих път през шипките, все още бягайки. Усетих лекото сълзене в очите си, когато бодлите се врязваха в кожата ми, но ги игнорирах. Одраскването щеше да е заздравяло преди да стигна до дърветата.

Минах направо зад магазина и се изстрелях през магистралата. Някой наду клаксона си след мен. Веднъж под прикритието на дърветата аз се затичах по-бързо с по-широк разкряч. Хората щяха да ме зяпат, ако тичах така на открито. Нормалните хора не можеха да тичат така. Понякога си мислех, че ще е забавно да се запиша в някое състезание като Олимпийските игри или нещо такова. Щеше да бъде готино да гледам израженията на атлетите, когато профучавах покрай тях. Само че бях абсолютно убеден, че тестовете, който правеха, за да се уверят, че не си на стероиди, щяха да покажат доста шантави неща в кръвта ми.

Веднага щом се оказах в дълбоката гора, непресичана от пътища или къщи аз се спрях рязко и се изхлузих от шортите ми. С бързи, упражнявани движения, ги навих и ги завързах към кожената връв на глезена ми. Докато все още я завързвах, започнах да се преобразявам. Огънят затрепери по гръбнака ми, предизвиквайки спазми на ръцете и краката ми. Отне само секунда. Жегата нахлу в мен и усетих лекия трепет, който ме превръщаше в нещо друго. Тупнах с тежките си лапи на покритата с бурени земя и протегнах гърба си с едно дълго движение.

Преобразяването беше много лесно когато бях концентриран така. Вече няха проблеми с темперамента си. Освен когато ми

пречеше. За половин секунда си спомних онзи ужасен момент на онова жалко подобие на сватба. Бях толкова полудял от гняв, че не можех да накарам тялото си да работи както трябва. Бях заклещен, треперещ и горящ, неспособен да се преобразя и да убия чудовището само на няколко метра от мен. Бе било толкова объркващо. Умирах да го убия. Изплашен да не нараня нея. Приятелите ми на пътя ми. И тогава, когато най-накрая успях да приема формата, която исках, заповедта на водача ми. Едикта на Алфата. Ако бяха само Ембри и Куил онази нощ, без Сам... щях ли да бъда способен да убия убиеца тогава?

Мразех, когато Сам налагаше закона така. Мразех чувството, че нямам избор. Че трябва да се подчинявам. И тогава осъзнах, че имам публика. Не бях сам в мислите си.

„Толкова самовглъбен през цялото време“ — помисли си Лия.

„Да, без лицемерие, Лия“ — отговорих на мислите ѝ.

„Стига, момчета“ — каза ни Сам.

Настана мълчание и усетих как Лия трепна при думата „момчета“. Докачлива, както винаги.

Сам се престори, че не забелязва.

— Къде са Куил и Джаред?

— Куил взе Клер. Ще я води при семейство Клиъруотър.

— Хубаво. Сю ще се погрижи за нея.

„Джаред щеше да ходи при Ким.“ — помисли си Ембри. „Има шанс да не те е чул.“

Чу се ниско проръмжаване сред глутницата. Аз изстенах с тях. Когато Джаред се появеше нямаше съмнение, че все още щеше да си мисли за Ким. А никой не искаше да види с какво се занимаваха сега. Сам седна на задните си лапи и още един вой разкъса тишината. Беше сигнал и заповед в едно.

Глутницата се беше събрала на няколко мили източно от моята позиция. Запрепусках към гъстата гора към тях. Лия, Ембри и Пол също се приближаваха. Лия беше близо — скоро можех да чуя лапите ѝ недалече в гората. Продължихме в паралелни линии, избирайки да не тичаме заедно.

— Ами няма да го чакаме цял ден. Ще трябва да ни настигне по-късно.

— К'во има, шефе? — поиска да знае Пол.

— Трябва да поговорим. Нещо се е случило.

Почувствах мислите на Сам да просветват през мен — и не само тези на Сам, но и тези на Сет, и на Колин, и на Брейди. Колин и Брейди — новите хлапета — бяха патрулирали със Сам днес, така че трябваше да знаят, каквото знаеше той. Не знаех защо Сет вече е тук и е наясно. Не беше негов ред.

— Сет, кажи им какво си чул.

Ускорих, исках да съм там. Чух Лия също да ускорява. Мразеше да я надбягват. Да бъде най-бързата беше единственото нещо, в което беше ненадмината.

— Надмини това, идиот такъв — изсъска тя и тогава наистина включи на скорост. Зарових ноктите си в почвата и се изстрелях напред.

Сам не изглеждаше в настроение да търпи обикновените ни глупости.

— Джейк, Лия, престанете.

Нито един от нас не забави. Сам изръмжа, но заряза темата.

— Сет?

— Чарли звъня наоколо, докато не намери Били у нас.

— Да, говорих с него — добави Пол.

Усетих спазъм да преминава през мен, когато чух Сет да споменава името на Чарли. Това беше. Чакането беше приключило. Затичах се по-бързо, насилвайки се да дишам, макар дробовете ми изведнъж да се бяха сковали. Коя история щеше да е?

— И така, той е напълно превъртял. Предполагам, че Едуард и Бела са се прибрали миналата седмица и...

Гърдите ми се отпуснаха. Беше жива. Или не беше мъртво мъртва, поне.

Не бях осъзнал каква разлика ще има за мен. Бях си мислел, че е мъртва цялото това време и виждах само това сега. Виждах, че така и не повярвах, че ще я върне жива. Не трябваше да има значение, защото знаех какво ще стане след това.

— Да, братле, а ето и лошите новини. Чарли е говорил с нея, каза, че звучала зле. Казала му, че е болна. Карлайл взел телефона и казал на Чарли, че Бела хванала някаква рядка болест от Южна Америка. Казал му, че била под карантина. Чарли откачил, защото дори и на него не му било позволено да я вижда. Казал, че не му пука дали ще се разболе, но Карлайл не склонил. Без посетители. Казал на

Чарли, че е доста сериозно, но че прави всичко възможно. Чарли се е самобичувал с това от дни, но чак сега е звъннал на Били. Той каза, че е звучала по-зле днес.

Умствената тишина, която оставиха думите на Сет, беше изключителна. Всички разбрахме.

Значи щеше да умре от тази болест, доколкото Чарли щеше да бъде осведомен. Щяха ли да му позволят да види трупа? Бледото, съвършено неподвижно, недишащо тяло? Нямаше да му позволят да докосне студената ѝ кожа — можеше да забележи колко е твърда. Щеше да се наложи да изчакат, докато тя може да се сдържа да не убие Чарли и останалите оплакващи. Колко щеше да отнеме това? Щяха ли да я погребат? Щеше ли сама да се изрови или кръвопийците щяха да дойдат за нея?

Другите слушаха спекулациите ми в мълчание. Обмислях това много повече, отколкото който и да е от тях.

Лия и аз навлязохме в сечището почти едновременно. Тя, обаче, беше сигурна, че носът ѝ ни е довел. Тя седна на задни лапи до брат си когато аз отидох в тръс, за да застана от дясната страна на Сам. Пол се смести и освободи мястото ми.

„Пак те победих“ — помисли си Лия, но аз едва я чух.

Зачудих се защо аз съм единственият на крака. Козината ми се беше изправила на раменете ми, настръхнала заради нетърпението.

„Ами какво чакаме?“ — попитах.

Никой не каза нищо, но усетих чувството им на колебание.

— О, хайде де! Договорът е нарушен!

— Нямаме доказателство — може би наистина е болна...

— О, МОЛЯ ВИ СЕ!

„О'кей, косвените доказателства са доста убедителни. И все пак... Джейкъб“ — Мисълта на Сам беше бавна, колеблива. — „Сигурен ли си, че това искаш? Наистина ли е правилното нещо? Всички знаем какво искаше тя.“

„В договора няма клауза за избор на жертвите, Сам!“

„Наистина ли е жертва? Би ли я определил по този начин?“

„Да!“

„Джейк“ — помисли си Сет — „те не са ни врагове.“

„Млъквай, хлапе! Само защото ти имаш някакво извратено героизирано боготворене към онзи кръвопиец, не променя закона. Те

са наши врагове. Те са на наша територия. Ще ги избием. Не ми пука дали ти е било весело да се биеш рамо до рамо с Едуард Кълън някога си.“

„И какво ще правиш, когато Бела се бие заедно с тях, Джейкъб? А?“ — поиска да знае Сет.

„Тя няма да е Бела вече.“

„Ти ли ще я убиеш?“

Не можех да спра потреперването.

„Не, няма. И тогава какво? Ще накараш някой от нас да го направи? И ще имаш зъб на този, който го е направил, завинаги?“

„Не бих...“

„Разбира се, че не би. Не си готов за тази битка, Джейкъб.“

Инстинктът надделя и аз се наведох напред, ръмжейки към възлестия песъчлив вълк срещу мен в кръга.

„Джейкъб!“ — призова към внимание Сам.

„Сет, млъкни за секунда.“

Сет кимна с голямата си глава.

„По дяволите, какво пропуснах?“ — помисли си Куил. Той тичаше към събирането с пълна скорост. „Чух за обаждането на Чарли...“

„Приготвяме се да тръгваме“ — казах му — „Защо не наминеш през Ким и не извлечеш Джаред със зъби? Ще ни трябват всички.“

„Ела направо тук, Куил“ — нареди Сам. „Още нищо не сме решили.“

Изръмжах.

„Джейкъб, трябва да мисля за това кое е по-добре за глутницата. Трябва да избирам това, което защитава всички ви най-добре. Времената са се променили, откакто предците ни са направили договора. Аз... ами, не вярвам наистина, че семейство Кълън представляват опасност за нас. А и знаем, че няма да са тук още дълго. Със сигурност, след като са си изпели песента, ще си отидат. Живота ни ще се завърне към нормалното.“

„Нормално?“

„Ако ги предизвикаме, Джейкъб, те ще се защитават добре.“

„Страх ли те е?“

„Наистина ли си готов да загубиш брат?“ — Той спря. „Или сестра?“ — добави той като съпътстваща мисъл.

„Не ме е страх да умра.“

„Знам това, Джейкъб. Точно поради тази причина оспорвам преценката ти за това.“

Загледах се в черните му очи.

„Възнамеряваш ли да уважиш договора на бащите ни или не?“

„Уважавам глутницата си. Правя каквото е по-добре за нея.“

„Страхливец.“

Чертите му се напрегнаха, оголи зъбите си.

„Достатъчно, Джейкъб. Отхвърля се предложението ти.“ — Умственият глас на Сам се промени, прие онзи странен двоен тембър, на който не можехме да не се подчиним. Гласът на Алфата. Той срещна взора на всеки един вълк в кръга.

„Глутницата няма да атакува семейство Кълън без провокация. Духът на примирието остава. Те не представляват опасност за хората ни, нито пък за хората във Форкс. Бела Суон направи съзнателен избор и ние няма да наказваме бившите си съюзници за този избор.“

„Така, така“ — помисли си ентусиазирано Сет.

„Мисля, че ти казах да млъкнеш, Сет.“

„Опа. Извинявай Сам.“

„Джейкъб, къде си мислиш, че отиваш?“

Напуснах кръга, движейки се на запад, за да мога да му обърна гръб.

„Отивам да кажа «Довиждане» на баща си. Очевидно нямаше смисъл да оставам толкова дълго.“

„О, Джейк... не прави това отново!“

„Млъкни, Сет.“ — няколко гласа си помислиха наведнъж.

„Не искаме да си тръгваш“ — каза ми Сам, мисълта му по-мека от преди.

„Ами принуди ме да остана, Сам. Отнеми волята ми. Направи ме роб.“

„Знаеш, че няма да направя това.“

„Тогава няма за какво да остана.“

Избягах от тях, опитвайки се да не мисля за това, което следва. Вместо това се концентрирах върху спомените си за дългите вълчи месеци и оставяне на човечността да се изцеди от мен дотолкова, че бях повече животно, отколкото човек. Живеейки за мига, ядейки, когато съм гладен, спейки, когато съм уморен, пиейки, когато съм

жаден и тичайки — тичайки просто заради тичането. Простички желаня, простички отговори на тези желаня. Болката идваше в лесни за справяне форми. Болката от глада. Болката от студения лед под лапите. Болката от впиващи се нокти, когато вечерята ставаше борбена. Всяка болка имаше прост отговор, ясно действие, което да я прекрати. Не като да бъдеш човек.

И все пак, веднага щом бях в разстояние на едно тичане от къщата ми, се преобразих в човешката си форма. Исках да мога да мисля на спокойствие. Отвързах шортите си и ги нахлузих, вече тичайки към къщата.

Бях го направил. Бях скрил какво си мисля и сега беше прекалено късно за Сам да ме спре. Не можеше да ме чуе сега.

Сам бе отсъдил много ясно. Глутницата нямаше да атакува семейство Кълън. Добре.

Обаче нищо не беше споменал за самотното действие на един индивид.

Нем, глутницата нямаше да атакува никого днес.

Но аз щях.

---

[1] В оригинала думата е „dorito“, което представлява известна марка за зърнени закуски и чипсове — Б.ред. ↑

9. АДСКИ СИГУРЕН, ЧЕ НЕ ВИДЯХ ТОВА ДА ИДВА

Не планирах наистина да кажа довиждане на баща си.

Все пак едно обаждане до Сам беше необходимо, за да приключи всичко. Щяха да ме пресрещнат и да ме върнат. Може би да се опитат да ме ядосат, или дори да ме наранят — някак си да ме принудят да се преобразя, така че Сам да може да създаде нов закон.

Но Били ме очакваше, знаейки, че един вид няма да съм на себе си. Беше на двора, седейки в инвалидната си количка, очите му право към точката, откъдето се появих през дърветата. Видях го да преценя посоката ми на движение — насочена направо край къщата, към домашно направения ми гараж.

— Имаш ли минутка, Джейк?

Намалих, за да спра. Погледнах към него, а после към гаража.

— Хайде де, дете. Поне ми помогни да вляза.

Стиснах зъби, но реших, че бе по-вероятно да предизвика проблем със Сам, ако не го лъжех за няколко минути.

— Откога се нуждаеш от помощ, старче?

Той се засмя недоволно.

— Ръцете ми са уморени. Бутах се по целия път от Сю до тук.

— На надолнище е. Спускал си се по целия път.

Избутах количката му нагоре по малката рампа, която бях направил за него, и го насочих към всекидневната.

— Хвана ме. Мисля, че достигнах до 30 километра в час. Беше чудесно.

— Ще го разбиеш този стол, да знаеш. И тогава ще се влачиш наоколо на лакти.

— Никакъв шанс. Ще е твоя задача да ме придвижваш.

— Няма да ходиш на много места.

Били постави ръцете си на колелата и се насочи към хладилника.

— Останала ли е някаква храна?

— Хвана ме. Пол беше цял ден тук, така че много вероятно не.

Били въздъхна.

— Трябва да започнем да крием продуктите, ако ще избягваме гладуването.

— Кажи на Рейчъл да отиде в дома му.

Шеговитият глас на Били изчезна и очите му се разнежиха.

— Тя е вкъщи само за няколко седмици. За първи път от толкова много време. Трудно е — момичетата бяха по-големи, когато майка ти почина. Имат повече проблеми в стоенето в тази къща.

— Знам.

Ребека не си бе идвала вкъщи откакто се омъжи, въпреки че имаше добро извинение. Самолетните билети от Хавай бяха доста скъпи. Щатът Вашингтон беше достатъчно наблизко, за да не може Рейчъл да има същата защита. Караше курсове направо през летните семестри, работейки двойни смени през почивните дни в някои кафенета в колежа. Ако не беше Пол, вероятно отново щеше да си тръгне бързо. Може би затова Били нямаше да го изрита.

— Е, отивам да поработя върху някои неща... — загледах се в задната врата.

— Почакай, Джейк. Няма ли да ми кажеш какво стана? Трябва ли да се обаждам на Сам, за да разбере?

Застанах с гръб към него, криейки лицето си.

— Нищо не се случи. Сам го определя като нещо второстепенно. Предполагам, че сега сме просто една купчина любители на пиявици.

— Джейк...

— Не искам да говоря за това.

— Отново ли си тръгваш, сине?

Стаята бе тиха, колкото да измисля какво да кажа.

— Рейчъл може да си вземе стаята обратно. Знам, че мрази надуваемите дюшеци.

— Тя по-скоро ще предпочете да спи на пода, отколкото да те изгуби. Както и аз.

Изсумтях.

— Джейк, моля те. Ако се нуждаеш от... почивка. Вземи. Но не отново за толкова дълго. Върни се.

— Може би. Може би сватбите ще са ми професия. Да направя сватбения накит на Сам, после на Рейчъл. Въпреки че Джаред и Ким може да са първи. Навярно трябва да имам костюм или нещо такова.

— Джейк, погледни ме.

Обърнах се бавно.

— Какво?

За дълъг момент той се взираше в очите ми.

— Къде отиваш?

— Всъщност нямам определено място предвид.

Той извъртя глава и очите му се свиха.

— Нямах ли?

Вгледахме се един в друг. Секундите течаха.

— Джейкъб — каза той с обтегнат глас. — Джейкъб, недей. Не си заслужава.

— Не знам за какво говориш.

— Остави Бела и Кълънови на мира. Сам е прав.

Вторахих се в него за секунда, а после прекосих стаята с големи крачки, грабнах телефона и откачих кабела от кутията и от превключвателя. Навих сивия шнур на дланта си.

— Довиждане, татко.

— Джейк, почакай... — повика той след мен, но аз вече бях навън, тичайки.

Моторът не беше толкова бърз, колкото тичането, но пък по-дискретен. Чудех се колко ли ще му отнеме на Били да изтика количката си надолу до магазина, а после до телефона, за да набере някой, който може да предаде съобщение на Сам. Можех да се обзаложа, че Сам все още бе във вълчата си форма. Проблемът щеше да бъде, ако Пол се върне къщи рано. Той би могъл за секунда да се преобрази и да каже на Сам какво правех...

Нямаше да се безпокоя за това. Щях да карам толкова бързо, колкото можех, а ако все пак ме хванеха, щях да се справя с това, когато се наложеше.

Запалих мотора, а след това тръгнах с пълна скорост надолу по калния път. Не погледнах зад себе си, когато отминах къщата.

Магистралата беше оживена от движението на туристите; придвижвах се между колите, спечелвайки си куп кръсъци и няколко средни пръста. Взех завоя на сто и първа със седемдесет километра в час, без да си правя труда да се огледам. Наложих се за момент да карам по граничната линия, за да избегна опасността да бъда смачкан от един миниван. Не че щеше да ме убие, но би ме забавил. Счупените кости

— поне големите — отнемаха дни, за да се оправят напълно, както добре знаех.

Пътят малко се разчисти и увеличих до осемдесет. Не докоснах спирачката докато не бях наблизо до тесния път, за да преценя, че вече бях извън опасност. Сам не би дошъл толкова надалеч, за да ме спре. Беше прекалено късно.

До този момент — когато бях сигурен, че съм успял — не бях започвал да мисля за това какво точно щях да направя. Намалих до двадесет, взимайки завоя през дърветата по-бавно от необходимото.

Знаех, че ще ме чуят да идвам, с мотор или без, така че изненадата бе невъзможна. Нямаше начин да прикрия намеренията си. Едуард щеше да чуе плана ми веднага щом бях достатъчно близо. Може би вече можеше. Но мислех, че това все още ще сработи, защото егото му бе на моя страна. Той щеше да иска сам да се бие с мен.

Така че, просто щях да вляза, самият аз да видя ужасното доказателство на Сам, а след това да предизвикам Едуард на дуел.

Изсумтях. Вероятно на паразита сценичното изкуство в това щеше да му достави голямо удоволствие.

Когато свърших с него, щях да хвана толкова от останалите, колкото успеях, преди те да ме хванат. Хъх — чудех се дали Сам щеше да сметне смъртта ми за провокация. Сигурно щеше да каже че съм си получил заслуженото. Не би искал да обиди вечните си най-добри приятели кръвопийци.

Пътят се проправи към поляната и миризмата ме удари като изгнил домат върху лицето. Ъх. Смърдящи вампири. Коремът ми започна да се свива. Трудно щях да издържа вонята по този начин — не — разградена от аромата на хора, както бе била другите пъти, когато бях идвал тук — въпреки че не бе толкова лошо миришеща колкото през вълчия ми нос.

Не бях сигурен какво да очаквам, но нямаше признаци на живот около голямата, бяла гробница. Разбира се, че знаеха, че съм тук.

Спрях двигателя и се заслушах в тишината. Сега можех да чуя напрегнатите, гневни шепоти точно от другата страна на широките двойни врати. Някой беше вкъщи. Чух името си и се усмихнах, щастлив от мисълта, че им причинявах малко стрес.

Поех една голяма глътка въздух — вътре щеше да е още по-зле — и взех стъпалата на верандата на един скок.

Вратата се отвори преди юмрукът ми да я докосне и докторът застана на нея, очите му печални.

— Здравей, Джейкъб — каза той, по-спокойно отколкото очаквах. — Как си?

Поех дълбоко въздух през устата си. Вонята, която се изливаше през вратата бе съкрушителна.

Бях разочарован, че Карлайл бе този, който отвори. Предпочитах Едуард да излезе през вратата с оголени зъби. Карлайл беше толкова... просто човек, или нещо подобно. Може би беше заради посещенията вкъщи, които правеше миналата пролет, когато бях потрошен. Но да го гледам в лицето и да знам, че бих го убил, ако можех, ме караше да се чувствам неудобно.

— Чух, че Бела се е върнала жива — казах аз.

— Ъ, Джейкъб, сега наистина не е най-подходящият момент.

На доктора изглежда също му беше неудобно, но не по начина, който очаквах.

— Не можем ли да направим това по-късно?

Ококорих се втрещен. Да не би да ме молеше да отложи смъртта за по-подходящо време?

И тогава чух гласа на Бела, дрезгав и остър, и не можех да мисля за нищо друго.

— Защо не? — попита тя някого. — И от Джейкъб ли пазим тайни? Какъв е смисълът?

Гласът ѝ не беше каквото очаквах. Опитах се да си спомня гласа на младите вампири, с които се бяхме били през пролетта, но всичко, което помнех бе ръмжене. Може би онези новосъздадени, все пак не бяха имали острия, звънтящ тон на по-старите. Може би всички нови вампири звучаха пресипнали.

— Влез, моля те, Джейкъб — каза Бела по-силно, с дрезгав глас.

Очите на Карлайл се присвиха.

Чудех се дали Бела бе жадна. Моите очи също се свиха.

— Извини ме — казах на доктора, когато пристъпих към него. Беше трудно — беше против всичките ми инстинкти да обърна гръб на един от тях. Все пак не бе невъзможно. Ако имаше такова нещо като безопасен вампир, то това беше необичайно благородният водач.

Щях да стоя настрана от Карлайл, когато битката започнеше. Имаше достатъчно за убиване от тях, като изключва него.

Влязох странично в къщата, държейки гърба си към стената. Очите ми кръстосаха стаята — беше непозната. Последният път, когато бях тук, тя беше подготвена за парти. Сега всичко беше светло и бледо. Включително и шестте вампира стоящи до белия диван.

Те всички бяха тук, всички заедно, но не това ме смрази, когато се задържах на краката си, а челюстта ми падна до земята.

Беше Едуард с изражението върху лицето му.

Бях го виждал гневен, бях го виждал и арогантен, и веднъж го видях да страда. Но това, това бе далеч от агонията. Очите му бяха луди. Не вдигна поглед, за да ме погледне. Взираше се надолу към дивана до него, с изражение сякаш някой го бе подпалил.

Дори не можех да изпитам удоволствие от страданието му. Можех да се сетя само за едно нещо, което би го накрало да изглежда така, и проследих погледа му.

Видях я в същия момент, в който улових аромата ѝ.

Топлата и ясна човешка миризма.

Бела бе наполовина скрита от облегалките, свита като ембрион, ръцете ѝ обвити около коленете ѝ. За секунда не можех да видя нищо, освен това, че тя все още бе тази Бела, която обичах, кожата ѝ все още с нежен и блед прасковен цвят, очите ѝ все още със същият шоколадово-кафяв цвят. Сърцето ми се разтуптя като странен и може би счупен брояч, и се зачудих дали това бе просто някакъв сън, от който щях да се събудя.

Тогава наистина я видях.

Имаше дълбоки тъмни кръгове под очите си, които изпъкваха, защото цялото ѝ лице беше изпито. Беше ли по-слаба? Кожата ѝ изглеждаше обтегната, сякаш скулите ѝ можеха да излязат направо през нея. По-голямата част от тъмната ѝ коса бе дръпната назад от лицето ѝ в развален кок, но няколко кичура бяха слабо залепнали за челото и врата ѝ с блясъка от пот, която покриваше кожата ѝ. Имаше нещо в пръстите и китките ѝ, което изглеждаше толкова крехко, но плашещо.

Тя беше болна. Много болна.

Не бе лъжа. Това, което Чарли бе казал на Били, не беше измислица. Докато се вирах с ококорени очи, кожата ѝ стана леко зеленикава.

Русата кръвопийца — нахаканата, Розали — се наведе над нея, пречейки на изгледа ми, свивайки се по странен и покровителски начин.

Това беше безсмислено. Знаех какво чувстваше Бела към почти всичко — мислите ѝ бяха толкова прозиращи, сякаш бяха отпечатани на челото ѝ. Така че не бе нужно да ми казва всяка подробност от дадена ситуация, за да схвана. Знаех, че Бела не харесва Розали. Бях го виждал в движението на устните ѝ, когато говореше за нея. Не просто не я харесваше. Страхуваше се от Розали. Или се бе страхувала.

Сега, когато Бела погледна бегло нагоре към нея, страхът явно бе изчезнал. Изражението ѝ беше... извинително, или нещо такова. Тогава Розали грабна една купа от пода и я задържа под брадичката на Бела точно навреме, когато Бела повърна шумно в нея.

Едуард падна на колене до Бела — очите му изпълнени с мъка — а Розали вдигна ръка, предупреждавайки го да стои назад.

Нищо от това нямаше смисъл.

Когато вече можеше да вдигне главата си, Бела се усмихна слабо, един вид засрамена.

— Извинявай за това — прошепна ми тя.

Едуард изстена наистина тихо. Главата му падна на коленете на Бела. Тя постави ръката си върху бузата му. Сякаш тя утешаваше него.

Не осъзнах, че краката ми ме бяха отнесли напред, преди Розали да ми изсъска, появявайки се внезапно между мен и дивана. Беше като човек на телевизионен екран. Не ме интересуваше, че е там. Не изглеждаше реална.

— Роуз, недей — прошепна Бела. — Добре съм.

Блондинката се мръдна от пътя ми, въпреки че можех да кажа, че не ѝ бе приятно да го стори. Мръщейки се, тя се сви до главата на Бела, напрегната да скочи. Беше неочаквано лесна за игнориране. Повече, отколкото някога можех да си представя.

— Бела, какво не е наред? — прошепнах аз. Немислейки за това установих, че също съм на колене, накланяйки се към дивана, от другата страна на... съпруга ѝ. Той изглежда не ме забеляза, а аз му хвърлих бегъл поглед. Протегнах се към свободната ѝ ръка, вземайки я в своите. Кожата ѝ беше ледена.

— Добре ли си?

Беше глупав въпрос. Тя не отговори.

— Толкова се радвам, че дойде да ме видиш, Джейкъб — каза тя. Макар и да знаех, че Едуард не можеше да чуе мислите ѝ, изглежда долови някакво значение, което аз не чух. Погледна отново към завивката, която я покриваше и тя погали бузата му.

— Какво има, Бела? — настоях аз, обвивайки ръцете си около студените ѝ, тънки пръсти.

Вместо да ми отговори тя хвърли поглед през стаята сякаш търсеше нещо, с молба и предупреждение в погледа си. Шест чифта притеснени жълти очи се вгледаха обратно в нея. Най-накрая, тя се обърна към Розали.

— Помогни ми да стана, Роуз? — помоли тя.

Устните на Розали се свиха над зъбите ѝ и тя ме погледна свирепо, сякаш искаше да разкъса гърлото ми. Бях сигурен, че точно това би искала.

— Моля те, Роуз.

Блондинката направи физиономия, но се наведе отново към нея, до Едуард, който не помръдна нито сантиметър. Тя постави ръцете си внимателно зад рамената на Бела.

— Не — прошепнах аз. — Не ставай...

Изглеждаше толкова слаба.

— Отговарям на въпроса ти — каза рязко тя, звучаейки със същия начин, по който ми говореше обикновено.

Розали издърпа Бела от дивана. Едуард остана там, където беше, като се наведе напред, докато лицето му не се зарови във възглавниците. Покривалото падна на земята в краката на Бела.

Тялото ѝ бе издуто по странен, болезнен начин. Изпъваше се по избледнелия сив пуловер, който беше много голям за раменете и ръцете ѝ. Останалата част от нея изглеждаше по-слаба, сякаш голямата подутина бе пораснала от това, което бе изсмукала от нея. Отне ми секунда да осъзная коя беше деформираната част — не разбрах, преди тя да обвие ръце нежно около подутия си корем, една отгоре и една отдолу. Сякаш го прегръщаше.

Тогава го видях, но все още не можех да го повярвам. Бях я видял едва преди месец. И нямаше начин тя да е бременна. Не толкова бременна.

Но очевидно беше.

Не исках да виждам това, не исках да мисля за това. Не исках да си го представям вътре в нея. Не исках да зная, че това, което толкова много мразех, се е вкоренило в тялото, което обичах. Стомахът ми се преобърна и трябваше да преглътна всичко обратно.

Но беше по-лошо от това, много по-лошо. Унищоженото ѝ тяло, костите ѝ изпъкнали под кожата на лицето ѝ. Можех само да предполагам, че тя изглежда така — толкова бременна, толкова болна — защото каквото и да беше в нея отнемаше живота ѝ, за да подхранва неговия собствен...

Защото беше чудовище. Точно като баща си.

Винаги съм знаел, че той ще я убие.

Главата му се вдигна рязко когато чу думите в моята. В същият момент двамата бяхме на коленете си, а после той бе на крака, извисявайки се над мен. Очите му бяха абсолютно черни, кръговете под тях — тъмно морави.

— Отвън, Джейкъб — изръмжа той.

Аз също бях на крака. Сега гледах надолу към него. Ето затова бях тук.

— Нека го направим — съгласих се аз.

Огромният, Емет, дойде напред от другата страна на Едуард, с този, който изглеждаше гладен, Джаспър, точно зад него. Наистина не ме интересуваше. Може би глутницата ми щеше да почисти парченцата, когато тези ме довършеха. А може би не. Нямах значение.

За миниатюрна част от секундата очите ми погледнаха към двете стоящи отзад. Есме и Алис. Малки и разсейващи женски. Е, бях сигурен, че останалите щяха да ме убият преди да имам каквото и да било с тях. Не исках да убивам момичета. Дори и да бяха вампирки.

Въпреки че можех да направя изключение за онази блондинка.

— Не — изпъшка Бела и залитна напред, загубила баланс, за да се вкопчи в ръцете на Едуард. Розали мръдна с нея, сякаш имаше верига, закопчала ги една за друга.

— Просто трябва да поговоря с него, Бела — каза Едуард с тих глас, говорейки само на нея. Той се протегна да докосне лицето ѝ, да го погали. Това накара стаята да причернее пред очите ми, виждах огън — това, след всичко, което ѝ беше причинил, все още му беше позволено да я докосва по този начин.

— Не се напъргай — продължи той, умолявайки я. — Моля те, почини си. И двамата ще се върнем само след няколко минути.

Тя се вгледа в лицето му, разчитайки го внимателно. После кимна и се наведе към дивана. Розали ѝ помогна да спусне гърба си обратно върху възглавниците. Бела се загледа в мен, опитвайки се да задържи погледа ми.

— Дръж се прилично — настоя тя. — А после се върни.

Не отговорих. Днес не давах никакви обещания. Погледнах встрани, а после последвах Едуард навън през входната врата.

Един случаен, нелогичен глас в главата ми отбеляза, че това да го отдели от останалата част от клана не беше толкова трудно, нали?

Той продължи да върви, като не се обърна нито веднъж, за да види дали нямаше да скоча към незащитения му гръб. Предположих, че нямаше нужда да проверява. Щеше да разбере, когато реша да атакувам. Което означаваше, че трябваше да взема това решение много бързо.

— Все още не съм готов да ме убиеш, Джейкъб Блек — прошепна той, докато крачеше бързо надалеч от къщата. — Ще трябва да имаш малко търпение.

Сякаш ми пукаше за програмата му. Изръмжах тихо.

— Търпението не е моята специалност.

Той продължи да върви, може би няколкостотин метра надолу по пътя далеч от къщата, заедно с мен по петите му. Целият бях напрегнат, пръстите ми трепереха. На ръба, готов в очакване.

Той спря без предупреждение и се завъртя, за да застане в лице с мен. Изражението му отново ме смрази.

За секунда аз бях просто хлапе — хлапе, което през целия си живот бе живяло в същото малко градче. Просто дете. Защото знаех, че ще трябва да изживея още много, да изстрадам още много, за да мога някога да разбере пламтящата агония в очите на Едуард.

Вдигна ръка сякаш за да изтрие пот от челото си, но пръстите преминаха по лицето му, сякаш щяха веднага да раздерат гранитената му кожа. Черните му очи горяха в очертанията си, замъглени или виждащи неща, които не бяха там. Устата му се отвори, сякаш щеше да извика, но нищо не излезе.

Това беше лицето, което човек би имал, ако гореше в огъня.

За момент не можех да проговоря. Беше прекалено реално, това лице — бях видял сянка от него в къщата, бях го видял в нейните и в неговите очи, но това го направи окончателно. Последният гвоздей в ковчега ѝ.

— То я убива, нали? Тя умира.

И знаех, че когато го казах, лицето ми бе подобно на неговото. По-нетактично, по-различно, защото все още бях в шок. Все още не го разбирах — случваше се прекалено бързо. Той бе имал време да стигне до това положение. И различно, защото в съзнанието си аз вече я бях изгубил много пъти по много начини. И различно, защото тя никога не е била наистина моя, за да я изгубя.

Различно също така, защото вината не беше моя.

— Моя е — прошепна Едуард и коленете му се предадоха. Той рухна пред мен, уязвим, най-лесната мишена, която някой може да си представи.

Но се чувствах студен като сняг — нямаше огън в мен.

— Да — изстена той в калта, сякаш се изповядваше на земята. — Да, то я убива.

Покрусената му безпомощност ме ядосваше. Исках бой, не екзекуция. Къде беше самодоволното му превъзходство сега?

— И защо Карлайл не е направил нищо? — изръмжах аз. — Той е лекар, нали? Извадете го от нея.

Той вдигна поглед и ми отговори с уморен глас. Сякаш обясняваше това на някой от детската градина за десети път.

— Тя няма да ни позволи.

Отне минута думите да проникнат в съзнанието ми. Боже, тя бе толкова предвидима. Разбира се, да умре за изчадието на чудовището. Беше толкова в стила на Бела.

— Познаваш я добре — прошепна той. — Колко бързо виждаш... аз не видях. Не навреме. Тя не ми говореше по пътя към вкъщи, не действително. Помислих си, че е уплашена — това би било естествено. Мислех, че ми е ядосана, задето съм я подложил на това, за това, че съм застрашил живота ѝ. Отново. Изобщо не си и представях какво си мислеше, какво решение вземаше. Не и преди семейството ми да ни посрещне на летището и тя побягна право в ръцете на Розали. На Розали! И тогава чух какво си мислеше Розали. Не разбрах преди да го чуя. И все пак ти разбра след една секунда.

Той въздъхна наполовина и наполовина изстена.

— Върни назад само за секунда. Тя няма да ви позволи?

Сарказмът бе като киселина върху езика ми.

— Забелязвали ли сте, че тя е силна, колкото едно нормално, петдесеткилограмово човешко момиче? Колко глупави сте вие, вампирите? Притиснете я и я упоите.

— Искях — прошепна той. — Карлайл щеше да...

Какво, прекалено благородни ли бяха?

— Не. Не благородни. Бодигардът ѝ усложни нещата.

Оу. Историята му преди нямаше голям смисъл, но сега вече бе различно. Значи с това се бе заела блондинката. Какво печелеше тя от това все пак? Кралицата на красотата искаше ли Бела да умре толкова болезнено?

— Може би — каза той. — Розали не гледа на това точно по този начин.

— Значи първо блондинката. Вашият вид може да съединява частите си заедно, нали? Направете я на пъзел и се погрижете за Бела.

— Емет и Есме я подкрепят. Емет никога не би ни позволил, а Карлайл не би ми помогнал, след като Есме е против това.

Той замлъкна, гласът му изчезна.

— Трябваше да оставиш Бела с мен.

— Да.

Все пак беше малко късно за това. Може би трябваше да помисли за всичко това, преди да издуе корема ѝ с изсмукващото живота чудовище.

Той погледна нагоре от своя собствен ад и можех да видя, че е съгласен с мен.

— Не знаехме — каза той, думите така тихи, като полъх. — Никога не съм си и представял. Никога преди не е имало нещо като мен и Бела. Как можеше да знаем, че хората са способни да заченат дете с един от нас.

— Защото се очаква човекът да бъде разкъсан на парчета по време на процеса?

— Да — съгласи се той с напрегнат шепот. — Те са там навън, садистичните духове, демоните. Те съществуват. Но прелъстяването е просто въведение към пиршеството. Никой не оцелява.

Той поклати глава сякаш идеята го отвращаваше. Сякаш той беше по-различен.

— Не знаех, че има специфично име за това, което си — казах злобно.

Вгледа се към мен с лице, което изглеждаше на хиляди години.

— Дори ти, Джейкъб Блек, не можеш да ме мразиш толкова, колкото се мразя самият аз.

Грешно, помислих си аз, прекалено разярен, за да говоря.

— Това да ме убиеш сега не я спасява — каза тихо той.

— И кое я спасява?

— Джейкъб, трябва да направиш нещо за мен.

— Само в ада, паразит!

Той продължи да сезира в мен с онези наполовина уморени и наполовина луди очи.

— За нея?

Здраво стиснах зъби.

— Направих всичко, което можех, за да я задържа далеч от теб. Всяко едно нещо. Прекалено късно е.

— Ти я познаваш, Джейкъб. Свързваш се с нея на ниво, което аз дори не разбирам. Ти си част от нея и тя е част от теб. Тя няма да ме послуша, защото си мисли, че я подценявам. Мисли си, че е достатъчно силна за това.

Той се спря, а след това преглътна.

— Може би ще те послуша.

— Защо би го направила?

Той се олюля на краката си, очите му горяха по-ярко от преди, по-диво. Чудех се дали наистина полудяваше. Можеха ли вампирите да изгубят разсъдък си?

— Може би — отговори той на мисълта ми. — Не знам. Така се чувствам.

Поклати глава.

— Трябва да се опитвам да крия това от нея, защото стресът я разболява още повече. При това положение тя не може да потиска нищо. Трябва да бъде спокойна. Нямам право да го усложнявам. Но това не е от значение сега. Тя трябва да те послуша!

— Не мога да ѝ кажа нещо, което ти да не си ѝ казал. Какво искаш да направя? Да ѝ кажа, че е глупава? Тя вероятно вече знае това.

Да ѝ кажа, че ще умре? Обзалагам се, че това също го знае.

— Можеш да ѝ предложиш това, което иска.

Не беше смислено. Част от лудостта?

— Не ме интересува нищо друго, освен това да я запазя жива — каза той, сега внезапно концентриран. — Ако децата са това, което иска, може да ги има. Може да има половин дузина бебета. Всичко, каквото иска.

Направи пауза, колкото за един удар на сърцето.

— Може да има кученца, ако се нуждае от това.

Той срещна погледа ми за момент и лицето му бе диво под тънкия слой от контрол. Упоритият ми намръщен поглед се разпадна когато анализирах думите му и усетих устата ми да се отваря от шок.

— Но не по този начин! — изсъска той преди да успее да се съвзема. — Не това нещо, което изсмуква живота от нея, докато аз стоя там безпомощен! Да я гледам как ѝ прилошава и как увяхва. Да виждам как то я наранява.

Пое бързо глътка въздух, сякаш някой го бе ударил в корема.

— Трябва да я накараш да приеме разумния начин на действие, Джейкъб. Тя не би ме послушала повече. Розали винаги е там, подхранвайки умопомрачението ѝ — насърчавайки я. Защищава я. Не, защитава него. Животът на Бела не означава нищо за нея.

Шумът идващ от гърлото ми звучеше сякаш се задушавах.

Какво казваше? Че Бела трябва какво? Да има бебе? От мен? Какво? Как? Отказваше ли се от нея? Или си мислеше, че тя няма да има против да бъде споделяна?

— Което и да е. Каквото я запази жива.

— Това е най-лудото нещо, което си казвал досега — смъмрих го аз.

— Тя те обича.

— Но недостатъчно.

— Готова е да умре, за да има дете. Може би ще приеме нещо не толкова крайно.

— Изобщо ли не я познаваш?

— Знам, знам. Ще отнеме доста убеждаване. Затова имам нужда от теб. Ти знаеш как мисли тя. Накарай я да осъзнае, че греша.

Не можех да мисля за това, което предлагаше. Беше прекалено много. Невъзможно. Грешно. Извратено. Да взимам Бела на заем за

през уикендите и да я връщам понеделник сутринта като филм под наем? Толкова объркано.

Толкова примамливо.

Не исках да обмислям, не исках да си представям, но образите по някакъв начин дойдоха. Бях си фантазирал Бела по този начин прекалено много пъти, преди, когато все още имаше възможност за нас. После, дълго след като беше ясно, че фантазиите щяха единствено да оставят гнойни рани, защото нямаше възможност, абсолютно никаква. Не бях способен да си помогна тогава. Не можех да се спра сега. Бела в моите ръце, Бела шепнеща моето име.

Още по-лошо, този нов образ, който никога преди не бях виждал. Този, който по всички права не би трябвало да съществува за мен. Не и досега. Образ, който знаех, че щях да понеса през годините, ако сега той не го беше натикал в главата ми. Но той се мушна там, увивайки нишки из мозъка ми като плевел — отровен и невъзможен за убиване. Бела, здрава и излъчваща здраве, толкова различна от сега, но някак си същата: тялото ѝ, което не е унищожено, изменено в по-естествен начин. Закръглено, с моето дете.

Опитах се да избягам от отровния плевел в главата ми.

— Да накарам Бела да осъзнае, че греши? В коя вселена живееш?

— Поне се опитай.

Поклатих глава бързо. Той чакаше, игнорирайки отрицателния отговор, защото можеше да чуе противоречието в мислите ми.

— От къде идват тези умопобъркани глупости? Да не би да го измисляш в движение?

— Мисля единствено за начин, по който да я спася, откакто осъзнах какво планира да направи. За какво би умряла. Но не знаех как да се свържа с теб. Знаех, че нямаше да ме изслушаш, ако ти се бях обадил. Щеше да трябва да те намеря скоро, ако днес не беше дошъл. Но е трудно да я оставя, дори и за няколко минути. Състоянието ѝ се променя толкова бързо. Нещото... расте. Бързо. Сега не мога да отсъствам.

— Какво е то?

— Никой от нас си няма и на представа. Но вече е по-силно от нея.

Тогавя внезапно можех да го видя — да видя издутото чудовище да я разкъсва от вътре навън.

— Помогни ми да го спра — прошепна той. — Помогни ми да попреча на това да се случи.

— Как? Предлагайки й услугите си за разплод?

За разлика от него, аз потреперих.

— Наистина си извратен. Тя никога няма да се вслушала в това.

— Опитай. Сега няма нищо за губене. Как би я наранил този опит?

Щеше да нарани мен. Не бях ли понесъл достатъчно откази от нея и без това?

— Малко болка, за да я спасиш? Толкова висока цена ли е?

— Но няма да се получи.

— Може би не. Може би все пак ще я обърка. Може би тя ще се поколебае в решението си. Един момент на съмнение е всичко, от което се нужда.

— А после й дръпваш килимчето изпод краката? „Просто за майтап, Бела“?

— Ако иска дете, това и ще получи. Няма да се отметна.

Не можех да повярвам, че дори си мисля за това. Бела щеше да ме удари — не че ми пукаше за това, но вероятно щеше отново да счупи ръката си. Не биваше да го оставям да ми говори, да се бърка в главата ми. Трябваше просто веднага да го убия.

— Не веднага — прошепна той. — Все още не. Правилно или грешно, това ще я съсипе. Ти знаеш това. Няма нужда да прибързваме. Ако не те послуша, ще получиш момента си. Веднага, когато сърцето на Бела спре да бие, аз ще те умолявам да ме довършиш.

— Няма да се налага да молиш дълго.

Намека за изтощена усмивка дръпна ъгълчетата на устата му.

— Разчитам много на това.

— Значи имаме сделка.

Той кимна и подаде студената си каменна ръка.

Преглъщайки отвращението си, се протегнах, за да стисна ръката му. Пръстите ми се свиха около камъка и го разтресох веднъж.

— Имам сделка — съгласи се той.

10. ЗАЩО ПРОСТО НЕ СИ ТРЪГНАХ? А, ДА, ЗАЩОТО СЪМ ИДИОТ

Чувствах се като — като не знам какво. Като че ли това не беше реално. Като че ли бях в готическа версия на лош сериал. Вместо да бъда закубениякът, който кани главната мажоретка на бала, аз бях завършилият на второ място върколак, канещ се да покани жената на вампира да похапнем и да се размножаваме. Чудесно.

Не, не бих го направил. Беше извратено и грешно. Щях да забравя всичко, което той каза.

Но ще говоря с нея. Ще се опитам да я накарам, да ме послуша.

И тя няма да го направи. Точно както винаги.

Едуард не отговори, нито пък коментира мислите ми, когато пое по пътя за къщата. Чудих се за мястото, на което бе решил да спре. Беше ли достатъчно на далече от къщата, за да не могат другите да чуят шепотите му? Това ли беше целта?

Може би. Когато влезнахме през вратата, очите на другите Кълънови бяха подозрителни и объркани. Никой от тях не изглеждаше отвратен или възмутен. Значи не би трябвало да са чули, нито една от услугите, за които ме помоли Едуард.

Поколебах се стоейки на отворената врата, не напълно сигурен какво да правя сега. Беше по-добре точно тук, вдишвайки по малко от въздуха, който духа от вълн.

Едуард се запъти към центъра на тълпата с изпъчени рамене. Бела го наблюдаваше нетърпеливо, и тогава очите ѝ трепнаха към мен за секунда. След което наблюдаваше отново него. Лицето ѝ се превърна в сивкаво бледо, и можех да видя какво имаше той в предвид, че стресът я кара да се чувства по-зле.

— Ще оставим Джейкъб и Бела да поговорят насаме — каза Едуард. Нямах дори и трепване в гласа му.

Като на робот.

— Само над купчината ми прах — изсъска му Розали. Тя все още се мотаеше върху главата на Бела, едната от студентите ѝ ръце, собственически положена върху жълтеникавата буза на Бела.

Едуард не я погледна.

— Бела — каза той със същия празен тон. — Джейкъб иска да поговори с теб. Страх ли те е да останеш насаме с него?

Бела ме погледна объркана. След което погледна към Розали.

— Роуз, всичко е наред. Джейк няма да ни нарани. Отиди с Едуард.

— Възможно е да е номер — предупреди блондинката.

— Не виждам как — каза Бела.

— Карлайл и аз винаги ще бъдем до теб, Розали — каза Едуард. Безчувственият глас, беше забележителен, показвайки ядът чрез него. — Ние сме тези, от които тя се страхува.

— Не — прошепна Бела. Очите ѝ блестяха, миглите ѝ бяха мокри. — Не, Едуард, не се...

Той поклати глава, усмихвайки се лекичко. Усмивката беше болезнена за гледане.

— Нямах това в предвид, Бела. Добре съм. Не се тревожи аз мен.

Отвратителен. Той беше прав — тя се притесняваше, че наранява чувствата му. Това момиче беше класически мъченик. Беше напълно родена в грешния век. Трябваше да живее тогава, когато е можело да нахрани със себе си някакви лъвове, за добра кауза.

— Всички — каза Едуард, ръката му упорито сочейки към вратата. — Моля.

Хладнокръвието, което се опитва да запази заради Бела, беше на ръба. Можех да видя колко близо беше до онзи изгарящ мъж, който беше отвън. Другите също го видяха. Мълчаливо, те се насочиха към вратата, докато аз се отместих от пътя. Движеха се бързо; две сърцебиения, и стаята беше празна, освен Розали, съскаща по средата на пода, и Едуард, все още чакайки на вратата.

— Роуз — тихо каза Бела. — Искам да отидеш.

Блондинката погледна към Едуард и тогава му жестикулира да тръгне първи. Той изчезна от вратата. Тя ми хвърли дълъг предупредителен поглед, и след това и тя изчезна.

Вече останали сами, пресякох стаята и седнах на пода, точно до Бела. Взех и двете ѝ студени ръце в моите, разтривайки ги нежно.

— Благодаря, Джейк. Чувството е приятно.

— Няма да те лъжа, Бела. Отвратителна си.

— Знам — въздъхна тя. — Плашеща съм.

— Нещо-от-тресавището-страшно — съгласих се.

Тя се разсмя.

— Толкова е приятно да си тук. Приятно е да се усмихвам. Не знам колко още драма, мога да понеса.

Извъртях очи.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Сама си го докарах.

— Да, така е. Какво си мислеше, Бела? Сериозно!

— Да не те е помолил да ми крещиш?

— Нещо подобно. Въпреки че не мога да досетя, защо си мисли, че ще ме послушаш. Досега не си го правила.

Тя въздъхна.

— Нали ти к... — започнах да казвам.

— Знаеш ли, че „Нали ти казах“ си има брат, Джейкъб? — попита ме тя, прекъсвайки ме. — Името му е „Млъкни за бога“.

— Това беше добро.

Тя ми се ухили. Кожата ѝ се опъна върху костите.

— Не мога да си преписвам нищо — чух го от повторението на Семейство Симпсън.

— Това ми лисва.

— Беше забавно.

Не говорихме за около минута. Ръцете ѝ започнаха да се затоплят малко.

— Той наистина ли те помоли да говориш с мен?

Кимнах.

— Да ти влея малко разум. Това е загубена битка, още преди самото ѝ начало.

— Тогава, защо се съгласи?

Не отговорих. Не бях сигурен дали знам.

Но знаех това — всяка секунда, прекарана с нея, щеше да се добави към болката, която ще трябва да изстрадам после. Като вехтошар, с ограничени запаси, денят на преброяването идва за мен. Колкото повече удари понасям, толкова по-трудно ще бъде, когато моят запас свърши.

— Ще проработи, нали знаеш — каза тя, след мълчалива минута. — Вярвам в това.

Това ме накара да видя в червено отново.

— Да не би слабоумието, да е един от симптомите ти? — сопнах се аз.

Тя се засмя, въпреки че ядът ми беше толкова истински, че ръцете ми затрепериха около нейните.

— Може би — каза тя. — Не казвам, че нещата ще се наредят лесно, Джейк. Но как мога да съм преживяла всичко това, и да не повярвам в магията от тази гледна точка?

— Магия?

— Особено за теб — каза тя. Усмихваше се. Издърпа една от ръцете си от моите и я притисна срещу бузата ми. Беше по-топла от преди, но я чувствах студена срещу кожата ми, както повечето неща. — Повече от всеки друг, ти имаш някаква магия, чакайки да оправи нещата за теб.

— Какви ги бръцолеваш?

Все още се усмихваше.

— Едуард веднъж ми каза, какво точно е — вашето нещо с отпечатване. Той каза, че е като „Сън в лятна нощ“, като магия. Ще намериш тази която търсиш, Джейкъб, и може би тогава всичко това ще има смисъл.

Ако тя не изглеждаше толкова чуплива, щях да крещя.

Както и да беше, аз ѝ изръмжах.

— Ако мислиш, че това отпечатване може да приеме някакъв смисъл в тази налудничаво... — Борех се за думи. — Наистина ли мислиш, че само защото е възможно някой ден, да отпечатам на някой непознат, ще направи всичко това добре? — Набучих пръст към подутото ѝ тяло. — Каж ми какъв беше смисъла тогава, Бела?! Какъв беше смисъла, да те обичам? Какъв беше смисъла, ти да обичаш него? Когато умреш — думите бяха ръмжене — как това ще бъде отново наред? Какъв е смисъла на цялата болка? Моята, твоята, неговата! Ти ще убиеш и него, не че ме е грижа, де. — Тя потрепери, но аз продължих. — Така че на края, какъв е смисъла на извратената ти любовна история? Ако има някакъв смисъл, моля те, покажи ми, Бела, защото аз не го виждам.

Тя въздъхна.

— Все още не знам, Джейк. Но аз просто... чувствам... че това води до нещо хубаво, независимо колко е трудно да се разбере сега. Предполагам, че може да го наречеш вяра.

— Умиращ за нищо, Бела! Нищо!

Ръката ѝ падна от лицето ми към подутият ѝ стомах, галейки го. Не ѝ се налагаше да казва каквото и да е, за да разбере какво си мисли. Тя умираше за него.

— Няма да умра — каза тя през зъби и можех да усетя, че повтаряше неща, които вече е казала. — Сърцето ми ще продължи да бие. Достатъчно силна съм за това.

— Това са пълни глупости, Бела. Опитваш се да продължиш със свръхестественото твърде дълго. Никой нормален човек не може да го направи. Не си достатъчно силна. Взех лицето ѝ в ръцете си. Не ми трябваше да си напомням да бъда нежен. Всичко около нея, крещеше „чупливо“.

— Мога да го направя. Мога да го направя — промърмори тя, звучейки много като онази детска книга за малката машина, която можеше.

— Не ми изглежда така на мен. Та, какъв е планът? Надявам се, че имаш такъв.

Без да среща очите ми, тя кимна.

— Знаеш ли, че Есме скочила от скала? Когато е била човек, имам в предвид.

— Е и?

— Тя била толкова близо до смъртта, че те дори не са си направили труда да я заведат в спешното отделение — закарали са я направо в моргата. Въпреки, че сърцето ѝ все още биело, когато Карлайл я е намерил...

Това е имала в предвид, казвайки че щяха да запази сърцето си все още биещо.

— Не възнамеряваш да оцеляваш като този човек — започнах глуповато.

— Не, не съм толкова глупава. — След което срещна погледа ми. — Въпреки, че предполагам, че имаш свое собствено мнение по темата.

— Спешна вампиризация — промърморих.

— Проработило е при Есме. И Емет, и Розали, дори и при Едуард. Никой от тях не е бил в отлична форма. Карлайл ги е променил, само защото е било или това, или смъртта. Той не отнема животи, спасява ги.

Както преди, изведнъж почувствах угризение, към добрия доктор — вампир. Прогоних мисълта и започнах от начало.

— Слушай ме, Бела. Не го прави по този начин. — Както преди, когато получих обаждането от Карлайл, можех да видя колко голяма разлика, имаше за мен. Осъзнах, че имам нужда тя да остане жива, под каквато и да е форма. Във всякаква форма. Поех си дълбоко въздух. — Не чакай да стане прекалено късно, Бела. Не по този начин. Живей. Става ли? Просто живей. Не ми го причинявай. Не го причинявай на него. Гласът ми стана по-твърд, по-силен. — Знаеш какво ще направи, когато умреш. Виждала си го и преди. Искаш да се върне, при онези италиански убийци ли? — Тя се сви на дивана.

Оставих частта, че това няма да е необходимо този път.

Мъчейки се да направя гласа си по мек, попитах.

— Помниш ли, когато бях осакатен от онези новородени? Ти какво ми каза?

Чаках, но тя не ми отговори. Стисна устните си.

— Ти ми каза да бъда добър и да послушам Чарли — напомних ѝ аз. — А какво направих? Послушах вампира. Заради теб.

— Послуша го, защото беше правилното решение.

— Добре — избери, която искаш версия.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Сега не е най-правилното нещо, което трябва да се направи.

Втренчи се в огромния си стомах и прошепна под дъх.

— Няма да го убия.

Ръцете ми отново се разтрепераха.

— Оу, не бях уж прекрасната новина. Здраво юначе, а? Трябваше да донеса малко сини балони.

Лицето ѝ порозовя. Цветът беше, толкова хубав — почувствах се, сякаш в стомаха ми ме е пронизал нож. Назъбен нож, остър и ръждясал.

Щях да изгубя контрол. Отново.

— Не знам, дали е момче — леко сънливо, призна тя. — Ултразвукът не проработи. Мембраната около бебето е твърде дебела — като тяхната кожа. За това, той е една малка мистерия. Но в главата ми, винаги е момче.

— Не е някакво красиво дете, Бела.

— Ще видим — почти самодоволно каза тя.

— Ти няма — озъбих се аз.

— Голям песимист си, Джейк. В действителност има много голям шанс да се измъкна от това.

Не можех да отговоря. Погледнах надолу, вдишвайки тежко и дълбоко, опитвайки се да озаптя яростта си.

— Джейк — каза тя, докосвайки косата ми, галейки бузата ми. — Ще бъде наред. Шшт. Всичко е наред.

Не вдигнах поглед.

— Не. Няма да бъде наред.

Тя избърса нещо мокро от бузата ми.

— Шшт.

— За какво всъщност става въпрос, Бела? — Зазяпах се в белия килим. Босите ми крака, бяха мръсни, оставяйки отпечатъци. Хубаво. — Мислих си, че целият смисъл е в това, че повече от всичко, искаш да станеш вампир. А сега ти просто го предаваш? Няма никакъв смисъл. От кога толкова отчаяно искаш да си майка? Ако си го искала толкова много, защо се омъжи за вампир?

Бях ужасно близо до сделката, която ми предложи той. Можех да усетя как думите ме превземаха по този начин, но не можех да сменя посоката им.

Тя въздъхна.

— Не е точно така, Джейк. Не държах да имам дете. Дори не се бях и замисляла. Не е просто да имам дете. По-скоро... ами... неговото дете.

— То е убиец, Бела. Погледни се.

— Не е. Аз съм. Аз съм просто слаба и човек. Но мога да се справя с това, Джейк, мога да...

— Ох, хайде де! Млъкни, Бела. Можеш да разправяш тези глупости на твоя кръвопиец, но няма да ме заблудиш. Знаеш, че няма да оцелееш.

Тя се втренчи в мен.

— Не знам това. Разбира се, тревожа се за това.

— Тревожиш се за това — през зъби повторих аз.

Тогава охна, и се хвана за корема. Яростта ми изчезна като изгасена светлина.

— Добре съм — изпъхтя тя. — Не е нищо.

Но не я чух, ръцете ѝ бяха издърпали блузата ѝ на една страна, и аз се зазяпах ужасено в оголената кожа. Коремът ѝ изглеждаше сякаш беше напръскан с виолетово — черно мастило.

Тя видя втрещването ми, и издърпа плата отново на мястото му.

— Той е просто силен, това е всичко — защитнически каза тя.

Мастилените петна бяха синини.

Почти онемях и разбрах какво е имал предвид с това, че я гледа как страда. Изведнъж самият аз се почувствах леко полудял.

— Бела — казах аз.

Тя чу промяната в тона ми. Вдигна поглед, все още дишайки тежко, очите ѝ бяха объркани.

— Бела, не прави това.

— Джейк...

— Чуй ме. Не ме прекъсвай. Просто ме изслушай. Ами ако...?

— Ами ако какво?

— Ами ако не е сделка с един вариант? Ами ако е не всичко или нищо? Ами ако като добро момиче послушаш Карлайл, и се запазиш жива?

— Няма да...

— Още не съм свършил. Та, оставаш жива. След което можеш да започнеш наново. Това не се получило. Опитай отново.

Тя се намръщи. Вдигна едната си ръка и докосна мястото, където веждите ми се събират. Пръстите ѝ погалиха челото ми за момент, докато се опиваше да ми влее малко разум.

— Не разбирам... Какво имаш в предвид с това да опитам отново? Не може да си мислиш, че Едуард би ми позволил...? А и каква ще бъде разликата? Сигурна съм, че всяко бебе...?

— Да — заядох се аз. — Всяко негово дете, ще бъде същото.

Умореното ѝ лице, стана още по-объркано.

— Какво?

Но не можех да кажа повече. Нямах смисъл. Никога нямах да успея да я спася от самата нея. Никога няма да успея да направя това.

След което мигна и можех да видя, че е схванала.

— Оуу. Ъгх. Моля те, Джейкъб. Мислиш, че трябва да убия бебето си, и да го заместя с някакъв генетичен заместител? Изкуствено осеменяване? — Вече беше бясна. — Защо бих искала да имам бебето

на някакъв непознат? Предполагам, че няма значение? Всяко бебе ще свърши работа?

— Нямах това предвид — промърморих. — Не непознат.

Тя се наклони напред.

— Тогава какво казваш?

— Нищо. Нищо не казвам. Както винаги.

— Това пък откъде дойде?

— Забрави, Бела.

Тя се намръщи подозрително.

— Той ли ти каза да ми кажеш това?

Изръмжах изненадан, че е направила връзката толкова бързо.

— Не.

— Направил го е, нали?

— Не точно. Нищо не каза за изкуствено каквото и да е.

Лицето ѝ омекна, след което се облегна назад на възглавниците, изглеждаше изтощена. Зяпаше в една посока, когато проговори, изобщо не обръщайки се към мен.

— Би направил всичко за мен. А аз го наранявам толкова много... Но какво си мисли? Че бих заменила това — ръката ѝ проследи пъпа ѝ — за някакъв непознат... Промърмори последната част и тогава гласът ѝ я предаде. Очите ѝ бяха навлажнени.

— Може и да не го нараняваш — прошепнах. Изгаряше ме, сякаш имах отрова в устата си, да се моля за него, но знаех че от този ъгъл вероятно беше най-добрата ми възможност да я запазя жива. Още нещо от 1001 странности.

— Можеш да го направиш щастлив отново, Бела. А и наистина си мисля, че е на ръба. Честно.

Нямаше вид, че ме слуша, ръката ѝ правеше малки кръгчета около подутият ѝ стомах, докато хапеше устната си.

Беше тихо за доста дълго време. Чудих се дали Кълънови са достатъчно надалеч. Дали слушаха ужасните ми опити да я вразумя?

— Не непознат? — промърмори тя на себе си. Потреперих. — Какво точно ти каза Едуард? — с нисък тон попита тя.

— Нищо. Просто си помисли, че е възможно да ме послушаш.

— Не това. Това за опитването отново.

Очите ѝ бяха върху моите и можех да видя, че бях казал твърде много.

— Нищо.

Устата ѝ се отвори малко.

— Уау.

Беше тихо за няколко сърцебиения. Отново погледнах към краката си, неспособен да срещна погледа ѝ.

— Той наистина би направил всичко, нали? — прошепна тя.

— Казах ти, че е полудял. Буквално, Бела.

— Изненадана съм, че не го издаде веднага. Да го вкараш в беда.

Когато я погледнах, тя се хилеше.

— Помислих си го. — Опитах се ѝ се усмихна в отговор, но можех да усетя как усмивката ми се изкривява на лицето.

Знаеше какво ѝ предлагам и нямаше намерение да мисли два пъти по въпроса. Знаех, че няма да го направи. Но все още се надявах.

— Няма много, което и ти не би направил за мен, нали? — прошепна тя. — Наистина не знам защо се притесняваш. Не заслужавам нито един от двамата ви.

— Въпреки това няма значение, нали?

— Не и този път — тя въздъхна. — Искане ми се да можех да ти го обясня правилно, за да ме разбереш. Не мога да го нараня — посочи стомаха си — все едно да взема пистолет и да те застрелям. Обичам го.

— Защо винаги трябва да обичаш грешните неща, Бела?

— Не мисля, че е така.

Прочистих гърло, за да мога да направя гласа си твърд, точно както желях.

— Повярвай ми.

Започнах да ставам.

— Къде отиваш?

— Няма полза от мен тук.

Вдигна тънката си ръка, молейки:

— Не си тръгвай.

Можеш да усетя пристрастеността в мен, опитвайки се да ме накара да остана около нея.

— Нямам място тук. Трябва да се връщам.

— Защо дойде днес? — попита тя, все още протягайки се.

— Само за да видя, че наистина си жива. Не повярвах, че си болна, както каза Карлайл.

Не можех да разбера от лицето ѝ дали наистина повярва на това.

— Ще дойдеш ли отново? Преди...

— Няма да вися тук и да те гледам да умираш, Бела.

Тя потрепери.

— Прав си, прав си. Трябва да вървиш.

Запътих се към вратата.

— Чао — прошепна зад мен. — Обичам те, Джейк.

За малко да се върна. За малко да се обърна и да падна на колене, започвайки отново да се моля. Но знаех, че трябва да напусна Бела, да се махна от хладнокръвния ѝ провал, преди да ме убие, както щеше да убие и него.

— Разбира се, разбира се — промърморих, докато излизах.

Не видях нито един от вампирите. Игнорирах колелото си, стоейки сам самичък в средата на ливадата. Вече не беше достатъчно бързо. Баща ми щеше да откачи, както и Сам. Как ли ще реагира глутницата, от това, че не са ме чули да се превръщам? Дали ще си помислят, че Кълънови са ме хванали, преди да съм имал шанс? Разголих се, не интересувайки се дали някой може да гледа, и започнах да бягам. Започнах да вървя в половин вълча крачка.

Те наблюдаваха. Ама разбира се, че да.

„Джейкъб, Джейк...“ — прозвучаха осем гласа, с успокоение.

„Върни се вкъщи веднага“ — заповяда Алфа гласът. Сам беше бесен.

Усетих Пол да изчезва и знаех, че Били и Рейчъл чакаха да разберат какво се е случило с мен. Пол беше твърде развълнуван да им предаде добрите новини, че не съм вампирско куче, слушайки цялата история.

Не беше необходимо да съобщавам на глутницата, че съм по пътя — можеха да видят гората зад мен, докато спринтирах към дома. Също така нямаше нужда да им казвам, че съм на път да полудея. Боледуването в главата ми беше очевидно.

Видяха целия ужас — подутия корем на Бела, дрезгавия ѝ глас: „... просто е силен, това е всичко...“, изтормозения човек в лицето на Едуард: „... гледайки я болна и пропиляна... виждайки как я наранява...“, Розали — навеждайки се върху отпуснатото тяло на Бела: „Животът на Бела, не означава нищо за нея...“ — и за пръв път никой нямаше какво да каже.

Шокът им беше просто тих крясък в главата ми. Без думи.

Бях на половината път за вкъщи, преди някой да се възстанови. Тогава всички започнаха, да бягат, за да ме посрещнат.

Беше почти тъмно — облаците покриваха залезът напълно. Рискувах да пробягам през пътя и успях без да ме видят. Срегнахме се на около десет мили от Ла Пуш, на сечището изоставено от дърварите. Беше извън пътя, обвито между два шпора на планината, където никой няма да ни види. Пол ги намери, точно когато и аз го направих, така че глутницата беше завършена.

Бърборенето в главата ми, беше пълен хаос. Всички крещяха наведнъж.

Козината на Сам беше напълно права и той ръмжеше в продължителен писък, докато се движеше напред-назад в кръга. Пол и Джаред се движиха като сенки зад него, ушите им плоски от страни на главите им. Целият кръг беше обезпокоен, на крака и ръмжейки тихо.

В началото, ядът им беше неопределен и аз бях причината. Но бях прекалено голяма развалина, за да ме е грижа. Можеха да ми направят какво поискат за избягване на заповеди.

И тогава, нефокусираното объркване на мисли, започна да се движи наведнъж.

„Как е възможно? Какво означава това? Какво ще бъде?“

„Не безопасно. Неправилно. Опасно.“

„Неестествено. Чудовищно. Отвратително.“

„Не можем да го позволим.“

Глутницата беше в синхронизирано темпо сега, мислейки в синхрон, всички освен мен и още един. Стоях до който и да е брат, твърде замаян, за да погледна, с което и да е от очите ми, или пък с ума ми, и да разбере кой е до мен, докато глутницата обикаляше около нас.

„Общо приятелството не включва това.“

„Това поставя всички в опасност.“

Опитах се да разбира спираловидните гласове, да следя обикалянето в кръг, което мислите следяха на къде водят, но нямаше никакъв смисъл. Сцените, които са в центъра на мислите им са моите сцени — почти всичките. Синините на Бела, разгневеното лице на Едуард.

„Те също се страхуват от него.“

„Но няма да направят нищо по въпроса.“

„Защитавайки Бела Суон.“

„Не можем да позволим на това, да ни повлияе.“

„Безопасността на семействата ни, на всички присъстващи тук, е по-важна от един човек.“

„Ако те не го убият, ние ще го направим.“

„Защитавайки племето.“

„Защитавайки семействата ни.“

„Трябва да го убием, преди да стане твърде късно.“

Изникна друг от спомените ми, думите на Едуард този път:
„Нещото расте, бързо.“

Опитах се да се концентрирам, за да различа индивидуални гласове.

„Няма време за губене.“ — мислеше си Джаред.

„Това ще означава война.“ — предпазливо мислеше Ембри. „И то страшна.“

„Готови сме.“ — настоя Пол.

„Ще се нуждаем от изненада от наша страна.“ — помисли Сам.

„Ако ги хванем разделени, можем да ги свалим поотделно. Ще увеличи шансът ни за победа.“ — мислеше Пол, обмисляйки стратегия.

Поклатих глава, изправяйки се бавно на крака. Почувствах се несигурно там — като че ли заобикалящите ме вълци, ме замайваха. Вълкът до мен също се изправи. Раменете му бутнаха моите, подкрепяйки ме.

„Чакайте.“ — помислих.

Кръгът спря за един удар, след което отново забърза темпо.

„Има малко време.“ — каза Сам.

„Но — какво си мислиш? Нямахте да ги нападнете този следобед, за да не пристъпите договора. Сега планирате засада, когато договорът е все още непокътнат?“

„Това не е нещо, което договорът ни не включва.“ — каза Сам. — „Не знаем какво създание ще се създадат Кълънови, но знаем, че е силно и е бързо растящо. И ще бъде твърде младо, за да следва някакъв си договор. Помниш ли новородените вампири, срещу които се бихме? Диви, буйни, над благоразумие и въздържание. Представи си едно такова, но защитавано от Кълънови.“

„Не знаем...“ — опитах се да го прекъсна.

„Да, не знаем.“ — съгласи се той. — „Затова не можем да рискуваме с непознатото в този случай. Можем само да позволим на Кълънови да съществуват, докато сме напълно сигурни, че може да им се вярва, да не носят вреда. Това... нещо, не може да му се има доверие.“

„На тях не им харесва, също толкова, колкото и на нас.“

Сам изкара лицето на Розали, защитническата ѝ стойка, от ума ми и я показа на всички.

„Някои са готови да се борят за него, независимо какво е.“

„За бога, това е само бебе.“

„Не за дълго.“ — прошепна Лея.

„Джейк, приятелю, това е голям проблем.“ — каза Куил. — „Не можем просто да го игнорираме.“

„Превръщате го в по-голям въпрос, от колкото всъщност е.“ — оспорих. „Единствената, която е в опасност, тук е Бела.“

„Отново по неин избор.“ — каза Сам. — „Но този път, изборът ѝ засяга всички ни.“

„Не мисля така.“

„Не можем да поемаме такъв риск. Няма да позволим кръвопиец да ловува по нашите земи.“

„Тогава им кажете да заминат.“ — каза вълкът, който все още ме подкрепяше. Беше Сет. Разбира се.

„И да прехвърлим опасността на други? Когато кръвопийци пресекат наша земя, ние ги унищожаваме, независимо къде планират да ловуват. Защиатаваме всички, които можем.“

„Това е лудост.“ — казах — „Този следобед, се страхувахте да не поставиш глутницата в опасност.“

„Този следобед не знаех че семействата ни са в опасност.“

„Не мога да повярвам на това! Как ще убиете създанието, без да убиете Бела?“

Нямаше думи, но мълчанието беше изпълнено с значение.

Нададох вой.

„Тя също е човек! Нашата защита не засяга ли и нея?“

„И без това умира“ — помисли Лея. — „Просто ще ускорим процеса.“

Това беше. Отскочих от Сет, към сестра му, с оголени зъби. Тъкмо щях да хвана лявата ѝ задница, когато почувствах зъбите на Сам

в ириса ми, влачейки ме обратно.

Извих от болка и ярост, и се обърнах към него.

„Спри!“ — заповяда ми той с двойния тембър на Алфата. Под мен, краката ми започнаха да се изкривяват. Внезапно спрях, успявайки само да се задържа на краката си, от явна воля.

Отдръпна погледа си от мен.

„Няма да си жестока към него, Лея.“ — заповяда той. — „Саможертвата на Бела е жестока цена и всички ние оценяваме това. То е против всичко, над което стоим, отнемайки човешки живот. Правейки изключение на това правило е сурово нещо. Всички ще тъгуваме, за това което ще направим, тази вечер.“

„Тази вечер?“ — шокирано повтори Сет. — „Сам, мисля, че трябва да поговорим за това, още малко. Поне да го обсъдим със Старейшините. Не може наистина да искаш от нас да...“

„Не можем да си позволим толерантността ти към Кълънови сега. Няма време за обсъждане. Ще правиш, каквото ти е казано, Сет.“

Предните колена на Сет се сгънаха и главата му падна напред под тежестта на заповедта на Алфа. Сам обиколи в тесен кръг, около нас двамата.

„Нуждаем се от цялата глутница за това. Джейкъб, ти си най-силният ни борец. Ще се биеш с нас, тази вечер. Разбирам, че ти е трудно, затова ще се съсредоточиш върху техните бойци — Емет и Джаспър Кълън. Няма нужда се замесваш с... останалата част. Куил и Ембри ще се бият с теб.“

Колената ми трепереха; борех се да се взема в ръце, докато гласът на Алфа се биеше с моята воля.

„Пол, Джаред и аз ще се заемем с Едуард и Розали. От информацията, която Джейкъб донесе, мисля че, те ще са тези, които ще защитават Бела. Карлайл и Алис, също ще бъдат близо, вероятно и Есме. Брейди, Колин, Сет и Лея, ще се концентрирате върху тях. Който е на чисто после“ — моментално, всички го чухме да пелтечи името на Бела — „ще се заеме със създаването. Първият ни приоритет е унищожаването на съществото.“

Глутницата започна да мрънка в нервно съгласие. Напрежението накара кожата на всички да настръхне. Обикалянето беше тихо и звукът от лапите срещу соления под, беше по-остър, раздиращи се нокти в почвата.

Само аз и Сет стояхме, окото в центъра на буря от оголени зъби и плоски уши. Носът на Сет почти докосваше земята, забит след заповедите на Сам. Усещах болката му, от идващата нелоялност. За него това беше предателство — през онзи единствен ден на съюз, биеш се рамо до рамо с Едуард Кълън, Сет се е превърнал наистина в приятел на вампира.

Въпреки това, в него нямаше съпротива. Щеше да се подчини, независимо от това, колко го наранява. Нямаше друг избор.

А какъв избор имах аз? Когато Алфа говори, глутницата следва.

Сам никога не е използвал властта си така преди; знаех че наистина мрази да гледа как Сет коленичи пред него, като слуга на пода, пред господаря си. Нямаше да го принуждава, ако наистина не мислеше, че няма друг избор. Не можеше да ни лъже, когато сме така, умствено свързани. Той наистина вярваше, че е наш дълг да унищожим Бела и чудовището, което е създала. Наистина вярваше, че няма време за губене. Вярваше достатъчно, за да умре.

Видях, че самият той, ще се изправи пред Едуард; способността на Едуард да чете мислите ни, го направи най-голямата ни заплаха в съзнанието на Сам. Сам няма да позволи на никой друг, да поеме такава опасност.

Той виждаше Джаспър, като вторият най-добър опонент, затова го е дал на мен. Знаеше, че аз имам най-голям шанс, от който и да е от глутницата, да спечеля тази битка. Оставил е най-лесните мишени, за по-младите вълци и Лея. Малката Алис не беше заплаха, без бъдещето да я направлява, и знаехме от времето, когато се бяхме съюзили, че Есме не е боец. Карлайл щеше да бъде по-голямо предизвикателство, но възмущението му от насилието, щеше да го забави.

Почувствах се по-зле от Сет, докато наблюдавах планът на Сам, опитвайки се да обработи от всеки ъгъл, за да даде на всеки член от глутницата, най-добрият шанс за оцеляване.

Всичко беше с надолу главата. Този следобед, се заяждах, да ги нападнем. Но Сет беше прав — не беше битка, за която бях готов. Заслепявах се с тази омраза. Не си бях позволил да погледна внимателно, защото знаех ще видя ако го направя.

Карлайл Кълън. Гледайки го без тази омраза, замъглявайки очите ми, не можех да отрека, че убивайки го беше равностойно на убийство. Той беше добър. Добър, като всеки човек, който защитаваме. Дори

може би и по-добър. Предполагам, че и другите, но не го чувствах толкова силно за тях. Не ги познавах толкова добре. Карлайл беше този, който мразеше да се бие, дори и за да спаси собственият си живот. За това ще успеем да го убием — защото не би искал, ние, неговите врагове, да умрем.

Това беше грешно.

И не само, защото убиването на Бела, е все едно убивайки мен, като самоубийство.

„Вземи се в ръце, Джейкъб.“ — заповяда Сам. — „Племето е на първо място.“

„Днес грешах, Сам.“

„Тогава причините ти бяха грешни. Но сега имаме дълг за изпълнение.“

Стегнах се.

„Не.“

Сам изръмжа и спря пред мен. Загледа се в очите ми и дълбоко ръмжене премина през зъбите му.

„Да.“ — настоя Алфата, двойният му глас се изприщи с горещина от властта. — „Тази вечер няма вратички. Ти, Джейкъб, ще се биеш с нас, срещу Кълънови. Ти, заедно с Куил и Ембри, ще се погрижите за Джаспър и Емет. Обвързан си да защитаваш племето. Затова съществуващ. Ще изпълниш това задължение.“ — Раменете ми се изгърбиха, когато указът ме смачка. Краката ми се сгънаха, и бях по корем пред него. Никой член на глутницата, не можеше да откаже на Алфата.

11. ДВЕТЕ НЕЩА НА ВЪРХА НА СПИСЪКЪТ МИ „НЕЩАТА-КОИТО-НИКОГА-НЕ-ИСКАМ-ДА-ПРАВЯ“

Сам започна да строява останалите, докато аз още бях на земята. Ембри и Куил стояха до мен, чакайки ме да се съвзема и да изпълня каквото ми беше наредено.

Можех да усетя подтика, нуждата, да се изправя на краката си и да ги поведе. Непреодолимият импулс се засили и аз безсмислено се опитах да го преборя, свивайки се на земята, където бях.

Ембри изскимтя тихичко в ухото ми. Той не искаше думите да минават през ума му, беше го страх да не привлече отново вниманието на Сам върху мен. Почувствах безмълвната му молба към мен да се изправя, да се справя и приключа с всичко това.

Усещаше се страх в глутницата, не толкова индивидуален, колкото страх за нейната цялост. Не можехме да си представим, че всички щяхме да оцелеем тази вечер. Кои братя щяхме да загубим? Чии съзнания щяха да ни напуснат завинаги? Чии скърбящи семейства щяхме да утешаваме на сутринта?

Умът ми започна да работи заедно с техните умове, да мисли в унисон, докато се справяхме с тези страхове. Автоматично се изтласках от земята и изтръсках козината си.

Ембри и Куил изпухтяха с облекчение. Куил ме докосна веднъж с носа си.

Мислите им бяха изпълнени с нашето предизвикателство, с нашата задача. Заедно си спомнихме нощите, когато бяхме гледали Кълънови да се упражняват за битката с новосъздадените. Емет Кълън беше най-силният, но Джаспър би бил по-големият проблем. Движеше се като светкавица — сила, скорост и смърт събрани в едно. Колко ли векове опит имаше? Достатъчно, след като всички Кълън се обръщаха към него за напътствия.

— Ще мина отпред ако искаш фланга — предложи Куил.

В неговите мисли имаше повече вълнение отколкото при повечето от останалите. Когато Куил беше наблюдавал инструктажа на Джаспър онези нощи, беше умираше от желание да пробва уменията си

срещу тези на вампирите. За него това щеше да бъде състезание. Макар че знаеше, че живота му беше изложен на риск, той все пак виждаше нещата по този начин. И Пол се чувстваше по този начин, както и хлапетата, които никога не се бяха участвали в битка досега — Колин и Брейди. Сигурно щеше да е същото и за Сет, ако противниците не бяха негови приятели.

„Джейк“ — побутна ме Куил. — „Как искаш да действаш?“

Само поклатих глава, не можех да се съсредоточа. Импулса да следвам заповеди ме накара да се почувствам като кукла на конци — всеки конец закачен за мускулите ми. Сега този крак напред, а сега другия.

Сет се влачеше след Колин и Брейди — Лия беше поела да ги води. Тя игнорираше Сет, докато планираше с другите и можех да видя, че предпочиташе той да не влиза в боя. Имаше майчинска нотка в нейните чувства към по-малкия ѝ брат. Искаше Сам да го изпрати у дома. Сет не усети съмненията на Лия. Той също се опитваше да се приспособи към усещането, че е марионетка на конци.

„Може би ако спреш да се съпротивляваш...“ — прошепна Ембри.

„Просто се концентрирай върху нашата част. Върху едрите. Можем да ги бием. Дължим им го!“ — Куил се надъхваше, като нахъсваща реч преди голям мач.

Можех да видя колко лесно би било, да не мисля за нищо друго освен моята част. Не беше трудно да си представя как нападам Джаспър и Емет. Били сме и друг път близо до сбиване. Дълго време бях гледал на тях като на врагове. Сега отново можех да го направя.

Просто трябваше да забравя, че защитавах това, което и аз бих защитавал. Трябваше да забравя причината, поради която можеше да пожелаея те да спечелят...

„Джейк,“ — предупреди ме Ембри, „Дръж мислите си в играта.“

Краката ми се задвижиха бавно, дърпайки се да се освободят от конците.

„Няма смисъл да се съпротивляваш“ — Ембри прошепна отново.

Беше прав. Рано или късно щях да направя каквото Сам искаше, ако пожелаеше да ме притиснеше. А той го желаше. Очевидно.

Имаше добра причина властта на Алфата да съществува. Дори глутница, силна като нашата, не представляваше особена сила без

лидер. За да бъдем ефективни, трябваше да действаме заедно, да мислим заедно. А това изискваше тялото да има глава.

Така че, какво, ако Сам бъркаше този път? Никой не можеше да направи нищо. Никой не би могъл да оспори решението му.

Освен.

И ето, че беше там — мисъл, която никога, никога не бях искал. Но сега, когато краката ми бяха омотани в конци, аз осъзнах изключението с облекчение, с повече от облекчение — с дива радост.

Никой не можеше да оспори решение на Алфата, освен мен.

Не бях заслужил нищо, но имаше неща, които се бяха родени в мен, неща, които бях оставил непотърсени.

Никога не бях искал да водя глутницата. И сега не го исках. Не исках да нося на раменете си отговорността за съдбата на всички нас. Сам беше по-добър в това отколкото аз щях някога да бъда.

Но тази вечер той грешеше.

И аз не бях роден, за да коленича пред него.

В секундата, в която приех рожденото си право, оковите паднаха от тялото ми.

Можех да усетя как в мен се събират едновременно свобода, но също и някаква странна, лъжлива сила. Лъжлива, защото силата на Алфата идваше от неговата глутница, а аз нямах глутница. За миг ме обзе самота.

Нямах глутница.

Но бях изправен и силен, когато тръгнах към мястото, където Сам стоеше и планираше заедно с Пол и Джаред. Той се обърна при звука на приближаването ми и черните му очи се присвиха.

„ДУПКА“ — казах му аз отново.

Той го чу веднага, чу в звука на Алфа гласа в мислите ми, избора, който бях направил.

Той отскочи половин стъпка назад със шокирано изскимтяване.

„Джейкъб? Какво си направил?“

„Няма да те последвам Сам. Не и за нещо толкова грешно.“

Той се взря в мен, изумен. „Ти би... ти би избрал своите врагове пред семейството си?“

„Те не са“ — поклатих глава, разяснявайки — „те не са наши врагове. Никога не са били. Не виждах това, преди наистина да помисля за унищожението им, преди да го премисля.“

„Не става дума за тях“ — изръмжа ми той. — „Това е заради Бела. Тя никога не е била за теб, никога не те избра, но ти продължаваш да съсипваш живота си заради нея!“

Бяха тежки, но верни думи. Поех си голяма глътка въздух, вдишвайки ги.

„Може би си прав. Но ти ще унищожиш глутницата заради нея Сам. Без значение колко от тях оцелеят тази вечер, ръцете им винаги ще бъдат изцапани с кръв.“

„Трябва да защитим семействата си!“

„Знам какво си решил Сам. Но не решавах за мен, вече не.“

„Джейкъб, ти не можеш да обърнеш гръб на племето.“

Чух двойното ехо на неговата Алфа заповед, но този път тя беше без никаква тежест. Тя повече не се отнасяше за мен. Той стисна зъби, опитвайки се да ме принуди да откликна на думите му.

Вгледах се в бесните му очи. „Синът на Ефраим Блек не е роден да следва този на Леви Ълей.“

„Така ли ще бъде тогава, Джейкъб Блек?“ Козината на врата му настръхна и той оголи зъбите си. Пол и Джаред изръмжаха и се наежиха от двете му страни. — „Дори да можеш да ме победиш, глутницата никога няма да те последва!“

Сега аз рязко се дръпнах назад и изненадано скимтене се откъсна от гърлото ми.

„Да те победя? Няма да се бия с теб Сам.“

„Какъв е планът ти тогава? Няма да се оттегля, за да можеш ти да пазиш вампирските изчадия, за сметка на племето ни.“

„Не ти казвам да се оттеглиш.“

„Ако им заповядаш да те последват...“

„Никога няма да отнема ничия воля.“

Сам размаха опашката си като камшик отвращавайки се от присъдата в думите ми. Тогава направи крачка напред, заставайки с оголени зъби на сантиметри от мен, готов за бой. До този момент не бях забелязал, че бях израсъл по-висок от него.

„Не може да има повече от една Алфа. Глутницата избра мен. Ще ни разцепиш ли тази вечер? Ще се обърнеш ли срещу братята си? Или ще спреш тази лудост и ще се присъединиш към нас отново?“ Всяка дума беше наслоена със заповед, но не можеше да ме докосне. Кръвта на Алфа течеше неразредена във вените ми.

Можех да видя защо никога не е имало повече от един мъжки Алфа в глутницата. Тялото ми откликваше на предизвикателството. Можех да усетя как се надига в мен инстинкта да защита правото си. Примитивното ядро на вълчото ми аз се напрегна за битката за надмощие.

Съсредоточих цялата си енергия, за да контролирам реакцията. Нямах да се поддам на една безсмислена, разрушителна битка със Сам. Той все още беше мой брат, макар че го отхвърлях.

„Има само един Алфа в тази глутница. Не оспорвам това, аз просто избирам да тръгна по собствения си път.“

„Към вампирско сборище ли принадлежиш сега, Джейкб?“

Трепнах.

„Не зная Сам. Но знам това...“

Той се сви, усещайки тежестта на Алфата в тонът ми. Отрази му се повече, отколкото той можеше да докосне мен. Защото аз бях роден да вода него.

„Ще застана между теб и Кълънови. Няма просто да стоя и да гледам как глутницата убива невинни (беше ми трудно да използвам тази дума за вампири, но беше истина) хора. Глутницата е по-добра от това. Води ги в правилната посока, Сам.“

Обърнах му гръб и хор от воеве разкъса въздуха около мен.

Вкопавайки нокти в земята, затичах с все сила надалеч от шума и безпорядъка, които бях създам. Нямах много време. Добре, че поне Лия беше единствената с някакъв шанс да ме надбяга, а аз вече имах преднина.

Воят отшумя с отдалечаването ми се успокоих, докато звука продължаваше да разкъсва тихата нощ. Не бяха тръгнали след мен.

Трябваше да предупредя Кълънови преди глутницата да се съвземе и да ме спре. Ако Кълънови бяха подготвени, това би могло да даде причина на Сам да размисли преди да е станало твърде късно. Затичах към бялата къща, която все още мразех, оставяйки зад себе си моят дом. Той вече не ми принадлежеше. Бях му обърнал гръб.

Днешният ден беше започнал като всеки друг. Прибрах се вкъщи, по изгрев, след патрула, валеше, закусах с Били и Рейчъл, гледах тъпа телевизия, позаяждах се с Пол... Как така всичко напълно се промени, стана толкова сюрреалистично? Как всичко се обърка и извъртя така,

че сега аз бях тук, съвсем сам, неискащ да бъда Алфа, откъснат от братята си, избирайки вампири пред тях?

Звукът, от който се бях страхувал прекъсна замаяните ми мисли — беше мекият звук на големи лапи, които се сблъскваха със земята, гонещи ме. Хвърлих се напред, стрелвайки се през черната гора. Само трябваше да се приближа достатъчно, за да може Едуард да чуе предупреждението в главата ми. Лия нямаше да може да ме спре сама.

И тогава хванах настроението на мислите зад мен. Не беше гняв, а ентузиазъм. Не преследваше... а следваше.

Тичането ми секна. Залитнах две крачки преди отново да се изравни.

„Чакай де. Моите крака не са толкова дълги като твоите.“

„СЕТ! Какво си мислиш, че ПРАВИШ? ЗАМИНАВАЙ ВКЪЩИ!“

Той не отговори, но можех да усетя вълнението му, докато продължаваше да тича право след мен. Можех да видя през неговите очи, както и той можеше да види през моите. Нощната сцена беше мрачна и безрадостна за мен, за него беше изпълнена с надежда.

Не бях усетил как забавям темпото, но изведнъж той ми беше отстрани, тичайки до мен.

„Не се шегувам Сет! Мястото ти не е тук. Махай се.“

Длъгнестият светлокафяв вълк изсумтя.

„Пазя ти гърба, Джейкъб. Мисля, че си прав. И няма да застана зад Сам, когато...“

„О, да, по дяволите, ти определено ще застанеш зад Сам! Дигай си рунтавия задник и заминавай в Ла Пуш да правиш точно това, което Сам ти казва да правиш.“

„Не.“

„Тръгвай, Сет!“

„Това заповед ли е, Джейкъб?“

Въпросът му ме накара да се спря внезапно. Ноктите ми издълбаха бразди в калта заради рязкото ми спиране.

„На никого нищо не нареждам. Просто ти казвам това, което вече знаеш.“

Той седна на задните си крака до мен.

„Ще ти кажа какво знам — знам, че е ужасно тихо. Не си ли забелязал?“

Примигнах. Опашката ми се размаха нервно, когато осъзнах какво си мислеше той под думите, които беше казал. В един смисъл не беше тихо. Воевете все още изпълваха въздуха, далеч на запад.

„Не са се преобразили“ — каза Сет.

Знаех това. Сега глутницата щеше да е на червен код тревога. Щяха да използват връзката между умовете, за да виждат ясно от всички страни. Но не можех да чуя какво мислеха. Можех да чуя само Сет. Никой друг.

„На мен ми изглежда, че отделните глутници не са свързани помежду си. Ъх. Предполагам не е имало причина за предците ни да знаят това, защото преди не е имало причина да се разделят глутници. Никога не е имало достатъчно вълци. Уау. Наистина е тихо. Някакси зловещо. Но също и някакси приятно, не мислиш ли? Обзалагам се, че е било по-лесно така, за Ефраим и Куил, и Леви. Няма толкова дърдорене само с трима. Или само двама.“

„Млъквай Сет.“

„Да, сър.“

„Престани! Няма две глутници. Има глутницата и аз. Това е всичко. Така че сега можеш да се прибиращ в къщи.“

„Ако няма две глутници, тогава защо можем да се чуваме помежду си, но не и останалите? Мисля, че когато обърна гръб на Сам, това беше доста значително действие. Промяна. А когато аз те последвах, мисля че и това беше от значение също.“

„Имаш право“ — отстъпих аз. „Но каквото се промени веднъж, може да се промени пак обратно.“

Той се изправи и затича в тръс на изток.

„Няма време да спорим за това сега. Трябва веднага да тръгваме преди Сам...“

В това отношение беше прав. Нямаше време за този спор. Побягнах отново, този път, без да се напрягам толкова много. Сет се намираще непосредствено след мен, застанал на традиционното място на Втория, от дясната ми страна.

„Мога да тичам някъде другаде“ — помисли си той, увесвайки малко нос. „Не те последвах, защото се стремях към повишение.“

„Тичай където искаш. Все ми е едно.“

Не се чуваше шум от преследване, но и двамата едновременно позасилихме скоростта. Бях разтревожен сега. Ако не можех да проникна в съзнанието на глутницата, това щеше да направи нещата много по-трудни. Бях точно толкова предупреден за евентуална атака, колкото и Кълънови.

„Ще правим патрули“ — предложи Сет.

„А какво ще правим, ако глутницата ни предизвика?“ — очите ми се стегнаха. „Ще нападнем братята си? Сестра ти?“

„Не — даваме тревога и бягаме обратно.“

„Добър отговор. Но после какво? Не мисля...“

„Знам“ — съгласи се той, по-малко уверен сега. „И аз не мисля, че мога да се бия с тях. Но те няма да са по-щастливи от нас при мисълта да ни нападнат. Това точно, може да е достатъчно за да ги спре. Освен това, сега те са само осем.“

„Престани да бъдеш толкова...“ — отне ми около минута докато избира правилната дума. „Оптимистичен. Лазиш ми по нервите.“

„Няма проблем. Искаш да съм самата мрачност и унилоост, или просто да млъкна?“

„Просто млъкни.“

„Напълно възможно.“

„Наистина ли? Не ми се струва така.“

Той най-сетне утихна.

И тогава преминахме през пътя и тръгнахме през гората, която ограждаше къщата на Кълън. Можеше ли Едуард вече да ни чуе?

„Може би трябва да си мислим нещо като «Идваме с мир».“

„Давай.“

„Едуард?“ — той произнесе името колебливо. „Едуард там ли си? О’кей, сега вече се чувствам малко тъпо.“

„Също така и звучиш тъпо.“

„Мислиш ли, че може да ни чуе?“

Бяхме на по-малко от миля далеч. „Така мисля. Здрасти Едуард. Ако можеш да ме чуеш — време е за съюзяване кръвопиецо. Имаш проблем.“

„Ние имаме проблем“ — поправи Сет.

В този момент излязохме от дърветата на голямата морава. Къщата беше тъмна, но не и празна. Едуард седеше на верандата, между Джаспър и Емет. Бяха снежнобели на бледата светлина.

— Джейкъб? Сет? Какво става?

Забавих ход и после отстъпих няколко крачки назад. Миризмата беше толкова остра усещана през вълчия ми нос, че усещането беше сякаш буквално ме изгаряше. Сет изскимтя, колебаейки се, и след това отстъпи зад мен.

За да отговоря на въпроса на Едуард, оставих съзнанието си да пребяга през скарването със Сам. Сет мислеше заедно с мен, запълвайки празнотите и давайки различна гледна точка за нещата. Спряхме, когато стигнахме до частта с поруганието, защото Едуард изсъска свирепо и скочи от верандата.

— Искат да убият Бела? — той изръмжа равно.

Емет и Джаспър, които не бяха чули първата част от разговора, взеха така произнесения му въпрос, за твърдение. За стотни от секундата бяха до него, показвайки зъбите си и приближавайки към нас.

„Хей, хайде сега“ — помисли си Сет, отстъпвайки.

— Ъмм, Джаз, не те. Другите. Глутницата идва.

Емет и Джаспър се заковаха на място; Емет се обърна към Едуард, докато Джаспър не помръдна очите си от нас.

— А на тях какъв им е проблема? — попита Емет.

— Същия като моя — изсъска Едуард. Но те имат собствен план за решаването му. Събери другите. Обади се на Карлайл! Той и Есме трябва да се върнат веднага.

Изскимтях неспокойно. Бяха разделени.

— Не са далеч — каза Едуард със същия мъртъв глас като преди.

„Ще огледам“ — каза Сет. „Ще пробягам западния периметър.“

— Ще бъдеш ли в опасност Сет? — попита Едуард.

Със Сет се спогледахме.

„Не мисля“ — помислихме едновременно. После добавих — „Но може би аз трябва да ида. За всеки случай...“

„По — малко вероятно е да нападнат мен“ — изтъкна Сет. „За тях аз съм просто хлапе.“

„За мен ти си просто хлапе, хлапе.“

„Изчезвам. Ти трябва да координираш нещата с Кълънови.“

Той се извъртя и изстреля към тъмнината. Нямах да заповядвам на Сет нагоре-надолу какво да прави, затова го оставих да тръгне.

С Едуард стояхме един срещу друг на тъмната поляна. Можех да чуя Емет да мърмори по телефона. Джаспър гледаше мястото където Сет беше изчезнал в гората. Алис се появи на верандата, и след като ме изгледа обезпокоено за един дълъг момент, прехвъркна до Джаспър. Предположих, че Розали беше вътре с Бела. Все още пазейки я, но от грешните опасности.

— Това не е първият път, в който ти дължа благодарност Джейкъб — прошепна Едуард. — Никога не бих поискал това от теб.

Помислих за това, което ме беше помолил по-рано днес. Когато ставаше въпрос за Бела, нямаше граници, които не би преминал.

„Напротив, би го направил.“

Той помисли за момент и после кимна.

— Предполагам, че си прав за това.

Въздъгнах тежко.

„Е, това не е първият път, в който не го правя за теб.“

— Да — прошепна той.

„Съжалявам, че не можах да направя много днес. Казах ти, че няма да ме послуша.“

— Знам. Така и не вярвах наистина, че би го направила. Но...

„Трябваше да опиташ. Разбирам. Тя по-добре ли е?“

Очите му станаха празни, а гласа му глух.

— По-зле — издиша той.

Не исках да оставя тази дума да проникне в съзнанието ми. Бях благодарен, когато Алис заговори.

— Джейкъб, имаш ли нещо против да се превърнеш в човек? — каза Алис. — Искам да знам какво става.

Поклатих глава в същия момент, в който Едуард отговори.

— Трябва да остане свързан със Сет.

— Е, тогава ти би ли така добър да ми кажеш какво се случва?

Той обясни в насечени, лишени от емоция изречения.

— Глутницата мисли, че Бела се е превърнала в проблем. Те предвиждат потенциална опасност от... от това, което тя носи в себе си. Те смятат, че е техен дълг да премахнат опасността. Джейкъб и Сет се отделиха от глутницата, за да ни предупредят. Останалите планират да нападнат тази вечер.

Алис изсъска, накланяйки се надалеч от мен. Емет и Джаспър се спогледаха, след това очите им запретърсваха гората.

„Няма никой“ — докладва Сет. „Всичко е тихо на западния фронт.“

„Може да заобиколят.“

„Ще обикалям в кръг.“

— Карлайл и Есме са по пътя за насам — каза Емет. — Най-много двадесет минути.

— Трябва да заемем отбранителна позиция — каза Джаспър.

Едуард кимна.

— Да влезем вътре.

— Ще обикалям периметъра със Сет. Ако се отдалеча прекалено и не чуваш мислите ми, слушай за воя ми.

— Добре.

Върнаха се в къщата стрелкайки с очи във всички посоки. Преди да влязат, аз се обърнах и побягнах на запад.

„Все още не намирам особено много“ — каза ми Сет.

„Ще поема половината кръг. Движи се бързо — не искаме да им даваме шанс да се промъкнат покрай нас.“

Сет се хвърли напред във внезапен изблик на скорост.

Тичахме в тишина и минутите минаваха. Слушах шумовете около него, проверявайки преценката му.

„Хей — нещо много бързо идва насам!“ — предупреди ме той, след 15 минути мълчание.

„Идвам!“

„Задръж където си. Не мисля, че е глутницата. Звучи различно.“

„Сет...“

Но той улови приближаващия мирис дошъл с бриза и го прочетох в ума му.

„Вампири. На бас, че е Карлайл.“

„Сет, оттегли се. Може да е някой друг.“

Но вече го нямаше.

Тревожно препуснах по западната граница. Нямаше ли да бъде просто прекрасно ако не съумееш да се погрижа за Сет поне за една скапана нощ? Ами, ако нещо му се случеше докато аз отговарях за него? Лия щеше да ме накълца на кайма.

Поне хлапето го нямаше за кратко. Няма и две минути и отново го почувствах в главата си.

„Да, Карлайл и Есме. Леле, ама колко бяха изненадани да ме видят! Сигурно вече са се прибрали. Карлайл благодари.“

„Той е свестен.“

„Да. Това е и една от причините, поради които сме прави да правим всичко това.“

„Надявам се.“

„Защо си толкова подтиснат, Джейк? Обзалагам се, че Сам няма да доведе глутницата тази вечер. Няма да поведе самоубийствена мисия.“

Въздъгнах. Нямаше особено значение, така или иначе.

„О. Не става дума толкова за Сам нали?“

Обърнах обратно, там където свършваше моята обиколка. Хванах миризмата на Сет, където последно беше обърнал. Не оставяхме никакви пролуки.

„Мислиш, че така или иначе Бела ще умре.“ — прошепна Сет.

„Да, ще умре.“

„Горкият Едуард. Трябва да е обезумял.“

„Буквално.“

Името на Едуард изкара, кипящи на повърхността, други спомени. Сет ги прочете с удивление.

И тогава започна да вие.

„Леле, човече! Няма начин! Не си го направил... Това си е чиста проба долна гадост, Джейк! И ти го знаеш! Не мога да повярвам, че си казал, че би го убил. Какво е т'ва? Трябва да му кажеш — не.“

„Млъкни, млъкни, идиот такъв! Ще си помислят, че глутницата идва!“

„Уупс!“ — той се секна по средата на воя.

Завъртях се и затичах на големи подскоци към къщата.

„Просто стой на страна от това, Сет. Поеми целия кръг за сега.“

Сет вреше и кипеше и го игнорирах.

„Грешна тревога, грешна тревога“ — мислех си аз докато се приближавах, тичайки. „Съжалявам. Сет е малък. Забравя разни неща. Никой не напада. Грешна тревога.“

Когато стигнах до поляната, можех да видя Едуард да гледа втренчено през един тъмен прозорец. Притичах, исках да бъда сигурен, че съм предал съобщението.

„Всичко е наред — разбра ли?“

Той кимна веднъж.

Тая работа щеше да е много по-лесна ако не беше еднопосочна комуникация. Но пък от друга страна, бях доволен, че не съм в неговата глава.

Той погледа през рамо вътре в къщата и видях как тръпка премина през цялото му тяло. Махна ми да си вървя без да ме погледне и после изчезна от погледа ми.

— Какво става?

Все едно щях да получа някакъв отговор.

Седнах много неподвижно на поляната и заслушах. С тези уши можех почти да чуя как лапите на Сет тупкаха по земята, на мили от тук в гората. Беше лесно, да чуя всеки шум в тъмната къща.

— Беше грешна тревога — Едуард обясняваше с онзи мъртъв глас, просто повтаряйки каквото му бях казал. — Сет е бил разстроен за нещо друго и е забравил, че ние слушаме за сигнал. Той е много малък.

— Хубаво е, че си имаме малчугани да пазят крепостта — изтътна по-дълбок глас.

„Емет“, помислих си.

— Направиха ни голяма услуга тази вечер, Емет — каза Карлайл. — С цената на голяма лична жертва.

— Да бе, знам. Просто завиждам. Иска ми се аз да бях навън.

— Сет не смята, че Сам ще атакува сега — каза Едуард механично. — Не и когато сме предупредени и с два липсващи члена на глутницата.

— Какво мисли Джейкъб? — попита Карлайл.

— Той не е толкова оптимистично настроен.

Никои не проговори. Имаше тих капещ звук, който не можех да определя. Чувах тихото им дишане и можех да различа това на Бела, от останалите. Остро и трудно. Засичаше и се накъсваше в странен ритъм. Можех да чуя сърцето й. Звучеше... прекалено забързано.

Съпоставих го с моето собствено сърцебиене, но не бях сигурен дали то служи за някаква мярка. Не беше, като да бях нормален.

— Не я пипай! Ще я събудиш — прошепна Розали.

Някой въздъхна.

— Розали... — прошепна Карлайл.

— Не започвай с мен, Карлайл. Позволихме ти да стане твоето по-рано, но това е всичко, което ще позволим.

Изглеждаше сякаш Розали и Бела сега говореха в множествено число. Сякаш бяха формирали собствена глутница.

Започнах да обикалям тихо пред къщата. Всяко преминаване ме доближаваше по мъничко. Тъмните прозорци бяха като телевизор, в някоя тъпа чакалня, беше невъзможно да държа очите си настрана от тях за дълго.

Още няколко минути, още няколко преминавания, и козината ми докосваше верандата докато минавах.

Можех да видя горе през прозорците — да видя края на стените и тавана, незапаления свещник, който висеше там. Бях достатъчно висок и всичко, което трябваше да направя беше да проточа малко врата си... и може би една лапа на ръба на верандата...

Надникнах в голямата отворена стая, очаквайки да видя нещо подобно на сцената от този следобед. Но всичко, толкова се беше променило, че в първия миг се обърках. За момент помислих, че съм объркал стаята.

Стъклената стена я нямаше — сега изглеждаше метална. И всички мебели бяха избутани настрана, а Бела беше свита мъчително, на едно ниско легло по средата на отвореното пространство. Не нормално легло, а такова с колелца, като в болниците. Също като в болница бяха и мониторите свързани с тялото ѝ, и системите забити в кожата ѝ. Светлините по монитори проблясваха, но нямаше никакъв звук. Капещият звук идваше от системата пъхната в ръката ѝ, пълна с някаква гъста, бяла и мътна течност.

Тя леко се задави в неспокойния си сън а двамата, Едуард и Розали се надвесиха над нея. Тялото ѝ се сгърчи и тя изстена. Розали прокара ръка по челото на Бела. Тялото на Едуард настръхна, той беше с гръб към мен, но изражението му определено не е било за изпускане, защото, преди да успее да мигна, Емет се беше вмъкнал между тях. Вдигна ръцете си към Едуард.

— Не тази вечер, Едуард. Имаме други неща, за които да се тревожим.

Едуард се извърна от тях и отново беше изгарящия човек. Очите му срещнаха моите за миг и след това слязох обратно на четири лапи.

Избягах обратно в тъмната гора, тичайки за да се присъединя
към Сет, бягайки от това, което беше зад мен.

По — зле. Да, тя беше по-зле.

12. НЯКОИ ХОРА ПРОСТО НЕ СХВАЩАТ СМИСЪЛЪТ НА ДУМАТА „НЕЖЕЛАН“

Бях точно на ръба на съня.

Слънцето бе изгряло зад облаците преди час — сега гората беше сива вместо черна. Сет се беше свил на кълбо и беше заспал към един, събудих го по зазоряване, за да се разменим. Дори след като тичах цяла нощ, ми беше трудно да накарам мозъка си да спре да мисли за глупости достатъчно дълго, че да заспя, но ритмичното бягане на Сет помагаше. Едно, две-три, четири, едно, две-три, четири — дум-дум — дум-дум — бавната лапа тупваше върху влажната земя, отново и отново сякаш той правеше големи обиколки, заобикаляйки земята на Кълънови. Вече бяхме изтъркали пътека върху почвата. Мислите на Сет бяха празни, просто размазано зелено и сиво, когато дърветата прелитаха покрай него.

Беше успокоително. Помогна ми да запълня главата си с видяното от него, по-добре отколкото да позволя собствените ми мисли да заемат централна позиция.

И тогава пронизителния вой на Сет разцепи утринната тишина.

Надигнах се над земята, задните ми крака рязко се изправиха преди предните да са се отделили от почвата. Побягнах към мястото, на което Сет беше замръзнал, слушайки заедно с него стъпките на бягащите в наша посока лапи.

„Добро утро, момчета!“

Шокирано скимтене се процеди от зъбите на Сет. И тогава и двамата изръмжахме, когато се задълбахме по-надълбоко в новите мисли.

„О, човече! Махай се, Лия!“ — простена Сет.

Спрях когато стигнах до Сет, с глава наклонена назад, готов да вия отново — този път от недоволство.

„Намали врявата, Сет.“

„Вярно. Ъгх! Ъгх! Ъгх!“ — Той изскимтя и докосна земята с лапи, драскайки дълбоки бразди в калта.

Лия притича в позиция, нейното малко сиво тяло се лъкатушеше през шубрака.

„Престани да хленчиш, Сет. Такова си бебе.“

Изръмжах и ушите ми се изравниха с черепа ми. Тя автоматично отстъпи крачка назад.

„Какво си мислиш, че правиш, Лия?“

Тя изпухтя тежко:

„Не е ли очевидно? Присъединявам се към вашата скапана малка изменническа глутница. Кучетата, защитници на вампирите.“ — Тя излая ниско, саркастичен смях.

„Няма такова нещо! Обърни се обратно преди да съм изтръгнал едно от сухожилията ти.“

„Сякаш може да ме хванеш.“ Тя се изхили и сви тялото си за изстрелване. „Искаш ли да се надбягваме, о безстрашни водачо?“

Поех дълбок дъх, пълнейки дробовете си докато страните ми не се издуха. Тогава, когато бях сигурен, че няма да изкрещя, издишах шумно.

„Сет, осведоми Кълънови, че това е просто глупавата ти сестра“ — Мислех думите възможно най-грубо и безчувствено. „Аз ще се оправя с това.“

„Веднага!“ — Сет беше твърде щастлив, да замине. Той изчезна послушно към къщата.

Лия изскимтя и се наклони след него, козината на раменете и се изправи.

„Просто ще го оставиш да отиде при вампирите сам?“

„Убеден съм, че той предпочита те да го унищожат, отколкото да прекара още една минута с теб.“

„Млъквай, Джейкъб. Ууупс, съжалявам — исках да кажа, млъкнете, най-върховен Алфа.“

„Защо, по дяволите, си тук?“

„Мислиш си, че просто ще си стоя вкъщи, докато малкото ми братче предлага услугите си като играчка за дъвчене на вампири?“

„Сет не иска или пък нуждае от твоята закрила. Всъщност никой не те иска тук.“

„Оооох, оуч, това ще ми остави голям белег! Ха!“ — излая тя. — „Каж ми кой ме иска около себе си и се махам.“

„Значи това въобще не е заради Сет, нали?“

„Разбира се, че е. Просто отбелязвам, че да си нежелан не е нищо ново за мен. Не е много мотивиращ фактор, ако ме разбираш какво искам да кажа.“

Изскърцах със зъби и се опитах да си прочистя ума.

„Сам ли те прати?“

„Ако бях тук по волята на Сам нямаше да можеш да ме чуваш. Вече не съм зависима от него.“

Слушах внимателно мислите омешани с думите. Ако това беше отвлечане на вниманието или пък тактическа маневра, трябваше да съм достатъчно внимателен, за да го видя. Но там нямаше нищо. Нейното обяснение не беше нищо друго, а самата истина. Неохотна, почти отчаяна истина.

„Ти си зависима от мен сега?“ — Попитах с дълбок сарказъм.

„Аха. Вярно.“

„Възможностите ми за избор са ограничени. Работя с възможностите, които имам. Повярвай ми, не се радвам на това повече от теб.“

Това не беше вярно. В съзнанието ѝ имаше раздразнено вълнение.

Тя не беше щастлива за това, но пък и имаше странни чувства. Претърсвайки мислите ѝ, се опитах да разбера.

Тя настръхна възмутена от натрапването без покана. Обикновено се опитвах да заглуша мислите на Лия — до сега никога не съм се опитвал да я разбера.

Бяхме прекъснати от Сет, мислец за обяснението, което бе дал на Едуард. Лия изскимтя загрижено. Лицето на Едуард, поставено в рамката на същия прозорец, както миналата нощ, не показва никаква реакция на новините. Това бе едно пребледняло мъртво лице.

„Уау, изглежда зле“ измърмори Сет на себе си. Вампирът не реагира и на тази мисъл. Той изчезна в къщата. Сет се завъртя и се отправи към нас. Лия се отпусна леко.

„Какво става?“ попита тя. „Настигни ме ако можеш.“

„Няма смисъл. Няма да останеш.“

„Всъщност, господин Алфа, оставам. Защото очевидно трябва да принадлежа някъде — и не си мисли, че не съм се опитвала сама да се отделея, ти знаеш много добре, че това не работи — избирам теб.“

„Лия, ти не ме харесваш. Аз не те харесвам.“

„Благодаря ти, Капитан Очевиден. Това няма значение за мен. Оставам със Сет.“

„Ти не харесваш вампири. Не мислиш ли че това тук е малък конфликт на интереси?“

„И ти не харесваш вампири!“

„Но съм обвързан с този съюз. Ти не си.“

„Ще спазвам дистанция от тях. Мога да патрулирам тук навън, точно като Сет.“

„И трябва да ти се доверя за това?“

Тя изви врат нагоре, изправена на пръстите си, опитвайки се да бъде висока колкото мен и се вгледа в очите ми.

„Няма да предам моята глутница.“

Исках да дам главата си назад и да извия, както Сет бе направил преди.

„Това не е твоята глутница! Това дори не е глутница! Това съм само аз, отделил се самичък! Какво ви има на вас Клиъруотъррови? Защо не можете да ме оставите сам?“

Сет, сега пристигащ зад нас, изскимтя; бях го обидил. Страхотно!

„Бях полезен, нали така, Джейк?“

„Не си си създал твърде много неприятности, хлапе, но ако ти и Лия вървите в пакет — ако единствения начин да се отърва от нея е ти да си отидеш у дома... Е, можеш ли да ме виниш, че искам да се махнеш?“

„Ъгх, Лия, всичко развали!“

„Да, знам“ каза му тя и мисълта беше изпълнена с отчаяние.

Почувствах болката в тези две малки думи и тя бе по-голяма от колкото бих предположил. Не исках да усещам това. Не желяех да се чувствам зле за нея. Вярно, глутницата беше груба с нея, но тя си докара всичко това с мъката, която разваляше всяка нейна мисъл и правеше това да си в главата ѝ кошмар.

Сет също се чувстваше виновен.

„Джейк... Няма наистина да ме отпратиш, нали? Лия не е толкова лоша. Наистина. Искам да кажа, че с нея тук може да разгърнем периметъра ни по-надалеч. И така групата на Сам остават седмина. Няма начин да крои атака, когато е толкова числено превъзходен. Вероятно е добре...“

„Знаеш, че не искам да водя глутница, Сет.“

„Тогава не ни води“ — предложи Лия.

Изхърках.

„Устройва ме. Отивайте си у дома сега.“

„Джейк“ — помисли си Сет. „Мястото ми е тук. Аз наистина харесвам вампирите. Кълънови, по-точно. Те са хора за мен и аз ще ги защитавам, 'щото това ни е работата.“

„Може би на теб това ти е мястото, хлапе, но не и на сестра ти. И тя ще отиде, където си и ти...“

Спрях за кратко, защото видях нещо, когато казах това. Нещо, за което Лия се опитваше да не мисли.

Тя нямаше да отиде никъде.

„Мислех си, че това е заради Сет“ помислих си кисело.

Тя потрепери.

„Разбира се, че съм тук заради Сет. И за да се отърва от Сам.“ Челюстта и се стегна. „Не съм длъжна да ти се обяснявам. Просто трябва да правя това, което ми наредят. Мястото ми е в твоята глутница, Джейкъб. Точка по въпроса.“

Отстъпих далеч от нея, ръмжейки.

Мамка му! Никога нямаше да я надвия. Колкото и да не ме харесваше, колкото и да ненавиждаше Кълънови, колкото и щастлива да беше убивайки всеки възможен вампир точно сега, колкото и да я дразни това, че в замяна трябва да ги защитава — всяко едно от тези неща беше нищо в сравнение с това, което чувстваше — да бъде свободна от Сам.

Лия не ме харесваше, така че не беше голямата работа това, че исках тя да изчезне.

Тя обичаше Сам. Все още. И това той да иска тя да изчезне беше по-болезнено отколкото може да понесе. Сега тя имаше избор. Би се възползвала от всеки друг вариант. Дори това да значеше да се нанесе при Кълънови като тяхно галено кученце.

„Не знам дали бих отишла толкова далеч“ помисли си тя. Опита се да направи думите груби, агресивни, но имаше голяма пукнатина във фасадата ѝ. „Сигурна съм, че ще опитам да се самоубия няколко пъти преди това.“

„Виж, Лия...“

„Не, ти виж, Джейкъб. Престани да спориш с мен, защото не отивам никъде. Няма да ти се пречкам, става ли? Ще направя каквото

искаш. С едно изключение — няма да се върна в глутницата на Сам и няма да бъда прочувствената бивша, от която той не може да се отърве. Ако искаш да се махна — ще трябва да ме заставиш.“

Изръмжах за една дълга, гневна минута. Започвах да изпитвам симпатии към Сам, въпреки това, което беше причинил на мен и на Сет. Нищо чудно, че само раздаваше заповеди наляво и надясно на глутницата. Как другояче би се свършило нещо?

„Сет, ще ми се обидиш ли, ако убия сестра ти?“

Той се престори, че мисли за минута.

„Ами... да, най-вероятно.“

Въздъгнах.

„Добре тогава, госпожице Ще-Направя-Всичко-Кое-то-Желаш. Защо не бъдеш полезна и не ни кажеш всичко, което знаеш? Какво стана, след като заминахме тази нощ?“

„Много виене, но вие сигурно чухте тази част. Беше толкова шумно, че ни отне известно време да осъзнаем, че не чуваме нито един от вас вече. Сам беше...“ Думите ѝ не достигаха, но ние можехме да го видим в главата ѝ. И двамата със Сет се свихме. „След това беше ясно, че трябва да премислим някои неща. Сам планираше първо да говори с другите старейшини тази сутрин. Трябваше да се срещнем и да обмислим планът на действие. Мога да кажа, че няма да планира или предприема друга атака точно сега. Самоубийство е на този етап, със теб и Сет, самоотлъчили се, и кръвопийците, способни да предвидят. Не съм сигурна какво ще направят, но не бих се скитала из гората сама, ако бях пиявица. Сега е отворен ловен сезон за вампири.“

„Решила си да пропуснеш събирането тази сутрин?“ попитах аз.

„Когато се разделихме за патрулиране миналата вечер, поисках разрешение да си отида вкъщи, за да кажа на майка ми какво се беше случило...“

„Мамка му! Каза ли си на мама?“ изръмжа Сет.

„Сет, почакай малко с роднинските ви работи. Продължавай, Лия.“

„Та когато отново станах човек, ми отне минута да обмисля всичко. Е, всъщност ми отне цяла нощ. Басирам се, че другите си мислят, че съм заспала. Но цялата работа две — отделни — глутници, две — отделни — глутнически — мисли ме накара доста да пресявам. Накрая претеглих безопасността на Сет и, ами други благини срещу

идеята да се превърна в предател и да душа миризмата на вампирска кожа за бог знае колко време. Вие знаете какво реших. Оставих бележка на мама. Мисля, че ще чуем, когато Сам разбере...“

Лия се вдигна ухото към запад.

„Дам, предполагам ще чуем“ съгласих се аз.

„Е, това е всичко. Какво правим сега?“ попита тя.

Тя и Сет ме погледнаха с очакване.

Това беше точно типа неща, които не исках да ми се налагат.

„Предполагам, че просто ще наблюдаваме засега. Това е всичко, което можем да направим. Вероятно трябва да си дремнеш, Лия.“

„Вие сте спали толкова колкото и аз.“

„Мислех си, че ще правиш това, което ти наредят?“

„Вярно. Това ще се изтърка“, измърмори тя и тогава се прозя. „Е, както и да е. Не ми пука.“

„Ще бягам на границата, Джейк. Никак не съм изморен.“ Сет беше толкова доволен, че не ги принудих да си отидат у дома и преливаше от вълнение.

„Разбира се, разбира се. Ще отида да проверя Кълънови.“

Сет пое сам по пътеката изтрита върху влажната почва. Лия гледаше след него замислена.

„Може би обиколка или две преди да ноцувам... Хей, Сет, искаш ли да видиш колко пъти мога да те надбягам?“

„НЕ!“

Чу се лай като тих кикот, Лия се мушкаше между дърветата след него.

Изръмжах безпомощно. До тук с мирът и тишината.

Лия се опитваше — за Лия. Сведе подигравките до минимум, когато се състезаваше в кръг, но беше невъзможно да не бъдеш наясно с нейното самодоволно настроение. Размишлявах за цялата тази компания от двама. Не важи наистина, защото един беше достатъчен за моето съзнание. Но ако ще трябва да сме трима, не можех да се сетя за някой с който не бих искал да си разменя мислите.

„Пол?“ предположи тя.

„Може би“ — допуснах аз.

Тя се засмя на себе си, твърде нервно и жизнено, за да се обидя. Чудех се колко дълго ще трае радостта от избягването на съжалението на Сам.

„Това ще бъде моята цел, тогава — за да бъде по-малко дразнеща от Пол.“

„Дам, работи върху това.“

Преобразих се в другата си форма, когато бях на някога ярда от моравата. Не планирах да прекарам много време като човек тук. Но и не бях планирал да имам Лия на главата си също. Нахлузих си дрипавите шорти и тръгнах през тревната площ.

Вратата се отвори преди да стигна до стъпалата и бях изненадан да видя, че вместо Едуард, Карлайл пристъпи навън да ме посрещне — лицето му изглеждаше изтощено и пораженско. За секунда сърцето ми замръзна. Запънах се и спрях, неспособен да говоря.

— Добре ли си, Джейкъб? — попита Карлайл.

— А Бела? — задавих се аз.

— Тя е... до голяма степен както миналата вечер. Аз ли те разтревожих? Съжалявам. Едуард каза, че ще дойдеш в човешката си форма и дойдох да те приветствам, когато той не пожела да я остави. Тя е будна.

И Едуард не иска да губи от времето си с нея, защото той не му оставаше много време. Карлайл не каза това на глас, но най-вероятно си го помисли.

Мина известно време след като спях за последно — от преди последното ми патрулиране. Сега наистина можех да усетя това. Пристъпих и седнах на стъпалата на верандата и се свлякох на парапета.

— Нямах шанс да поговоря с теб миналата нощ, Джейкъб. Нямах представа колко много ценя твоето... състрадание. Знам, че твоята цел беше да предпазиш Бела, но аз ти дължа, също така и безопасността на останалата част от моето семейство. Едуард ми каза, какво е трябвало да направяш...

— Не ми припомняй — измърморих аз.

— Щом така предпочиташ.

Стояхме в тишина. Можех да чуя другите в къщата. Емет, Алис и Джаспър — говореха с ниски, сериозни гласове на горния етаж. Есме бръмчеше глухо в друга стая. Розали и Едуард дишаха наблизко — не можех да кажа кой кой е, но можех да чуя разликата в затрудненото дишане на Бела. Можех на чуя и сърцето ѝ. Звучеше... неравномерно.

Беше така, сякаш съдбата ме караше да правя всичко, за което някога се бях клел, че не бих, в рамките на двадесет и четири часа. Ето ме тук, мотаещ се наоколо, чакащ я да умре.

Не исках да слушам повече. Говоренето беше по-добре от слушането.

— За теб тя е част от семейството? — попитах Карлайл. Бях обърнал внимание, когато по-рано той каза, че съм помогнал и на останалата част от семейството му.

— Да. Бела ми е вече като дъщеря. Любима дъщеря.

— Но ще я оставите да умре.

Той беше тих достатъчно дълго, за да погледна нагоре. Лицето му беше много, много изморено. Знаех какво изпитва.

— Мога да си представя какво мислиш за мен, заради това — каза той накрая. — Но не мога да игнорирам волята ѝ. Не би било правилно да правя подобен избор за нея, да я принудя.

Исках да му бъда ядосан, но той го правеше трудно. Беше сякаш ми връщаше собствените думи обратно, просто под друг ред. Преди звучаха правилно, но не биха могли да са правилни точно сега. Сега с Бела, която умира. Все още... помня какво беше чувството, да съм омаломощен на земята под Сам — да нямам избор, освен да се замеся с убийството на някой, който обичах. Не беше същото, въпреки това. Сам грешеше. А Бела обича неща, които не бива да бъдат обичани.

— Мислиш ли, че има някакъв шанс тя да оцелее? Искам да кажа като вампир и така нататък. Тя ми каза за... за Есме.

— Бих казал, че има реален шанс от тази гледна точка — отговори той спокойно. — Виждал съм вампирската отрова да прави чудеса, но има състояния, които дори отровата не може да предотврати. Сърцето ѝ работи твърде тежко сега; ако се изтощи... няма да мога да направя нищо.

Сърцебиенето на Бела туптеше и засичаше, агонизиращо подчертаваше неговите думи.

Може би планетите са започнали да се въртят наопаки. Може би това би обяснило как всичко върви точно обратното на това както беше вчера — как да се надявам всичко да е както преди, изглеждаше сега като най-ужасното нещо на света.

— Какво ѝ прави това нещо? — прошепнах. — Тя беше толкова по-зле миналата нощ. Видях... тръбичките и всичко останало. През

прозореца.

— Плодът не е съвместим с тялото й. Твърде силен е, със сигурност, но тя вероятно може да издържи известно време. Най-големият проблем е, че то вероятно няма да й позволи да приеме храната от която тя се нуждае. Тялото и отказва всяка форма на храна. Опитвам се да я захраня венозно, но тя просто не го абсорбира. Всичко при нейното състояние се ускорява. Наблюдавам я — не само нея, но и плода — умират от глад от часове. Не мога да го спра и не мога да го забавя. Не мога да проумея какво иска. — Изтощеният му глас се пречупи накрая.

Почувствах се по същия начин като вчера, когато видях черните петна по корема и — ужасен и леко полудял.

Стиснах си ръцете в юмруци, за да обузда треперенето си. Мразя нещото, което я нараняваше. Не беше достатъчно, че я бие отвътре. Не, то умираше от глад. Вероятно просто търсеше нещо, в което да потопи зъбите си — гърло, което да пресуши. Щом не беше достатъчно голямо да убие някой друг, все още, се уреждаше с това да изсмуче живота на Бела от нея самата.

Можех да им кажа точно какво искаше то: смърт и кръв, кръв и смърт.

Кожата ми беше цялата гореща и на иглички. Бавно вдишвах и издишвах, фокусирайки се върху това да се успокоя.

— Ще ми се да можех да имам по-добра представа какво точно е то — промърмори Карлайл. — Плодът е много добре защитен. Не можах да произведа ултразвукова картина. Съмнявам се да има някакъв начин да мине игла през плацентата, но и Розали няма да се съгласи да опитам, във всеки случай.

— Игла? — промърморих. — Какво добро би направило това?

— Колкото повече знам за плода, толкова по-добре мога да оценя на какво е способен. Не мога и да се надявам на малко течност от утробата. Ако знаех поне броя на хромозомите...

— Губите ме, Докторе. Можете ли да разясните?

Той се засмя — дори смехът му заучеше изтощено.

— Добре. Колко часове по биология взимаш? Учили ли сте за двойките хромозоми?

— Мисля, че да. Ние имаме двадесет и три, нали?

— Човеците имат толкова.

Мигнах.

— Колко имате вие?

— Двадесет и пет.

Намръщих се на юмруците си за секунда.

— Това какво значи?

— Мисля, че нашия вид е почти напълно различен. По-малко си приличаме от колкото лъвът и домашната котка. Но този нов живот — е, предполага се, че сме повече генетично съвместими, от колкото си мислех. — Той въздъхна натъжено. — Не знаех, за да ги предупредя.

И аз въздъгнах. Беше ми лесно да мразя Едуард, зарад същото невежество. Все още го мразя заради това. Беше ми просто по-трудно да изпитвам същото и към Карлайл. Маже би защото не завиждах за случаят на Карлайл.

— Може да помогне, ако знаем какъв им е броят — дали плодът е по-близо до нашия вид, или до нейния. Да знам какво да очаквам — той сви рамене. — А може би няма да помогне никак. Предполагам просто искам да изучавам нещо, да правя нещо.

— Чудя се колко ли хромозоми имам аз — промърморих аз. Отново се сетих за Олимпийските допинг тестове. Дали минават през ДНК прегледи?

Карлайл се прокашля стеснително.

— Ти имаш двадесет и четири, Джейкъб.

Бавно се обърнах към него, за да го зяпна, повдигайки вежди. Той изглеждаше засрамен.

— Бях... любопитен. Взех проба докато те лекувах миналия юни. Замислих се за това за секунда.

— Предполагам това би трябвало да ме вбеси. Но не ми пука наистина.

— Съжалявам. Трябваше да те питам.

— Няма проблем, Док. Ти не си целял нищо зло.

— Не, обещавам ти, че не исках да ти навредя. Просто... аз намирам вашия вид увлекателен. Предполагам елементите за вампирската природа се е превърнал в нещо обикновено с вековете. Разликите на твоето семейство от човешкия вид са толкова по-интересни. Почти магически.

— Бибиди-Бобиди-Бу — промърморих. Той беше точно като Бела с всичкия магически боклук.

Тогава чух гласа на Едуард откъм къщата и двамата се спряхме и заслушахме.

— Ей сега ще се върна, Бела. Искам да говоря с Карлайл за момент. Всъщност, Розали, имаш ли нещо против да дойдеш с мен? — Едуард звучеше различно. Имаше малко живот в гласа му. Искра от нещо. Не точно надежда, но може би желание за надежда.

— Какво става, Едуард? — попита Бела дрезгаво.

— Нищо, за което да се притесняваш, любов. Ще отнеме само секунда. Моля те, Розали?

— Есме? — повика Розали — Може ли да поседиш при Бела за малко?

Чух шепота на вятъра, когато Есме слезе бързо по стълбите.

— Разбира се — каза тя.

Карлайл се промени, извъртайки се с очакване към вратата. Едуард мина пръв през нея с Розали по петите му. Лицето му беше като гласа му, вече не бяха мъртви. Той изглеждаше силно съсредоточен. Розали изглеждаше подозрителна.

Едуард затвори вратата след нея.

— Карлайл — каза той.

— Какво има, Едуард?

— Може би сме тръгнали по грешния път. Слушах мислите на Джейкъб допреди малко и тогава, когато говорехте за това какво... иска плодът, Джейкъб имаше интересни мисли.

Аз? Какво пък си бях мислил аз? Като изключим явната ми омраза към това нещо? Най-малкото не бях само аз. Можех да кажа, че и Едуард имаше трудности при ползването термин толкова неподходящ, колкото плод.

— Всъщност не сме поглеждали нещата от този ъгъл — започна Едуард. — Опитвахме се да дадем на Бела това, от което тя се нуждае. А нейното тяло го приема толкова качествено, колкото и нашите биха. Може би трябва да се вслушаме в нуждите на... плода първо. Може би, ако успеем да го задоволим, ще бихме могли да и помогнем по-ефективно.

— Не те разбирам, Едуард — каза Карлайл.

— Помисли само, Карлайл. Аз това същество е повече вампир отколкото човек, можеш и да познаеш за какво копнее — какво не получава то? Джейкъб се досети.

Така ли? Припомних си разговора, помъчих се да си спомня кой мисли запазих за себе си. Сетих се в същият момент, когато Карлайл разбра.

— Ох — каза той с учуден тон. — Мислиш, че то е... жадно?

Розали изсъска през дъх. Вече не изглеждаше подозрителна. Нейното революционно перфектно лице светна, очите и се разшириха от възмущение.

— Разбира се — промърмори тя. — Карлайл, имаме всички типове нулева негативна подходящи за Бела. Това е добра идея — добави тя, без да ме поглежда.

— Хмм — Карлайл сложи ръка на брадичката си, загубен в мисли. — Чудя се... Какъв би бил най-добрият начин да я осигурим...

Розали тръсна глава.

— Нямаме време да бъдем изобретателни. Бих казала, че трябва да започнем с традиционния метод.

— Чакайте малко — прошепнах аз. — Просто спрете за момент. Да не би — да не би да говорите, че ще накарате Бела да пие кръв?

— Идеята беше твоя, куче — каза Розали, мръщейки ми се, без въобще да ме поглежда.

Игнорирах я и гледах Карлайл. Същия призрак на надежда, който имаше лицето на Едуард, сега се виждаше и в очите на доктора. Той сви устни, отдавайки се на размисъл.

— Това е просто... — Не можех да намеря правилната дума.

— Чудовищно? — предположи Едуард. — Отблъскващо?

— В общи линии.

— Но какво ако ѝ помогне? — прошепна той.

Тръснах глава ядосано.

— Какво ще направите — ще ѝ напъхате тръба надолу по гърлото?

— Планирам да я попитам какво мисли. Просто исках първо да се съветвам с Карлайл.

Розали кимна.

— Ако и кажеш, че може да помогне не бебчето, тя ще иска да го направи, каквото и да е. Дори ако се наложи да ги храним през тръба.

Тогава осъзнах — когато чух как гласът ѝ стана привързано-любящ, казвайки думата бебче — тая русата ще е навита на каквото и да, което би помогнало за спасяването на живота на това малко

животосмучещо чудовище. Това ли ставаше, мистериозният фактор, който свързваше тях двете? Беше ли Розали подир детето?

От угълчето на очите си видях, че и Едуард кимна веднъж, разсеяно, без да гледа в моя посока. Но знаех, че отговаря на въпроса ми.

Хъх. Не бих си и помислил, че ледено студената Барби ще има и майчинска страна. До тук с пазенето на Бела. Розали вероятно би натъпкала тръбата в гърлото на Бела самостоятелно.

Устата на Едуард стана права линия и аз знаех че съм прав.

— Е, нямаме време да стоим и да обсъждаме това — каза Розали независимо — Какво мислиш Карлайл? Можем ли да опитаме?

Карлайл пое дълбока глътка въздух и се изправи на краката си.

— Ще питаме Бела.

Русокоска се усмихна самодоволно — разбира се, ако опреше до Бела, тя ще се даде.

Завлякох се от стълбите и ги последвах когато изчезнаха в къщата. Не бях сигурен защо. Просто болезнено любопитство, може би. Беше като филм на ужасите. Чудовища и кръв навсякъде из мястото.

Може би просто не можех да устоя на още един удар на моята намаляващата наличност на дрога.

Бела лежи хоризонтално на болничното легло, коремчето и е като планина под чаршафа. Тя изглежда като восък — безцветна и един вид прозрачна. Бихте си помислили, че вече е умряла, като изключим малките движения на гърдите ѝ, нейното повърхностно дишане. И тогава очите ѝ, следейки четиримата ни с изтощено подозрение. Другите вече бяха до нея, прелитайки през стаята с неочаквана къси движения. Беше страшничко за гледане. Аз вървях бавно.

— Какво става? — попита Бела с дрезгаво шептене. Нейната восъчна ръка внезапно се издърпа нагоре — сякаш се опитваше да предпази нейния балоновиден стомах.

— Джейкъб има идея, което би ти помогнало — каза Карлайл. Бих желал да не ме намесва. Нищо не бях предлагал. Повярвах на кръвопиещия съпруг, където тя си намери мястото. — Няма да е... приятно, но...

— Но ще помогне на бебето — намеси се алчно Розали. — Мислихме си, че това ще е по-добър начин да го нахраниш. Може би.

Клепачите на Бела прихнаха. Тогава тя се изкашля, слабо изкикотване.

— Няма да е приятно? — прошепна тя — Господи, това ще е такава промяна. — Тя погледна към тръбичките забити в ръката ѝ и се изкашля отново.

Русокоска се засмя с нея. Момичето изглеждаше така, сякаш и остават броени часове и сигурно много я боли, но тя правеше шеги. Типично за Бела. Опитваща се да притъпи напрежението, да го направи по-добре за всички други.

Едуард пристъпи към Розали, никакъв хумор не се докосваше до напрегнатото му изражение. Бях горд от това. Помогна ми мъничко, че и той страда, дори по-лошо от мен. Той ѝ пое ръката, не тази която бе обвита закрилнически около издутия и корем.

— Бела, любов, ще е помолим да направиш нещо чудовищно — каза той, ползващ същото прилагателно, което ми бе предложил. — Отблъскващо.

Е поне го караше направо.

Тя пое незначителен, неравномерен дъх.

— Колко лошо?

Карлайл отговори.

— Мислим, че плодът може да има апетит по-близък до нашия. Мислим, че е жадно.

Тя мигна.

— Ох. Оох.

— Твоето състояние — вашето състояние — се влошава интензивно. Нямаме време за губене в опитване на още вкусни начини да направим това. Най-бързият начин да тестваме теорията.

— Трябва да я изпия — прошепна тя. Кимна бавно — едва има достатъчно енергия за леко поклащане на главата. — Мога да направя това. Тренировки за бъдещето, нали? — Безцветните ѝ устни направиха немощно ухилване, когато погледна Едуард. Той не ѝ се усмихна в отговор.

Розали започна да мърда палеца нетърпеливо. Звукът беше наистина влудяващ. Чудех се какво би направила, ама я метнех срещу стена в момента.

— Е, кой ще ми улови гризли? — прошепна Бела.

Карлайл и Едуард се спогледаха набързо. Розали спря да нервничи.

— Какво? — попита Бела.

— Би било по-ефективно, ако не минаваме заобиколно, Бела — каза Карлайл.

— Ако плодът копнее за кръв — обясни Едуард — той не би желал животинска.

— Няма да усетиш разликата, Бела. Не мисли за това — окуражи я Розали.

Очите на Бела се отвориха широко.

— Кой? — тя дишаше, погледът ѝ трептеше към мен.

— Не съм тук като донор, Бела — промърморих. — А и без това, нещото иска човешка кръв, а не мисля, че моята е подходяща.

— Имаме кръв под ръка — каза ѝ Розали, говорейки през мен. Приключих, сякаш не бях там. — За теб — просто за всеки случай. Не се безпокой за нищо. Всичко ще бъде наред. Имам добро предчувствие за това, Бела. Мисля, че бебето ще бъде толкова по-добре.

Ръцете на Бела се стрелнаха към стомаха ѝ.

— Ами — каза тя рязко, едва доловимо. — Умирам от глад, обзалагам се, че същото се отнася и за него — опита се да направи нова шега. — Дайте ми я. Моята първа вампирска постъпка.

13. ДОБРЕ, ЧЕ ИМАМ ЗДРАВ СТОМАХ

Карлайл и Розали за секунда изкачиха стълбите. Можех да ги чуя, как обсъждат дали трябва да ѝ я затоплят. Чудех се какви ли още неща от къщата на ужасите имаха тук.

Със сигурност имаха хладилник пълен с кръв. Какво още? Стая за мъчения? Стая с ковчези?

Едуард стоеше, държейки ръката на Бела. Лицето му отново беше мъртвешко. Изглеждаше така, сякаш вече няма сили да запази в себе си и малкото надежда, която излъчваше преди. Те се вираха един в друг, но не в добрия смисъл. Сякаш водеха разговор. Някак си ми напомниха за Емили и Сам.

Не, това не беше сладникаво и това го правеше още по-трудно за гледане.

Знаех какво чувства Лия, когато трябваше да вижда това през цялото време. Чувах го и в главата на Сам. Разбира се, ние всички се чувствахме зле заради това, което тя изживява, не бяхме чудовища — поне не в този смисъл. Но предполагам я обвинявахме за начина, по който тя се справяше с това — като ни нападаше непрекъснато и ни караше да се чувстваме толкова нещастни, колкото тя беше всъщност.

Никога не бих я обвинил отново. Как би могъл някой да понесе тази мъка наоколо? Как може човек да не опита да предаде част от бремето на някого?

И ако това означаваше, че трябва да имам своя глутница, как бих могъл да я обвиня, че открадва свободата ми? Бих направил същото с нея. Ако имаше начин да избегна цялата тази болка, бих направил всичко.

Розали се спусна по стълбите за секунда, прелитайки през стаята като пронизващ бриз, раздвижвайки отвратителната миризма. Тя спря в кухнята и чух изскърцването на шкафа.

— Не тази, Розали — измърмори Едуард, извъртайки очи.

Бела погледна любопитно, но Едуард поклати отрицателно глава. Розали връхлетя обратно през стаята и изчезна отново.

— Това е твоя идея? — прошепна Бела, гласът ѝ загрубя, когато тя се опита да говори високо, за да я чувам. Тя забрави, че аз я чувам перфектно. Някак си харесвах това, че тя забравя, че аз не съм точно човек. Приблжих се до нея, за да не ѝ се налагаше да се напруга.

— Не ме вини за това. Твоят вампир просто забеляза неуместни коментари из мислите ми.

Тя се усмихна едва-едва.

— Не очаквах да те видя отново.

— Аз също — отвърнах аз.

Почувствах се странно да стоя прав, но вампирите бяха разместили всички мебели, за да направят място за медицинските уреди. Струваше ми се, че това не ги притеснява — когато си от камък, няма значение дали ще стоиш прав или седнал. Това не би притеснило и мен, стига да не бях толкова изморен.

— Едуард ми каза какво е трябвало да направиш. Съжалявам.

— Всичко е наред. Беше въпрос на време, докато се пречупя пред нещо, което Сам иска да направя — излъгах аз.

— А Сет? — прошепна тя.

— Той всъщност е щастлив, че помага.

— Мразя да ти причинявам неприятности.

Изсмях се — беше по скоро лай отколкото смях. Тя въздъхна.

— Предполагам това не е нищо ново, нали?

— Не, не съвсем.

— Не е необходимо да стоиш и да гледаш това — каза тя, като едва изричаше думите.

Можех да си тръгна. Може би това беше добра идея. Но ако го направех, виждайки какво излъчва погледа ѝ, знаех че мога да пропусна последните петнайсет минути от живота ѝ.

— Наистина нямам къде другаде да ида — казах ѝ аз, като се опитвах да лиша гласа си от всякакви емоции. Вълчите неща са много по-малко належащи, откакто Лия се присъедини.

— Лия? — задъха се тя.

— Не си ѝ казал? — попитах Едуард.

Той просто сви рамене, без да отмества очи от лицето ѝ. Можех да видя, че това не беше много вълнуваща новина за него, не беше нещо, което си заслужаваше да сподели, при наличието на по-важните

събития, които се случваха. Бела не го прие толкова ведро. Изглежда това беше лоша новина за нея.

— Защо? — въздъхна тя.

Не исках да навлизам в цялата дълга колкото роман версия.

— За да наглежда Сет.

— Но Лия ни мрази — прошепна тя.

Нас. Това прозвуча мило. Можех да видя, че е уплашена.

— Лия няма да притеснява никого... освен мен. Сега е в моята глутница — направих гримаса при тези думи. — Така че тя следва заповедите ми.

Бела не изглеждаше убедена.

— Уплашена си от Лия, но сте най-добри приятелки с русата откачалка?

От втория етаж се чу слабо съскане. Чудесно, беше ме чула. Бела ми се намръщи.

— Недей, Роуз... ме разбира.

— Да — изсумтях аз. — Разбира това, че ти ще умреш и не я интересува нищо друго, освен това, че тя ще получи своето мутирало изчадие.

— Спри да бъдеш идиот, Джейк — прошепна тя.

Изглеждаше твърде слаба, за да се ядоса. Въпреки това се опитах да се усмихна.

— Казваш го сякаш е възможно.

Бела се опита да не ми се усмихва в отговор, но не успя и накрая нейните тебеширено бели устни се изтеглиха в краищата.

И тогава Карлайл и въпросното психо, за което говорехме, дойдоха при нас. Карлайл държеше бяла пластмасова чаша в ръка — от онези с капак и извита сламка. „О-о-о, не тази“, едва сега разбрах тези думи. Едуард не е искал Бела да мисли за това, което ще трябва да направи, повече от необходимото. Изобщо не можеше да се види какво има в чашата, но можех да го помириша.

Карлайл въздъхна и протегна ръката си наполовина. Бела я погледна, отново уплашена.

— Можем да опитаме по друг начин — каза Карлайл тихо.

— Не — прошепна Бела — ще опитам този първо... нямаме време...

Първо си помислих, че най-сетне се е разтревожила за себе си, но тогава ръката ѝ се спусна вяло към корема ѝ. Бела се пресегна и взе чашата. Ръката ѝ се разтрепери леко и можех да чуя разплискването в чашата. Опита да се подпре на лакътя си, но тя едва можеше да повдигне ръката си. Топла вълна премина през гръбнака ми, докато гледах колко крехка е станала за по-малко от ден.

Розали постави ръцете си около рамената на Бела, подкрепяйки главата ѝ, както се прави с новородено. Блонди беше готова на всичко за бебетата.

— Благодаря — прошепна Бела.

Очите ѝ ни обходиха. Ясно ми беше, че тя се чувства неловко. Ако не беше толкова изтощена, обзалагам се, че щеше да се изчерви.

— Те нямат нищо против — промърмори Розали.

Почувствах се неловко. Трябваше да си тръгна, когато Бела ми предложи шанса. Не принадлежах тук, не бях част от това. Мислех си да се измъкна, но тогава осъзнах, че едно такова действие само ще накара Бела да се справи по-трудно с това. Сигурно се е досетила че съм твърде отвлечен, за да остана. Кое то беше почти истина. И все пак, тъй като тази идея все пак беше моя, не исках да се измъквам.

Бела вдигна чашата до лицето си и помириша края на сламката. Потрепери и след това направи гримаса.

— Бела, скъпа, може да намерим по-лесен начин — каза Едуард, протягащ ръка към чашата.

— Запуши си носа — предложи Розали.

Тя гледаше към ръката на Едуард сякаш ще я зашлеви. Искаше ми се да го направи. Обзалагам се, че Едуард нямаше да запази спокойствие и с удоволствие бих наблюдавал как Блонди губи крайник.

— Не, не е това. Просто — Бела си пое дълбоко дъх — Мирише добре — призна тя с тих глас.

Едва преглътнах, опитвайки се да държа отвращението далеч от лицето си.

— Добре — каза Розали пламенно. — Това означава, че сме на прав път. Пробвай.

Виждах Блонди в нова светлина и се зачудих как не затанцува от радост. Бела постави сламката между устните си, затваряйки очи и сбръчквайки нос. Можех да чуя пликването на кръвта в чашата, когато

ръката ѝ затрепери. Преглътна за секунда, охкайки тихо с все още затворени очи.

Едуард и аз направихме крачка напред едновременно. Той докосна лицето ѝ. Стиснах ръцете си зад гърба ми.

— Бела, любов моя...

— Добре съм — прошепна тя. Отвори очи и се вгледа в него. Изражението ѝ беше... извинително. Умоляващо. Уплашено. — И на вкус ми харесва.

Киселините в стомаха ми се разбъркаха, заплашвайки да прелеят. Стиснах зъбите си.

— Това е добре — повтори Розали, все още развълнувана. — Добър знак.

Едуард просто притисна ръката си до бузата ѝ, извивайки пръстите си около формите на крехките ѝ кости. Бела въздъхна и отново сложи сламката на устните си. Този път всмука наистина голяма глътка кръв. Това действие не изглеждаше толкова слабо както всичко останало, което тя правеше. Сякаш някакъв инстинкт взимаше надмощие.

— Как е стомахът ти? Повдига ли ти се? — попита Карлайл.

Бела поклати глава.

— Не, не се чувствам зле — прошепна тя. Това е за първи път, а? Розали засия.

— Отлично.

— Мисля, че е малко рано за това, Роуз — промърмори Карлайл.

Бела преглътна още една глътка. След това отправи сияещ поглед към Едуард.

— Това ще се брои ли към резултата ми? — прошепна тя. — Или започваме да броим след като стана вампир?

— Никой не брои, Бела. Във всеки случай, никой не е умрял от това. — Усмивката, с която я дари беше изпълнена с живот. — Списъкът ти е все още празен.

Объркаха ме.

— Ще ти обясня после — каза Едуард толкова тихо, че думите бяха като дихание.

— Какво? — прошепна Бела.

— Просто говоря на себе си — излъга той.

Ако успееш с това, ако Бела оживееш, Едуард нямаше да може да се измъкне само с тези извинения, когато нейните сетива бяха толкова изострени, колкото и неговите. Ще трябва да поработи върху честността. Устните на Едуард се свиха, борейки се с усмивката.

Бела преглътна още няколко пъти, взирайки се отвъд нас, през прозореца. Вероятно се преструваше, че ни няма. Или може би просто мен. Никой друг от тях не би бил отвлечен от това, което прави. Точно обратното, може би им беше трудно, да не откъснат чашата от нея.

Едуард извъртя очите си. Господи, как може някой да живее с него? Наистина беше много лошо, че не може да чуе мислите на Бела. Тогава сигурно щеше да ѝ досади с нещата, които чува и тя щеше да се умори от него.

Едуард се изсмя тихо. Очите на Бела се обърнаха към него веднага, полуусмихната от забавлението по лицето му. Мога да се обзаложа, че е нещо, което не беше виждала наскоро.

— Нещо смешно? — въздъхна тя.

— Джейкъб — отвърна ѝ той.

Погледна към мен с още една уморена усмивка.

— Джейк е забавен — съгласи се тя.

Страхотно, сега бях забавление.

— Ляляля — промърморих аз, с безразлично изражение.

Тя се усмихна отново, след това отпи голямо количество от чашата. Отдръпнах се, когато сламката всмука празен въздух, издавайки силен засмукващ звук.

— Направих го — каза тя, звучейки доволна. Гласът ѝ беше по-ясен, неравен, но не беше шепот, като в началото деня. — Ако продължавам така, Карлайл, ще махнеш ли иглите от мен?

— Възможно най-скоро — обеща той. — Честно казано, не правят нещо кой знае какво и да стоят там.

Розали погали главата на Бела, и двете си размениха обнадеждени погледи.

Всеки би могъл да го види — чашата пълна с човешка кръв имаше незабавен ефект. Цветът ѝ се възвръщаше — имаше блед намек на розово по въсьчните ѝ бузи. И най-вече изглеждаше, че не се нуждае повече от помощта на Розали. Дишането ѝ беше улеснено, и мога да се закълна, че биенето на сърцето ѝ беше по-силно от всякога.

Всичко се ускори. Духа на надеждата в очите на Едуард се превърна в нещо истинско.

— Искаш ли още? — притисна я Розали.

Рамената на Бела се отпуснаха. Едуард отправи свиреп поглед към Розали преди да се обърне към Бела.

— Не е необходимо да пиеш още веднага.

— Да, знам. Но... Искам — призна тя навъсено.

Розали прокара тънките си остри пръсти през дългата коса на Бела.

— Не е необходимо да се срамуваш от това Бела. Тялото ти има нужди. Всички разбираме това. — Гласът ѝ беше успокояващ, но след това добави рязко — Всеки, който не разбира това, не би трябвало да е тук.

Очевидно бе предназначено за мен, но нямаше да допусна Блонди да ме засегне. Радвах се, че Бела се чувства по-добре. Какво ако това ме отвращаваше? Нямаше начин да кажа каквото и да било.

Карлайл взе чашата от ръката на Бела.

— Веднага се връщам.

Бела се взираше в мен докато той изчезна.

— Джейк, изглеждаш ужасно — каза тя.

— Виж кой го казва.

— Сериозно, кога за последно спа?

Замислих се върху това за секунда.

— Не съм съвсем сигурен.

— Ау, Джейк. Сега вредя и на твоето здраве. Не бъди глупав.

Стиснах зъби. На нея ѝ беше позволено да се самоубие за чудовището, но на мен не беше позволено да пропусна няколко ноци сън, за да гледам как го прави?

— Почини си, моля те — продължи тя — Горест има няколко легла, можеш да ползваш което поискаш.

Изражението на Розали ми даде да разбера, че не съм добре дошъл на нито едно от тях. Това ме накара да се зачудя за какво Спящата красавица се нуждаеше от легло. Или просто беше обсебена от собствеността си?

— Благодаря Бела, но по-добре да спя на земята. Далеч от миризмата, нали знаеш.

Тя направи гримаса.

— Вярно.

Карлайл се върна и Бела се протегна за кръвта, отсъстваща, сякаш си мислеше за нещо друго. Със същото разсеяно изражение, тя започна да я пресушава.

Наистина изглеждаше по-добре. Дръпна се напред, като внимаваше със системите, и седна. Розали се завъртя готова да хване Бела, ако падне. Но Бела не се нуждаеше от нея. Поемайки дълбоко въздух между глътките, Бела приключи съвсем бързо с втората чаша.

— Как се чувстваш сега? — попита Карлайл.

— Не зле. Един вид гладна... само че не съм сигурна дали съм гладна или жадна, нали знаеш?

— Карлайл, просто я погледни — промърмори Розали, толкова тихо сякаш имаше перо от канарче върху устните си. — Очевидно е какво иска тялото ѝ. Трябва да пие още.

— Тя е все още човек, Розали. Тя има нужда и от храна. Нека ѝ дадем малко почивка, за да видим как ще ѝ се отрази всичко това, дотогава може да пробваме да ѝ дадем малко храна. Яде ли ти се нещо определено, Бела?

— Яйца — каза тя веднага и след това размени поглед и усмивка с Едуард.

Усмивката му беше лека, но все пак по лицето му имаше повече живот, отколкото преди. Премигнах и почти забравих как да си отворя очите отново.

— Джейкъб — промърмори Едуард — Наистина имаш нужда от сън. Както Бела каза, сигурно е, че можеш да се настаниш тук, въпреки че може би ще ти е по-удобно отвън. Не се тревожи за нищо. Обещавам ще те намеря ако има нужда.

— Разбира се, разбира се — промърморих аз.

Сега, както изглеждаше Бела разполагаше с още няколко часа и можех да се оттегля. Да се свия някъде под дърветата... Достатъчно далеч, за да не може миризмата да ме достигне. Кръвопиецът щеше да ме събуди, ако нещо се обърка. Дължеше ми това.

— Така е — съгласи се Едуард.

Кимнах и след това сложих ръцете си върху тези на Бела. Нейните бяха ледено студени.

— Оправяй се — казах аз.

— Благодаря, Джейкъб.

Обърна ръката си и стисна моята. Почувствах тънката ивица на сватбения ѝ пръстен, който стоеше хлабаво на нейните изтънели пръсти.

— Донесете ѝ одеяло или нещо такова — измърморих докато се обръщах към вратата.

Докато я достигна, два воя пронизаха застиналия сутрешен въздух. Нямах начин да сбъркам настойчивостта на тона. Нямах грешка този път.

— По дяволите — изръмжах аз и се хвърлих през вратата. Позволих на огъня да ме разкъса на парчета. Имаше остър раздиращ звук, когато панталоните ми се разкъсаха. По дяволите, това бяха единствените дрехи, които имах. Нямах значение сега. Паднах на лапите си и поех към гората.

„Какво има?“ — крещях в главата си.

„Идват насам“ — отговори Сет — „най-малко трима са.“

„Дали са се отцепили?“

„Бягам към Сет със скоростта на светлината“ — обеща Лия. Можех да усетя въздуха преминаващ през белите ѝ дробове докато се насилваше до невероятна скорост. Гората бучеше около нея. До сега нямаше никакъв намек за атака.

„Сет, не ги предизвиквай, изчакай ме.“

„Забавят. Толкова е неприятно да не можеш да ги чуеш.“

„Мисля...“

„Какво?“

„Мисля, че спряха...“

„Изчакват за останалите от глутницата?“

„Шшт. Чувствате ли това?“

Почувствах впечатленията му. Звук от падане проблесна във въздуха.

„Някой се преобразява?“

„Така изглежда“ — съгласи се Сет.

Лия връхлетя в малкото отворено пространство, където Сет чакаше. Тя зарови лапите си в прахта, въртейки се като състезателна кола.

„Пазя ти гърба, братле.“

„Идват“ — каза Сет нервно. — „Вървят бавно.“

„Почти съм там“ — им казах.

Опитах се да летя като Лия. Чувствах се ужасно да бъда разделен от Сет и Лия пред предстоящата опасност, по-близо до тях, отколкото до мен.

Грешно. Ще бъда с тях, между тях и каквото и да предстоеше.

„Виж кой се чувства бащински настроен“ — помисли си Лея иронично.

„Фокусирай се, Лия.“

„Четирима“ — реши Сет. Детето имаше добър слух. — „Трима вълци, един човек.“

Достигнах малкото сечище, придвижвайки се незабавно към мястото. Сет въздъхна с облекчение, изправен вече на мястото си до дясното ми рамо. Лия застана отляво с по-малко ентузиазъм.

„Значи вече съм след Сет“ — изропта сама на себе си.

„Кой превари, той завари“ — помисли си Сет тихо. „Освен това ти не си била никога трета след Алфа. Все пак е повишение.“

„След малкото ми братче не е повишение.“

„Шшт“ оплаках се аз. „Не ме интересува кой къде стои. Млъкнете и се пригответе.“

Съзрях ги след няколко секунди, вървейки, както Сет си беше помислил. Джаред отпред, като човек, с вдигнати ръце. Пол, Куил и Колин на четири крака след него. Нямаше никаква агресия в тях. Поколебах се зад Джаред, с наострен слух, бдителни, но спокойни.

Но... беше странно, че Сам изпраща Колин, а не Ембри. Не беше нещо, което аз бих направил, ако изпращах дипломатическа група на територията на врага. Не бих изпратил дете. Бих изпратил опитен боец.

„Отвлечане на вниманието?“ — помисли си Лия.

Правеха ли Сам, Ембри и Брейди самостоятелен ход? Това не изглеждаше добре.

„Искаш ли да проверя? Мога да пробягам по линията и обратно за две минути.“

„Трябва ли да предупредя Кълън?“ — зачуди се Сет.

„Ами ако целта е била да ни разделят?“ — попитах аз „Кълън ще знаят, че нещо става. Готови са.“

„Сам не би бил толкова глупав...“ — прошепна Лия, страх се прокрадваше в ума ѝ. Тя си представяше Сам, нападащ Кълънови само с още двама зад него.

„Не, той няма да го направи“ — уверих я аз, въпреки че се почувствах малко зле при мисълта в главата ѝ.

През цялото време Джаред и останалите три вълка се взираха в нас, чакайки. Беше зловещо да не чувам какво си казваха Куил, Пол и Колин. Израженията им бяха празни.

Джаред си прочисти гърлото, и след това ми кимна.

„Бяло знаме на примирие, Джейк. Тук сме, за да говорим.“

„Мислиш ли, че е истина?“ — попита Сет.

„Има смисъл, но...“

„Да“ — съгласи се Лия, „но...“

Не се успокоихме. Джаред се прозя.

„Ще бъде по-лесно да говорим, ако можех да ви чуя.“

Взирах се в него. Нямах да се преобразя, докато не се почувствах добре относно цялата тази ситуация. Докато не придобиеше смисъл. Защо Колин? Това беше частта, която най-много ме притесняваше.

— Ок. Предполагам тогава просто ще говоря — каза Джаред. — Джейк, искаме да се върнеш.

Куил издаде тих вой зад мен, отбелязвайки изявлението.

— Ти разкъса семейството си на части. Не е нужно да бъде по този начин.

Не бях точно в несъгласие с това, но не това беше въпроса. Имаше няколко различни, нерешени въпроса между мен и Сам в момента.

— Знаем, че се чувстваш... странно относно ситуацията с Кълънови. Знаем, че е проблем. Но това е преиграване.

Сет изръмжа.

„Преиграване? А атакуването на враговете ни без предупреждение не е?“

„Сет, някога да си чувал за блъфиране? Успокой се.“

„Съжалявам.“

Очите на Джаред се стрелнаха към Сет и обратно към мен.

— Сам желае да забави темпото, Джейкъб. Той се е успокоил, говорил е с другите Старейшини. Те са решили, че незабавни действия не са в ничий интерес засега.

„В превод, вече са загубили елемента на изненада“ — помисли си Лия.

Беше странно колко ясно доловимо беше съвместното ни мислене.

Тази глутница принадлежеше на Сам, бяха те срещу нас. Нещо извън нас.

Беше особено странно, Лия да мисли по този начин — да бъде толкова солидна част от „нас“.

— Били и Сю са съгласни с теб, Джейкъб, че можем да изчакаме Бела... да бъде разделена от проблема. Убиването ѝ не е нещо, което ще ни бъде приятно.

Въпреки че си помислих да се скарам на Сет, самият аз не можех да се сдържа да не изръмжа. Значи те не се чувстваха приятно да извършат убийство, а?

Джаред вдигна ръцете си отново.

— Полека, Джейк. Знаеш какво имам предвид. Въпросът е, че ще изчакаме и ще преценим ситуацията. Ще решим по-късно дали има проблем с... нещото.

„Ха“ — помисли си Лия. — „Какво бреме.“

„Не се притеснявай.“

„Знам какво си мислят, Джейк. Какво си мисли Сам. Те разчитат, че Бела ще умре въпреки всичко. И тогава мислят, че ще си толкова бесен, че...“

„Че ще водя атаката сам.“ — Ушите ми се притиснаха към черепа ми. Предположението на Лия звучеше доста мръсно. Но и много възможно, също. Когато... ако това нещо убие Бела, ще е лесно да забравя как се чувствам относно семейството на Карлайл в момента. Те вероятно ще изглеждат като врагове — като нищо по различно от кръвопиещи пиявици, както винаги.

„Ще ти напомня“ — прошепна Сет.

„Знам, че ще го направиш хлапе. Въпросът е дали ще те послушам.“

— Джейк? — повика Джаред.

Отправих му поглед.

„Лия, направи обиколка — просто за да сме сигурни. Ще трябва да поговоря с него и искам да съм сигурен, че нищо не няма да стане докато съм преобразен.“

„О, я стига, Джейкъб. Можеш да се преобразиш пред мен. Въпреки усилията ми, виждала съм те гол и преди, така че не се

притеснявай.“

„Не се опитвам да опазя невинността на очите ти, опитвам се да защитя гърбовете ни. Махай се от тук.“

Лия изръмжа веднъж и се хвърли към гората. Можех да чуя ноктите ѝ, които се забиваха в земята, правейки я по-бърза.

Голотата беше неудобна, но неизменна част от живота в глутницата, никой нищо не мислеше за това допреди Лия да се присъедини, тогава стана неудобно. Тя имаше среден контрол, когато ставаше дума за темперамента ѝ — отне ѝ доста време да спре да избухва в дрехите си, всеки път, когато се ядоса. Всички успяхме да я зърнем. И не беше като да не си струва да гледаш, но определено не си струваше да те хване по-късно да си мислиш за това.

Джаред и останалите се взираха в мястото, където тя изчезна в бързината, с войнствени изражения.

— Къде отиде? — попита Джаред.

Игнорирах го, затваряйки очи — преобразих се отново. Беше сякаш въздухът трепереше около мен, поклащащ се на малки вълни. Изправих се на задните си крака, улавяйки точния момент, когато бях напълно изправен за да остана в човешката си форма.

— О-о — Джаред каза. — Здравсти, Джейк.

— Привет, Джаред.

— Благодаря, че говориш с мен.

— Аха.

— Искаме да се върнеш.

Куил изви отново.

— Не мисля, че е толкова просто, Джаред.

— Ела си вкъщи — каза той, накланяйки се напред. Умоляващ.
— Можем да измислим нещо. Ти не принадлежиш тук. Позволи на Сет и Лия също да си дойдат вкъщи.

Изсмях се.

— Да бе. Сякаш не съм ги умолявал за това.

Сет изхриптя зад мен.

Джаред прецени това, очите му бяха отново предпазливи.

— Значи, какво сега?

Замислих се над това за минута, докато той чакаше.

— Не знам. Но не мисля, че нещата могат да се върнат към нормалното просто така, Джаред. Не знам как точно работи това — не

мисля, че просто мога да изключа това Алфа-нещо. Сякаш е постоянно.

— Ти все още си с нас.

Повдигнах веждите си.

— Двама Алфа не могат да са на едно място, Джаред. Помниш колко близо бяхме миналата нощ. Инстинктите за съревнование са твърде силни.

— И какво ще правите — ще се размотавате с паразитите до края на живота си? — изсъска той. — Нямате дом тук. Вече нямате дрехи — отбеляза той. — Ще стоиш вълк през цялото време? Знаеш, че Лия не обича да се храни така.

— Лия може да прави каквото иска, когато огладнее. Тя е тук по свой собствен избор. Не казвам на никого какво да прави.

Джаред въздъхна.

— Сам съжالياва за това, което той ти причини.

Кимнах.

— Вече не съм ядосан.

— Но?

— Но няма да се върна, не сега. Ще изчакаме и ще видим како ще стане. И ще наблюдаваме Кълънови, докато е необходимо. Защото, въпреки това, което мислиш, това не е само заради Бела. Ние защитаваме тези, които трябва да бъдат защитени. И това важи и за Кълънови също. Поне за някои от тях, все пак.

Сет изръмжа меко в съгласие. Джаред се намръщи.

— Тогава мисля, че няма какво повече да ти кажа.

— Не и сега, ще видим как ще продължат нещата.

Джаред се обърна към Сет, концентрирайки се върху него, отделно от мен.

— Сю ме помоли да ти кажа, не, да те умолявам, да си дойдеш вкъщи. Сърцето ѝ е разбито, Сет. Сам самичка. Не знам как ти и Лия може да ѝ причинявате това. Да я изоставите по този начин, когато баща ти току-що умря...

Сет изляя.

— Успокой се, Джаред — предупредих го аз.

— Просто му казвам как стоят нещата.

Измърморих. Вярно. Сю беше по-издръжлива от всеки, когото познавам. По-жилава от баща ми, по-жилава от мен. Достатъчно

издръжлива, за да играе със състраданието на децата си, ако това щеше да ги отведе обратно въщи. Но не беше честно да обработва Сет по този начин.

— От колко часа Сю знае за това? И колко от това време прекара с Били, стария Куил и Сам? Да, сигурен съм, че умира от самота. Разбира се, свободен си да си отидеш, Сет, ако това е, което искаш. Знаеш това.

Сет издиша. След секунда наостри уши на север. Лия сигурно беше близо. Господи, беше бърза. Два удара и Лия се плъзна, за да спре в храсталака не далеч. Тя се спря, заемайки мястото пред Сет. Задържа носа си във въздуха, очевидно непоглеждайки към мен. Оценявах това.

— Лия? — попита Джаред.

Тя срещна погледа му, муцуната ѝ се изтегли леко назад и оголи зъбите ѝ. Джаред не изглеждаше изненадан от гостоприемството ѝ.

— Лия, знаеш, че не искаш да си тук.

Тя му изръмжа насреща. Погледнах я предупредително, но тя не ме видя. Сет изхленчи и я бутна с рамото си.

— Съжалявам — каза Джаред. — Изглежда не трябваше да го казвам. Но ти нямаш никаква връзка с кръвопийците.

Лия напълно съзнателно погледна към брат си и след това към мен.

— Значи, искаш да наглеждаш брат си, разбирам това — каза Джаред. Очите му се обърнаха към мен и след това обратно към нея. Може би се чудеше за втория поглед — както и аз. — Но Джейк няма да позволи нищо да му се случи, той не се страхува да бъде тук. — Джаред направи гримаса — Както и да е, моля те, Лия. Искаме да се върнеш. Сам иска да се върнеш.

Лия подви опашката си.

— Сам ми каза да те умолявам. Той каза буквално да падна на колене, ако трябва. Той те иска въщи Лий-Лий, където принадлежиш.

Лия се отдръпна, когато Джаред използва онова умалително име, с което Сам се обръщаше към нея. Когато каза последните три думи, козината ѝ настръхна и тя нададе силен вой през зъбите си. Не се налагаше да бъде в главата ѝ, за да чуя как го обижда, нито пък той. Почти можеше да се чуят точните думи, които използваше.

Изчаках докато приключи.

— Мисля, че ще рискувам да изгубя крайник, но ще кажа, че Лия принадлежи, където тя иска да бъде.

Лия изляя, но начинът, по който гледаше Джаред, ми говореше, че това е съгласие.

— Виж, Джаред, ние сме все още семейство нали? Ще минем през кръвната вражда, но докато го направим, може би е най-добре да се придържаш към твоята земя. За да няма недоразумения. Никой не иска семейни вражди, нали? И Сам не го иска, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Джаред. Ще се придържаме към нашата земя. Но къде е вашата земя, Джейкъб? Да не е вампирската земя?

— Не, Джаред. В момента сме бездомни. Но не се притеснявай, няма да е вечно. — Трябваше да си поема въздух.

— Не е останало толкова много време... О'кей? Тогава Кълънови ще заминат най-вероятно и Сет и Лия ще се приберат вкъщи.

Сет и Лия зяпнаха заедно, носовете им се обърнаха в моята посока едновременно.

— Ами ти, Джейк?

— Обратно в гората, мисля. Не мога да се навъртам около Ла Пуш. Двама Алфа означава твърде много напрежение. Освен това го обмислях още преди тази каша.

— Ами ако имаме нужда да говорим с вас? — попита Джаред.

— С вой — просто пазете границата, нали? Ние ще дойдем при вас. И не е необходимо Сам да изпраща толкова много. Ние не искаме битка.

Джаред замълча, но кимна. Не му харесваше да поставям условия на Сам.

— Ще се видим, Джейк. Или не. — Той помахна полусърдечно.

— Почакай, Джаред. Ембри добре ли е?

Изненада прекоси лицето му.

— Ембри? Разбира се, добре е. Защо?

— Просто се чудя защо Сам е изпратил Колин. — Наблюдавах реакцията му, все още подозирайки, че става нещо.

Видях разбирането да прекосява очите му, но не беше това, което очаквах.

— Това не е твоя работа повече, Джейк.

— Предполагам не. Просто любопитство.

С ъгъла на окото си видях спазъм, но не казах нищо, защото не исках да издавам Куил. Той реагираше на темата.

— Ще предам на Сам инструкциите ти. Довиждане Джейкъб.

Въздъгнах.

— Да, чао, Джаред. Хей, кажи на баща ми, че съм добре, става ли? И че съжалявам, и го обичам.

— Ще му предам.

— Благодаря.

— Хайде приятели — каза Джаред. Той се извърна от нас, отдалечавайки се от поглед за да се преобрази, защото Лия беше тук. Пол и Колин бяха точно зад него, но Куил изостана. Излая меко и направи крачка напред.

— И ти ми липсваш, приятел.

Куил тръгна към мен, главата му беше наведена мрачно. Потупах го по рамото.

— Всичко ще бъде наред.

Той излая.

— Кажи на Ембри, че ми липсва да не бъдете част от подкреплението ми.

Той кимна и след това допря носа си до челото ми. Лия изскимтя. Куил погледна, но не към нея. Той гледаше назад, за да види къде са другите.

— Да, тръгвай — казах му аз.

Куил излая отново и след това тръгна след останалите. Обзалагам се, че Джаред не бе чакал търпеливо. Веднага след като изчезна, освободих топлината от центъра на тялото ми и я оставих да премине през крайниците ми. След пламването на топлината, отново бях на четири крака.

„Мислех, че ще започнете да се натискате“ — изкикоти се Лия.

Игнорирах я.

„Беше ли добре?“ — попитах ги. Притесняваше ме да измъквам от тях по този начин неща, за които не можех да чуя какво точно си мислят. Не исках да предполагам нищо. Не исках да бъда като Джаред. „Казах ли нещо, което не искахте? Пропуснах ли да кажа нещо, което трябваше?“

„Справи се страхотно, Джейк“ — окуражи ме Сет.

„Можеше да удариш Джаред“ — помисли си Лия — „Нямаше да имам нищо против.“

„Предполагам, вече знаеш защо е забранено на Ембри да идва“ — помисли си Сет.

Не разбирах.

„Да му е забранено?“

„Джейк, видя ли Куил? Той е доста съсипан, нали? Залагам 10 към 1, че Ембри е много по-разстроен и Ембри си няма Клер. Няма начин Куил просто да реши и да си тръгне от Ла Пуш. Ембри може, за това Сам няма да рискува да бъде убеден да напусне. Той не иска глутницата ни да стане по-голяма отколкото е сега.“

„Наистина? Мислиш ли? Съмнявам се Ембри да има нещо против да разкъса някой Кълън.“

„Но той е най-добрият ти приятел, Джейк. Той и Куил биха предпочели да застанат зад теб, отколкото да се изправят срещу теб в битка.“

„Тогава се радвам, че Сам го е задържал вкъщи. Тази глутница е достатъчно голяма.“

Въздъгнах.

„Добре, тогава. Значи сме добре за сега. Сет, имаш ли нещо против да наглеждаш нещата за малко. Лия и аз се нуждаем от почивка. Като цяло ние сме на ниво? Но цялото това нещо, може да е било, за да ни разсеят.“

Не винаги бях толкова параноичен, но помня чувството за обещание към Сам. Той видя цялото фокусиране върху разрушаване на опасността. Ще има ли предимство от факта, че може да ни е излъгал?

„Няма проблем!“ — Сет беше единственият, изгарящ от желание да направи каквото може. — „Искаш ли да обясня на Кълънови? Те сигурно все още са в неведение.“

„Ще се оправя. Искам да проверя нещата.“

Схванаха вихъра от картини в мислещия ми в хиляди посоки мозък.

Сет изхленчи в изненада.

„Иу.“

Лия разклати главата си напред-назад сякаш се опитваше да изкара картините от нея.

„Честно, това е най-отвратителното нещо, което съм чувала през живота си. Ако имаше нещо в стомаха ми, то щеше да се върне.“

„Те са вампири, предполагам“ — добави Сет след минута, компенсирайки реакцията на Лия. „Имам предвид, че има смисъл. И ако това помогне на Бела, е нещо добро, нали?“

Аз и Лия се взряхме в него.

„Какво?“

„Мама го изпускате много, докато беше малък“ — каза ми Лия.

„На главата му, очевидно.“

„Гризеше и решетките на детското креватче.“

„Погълнал е боя?“

„Така изглежда“ — помисли си тя.

Сет изръмжа.

„Смешно. Защо вие двамата не млъкнете и не заспите?“

14. ЗНАЕШ, ЧЕ НЕЩАТА СА ТРЪГНАЛИ НА ЗЛЕ, КОГАТО СЕ ЧУВСТВАШ ВИНОВЕН, ЗАДЕТО СЕ ДЪРЖИШ ГРУБО С ВАМПИРИ

Когато се върнах при къщата, отпред нямаше никого, на когото да предам новините. Още ли бяха под тревога?

„Всичко е наред“ — помислих си отегчено.

Очите ми бързо уловиха малка промяна в досега познатата обстановка. Имаше купчинка светло оцветен плат на най-ниското стъпало на верандата. Подскочих натам, за да разследвам. Задържайки дъха си, защото миризмата на вампирите се беше залепила за материята, като да не повярваш, побутнах купчината с носа си.

Някой беше оставил дрехи. Хъх. Едуард трябва да е забелязал раздражението ми, когато се изстрелях през вратата. Е, това е... мило. И странно.

Взех дрехите внимателно между зъбите си — уф — и ги занесох обратно към дърветата. Просто в случай, че беше някаква шега на русата психопатка и това бяха куп женски дрехи. Обзалагам се, че би се радвала да види изражението на човешкото ми лице, докато стоя гол, държейки лятна рокля.

Под прикритието на дърветата пуснах смърдящата купчина и се преобразих в човек. Изтърсих дрехите, удряйки ги в едно дърво, за да се отърва поне отчасти от миризмата. Определено бяха дрехи на момче — светлокафяви панталони и бяла риза. Нито едното не беше достатъчно дълго, но изглежда щяха да ми станат на широчина. Трябваше да са на Емет. Навих ръкавите на ризата, но нямаше какво да направя с панталоните. Е, добре.

Трябваше да призная, че се чувствах добре с дрехи върху гърба си, дори смърдящи, които не ми ставаха. Трудно беше, че не можех просто да изтичам до къщи и да взема друг чифт стари шорти, когато ми трябваша. Пак ми се напомни какво е да си бездомен — да нямаш място, където да се върнеш. Нито собствени вещи, което не ме притесняваше толкова в момента, но най-вероятно скоро щеше да стане досадно.

Изтощен, бавно се качих по стълбите на верандата, в новите си луксозни дрехи втора употреба, но когато стигнах до вратата, се поколебах. Да почукам ли? Глупаво, при положение, че те знаеха, че съм тук. Учудих се, че никой не потвърди това — не ми казаха да вляза или да се разкарам. Каквото и да е. Свих рамене и сам влязох вътре.

Още промени. Стаята се беше преобразила към нормалното си състояние — почти — през последните двадесет минути. Големият плосък екран беше включен, звукът — намален, вървеше някакъв детски филм, но никой не го гледаше. Карлайл и Есме бяха застанали до задните прозорци, които гледаха към реката. Алис, Джаспър и Емет не се виждаха никъде, но можех да чуя шепота им горе. Бела беше на кушетката като вчера, само една тръба все още беше закачена за нея, а системата стърчеше зад дивана. Беше увита като пашкул в няколко дебели юргана, поне ме бяха послушали. Розали беше кръстосала крака на земята до главата ѝ. Едуард седеше в другия край на кушетката с увитите крака на Бела в скута му. Той погледна нагоре, когато влязох и ми се усмихна — устата му помръдна съвсем малко — сякаш нещо му се хареса.

Бела не ме чу. Тя погледна нагоре, когато и той го направи и също ми се усмихна. С истинска енергия, цялото и лице светна. Не можех да си спомня последния път, когато беше толкова развълнувана да ме види.

Какво ѝ ставаше? За Бога, тя беше омъжена! Щастливо омъжена, при това — нямаше съмнение, че беше влюбена в своя вампир извън границите на здравия разум. И на всичко отгоре, доста бременна.

Тогава защо трябваше да е толкова развълнувана да ме види? Сякаш съм накарал целия ѝ ден да придобие смисъл като просто съм влязъл през вратата.

Само ако не я интересувахе... или още повече — не ме искаше наоколо. Щеше да е толкова по-лесно да стоя настрана.

Едуард изглежда беше съгласен с мислите ми — напоследък бяхме на една вълна толкова често, че беше лудост. Той се беше намръщил, четейки лицето ѝ докато тя ме гледаше с грейнал поглед.

— Искаха само да поговорим — смънках аз, гласът ми се влачеше от изтощение. — Никаква атака не се задава.

— Да — отговори Едуард — чух повечето.

Това ме събуди малко. Бяхме на поне пет километра от къщата.

— Как?

— Теб те чувам по-ясно — въпрос на познат глас и концентрация е. Също така, мислите ти са по-лесни за прихващане, когато си човек. Така, че чух почти всичко, което си казахте там.

— О. — Това малко ме подразни, но нямаше достатъчна причина, за това го пренебрегнах. — Добре. Мразя да се повтарям.

— Бих ти казала да отидеш да се напиш — каза Бела — но предполагам, че ще припаднеш на пода след около шест секунди, така че едва ли има смисъл.

Беше невероятно колко по-добре звучеше и колко по-силна изглеждаше. Надуших прясна кръв и видях, че чашата отново беше в ръцете ѝ. Колко кръв щеше да трябва, за да я поддържа? Щяха ли в един момент да започнат да припкат при съседите?

Отправих се към вратата, отброявайки секундите, докато вървах.

— Едно Мисисипи... две Мисисипи...

— Къде е потопа, глупако? — измърмори Розали.

— Розали, знаеш ли как можеш да удавиш блондинка? — попитах я без да спирам или да се обръщам да я погледна. — Залепи огледало за дъното на басейн.

Чух Едуард да се смее тихичко, докато затварях вратата. Настроението му се оправяше в същото време, когато се подобряваше състоянието на Бела.

— Това съм го чувала вече — извика Розали след мен.

Тръгнах бавно по стълбите, с ясна цел да се завлека достатъчно навътре в дърветата, така че въздухът отново да бъде чист. Обмислях да нарежа дрехите на удобно разстояние от къщата, за бъдещо ползване, отколкото да ги вържа за крака си, а и така нямаше да се налага да ги помирисвам. Докато се борех с копчетата на новата риза, случайно се замислих как копчетата никога няма да са подходящи за върколаците.

Чух гласовете докато се влачех през моравата.

— Къде отиваш? — Бела попита.

— Забравих да му кажа нещо.

— Остави Джейкъб да спи, може да почака.

Да, моля те, остави Джейкъб да спи.

— Ще отнеме само минутка.

Обърнах се бавно. Едуард вече беше излязъл. Докато се приближаваше, на лицето му беше изписано извинение.

— За Бога, сега пък какво?

— Съжалявам — каза той, и се поколеба, сякаш не знаеше как да изрази това, което си мислеше.

— Какво ти е на ума, четецо на мисли?

— По-рано, когато говореше с пратениците на Сам — измърмори той — предавах какво става на Карлайл и Есме и на останалите. Те бяха свързани...

— Виж, няма да отпускате патрула. Няма нужда да вярвате на Сам, както ние вярваме. Въпреки това, ще си държим очите отворени.

— Не, не, Джейкъб. Не за това. Доверяваме се на преценката ти. По-скоро Есме се притесняваше за трудностите, които това носи за глутницата ви. Тя ме помоли да поговоря насаме с теб за това.

Това ме хвана неподготвен.

— Трудности?

— Специално частта с бездомиято. Тя е много разтревожена, че всички сте така... лишени.

Изсумтях. Вампирска майка — закрилница — странно.

— Ние сме издръжливи. Кажи й да не се притеснява.

— Все пак, тя иска да направи каквото може. Останах с впечатлението, че Лия не обича да се храни във вълчата си форма?

— И? — настоях аз.

— Е, ние имаме човешка храна тук, Джейкъб. За да поддържаме прикритието си и, разбира се, за Бела. Лия е добре дошла за всичко което поиска. Всички сте добре дошли.

— Ще им предам.

— Лия ни мрази.

— И?

— Опитай се да и го предадеш така, че да я накараш да се замисли, ако нямаш нищо против.

— Ще направя каквото мога.

— И идва моментът с дрехите.

Хвърлих око на тези, които носех.

— О, да. Благодаря. — Вероятно нямаше да проявя добри обноски, ако спомена колко лошо vonяха.

Той се усмихна леко.

— Лесно можем да помогнем с всякакви нужди там. Алис рядко ни позволява да носим едни и същи дрехи два пъти. Имаме купища чисто нови дрехи, предназначени за благотворителност, а предполагам, че Лия е горе-долу същия размер като Есме...

— Не съм сигурен как ще се чувства относно останките от кръвопийци. Тя не е толкова практична, колкото съм аз.

— Вярвам, че ще представиш офертата в най-добрата възможна светлина. Както и оферта за всеки друг физически предмет от който може да се нуждаете, или транспорт, или всичко друго като цяло. Също и баня, след като предпочитате да спите навън. Моля те... не си помисляйте, че сте без удобствата на дом.

Каза последното изречение меко — без да се опитва да си замълчи, но с някакъв вид истинска емоция.

Втрених се в него за секунда, мигайки сънено.

— Това е, ъм, много мило от ваша страна. Кажи на Есме, че оценяваме, ъм, загрижеността. Но периметърът преминава през реката на няколко места, така че сме доста чисти, благодаря.

— Въпреки това предай офертата.

— Разбира се, разбира се.

— Благодаря ти.

Обърнах се с гръб към него, само за да замръзна, когато чух нисък вик на болка от къщата. Докато се обърна, него вече го нямаше.

Сега пък какво?

Тръгнах след него, влачейки се като зомби. Сигурно използвайки същия брой мозъчни клетки. Не се чувствах да имам избор. Нещо не беше наред. Ще отида да видя какво е то. Няма да мога да направя нищо и ще се почувствам още по-зле.

Изглеждаше неизбежно.

Отново сам се пуснах да вляза. Бела се задъхваше, свита над издутината в средата на тялото ѝ. Розали я държеше, докато Едуард, Карлайл и Есме се бяха навели над нея. Мигновено движение привлече вниманието ми. Алис беше на върха на стълбите, гледайки надолу към стаята с ръце притиснати в слепоочията ѝ. Това беше странно — сякаш имаше преграда, която и пречеше да влезе.

— Карлайл, дай ми една секунда — издиша задъхано Бела.

— Бела — неспокойно каза докторът — чух нещо да изпуква. Трябва да погледна.

— Доста съм сигурна — пъхтене — че беше ребро. Ау. Да. Точно тук. — Тя посочи лявата си страна, внимавайки да не я докосне.

Сега пък ѝ чупеше костите.

— Трябва да направя рентгенова снимка. Може да има парченца. Не искаме да пунктира нещо.

Бела си пое въздух дълбоко.

— Добре.

Розали внимателно повдигна Бела. Едуард изглеждаше сякаш ще се опита да спори, но Розали оголи зъби срещу него и изръмжа.

— Вече я взех.

Значи сега Бела беше по-силна, но и това нещо в нея също. Не можеш да умориш от глад единия без да нараниш и другия, и оздравяването работеше на същия принцип. Няма начин да победиш.

Русокосата бързо носеше Бела по голямото стълбище, с Карлайл и Едуард точно зад нея, никой от тях не ми обърна внимание, а аз стоях на вратата.

Значи имаха кръвна банка и рентген? Предполагам, че докторът е пренесъл кабинета си вкъщи.

Бях прекалено изтощен, за да ги последвам, прекалено изтощен, за да помръдна. Облегнах се на стената и се спуснах до пода. Вратата още беше отворена и аз насочих носа си към нея, благодарен за свежият бриз, който духаше. Наведох главата си към касата и се заслушах.

Можех да чуя звука от рентгена горе. Или просто предположих, че беше това. И след това най-тихите стъпки да слизат по стълбите. Не погледнах да видя кой вампир беше.

— Искаш ли възглавница? — попита ме Алис.

— Не — измънках аз. Какво беше това натрапчиво гостоприемство? Побиваха ме тръпки.

— Не изглежда удобно — забеляза тя.

— Не е.

— Тогава защо не се преместиш?

— Уморен съм. Ти защо не си горе с останалите? — изстрелях обратно.

— Главоболие — отговори тя.

Завъртях глава, за да погледна към нея.

Алис беше съвсем мъничко нещо. Приблизително колкото едната ми ръка. Сега изглеждаше още по-малка, някак си прегърбена върху себе си. Малкото ѝ лице изглеждаше измъчено.

— Вампирите имат главоболие?

— Не и нормалните.

Изсумтях. Нормални вампири.

— Как така никога не си около Бела вече? — попитах аз, правейки въпроса обвинение. Не ми беше направило впечатление преди, защото главата ми беше пълна с други глупости, но беше странно, че Алис никога не беше с Бела, поне откакто бях тук. Може би ако Алис беше там, Розали нямаше да бъде. — Мислех, че двете сте така. — Кръстосах два от пръстите си.

— Както казах — тя се сви на плочките на няколко стъпки от мен, увивайки слабите си ръце около слабите си колене — главоболие.

— Бела ти предизвиква главоболие?

— Да.

Намръщих се. Бях прекалено уморен за гатанки. Оставих главата си да падне обратно към свежия въздух и затворих очи.

— Всъщност, не Бела — поправи се тя — Зародишът...

А, още някой, който се чувстваше като мен. Беше доста лесно за разпознаване. Тя каза думата неохотно, както Едуард я каза.

— Не мога да го видя — каза ми тя, въпреки че може би говореше на себе си. Доколкото тя знаеше, аз вече спях. — Не мога да видя нищо за него. Точно както при теб.

Потреперих и зъбите ми тракнаха. Не ми харесваше да ме сравняват със създанието.

— Бела застава на пътя. Тя е увита около него, така че и тя е... замъглена. Като лош сигнал на телевизор — все едно да се опитваш да фокусираш онези размазани, хора трепващи на екрана. Убива главата ми да я гледам. И без това не мога да видя повече от няколко минути в бъдещето. Зародишът... е прекалено голяма част от бъдещето ѝ. Когато реши... когато знаеше, че го иска, изчезна от видението ми. Изплаши ме до смърт. — Беше тиха за секунда и после добави. — Трябва да призная, че е облекчение, когато си наблизко — въпреки миризмата на мокро куче. Всичко изчезва. Все едно съм със затворени очи. Сковава главоболието.

— Радвам се да съм от полза, госпожо — смънках аз.

— Чудех се какво общо може да има с теб... защо и с теб е така.

Внезапна горещина пламна в средата на костите ми. Стиснах юмруци, за да спра треперенето.

— Нямам нищо общо с този смукач на живот — казах през зъби.

— Е, има нещо.

Не отговорих. Горещината вече си отиваше. Бях прекалено уморен за да остана ядосан.

— Имаш ли нещо против да остана тук, до теб? — попита тя.

— Предполагам не. И без това смърди.

— Благодаря — каза тя — Това е най-доброто решение, предполагам, след като не мога да пия аспирина.

— Може ли малко по-тихо. Спя.

Тя не отговори, веднага изпадна в мълчание. Заспах след секунди.

Сънувах, че съм наистина жаден. И пред мен имаше голяма чаша вода — студена вода, можеш да видиш капките да се стичат отстрани. Грабнах чашата и отпих голяма глътка, само за да доста бързо разбере, че това не беше вода — беше чиста белина. Изплюх я, разсипвайки я навсякъде, и част от нея мина през носа ми. Изгаряше ме. Носът ми гореше...

Болката в носа ми ме събуди достатъчно, че да си спомня къде бях заспал. Миризмата беше доста противна, имайки предвид, че действително носът ми не беше в къщата. Уф. И беше шумно. Някой се смееше прекалено силно. Познат смях, но той не вървеше с миризмата. Не принадлежеше на нея.

Изпъшках и отворих очи. Небето беше потискащо сиво — беше ден, но нямах идея за точното време. Може би почти залез — беше доста тъмно.

— Време беше — измънка Русокосата от немного далече — Въплъщението в резачка започна малко да омръзва.

Претърколих се и се извих в седнало положение. Тогава разбрах от къде е идвала миризмата. Някой беше пъхнал широка пухена възглавница под лицето ми. Вероятно опитвайки се да бъде мил, предполагам. Освен ако не е била Розали.

Щом лицето ми беше далеч от смърдящите пера, долових и други миризми. Като бекон и канела, смесени с миризма на вампир.

Мигнах, опитвайки се да фокусирам стаята.

Нещата не се бяха променило много, като изключим, че Бела седеше по средата на дивана и системата я нямаше. Русокосата седеше в краката ѝ с глава облегната върху коленете на Бела. Все още ме побиваха тръпки като гледах как небрежно я докосват, въпреки че при сегашните обстоятелства беше доста глупаво. Едуард беше от едната и страна, държейки ръката ѝ. Алис също беше на пода, като Розали. Лицето ѝ сега не беше измъчено. И беше лесно да се види защо — беше намерила друго обезболяващо.

— Хей, Джейк се събужда! — изликува Сет.

Той седеше от другата страна на Бела, ръката му небрежно прехвърлена през рамото ѝ, преливаща чиния с храна в скута му.

Какво, по дяволите?

— Дойде да те търси — каза Едуард, докато се изправях. — И Есме го убеди да остане за закуска.

Сет видя изражението ми и побърза да обясни.

— Да, Джейк. Просто проверявах дали си добре, защото не се преобрази обратно. Лия се притесни. Казах ѝ, че сигурно си заспал като човек, но знаеш каква е. И така, те имаха всичката тази храна и бам — той се обърна към Едуард — човече, ти можеш да готвиш.

— Благодаря ти — измърмори Едуард.

Вдишах бавно, опитвайки се да отключа зъбите си. Не можех да сваля очи от ръката на Сет.

— На Бела ѝ стана студено — каза Едуард тихичко.

Добре. И без това не беше моя работа. Тя не ми принадлежеше.

Сет чу коментара на Едуард, погледна към лицето ми и изведнъж се нуждаеше и от двете си ръце за да се храни. Махна ръката си от Бела и се зарови. Приблжих се, така, че да застана на няколко стъпки от дивана, все още опитвайки се да успокоя дишането си.

— Лия ли е на патрул? — попитах Сет. Гласът ми все още беше дебел от спането.

— Да — отговори той, докато дъвчеше. Сет също имаше нови дрехи. Неговите му ставаха точно, за разлика от моите. — Заела се е. Не се притеснявай. Ще вие, ако има нещо. Сменихме се около полунощ. Тичах цели дванадесет часа. — Беше горд и си личеше от тона му.

— Полунощ? Чакай малко, кое време е сега?

— Съмва се — той погледна към прозореца, проверявайки.

По дяволите. Проспал съм остатъка от деня и цялата нощ — провалил съм се.

— Съжалявам за това, Сет. Наистина. Трябваше да ме събудиш с ритници.

— Стига, човече, имаше нужда от един хубав сън. От кога не си беше почивал? Нощта преди последния патрул за Сам? Около четиридесет часа? Петдесет? Не си машина, Джейк. Освен това, не си изпуснал нищо.

Нищо? Бързо погледнах към Бела. Цвета на кожата ѝ беше същия, какъвто го помнех. Бледа, но с розов оттенък. Устните ѝ отново бяха розови. Дори косата и изглеждаше по-добре, по-лъскава. Тя видя, че я преценявам, и ми се ухили.

— Как е реброто? — попитах.

— Превързано е добре и стегнато, дори не го усещам.

Подбелих очи. Чух Едуард да щраква със зъби и предположих, че нейното не-е-голяма-работа отношение, го дразнеше не по-малко от мен.

— Какво има за закуска? — попитах, малко саркастично. — 0 отрицателна или АБ положителна?

Тя ми се оплези. Отново беше себе си.

— Омлет — каза тя, но очите ѝ се спуснаха надолу и аз видях чашата кръв затисната между нейния крак и този на Едуард.

— Отиди да си вземеш закуска, Джейк — каза Сет. — Има още доста в кухнята. Сигурно си ужасно гладен.

Изследвах храната в скута му. Изглеждаше като половин омлет със сирене и последната четвъртинка от канелено руло с размер на фризби. Стомахът ми изкъркори, но го игнорирах.

— Лия какво ще закусва? — попитах критикувайки.

— Хей, занесох ѝ храна още преди да хапна нещо — защити се той. — Тя каза, че по скоро би яла убити на пътя животни, но се обзалагам, че се е поддала. Това канелено руло... — той изглежда нямаше думите.

— Тогава ще отида да ловувам с нея.

Сет въздъхна, когато тръгнах да си ходя.

— Само един момент, Джейкъб.

Беше Карлайл, така че когато се обърнах, лицето ми вероятно е било по-малко неучтиво, отколкото ако някой друг ме беше спрял.

— Да?

Карлайл се приближи, докато Есме се понесе към другата стая. Той спря на няколко крачки от мен, малко по-далече от нормалното разстояние между двама души, които разговарят. Бях му благодарен, че ми даваше пространство.

— Като стана въпрос за лов — започна той с мрачен тон — Това ще се окаже проблем за семейството ми. Разбирам, че предишното примирие не е в сила в този момент, така че се нуждая от твоя съвет. Сам ще ни преследва ли извън периметъра, който сте оградили? Не искаме да поемаме риска да нараним някого от семейството ти, или да загубим някого от нашето. Ако беше на наше място, как щеше да постъпиш?

Подпрях се, малко изненадан, като зададе въпроса си така. Какво можех да знам, да си на мястото на богат кръвопиец. Но, все пак, аз познавах Сам.

— Рисковано е — казах, опитвайки се да игнорирам очите на останалите, които ме гледаха и говорех само на него. — Сам се е успокоил малко, но съм сигурен, че в главата му договорът е невалиден. Докато мисли, че племето или другите хора са застрашени, няма първо да задава въпросите, ако разбираш какво имам предвид. Но в такъв случай, приоритетът му ще бъде Ла Пуш. Не са достатъчно, за да наблюдават хората и едновременно да организират ловни групи, достатъчно големи, че да нанесат някаква вреда. Обзалагам се, че ги държи близо до дома.

Карлайл кимна замислено.

— Така че предлагам да излизате заедно, просто за всеки случай. И по-добре да е през деня, защото те ще очакват нощта. Обичайни вампирски неща. Вие сте бързи — прекосете планината и ловувайте достатъчно далеч, за да няма шанс той да е изпратил някого толкова далеч от вкъщи.

— И да оставим Бела незащитена?

Изсумтях.

— А ние какво сме, парчета месо?

Карлайл се засмя, но после лицето му отново стана сериозно.

— Джейкъб, не можеш да се биеш срещу братята си.

Очите ми се свиха.

— Не казвам, че няма да е трудно, но ако наистина идват да я убият — ще успея да ги спра.

Карлайл разтърси глава разтревожено.

— Не, нямах предвид, че няма да си... способен. Но това ще е много грешно. Не мога да позволя това да тежи на съвестта ми.

— Няма да бъде на твоята съвест, докторе. Ще бъде на моята. Мога да го понеса.

— Не, Джейкъб. Ще се погрижим нашите действия да не доведат до това. — Той се намръщи замислено — Ще ловуваме по трима — реши той след секунда — Така ще е най-добре.

— Не знам, докторе. Да се разделите наполовина не е най-добрата стратегия.

— Имаме няколко допълнителни способности, които ще изравнят нещата. Ако Едуард е един от тримата, ще може да ни даде безопасен радиус от няколко мили.

И двамата погледнахме към Едуард. Изражението му накара Карлайл бързо да преосмисли.

— Сигурен съм, че има и други начини — каза Карлайл. Очевидно, сега нямаше достатъчно силна физическа нужда, която да отдели Едуард от Бела. — Алис, предполагам можеш да кажеш кой път би бил погрешен?

— Този, който изчезне — каза Алис, кимайки. — Лесно.

Едуард, който се беше напрегнал от първоначалния план на Карлайл, се отпусна. Бела се беше вторачила нещастно в Алис. Тази малка чупка между очите ѝ се появяваше, когато беше под напрежение.

— Добре, тогава — казах. — Това е решено. Ще тръгвам. Сет, ще те очаквам на линия по здрач, така че дремни по някое време, ясно?

— Разбира се, Джейк. Ще се преобразя веднага щом приключа тук. Освен... — той се поколеба, поглеждайки към Бела. — Имаш ли нужда от мен?

— Тя има одеяла — щракнах със зъби към него.

— Добре съм, Сет, благодаря — бързо каза Бела.

И тогава Есме прелетя стаята с голяма покрита чиния в ръцете си. Тя спря, колебаейки се, зад лакътя на Карлайл, нейните широки, тъмnozлатни очи, се спряха на лицето ми. Тя задържа чинията напред и направи срамежлива стъпка към мен.

— Джейкъб — каза тя тихо. Гласът ѝ не беше толкова остър както на другите. — Знам, че е... неприятно за теб, идеята да се храниш тук, където мирише толкова неприятно. Но ще се чувствам много по-добре ако вземеш малко храна с теб. Знам, че не можеш да се прибереш вкъщи, и това е заради нас. Моля те, облекчи малко от угризенията ми. Взemi нещо за ядене. — Тя държеше храната пред мен, лицето и беше меко и молещо се. Не знам как го направи, защото не изглеждаше на повече от двадесет и пет, а и беше бяла като платно, но нещо в изражението ѝ ми напомни за майка ми.

Боже.

— Ъм, да, разбира се — измънках. — Предполагам. Може би Лия още е гладна или нещо такова.

Пресегнах се и взех храната с една ръка, държейки я далече, на една ръка разстояние. Щях да я зарежа под някое дърво или нещо такова. Не исках да я карам да се чувства зле.

Тогава се сетих за Едуард.

— Не ѝ казвай нищо! Нека си мисли, че съм я изял.

Не го погледнах, за да видя дали беше съгласен. По-добре да беше. Кръвопиецът ми беше задължен.

— Благодаря ти, Джейкъб — каза Есме, усмихвайки ми се. Как каменно лице можеше да има трапчинки, по дяволите?

— Ъм, благодаря — казах аз. Лицето ми беше топло — по-топло от обичайното.

Това е проблемът от мотаенето с вампири — свикваш с тях. Започват да объркват начина, по който виждаш света. Започваш да ги чувстваш като приятели.

— Ще се върнеш ли по-късно, Джейк? — попита Бела, докато тъкмо се опитвах да избягам.

— Ъм, не съм сигурен.

Тя притисна устните си една към друга, сякаш се опитваше да потисне усмивка.

— Моля те? Може да ми стане студено.

Вдишах дълбоко през носа си и тогава осъзнах, твърде късно, че това не беше добра идея. Смърдеше.

— Може би.

— Джейкъб? — Есме ме повика. Пристъпих към вратата, когато тя продължи. Направи няколко стъпки след мен. — Оставих кошница с

дрехи на верандата. За Лия са. Изпрани са — опитах се да не ги докосвам много. — Тя се намръщи. — Имаш ли нещо против да ѝ ги занесеш?

— Заемам се — измърморих аз и се измъкнах през вратата преди някой да се опита да ми припише още нещо.

15. ТИК-ТАК, ТИК-ТАК, ТИК-ТАК

„Хей, Джейк, мислех, че каза че ме искаш привечер. Защо не накара Лея да ме събуди преди да заспи?“

„Защото не се нуждаех то теб. Достатъчно добър съм...“

Той вече обикаляше северната част на периметъра.

„Е... Нещо?“

„Не. Нищо, абсолютно нищо.“

„Направил си някакво разузнаване?“

Беше намерил една следа от моите обиколки. Той се запъти след новата следа.

„Да, реших да направя няколко обиколки. Нали знаеш, просто проверявах. Ако Кълънови решат да си направят пътуване за лов...“

„Много добре си направил.“

Сет зави обратно по главния периметър.

Беше ми много по-лесно да тичам с него, отколкото с Лея. Въпреки че тя се опитваше, наистина се опитваше, но мислите й винаги я водеха натам. Тя не искаше да бъде тук.

Не искаше да чувства омекването ми към вампирите — това, което се усещаше в главата ми. Не искаше да се съгласи с топлото приятелство на Сет с тях, приятелство, което се укрепваше още повече с времето.

Беше ми забавно как преди смятах, че най-големия й проблем ще съм аз. Винаги си лазехме по нервите, когато бяхме в глутницата на Сам. Но сега нямаше никаква враждебност към мен — само към Кълънови и Бела. Чудех се каква бе причината. Може би беше просто благодарност, че не я принуждавах да си тръгне. Може би, защото сега разбирах омразата й по-добре. Както и да е, тичането с нея не беше толкова лошо, колкото си мислех че ще бъде.

Естествено, тя не се беше успокоила. Храната и дрехите, които Есме беше й пратила, в момента пътуваха надолу по реката. Дори след като бях изял моя дял — не защото миризмата бе неустойимо далеч от вампирската изгаряща смрад, но за да дам добър пример на саможертвената търпимост на Лея — тя отказа. Малкият лос, който

беше хванала около пладне, не беше задоволил изцяло апетита ѝ. Дори направи настроението още по-нетърпимо. Лея мразеше да яде сурова храна.

„Може би трябва да се отправим на изток?“ — предложи Сет. — „Да отидем натам, и да видим дали те не са там и ни чакат“

„И аз си мислих за това“ — съгласих се аз. — „Но нека го направим, когато всички сме будни. Не искам да свалят защитата ни. Макар че трябва да го направим преди Кълън да се опитат да ловуват. Ще е скоро.“

„Да.“

Това ме накара да се замисля.

Ако Кълънови можеха да напуснат безопасно местността, те наистина трябваше да го направят. Сигурно трябваше да заминат още на секундата, в която ги предупредихме. Вероятно могат да си позволят друго убежище. А и имаха приятели на север, нали? Да вземат Бела и да се махат. Изглеждаше като очевиден отговор на проблемите им.

Сигурно трябваше да им го предложи, но се страхувах да не ме послушат. А аз не исках Бела да си замине — да, не знам дали ще оживее или не.

Не, това беше просто глупаво. Трябваше да ги оставя да вървят. За тях нямаше смисъл да остават повече тук, а и щеше да е много по-добре — не по-безболезнено, но по-здравословно — за мен, ако Бела си замине завинаги.

Това сега беше лесно да се каже, когато Бела не беше тук, изглеждайки развълнувана да ме види и същевременно вкопчила се в живота с нокти...

„О, вече попитах Едуард относно това“ — помисли Сет.

„Какво?“

„Попитах го защо още не са си тръгнали. Да отидат при Таня или някъде другаде. Някъде, прекалено далеч, за да не може да ги последва Сам.“

Трябваше да си спомня, че току-що бях решил да давам на Кълънови верните съвети. Че така беше най-добре. Така че не биваше да се ядосвам на Сет задето е свършил тази работа. Въобще да не се ядосвам.

„Какво каза той? Чакат за удобна възможност ли?“

„Не. Няма да си тръгнат.“

Това не трябваше да прозвучи като добра новина.

„Защо не? Това е глупаво.“

„Не точно“ — каза Сет, сега отбранително. „Ще отнеме доста време докато Карлайл изгради такъв медицински достъп, какъвто вече има тук. Тук той има всичко необходимо, за да се грижи за Бела, а и позволенията, за да поиска още. Това е една от причините да искат да отидат на лов. Карлайл смята, че ще се нуждаят от още кръв за Бела. Тя е използвала всичката нулева отрицателна, която са имали за нея. А и не му харесва, че запасите му се изчерпват. И смята да отиде и да купи още. Знаеше ли, че можеш да си купиш кръв? Ако си доктор.“

Все още не бях готов да мисля логично.

„И пак е глупаво. Могат да вземат по-голяма част със себе си, нали? И да крадат от каквото имат нужда, където и да отидат. Кой го интересуват законните глупости, когато си безсмъртен?“

„Едуард не иска да поема риск като я мести.“

„Тя е по-добре отколкото беше преди.“

„Значително“ — съгласи се Сет. В главата си, той сравняваше спомените ми на Бела, с окачени тръби, с последния път, когато я беше видял, докато си тръгваше от къщата. Тя му се усмихваше и му махаше. — „Но тя не трябва да се движи много, нали знаеш. Това нещо в нея рита адски болезнено.“

Преглътнах, за да върна обратно киселините в гърлото си.

„Да, знам.“

„Счупи й още едно ребро“ — каза той мрачно.

Препънах се и се олюлях за миг, преди да възстановя равновесието си.

„Карлайл отново я е превързал. Просто още едно счупване, каза той. И после Розали каза, нещо от сорта за това, че дори и нормалните човешки деца са можели да чупят ребра. Едуард в този момент изглеждаше сякаш искаше да я обезглави.“

„Жалко, че не го е направил.“

Сет напълно се отдаде на разказа си — знаеше, че всичко това живо ме интересува, макар че не бях поискал да го чуя.

„Бела има треска тези дни. В ниска степен — само се потеше и после имаше студ. Карлайл не е сигурен каква е причината — може би

просто е болна. Иммунната ѝ система не би могла да е в перфектна форма точно сега.“

„Да, сигурен съм, че е просто съвпадение.“

„Тя обаче е в добро настроение. Говореше си с Чарли, смееше се и...“

„Чарли? Какво?! Как така е говорела с Чарли?“

Сет забави крачки; яростта ми го бе изненадала.

„Предполагам ѝ се обажда всеки ден, за да я чуе. Понякога и майка ѝ се обажда. Сега Бела звучи много по-добре, затова го уверяваше, че се подобрява...“

„Подобрява се? Какво, по дяволите, си мислят? Да дават на Чарли такива надежди, само за да го унищожат още по-жестоко, когато тя умре? Мислех, че го подготвят за това! Че го предупреждават някак! Защо тя ще го лъже така?“

„Тя може и да не умре“ — помисли си Сет тихо.

Поех си дълбоко въздух, опитвайки се да се успокоя.

„Сет. Дори и тя да успее да оживее, все пак няма да остане човек. Тя го знае, както го знаят и останалите от тях. Ако не умре, ще трябва да направи доста добро възплъщение на труп, хлапе. Или това, или да изчезне завинаги. Мислех, че се опитват да го направят по-лесно за Чарли. Защо...?“

„Мисля, че е идея на Бела. Никой не каза нищо, но лицето на Едуард изглеждаше изписано точно като твоята реакция“

Отново на същата вълна с кръвопиеца.

Тичахме няколко минути в тишина. Тръгнах в нова посока, проучвайки на юг.

„Не се отдалечавай прекалено много.“

„Защо?“

„Бела ме помоли да ти кажа да наминеш.“

Зъбите ми се склукчиха.

„И Алис иска да наминеш. Каза, че ѝ е омръзнало да виси на тавана като прилеп в камбанария.“ — Сет сподави смеха си. — „Смених се с Едуард. Опитвахме се да стабилизираме температурата на Бела. От студено до горещо, ако се наложеше. Предполагам, ако не искаш да се върнеш, бих могъл аз да се върна...“

„Не. Ще отида“ — отвърнах.

„Добре.“

Сет не коментира повече. Беше се концентрирал много усилено върху празната гора.

Продължих на юг, търсейки нещо ново. Обърнах се обратно, когато се натъкнах на първите знаци за приближилото населено място. Все още не бях близо до града, но не исках да се пуснат отново слухове за вълци. Бяхме си добре и невидими както досега.

Минах точно по обратният път на периметъра и се запътих към къщата. Макар че знаех, че е глупаво, нямах сили да се спра. Вероятно бях някакъв откачен мазохист.

„Нищо ти няма, Джейк. Просто това не е най-нормалната ситуация.“

„Моля те, млъкни, Сет.“

„Млъквам.“

Този път не се поколебах на вратата; просто влязох, сякаш притежавах мястото. Сетих се, че това щеше да вбеси Розали, но си беше пропиляно усилие. Нито Розали, нито Бела се виждаха някъде. Започнах да се оглеждам наоколо, надявайки се, че не съм ги видял, сърцето ми опираше в ребрата ми по странен и неприятен начин.

— Тя е добре — прошепна Едуард. — Или по-скоро трябва да кажа същата.

Едуард бе на дивана с лице в ръцете си; не беше вдигнал поглед, когато заговори. Есме седеше до него, обвила раменете му с една ръка.

— Здравей, Джейкъб — каза тя. — Много се радвам, че се върна.

— Аз също — каза Алис с дълбока въздишка. Тя се появи, подскачайки надолу по стълбите и направила физиономия. Сякаш бях закъснял за някаква среща.

— Ъ, здрасти — казах. Странно беше да се опитвам да бъда толкова мил.

— Къде е Бела?

— В банята — каза ми Алис. — Знаеш, предимно течна диета. А и всички неща, които поражда бременността...

— Аха.

Заставах там тромав и се заклатих леко на пети.

— О, чудесно — изръмжа Розали. Извърнах глава и я видях как идва полускрита от стълбището към хола. Носеше Бела нежно в ръце, а на лицето ѝ бе изписана остра насмешка, насочена към мен.

— Знаех си, че надушвам нещо неприятно.

И както преди, лицето на Бела светна като на дете в Коледната сутрин. Сякаш ѝ бях донесъл най-страхотния подарък.

Беше толкова нечестно.

— Джейкъб — издиша тя. — Ти дойде.

— Здравсти, Бела.

Есме и Едуард станаха. Гледах как Розали положи Бела внимателно на дивана. Гледах как, въпреки това, Бела пребледня и задържа дъха си — сякаш не трябваше да издава никакъв звук, независимо колко я болеше.

Едуард погали челото ѝ с ръка и после докосна врата ѝ. Направи го да изглежда сякаш вероятно просто отмяташе косата ѝ назад, но на мен ми изглеждаше като лекарско преценяване.

— Студено ли ти е? — промълви той.

— Добре съм.

— Бела, знаеш какво ти каза Карлайл — рече Розали. — Не омаловажавай нищо. Така няма да ни помогнеш да се грижим за теб...

— Добре, малко ми е студено. Едуард, би ли ми подал одеяло?

Завъртях очи.

— Не е ли това причината, поради която съм тук?

— Ти току-що влезе — каза Бела. — Обзалагам се, че си тичал цял ден. Почини си за минута. Вероятно ще се стопля за нула време.

Игнорирах я и отидох да седна на пода до дивана, докато тя все още ми обясняваше какво да правя. От друга страна, не бях сигурен как... Тя изглеждаше толкова чуплива и бях ужасен да я преместя, дори и да поставя ръката си около нея. Затова само се облегнах внимателно до нея и поставих ръката си да почива до нейната. След това оставих другата си върху лицето ѝ. Беше трудно да се каже дали беше по-студена от обичайното.

— Благодаря, Джейк — каза тя, като усетих как потрепери.

— Да — отвърнах аз.

Едуард седеше на облегалката на дивана до краката на Бела, не откъсваше поглед от очите ѝ. Беше трудно да повярвам, че при всичкия този супер-слух в стаята, никой нямаше да забележи, че стомахът ми къркореше.

— Розали, защо не донесеш на Джейкъб нещо от кухнята? — каза Алис. Седейки тихо зад дивана, като не можех да я видя Розали се

втренчи, невярващо в мястото, откъдето дойде гласът на Алис.

— Благодаря, Алис, но не мисля, че искам да ям нещо, в което Русокоската се е изплюла. Обзалагам се, че организъмът ми не би приел толкова приятно отровата.

— Розали никога не би изложила Есме, показвайки такава липса на гостоприемство.

— Разбира се, че не — отвърна Русокоската със сладък глас, на който веднага не се доверих. Тя стана и изхвъркна от стаята.

Едуард въздъхна.

— Ще ми кажеш ако ме отрови, нали? — попитах.

— Да — обеща Едуард.

И по някаква причина му повярвах.

Доста тропане се чуваше от кухнята и странният звук от протестиращ от злоупотребата метал. Едуард въздъхна отново, усмихвайки се леко. Тогава Розали се върна още преди да мога да помисля нещо повече за това. Със самодоволна усмивка, тя остави сребърната купа на пода до мен.

— Да ти е сладко, мелез.

Това вероятно някога е било купа за смеси, но тя я беше изкривила, докато не я беше оформила точно като кучешка купичка. Даже беше обърнала внимание на детайлите. Беше издраскала думата „Фидо“ на една страна. Отлично ръчно написано.

Понеже храната изглеждаше доста добре — парче месо и голям изпечен картоф с подправки, й казах:

— Благодаря, Блонди.

Тя изсумтя.

— Хей, знаеш ли как се нарича блондинка с мозък? — попитах я аз и след това продължих със същия тон. — Голдън ретрийвър.

— И това съм го чувала — каза тя, без да се усмихва.

— Ще продължа да опитвам — обещах аз и започнах да се храня.

Тя направи отвратена физиономия и завъртя очи. След това седна на един от фотьойлите и започна да превключва програмите на големия телевизор, толкова бързо, така че нямаше начин дори да търси нещо да гледа.

Храната беше хубава, дори с вампирската миризма във въздуха. Ставаше по-лесно. Хах. Не точно нещо, което исках да свикна...

Когато свърших, въпреки че обмислях да оближа купата, за да дам основателна причина на Розали да се оплаква, усетих студените пръсти на Бела да гаят косата ми. Тя потупа врата ми.

— Хах. Време за подстригване?

— Ставаш леко рошав — каза тя.

— Нека позная, някой тук се подстригва в салон в Париж?

Тя се изкикоти.

— Вероятно.

— Не, благодаря — отвърнах аз преди да е успяла наистина да ми предложи. — Добре съм си за още няколко седмици.

Коего ме накара да си помисля за още колко време тя щеше е добре. Опитах се да намеря по-учтив начин, за да я попитам.

— Е... ъм... коя е датата? Знаеш, датата за малкото чудовище. — Тя удари врата ми горе-долу със силата на падащо перо, но не отговори. — Сериозен съм — казах ѝ. — Искам да знам още колко време ще трябва да бъда тук.

Колко още време ти ще си тук, помислих си. Погледнах я. Очите ѝ бяха многозначителни, между веждите ѝ личеше бръчка от стрес.

— Не знам — промърмори тя. — Не точно. Очевидно не сме по деветмесечния стандарт, а не можем да направим и ултразвук, така че Карлайл определя времето по това колко съм голяма. Нормалните хора са около четиридесет сантиметра широки — тя прокара пръст по средата на големия ѝ корем — когато бебето е пораснало достатъчно. По сантиметър всяка седмица. Бях тридесет тази сутрин и натрупвам по два сантиметра на ден, а понякога и повече.

От две седмици на един ден, а дните летяха. Животът ѝ се отправяше бързо напред. Колко дни имаше, ако разчиташе на четиридесетте сантиметра? Четири? Отне ми минута, за да се сетя как се преглъща.

— Добре ли си? — попита тя.

Кимнах, не бях сигурен как ще звучи гласът ми.

Едуард извърна лице от нас, докато слушаше мислите ми, но можех да видя отражението му в стъклената стена. Той отново гореше отвътре.

Странно как, когато имаше краен срок беше по-трудно да мисля за заминаване или за нейното заминаване. Бях доволен, че Сет е повдигнал въпроса, така че знаех, че остават тук. Би било болезнено да

се чудя дали ще си тръгнат, дали ще ми отнемат тези два, три или четири дни. Моите четири дни.

Също беше странно как, дори когато знаех, че всичко е към края си, влиянието, което тя оказваше върху мен, ставаше по-силно. Сякаш имаше връзка с огромния ѝ корем — сякаш като ставаше по-голям, тя придобиваше някаква гравитационна сила.

За миг опитах да я гледам от по-далече, да се отделя от тази сила. Знаех, че не си въобразявам, тя имаше по-голяма нужда от мен от всякога. Защо беше това? Защото тя умираше? Или защото знаеше, че дори и да не умре, все пак — в най-добрия случай — тя щеше да се промени в нещо друго, което нямаше да познавам и нямаше да разбирам? Тя докосна с пръсти скулата ми и кожата ми остана мокра там, където тя я докосна.

— Всичко ще е наред — почти изтананика тя. Нямаше значение, че думите не значеха нищо. Тя го каза както говорят хората на децата си онези безсмислени детски римувани песнички. Зайче-байче, бебче.

— Добре — промърморих аз.

Тя се сви срещу ръката ми, отпускаяки главата си на рамото ми.

— Не вярвах, че ще дойдеш. Сет каза, че ще дойдеш, както и Едуард, но аз не им повярвах.

— Защо не? — попитах аз дрезгаво.

— Ти не си щастлив тук. Но въпреки това дойде.

— Ти ме искаше тук.

— Знам. Но не трябваше да идваш, защото не е честно от моя страна да те искам тук. Щях да разбера.

Умълчах се за минута. Едуард бе възвърнал изражението си. Гледаше към телевизора докато Розали прехвърляше през каналите. Беше към шестстотния. Зачудих се колко ли време щеше да отнеме да стигне до началото.

— Благодаря, че дойде — прошепна Бела.

— Мога ли да те попитам нещо? — запитах аз.

— Разбира се.

Едуард изглеждаше така сякаш не ни обръщаше никакво внимание, но знаеше какво щях да попитам, така че не ме заблуждаваше.

— Защо ме искаш тук? Сет може да те топли, а и сигурно с него е по-лесно, с малкият весел хулиган. Но когато аз вляза през вратата,

се усмихваш сякаш съм любимият ти човек на света.

— Ти си един от тях.

— Това е извратено, да знаеш.

— Мда — въздъхна тя. — Съжалявам.

— И все пак, защо? Не отговори на това.

Едуард отново гледаше встрани, сякаш се взираше през прозореца. Лицето му беше безизразно в отражението.

— Усецам го... свършено когато си тук, Джейкъб. Сякаш цялото ми семейство е заедно. Имам предвид, предполагам че е така — никога преди не съм имала голямо семейство. Хубаво е. — Тя се усмихна за половин секунда. — Но просто не е цялостно, ако не си тук.

— Никога няма да съм част от семейството ти, Бела.

Можеше да бъде. Там щях да бъде добър. Но това беше просто далечно бъдеще, което умря много отдавна, преди да има шанс да съществува.

— Ти винаги си бил част от семейството ми — не се съгласи тя.

Зъбите ми изскърцаха.

— Това е глупав отговор.

— Кой не е?

— Какво ще кажеш за „Джейкъб, изпитвам удоволствие от болката ти“. — Усетих как тя трепна.

— Би ли харесал това повече? — прошепна тя.

— Поне ще е по-лесно. Бих могъл да го разбера. Да се справя с него.

Тогава погледнах надолу към лицето ѝ, което беше много близо до моето. Очите ѝ бяха затворени, а тя се мръщеше.

— Отклонихме се от въпроса, Джейк. Нарушихме равновесието. Длъжен си да бъдеш част от живота ми — мога да почувствам това, както и ти можеш. — Тя спря за секунда без да отваря очите си — сякаш ме чакаше да го отрека. Когато не казах нищо тя продължи. — Но не така. Направихме нещо грешно. Не. Аз направих. Направих нещо грешно и се отклонихме...

Гласът ѝ се провлачи, а смръщването на лицето ѝ се отпусна докато не стана просто малка бръчка в ъгъла на устните ѝ. Чаках я да налее още лимонов сок в раните ми, но тогава леко хъркане прозвуча от гърлото ѝ.

— Изтощена е — промърмори Едуард. — Беше дълъг ден. Тежък ден. Мисля, че трябваше да си легне по-рано, но тя те чакаше.

Не го погледнах.

— Сет каза, че ѝ е счупило още едно от ребрата ѝ.

— Да. Прави дишането ѝ по-болезнено.

— Чудесно.

— Каж ми когато отново вдигне температура.

— Аха.

Косъмчетата по ръката ѝ, която не докосваше моята, все още бяха настръхнали. Едвам бях вдигнал глава да потърся одеяло, когато Едуард хвана едно и го провеси отстрани на кушетката, разпъвайки го, така че да се спусне върху нея.

От време на време, това нещо с четенето на мисли спестяваше доста време. Например, може би нямаше да се налага да правя голям въпрос от обвинението относно това, което ставаше с Чарли. Този абсурд. Едуард щеше просто да чуе точно колко ядосан...

— Да — съгласи се той. — Не е добра идея.

— Тогава защо? Защо Бела казва на баща си, че отива към подобрене, когато това единствено ще го направи по-отчаян?

— Не може да понесе безпокойството му.

— Значи е по-добре...

— Не. Не е по-добре. Но сега не бих я притиснал да направи каквото и да било, което я прави нещастна. Каквото и да се случи, това я кара да се чувства по-добре. Ще се справя с останалото след това.

Това не звучеше справедливо. Бела нямаше просто да прехвърли болката на Чарли за някоя по-късна дата, на някой друг, който да се изправи пред нея. Дори умираща. Това не беше тя. Ако познавах Бела, тя трябваше да има някакъв друг план.

— Тя е доста сигурна, че ще оживее — каза Едуард.

— Но не като човек — изпротестирах аз.

— Не, не като човек. Но така или иначе се надява да види Чарли отново.

Оу, това ставаше все по и по-добре.

— Да види Чарли? — най-накрая го погледнах с обезпокоен поглед. — След това? Да види Чарли, когато тя цялата е блестящо бяла с червени очи? Не съм кръвопиец, така че може би изпускам нещо, но Чарли изглежда странен избор за първото ѝ хранене.

Едуард въздъхна.

— Тя знае, че няма да може да е близо до него за поне година. Мисли, че можеше да шикалкави. Да каже на Чарли, че трябва да отиде в специална болница на другата страна на света. Да поддържа връзка чрез телефонни обаждания...

— Това е лудост.

— Да.

— Чарли не е глупав. Дори и да не го убие, той ще забележи разлика.

— Тя един вид разчита на това.

Продължих да се взирам, и го чаках да обясни.

— Тя няма да остарява, разбира се, така че това ще постави времева граница, дори и Чарли да приеме каквото и да е извинение, което измисли тя относно промените. — Той се усмихна леко. — Спомняш ли си когато се опита да ѝ кажеш относно трансформацията си? Как я накара да познае?

Свободната ми ръка се сви в юмрук.

— Тя ти е казала за това?

— Да. Обясняваше ми... идеята ти. Виждаш, не ѝ е позволено да каже на Чарли истината — ще е много опасно за него. Но той е умен, практичен мъж. Тя си мисли, че той ще измисли свое собствено обяснение. Предполага, че ще го разбере грешно. — Едуард изсумтя. — В крайна сметка, ние едва се придържаме към вампирските критерии. Той ще направи някакво грешно предположение относно нас, както беше направила тя в началото, и ние ще се съгласим с него. Мисли си, че ще може да го вижда... от време на време.

— Лудост — повторих аз.

— Да — съгласи се отново той.

Беше слабохарактерно от негова страна да ѝ позволи да направи това, което искаше, само за да я запази щастлива сега. Това нямаше да свърши добре.

Което ме накара да се замисля, че той вероятно не очакваше тя да оживее, за да изпробват лудия ѝ план. Успокояваше я, за да може да е щастлива малко по-дълго.

Четири дни.

— Ще се справя с всичко, което дойде — прошепна той и сведе лицето си встрани, така че дори не можех да разчета изражението му.

— Няма да ѝ причиня болка сега.

— Четири дни? — попитах аз.

Той не вдигна поглед.

— Приблизително.

— Кога тогава?

— Какво точно имаш предвид?

Замислих се за това, което бе казала Бела. За това, че нещото било добре и плътно обгърнато в нещо здраво, нещо като вампирска кожа. И как ставаше това? Как излизаше то?

— От малкото проучване, което можахме да направим, явно съществата използват собствените си зъби, за да избягат от утробата — прошепна той.

Трябваше да направя пауза, за да преглътна злобата.

— Проучване? — попитах слабо аз.

— Затова не си виждал Джаспър и Емет наоколо. Това прави и Карлайл в момента. Опитва се да разчете стари истории и митове, относно това с което трябва да се справим тук, доколкото можем, търсим нещо, което би могло да ни помогне да предвидим поведението на съществото.

Истории? Ако имаше митове, то тогава...

— То тогава това не е първото по рода си? — попита Едуард, предвиждайки въпроса ми. — Може би. Всичко е много повърхностно. Митовете лесно могат да бъдат продукт на страх и въображение. Все пак... — той се поколеба — твоите митове са истина, нали? Навярно тези също са. Изглеждат локализирани, свързани...

— Как сте открили...?

— Имаше една жена, на която попаднахме в Южна Америка. Била е отгледана с традициите на нейните хора. Беше чувала предупреждения относно такива същества, стари истории, които са били предавани.

— Какви са били предупрежденията? — прошепнах аз.

— Че съществото трябва да бъде убито веднага. Преди да може да придобие прекалено много сила.

Точно както си помисли Сам. Беше ли прав?

— Разбира се, легендите им казват същото и за нас. Че трябва да бъдем унищожени. Че сме бездушни убийци.

Две от две.

Едуард се засмя сурово.

— Какво казват историите им за... майките?

Агония премина през лицето му и, когато се свих настрани от болката му, знаех, че нямаше да ми отговори. Съмнявах се, че можеше да проговори.

Розали — която беше толкова неподвижна и тиха откакто Бела заспа, че почти я бях забравил — тя беше тази, която отговори.

Издаде сумтящ звук в гърлото си.

— Разбира се, нямало оцелели — каза тя. Нямало оцелели, прямо и безгрижно. — Раждане по средата на заразено блато с шаман, който да маже слюнка от ленивец по лицето ти, за да прогони злия дух никога не е било най-сигурния метод. Дори и нормалните раждания половината пъти са протичали тежко. Никое от тях не е имало това, което това бебе има — грижещи се за него с идея относно това от какво се нуждае бебето, които се опитват да посрещнат тези нужди. Лекар с напълно уникално познание за вампирската природа. Подходящ план да извадим бебето възможно най-безопасно. Отрова, която да поправи всичко, което се обърка. Бебето ще бъде добре. А онези други майки сигурно щяха да оцелеят, ако бяха имали това — ако въобще съществуваха, като начало. Нещо, в което аз не съм убедена. — Тя подсмъркна надменно.

Бебето, бебето. Сякаш това беше единственото, което имаше значение. Животът на Бела беше второстепенна подробност за нея — лесна за пренебрегване.

Лицето на Едуард стана бяло като сняг. Ръцете му се извиха като нокти. Напълно егоистична и безразлична, Розали се завъртя в стола си, така че гърбът ѝ бе към него. Той се наклони напред, преминавайки в свита стойка.

— Позволи на мен — предложих аз.

Той спря, вдигайки вежда.

Безшумно вдигнах кучешката ми купа от земята. После, с бързо, мощно тръсване на китката ми, я хвърлих към тила на Блонди толкова силно, че с пронизително „тряс“, се смачка, преди да рикошира до другата страна на стаята и да се удари в парапета в долната част на стълбището.

Бела трепна, но не се събуди.

— Тъпа блондинка — промърморих аз.

Розали завъртя главата си бавно, а в очите ѝ горяха пламъци.

— Вкара Ми Храна В Косата.

Това беше.

Избухнах в смях. Дръпнах се от Бела, за да не я разбутам, и се смеех толкова силно, че сълзи се стичаха по лицето ми. Оттатък кушетката чух звънящия смях на Алис да се присъединява.

Зачудих се защо ли Розали не скочи. Един вид го очаквах. Но тогава осъзнах, че смехът ми беше събудил Бела, въпреки че бе проспала същинския шум.

— Какво е толкова смешно? — промърмори тя.

— Вкарах ѝ храна в косата — казах ѝ аз, кикотейки се отново.

— Няма да ти простя това, куче — изсъска Розали.

— Не е толкова трудно да изтриеш паметта на блондинка — отвърнах аз. — Просто духни в ухото ѝ.

— Намери някакви нови шеги — каза остро тя.

— Хайде, Джейк. Остави Розали на ми... — Бела спря по средата на изречението и вдиша остро. В същата секунда Едуард се надвесваше над мен, измъквайки одеялото встрани. Изглежда изпаднаше в гърч, гърбът ѝ се извиваше като дъга настрани от кушетката.

— То просто — изрече задъхано тя — се протяга.

Устните ѝ бяха побелели, а зъбите ѝ бяха стиснати сякаш се опитваше да сдържи писък.

Едуард постави ръцете си от двете страни на лицето ѝ.

— Карлайл? — повика той с напрегнат, тих глас.

— Тук съм — каза лекарят. Не го бях чул да влиза.

— Добре — каза Бела, все още дишайки затруднено и повърхностно. — Мисля, че свърши. Горкото дете няма достатъчно място, това е всичко. Става толкова голямо.

Наистина беше трудно да се понесе този любящ тон, който използваше, за да опише нещото, което я разкъсваше. Особено след грубостта на Розали. От него ми се прииска да хвърля нещо и към Бела.

Тя не беше забелязала настроението ми.

— Знаеш ли, напомня ми на теб, Джейк — каза тя с нежен глас, все още задъхваща се.

— Не ме сравнявай с това нещо — казах остро през зъби.

— Просто имах предвид бързия ти растеж — каза тя, изглеждайки така, сякаш бях наранил чувствата ѝ. Хубаво. — Изстрелваше се право нагоре. Можех да те гледам как ставаше по-висок с всяка минута. То също е така. Расте толкова бързо.

Прехапах език, за да не кажа това, което исках да кажа — достатъчно силно, че усетих кръв в устата си. Разбира се, щеше да заздравее преди да успея да преглътна. От това се нуждаеше Бела. Да бъде силна като мен, да може да се възстановява...

Тя вдиша по-лесно и после се отпусна отново на кушетката.

— Хмм... — промърмори Карлайл. Аз вдигнах поглед и неговият бе върху мен.

— Какво? — настоях аз.

Главата на Едуард се наклони на една страна, сякаш разсъждаваше върху това, което бе в ума на Карлайл.

— Знаеш, че се чудех относно генетичния строеж на плода, Джейкъб. Относно тези хромозоми.

— Какво за тях?

— Ами, вземайки предвид вашите прилики...

— Прилики? — изръмжах, не се насладих на множественото число.

— Бързият растеж и фактът, че Алис не може да види нито един от вас.

Усетих как лицето ми пребледнява. Бях забравил за това.

— Ами, чудя се дали това означава, че имаме отговор. Ако приликите са генетични.

— Двадесет и четири двойки — измърмори тихо Едуард.

— Не знаеш това.

— Не. Но е интересно да се размишлява по въпроса — каза Карлайл с успокояващ глас.

— Да. Просто очарователно.

Лекото похъркване на Бела отново започна, добре подчертавайки сарказма ми.

Тогава и започнаха, бързо подкарвайки генетичния разговор до степен, където единствените думи, които можех да разбера, бяха определителните членове и „и“-тата. И моето собствено име, разбира се. Алис се включи, коментирайки от време на време с веселия си глас като на птичка.

Макар че говорех за мен, не се опитвах да разбера изводите, до които стигаха. Имах други неща на главата, няколко факта, с които се опитвах да се примиря.

Факт едно: Бела беше казала, че съществото е защитено от нещо толкова здраво, колкото вампирска кожа, нещо, което бе прекалено непроницаемо за ултразвуци, прекалено стегнато за игли. Факт две: Розали беше казала, че имат план да извадят детето безопасно. Факт три: Едуард беше казал, че в митовете другите чудовища като това си пробиват със зъби път навън от собствените си майки.

Потреперих.

И това създаде отвратително чувство, защото, факт четири: не много неща можеха да разкъсат нещо толкова здраво като вампирската кожа. Зъбите на нечистокръвното същество — според мита — бяха достатъчно силни. Моите зъби бяха достатъчно силни.

И вампирските зъби бяха достатъчно силни.

Беше прекалено трудно да се избегне очевидното, но определено ми се искаше да можех. Защото имах доста добра представа как Розали планираше да извади това нещо „безопасно“.

16. АЛАРМА „ПРЕКАЛЕНО-МНОГО-ИНФОРМАЦИЯ“

Потеглих рано, много преди да дойде реда на изгрева. Бях наваксал съвсем малко със съня, неспокойно и облегнат отстрани на дивана. Едуард ме събуди, когато лицето на Бела се беше зачервило и зае моето място, за да я охлади. Протегнах се и реших, че бях достатъчно отпочинал да свърша малко работа.

— Благодаря ти — каза Едуард тихо, виждайки плановете ми. — Ако пътя е чист, те ще тръгнат днес.

— Ще те уведомя.

Чувствах се толкова добре, да съм в животинската си същност отново. Бях се схванал от седенето неподвижен прекалено дълго. Разширих разкрача си, раздвижвайки схванатите места.

„Добрутро, Джейкъб“ — поздрави ме Лия.

„О, хубаво, станала си. От колко време спи Сет?“

„Още не съм заспал“ — помисли си Сет сънливо — „Но почти. От какво имаш нужда?“

„Мислиш ли, че можеш да изцедиш още един час от себе си?“

„Със сигурност. Няма проблем.“ — Сет се изправи на крака веднага, разтърсвайки козина.

„Хайде да направим офанзивното бягане“ — казах на Лия — „Сет, поеми периметъра.“

„Разбрано.“ — Сет препусна в леко подтичване.

„Изпълнявайки още една вампирска поръчка“ — измърмори сърдито Лия.

„Имаш ли проблем с това?“

„Разбира се, че не. Просто обожавам да се радвам на онези милички пиявици.“

„Супер. Да видим колко бързо можем да тичаме.“

„О’кей, определено съм навита на това.“

Лия беше на западния край на периметъра. Вместо да мине направо, близо до семейство Кълън, тя се придържаше към кръга, докато препускаше, за да се срещнем. Спринтирах направо на изток,

знаейки, че дори със преднината, скоро щеше да ме подмине ако се отпуснех дори за секунда.

„Носа до земята, Лия. Това не е състезание, а разузнавателна мисия.“

„Мога да правя и двете, и пак да ти сритам задника.“

Признах й това.

„Знам.“

Тя се засмя.

Поехме по една витиевата пътечка през планините на изток. Беше познат маршрут. Бяхме тичали из тези планини, когато вампирите си бяха тръгнали преди една година, правейки ги част от маршрута ни за патрулиране, за да защитаваме хората по-добре. Тогава изтеглихме назад линиите, когато семейство Кълън се завърнаха. Това беше тяхната земя според договора.

Но този факт най-вероятно нямаше да означава нищо за Сам сега. Договорът беше загубен. Въпросът днес беше колко нарядко беше склонен да разпредели глутницата си. Търсеше ли отделили се членове на семейство Кълън, за да браконьерства на земята им, или не? Дали Джаред бе казал истината, или се бе възползвал от мълчанието между нас?

Навлизахме все по-дълбоко в планините без да намерим и следа от глутницата. Избледняващи вампирски следи имаше навсякъде, но миризмите бяха познати сега. Вдишвах ги по цял ден.

Намерих една голяма, сравнително концентрирана миризма — всички са идвали тук, с изключение на Едуард. Някаква причина за събиране, забравена, когато Едуард довел умиращата си бременна жена у дома. Заскърцах със зъби. Каквото и да беше, нямаше нищо общо с мен.

Лия не ме задмина, макар да можеше да го стори сега. Обръщах повече внимание на всяка нова миризма, отколкото на състезанието. Тя се придържаше към дясната ми страна, по-скоро тичайки, отколкото състезавайки се с мен.

„Доста се отдалечихме“ — изкоментира тя.

„Да. Ако Сам беше тръгнал на лов за отклонили се, трябваше да сме срещнали следата му вече.“

„Има повече смисъл сега да се барикадира в Ла Пуш“ — помисли си Лия — „Знае, че предоставяме на кръвопийците три

допълнителни чифта очи и крака. Няма да може да ги изненада.“

„Това беше само предпазна мярка.“

„Не бихме искали безценните ни паразити да поемат ненужни рискове.“

„Нем“ — съгласих се, игнорирайки сарказма.

„Променил си се толкова много, Джейкъб. Обръщане на сто и осемдесет градуса.“

„Е, и ти не си точно онази Лия, която винаги съм познавал и обичал.“

„Вярно. Е, по-малко досадна ли съм от Пол сега?“

„Удивително... да.“

„О, сладък успех.“

„Поздравления.“

Тогаво отново затичахме в мълчание. Вероятно вече беше време да обръщаме, но никой от нас не искаше. Беше хубаво да тичаме така. Бяхме следвали все същия малък кръг прекалено дълго. Беше хубаво да разтегнем мускулите си и да се заемем с малко пресечен терен. Не бързахме много, така че си помислих, че може би трябва да полюваме по пътя обратно. Лия беше доста гладна.

„Мляс, мляс“ — помисли си тя кисело.

„Всичко е в съзнанието ти“ — казах й — „Това е начина, по който вълците се хранят. Естествено е. Има хубав вкус. Ако не го гледаш от човешка перспектива...“

„Зарежи агитацията, Джейкъб. Ще ловувам. Не е нужно да ми харесва.“

„Разбира се, разбира се.“ — съгласих се лесно. Не беше моя грижа, ако тя искаше сама да усложнява нещата за себе си.

Тя не добави нищо няколко минути; започнах да обмислям да се връщаме.

„Благодаря ти“ — изведнъж каза Лия с много различен тон.

„За?“

„За това, че ме остави на мира. Че ми позволи да остана. Беше по-мил, отколкото имах каквото и да е право да очаквам, Джейкъб.“

„Ъ, няма проблем. Всъщност, наистина го мислех. Нямам нищо против да си наоколо, въпреки, че си мислех, че ще имам.“

Тя изпръхтя, но беше игрив звук.

„Какво възторжено одобрение!“

„Не го приемай на сериозно.“

„О'кей — ако и ти не приемеш сериозно това.“ — Тя спря за секунда. — „Мисля, че си добър Алфа. Не по начина на Сам, но по свой собствен. Струва си да те следвам, Джейкъб.“

Умът ми се изпразни от изненадата. Отне ми момент да се възстановя достатъчно, за да отговоря.

„Ъ, мерси. Не съм сигурен дали ще мога да се спра да не приема това на сериозно, обаче. Откъде се появи пък това?“

Тя не отговори веднага и аз последвах мълчаливата пътека на мислите ѝ. Мислеше си за бъдещето — за това, което бях казал на Джаред тази сутрин. За това как времето щеше да изтече скоро и аз щях да се върна в гората. За това, как бях обещал, че тя и Сет ще се върнат в глутницата, след като семейство Кълън си заминат...

„Искам да остана с теб.“ — каза ми тя.

Шокът пробяга през краката ми, заключвайки ставите ми. Тя прелетя покрай мен и после закова спирачките. Бавно дойде до мястото, където бях замръзнал.

„Няма да съм досадна, кълна се. Няма да те следвам наоколо. Можеш да отидеш където искаш и аз ще отида където поискам. Ще трябва да ме търпиш само когато и двамата сме вълци.“ — Тя закрачи напред-назад пред мен, махайки нервно с дългата си сива опашка. — „И тъй като планирам да се откажа в момента в който мога... може би това няма да е толкова често.“

Не знаех какво да кажа.

„Сега съм по-щастлива, като част от твоята глутница, отколкото съм била от години.“

„И аз искам да остана.“ — помисли си Сет тихо. Не си бях помислил, че ни обръща много внимание откакто пробягваше периметъра. — „Харесва ми тази глутница.“

„Е, сега! Сет, това няма да е глутница още дълго.“ — опитах се да събера мислите си така, че да ги убедят. — „Сега имаме цел, но когато... след като това свърши, ще бъда само вълк. Сет, трябва ти цел. Ти си добро хлапе. Ти си от онзи вид хора, които винаги се заемат с някой кръстоносен поход. А и няма начин да напуснеш Ла Пуш сега. Ще завършиш гимназия и ще направиш нещо с живота си. Ще се грижиш за Сю. Моите проблеми няма да разбъркат бъдещето ти.“

„Но...“

„Джейкъб е прав“ — подкрепи ме Лия.

„Съгласяваш се с мен?“

„Разбира се. Но нищо от това не се отнася за мен. Аз бях на път да се махна така или иначе. Ще си намеря работа някъде далече от Ла Пуш. Може би ще запиша някакви курсове в общински колеж. Ще започна йога и медитация, за да разреша проблемите си с темперамента... И ще остана част от тази глутница заради психическото си здраве. Джейкъб, можеш да разбереш, че в това има смисъл, нали? Няма да те притеснявам, ако ти не ме притесняваш, и всички са щастливи.“

Обърнах се и се затичах с подскоци на запад.

„Това е малко прекалено за смилане, Лия. Остави ме да го обмисля, става ли?“

„Разбира се. Колкото ти е нужно.“

Отне ни повече време да се върнем. Не се стремях към скорост. Просто се опитвах да се концентрирам достатъчно, за да не се прасна с главата напред в някое дърво. Сет мърмореше малко в задната част на мислите ми, но успях да го игнорирам. Знаеше, че съм прав. Нямах да изостави майка си. Щеше да се върне в Ла Пуш и да защитава племето както трябваше.

Но не можех да видя Лия да прави това. А това си беше направо страшно.

Глутница от двама ни? Без значение от физическото разстояние, не можех да си представя... интимността на тази ситуация. Зачудих се дали наистина го е премислила, или просто беше отчаяна да остане свободна.

Лия не каза нищо, докато го предъвквах. Сякаш се опитваше да докаже колко лесно щеше да е да сме само двамата.

Натъкнахме се на стадо черноопашати елени, точно когато слънцето изгряваше, изсветлявайки малко облаците зад нас. Лия въздъхна вътрешно, но не се поколеба. Скокът ѝ беше бърз и ефективен — дори грациозен. Тя свали най-големият, мъжкарят, преди стреснатото животно да осъзнае напълно опасността.

За да не ме надминат, аз се спуснах върху следващата най-голяма сърна, прекарвайки врата ѝ с челюстите си бързо, за да не чувства ненужна болка. Можех да почувствам погнусата на Лия да се бори с глада и се опитах да го направя по-лесно за нея, оставяйки вълка в мен

да обладае съзнанието ми. Бях живял изцяло като вълк достатъчно дълго, за да знам как да бъда животното напълно, да виждам по неговия начин и да мисля по неговия начин. Оставих практичните инстинкти да надделеят, оставяйки я да почувства това също. Тя се поколеба за секунда, но тогава, внимателно, тя изглежда се протягаше с ума си, опитвайки се да види нещата по моя начин. Чувствах се много странно — умовете ни бяха по-тясно свързани отколкото някога бяха били, защото и двамата се опитвахме да мислим заедно.

Странно, но й помогна. Зъбите й се врязаха през козината и кожата на рамото на плячката й, откъсвайки голям къс димяща плът. Вместо да се отдръпне отвратено както човешките й мисли искаха, тя остави вълчата си същност да реагира инстинктивно. Беше нещо естествено, нещо неизискващо мисъл. Оставих я да яде на спокойствие.

Беше лесно за мен да направя същото. И бях радостен, че не съм забравил това. Това отново щеше да е начинът ми на живот скоро.

Лия щеше ли да е част от този живот? Преди седмица бих намерил тази идея за повече от ужасяваща. Нямах да бъда способен да я понеса. Но я познавах по-добре сега. И, облекчена от постоянната болка, тя вече не беше същия вълк. Не беше същото момиче.

Ядохме заедно, докато и двамата не се наситихме.

„Благодаря“ — каза ми тя по-късно, докато чистеше лапите си на мократа трева. Аз не си направих труда; тъкмо беше започнало да ръми, а и трябваше да преплуваме отново реката по пътя на обратно. Щях да съм достатъчно чист. — „Това не беше толкова лошо, да мисля по твоя начин.“

„Пак заповядай.“

Сет се влачеше, когато стигнахме до периметъра. Казах му да поспи; Лия и аз щяхме да поемем патрулирането. Умът на Сет избледня в небитието само секунди по-късно.

„Връщаш се към кръвопийците ли?“ — попита Лия.

„Може би.“

„Трудно е за теб да си там, но също и ти е трудно да си далеч. Знам какво е чувството.“

„Знаеш ли, Лия, може би трябва да помислиш малко за бъдещето, за това което наистина искаш да правиш. Главата ми няма да е най-щастливото място на планетата. А ти ще трябва да страдаш с мен.“

Тя се замисли как да ми отговори.

„Уау, това ще прозвучи гадно. Но, честно, ще бъде по-лесно да се справям с твоята болка, отколкото да се изправя пред моята.“

„Достатъчно честно.“

„Знам, че ще е гадно за теб, Джейкъб. Разбирам това — може би по-добре, отколкото си мислиш. Не я харесвам, но... тя е твоят Сам. Тя е всичко, което искаш и всичко, което не можеш да имаш.“

Не можех да отговоря.

„Знам, че е по-зле за теб. Поне Сам е щастлив. Поне е жив и е добре. Обичам го достатъчно, че да искам това. Искан да има най-доброто за себе си.“ — Тя въздъхна. — „Просто не искам да съм наоколо, за да гледам.“

„Трябва ли да говорим за това?“

„Мисля, че трябва. Защото искам да знаеш, че няма да го правя по-лошо за теб. По дяволите, може би дори ще помогна. Не съм била родена като опърничава женска, лишена от съчувствие. Някога бях мила, нали знаеш.“

„Спомените ми не датират от толкова назад.“

И двамата се изсмяхме веднъж.

„Съжалявам за това, Джейкъб. Съжалявам, че те боли. Съжалявам, че се влошава, а не се подобрява.“

„Мерси, Лия.“

Тя се замисли за нещата, които бяха по-лоши, черните картини в главата ми, докато аз се опитах да изключа честотата ѝ безуспешно. Тя беше способна да ги гледа от някакво разстояние, с някаква перспектива и трябваше да призная, че това беше полезно. Представях си, че може би и аз щях да съм способен да ги виждам по този начин след няколко години.

Тя видя смешната страна на ежедневните ми дразнения, идващи от мотаенето около вампири. Хареса заяждането ми с Розали, хилейки се вътрешно и дори припомняйки си няколко шеги за блондинки, които бих могъл да вметна. Но тогава мислите ѝ станаха сериозни, задържайки се на лицето на Розали, което ме обърка.

„Знаеш ли кое е шантавото?“ — попита тя.

„Ами почти всичко е шантаво сега. Но какво имаш предвид?“

„Тази руса вампирка, която толкова мразиш — напълно разбирам перспективата ѝ.“

За секунда си помислих, че се шегува доста непохватно. И тогава, когато осъзнах, че говори сериозно, гневът, който изригна от мен, беше труден за контролиране. Беше хубаво, че се бяхме разделили, за да покрием смените си. Ако бях в разстояние, достатъчно близко за хапане...

„Изчакай! Нека ти обясня!“

„Не искам да го чувам. Изчезвам оттук.“

„Чакай! Чакай!“ — замоли тя, докато се опитвах да се успокоя достатъчно, че да мога да се преобразя обратно. — „Хайде де, Джейк!“

„Лия, това наистина не е най-добрият начин да ме убедиш, че ще поискам да прекарвам повече време с теб за в бъдеще.“

„Гооосподи! Каква преувеличена реакция. Дори не знаеш за какво говоря.“

„Е, за какво говориш?“

И изведнъж тя беше закоравялата от болка Лия отпреди.

„Говоря за това да си генетична задънена улица, Джейкъб.“

Ожесточеният привкус на думите ѝ ме остави объркан. Не бях очаквал гневът ми да се изпари така.

„Не разбирам.“

„Щеше, ако не беше като всички тях. Ако моите «женски неща» — тя си помисли думите със тежък сарказъм — не те обръщаха в бяг за прикритие като всеки глупав мъжки, можеше наистина да внимаваш какво всъщност означава всичко това.“

„О.“

Да, никой от нас не обича да мисли за тези неща с нея. Кой би искал? Разбира се, спомних си паниката на Лия в първия месец, след като се бе присъединила към глутницата — и си спомних как се отдръпвах от това като всички други. Защото тя не можеше да е бременна — не и ако не беше станало някакво шантаво религиозно нещо, свързано с непорочно зачатие. Тя не бе била с никой, откакто със Сам се бяха разделили. И тогава, след като седмиците се провлачиха, и нищото се превърна в още едно нищо, тя бе осъзнала, че тялото ѝ не следваше нормалните схеми вече. Ужасът — какво беше тя сега? Беше ли се променило тялото ѝ, защото бе станала върколак? Или бе станала върколак, защото нещо в тялото ѝ не беше както трябва? Единственият женски върколак в историята изобщо. Това беше ли, защото тя не беше толкова женствена, колкото трябваше?

Никой от нас не бе искал да разговаря с този срив. Очевидно нямаше как да сме съпричастни.

„Знаеш ли какво е мнението на Сам за белязването?“ — помисли си тя, по-спокойна сега.

„Разбира се. За да продължим линията.“

„Да. За да направим един куп малки върколачета. Оцеляване на видовете, генетично програмиране. Привлечен си от човека, който ти дава най-добрия шанс да предадеш вълчите гени.“

Изчаках я да ми разясни накъде цели с това.

„Ако аз ставах за това, Сам щеше да е привлечен към мен.“

Болката ѝ беше толкова голяма, че аз наруших ритъма си под въздействието ѝ.

„Но не съм. Нещо ми има. Нямам способността да предам гена, очевидно, въпреки кръвната ми линия. Затова се превръщам в изрод — момичешкия вълк — не ставайки за нищо друго. Аз съм генетична задънена улица и двамата го знаем.“

„Не го знаем“ — заспорих с нея. — „Това е просто теорията на Сам. Белязването се случва, но не знаем защо. Били мисли, че е нещо друго.“

„Знам, знам. Той си мисли, че белязваме, за да създаваме по-силни вълци. Защото ти и Сам сте такива огромни чудовища — по-големи от предците ни. Но при всяко положение, не съм кандидат. Аз съм... в менопауза. На двадесет години съм и съм в менопауза.“

Ъгх. Така не ми се водеше този разговор.

„Не знаеш това, Лия. Вероятно просто е заради това замръзнали-във-времето нещо. Когато се откажеш от това да бъдеш вълк и започнеш да старееш, сигурен съм, че нещата ще... ъ... ще се възобновят.“

„Може и да ти повярвам — освен че никой не белязва мен, явно впечатлителното ми родословно дърво няма значение. Знаеш ли,“ — добави тя замислено — „ако не беше наоколо, най-вероятно Сет щеше да има най-голямото право да бъде Алфа — по кръв, поне. Разбира се, никой не би обмислил мен...“

„Наистина искаш да бележиш или да бъдеш белязана, което дойде?“ — поисках да знам. — „Какво му е лошото да се влюбиш като нормален човек, Лия? Белязването е просто още един начин да ти се отнеме избора.“

„Сам, Джаред, Пол, Куил... на тях изглежда не им пречи.“

„Никой от тях няма собствен ум.“

„Не искаш да бележиш?“

„По дяволите, не!“

„Това е само защото вече си влюбен в нея. Това би изчезнало, нали знаеш, ако бележиш. Няма да е нужно да страдаш по нея повече.“

„Ти искаш ли да забравиш начина, по който се чувстваш относно Сам?“

Тя се поколеба за момент.

„Мисля, че да.“

Въздъгнах. Тя беше в по-здравословно състояние от мен.

„Но обратно към същинската ми идея, Джейкъб. Разбирам защо русата вампирка е толкова студена — във фигуративен смисъл. Тя е фокусирана. Вперила е поглед в наградата, нали така? Защото винаги искаш най-много това, което не можеш да имаш.“

„Би се държала като Розали? Би убила някого — защото точно това прави тя, уверява се, че никой не се намесва в смъртта на Бела — би направила това, за да имаш бебе? Откога си за разплод?“

„Просто искам избора, който нямам, Джейкъб. Може би, ако ми нямаше нищо, нямаше да се замислям.“

„Би убила за това?“ — поисках да знам, отрязвайки бягството ѝ от въпроса.

„Тя не прави това. Мисля, че по-скоро го изживява вместо някого друго. И... ако Бела ме помолеше да ѝ помогна с това...“ — Тя спря за момент, обмисляйки го. — „Макар да нямам много високо мнение за нея. Най-вероятно бих направила същото като русата кръвопийца.“

Шумно ръмжене се откъсна от гърлото ми.

„Защото, ако беше обратното, бих искала Бела да направи това за мен. Също и Розали. И двете бихме го направили по нейния начин.“

„Ъгх! Ти си също толкова лоша, колкото и те.“

„Това е интересното нещо, относно знанието, че не можеш да имаш нещо. Прави те отчаян.“

„И... това е границата ми. Точно тук. Този разговор приключи.“

„Хубаво.“

Не беше достатъчно, че се бе съгласила да спре. Исках по-силна терминация от това.

Бях само на около миля от мястото, където бях оставил дрехите си, така че се преобразих обратно в човек и тръгнах. Не мислех за разговора ни. Не защото нямаше нищо за обмисляне, а защото не можех да го понеса. Нямаше да го виждам по този начин — но беше трудно да се въздържа от това, когато Лия беше поставила мислите и емоциите направо в ума ми.

Да, нямаше да тичам с нея, когато това приключеше. Можеше да отиде и да бъде нещастна в Ла Пуш. Една малка заповед от Алфата, преди да си тръгна завинаги нямаше да убие никого.

Беше доста рано, когато се върнах в къщата. Бела сигурно още спеше. Реших да надникна, да разбера какво става, да им дам зелена светлина да отидат на лов и после да намеря трева, достатъчно мека за спане, докато съм човек. Нямаше да се преобразя обратно, докато Лия не заспеше.

Но имаше много приглушено мънкане в къщата, така че, може би Бела не спеше. И тогава чух механичния звук от горния етаж отново — рентгенът? Страхотно. Изглеждаше, че ден четвърти от отброяването започваше интересно.

Алис ми отвори врата преди да мога да вляза.

Тя кимна.

— Здравсти, вълк.

— Здравсти, ниската. Какво става горе? — Голямата стая беше празна — цялото мърморене идваше от горния етаж.

Тя присви остриите си малки рамене.

— Може би още едно счупване. — Опита се да каже думите небрежно, но можех да видя пламъците надълбоко в очите ѝ. Едуард и аз не бяхме единствените, които изгаряха от това. Алис също обичаше Бела.

— Още едно ребро? — попитах грубо.

— Не. Този път е тазовата кост.

Странно как продължаваше да ме наранява, сякаш всяко ново нещо беше изненада. Кога щях да спря да съм толкова изненадан? Всяка нова катастрофа изглеждаше някак си очевидна в ретроспекция.

Алис се загледа в ръцете ми, гледайки ги как треперят.

Тогава се заслушахме в гласа на Розали на втория етаж.

— Виждаш ли, казах ти, че не съм чула пукане. Трябва да ти прегледат ушите, Едуард.

Нямаше отговор.

Алис направи физиономия.

— Скоро Едуард ще разкъса Розали на парченца, мисля. Изненадана съм, че тя не вижда това. Или може би си мисли, че Емет ще успее да го спре.

— Аз ще поема Емет — предложих. — Ти можеш да помогнеш на Едуард с разкъсването.

Алис се усмихна половинчато.

После процесията се спусна по стълбите — този път Едуард носеше Бела. Тя беше сграбчила чашата си с кръв с две ръце и лицето ѝ беше бяло. Можех да разбера, че, въпреки че той компенсираше за всяко малко движение на тялото си, за да не я клати, нея я болеше.

— Джейк — прошепна тя и се усмихна през болката.

Зяпнах я, не казвайки нищо.

Едуард постави Бела внимателно на дивана ѝ и седна на пода до главата ѝ. Зачудих се за кратко защо не я оставеха горе и после реших изведнъж, че това трябва да е идея на Бела. Щеше да иска да се държи сякаш нещата са нормални, да избегне болничната обстановка. А той ѝ угаждаше. Нормално.

Карлайл слезе бавно, последен, лицето му беше набръчкано от притеснение. За първи път изглеждаше достатъчно стар за доктор.

— Карлайл — казах. — Стигнахме на половината път до Сиатъл. Няма следа от глутницата. Може да тръгвате.

— Благодаря ти, Джейкъб. Това е добро време. Имаме нужда от много неща. — Черните му очи трепнаха към чашата, която Бела държеше толкова здраво.

— Честно, мисля, че е безопасно да вземеш повече от трима. Сигурен съм, че Сам се концентрира върху Ла Пуш.

Карлайл кимна в съгласие. Изненадах се как доброволно прие съвета ми.

— Щом мислиш така. Алис, Есме, Джаспър и аз ще отидем. После Алис ще може да заведе Емет и Роза...

— Няма шанс — изсъска Розали. — Емет може да отиде с вас сега.

— Трябва да ловуваш — каза Карлайл меко.

Тонът му не размекна нейния.

— Аз ще ловувам, когато той го направи — изръмжа тя, посочвайки с глава към Едуард и отмятайки коса назад.

Карлайл въздъхна.

Джаспър и Емет слязоха долу за секунда, а Алис се присъедини към тях до стъклената задна врата в същата секунда. Есме се понесе към Алис.

Карлайл постави ръката си върху рамото ми. Леденото докосване не беше хубаво, но аз не се отдръпнах. Останах мирен, наполовина учуден, защото не исках да нараня чувствата му.

— Благодаря ти — каза той отново и се изстреля през вратата с другите четирима. Очите ми ги проследиха, когато прелетяха през ливадата и изчезнаха преди да съм си поел отново въздух. Нуждите им трябваше да са били много по-спешни отколкото си представях.

Беше тихо за около минута. Можех да почувствам как някой се визира в мен и знаех кой е. Бях планирал да изчезна и да похъркам, но шанса да проваля сутринта на Розали беше прекалено хубав, за да го пропусна.

Така че се изтегнах на един стол до този, на който се беше настанила Розали и се нагласих така че главата ми бе наклонена към Бела и левият ми крак беше близо до лицето на Розали.

— Иу. Някой да приспи псето — измърмори тя, сбърчвайки носа си.

— Чувала ли тази, Психопатке? Как умират мозъчните клетки на една блондинка?

Тя не каза нищо.

— Е? — попитах. — Знаеш ли климакса или не?

Тя се загледа в телевизора и ме игнорира.

— Чувала ли я е? — попитах Едуард.

Нямаше хумор в напрегнатото му лице — не отмести очите си от Бела. Но каза:

— Не.

— Страхотно. Значи, ще ти хареса това, кръвопийцо — мозъчните клетки на една блондинка умират в самота.

Розали отново не ме погледна.

— Убивала съм стотици пъти повече от теб, отвратително създание такова. Не забравяй това.

— Някой ден, Кралице на красотата, ще ти писне само да ме заплашваш. Наистина го очаквам с нетърпение.

— Достатъчно, Джейкъб — каза Бела.

Погледнах надолу и тя ме изгаряше с поглед. Изглеждаше сякаш вчерашното добро настроение е изчезнало отдавна. Е, не исках да я дразня.

— Искаш ли да тръгвам? — предложих.

Преди да мога да се надявам — или страхувам — че най-накрая съм й омръзнал, тя примига и намръщената й физиономия изчезна. Тя изглеждаше абсолютно шокирана, че бях стигнал до това заключение.

— Не! Разбира се, че не.

Въздъгнах и чух Едуард да въздиша много тихичко също. Знаех, че и на него му се иска да ме е преодолела. Много жалко, че никога нямаше да поиска нещо от нея, което щеше да я направи нещастна.

— Изглеждаш изморен — коментира Бела.

— Като пребит съм — признах.

— Бих искала да те пребия до смърт — измънка Розали, прекалено ниско, за да чуе Бела.

Аз просто потънах по-дълбоко в стола, нагласяйки се удобно. Голият ми крак се залюля по-близо до Розали и тя се скова. След няколко минути Бела помоли Розали за още течност. Усетих вятъра, когато Розали излетя догоре, за да донесе още кръв. Беше наистина тихо. Можеше и да подремна, реших.

И тогава Едуард каза:

— Каза ли нещо? — в озадачен тон. Странно. Защото никой не бе казал нищо и защото слуха на Едуард бе също толкова добър като моя и той трябваше да го знае.

Той зяпаше Бела и тя отвърщаше на погледа му. И двамата изглеждаха объркани.

— Аз? — попита тя след секунда. — Не съм казала нищо.

Той се премести на колене, накланяйки се над нея, изражението му станало изведнъж напрегнато по един цял нов начин. Черните му очи се фокусираха върху лицето й.

— За какво си мислиш сега?

Тя го погледна с празен поглед.

— За нищо. Какво става?

— За какво си мислеше преди минута? — попита той.

— Просто... за острова Есме. И за пера.

На мен ми звучеше като абсолютни глупости, но тогава тя се изчерви и реших, че е по-добре да не знам.

— Кажу нещо друго — прошепна той.

— Като какво? Едуард, какво става?

Лицето му се промени отново и той направи нещо, от което устата ми се отвори с пукащ звук. Чух рязко поемане на въздух зад себе си и знаех, че Розали се е върнала и беше също толкова удивена колкото и аз.

Едуард, много леко, постави и двете си ръце върху огромният ѝ закръглен стомах.

— Е... — Той преглътна. — То... бебето харесва звука на гласа ти.

Имаше един кратък момент на абсолютна тишина. Не можех да помръдна дори един мускул, дори за да мигна. Тогава...

— Боже мой, можеш да го чуеш! — изкрещя Бела. В следващата секунда тя се присви.

Ръката на Едуард се премести към най-високата точка на корема ѝ, където явно я беше ритнало.

— Шшт — прошепна той — Стресна го... него.

Очите ѝ се разшириха и се изпълниха с почуда. Тя се потупа отстрани на стомаха.

— Извинявай, бебче.

Едуард слушаше напрегнато, главата му се беше наклонила към балонестата подутина.

— За какво си мисли сега? — поиска да знае тя нетърпеливо.

— То... той или тя е... — Той спря и погледна нагоре в очите ѝ. Неговите очи бяха изпълнение с подобна почуда — само, че неговата беше по-внимателна и помрачена от гняв. — Той е щастлив. — Каза Едуард с учуден глас.

Дъхът ѝ секна и беше невъзможно да не се види фанатичния блясък в очите ѝ. Обожанието и отдадеността. Големи, тлъсти сълзи напълниха очите ѝ и се стекоха тихо по лицето ѝ и по усмихващите се устни.

Докато той я гледаше, лицето му не беше изплашено, или ядосано, или изгарящо, или някоя от другите емоции, които бе носил от завръщането им. Той се дивеше с нея.

— Разбира се, че си щастлив, красиво бебче, разбира се, че си — изгука тя, галейки стомаха си докато сълзите обливаха бузите ѝ. — Как не би бил, в безопасност, и на топло, и обичано? Толкова те обичам, малък Е. М. разбира се, че си щастлив.

— Как си го кръстила? — попита Едуард любопитно.

Тя се изчерви отново.

— Ами аз го, така де, кръстих. Не мислех, че ще искаш... е, нали знаеш.

— Е. М.?

— Името и на твоя баща е Едуард.

— Да, така е. Какво...? — Той спря и после каза. — Хммм.

— Какво?

— Харесва и моя глас.

— Разбира се. — Тонът ѝ беше почти задавен вече. — Имаш най-прекрасният глас във вселената. Кой не би го заобичал?

— Имаш ли резервен план? — попита тогава Розали, навеждайки се през облегалката на дивана със същия удивен, задавен поглед на лицето и като Бела. — Ако той е тя?

Бела прокара опакото на ръката си под мокрите си очи.

— Обмислях няколко неща. Играейки си с Рене и Есме. Мислех си... Ръ-нез-мей.

— Рънесмей?

— Ренесме. Прекалено шантаво?

— Не, харесва ми — успокои я Розали. Главите им бяха близо една до друга, златно и махагоново. — Красиво е. И е единствено по рода си, така че пасва.

— Все още мисля, че е Едуард.

Едуард зяпаше в пространството, с празна физиономия, докато слушаше.

— Какво? — попита Бела, с направо светещо лице. — За какво си мисли сега?

Отначало той не отговори и тогава — шокиращо за останалите, отново, три ясни отделни резки поемания на въздух — той нежно положи ухо на корема ѝ.

— Той те обича — прошепна Едуард, звучейки замаян. — Той направо те обожава.

В този момент разбрах, че съм сам. Абсолютно сам.

Исках да се изритам, когато осъзнах колко бях разчитал на онзи омразен вампир. Колко глупаво — сякаш някога можеше да се довериш на пиявица! Разбира се, че щеше да ме предаде накрая.

Бях разчитал да е на моя страна. Бях разчитал да страда повече, отколкото аз страдах. И, повече от всичко, бях разчитал, че той ще мрази онова отвратително нещо, убиващо Бела, повече, отколкото аз го мразех.

Бях му се доверил с това.

И ето сега бяха заедно, те двамата, наведени над многообещаващото малко чудовище със светнали очи като семейство.

А аз бях сам с омразата и болката си и беше толкова зле, че беше все едно ме измъчват. Като да ме влачат бавно през легло, покрито с бръсначи. Толкова ужасна болка, че би приел смъртта с усмивка, само за да се измъкнеш от нея.

Жегата отключи замръзналите ми мускули и аз бях на крака.

Главите и на тримата се вдигнаха рязко нагоре и видях как болката ми се загърчи на лицето на Едуард, когато нахлу в главата ми отново.

— Ах — изкашля той.

Не знаех какво правя; стоях там, треперещ, готов да изчезна във първия възможен момент.

Движейки се като атакуваща змия, Едуард се изстреля до една малка масичка и изтръгна нещо от чекмеджето оттам. Той го хвърли към мен и аз хванах предмета рефлексивно.

— Тръгвай, Джейкъб. Махни се оттук. — Той не го каза грубо — той хвърли думите към мен сякаш запазваха живота ми. Помагаше ми да намеря бягството, за което умирах.

Предметът в ръката ми бяха ключове от кола.

17. НА КАКВО ТИ ПРИЛИЧАМ? НА МАГЪОСНИКЪТ ОТ ОЗ? ИМАШ НУЖДА ОТ МОЗЪК? ОТ СЪРЦЕ? ДАВАЙ. ВЗЕМИ МОИТЕ. ВЗЕМИ ВСИЧКО, КОЕТО ИМАМ

Имах някакъв план, когато побягнах към гаража на Кълън. Една част от него беше на връщане да съсия колата на кръвопиеца.

Всъщност бях доста объркан, когато натиснах копчето на дистанционното и колата, която изписука и присветна, не беше неговото волво. Беше друга кола — забележително нещо, въпреки че всеки един автомобил от дългата редица беше изключителен за себе си.

Той наистина ли е искал да ми даде ключовете за този Астън Мартин Винкуиш, или го е направил по случайност?

Не се замислих върху това, нито бях сигурен, че тази ситуация променяше втората част от плана ми. Просто се хвърлих на меката кожена седалка и запалих двигателя, докато коленете ми все още бяха свити едно до друго под волана. Може би преди звукът, който издаваше двигателят, щеше да ме накара да изохкам, но всичко, което можех да направя в момента, бе да се концентрирам достатъчно, за да го подкарам.

Открих ръчката за седалката и се отгласнах назад, докато кракът ми силно натискаше газта. Имах чувството, че колата почти се е отделила от земята, когато се хвърли напред.

Отне ми само секунди, за да мина с пълна скорост през тесния, лъкатушец път. Колата реагираше сякаш по-скоро я управлявах с мислите си, а не с ръцете. Когато изхвърчах от зеления тунел и се озовах на автомагистралата, за секунда зърнах сивото лице на Лия, което надничаше смутено през папратта.

За части от секундата се зачудих какво си мислеше тя, но после осъзнах, че не ме интересува.

Завих на юг, защото днес нямаше да изтърпя нито фериботи, нито трафик, нито каквото и да било нещо, което щеше да ме накара да махна крака си от газта.

В извратения смисъл, всъщност днес имах късмет. Ако под късмет се има предвид, това да минеш по силно натоварена магистрала с двеста километра в час, без да зърнеш нито един полицай, дори в контролираните градове, където ограничението на скоростта е 30 километра в час. Какво разочарование. Едно малко преследване щеше да е забавно, а и да не споменавам, че номера на колата щеше да стовари гнева върху пиявицата. Със сигурност той щеше да си купи добър изход от ситуацията, но поне щеше да се чувства неприятно.

Единственият намек за наблюдение, на който попаднах, беше загатването на тъмнокафявата козина, която се движеше бързо през гората и бягаше успоредно с мен, няколко километра по южната страна на Форкс. Изглеждаше като Куил. Той също ме беше видял, защото след минута изчезна, без да даде сигнал за тревога. Отново почти се зачудих какъв ли щеше да бъде разказът му, преди да се сетя, че не ми пукаше.

Карах бързо по дългите Y-образни шосета, като се насочвах към най-големия град, който можех да намеря. Това беше първата част от плана ми.

Изглеждаше ми, че карам цяла вечност, навярно защото все още бях бесен, но всъщност не бяха минали и два часа, преди да подкарам на север през неопределената застроена площ, която беше част и от Тахома, и от Сиатъл. Тогава намалих, защото наистина не исках да убия невинни хора.

Това беше глупав план. Нямаше да сработи. Докато ровех в главата си, за да намеря начин да избягам от болката, думите, които Лия ми каза по-рано днес, изникнаха пред мен:

„Знаеш, че това ще отmine, ако бележиш. Повече няма да се нараняваш заради нея.“

Изглежда да отнемат правото ти на избор не беше най-лошото нещо на света. Може би начинът, по който се чувствах сега, беше най-лошото нещо на света.

Бях виждал всички момичета в Ла Пуш, в резервата Мака, както и във Форкс. Имах нужда от по-широк ловен периметър.

Как да търся моята сродна душа в тълпата? Ами, първо, имах нужда от тълпа. Така че карах наоколо, в търсене на подходящото място. Минах покрай няколко търговски центъра, в които беше много вероятно да срещна подходящи момичета на моята възраст, но не

можех да се накарам да спра... Искях ли да бележа момиче, което се мотаеше по цял ден по магазините?

Продължих на север, където ставаше все по-многолюдно. В края на краищата, намерих един голям парк, пълен със семейства, деца, скейтбордове и велосипеди, хвърчила, пикници и така нататък. До сега не бях забелязал — денят беше хубав. Имаше слънце и всичко останало. Хората бяха навън и празнуваха под синьото небе.

Паркирах напречно на две места за инвалиди — просто си просех акта — и се присъединих към тълпата.

Сякаш с часове се разхождах наоколо. Достатъчно дълго, че слънцето промени положението си на небето. Взирах се в лицето на всяко момиче, което минаваше близо до мен, напрягайки се наистина да забелязвам коя беше хубава, коя имаше сини очи, коя изглеждаше добре и коя имаше прекалено много грим. Опитвах се да намеря нещо интересно във всяко лице, за да съм сигурен, че наистина съм опитал. Неща като: тази имаше наистина правилен нос; онази трябва да си махне косата от очите; тази можеше да прави реклами за червила, ако останалата част от лицето ѝ бе толкова перфектна, колкото устата...

Понякога те отвърщаха на погледа ми. Понякога изглеждаха уплашени — сякаш си мислеха „Кой е този голям откачалник, който ме гледа свирепо?“ — Понякога си мислех, че изглеждат, един вид, заинтересовани, но може би това беше просто егото ми, което вилнееше.

Във всеки случай, нищо. Дори когато срещнах очите на момичето, което беше — безспорно — най-секси в парка, а може би и в целия град, а и тя гледаше точно мен с размишление, което изглеждаше като интерес, пак не почувствах нищо. Просто същият отчаян импулс да премахна болката.

Докато времето минаваше, започнах да забелязвам грешните неща. Тези на Бела. Косата на това момиче беше със същия цвят. Очите на онази бяха почти със същата форма. Скулите на тази минаваха по същия начин през лицето ѝ. Онази имаше същата малка бръчка между очите си — което ме накара да се зачудя за какво се притесняваше...

Точно тогава се отказах. Защото беше абсолютна глупост да мисля, че съм избрал точното време и място да срещна сродната си душа, само защото бях толкова отчаян да го направя.

Нямаше логика да я намеря тук, така или иначе. Ако Сам бе прав, най-доброто място да открия генетичната ми половинка беше в Ла Пуш. Но, очевидно, никоя там не ми пасваше. Ако Били беше прав, тогава кой знае? Какво допринасяше за един по-силен вълк?

Мислейки, се върнах при колата, а после се отпуснах върху капака и се заиграх с ключовете. Може би бях това, което Лия си мислеше, че е. По някакъв начин бях мъртъв, а това не бива да се предава на следващо поколение. Или, може би, беше просто това, че животът ми е една голяма, жестока шега и нямаше с изход от кулминационната точка.

— Хей, добре ли си? Ехо? Ти там, с откраднатата кола.

Отне ми секунда да осъзная, че гласът говореше на мен, а след това още една секунда, за да реша да вдигна главата си.

Едно познато на външен вид момиче се взираше в мен, изражението ѝ бе някак загрижено. Знаех защо разпознах лицето ѝ — вече го бях сложил в списъка. Светла, червеникаво-златна коса, хубава кожа, няколко златни лунички на бузите и носа ѝ, и очи с цвят на канела.

— Ако се чувстваш толкова разкаян от кражбата на колата — каза тя и се усмихна, така че на брадичката ѝ се появи трапчинка. — Винаги можеш да се предадеш.

— Взета е на заем, не е открадната — казах остро. Гласът ми звучеше ужасно — сякаш бях плакал за нещо. Беше притеснително.

— Разбира се, това ще издържи в съда.

Намръщих се.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Всъщност не. Пошегувах се за колата, да знаеш. Просто... изглеждаш наистина разстроен за нещо. О, здравей, аз съм Лизи.

Тя протегна ръката си.

Гледах я, докато не я остави да се спусне.

— Както и да е — каза тя неловко. — Просто се чудех дали мога да помогна. Преди малко изглеждаше така, сякаш търсиш някого.

Посочи парка и сви раменете си.

— Да.

Тя чакаше.

Въздъгнах.

— Не се нуждая от помощ. Тя не е тук.

— О. Съжалявам.

— Аз също — промърморих аз.

Погледнах отново към момичето. Лизи. Тя беше хубава. Достатъчно мила, за да се опита да помогне на един нацупен непознат, който изглеждаше като луд. Защо тя не можеше да е избраната? Защо всичко трябваше да е толкова сложно? Мило момиче, хубаво, един вид забавно. Защо не?

— Това е красива кола — каза тя. — Наистина е позор, че вече не ги правят. Имам предвид оформлението на шасито на Вентидж също е великолепно, но просто има нещо във Ванкуиша...

Мило момиче, което познава колите. Уоу. Вгледах се по-усилено в лицето ѝ, като копнеех да знам как да го накарам да проработи. Хайде, Джейк — маркирай вече.

— Как е на каране? — попита тя.

— Не би повярвала — казах ѝ аз.

Тя се ухили с трапчинката в усмивката ѝ, несъмнено доволна, че е измъкнала почти цивилизован отговор от моя страна, а аз ѝ отвърнах с една неохотна усмивка.

Но усмивката ѝ не направи нищо относно режещите остриета, които драскаха нагоре — надолу в тялото ми. Без значение колко го исках, животът ми нямаше да се съедини с някого просто така.

Не бях на по-здравословното място, към което ме беше насочила Лия. Не бях в състояние да се влюбя като нормален човек. Не и когато кървах по някого другого. Може би — ако бяха минали 10 години, откакто сърцето на Бела беше мъртво, а аз изстрадал целия опечален процес, и бях излязъл от това отново цял — може би тогава щях да мога да предложа на Лизи да се повози в бързата кола, да поговорим за марки и модели, да науча нещо за нея и да видя дали ще я харесам като човек. Но сега това нямаше да се случи.

Магията нямаше да ме спаси. Просто трябваше да приема мъченията като мъж. Да ги преглътна.

Лизи чакаше, може би надявайки се да ѝ предложи разходка. Или може би не.

— По-добре да върна колата на момчето, от което я заех — промърморих аз.

Тя се усмихна отново.

— Радвам се да чуя, че отново ставаш порядъчен.

— Мда, ти ме убеди.

Тя ме гледа как се качих в колата, все още един вид загрижена. Вероятно изглеждах като някого, който ще да се метне с колата от някоя скала. Кое то може би щях да направя, ако този вид ход щеше да проработи при един върколак. Тя помахаш веднъж, а очите ѝ проследиха колата.

Отначало карах по-разумно по обратния път. Не бързах. Не исках да стигна там, където отивах. Обратно в къщата, обратно в гората. Обратно при болката, от която бягах. Обратно към това да бъда напълно сам с нея.

Добре, това беше мелодраматично. Нямах да съм напълно сам, но това бе лошо нещо. Лия и Сет щяха да страдат с мен. Бях доволен, че Сет нямаше да страда дълго. Детето не заслужаваше душевното му спокойствие да бъде съсипано. Нито пък Лия, но в нейния случай беше нещо, което тя разбираше. Нищо ново относно болката на Лия.

Въздъгнах дълбоко, когато се замислих какво искаше Лия от мен, защото сега знаех, че щеше да го получи. Все още ѝ бях ядосан, но не можех да игнорирам факта, че бих могъл да направя живота ѝ по-лесен. И сега, когато я познавах по-добре, си помислих, че тя вероятно би направила това за мен, ако местата ни бяха разменени.

Най-малкото, щеше да е интересно, а също и странно, да имам Лея за приятел. Доста щяхме да значим един друг, това беше сигурно. Тя нямаше да е тази, която да би ме оставила да се въргалям, но мислех, че това е хубаво нещо. Вероятно щях имам нужда от някого, който да ме сритва по задника от време на време. Но когато станеше въпрос за това, тя наистина бе единственият приятел, който имаше някаква възможност да разбере през какво преминавах сега.

Помислих си за лова тази сутрин и за това колко близки бяха умовете ни за този един момент. Не беше нещо лошо. Различно. Малко страшно, малко неловко. Но също така и приятно, по един странен начин.

Нямаше нужда да съм напълно сам.

И знаех, че Лия е достатъчно силна, за да посрещне заедно с мен месеците, които идваха. Месеци и години. Уморих се да мисля за това. Почувствах се сякаш се вирах отвъд океан, който щеше да се наложи да преплувам от бряг до бряг, преди отново да мога да си почина.

Толкова много време, което идваше и толкова малко, което оставаше, преди това да започне. Преди да се хвърля в този океан. Малко повече от три дни и половина, и ето ме мен, пропиляващ малкото време, което имах.

Отново започнах да карам прекалено бързо.

Видях Сам и Джаред да наблюдават от двете страни на пътя, докато се движех нагоре по пътя към Форкс. Тя бяха добре скрити в гъстите клони, но ги очаквах и знаех какво да търся. Кимнах, когато прелетях край тях, без да се замислям какво ли бяха съчинили относно едnodневната ми екскурзия.

Също кимнах на Лия и Сет, когато завих по пътя на Кълън. Беше започнало да се смрачава и облаците бяха гъсти от тази страна на тесния пролив, но видях очите им да блестят от светлината на фаровете. Щях да им обясня по-късно. Щях да имам предостатъчно време за това.

Беше изненада да открия Едуард да ме чака в гаража. Не го бях виждал далеч от Бела дни наред. По лицето му можех да кажа, че нищо лошо не й се бе случило. Всъщност, изглеждаше по-спокоен от преди. Стомахът ми се сви като си спомних откъде идваше спокойствието.

Беше прекалено болезнено това, че при всичкото ми премисляне, бях забравил да разбия колата му. Е, добре. Вероятно нямаше да понеса да нараня тази кола, така или иначе. Може би и той знаеше това, когато ми я даде...

— Няколко неща, Джейкъб — каза той веднага щом изключих двигателя.

Поех дълбоко въздух и го задържах за момент. После, бавно излязох от колата и му хвърлих ключовете.

— Мерси за заема — казах кисело. Очевидно, трябваше да се отплатя. — Какво искаш сега?

— Първо... знам колко против си това да използваш авторитета си в глутницата, но...

Мигнах, учуден, че той дори би си представил да започне точно с това.

— Какво?

— Ако не можеш или не искаш да контролираш Лия, тогава аз...

— Лия? — прекъснах аз, говорейки през зъби. — Какво е станало?

Лицето на Едуард беше строго.

— Тя дойде да види защо си си тръгнал толкова внезапно. Опитвах се да ѝ обясня. Предполагам, че не е прозвучало правдоподобно.

— Какво направи тя?

— Тя премина в човешката се форма и...

— Наистина? — прекъснах отново аз, този път шокиран. Не можех да анализирам това. Лия да спре да бъде предпазлива в леговището на врага?

— Тя искаше да... говори с Бела.

— С Бела?

Тогавя Едуард внезапно се раздразни.

— Няма да позволя Бела да бъде разстройвана така отново. Не ми пука колко оправдана си мисли Лия, че е! Не я нараних — разбира се, че не бих — но ще я изхвърля от къщата, ако се случи отново. Ще я метна отвъд реката...

— Почакай. Какво каза тя? — нищо от това нямаше смисъл.

Едуард пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Лия беше ненужно груба. Няма да се преструвам, че разбирам защо Бела не е способна да те остави, но знам, че не се държи така, за да те нарани. Тя страда много от болката, която причини, както на теб, така и на мен, когато те помоли да останеш. Това, което Лия каза, беше ненужно. Бела се разплака...

— Почакай... Лия е викала на Бела заради мен?

Той кимна остро.

— Ти беше доста буйно защитен.

— Не съм я молил да го прави.

— Знам.

Извъртях очи. Разбира се, че знаеше. Той знаеше всичко.

Но това определено бе нещо за Лия. Кой би повярвал? Лия да влезне в дома на кръвопиец като човек, за да се оплаква как са се отнасяли с мен.

— Не мога да обещаая да контролирам Лия — казах му аз. — Няма да направя това. Но ще говоря с нея. И не мисля, че ще това ще се повтори. Лия не е от тези, които премълчават, така че вероятно днес си е казала всичко и така ѝ е олекнало.

— Така бих казал.

— Както и да е, ще поговоря и с Бела. Няма нужда тя да се чувства зле. Това зависи от мен.

— Вече ѝ казах това.

— Разбира се, че си. Тя добре ли е?

— Сега спи. Роуз е с нея.

Значи психопатката беше „Роуз“ сега. Напълно бе преминал на тъмната страна.

Той игнорира тази мисъл, продължавайки с по-пълен отговор на въпроса ми.

— Тя е... по-добре в някои отношения. Настрани от дългата, гневна реч на Лея и вината като последствие.

По-добре. Защото Едуард чуваше чудовището, сега всичко беше много нежно. Фантастично.

— Малко повече от това е — промърмори той. — Сега, когато мога да разбера мислите на детето, е очевидно, че той или тя има забележително развити умствени способности. Може да ни разбере, поне до някаква степен.

Зяпнах.

— Ти сериозно ли?

— Да. То явно има смътно усещане за това какво я наранява. Опитва се да го избегне, доколкото е възможно. То... я обича. Вече.

Ококорих се срещу Едуард, чувствайки се сякаш очите ми можеха да изскочат от орбитите си. При този отказ да повярвам, можех веднага да видя, че това бе критичния фактор. Това бе променило Едуард — чудовището го бе убедило в тази любов. Той не можеше да мрази това, което обичаше Бела. Всъщност, вероятно затова и не можеше да мрази мен. Въпреки това, имаше голяма разлика. Аз не я убивах.

Едуард продължи, сякаш не беше чул всичко това.

— Вярвам, че развитието е по-голямо, отколкото бяхме преценили. Когато Карлайл се върне...

— Не са се върнали? — прекъснах остро аз. Помислих си за Сам и Джаред, които наблюдаваха пътя. Щеше ли да им стане любопитно относно това какво се случва?

— Алис и Джаспър се върнаха. Карлайл прати цялата кръв, с която е успял да се сдобие, но не беше толкова много, колкото се надяваше. Бела ще използва този запас за още един ден, с начина, по

който апетита ѝ се усилва. Карлайл се задържа, за да намери друг източник. Не мисля, че сега това е необходимо, но той иска да бъде подготвен за всяка възможност.

— Защо да не е необходимо? А ако има нужда от още?

Можех да кажа, че той внимателно наблюдаваше реакцията ми, докато обясняваше.

— Опитвам се да убедя Карлайл да извади бебето веднага щом се върне.

— Какво?

— Детето изглежда се опитва да избегне грубите движения, но е трудно. Станало е прекалено голямо. Лудост е да чакаме, след като е напълно развито, въпреки това, което Карлайл бе предположил. Бела е прекалено крехка, за да отлагаме.

Коленете ми продължиха да омекват. Първо, разчитах толкова много на омразата на Едуард към нещото. Сега осъзнах, че мислех за онези четири дни като нещо сигурно. Бях заложил на тях.

Безкрайният океан от скръб се простря пред мен.

Опитах се да затая дъх.

Едуард чакаше. Вгледах се в лицето му, докато се съвземах, разпознавайки друга промяна там.

— Мислиш, че тя ще успее — прошепнах аз.

— Да. Това бе другото нещо, за което исках да говоря с теб.

Не можех да кажа нищо. След миг той продължи.

— Да — каза отново той.

— Да чакаме, както и направихме, за да бъде детето готово, това беше ненормално опасно. Във всеки момент може да е прекалено късно. Но ако се намесим, ако действаме бързо, не виждам причина защо да не мине добре. Да познавам ума на детето е невероятно полезно. За щастие, Бела и Роуз са съгласни с мен. Сега, когато ги убедих, че е безопасно за детето, ако действаме, няма защо да не позволим на това да сработи.

— Кога ще се прибере Карлайл? — попитах аз, все пак шептейки. Още не бях дошъл на себе си.

— До утре по обяд.

Коленете ми се пристегнаха. Трябваше да хвана колата, за да се задържа прав. Едуард се протегна сякаш предлагаше опора, но после го премисли по-добре и отпусна ръката си.

— Съжалявам — прошепна той. — Наистина съжалявам за болката, която ти причинява всичко това, Джейкъб. Въпреки че ме мразиш, трябва да призная, че не чувствам същото към теб. Мисля за теб като за... брат по много начини. Другар по оръжие, най-малкото. Но Бела ще оцелее. — Когато каза това, гласът му бе свиреп, дори яростен. — И знам, че това е нещото, което наистина те интересува.

Вероятно бе прав. Беше трудно да се каже. Виеше ми се свят.

— Омразно ми е да правя това сега, когато вече ти идва в повече, но очевидно има малко време. Трябва да те помоля за нещо — да те умолявам, ако трябва.

— Нищо не ми остана — задавих се аз.

Той вдигна ръката си отново, сякаш за да я постави на рамото ми, но после, както и преди, я отпусна и въздъхна.

— Знам колко много си дал — каза тихо той. — Но това е нещо, което имаш, и то само ти. Моля това от истинския Алфа, Джейкъб. Моля за това от наследника на Ефраим.

Далеч бях от възможността да отговоря.

— Искам разрешението ти да се отклоня от това, което сме се уговорили в договора си с Ефраим. Искам да ни позволиш едно изключение. Искам разрешението ти да спася живота ѝ. Знаеш, че така или иначе ще го направя, но не искам да нарушавам обещанието си към теб, ако има някакъв начин да го избегна. Никога не сме възнамерявали да се връщаме към нашата природа, и не го правим лекомислено сега. Искам разбирането ти, Джейкъб, тъй като знаеш точно защо правим това. Искам съюзът между семействата да оцелее, когато това приключи.

Опитах се да преглътна.

„Сам“, помислих си аз. „Сам е този, от когото се нуждаеш.“

— Не. Авторитетът е приписан на Сам. Той принадлежи на теб. Ти никога няма да му го отнемеш, но никой освен теб не може да се съгласи законно с молбата ми.

— Решението не е мое.

— Твое е, Джейкъб, и ти го знаеш. Думата ти относно това ще ни осъди или ще ни оневини. Само ти можеш да ми дадеш това.

— Не мога да мисля. Не знам.

— Нямаме много време.

Той погледна бегло назад към къщата.

Не, нямаше време. Няколкото ми дни се бяха превърнали в няколко часа.

— Не знам. Нека помисля. Само ми дай минута, става ли?

— Добре.

Тръгнах към къщата и той ме последва. Лудост, колко просто беше да вървя през тъмнината с вампир зад себе си. Не се чувствах в опасност, или дори некомфортно, наистина. Чувствах се, сякаш вървах до когото и да било. Е, някой, който миришеше лошо.

Имаше движение в храста, разположен на ръба на голямата ливада, а после ниско скимтене. Сет сви рамене в папратта и дойде със скокове до нас.

— Здравей, хлапе — промърморих аз.

Той наклони глава и аз потупах рамото му.

— Всичко е наред — излъгах аз. — Ще ти разкажа по-късно. Съжалявам, че те изоставих така.

Той ми се ухили.

— Хей, кажи на сестра си да престане веднага, ясно? Стига толкова.

Сет кимна веднъж.

Този път го бутнах по рамото.

— Връщай се на работа. Ще те сменя след малко.

Сет се опря до мен, бутайки ме обратно, а после препусна с всички сили към дърветата.

— Той има един от най-чистите, искрени, мили умове, които някога съм чувал — промърмори Едуард, когато Сет не се виждаше. — Късметлия си, че споделяш мислите си с него.

— Знам това — изсумтях аз.

Тръгнахме към къщата и главите и на двама ни рязко се вдигнаха, когато чухме звука от това как някой смучеше през сламка. Тогава Едуард се забърза. Втурна се към стълбите и изчезна.

— Бела, скъпа, мислех че спиш — чух го да казва. — Съжалявам, не трябваше да тръгвам.

— Не се притеснявай. Просто толкова ожаднях, че това ме събуди. Добре, че Карлайл носи още. Детето ще се нуждае от това, когато излезе от мен.

— Правилно. Това е добро предположение.

— Чудя се дали ще иска нещо друго — замисли се тя.

— Предполагам, че ще разберем.

Минах през вратата.

Алис каза:

— Най-накрая — а очите на Бела проблеснаха към мен. Тази вбесяваща, неустоима усмивка прекоси лицето ѝ за секунда. После трепна и лицето ѝ се сниши. Устните ѝ се нацупиха, сякаш се опитваше да не заплаче.

Искаше ми се да ударя Лия право в тъпата ѝ уста.

— Здравсти, Бела — казах бързо аз.

— Как я караш?

— Добре съм — каза тя.

— Голям ден е днес, а? Много нови неща.

— Не е нужно да правиш това, Джейкъб.

— Не знам за какво говориш — казах аз, отивайки да седна на облегалката за ръка на дивана, до главата ѝ. Едуард вече бе там на пода.

Тя ме погледна укорително.

— Толкова съ... — започна да казва тя.

Стиснах устните ѝ между палеца и показалеца си.

— Джейк — смънка тя, опитвайки се да избута ръката ми. Опитите ѝ бяха толкова слаби, че бе трудно да повярвам, че наистина се опитва.

Поклатих глава.

— Можеш да говориш, когато не си глупава.

— Добре, няма да го казвам — смънка тя.

Дръпнах ръката си.

— Съжалявам! — довърши бързо тя, а после се ухили.

Завъртях очи, а след това ѝ се усмихнах.

Когато се вгледах в очите ѝ, видях всичко, което бях търсил в парка.

Утре тя щеше да е някой друг. Но за щастие жива, а това беше от значение, нали? Тя щеше да ме гледа със същите очи, до някаква степен. Щеше да се усмихва със същите устни, или почти. Все още щеше да ме познава по-добре от всеки друг, който е имал пълен достъп до същността на ума ми.

Лия можеше да е интересен другар, може би дори истински приятел — някой, който да остане с мен. Но тя не беше най-добрият

ми приятел, по начинът, по който беше Бела. Настрани от невъзможната любов, която изпитвах към Бела, също така я имаше и другата връзка, и тя бе чак до костите ми.

Утре тя щеше да е мой враг. Или мой съюзник. И, очевидно, тази разлика зависеше от мен.

Въздъгнах.

— Добре! — Помислих си аз, като отстъпих и последното нещо, което имах. Това ме накара да се почувствам празен. „Давай. Спаси я. Като наследник на Ефраим, имаш разрешението ми, думата ми, че това няма да наруши договора. Останалите просто ще трябва да винят мен. Прав си — не могат да отрекат, че е мое право да се съглася на това.“

— Благодаря ти.

Шепотът на Едуард бе достатъчно тих, че Бела да не чуе нищо. Но думите бяха толкова пламенни, че с ъгълчетата на очите си видях, че останалите вампири се обърнаха, за да погледнат.

— Значи — попита Бела, опитвайки се да е небрежна. — Как мина денят ти?

— Чудесно. Излязох да шофирам. Помотах се в парка.

— Звучи хубаво.

— Разбира се, разбира се.

Изведнъж тя направи гримаса.

— Роуз? — помоли тя.

Чух Блонди да се кикоти.

— Отново?

— Мисля, че съм изпила половин литър през последния час — обясни Бела.

Едуард и аз се мръднахме от пътя, докато Розали дойде да повдигне Бела от креслото и да я отведе в банята.

— Може ли да ходя? — попита Бела. — Краката ми са достатъчно вдървени.

— Сигурна ли си? — попита Едуард.

— Роуз ще ме хване, ако се препъна в краката си. Което се случва доста лесно, откакто не мога да ги виждам.

Розали изправи внимателно Бела на крака, държейки ръцете си изцяло върху раменете ѝ. Бела протегна ръцете си пред себе си, трепвайки леко.

— Чувствам се добре — въздъгна тя. — Ъх, но съм огромна.

Наистина беше. Коремът ѝ беше направо континент.

— Още един ден — каза тя и потупа корема си.

Не можех да предотвратя болката, която премина през мен във внезапен, пробождащ изблик, но се опитах да я държа на разстояние от лицето си. Можех да я скрия за още един ден, нали?

— Добре тогава. Упс — о, не!

Купата, която Бела бе оставила на дивана се прекатури на една страна, тъмната червена кръв се разля по бледата тъкан.

Автоматично, въпреки че имаше други ръце, които я превъзхождаха, Бела се наведе, за да я хване.

Чу се най-странният, заглушен, разцепващ звук от центъра на тялото ѝ.

— О! — изпъшка тя.

А после се отпусна напълно, падайки на пода. Розали я хвана в същия момент, преди да успее да падне. Едуард също беше там, с протегнати ръце, мръсотията на диване бе забравена.

— Бела? — попита той, а после очите му се разконцентрираха и паниката прекоси чертите му.

Половин секунда по-късно Бела изпищя.

Не беше просто писък, беше страшен крясък от агония. Ужасяващият звук завърши с бълбукане и очите ѝ се завъртяха навътре. Тялото ѝ потрепери, обвито от ръцете на Розали, а после Бела избълва фонтан от кръв.

18. НЕ СЪЩЕСТВУВАТ ДУМИ ЗА ТОВА

Тялото на Бела, покрито с червено, рязко започна да се тресе в ръцете на Розали, все едно някой беше пуснал ток през него. През цялото време лицето ѝ беше празно — в безсъзнание. Това, което я движеше беше дивото мятане, което идваше от средата на тялото ѝ. Докато тя се тресеше, силни щраквания и изпуквания поддържаха гърчовете ѝ. Розали и Едуард замръзнаха за най-кратката половин секунда и се раздвижиха. Розали обвини тялото на Бела в ръцете си и крещейки, толкова бързо, че беше трудно да се различат отделните думи, тя и Едуард се изстреляха по стълбите и към втория етаж. Изтичах след тях.

— Морфин! — Едуард извика към Розали.

— Алис, набери на Карлайл! — изкрещя Розали.

Стаята в която ги последвах, изглеждаше, като спешно отделение по средата на библиотека. Осветлението беше ярко и бяло. Бела беше на масата под светлината, кожата ѝ изглеждаше призрачна. Тялото ѝ се мяташе, като риба на пясъка. Розали притисна Бела надолу, рязко дърпайки и късайки дрехите ѝ, докато Едуард забиваше спринцовка в ръката ѝ.

Колко пъти си я бях представял гола? Сега не можех да я погледна. Страхувах се да запазя тези спомени в главата си.

— Какво става, Едуард?

— Той се задушава!

— Сигурно плацентата се е отлепила!

Някъде там, Бела се събуди. Тя отговори на думите им със писък, който се заби в ушите ми.

— Извадете го! — крещеше тя. — Не може да диша! Направете го, сега!

Видях червените точки да изскачат, когато писъкът ѝ спуска кръвоносните съдове в очите ѝ.

— Морфинът... — изръмжа Едуард.

— Не! Веднага! — нова струя кръв заглуши това, което тя пицеше. Той отчаяно държеше главата и изправена, опитвайки се да

прочисти устата ѝ за да може да диша.

Алис се втурна в стаята и закачи малка синя слушалка под костта на Розали. След това Алис отстъпи, златните ѝ очи разширени и пламтящи, докато Розали съскаше като обезумяла по телефона.

На силната светлина, кожата на Бела изглеждаше по-мрава и черна, отколкото бяла. Тъмно червено се просмукваше под кожата през огромната потръпваща издутина на стомаха ѝ. В ръката на Розали се появи скалпел.

— Остави морфина да се разпространи — Едуард ѝ крещеше.

— Няма време — изсъска Розали — Той умира!

Ръката и се доближи до корема на Бела и ярко червена струя шурна от мястото, където беше пробила кожата. Като, че ли някой беше обърнал пълна кофа или кранчето беше пуснато докрай. Бела трепна, но не изпищя. Все още се давеше.

И тогава, Розали загуби концентрация. Видях как изражението ѝ се промени, видях как устните ѝ се отдръпнаха оголвайки зъбите ѝ, а черните ѝ очи проблеснаха от жажда.

— Роуз, не! — изръмжа Едуард, но ръцете му бяха заети, докато се опитваше да изправи Бела за да може да диша.

Хвърлих се към Розали, прескачайки масата, без да си правя труда да се преобразявам. Когато ударих каменното ѝ тяло, поваляйки я към вратата, усетих скалпела да се забива дълбоко в лявата ми ръка. Дясната ми длан се размаза в лицето ѝ, заключвайки челюстта ѝ и блокирайки въздушните ѝ пътища.

Възползвах се от контрола върху лицето на Розали, за да обърна тялото ѝ в позиция, в която мога да я изритам в стомаха. Беше все едно ритам бетон. Тя полетя към рамката на вратата, огъвайки част от нея. Малката слушалка в ухото ѝ се разби на малки парченца. Алис вече беше там, теглейки я за гърлото за да я изведе в коридора.

Трябваше да призная на Русокосата — не се опитваше да се бие с нас. Искаше да победим. Остави ме да я разхвърлям така, за да спаси Бела. Е, да спаси онова нещо.

Изтръгнах острието от ръката си.

— Алис, изведи я от тук! — извика Едуард. — Заведи я при Джаспър и я дръж там! Джейкъб, имам нужда от теб!

Не гледах как Алис довършва работата. Обърнах се към операционната маса, където Бела вече посиняваше, очите ѝ бяха

разширени и втречени.

— Сърдечен масаж? — Едуард изръмжа, бързо и изискващо.

— Да!

Опитах се набързо да преценя лицето му, търсейки някакъв знак, че ще реагира като Розали. Но там имаше само целенасочена ярост.

— Накарай я да диша! Трябва да го извадя, преди...

Друго разтрошаващо щракване излезе от тялото ѝ, най-силното до момента, толкова силно, че и двамата замръзнахме шокирани, чакащи писъкът ѝ. Нищо. Краката ѝ, до този момент свити в агония, сега се отпуснаха в неестествена позиция.

— Гръбнакът ѝ — той се задави от ужас.

— Извади го от нея! — изръмжах аз, хвърляйки скалпела към него. — Сега вече, няма да усети нищо!

Наведох се над главата ѝ. Устата ѝ изглеждаше празна, за това притиснах устните си към нейните и изпълних белия ѝ дроб с въздух. Усетих тялото ѝ да се повдига, следователно нищо не блокираше гърлото ѝ.

Устните ѝ имаха вкус на кръв.

Можех да чуя как сърцето ѝ бие, неравномерно. Поддържай го, помислих си яростно към нея, издишайки нов порив въздух в тялото ѝ. Обеща ми. Накарай сърцето си да бие.

Чух мекия, мокър звук на скалпела да преминава през стомаха ѝ. Повече кръв капеше по пода.

Следващият звук ме разтърси, неочакван, ужасяващ. Като разкъсване на метал. Звукът ме върна към нощта на поляната, преди толкова много месеца, раздиращия звук на новородените, разкъсвани на парчета. Погледнах и видях лицето на Едуард притиснато към подутината. Вампирски зъби — сигурен начин да пробиеш вампирска кожа.

Побиха ме тръпки, докато издишах още въздух в Бела.

Тя се закашля към мен, мигаше, въртейки очи сляпо.

— Стой с мен, Бела! — извиках ѝ — Чуваш ли ме? Остани! Няма да ме изоставиш. Накарай сърцето си да бие!

Очите ѝ се завъртяха, търсейки мен или него, но не виждаха нищо.

Въпреки това се вгледах в тях, задържайки погледа си там.

Изведнъж тялото ѝ замръзна под ръцете ми, въпреки, че продължаваше да диша и сърцето ѝ все още биеше. Осъзнах, че тишината означаваше, че е свършило. Сигурно е излязло от нея.

И то беше.

— Ренесме — прошепна Едуард.

Значи, Бела не е била права. Не беше момчето, което си представяше. Каква изненада. Тя за какво ли не грешеше?

Не отместих поглед от зачервените ѝ очи, но усетих ръцете ѝ леко да се вдигат.

— Нека аз... — прошепна тя с дрезгав глас — Дай ми я.

Трябваше да се досетя, че той винаги би и дал това, което искаше, без значение колко глупаво беше то. Но не съм си представял, че ще я послуша сега. За това и не се опитах да го спра.

Нещо топло докосна ръката ми. Това трябваше да привлече вниманието ми. Нищо не беше топло за мен.

Но не можеш да отделя погледа си от лицето на Бела. Тя мигна и се загледа, най-после виждайки нещо. Изстена странно, слабо напяване.

— Ренес... ме. Толкова... красива.

И тогава ахна — ахна от болка.

Докато погледна, вече беше прекалено късно. Едуард беше грабнал топлото кърваво нещо от ръцете ѝ. Очите ми пробягаха по кожата ѝ. Беше почервеняла от кръвта — кръвта, която излезе от устата ѝ, кръвта по съществуването и прясна кръв избликваше от един малък белег, над лявата ѝ гърда, с формата на двоен полумесец.

— Ренесме, не — измърмори Едуард, сякаш учеше малкото чудовище на обноски.

Не погледнах нито един от двамата. Гледах само Бела, докато очите ѝ се извъртяха назад.

С един последен слаб удар, сърцето ѝ се поколеба и затихна.

Тя пропусна половин удар и тогава ръцете ми бяха на гръдния ѝ кош, правейки сърдечен масаж. Броях в главата си, опитвайки се да поддържам ритъм. Едно. Две. Три. Четири.

Прекъснах за една секунда, за да напълня дробовете ѝ с въздух.

Не виждах нищо. Очите ми бяха мокри и замъглени. Но бях много чувствителен към звуците в стаята. Неохотното туп-туп на сърцето ѝ под настоящите ми ръце, ударите на собственото ми сърце

и още едно — неравномерни удари, прекалено бързи, прекалено слаби. Не можех да им намеря място.

Насилих още въздух в гърлото на Бела.

— Какво чакаш? — въздъгнах аз, задъхано, помпайки сърцето й.

Едно. Две. Три. Четири.

— Вземи бебето — бързо каза Едуард.

— Изхвърли го през прозореца — Едно. Две. Три. Четири.

— Дай я на мен — чу се тих мелодичен глас от вратата.

Аз и Едуард изръмжахме в един и същ момент.

Едно. Две. Три. Четири.

— Контролирам се — обеща Розали — Дай ми бебето, Едуард.

Ще се погрижа за нея, докато Бела...

Дишах вместо Бела, по време на размяната. Неравномерното туп-туп-туп затихна с разстоянието.

— Мръдни си ръцете, Джейкъб.

Вдигнах поглед от белите очи на Бела, все още помпайки сърцето й. Едуард имаше спринцовка в ръката си — цялата сребърна, сякаш бе направена от стомана.

— Какво е това?

Каменната му ръка избута моята от пътя му. Чу се тихо хрускане, когато ударът му счупи малкия ми пръст. В същия момент, той заби иглата право в сърцето й.

— Отровата ми — отговори той, докато натискаше буталото.

Можех да чуя удара на сърцето й, все едно беше пуснал ток през нея.

— Продължавай да го поддържаш — заповяда той. Гласът му беше леден, мъртъв. Свиреп и нехаен. Като че ли беше машина.

Пренебрегнах болката от заздравяващият ми пръст и отново започнах масажа. Беше по-трудно, сякаш кръвта й се втвърдяваше — по-гъста и по-бавна. Докато тласках сега гъстата кръвта през артериите й, наблюдавах какво прави той.

Изглеждаше сякаш я целува, докосваше устните си към гърлото й, китките й, към вътрешността на ръката й. Но можех да чуя сочното разкъсване на кожата и докато зъбите му я пробиваха, отново и отново, вкарвайки отрова в системата й, на колкото се може повече места. Видях бледият му език да преминава през кървящите рани, но преди това да ме отврати или ядоса, осъзнах какво правеше. Там където

езикът му разнесе отровата върху кожата ѝ, тя се затваряше. Задържайки отровата и кръвта в тялото ѝ.

Издишах още въздух в устата ѝ, но там нямаше нищо. Безжизненото повдигане на гърдите ѝ в отговор. Продължих да помпам сърцето ѝ, броейки, докато той работеше над нея обезумяло, опитвайки се да я събере. Всички коне и войни на краля...

Но там нямаше нищо, само аз и той.

Работейки над един труп.

Защото само това беше останало, от момичето, което и двамата обичахме. Това разрушено, обезкръвено, разкъсано тяло. Не можехме да възстановим Бела.

Знаех, че е прекалено късно. Знаех, че е мъртва. Бях сигурен, защото привличането го нямаше. Не виждах никаква причина да седя тук до нея. Тя вече не беше тук. Значи това тяло не значеше нищо за мен. Несъзнателната нужда да бъде до нея беше изчезнала.

Или по-точната дума е, че се беше преместила. Усецах привличането от противоположната посока. От долния етаж, през вратата. Силното желание да се махна от тук и никога, никога да не се върна.

— Тръгвай, тогава — той щракна със зъби и избута ръцете ми, заемайки моето място. Този път, май три пръста бяха счупени.

Изправих ги сковано, без да обръщам внимание на пулсиращата болка.

Той блъскаше мъртвото ѝ сърце по-бързо от мен.

— Тя не е мъртва — изръмжа той — Ще се оправи.

Вече не бях сигурен дали говори на мен.

Обръщайки се, оставяйки го с неговата смърт, тръгнах бавно към вратата. Толкова бавно. Не можех да накарам краката си да се движат по-бързо.

Това беше, значи. Океанът от болка. Другият бряг беше толкова далеч през кипящата вода, че не можех да си го представя, още по-малко да го видя.

Отново се чувствах празен, сега, когато бях загубил целта си. Битката ми да спася Бела продължи толкова дълго. Но тя нямаше да бъде спасена. Съзнателно се беше жертвала, да бъде разкъсана от детето на онова чудовище, така, че битката беше загубена. Всичко свърши.

Потреперих от звука, който се чуваше зад мен, докато слизах по стълбите — звукът на едно мъртво сърце, принудено да бие.

Исках да изсипя белина в главата си и да я оставя да изпържи мозъка ми. Да изгори образите от последните минути на Бела. Щях да понеса мозъчното увреждане, ако щеше да ми помогне да забравя — писъците, кървенето, непоносимото хрущеше и щракването, когато новороденото чудовище я разкъсваше отвътре.

Исках да тичам, да прескоча стълбите и да изтичам през вратата, но краката ми бяха тежки като желязо и чувствах тялото си поизтощено от всякога. Влачех се по стълбите, като куц старец.

Спрях на последното стъпало, събирайки сили да стигна до вратата.

Розали беше с гръб към мен, на чистата част от белия диван, гукайки и мърморейки на увитото в одеяло нещо в ръцете ѝ. Трябва да е чула че спрях, но ме игнорира, залисана в своя момент на откраднато майчинство. Може би сега щеше да е щастлива. Розали получи това, което искаше, а Бела никога нямаше да дойде да вземе съществото от нея. Зачудих се, дали отровната русокоска не се беше надявала на това, през цялото време.

Тя държеше нещо тъмно в ръцете си и от малкия убиец, който държеше се чуваше жадно сучене.

Във въздуха се носеше мирис на кръв. Човешка кръв. Розали го хранеше. Разбира се, че искаше кръв.

С какво друго би могъл да храниш чудовището, което жестоко осакати собствената си майка? Можеше просто да изпие кръвта на Бела. Може би беше.

Докато слушах звука от храненето на малкия ексекютор, силата ми се върна.

Сила и омраза и горещина — червена топлина премина през главата ми, изгаряща, но не изтри нищо. Образите в главата ми бяха като гориво, изграждайки Ада, но отказвайки да бъдат погълнати. Усетих, че цялото ми тяло трепери, но не се опитах да го спра.

Розали не ми обръщаше никакво внимание, напълно погълната от съществото. Така разсеяна, тя нямаше да бъде достатъчно бърза да ме спре.

Сам беше прав. Съществото беше нарушение — съществуването му беше против законите на природата. Черен, бездушен демон. Нещо,

което нямаше право да съществува.

Нещо, което трябваше да бъде унищожено.

Изглежда, все пак, привличането не ме е теглело към вратата. Сега можех да го усетя, насърчавайки ме, дърпайки ме напред. Подтиквайки ме да довърша това, да освободя света от това изчадие.

Когато съществото беше мъртво, Розали щеше да се опита да ме убие и аз щях да се бия. Не бях сигурен, дали щях да имам време да я убия, преди другите да се притекат на помощ. Може би да, може би не. Не ми пукаше особено.

Не ме интересуваеше, дали вълците ще стоят безучастно, ще отмъстят или ще нарекат правосъдието на Кълън честно. Нищо нямаше значение. Всичко от което се интересувах, беше собственото ми правосъдие. Отмъщението ми. Нещото, което уби Бела, нямаше да живее и минута повече.

Ако Бела оцелееше, щеше да ме намрази за това. Щеше да иска лично да ме убие.

Но не ми пукаше. Нея не я интересуваха чувствата ми — остави се да бъде заклана като животно. Защо да мисля за чувствата ѝ?

Тук идваше Едуард. Сега беше прекалено зает, обладан от безумното отрицание, опитвайки се да съживи един труп, за да слуша плановете ми.

Нямаше да имам възможност да изпълня обещанието си към него, освен ако, не бих се обзаложил за това, успеех да спечеля битката срещу Розали, Джаспър и Алис, трима срещу един. Но дори и да успеех, не мисля, че ще имам сили да го убия.

Нямах достатъчно милост в себе си да го направя. Защо да го оставя да избяга от това, което е направил? Не би ли било по-честно, по-приятно, да го оставя да живее с нищо, абсолютно нищо.

Почти се усмигнах, изпълнен с омраза, представяйки си го. Без Бела. Без изчадието убиец. И без, колкото членове на семейството му успеех да убия. Разбира се, сигурно ще сглоби последните, след като няма да съм наоколо да ги изгоря. За разлика от Бела, която никога нямаше да бъде цяла.

Зачудих се, дали съществото, можеше да бъде сглобено. Съмнявах се. То беше част и от Бела, трябва да е наследило малко от нейната уязвимост. Можех да чуя това, в малкото туптене на сърцето му.

Неговото сърце биеше. Нейното не.

Само една секунда беше минала, докато стигах до тези лесни решения.

Трептенето ставаше по-обтегнато и по-бързо. Приведох се, подготвяйки се да скоча към русокосия вампир и да изтръгна, със зъби, съществото от ръцете ѝ.

Розали отново загука на съществото, оставяйки настрана празната метална бутилка и вдигайки съществото във въздуха, за да притисне лицето си към бузата му.

Перфектно. Новата ѝ позиция беше идеална за удара ми. Наведох се и усетих как горещината започва да ме променя, докато привличането към убиеца растеше — беше по-силно от преди, толкова силно, че ми напомни за заповед от Алфа, сякаш щеше да ме смаже, ако не се подчинях.

Този път исках да се подчиня.

Убиецът се вгледа в мен зад рамото на Розали, погледът му по-съсредоточен, отколкото би трябвало да бъде погледът на някой новороден.

Топли кафяви очи, цвета на течен шоколад — същите, каквито бяха очите на Бела.

Треперенето ми спря, топлина премина през мен, по-силна от преди, но различна топлина — не изгаряща.

Излъчваща светлина.

Всичко в мен се изгуби, докато гледах малкото порцеланово лице на бебето полувампир, получовек. Всички... който ме задържаха към живот, бяха разрязани на малки парчета, като да отрежеш връвчиците на един куп балони. Всичко, което ме изграждаше — любовта ми към мъртвото момиче горе, любовта към баща ми, лоялността към новата ми глутница, любовта към по-големите ми братя, омразата към враговете ми, домът ми, именно ми, самият аз — в този момент се откъсна от мен — клъц, клъц, клъц — и се понесе към вселената.

Но аз не бях оставен на течението. Ново въже ме държеше, там където бях.

Не едно, а милиони. Не въжета, а стоманени жици. Милиони стоманени жици, всички ме придържаха към едно нещо — центъра на вселената.

Сега можех да го видя — как вселената се въртеше около тази точка. До този момент не бях виждал симетрията във вселената, но сега изглеждаше доста ясно.

Не гравитацията ме задържаше на мястото ми.

Беше момиченцето в ръцете на русокосия вампир, което ме държеше там.

Ренесме.

От горния етаж се чу нов звук. Единствения звук, който можеше да ме докосне в този безкраен момент. Обезумялото, препускащо туптене... едно променящо се сърце.

ТРЕТА КНИГА: БЕЛА

Обичта е лукс, който можеш да си позволиш едва когато всичките ти врагове са унищожени. Дотогава всеки, когото обичаш е заложник, който саботира куражът ти и покварява преценката ти.

Орсън Скот Кард,
„Империя“

ПРЕДГОВОР

Линията от черно, която вече не бе само кошмар, се приближаваше към нас през ледената мъгла, която се виеше в краката им.

Ще умрем, помислих си аз паникьосано. Бях отчаяна за скъпоценността, която пазех, но дори да помисля за това бе отвличане на вниманието, което не можех да си позволя.

Идваха все по-близо, като черните им роби леко се издуваха от движението. Видях ръцете им да се свиват заплашително. Те се откъснаха един от друг, като не обградиха от всички страни. Бяха повече от нас. Беше свършено.

И тогава, като внезапната светлина на светкавица, цялата сцена изглеждаше различно. И все пак нищо не се бе променило — Волтури все още крачеха към нас, готови да ни убият. Това, което се промени бе как аз виждах картината. Внезапно, жадувах за това. Исках да нападнат. Паниката се превърна кръвожадност, докато се придвижвах приведена напред, с усмивка на лицето, докато тихо ръмжене се откъсна от оголените ми зъби.

19. ИЗГАРЯНЕ

Болката беше зашеметяваща.

Точно това — аз бях зашеметена. Не можех да разбера, не можех да осъзная, какво се случваше.

Тялото ми се опита да отхвърли болката, и бях отново и отново погълната от чернота, която ме откъсваше за цели секунди или дори, може би минути, от агонията, правейки още по-трудно за мен да остана в крак с реалността.

Опитах се да ги разделя.

Не-реалността беше черна и не болеше толкова много.

Реалността беше червена и ме караше да се чувствам сякаш бях разсечена на половина, блъсната от автобус, ударена от боксьор-призьор, прегазена от бикове и потопена в киселина, всичко това, едновременно.

Реалността беше усещането, че тялото ми се извива и подскача, когато дори не беше възможно да помръдна, заради болката.

Реалността беше да знам, че имаше нещо много по-важно от цялото това мъчение, и да не мога да си спомня какво беше то.

Реалността беше дошла толкова бързо.

В един момент всичко беше както би трябвало да бъде. Заобиколена от хора, които обичах. Усмивки. Някак си, колкото и малко вероятно да беше, изглеждаше сякаш щях да получа всичко, за което се бях борила.

И едно малко, незначително нещо се беше объркало.

Бях гледала как чашата ми се преобръща, разливайки тъмна кръв и изцапвайки перфектното бяло, и инстинктивно се бях сетила за инцидента. Бях видяла другата, по-бърза, ръка, но тялото ми бе продължило да се протяга, разтяга...

Вътре в мен, нещо се беше дръпнало в другата посока.

Разкъсваща. Чупеща. Агония.

Тъмнината ме беше завзела, а после беше отмита от вълна мъчение. Не можех да дишам — веднъж вече се бях давила и това тук беше различно; беше прекалено горещо в гърлото ми.

Части от мен се разтрошаваха, разпадаха, разрязваха...

Още тъмнина.

Гласове, този път крещяха, докато болката се завръщаше.

— Плацентата трябва да се е отделила!

Нещо по-остро от нож ме разкъса — думите, въпреки цялото мъчение, имаха смисъл. Отделена плацентата — знаех какво означаваше това. Значеше, че бебето ми умираше вътре в мен.

— Изкарайте го! — изкрещях на Едуард. Защо вече не го беше направил? Не може да диша! Направи го сега!

— Морфинът...

Той искаше да изчака, искаше да ми даде болкоуспокояващи, докато нашето бебе умираше?!

— Не! Сега... — задавих се, неспособна да довърша.

Черни петна покриха светлината в стаята, когато студена точка на нова болка се заби ледено в стомаха ми. Беше грешно — борех се механично да предпазя утробата си, моето бебе, моят малък Едуард Джейкъб, но бях слаба. Дробовете ми ме боляха, кислородът изгаряше.

Болката отново избледня, макар че сега аз се бях закачила за нея. Моето бебе, моето бебе, умиращо...

Колко време беше минало? Секунди или минути? Болката беше преминала. Вцепенена. Не можех да чувствам. Нито все още можех да виждам, но чувах. Отново имаше въздух в дробовете ми, боричкайки се, под формата на грапави балони, нагоре — надолу, по гърлото ми.

— Сега стой с мен Бела! Чуваш ли ме? Остани! Няма да ме оставиш! Продължавай да караш сърцето си да бие!

Джейкъб? Джейкъб, все още тук, все още опитващ да ме спаси.

Разбира се, исках да му кажа. Разбира се, че ще продължавам да карам сърцето си да бие. Не им ли бях обещала и на двамата?

Опитах да почувствам сърцето си, да го намеря, но бях толкова изгубена в собственото си тяло. Не можех да усещам това, което трябваше и нищо не си беше на мястото. Мигнах и намерих очите си. Можех да видя светлината. Не това търсех, но беше по-добре от нищо.

Докато очите ми се бореха да се нагодят, Едуард прошепна:

— Ренесме.

Ренесме?

Не беше бледият и перфектен син от моето въображение? Изпитах моментен шок. И след това, вълна от топлина.

Ренесме.

Принудих устните си да помръднат, накарах балоните въздух в гърлото ми да се превърнат в шепот на върха на езика ми. Насилих вдървените си ръце да се протегнат.

— Позволи ми... дай ми я.

Светлината танцуваше, разбиваща се в кристалните ръце на Едуард. Искрите бяха обагрени с червено, с кръвта, която покриваше кожата му. И още червено в ръцете му.

Нещо малко и борещо се, от което капеше кръв. Той докосна топлото телце до слабите ми ръце, почти сякаш аз я държах. Мократа ѝ кожа беше гореща — като тази на Джейкъб.

Фокусирах погледа си; изведнъж всичко беше абсолютно ясно.

Ренесме не плачеше, но дишаше на бързи, накъсани вдишвания. Очите ѝ бяха отворени, а изражението ѝ бе толкова шокирано, че почти беше смешно. Малката, перфектно кръгла главичка беше покрита с дебел слой заплетени кървави къдрици. Ирисите на очите ѝ бяха познато, но удивително, шоколадово кафяво. Под кръвта, кожата ѝ изглеждаше бледа, кремава слонова кост. Цялата ѝ кожа, освен бузите, които горяха румени.

Мъничкото ѝ лице беше толкова абсолютно съвършено, че ме порази. Беше дори по-красива от баща си. Невероятно. Невъзможно.

— Ренесме — прошепнах аз. Толкова... красива.

Невъзможното лице изведнъж се усмихна — широка, съзнателна усмивка. Иззад розовите като мидички устни имаше пълен комплект от бели млечни зъбки.

Тя наклони главата си надолу, към гърдите ми, заравяйки я в топлината. Кожата ѝ беше топла и копринена, но не се поддаде като моята.

Имаше болка отново — само едно топло прорязване. Ахнах.

И нея я нямаше. Моето бебе с ангелско лице го нямаше никъде. Не можех да я видя или чуя.

— Не! — исках да крещя. — Върни ми я обратно!

Но слабостта беше прекалено много. Ръцете ми за момент бяха като празни гумени маркучи, а след това, бяха просто нищо. Не можех да ги почувствам. Не можех да почувствам себе си.

Тъмнината се втурна пред очите ми, по-силно от преди. Като дебела превръзка за очи, твърда и бърза. Покривайки със смазваща

тежест, не само очите ми, но и цялото ми Аз. Бях изтощена да се съпротивлявам. Знаех, че щеше да е толкова по-лесно да се предам. Да оставя черното да ме избута надолу, надолу, надолу към място където нямаше болка и умора, и безпокойство, и страх.

Ако беше само заради мен, не бих могла да се боря много дълго. Аз бях само човек, с не повече от човешка сила. Бях се опитвала да не изоставам от свръхестественото твърде дълго, както беше казал Джейкъб.

Но това не беше само заради мен.

Ако изберях лесния път сега, да оставя черното нищо да ме изтрие, бих наранила тях.

Едуард. Едуард. Моят и неговият живот бяха омотани в една единствена нишка. Отрежеш ли едната, режеш и двете. Ако него го нямаше, не бих могла да го преживея. Нито пък той, ако ме нямаше мен. А един свят без Едуард изглеждаше напълно безсмислен. Едуард трябваше да съществува.

Джейкъб, който се беше сбогувал с мен отново и отново, но винаги се бе връщал, когато имах нужда от него. Джейкъб, когото бях наранявала толкова много пъти, че беше чисто престъпление. Щях ли отново да го нараня, този път по-тежко от всякога? Беше останал за мен, въпреки всичко. Сега всичко, което беше поискал от мен, беше аз да остана за него.

Но тук беше толкова тъмно, че не можех да видя никое от лицата им. Нищо не изглеждаше нормално. Трудно беше да не се предам така.

Но продължих да се съпротивлявам срещу черното, макар че, беше почти рефлекс. Не се опитвах да го повдигна, просто устоявах, като не му позволявах да ме смачка напълно. Не бях Атлас, а усещах чернотата по-тежка от планета; не можех да понеса тежестта ѝ. Единственото, което можех да направя беше да не бъда напълно заличена.

Това беше нещо като еталон за живота ми — никога не съм била достатъчно силна да се справям с нещата, извън моя контрол, да нападам враговете си, или да ги надбягам. Да избегна болката. Винаги човек и винаги слаба, единственото нещо, което някога съм можела да направя е да продължавам. Да понасям. Да оцелявам.

До този момент това беше достатъчно. Трябваше да е достатъчно и днес. Щях да понеса това, докато дойдеше помощ.

Знаех, че Едуард щеше да направи всичко по силите си. Не би се предал. Нито пък аз.

Успях да удържа чернотата на не съществуването едва на сантиметри.

Все пак не беше достатъчна — тази решителност. Колкото повече време минаваше, а тъмнината печелеше осми и шестнайсети от моите инчове, имах нужда от нещо повече, за да черпя сила от него.

Дори лицето на Едуард не можех да извикам пред очите си. Нито това на Джейкъб, нито на Алис, Розали или Чарли, или Карлайл или Есме... Нищо. Това ме ужаси и се почудих дали не беше твърде късно.

Усещах как се изплъзвам — нямаше за какво да се хвана и задържа.

Не! Трябваше да оцелея това. Едуард зависеше от мен. Джейкъб, Чарли, Алис, Карлайл, Рене, Есме...

Ренесме.

И тогава, макар че все още не можех да видя каквото и да било, изведнъж можех да почувствам нещо. Сякаш бяха крайниците на призрак, аз си представих, че можех отново да почувствам ръцете си. А във тях, нещо малко и твърдо и много, много топло.

Моето бебе. Моят малък побутвач.

Бях успяла. Въпреки нулевата вероятност, аз бях достатъчно силна да остана жива, за да родя Ренесме, да удържа, докато тя беше достатъчно силна да живее без мен.

Почувствах топлото нещо в призрачните ми ръцете толкова реално. Притиснах го по-близо, беше точно където сърцето ми би трябвало да бъде. Знаех, че ще мога да се боря с тъмнината колкото беше нужно, когато държах здраво топлия спомен за дъщеря ми.

Топлината при сърцето ми стана все по-реална и все по-топла. По-гореща. Горещината беше толкова истинска, че беше трудно да повярвам, че си я измислях.

По-горещо.

Сега дори неприятно. Твърде горещо. Твърде, твърде горещо.

Автоматичната ми реакция на това, беше да пусна изгарящото нещо — както когато си хванал откъм грешния край машата за коса. Но в ръцете ми нямаше нищо. Те дори не бяха свити на гърдите ми. Ръцете ми лежах мъртво и неподвижно някъде до мен. Горещината беше вътре в мен.

Изгарянето нарасна — засили се, после отслабна, и после отново се засили докато не надмина всичко, което някога бях изпитвала.

Усетих пулсът си, под сега беснеещия огън в гърдите ми, и осъзнах, че бях намерила сърцето си, точно навреме за да пожелае това да не беше ставало. Да пожелае да бях прегърнала мрака, докато още бях имала възможност. Исках да вдигна ръце, да разкъсам с нокти гърдите си и да изтръгна сърцето си — бях готова на всичко, само да се отърва от това мъчение. Но не можех да помръдна ръцете си, не можех да мръдна дори един от изгубените си пръсти.

Джеймс, който смачква кракът ми. Това не беше нищо. Това беше отдих на меко легло от пера. Бих понесла това сега, сто пъти. Сто удара. Бих ги поела и бих била благодарна.

Бебето, което чупеше, ритайки, ребрата ми, проправяйки пътя си през мен, парче по парче. Това не беше нищо. Беше като да се носиш по повърхността на разхлаждащ басейн. Бих приела това хиляди пъти. И бих била благодарна.

Огънят лумна още по-горещ и исках да крещя. Да се моля на някого да ме убие сега, на момента, преди да трябва да съм живяла и секунда повече в тази болка. Но не можех да помръдна устните си. Тежестта все още беше там, притискайки ме.

Осъзнах, че не тъмнината ме натискаше надолу; беше тялото ми, толкова тежко. То ме погребваше в пламъците, които разяждаха сърцето ми, за да излязат от него, за да се разпространят, носейки невъзможна болка, по раменете и стомаха ми, обгаряйки всичко по пътя си към гърлото ми, облизвайки лицето ми.

Защо не можех да помръдна? Защо не можех да викам? Това не беше част от историите.

Умит ми беше непоносимо ясен — изострен от свирепата болка, и видях отговора почти веднага след като можех да формирам въпросите.

Морфинът.

Сякаш беше преди хиляди живота, когато обсъждахме това — Едуард, Карлайл и аз. Едуард и Карлайл се бяха надявали, че достатъчно болкоуспокояващи щяха да помогнат да се преборя с болката от отровата. Карлайл беше опитал с Емет, но отровата вече горяла преди лекарството, запечатвайки вените му. Не беше имало време да се разпространи.

Бях държала лицето спокойно, бях кимнала и бях благодарила на рядко щастливата ми звезда, че Едуард не можеше да чете мислите ми.

Защото преди вече бях имала морфин и отрова в организма си и знаех истината. Знаех, че упойката на лекарство беше напълно безсмислена, докато отровата гореше във вените ми. Но не бе имало никакъв шанс да спомена този факт. Нищо, което би го разубедило още повече да ме промени.

Не бях предполагала, че морфинът би имал такъв ефект, че по този начин ще ме прикове и остави безгласна. Че ще ме парализира, докато изгарях.

Знаех всички истории. Знаех, че Карлайл беше останал достатъчно тих, докато е изгарял, за да не бъде открит. Знаех, че, според Розали, нямаше никаква полза от крещене. И затова, се бях надявала да бъда като Карлайл. Че ще появам на думите на Розали и ще си държа устата затворена. Защото знаех, че всеки избягал от устните ми вик щеше да измъчва Едуард.

Сега, факта, че желанието ми се беше изпълнило, ми изглеждаше като някаква ужасна шега.

Ако не мога да викам, как бих могла да им кажа да ме убият?

Всичко, което исках беше да умра. Никога да не се бях раждала. Цялото ми съществуване не тежеше повече от тази болка. Не си заслужаваше да я преживявам дори и миг повече.

Оставете ме да умра, оставете ме да умра, оставете ме да умра.

И в едно безкрайно пространство, това беше всичко. Единствено изгарящото мъчение и моите безгласни писъци, умоляващи смъртта да дойде. Нищо друго, нито дори време. И затова беше безкрайно, без начало и без край. Един безкраен миг на болка.

Единствената промяна дойде когато изведнъж, сякаш това не беше невъзможно, болката ми се удвои. Долната половина на тялото ми, заглъхнала още отпреди морфина, сега изведнъж също гореше. Някаква скъсана връзка беше оправена — свързана от изпепеляващите пръсти на пламъка.

Безкрайното изгаряне продължи с пълна сила.

Можеше да са минали секунди или дни, седмици или години, но накрая, времето отново започна да означава нещо за мен.

Три неща се случиха едновременно, израснали едно от друго, така че не знаех, кое беше първо: времето тръгна отново, силата на

морфина избледня, и станах по-силна.

Можех да усетя как контролът над тялото ми се връща на приливи, и тези приливи на контрол бяха първите ми показатели за минаващото време. Разбрах го, когато бях способна да мръдна пръстите на краката си и да свия ръката си в юмрук. Знаех, че мога, но не го направих.

Въпреки че огънят не намалю ни на йота, аз всъщност започнах да развивам нова способност да го чувствам, нова чувствителност, за да усетя, по отделно, всеки горещ език на пламъците, който се подаваше от вените ми. Открих че мислите ми можеха да го заобиколят.

Можех да си спомня защо не трябваше да крещя. Можех да си спомня причината, поради която се бях наела да изтърпя тази нетърпима агония. Можех да си спомня, че макар и сега това да изглеждаше невъзможно, съществуваше нещо, което би могло да си струва това мъчение.

Това се случи точно навреме, за да мога да се удържа когато тежестта напусна тялото ми. За всеки, който ме наблюдаваше, не би имало никаква промяна. Но за мен, докато се борех да задържа кръсъците и буйстването заключени в тялото ми, където не можеха да наранят никой друг, чувството беше сякаш не бях вързана на кола, изгаряйки както досега, а вече аз се бях вкопчила в този кол за да се задържа в огъня.

Имах точно толкова сила, колкото да лежа там, неподвижно, докато изгарях жива до въглен.

Слухът ми ставаше все по-ясен и можех да отброявам трескавите, блъскащи удари на сърцето ми, за да отбелязвам времето.

Можех да отброявам слабите вдишвания и издишвания, които излизаха от устните ми.

Можех да отброявам и тези на някой, намиращ се близо до мен, неговите бяха ниски и равни. Движеха се по-бавно, затова се концентрирах върху тях. Те бяха най-важни за да осъзнавам минаващото време. По-равномерно и от махалото на часовник, това дишане ме изтегли през изгарящите секунди, към края.

Продължих да ставам все по-силна, а мислите ми все по-ясни. Когато се появиха нови шумове, можех да слушам.

Имаше леки стъпки, шепота на въздух, завъртян от отваряща се врата. Стъпките се приближиха и усетих натиск от вътрешната страна на китката си. Не можех да усетя хладината на пръстите. Огънят изпепели всеки спомен на хлад.

— Все още никаква промяна?

— Никаква.

Съвсем лек натиск, дихание върху горящата ми кожа.

— Не е останала никаква миризма от морфина.

— Знам.

— Бела? Можеш ли да ме чуеш?

Знаех, без никакво съмнение, че ако отключех стиснатите си челюсти, всичко щеше да отиде по дяволите — щях да пищя, крещя, да се гърча и буйствам. Ако отворех очи, ако дори трепнех с пръст — каквато и да е промяна щеше да бъде краят на моя контрол.

— Бела? Бела любима? Можеш ли да отвориш очи? Можеш ли да стиснеш ръката ми?

Натиск върху пръстите ми. Беше трудно да не откликна на този глас, но останах неподвижна. Знаех, че болката в гласа му сега, беше нищо в сравнение с това, което можеше да бъде. Сега той само се страхуваше, че се мъчех.

— Може би... Карлайл, може би беше твърде късно.

Гласът му беше заглъхнал; пречупи се на думата късно.

За секунда, решителността ми се разколеба.

— Чуй сърцето й Едуард. Бие по-силно дори от това на Емет. Никога не съм чувал нещо толкова жизнено. Ще бъде идеално.

Да, бях права да остана безшумна. Карлайл щеше да го успокои. Не беше нужно и той да страда с мен.

— А... а гръбнака й?

— Нараняванията й не бяха много по-лоши от тези на Есме. Отровата ще я излекува, както стана и с Есме.

— Но тя е толкова неподвижна. Трябва да съм направил нещо грешно.

— Или нещо правилно Едуард. Сине, ти направи всичко, което аз бих могъл да направя, че и повече. Не съм сигурен, че щях да имам постоянството, вратата, нужни за да я спасиш. Спри да се упрекваш. Бела ще бъде добре.

Пречупен шепот:

— Сигурно трябва да е в агония.

— Не знаем това. Имаше толкова много морфин в организма й. Не знаем какъв ефект ще даде това на преживяното от нея.

Лек натиск от обратната страна на лакътя ми. Още шепот:

— Бела, обичам те. Бела, съжалявам.

Исках толкова много да му отговоря, но нямаше да направя болката му по-силна. Не и докато имах силата да се държа неподвижно.

През цялото това време мъчителният огън продължаваше все така да ме изгаря. Но сега имаше толкова много пространство в главата ми. Място, да обмислям разговора им, място да си спомням какво се бе случило, място да гледам напред към бъдещето, и още много място останало, за страданието.

Също така и място да се безпокоя.

Къде беше бебето ми? Защо не беше тук? Защо те не говореха за нея?

— Не, оставам точно тук — прошепна Едуард, отговаряйки на не изговорена мисъл. — Те ще се оправят.

— Интересна ситуация — отвърна Карлайл. — А си мислех, че съм виждал горе-долу всичко.

— Ще се занимая с това по-късно. Ние ще се занимаем с това.

Нещо се натисна леко до горящата ми длан.

— Сигурен съм, че между нас петимата, ще удържим да не се превърне в кръвопролитие.

Едуард въздъхна:

— Не знам на чия страна да застана. С удоволствие бих ги набил с камшик и двамата. Е, по-късно.

— Чудя се какво ли ще мисли Бела по въпроса, чия ли страна ще заеме — почуди се Карлайл.

Едно ниско, обтегнато подсмивхане:

— Сигурен съм, че ще ме изненада. Тя винаги го прави.

Стъпките на Карлайл отшумяха и се подразних, че нямаше по-нататъшно обяснение. Говореха толкова загадъчно само за да ме ядосат ли?

Върнах се към броенето на вдишванията и издишванията на Едуард, за да отбелязвам минаващото време.

Десет хиляди деветстотин четирийсет и три вдишвания по-късно, нечии други стъпки прошумоляха в стаята. По-леки. По-... ритмични.

Странно, че можех да разгранича минимални разлики между стъпките, които до днес изобщо не можех да чуя.

— Още колко? — попита Едуард.

— Няма да е след дълго — каза му Алис. — Виждаш ли колко е ясна е станала? Мога да я видя толкова по-добре.

Тя въздъхна.

— Още ли ти е тежко?

— Да, мерси, че ми го напомни — измърмори тя. — И ти би бил огорчен, ако осъзнаеш, че си окован от собствената ти природа. Виждам вампирите най-добре, защото аз самата съм вампир; виждам хората добре, защото бях човек, но тези смесените изобщо не мога да ги виждам, защото никога не съм била нещо подобно. Пфу!

— Съсредоточи се Алис.

— Да. Сега Бела е почти прекалено лесна за виждане.

Имаше дълъг миг мълчание и след това Едуард въздъхна. Беше нов звук, по-щастлив.

— Тя наистина ще се оправи — издиша той.

— Разбира се.

— Не беше такава оптимистка преди два дни.

— Не можех да видя хубаво, преди два дена. Но сега като е чиста от всички невидими участъци, си е супер лесно.

— Можеш ли да се концентрираш заради мен? Дай ми нещо приблизително във време.

Алис въздъхна:

— Толкова нетърпелив. Добре. Дай ми секунда...

Тихо дишане.

— Благодаря ти Алис — гласът му бе по-ведър.

Още колко? Не можеха ли поне да го кажат на глас заради мен? Прекалено много ли исках? Още колко много секунди щях да горя? Десет хиляди? Двайсет? Още ден — осемдесет и шест хиляди и четиристотин? По-дълго от това?

— Тя ще бъде заслепителна.

Едуард тихичко изръмжа:

— Тя винаги е била.

— Знаеш какво имам предвид. Погледни я — подсмъркна Алис.

Едуард не отговори нищо, но думите на Алис ми дадоха надежда, че може би не изглеждах като изгорял въглен, както се чувствах. Струваше ми се, че досега трябваше да съм се превърнала в купчина обгорели кокали. Всяка клетка от тялото ми беше изличена, до пепел.

Чух повея предизвикан от излизането на Алис. Чух шумоленето на материята, която тя раздвижи, търкайки се сама в себе си. Чух тихото „бъззз“ на лампата, която висеше от тавана. Чух лекия вятър да минава покрай къщата отвън. Можех да чуя всичко.

Някой долу гледаше мач. Моряците водеха с два гола.

— Мой ред е — чух как Розали се озъби на някого и в отговор имаше ниско ръмжене.

— Хайде сега... — предупреди Емет.

Някой изсъска.

Заслушах се за нещо повече, но сега се чуваше само мачът. Бейзболът не беше достатъчно интересен, за да ме разсея от болката, затова отново се заслушах в дишането на Едуард, броейки секундите.

Двайсет и една хиляди деветстотин и седемнайсет и половина секунди по-късно, болката се промени.

От светлата страна на нещата, започна да отшумява от пръстите на ръцете и краката ми. Да отшумява бавно, но поне правеше нещо различно. Май това беше. Болката си отиваше...

И тогава, лошите новини. Огънят в гърлото ми не беше същият като преди. Не само, че изгарях, но сега бях и прежадняла. Пресъхнала като пустиня. Толкова жадна. Изгарящ огън и изгаряща жажда...

Още лоши новини: огънят в сърцето ми стана по-горещ.

Как изобщо беше възможно това?

Ударите на сърцето ми, и така прекалено бързи, се засилиха — огънят ги подкара в едно ново трескаво препускане.

— Карлайл — повика Едуард. Гласът му беше тих, но ясен. Знаех, че Карлайл щеше да го чуе, ако се намираше в или около къщата.

Огънят се оттегли от дланите ми, оставяйки ги благословено безболезнени и хладни. Но се отправи към сърцето ми, което пламтеше горещо като слънцето и биеше с обезумяла нова скорост.

Карлайл влезна в стаята, Алис беше до него. Стъпките им бяха толкова отличителни, можех дори да кажа, че Карлайл беше отдясно и крачка напред пред Алис.

— Чуйте — каза им Едуард.

Най-шумното нещо в стаята беше полудялото ми сърце, удрящо с ритъма на огъня.

— А... — каза Карлайл — Почти свърши.

Облекчението ми от думите му беше засенчено от убийствената болка в сърцето.

Обаче китките и глезените ми бяха свободни. Огънят беше напълно потушен там.

— Скоро. — Алис се съгласи оживено. — Ще повикам другите. Да кажа ли на Розали да...?

— Да... да държи бебето надалече.

Какво? Не. Не! Какво имаше предвид с това да държи бебето ми надалече? Какво си въобразяваше?

Пръстите ми се свиха конвулсивно — раздразнението пробиваше през перфектната ми фасада. Стаята утихна, като изключим лудешкото блъскане на сърцето ми, всички те спряха да дишат за минута в отговор на това ми движение.

Една ръка стисна своенравните ми пръсти.

— Бела? Бела, любима?

Можех ли да му отговоря без да крещя? Замислих се над това за момент, и тогава огънят избухна още по-горещ във гърдите ми, чезнещ от колената и лактите ми. По-добре да не рискувам.

— Веднага ще ги доведе — каза Алис, с нотка на спешност в гласа, и чух шуменето на вятър при бързото ѝ излизане.

И тогава... О!

Сърцето ми полетя, биещо със силата на въртящите се перки на хеликоптер, звукът беше почти една единствена продължителна нота; чувството беше сякаш щеше да ми раздробии ребрата. Огънят лумна в центъра на гърдите ми, изсмуквайки последните остатъци от другите части на тялото ми, за да захрани най-изпепеляващия досега пламък. Болката беше достатъчно, за да ме зашемети, да разбие желязната ми хватка на кола. Гърбът се изви като дъга, огънат сякаш огънят беше хванал сърцето ми и ме дърпаше нагоре.

Не позволих на никоя друга частичка от тялото ми да помръдне, когато гръдният ми кош се тръшна обратно на масата.

Настана битка вътре в мен — спринтиращото ми сърце се състезаваше с атакуващия огън. И двете губеха. Огънят беше обречен, вече беше изгорил всичко, което ставаше за горене; сърцето ми галопираше към последния си удар.

Огънят затегна хватката си около този последен човешки орган и се нахвърли върху него с един последен, непоносим устрем. На този устрем бе отговорено с дълбок и глух звук. Сърцето ми се запъна два пъти, и след това отново издаде глухия шум, само още един единствен път.

Нямаше звук. Никакво дишане. Нито дори моето.

За миг, отсъствието на болката беше всичко, което можех да проумея.

И тогава отвори очи и се взрях над мен с почуда.

20. НОВА

Всичко беше толкова ясно.

Изострено. Определено.

Ярката светлина отгоре все още беше ослепяващо ярка и въпреки това можех да видя как блести брега, от влакната. Можех да видя всеки един от цветовете на дъгата на бялата светлина, и на самият ъгъл на останалия образ, осми цвят, за който няхах име.

Зад светлината можех да разпозная индивидуалните зрънца на тъмната гора, покривайки отгоре. Пред него, във въздуха, можех да видя петънцата прах, страните, които светлината докосваше, и тъмните страни, отдалечени и разделени. Въртяха се като малки планети, движейки се в стилистичен танц.

Прахът беше толкова красив, че вдишах в шок, въздухът изсвири надолу по гърлото ми, въртейки пращинките във водовъртеж. Движението ми се струваше грешно. Обмислих и осъзнах, че проблемът беше в това, че нямаше облекчение, свързано с действието. Не се нуждаех от въздух. Дробовете ми не го очакваха. Те реагираха равнодушно на притока.

Не се нуждаех от въздух, но го харесвах. Чрез него, можех да усетя стаята около мен — да вкуся от чудесния прах, смесицата от застоял въздух, преплитайки се с хладния въздух, идващ от отворената врата. Вкус на голям полъх на коприна. Вкус на малко загатване, на нещо топло и привлекателно, нещо, което трябва да бъде влажно, но не беше... Тази миризма накара сухото ми гърло да гори, лек намек за отровата ме изгори, въпреки че мирисът имаше следа от хлор и амоняк. И най-вече — почти можех да усетя медно-люляковия-слънчев пикантен аромат, който беше най-силен, най-близо до мен.

Чух звука на другите, отново дишайки, сега, когато и аз го правех. Техният дъх се смеси с уханието на нещо, което беше само от мед, люляк и слънце, носейки нови аромати. Канела, зюмбюл, круша, морска вода, приближаващ хляб, бор, ванилия, кожа, ябълка, мъх, лавандула, шоколад... В съзнанието си упражних дузина различни

сравнения, но никое от тях не пасваше идеално. Толкова сладки и приятни.

Телевизорът долу беше заглушен и чух някой — Розали? — променяйки тежестта си на първия етаж.

Също така чух слаб, глух ритъм с ядосан крещящ глас на удара. Рап музика? Бях озадачена за момент и тогава звукът изчезна като минаваща кола със спуснати прозорци.

Като начало, осъзнах, че това може да е напълно възможно. Можех ли да чуя целия път до магистралата?

Не бях осъзнала, че някой държи ръката ми, докато, който и да беше, не я стисна леко. Както преди да скрие болката, тялото ми се придвижи надолу изненадано. Кожата беше идеално гладка, но беше с погрешната температура. Не беше студено.

След тази замръзнала секунда в шок, тялото ми отговори на непознатото докосване по начин, който ме шокира още повече.

Въздух премина през гърлото ми, минавайки през стиснатите ми зъби с нисък, заплашителен звук, като рояк пчели. Още преди звукът да излезе, мускулите ми, подути и извити, ме дърпаха от неизвестното. Отърсих гърба си с бързо въртене, от което трябваше да превърна стаята в неразбираемо петно — но не стана. Виждах всяка прашинка, всяка отломка от дървените стени, всяка свободна нишка в микроскопичен детайл, като очите ми се извъртяха зад тях.

Затова за времето, в което се осъзнах защитнически свита зад стената — за около шестнайсета от секунда, по-късно разбрах какво ме изуми, и това, че съм преувеличила.

Оуу. Разбира се. Едуард не би ми изглеждал студен. Вече имаме еднаква температура.

Смених позата си за осма от секундата, свиквайки със сцената пред мен.

Едуард се накланяше през операционната маса, която е била моят погребален огън, ръката му протегната към мен, изражението му — развълнувано.

Лицето на Едуард беше най-важното нещо, но за всеки случай, моята периферична версия, регистрираше всичко останало. Някакви инстинкти за защита са се включили и автоматично търсех някакви признаци за опасност.

Вампирското ми семейство любопитно чакаше срещу отдалечената стена до вратата, Емет и Джаспър най-отпред. Сякаш имаше някаква опасност. Ноздрите ми пламнаха, търсейки заплахата. Не помириствах нищо, което да не си е на мястото. Този лек аромат на нещо вкусно — но затъпено от силни химикали — раздразни гърлото ми отново, карайки го да боли и гори.

Алис поглеждаше, от към лакътя на Джаспър, с огромна усмивка на лицето; светлината заблестя от зъбите ѝ, още един осми цвят на дъгата.

Тази усмивка ме насърчи, и тогава сглобих парчетата. Джаспър и Емет бяха отпред, за да предпазят другите, точно както бях предположила. Това което не се бях досетила веднага, беше че аз бях опасността.

Всичко това бяха странични неща. По-голямата част от сетивата и ума ми все още бяха фокусирани върху лицето на Едуард.

Преди тази секунда никога преди не го бях виждала.

Колко пъти бях зяпала Едуард, и се бях възхищавала на красотата му? Колко много часове — дни — седмици от живота си бях прекарала, сънувайки това, което тогава смятах за съвършено? Мислех си, че ще познавам лицето му по-добре и от своето. Мислех си, че това бе единственото сигурно физическо нещо в целият ми свят: безупречното лице на Едуард.

Като нищо може да съм била сляпа.

За първи път без неясните сенки и ограничеността на човешкото зрение виждах лицето му. Задъхах се и започнах да се боря с речника ми, неспособна да намеря правилните думи. Нуждаех се от по-добри думи.

В този момент другата част от вниманието ми осъзна, че тук няма друга опасност, освен мен самата, и автоматично се изправих; почти цяла секунда премина, откакто бях на масата.

Моментално бях разсеяна от начина, по който се движеше тялото ми. В мига, в който обмислях да се изправя, вече бях изправена. Нямаше кратък момент, в който действието да се осмисли; промяната беше незабавна, сякаш почти нямаше движение.

Продължих да зяпам в лицето на Едуард, отново неподвижна.

Движеше се бавно около масата — всяка стъпка, отнемаща почти половин секунда, всяка стъпка, правейки я плавно — сериозно, като

вода от реката, плаваща над гладки камъни — ръката му все още протегната.

Наблюдавах грацията от напредването му, приемайки я с новите си очи.

— Бела? — попита с нисък, успокояващ тон, но тревогата в гласа му примеси името ми с напрежение.

Не можех да отговоря веднага, изгубена в кадифените гънки на гласа му. Беше най-прекрасната симфония, симфония от един инструмент, инструмент по-дълбок, от който и да е създаден от човек...

— Бела, любов? Съжалявам, знам, че е дезориентиращо. Но си добре. Всичко е наред.

Всичко ли? Умът ми се завъртя, връщайки ме в последният ми човешки час. Вече споменът беше избледнял, сякаш гледах през плътна, черна завеса — защото човешките ми очи са били наполовина слепи. Всичко е било толкова обикновено.

Когато каза, че всичко е наред, дали това включваше Ренесме? Къде беше тя? С Розали? Опитах се да си спомня лицето ѝ — знаех, че беше красива — но беше дразнещо да се опитвам да виждам, чрез човешките спомени. Лицето ѝ беше покрито от тъмнина, толкова неодобрително мал...

Ами Джейкъб? Той беше ли добре? Дали моят дълго страдащ най-добър приятел ме мразеше сега? Върнал ли се е към глутницата на Сам? Също така Сет и Лия?

Семейство Кълън бяха ли добре, или превръщането ми е сложило начало на войната с глутницата? Дали уверението на Едуард покриваше всичко това? Или само се опитваше да ме успокои?

Ами Чарли? Какво ще му кажа сега? Би трябвало да се е обадил, докато съм горяла. Какво ли са му казали? Какво ли си мисли, че се е случило с мен?

Докато преосмислях за една малка част от секундата, кой от въпросите да задам първо, Едуард се протегна колебливо и погали с пръсти бузата ми. Гладко като сатен, меко като перце, вече напълно съвпадащо с температурата на кожата ми.

Изглежда, че докосването му премина през повърхнината на кожата ми, направо през костите на лицето ми. Чувството беше

гъделичкащо, електриково — разнесе се през костите ми към гръбнака и затрепери в стомаха ми.

„Почакай“, помислих, докато треперенето премина в топлина, в силно желание. Не трябваше ли да изгубя това? Не беше ли отказването от това чувство част от сделката?

Бях новороден вампир. Сухата, изгаряща болка в гърлото ми доказва това. И разбрах какво налагаше това да си новороден. Човешките емоции и желания ще се завърнат по-нататък, под някаква форма, но бях приела, че няма да ги изпитвам в началото. Само жажда. Това беше сделката, това беше цената. Бях се съгласила да я платя.

Но когато ръката на Едуард се беше свила във формата на лицето ми като покрита със сатен стомана, желанието се надигна в изсъхналите ми вени, пеейки от скалпа ми до стъпалата.

Той повдигна една перфектна вежда, чакайки ме да проговоря.

Хвърлих се върху него.

Отново, нямаше движение. В един момент стоях изправена и все още като статуя, а в същия — той беше в ръцете ми.

Топлина — или поне това усетих. Със сладкия, вкусен мирис, който не успях да възприема наистина с бавните ми човешки сетива, но това беше стопроцентовият Едуард. Притиснах лицето си в гладките му гърди.

След което той неудобно премести теглото си, отдръпвайки се от прегръдката ми. Погледнах в лицето му, объркана и уплашена от отхвърлянето му.

— Ъмм... Внимателно, Бела. Оххх.

Отдръпнах ръцете си, скръствайки ги зад гърба си, веднага след като разбрах.

Бях прекалено силна.

— Уппссс — промърморих.

Усмихна се с онази усмивка, която би спряла сърцето ми, ако то все още беше.

— Не се панирай, любов — каза той, повдигайки ръката си, за да докосне устните ми, разтворени от ужас. — Просто си малко по-силна от мен в момента.

Веждите ми се сбръчкаха. Аз също знаех това, но изглеждаше по-нереалистично от която и да е част преди този крайно

сюрреалистичен момент. Бях по-силна от Едуард. Накарах го да каже „охх“.

Ръката му отново погали бузата ми и изцяло забравих за страданието ми, когато друга вълна от желание премина през неподвижното ми тяло.

Тези емоции бяха много по-силни, отколкото бях свикнала, и затова ми беше трудно да задържа мислите си в една посока, освен допълнителното място в главата ми. Всяко ново чувство ме превземаше. Спомних си, че Едуард каза веднъж — гласът му в главата ми беше като слаба сянка, сравнено с кристално чистата, музикална яснота. В момента чувах, че неговият вид, нашият вид, лесно се разсейват. Можех да разбера защо.

Направих усърден опит да се фокусирам. Имаше нещо, което трябваше да кажа. Най-важното нещо.

Много внимателно, толкова внимателно, че движението беше всъщност едва доловимо, изкарах дясната си ръка, отзад гърба ми и я вдигнах, за да докосна бузата му. Не си позволих да бъда разсеяна от перления цвят на ръката ми, или от гладката коприна на кожата му, или пък от електричеството, моето премина през пръстите ми.

Загледах се в очите му и за първи път чух гласа си.

— Обичам те — казах, но звучеше като пеене. Гласът ми беше звучен и треперещ, като звънец.

Отговарящата му усмивка ме заслепи, повече от колкото го правеше, когато бях човек; вече можех наистина да я видя.

— Както и аз те обичам — каза ми той.

Взе лицето ми между ръцете си и наклони своето към него — достатъчно бавно, че да ми напомни да внимавам. Целуна ме леко като шепот в началото, а после изведнъж по-силно, огнено. Опитах се да си напомням да бъда нежна с него, но беше трудна задача да помня нещо от яростното чувство, трудно да задържа каквато и да е определена мисъл.

Беше като че ли никога не ме е целувал — сякаш това беше първата ни целувка. И в интерес на истината, преди никога не ме бе целувал по този начин.

Почти ме накара да е чувствам виновна. Вярно, аз бях пролома на контакта. Също така, не ми беше позволено да имам това.

Въпреки че не се нуждаех от въздух, дишането ми се забърза, точно толкова бързо, когато горях. Но това беше различен вид огън.

Някой прочисти гърло. Емет. Изведнъж разпознах дълбокия звук, звучащ шеговито и отегчено наведнъж.

Забравих, че не сме сами. Тогава осъзнах, че начинът, по който бях обгърнала Едуард, не беше съвсем за пред компания.

Засрамена, наполовина отстъпих в друго мигновено движение.

Едуард се изкиска и пристъпи заедно с мен, държейки ръцете си здраво около талията ми. Лицето му сияеше като жълт пламък, изгарящ зад диамантената му кожа.

Поех ненужен дъх, за да се успокоя.

Колко различна беше тази целувка. Прочетох изражението му, като го сравних с бледите човешки спомени на това чисто, напрегнато чувство. Той изглеждаше... леко самодоволен.

— Задържал си за мен — обвиних го със звънкия си глас, очите ми леко присвити.

Той се засмя, излъчвайки облекчение, че е свършило — страхът, болката, несигурното, чакането — всичко това вече беше зад нас.

— Донякъде беше необходимо, от време на време — напомни ми той. — Сега е твой ред да не ме счупиш — отново се засмя.

Намръщих се, докато обмислях това, и тогава Едуард не беше единственият смеещ се.

Карлайл излезе пред Емет и се приближи към мен набързо; очите му бяха само леко внимателни, но Джаспър проследи стъпките му. Никога преди не бях виждала и лицето на Карлайл, не и наистина. Имах странната нужда да мигна — сякаш гледах към слънцето.

— Как се чувстваш, Бела? — Карлайл попита.

Обмислих за 64-та от секунда.

— Превъзбудена. Има толкова много... — провлачих аз, отново слушайки звънкия тон на гласа ми.

— Да, може да бъде доста объркващо.

Набързо кимнах рязко.

— Но се чувствам като себе си. Или нещо такова. Не очаквах това.

Ръцете на Едуард се затегнаха леко около талията ми.

— Нали ти казах — прошепна ми.

— Доста се контролираш — размишляваше Карлайл. — Повече, от колкото очаквах, въпреки времето, което имаше да се подготвиш психически за това.

Помислих си за дивата смяна на настроение, трудното концентриране и прошепнах:

— Не съм напълно сигурна.

Той кимна сериозно и тогава внимателните му очи заблестяха с интерес.

— Изглежда, че този път направихме нещо правилно с морфина. Кажете ми, какво си спомняш от трансформационния процес?

Изръмжах, напълно наясно с дъхът на Едуард, галещ бузата ми, пращаш ми шепоти на електричество през кожата ми.

— Всичко беше... като в мъгла. Спомням си, че бебето не можеше да диша...

Погледнах към Едуард, моментално изплашена от спомена.

— Ренесме е здрава и е добре — с проблясване в очите, което не бях виждала преди обеща той. Уважение. Начинът по който набожните хора говорех за боговете си. — Какво си спомняш след това?

Концентрирах се върху ръженото си лице. Никога не съм била добър лъжец.

— Трудно е да си спомня. Беше толкова тъмно преди. И тогава... си отворих очите и можех да видя всичко.

— Изумително — издиша Карлайл, със светнали очи.

Раздразнение премина през мен и чаках горещината да изгори бузите ми и да ме издаде. И тогава си спомних, че никога повече няма да се изчервя. Може би това ще предпази Едуард от истината.

Въпреки че ще трябва да намеря начин да информирам Карлайл. Някой ден. Ако някога има нужда да създаде друг вампир. Тази възможност не ми се струваше много вероятна, което ме накара да се почувствам по-добре за лъгането.

— Искам да си помислиш и да ми кажеш всичко, което си спомняш — развълнувано ме притисна Карлайл и не успя да въздържа гримасата, която се появи на лицето ми. Не ми се искаше да продължа да лъжа, защото мога да се изпусна. А и не исках да мисля за горенето. За разлика от човешките спомени, тази част беше кристално чиста и разбрах, че мога да си я спомня с твърде голяма точност.

— Оуу, толкова съжалявам, Бела — на момента се извини Карлайл. — Разбира се, жаждата ти трябва да е доста неприятна. Този разговор може да почака.

Докато не го беше споменал, жаждата всъщност не беше неконтролируема. Имаше толкова много място в главата ми. Отделна част от мозъка ми следеше горенето в гърлото, почти като рефлекс. Начинът по който старият ми мозък се справяше с дишането и мигането.

Но предположението на Карлайл изкара горенето на повърхнината. Изведнъж сухата болка беше единственото, за което можех да мисля, и колкото повече мислех за нея, толкова повече болеше. Ръката ми окупира гърлото ми, все едно можех да смекча пламъците отвън. Кожата на врата ми беше странна под пръстите ми. Толкова гладка, беше някак си мека, въпреки че беше твърда като камък.

Едуард свали ръцете си и взе другата ми ръка, преплитайки ги нежно.

— Хайде да ловуваме, Бела.

Очите ми се разшириха и болката от жаждата намаля, заместена от шок.

Аз? Да ловувам? С Едуард? Но... как? Не знаех какво да правя.

Той прочете изненадата в изражението ми и се усмихна окуражително.

— Доста е лесно, любов. Инстинктивно. Не се тревожи. Ще ти покажа — когато не се помръднах, той се усмихна с кривата си усмивка и повдигна вежди. — Бях останал с впечатлението, че винаги си искала да ме видиш как ловувам.

Засмях се в кратък прилив на хумор (част от мен слушайки и чудейки се на напомнящия камбани, звук), докато думите ми напомниха за замъглените ни човешки разговори. И тогава имах цяла секунда, за да премина набързо през тези първи дни с Едуард — истинското започване на живота ми — за да не ги забравя никога. Не бях предполагала, че ще бъде толкова неудобно да си спомням. Все едно да се опитвам да гледам през мътна вода. Знаех, от опита на Розали, че ако достатъчно мислех за човешките си спомени, няма да ги загубя след време. Не исках да забравя нито една минута, прекарана с Едуард, дори и сега, когато имахме Вечността пред нас. Трябваше да

се уверя, че тези човешки спомени са запечатани в моя непоколебим вампирски ум.

— Ще тръгваме ли? — попита Едуард. Пресегна се да вземе ръката, която все още беше на врата ми. Пръстите му ме погалиха. — Не искам да страдаш — добави той, чрез тихо мърморене. Нещо, което преди не бих била способна да чуя.

— Добре съм — казах, без да се замислям от човешкия си навик. — Почакай. Първо.

Имаше толкова много. Не успях да стигна до въпросите си. Имаше много по-важни неща от болката.

Карлайл беше този, който проговори сега.

— Да?

— Искам да я видя. Ренесме.

Беше странно трудно да кажа името ѝ. Моята дъщеря — тези думи бяха дори по-трудни за мислене. Всичко изглеждаше толкова далечно. Опитах се да си спомня как се чувствах преди три дни, и автоматично ръцете ми се освободиха от тези на Едуард, като паднаха върху стомаха ми.

Плосък. Празен. Дръпнах бялата коприна, която покриваше кожата ми, отново паникьосана, докато незначителната част от ума ми забеляза, че би трябвало Алис да ме е облякла.

Знаех, че нищо не е останало в мен, и смътно си спомних кървавата сцена, но физическото доказателство все още беше трудно за възприемане. Всичко което знам, бе обичта ми към малкия натрапник, който беше вътре в мен. Извън мен, то изглежда като нещо, което би трябвало да е било само фантазия. Накъсан сън — сън, който беше наполовина кошмар.

Докато стоях в объркване, забелязах Едуард и Карлайл да си разменят погледи.

— Какво? — настоях.

— Бела — смутено каза Едуард. — Това наистина не е добра идея. Тя е наполовина човек, любов моя. Сърцето ѝ бие и кръв тече във вените ѝ. Докато жаждата ти не е напълно под контрол... Не искаш да я поставяш в опасност, нали?

Намръщих се. Разбира се, че не исках това.

Бях ли извън контрол? Объркана, да. С леко нефокусиран поглед, да. Но опасна? За нея? Моята дъщеря?

Не можех да съм сигурна, че отговорът е „не“. Затова, трябваше да бъда търпелива. Това звучеше трудно. Защото докато не я видя отново, тя няма да бъде истинска. Просто изчезващ сън... сън за непознат...

— Къде е тя? — заслушах се силно, и чак тогава успях да чуя биещото ѝ сърце на долния етаж. Можех да чуя повече от един човек да диша — тихо, като че ли и те се ослушвах. Също така имаше шум като от пърхане, което не можех да определя...

И звукът на биещото сърце беше влажно и примамливо — толкова, че устата ми започна да се навлажнява.

Значи определено ще трябва да се науча да ловувам, преди да я видя. Моето непознато бебе.

— Розали с нея ли е?

— Да — отговори Едуард с презрителен тон, и можех да усетя, че нещо за което си мисли, го разстройва. Бях си помислила, че той и Роуз са преодолели различията си. Да не би враждебността отново да се е появила? Преди да успея да попитам, той издърпа ръцете ми от плоския ми стомах, отново преплитайки ги в своите нежно.

— Почакай — отново запротестирах, опитвайки се да се концентрирам. — Ами Джейкъб? И Чарли? Разкажи ми всичко, което съм изпуснала. Колко време бях в... безсъзнание?

Изглежда, че Едуард не забеляза колебанието ми над последната дума. Вместо това той размени още един поглед с Карлайл.

— Какво има? — прошепнах.

— Няма нищо — каза ми Карлайл, изговаряйки последната дума, по странен начин. — Всъщност, нищо не се е променило чак толкова много — беше в безсъзнание само малко повече от 2 дни. Беше доста по-кратко от обикновено. Едуард е свършил отлична работа. Доста новаторско — инжектирането на отровата направо в сърцето ти беше негова идея. — Спря за да се усмихне гордо на сина си и тогава въздъхна. — Джейкъб е все още тук, а Чарли мисли, че си болна и че в момента си в Атланта, изследвайки се с тестове в CDC. Направихме му гаден номер, и е разочарован. Говори с Есме.

— Трябва да му се обадя... — промърморих на себе си, но заслушвайки се в новият си глас, разбрах притесненията му. Няма да разпознае този глас. Няма да го увери. И тогава предишната изненада се появи. — Почакай — Джейкъб е все още тук?

Отново се спогледаха.

— Бела — проговори първо Едуард. — Има толкова много за обсъждане, но първо трябва да се погрижим за теб. Би трябвало да чувстваш болка...

Когато го каза, си спомних за изгарянето в гърлото ми конвулсивно преглътнах.

— Но, Джейкъб...

— Имаме цялото време на света за обяснения, любов моя — нежно ми напомни той.

Разбира се. Мога да почакам още мъничко за отговора — щеше бъде по-лесно да слушам, когато жестоката болка на бясната жажда повече не разваля концентрацията ми.

— Добре.

— Чакай, чакай, чакай — възмути се Алис от вратата и затанцува през стаята замечтано и грациозно. Както при Едуард и Карлайл, почувствах шок, докато гледах лицето ѝ за първи път. Толкова прекрасно. — Обеща ми, че мога да бъда там за първия път! Ами ако двамата пробягате през нещо отразяващо?

— Алис... — протестира Едуард.

— Ще отнеме само секунда! — И с това, Алис изчезна от стаята.

Едуард въздъхна.

— За какво говори тя?

Но Алис вече се беше върнала, носейки огромно, позлатено, дървено огледало от стаята на Розали, което беше почти два пъти по-високо от нея самата и няколко пъти по-широко.

Джаспър, все беше неподвижен и тих — не го бях забелязала, докато не беше застанал зад Карлайл. Сега, отново се раздвижи, за да покровителства Алис, очите му склучени върху изражението ми. Защото аз бях опасността тук.

Също така, знаех, че ще опипва почвата за настроенията около мен, за това би трябвало да е усетил вълната на шок, докато изучавах лицето му, гледайки го отблизо за първи път.

През слепите ми човешки очи, белезите останали от старият му живот, с новородените армии на юг, бяха почти невидими. Само на ярка светлина, обагряйки техните тънки повдигнати форми, определено можеше да си измислям тяхното съществуване.

Сега обаче можех да видя ясно белезите. Бяха покрили по-голямата част от лицето на Джаспър. Беше трудно да сваля очи от повредената му шия и челюст — трудно да повярвам, че дори и вампир би могъл да оцелее, след толкова много чифтове зъби, забивайки се в гърлото му.

Инстинктивно се напрегнах, за да се защитя. Всеки вампир, който е виждал Джаспър, имаше същата реакция. Белезите бяха като светещ билборд. Крещяха „Опасно!“. Колко вампири се бяха опитали да убият Джаспър? Стотици? Хиляди? Същият брой, който е умрял поради опитите си.

Той едновременно видя и почувства моята оценка, предположението ми, и се усмихна криво.

— Едуард ми докара неприятности, че не си се погледнала в огледалото преди сватбата — каза Алис, отвличайки вниманието ми от плашещият ѝ любовник. — Няма да бъде смърнена отново.

— Смърнена? — скептично попита Едуард, с повдигната вежда.

— Може и да преувеличавам малко — разсеяно промърмори тя, обръщайки огледалото към мен.

— А може би това има връзка с твоето собствено удоволствие — предположи Едуард.

Алис му смигна.

Бях наясно с тази размяна само с по-малката част от концентрацията ми. По-голямата част беше заета с човека в огледалото.

Първата ми реакция беше немислимо удоволствие. Извънземното създание в огледалната повърхност, бе неоспоримо красиво — напълно като Алис или Есме. Беше плавна, дори и в спокойствие, а безупречното ѝ лице беше бледо като луната, поставено до обрамчващата го тъмна, вълниста коса. Крайниците ѝ бяха, гладки и силни, кожата ѝ блестяща, светеща като перла.

Втората ми реакция беше ужас.

Коя беше тя? От пръв поглед, не можех да намеря лицето си никъде в гладката, перфектна равнина на чертите.

И очите ѝ! Въпреки, че ги очаквах, очите ѝ все пак предизвикваха усещане за смърт и терор в мен. През цялото време, през което изучавах и реагирах вътрешно, лицето ѝ беше перфектно спокойно, като с резба, в която неминуемо беше вплетено господство,

непоказвайки нищо от бъркотията, мътеца се в мен. И тогава пълните ѝ устни се размърдаха.

— Очите... — прошепнах, неспособна да изрека „Очите ми“. — Колко дълго?

— Ще потъмнеят след няколко месеца — с мек, успокояващ глас каза Едуард. — Животинската кръв разрежда цвета по-бързо, от човешката. Първо ще станат кехлибарени, а след това златни.

Очите ми ще присветват, като злобни червени пламъчета за месеци?

— Месеци? — гласът ми беше по-висок сега, стресиран. В огледалото, перфектните ѝ вежди се повдигнаха невероятно над светещите ѝ червени очи — по-светли от всичко друго, които съм виждала.

Джаспър направи крачка напред, разтревожен от напрежението, от неочакваната ми тревога. Познаваше младите вампири твърде добре. Да не би тази емоция да водеше до някаква грешка в моята част.

Никой не отговори на въпроса ми. Отместих поглед към Едуард и Алис. Очите и на двамата бяха леко разконцентрирани — реакция от неудобството на Джаспър. Слушайки го, това доведе до гледане напред, в неопределеното бъдеще.

Поех дълбок, ненужен дъх.

— Не, добре съм — уверих ги. Очите ми прибягаха към непознатата в огледалото и обратно. — Просто... прекалено много за възприемане.

Веждата на Джаспър се сбръчка, повдигайки двата белега, над лявото му око.

— Не знам — промърмори Едуард.

Жената в огледалото се намръщи.

— Кой въпрос пропуснах?

Едуард се ухили.

— Джаспър се чуди как го правиш.

— Правя какво?

— Контролирайки емоциите ти, Бела — отговори Джаспър. — Никога не съм виждал никой друг новороден да го прави — спирайки емоция, след което да я променя. Беше разстроена, но когато забеляза безпокойството ни, го задържа, контролирайки се. Бях подготвен да помогна, но нямаше нужда.

— Това грешно ли е? — попитах. Тялото ми автоматично замръзна. Чаках отговорът му.

— Не — каза той, но в гласът му пробягна нотка на несигурност.

Едуард пусна ръката си до моята, насърчавайки ме.

— Много е впечатляващо, Бела, но не го разбираме. Не знаем колко време, ще продължи.

Обмислих това за стотна от секундата. В някой момент, щях ли да се променя? Да се превърна в чудовище?

Не усещах да предстои... Може би нямаше начин да се предвиди такова нещо.

— Но какво мислиш ти? — попита Алис, леко нетърпелива сега, сочейки към огледалото.

— Не съм сигурна — заувъртах аз. Не желяех да призная, колко уплашена бях в същност.

Загледах се в красивата жена с плашещите очи, търсейки частици от мен. Имаше нещо във формата на устните ѝ — ако погледнеш зад зашеметяващата ѝ красота, наистина горната ѝ устна беше леко несъразмерна, твърде пълна за да съвпадне с долната. Откриването на този малък, познат дефект, ме накара да се почувствам мъничко по-добре. Може би и останалата част от мен беше там.

Експериментално вдигнах ръката си, и жената в огледалото, копира движението ми, докосвайки лицето си. Червеникавите ѝ очи ме наблюдаваха предпазливо.

Едуард въздъхна.

Извърнах поглед от нея, за да го погледна, повдигайки вежда.

— Разочарован? — попитах, звънкият ми глас беше невъзмутим.

Той се засмя.

— Да — призна.

Усетих шокът, разбивайки спокойната маска на лицето ми, моментално последвана от болката.

Алис изръмжа. Джаспър отново се приближи, чакайки ме да променя поведението си.

Но Едуард ги игнорира и обвини ръцете си здраво около новото ми, студено тяло, прилепайки устните си към бузата ми.

— Надявах се, да успея да чуя умът ти, сега, когато е по-близък до моя — промърмори той. — И ето ме тук, както винаги разочарован, чудейки се, какво може да се върти в главата ти.

Изведнъж се почувствах по-добре.

— Оу... ами... — безгрижно казах аз, облекчена, че мислите ми са все още само мои. — Предполагам, че мозъкът ми никога няма да заработи правилно. Поне бях красива.

Започваше да става по-лесно да се шегувам с него, докато свиквах да мисля последователно. Да бъда себе си.

Едуард изръмжа в ухото ми.

— Бела, ти никога не си била само красива.

Тогава лицето му се отдръпна от моето, като въздъхна.

— Добре, добре — каза на някой.

— Какво? — попитах.

— С всяка секунда правиш Джаспър все по-нетърпелив. Може да се успокои малко, след като си ловувала.

Погледнах в разтревоженото изражение на Джаспър, и кимнах. Не исках да превърта тук, ако това предстоеше. По-добре да бъда заобиколена от дървета, отколкото от новото ми семейството.

— Добре. Да ловуваме — съгласих се, тръпка от нервно очакване накара стомаха ми да потрепери. Свалих ръцете на Едуард от мен, задържайки едната в своята, когато обърнах гръб на непознатата и красива жена в огледалото.

21. ПЪРВИЯТ ЛОВ

— Прозорецът? — попитах аз, гледайки два етажа надолу.

Никога не ме е било наистина страх от високото, като такова само по себе си, но това, че можех да видя всички детайли с такава яснота, направи перспективата по-малко привлекателна. Ъглите на камъните под мен бяха по-остри отколкото си ги бях представяла.

Едуард се усмихна.

— Това е най-удобният изход. Ако те е страх, мога да те нося.

— Имаме цялата вечност, а ти се притесняваш за времето, което ще ни отнеме да идем до задната врата?

— Ренесме и Джейкъб са долу — намръщи се леко той.

— О!

Вярно. Сега аз бях чудовището. Трябваше да стоя настрана от миризми, които можеха да предизвикат дивото в мен. От хората, които обичах, по-конкретно. Дори този, който все още не познавах.

— Ренесме... добре ли е там... с Джейкъб? — прошепнах аз. Със закъснение осъзнах, че сърцето, което бях чула на долния етаж, трябваше да е било това на Джейкъб. Заслушах се внимателно, но можех да чуя само един равномерен пулс. — Той не я харесва особено.

Устните на Едуард се свиха по странен начин.

— Довери ми се, тя е в пълна безопасност. Знам точно какво си мисли Джейкъб.

— Разбира се — промърморих аз и погледнах отново към земята.

— Отлагаш? — предизвика ме той.

— Малко. Не знам как...

Бях много наясно с присъствието на семейството ми зад мен, което ме гледаше притихнало. Почти притихнало. Емет вече се беше изкискал веднъж под носа си. Една грешка и щеше да се търкаля по земята от смях. И тогава щяха да започнат бъзиците за единствения познат на света непохватен вампир...

Освен това, тази рокля, (в която Алис трябва да ме е напъхала по някое време, докато бях прекалено изгубена в изгарянето, за да забележа) не беше това, което аз бих избрала нито за скачане, нито за

ловуване. Тясно прилепнала ледено-синя коприна? За какво си мислеше, че ми беше притрябвало да я нося? Да нямаше някое коктейл парти по-късно?

— Гледай мен — каза Едуард. И тогава, съвсем небрежно, той пристъпи през високия, отворен прозорец и пропадна надолу.

Гледах внимателно, анализирайки ъгъла, под който подгъна коленете си, за да поемат съприкосновението със земята. Звукът от приземяването му беше много тих — притъпен, глух звук, който също така можеше да бъде от леко затворена врата, или книга, внимателно поставена на маса.

Не изглеждаше трудно.

Стискайки зъби, докато се концентрирах, опитах да имитирам неговата небрежна крачка в празния въздух.

Ха! Земята се движеше толкова бавно към мен, че не ми струваше нищо, да поставя краката си, (в какви обувки ме беше обула Алис? Токчета? Напълно беше полудяла) да поставя малоумните си обувки точно по такъв начин, че приземяването не беше по различно от крачка напред по равна повърхност.

Поех съприкосновението с меката част на стъпалата си, не исках да счупя тънките токчета. Приземяването ми изглеждаше точно толкова тихо, колкото и неговото. Ухилих му се.

— Вярно. Лесно.

— Бела — върна ми усмивката той.

— Да?

— Това беше доста грациозно — дори за вампир.

Обмислих това за момент и след това засиях. Ако го беше казал просто така, Емет щеше да се изсмее. Никой не се смееше, значи беше истина. Това беше първият път, когато някой беше използвал думата „грациозна“ за мен, през целия ми живот... или, е, поне съществуване.

— Благодаря ти — казах му аз.

След това свалих сребристите сатенени обувки от краката си един по един, и ги метнах заедно през отворения прозорец. Може би малко прекалено силно, но чух, че някой ги хвана преди да почупят нещо в стаята.

Алис измърмори:

— Вкусът ѝ за модата не се е подобрил колкото равновесието ѝ.

Едуард хвана ръката ми (не можех да спра да се удивлявам на гладкостта и приятната температура на кожата му) и се втурна през задния двор към реката. Не ми костваше никакви усилия да го следвам плътно.

Всичко физическо изглеждаше много просто.

— Ще плуваме ли? — попитах го аз, когато се спря край водата.

— И да ти съсипем хубавата рокля? Не. Ще скачаме.

Свих устни, обмисляйки. На това място реката беше широка около 50 метра.

— Първо ти — казах аз.

Той докосна лицето ми, направи две бързи разкряча назад, после пробяга тези две стъпки, и отскочи от един стабилно издаден от брега камък. Изучавах светкавичното движение, докато той прелиташе като дъга над водата, като накрая се превъртя през глава, преди да изчезне в гъстата гора, от другата страна на реката.

— Фукльо — измърморих аз и чух невидимия му смях.

Засилих се пет крачки, за всеки случай, и си поех дълбоко въздух.

Изведнъж, отново бях тревожна. Не толкова за това, че можех да падна или да се нараня — повече се притеснявах да не нараня гората.

Беше се появила бавно, но сега можех да я усетя — суровата, огромна сила потръпваща в крайниците ми. Изведнъж бях убедена, че ако исках да изкопая тунел под реката, да изровя или избия пътя си през здравата скална маса, нямаше да ми отнеме много време. Обектите около мен — дърветата, храстите, камъните... къщата, всички бяха започнали да ми изглеждат много чупливи.

Искрено надявайки се, че Есме не беше конкретно привързана към някое дърво отвъд реката, направих първата си крачка. И после спрях, когато впития сатен се цепна 6 инча нагоре по бедрото ми. Алис!

Е, Алис винаги се отнасяше към дрехите, като нещо за еднократна употреба, така че не би трябвало да се разсърди за това. Приведох се, за да хвана внимателно шева на здравия десен край и, влагайки възможно най-малкото количество сила, разкъсах голяма цепка до началото на бедрото ми. И после нагласих и лявата страна, за да си съвпадат.

Много по-добре.

Можех да чуя заглушения смях в къщата и дори звука на нечии скърцащи зъби. Смяхът дойде от горния и долния етаж, и много лесно разпознах съвсем различното, грубо, гърлено кискане, идващо от първия етаж.

Значи Джейкъб също наблюдаваше? Не можех да си представя какво ли си мислеше сега, или пък какво още правеше тук. Бях си представяла нашата първа среща след преобразяването (ако можеше някога да ми прости) да се състои далеч в бъдещето, когато щях да бъда по-стабилна, и времето щеше да е излекувало раните в сърцето му, които му причиних.

Не се обърнах да го погледна в този момент, внимавах заради промяната в настроенията ми. Нямах да е добре да позволя, на никоя емоция, да превземе състоянието ми. Също така, страховете на Джаспър ме държаха нащрек. Първо трябваше да ида на лов, преди да се занимавам с каквото и да било друго. Опитах се да забравя всичко друго, за да можех да се концентрирам.

— Бела? — Едуард ме повика от гората, гласът му се приближаваше. — Искаш ли да гледаш още веднъж?

Но аз бях запомнила всичко перфектно, разбира се, и не исках да давам причина на Емет, да намери още хумор в обучаването ми. Това беше нещо физическо — трябваше да се получи инстинктивно. Затова си поех дълбоко въздух и се затичах към реката.

Невъзпрепятствана от роклята, ми отне само един дълъг скок, за да достигна ръба на водата. Едва една осемдесет и четвърта от секундата, и все пак беше повече от достатъчно — умът и очите ми се движеха толкова бързо, че една крачка беше достатъчна. Беше просто да поставя десния си крак правилно върху плоския камък, и да упражня адекватния натиск, за да изпратя тялото си да се извие във въздуха. Обръщах повече внимание на прецизността, отколкото на силата, и сгреших по отношение на количеството нужна сила, но поне не обърках да поема в посоката, която щеше да ме поизмокри. Петдесетте метра се бяха оказали леко прекалено лесна дистанция...

Беше странно, зашеметяващо, наелектризиращо нещо, но кратко нещо. Измина още цяла секунда и аз бях от другата страна.

Очаквах нагъсто израсналите дървета да са проблем, но те бяха учудващо услужливи. Беше лесно да се пресегна с една сигурна ръка и да хвана някой удобен клон, докато се приземявах обратно, дълбоко в

гората. Залюлях се лекичко на клона и се приземих на пръсти, все така петнайсет метра над земята, върху широкия клон на един смърч.

Беше страхотно.

Отвъд ехтенето на очарования ми смях, можех да чуя как Едуард тича с пълна скорост да ме намери. Скокът ми беше два пъти по-дълъг от неговия. Когато стигна до дървото, където се намирах, очите му бяха разширени. Скокнах пъргаво от дървото точно до него, отново приземявайки се безшумно на предната част на ходилата си.

— Добре ли се справих? — почудих се аз, дишането ми ускорено от вълнение.

— Много добре — усмихна се той одобряващо, но небрежният му тон не си подходеше добре на учудването, което се четеше в очите му.

— Може ли да го направим пак?

— Съсредоточи се Бела — излезли сме на лов.

— А, да вярно — кимнах аз. — Ловуване.

— Следвай ме... ако можеш. — Той ми се ухили, изражението му изведнъж подигравателно, и препусна в бяг.

Беше по-бърз от мен. Не можех да си представя как така движеше краката си с такава заслепяваща бързина, но това беше нещо отвъд моите познания. Аз, обаче, бях по-силна, и всяка моя крачка отговаряше на три негови. И така, аз полетях с него из оживялото зелено пространство, без никак даже да го следвам. Докато тичах не можех да се спра да не се засмея тихичко, на вълнението, което това предизвикваше в мен; смехът нито ме забави, нито ме разконцентрира.

Най-сетне можех да разбера защо Едуард никога не се сблъскваше с дърветата, докато тичаше — нещо, което винаги е било мистерия за мен. Беше особено усещане балансът между скоростта и яснотата. Защото, докато се изстрелвах над, под и през гъстият, прорязващ лабиринт, със скорост, която би трябвало да превърне всичко около мен в променяща се зелена мъгла, аз можех съвсем ясно да видя всяко миниатюрно листенце, върху всички малки клонки на всеки незначителен храст, покрай който минавах.

Вятърът от скоростта ми издуха косата и разкъсаната ми рокля зад мен, и макар че знаех, че не беше логично, го почувствах топъл при допира с кожата ми. Точно както не беше логично и да усещам,

грапавата горска повърхност, като кадифе под босите ми крака, а клоните, които шибаха кожата ми — като галещи пера.

Гората беше много по-жива, отколкото някога си бях представяла — листата около мен гъмжаха от малки същества, за чието съществуване дори не бях подозирала. Всички утихваха след като преминехме покрай тях, а дишането им се забързваше от страх. Сравнени с хората, животните имаха много по-разумна реакция, когато усетеха миризмата ни. Със сигурност, когато аз бях човек, тя ми действаше обратното.

Все така чаках да се задъхам, но да дишам не представляваше никакво усилие. Очаквах мускулите ми да загорят, но силата ми сякаш само нарасна, докато влизах в ритъма на крачките си. Скоковете ми се разтягаха все по-надалеч, и скоро Едуард беше този, който се опитваше да се движи наравно с мен. Изсмях се веднъж, ликуваща, когато го чух да изостава. Босите ми крака докосваха земята толкова рядко сега, че сякаш по-скоро летях, а не тичах.

— Бела — той ме повика сухо, гласът му бе равен и ленив. Не чувах нищо друго, беше спрял.

За кратко обмислих да не го послушам и да продължа.

Но, с въздишка, се обърнах и с лек подскок заставах до него, някъде около сто метра по-назад. Погледнах го с очакване. Той се усмихваше, едната му вежда беше повдигната. Толкова беше красив, че можех единствено да го гледам втренчено.

— Имаше ли намерение да останеш в пределите на страната? — попита той, развеселен. — Или възнамеряваше да посетиш Канада този следобед?

— Тук е добре — съгласих се аз, фокусирайки се по-малко над това, което казваше, и повече над хипнотизиращия начин, по който устните му се движеха. Беше трудно да не се разсейвам, когато всичко наоколо толкова свежо, за моите нови очи.

— Какво ще ловим? — попитах.

— Лосове. Реших да е нещо по-лесно като за първия ти път... — той проточи изречението когато очите ми се присвиха на думата лесно.

Но нямах намерение да споря; бях прекалено жадна. Веднъж щом помислех за сухото горене в гърлото ми, можех да мисля единствено за това. Определено ставаше по-зле. Чувствах устата си

пресъхнала като четири часът през юнски следобед, в Долината на Смъртта.

— Къде? — попитах, проверявайки дърветата нетърпеливо. Сега, когато отдадох вниманието си на жаждата, тя развали всяка друга мисъл в ума ми, просмуквайки се в по-приятните мисли за тичането и за устните на Едуард, и целувките и... изпепеляваща жажда. Не можех да избягам от нея.

— Задръж за секунда — каза той, поставяйки леко своите ръце на раменете ми. Спешността на жаждата ми отстъпи моментално при неговото докосване.

— Сега затвори очи — прошепна той. Когато се подчиних, той вдигна ръце до лицето ми и потърка скулите ми. Усетих дишането ми да се ускорява и почаках за миг изчервяването, което никога нямаше да се появи.

— Слушай — инструктира ме той — Какво чуваш?

Всичко, можех да отговоря; перфектния му глас, дъха му, допира на устните му една в друга, докато говореше, шепота на птиците, чистещи перата си във върховете на дърветата, жужащото туптене на сърцата им, шумящите едно в друго кленови листа, слабото щракане на мравки, вървящи една след друга в дълга редица, по кората на най-близкото дърво. Но знаех, че има предвид нещо конкретно, за това оставих ушите ми да послушат по-далеч наоколо, търсейки нещо различно от тихия шум на заобикалящия ме живот. Имаше поляна близо до нас, вятърът звучеше различно покрай оголената трева, и малък поток с каменист бряг. И там, близо до шума на водата, дойде плясъкът на лочещи езици, шумното туптене на тежки сърца, пулсиращи потоци кръв...

Почувствах се сякаш гърлото ми се сви и затвори плътно.

— Следвам потока на североизток? — попитах аз все още със затворени очи.

— Да — тонът му беше одобряващ. — Сега... изчакай отново бризът и... какво надуваш?

Най-вече него, неговото странно ухание на мед — люляк — и слънце. Но също и богатият, пръстен мирис на гниене и мъх, шишарките по иглолистните дървета, топлият, почти орехов аромат на малките гризачи, криещи се страхливо в корените на дърветата. И тогава, достигайки отново до мен, усетих ясната миризма на водата,

която беше учудващо непривлекателна, въпреки жаждата ми. Концентрирах се в посока на водата и намерих миризмата, която вървеше с лочещите езици и туптящите сърца. Още една топла миризма, богата и остра, по-силна от другите. И все пак почти толкова непривлекателна, колкото и тази на потока. Сбърчих нос.

Той се изкиска:

— Знам — има с какво да се свиква.

— Три? — предположих.

— Пет. Има още два в дърветата зад тях.

— Какво да правя сега?

— Како ти се прави? — гласът му звучеше сякаш се усмихва.

Помисли над това, със все още затворени очи, докато слушах и вдишвах миризмата. Нов пристъп на изгаряща жажда нахлу в размислите ми и изведнъж топлата, остра миризма не беше чак толкова неприятна. Поне щеше да е нещо мокро и горещо в пресъхналата ми уста. Очите ми рязко се отвориха.

— Недей много да му мислиш — предложи той, докато вдигаше ръцете си от лицето ми и отстъпи крачка назад. — Просто следвай инстинктите си.

Оставих се да се понеса с миризмата, едва осъзнаваща, че се движа като привидение надолу по наклона към тясната поляна, където течеше потокът. Тялото ми тръгна напред автоматично, леко приведено, докато се колебаех сред рехавите дървета по края. Можех да видя голям елен на ръба на потока, две дузини остри върха на рогата му украсяваха главата му, и сенчестите фигури на другите четирима в гората, тръгнали на изток в лека тръс.

Концентрирах се около миризмата на мъжкия, горещата точка на неговия рунтав врат, там където топлината пулсираше най-силно. Само 30 метра — деляха ни два или три скока. Напрегнах се за първия скок.

Но докато мускулите ми се свиха приготвяйки се, вятърът се смени, духайки по-силно сега, и от юг. Не спрях, за да мисля, изхвърчайки от дърветата, подплашвайки елена към гората, тичах със все сила след нов аромат, толкова привлекателен, че просто нямах избор. Беше конвулсивно.

Уханието ме завладя напълно. Мислех само за него, докато го преследвах, съзнаваща единствено жаждата и миризмата, която обещавахе да я утоли. Жаждата се влоши, беше толкова болезнена, че

обърка всичките ми други мисли и започна да ми напомня за отровата, която беше горяла във вените ми.

Имаше само едно нещо, което имаше шанс да проникне през концентрацията ми сега, един инстинкт по-могъщ, по-първичен от нуждата да утоля жаждата си — беше инстинкта да предпазя себе си от опасност. Самосъхранение.

Изведнъж осъзнах факта, че някой ме следваше. Стремешът към неустоимия аромат се сби с импулса да се обърна и защитя лова си. Гърлен звук се надигна в гърлото ми, устните ми се надигнаха по собствена воля, за да покажат предупредително зъбите ми. Краката ми забавиха, докато се борех с нуждата да пазя гърба си и желанието да утоля жаждата си.

И тогава можех да чуя преследвача си да напредва и защитата спечели. В мига, в който се извъртях, надигащият се звук си проби път нагоре през гърлото и устата ми.

Дивото ръмжене идващо от собствената ми уста, беше толкова неочаквано, че се заковах на място. То ме разсея и прочисти главата ми за секунда — воденият от жаждата воал се надигна, макар че тя продължаваше да гори в гърлото ми.

Вятъра се смени, духвайки в лицето ми миризмата на мокра земя и приближаващ дъжд, още повече освобождавайки ме, от горящата хватка на другия аромат — аромат толкова вкусен, че можеше единствено да принадлежи на човек.

Едуард се поколеба на няколко метра от мен, с ръце вдигнати сякаш да ме прегърне, или да ме възпре. Лицето му бе напрегнато и внимателно, когато замръзнах на място ужасена.

Осъзнах, че за малко щях да го напада. Със силна конвулсия се отърсих от защитническата си стойка, наведена напред. Задържах дъха си докато се пресъсредоточавах, страхувайки се от силата на аромата, виещ се от юг.

Той можеше да види как разума се възвръща по лицето ми и направи крачка към мен, снижавайки ръцете си.

— Трябва да се махна оттук — изплюх през зъби, използвайки последния ми останал въздух.

— Можеш ли да си тръгнеш? — шок се изписа на лицето му.

Нямах време да го питам, какво имаше предвид. Знаех, че способността да мисля ясно щеше да остане единствено ако си

позволявах да мисля за...

Хукнах отново, луд спринт право на север, концентрирайки се единствено върху неудобното чувство на липса на сетива, което като че ли беше единственият отговор на тялото на фактът, че не дишах. Единствената ми цел беше да избягам достатъчно надалеч, така че миризмата зад мен да изчезне напълно, да бъде невъзможна за намиране, дори и ако променях решението си...

Отново бях наясно, че някой ме следва, но този път бях с ума си. Преборих инстинкта да дишам, да използвам вкусовете във въздуха, за да бъда сигурна, че беше Едуард. Не се налагаше да се боря дълго; макар че тичах по-бързо от всякога, изстрелвайки се като комета през възможно най-правата пътека, която можех да намеря сред дърветата, Едуард ме настигна след кратка минута.

Друга мисъл ме осени и се заковах на място, краката ми заровени в земята. Бях сигурна, че трябва да е безопасно тук, но задържах дъха си за всеки случай.

Едуард профуча покрай мен, изненадан от неочакваното ми спиране. Обърна обратно и беше до мен след секунда. Сложи ръце на рамене ми и се загледа в очите ми, шокът все още беше доминиращото чувство на лицето му.

— Как го направи? — искаше да знае той.

— Миналият път ме остави да те бия нали? — отвърнах аз, игнорирайки неговия въпрос. — А си мислех, че се справям толкова добре!

Когато отворих уста, можех да вкуся въздуха — беше незамърсен сега, без следа от привлекателният аромат, който измъчваше жаждата ми. Поех си предпазлива глътка въздух.

Той повдигна рамена и поклати глава, отказващ да бъде разсеян.

— Бела, как го направи?

— Да избягам? Спрях да дишам.

— Но как спря лова си?

— Когато се появи зад мен... толкова съжалявам за това.

— За какво ми се извиняваш? Аз съм този, който беше ужасно безразсъден. Предположих, че не би имало никой толкова надалеч от пътеките, но трябваше да проверя първо. Такава глупава грешка! Ти нямаш за какво да се извиняваш.

— Но аз ти изръмжах! — все още бях ужасена, че бях физически способна на такова светотатство.

— Разбира се, че ще го направиш. Това е съвсем естествено. Но не мога да проумея как успя да побегнеш.

— Какво друго можех да направя? — попитах. Поведението му ме объркваше — той какво искаше да се беше случило? — Можеше да е някой, който познавам!

Стреснах се, когато той изведнъж избухна в пристъп на силен смях, отмятайки глава назад, а звукът ехтеше сред дърветата.

— Защо ми се смееш?

Той спря веднага и можех да видя, че изражението му отново беше бдително.

Дръж нещата под контрол помислих си аз. Трябваше да се контролирам. Като че бях млад върколак, а не вампир.

— Не се смей на теб Бела. Смей се, защото съм в шок. А съм в шок, защото съм абсолютно удивен.

— Защо?

— Не би трябвало да си способна да правиш, каквото и да било от нещата, които правиш. Не би трябвало да си толкова... толкова рационална. Не би трябвало да си способна да стоиш тук, сега, и да разискваш това с мен, спокойно и хладнокръвно. И, най-вече, не би трябвало да можеш да се откъснеш от средата на ловуване, с мирис на човешка кръв във въздуха. Дори и възрастните вампири, имат трудности с това — винаги много внимаваме къде ловуваме, за да не се поставяме в по пътя на изкушението. Бела, ти се държиш, все едно си на десетилетия, отколкото на дни.

— Оуу. — Но знаех, че ще бъде трудно. Затова бях толкова нащрек. Очаквах да бъде трудно.

Постави ръката си на лицето ми, и очите му бяха изпълнени с почуда.

— Какво ли не бих дал, да погледна само за момент в ума ти.

Толкова силни емоции. Бях подготвена за частта с жаждата, но не и за това. Бях толкова сигурна, че няма да е същото, когато ме докосва. Ами, честно, не беше същото.

Беше по-силно.

Пресегнах се да проследя чертите на лицето му; пръстите ми се забавиха на устните му.

— Мислех си, че няма да се чувствам по този начин, доста дълго време? — Несигурността ми, направиха думите ми въпрос. — Но все още те искам.

Примига в шок.

— Как изобщо можеш да се концентрираш върху това? Не си ли непоносимо жадна?

Разбира се, че бях сега; сега, след като отново повдигна въпроса!

Опитах се да преглътна и след което въздъхнах, затваряйки очите си, както бях направила преди, за да се концентрирам. Оставих сетивата ми да ме обхванат, напрегнато този път, в яростна атака на вкусния забранен аромат.

Едуард изпусна ръката си, дори недишайки, докато аз слушах все по-надалеч, в мрежата на зелен живот, отсявайки през аромати и звуци на нещо, не напълно отблъскващо за жаждата ми. Имаше намек за нещо различно, избледняла следа на изток...

Очите ми се отвориха, но фокусирането ми все още бе на измамническите аромати, докато се обърнах и се втурнах тихомълком на изток. Земята бе влажна, стръмно насочена нагоре, почти наведнъж, и започнах да бягам в ловно свиване, близо до земята, прилепвах се за дърветата, когато така беше по-лесно. Усетих, отколкото чух, Едуард с мен, движейки се тихо през горите, оставяйки ме да водя.

Растителността намаляваше, докато се катерехме нависоко; ароматът на смола ставаше все по-силна, както и следата която следвах — беше топъл аромат, по-остър от миризмата на лос и много по-привлекателна. Няколко секунди по-късно и можех да чуя заглушаващите плънки на огромни стъпки, толкова по-тънки, от хрущящите копита. Звукът бе нагоре — в клоните, отколкото на земята. Автоматично се качих на клона като стена, заемайки стратегическата висока позиция, наполовина към сребърната ела.

Мекият звук на лапи продължи, потайно под мен, сега; богатия аромат беше много наблизо. Очите ми засякоха движението, свързано със звука, и видях кафявата кожа на чудесната котка, промъквайки се през широкия клон на смърч, точно отдолу, отляво на моя прът. Беше голям — лесно поне четири пъти, колкото мен. Очите му бяха съсредоточени върху земята под мен; котката също ловуваше. Хванах миризмата на нещо по-малко, посредствено до аромата на моята

жертва, свита в храсталака под дървото. Опашката на лъва, се въртеше на прекъсвания, докато се подготвяше да скача.

С леко ограничение се плъзнах през въздуха и се приземих на клона на лъва. Той почувства разклащането на дървото и се завъртя, крещейки изненадано и защитнически. Скъси разстоянието между нас, очите му изгарящи с ярост. Наполовина побъркана от жажда, игнорирах изложените зъби и изкривените нокти, и му се нахвърлих, събаряйки ни на земята.

Не беше кой знае каква битка.

Изкривените му нокти можеха да бъдат милващи пръсти, за цялото влияние което имаха над кожата ми. Зъбите му, не можеха да навредят на рамото ми или гърлото.

Теглото му беше нищо. Зъбите ми несъществено засмукаха гърлото му, и инстинктивната му съпротива безжалостно слаба, срещу силата ми. Челюстта ми се заби лесно над правилната точка, където беше концентрирана топлината.

Беше без никакво усилия, сякаш захапвайки масло. Зъбите ми бяха стоманени бръсначи, разрязваха през кожата и мазнините, и сухожилието, сякаш не бяха там.

Аромата беше силен, но кръвта беше топла и мокра, и облекчаваше козината, силното усещане на жажда, докато пиех, се покачваше. Боренето на котката, все повече отслабваше, и крясъците му се задавяха с бълбукане. Топлината на кръвта минаваше през цялото ми тяло, затопляйки още повече пръстите и краката ми.

Лъвът беше свършен, преди аз да съм. Жаждата отново пламна, след като беше пресушен, и изблъсках тялото му от мен с отвращение. Как е възможно все още да съм жадна, след всичко това?

Внезапно се изправих с едно бързо движение. Стояща, осъзнах, че бях развалина. Обърсах лицето си, с опакото на ръката ми и се опитах да пооправя роклята. Ноктите, които бяха така неефективно забити в гърба ми, бяха имали по-голям успех с тънкия сатен.

— Хъммм... — каза Едуард. Вдигнах поглед, за да го видя да се опира небрежно срещу стъбло на дърво, гледайки ме със замислено изражение на лицето.

— Предполагам, че бих могла да се справя по-добре от това. — Бях покрита в мръсотия, косата ми бе възлеста, роклята ми изцапана с

кръв и висяща на дрипи. Едуард не се е прибирал вкъщи след лов, изглеждайки така.

— Справи се чудесно — увери ме той. — Просто... беше прекалено трудно да наблюдавам, отколкото би трябвало да бъде.

Объркано повдигнах вежди.

— Против природата е — обясни той, — оставяйки те да се бориш с лъвовете. През цялото време бях под тревога.

— Глупчо.

— Знам. Старите навици, умират трудно. Въпреки, че харесвам подобренията на роклята ти.

Ако можех да се изчервя, бих го направила. Смених темата.

— Защо все още съм жадна?

— Защото си млада.

Въздъгнах.

— И предлагам, че няма други планински лъвовете наблизо.

— Но в изобилие от елени.

Направих гримаса.

— Не миришат толкова добре.

— Тревопасни животни. Месоядните миришат повече, като хората — обясни той.

— Не чак толкова като хората — не се съгласих, опивайки се да не си спомням.

— Можем да се върнем — сериозно каза той, но имаше раздразнена светлина в очите му. — Който и да бе е там, ако са мъже, вероятно няма да имат против смърт, ако ти си тази която я доставиш — погледа му отново премина през окървавената ми рокля. — Всъщност, ще си помислят, че вече са мъртви и отишли в рая, в момента в който те видят.

Завъртях очи и изсумтях.

— Хайде да ловуваме някакви миризливи тревопасни.

Открихме голямо стадо от елени към пътя за вкъщи. Този път, той ловува с мен, след като вече му хванах цаката. Свалих огромен мъжки елен, правейки почти толкова голяма бъркотия, колкото и с лъвът. Беше привършил с два, преди аз да приключа с първия, нямаше заплетена коса, нито петънце по бялата му риза. Преследвахме разхвърляното и изплашено стадо, но вместо да се храня отново,

наблюдавах внимателно, за да видя как е способен да ловува толкова спретнато.

Всичките пъти, които желях Едуард да не ме оставя, за да ловува, тайно се облекчавах. Защото бях сигурна, че виждайки това, щеше да бъде плашещо. Ужасяващо. Че виждайки го да ловува, ще ме накара най-накрая да го видя, като вампир.

Разбира се, беше много по-различно от тази перспектива, самата аз като вампир. Но се съмнявах, че дори и с човешките си очи, щях да изпусна красотата тук.

Беше изненадващо чувствено изживяване, следейки Едуард да ловува. Плавният му скок, беше като извиващото се промушване на змия; ръцете му бяха толкова сигурни, пълните му устни бяха перфектни, докато се разделяха върху блестящите му зъби. Изведнъж почувствах изблик на двете — гордост и жадуване. Той беше мой. Вече нищо не може да го раздели от мен. Бях прекалено силна, за да бъда измъкната от него.

Беше много бърз. Обърна се към мен и се загледа любопитно в алчното ми изражение.

— Вече не си ли жадна? — попита.

Свих рамене.

— Ти ме разсейваш. Много по-добър си от мен в това.

— Векове опит — усмихна се той. Сега очите му бяха смущаващо прекрасен нюанс на медно злато.

— Само един — поправих го аз.

Той се засмя.

— Свърши ли за днес? Или искаш да продължим?

— Готова, мисля — чувствах се много сита, дори някак си преливаща. Не бях сигурна още какво количество течност можеше да се побере в тялото ми. Но жаждата в гърлото ми беше единствено заглушена. Но пък и знаех, че жаждата беше само неизбежна част от този живот.

И си струваше.

Чувствах, че контролирам нещата. Може би чувството ми за сигурност беше погрешно, но се чувствах доста добре от факта, че не убих никого днес. Ако можех да устоя на напълно непознати, нямаше ли да мога да се справя и с върколак и дете полувампир, които обичах?

— Искам да видя Ренесме — казах. Сега когато жаждата ми беше потушена (ако и нищо близко до заличена), предишните ми безпокойства бяха трудни за забравяне. Исках да свържа непознатия, който беше дъщеря ми със съществото, което бях обичала преди три дни. Беше толкова странно, толкова грешно, вече да я няма вътре в мен. Изведнъж се почувствах празна и тъжна.

Той протегна ръката си към мен. Поех я и кожата му беше топла от преди. Страните му бяха съвсем слабо зачервени, а сенките под очите му напълно изчезнали.

Не бях способна да устоя на погала лицето му отново. И отново.

Някак си забравих, че очаквах отговор на запитването ми, докато се бях загледала в неговите блестящи златни очи.

Беше почти толкова трудно, колкото да се отвърна от миризмата на човешка кръв, но все пак някак си запазих в главата си нуждата да бъда внимателна, докато се надигна на пръсти и обвих ръце около него. Нежно.

Той не беше толкова колеблив в движенията си; ръцете му се заключиха около кръста ми и ме придърпаха близо до тялото му. Устните му се разбиха върху моите, но ги почувствах меки. Моите устни вече не приемаха формата на неговите; вече имаха своя собствена.

Както и преди, чувството беше сякаш кожата му, устните, ръцете му потъваха направо през гладката ми твърда кожа, чак до новите ми кости. До самото ядро на тялото ми. Не си бях представяла, че можех да го обичам повече от преди.

Старото ми съзнание не беше способно да съдържа толкова много любов. Старото ми сърце не беше достатъчно силно да я понесе.

Може би това беше частта от мен, която бях пренесла, за да се засили, в новия си живот. Като състраданието на Карлайл и отдадеността на Есме. Може би никога нямаше да мога да правя нещо интересно или специално като Едуард, Алис и Джаспър. Може би просто щях да обичам Едуард повече от който и да било в историята някога бе обичал.

Това ми стигаше.

Спомнях се части от това — да увивам пръсти в косата му, да прокарам ръка през гърдите му — но други части бяха толкова нови. Той беше нов. Беше напълно различно преживяване, когато Едуард ме

целуваше така, без страх, толкова силно. Аз откликнах на силата му и изведнъж падахме.

— Упсс — каза аз и той се засмя под мен. — Не исках да те нападам така. Добре ли си?

Той погали лицето ми.

— Мааалко по-добре от добре.

Тогавя смутено изражение премина през лицето му.

— Ренесме? — попита той неуверено, опитвайки се да потвърди какво най-много исках в този момент. Много труден въпрос за отговор, защото исках толкова много неща едновременно.

Можех да видя, че той не беше точно против отлагането на прибирането ни, а и беше трудно да мисля за друго освен неговата кожа върху моята (не беше останало кой знае какво от роклята). Но споменът ми за Ренесме, преди и след раждането ѝ, се превръщаше все повече в сън. Още по-неприемливо. Всичките ми спомени за нея, бяха човешки спомени; някаква аура на изкуственост беше надвиснала над тях. Нищо, което не бях виждала с тези ми очи, докосвала с тези ръце, не изглеждаше реално.

Със всяка минута, реалността, в която съществуваше този малък непознат ми се изплъзване надалеч.

— Ренесме — съгласих се аз, с прискърбие, и скочих обратно на крака, издърпвайки го заедно с мен.

22. ОБЕЩАНИЕ

Мисленето за Ренесме, я постави на централно място в моя странен, нов и обширен, но и отвлечен ум. Толкова много въпроси.

— Разкажи ми за нея — настоях аз, когато той пое ръката ми. Свързването ни по този начин не ни забави.

— Тя не прилича на нищо друго на този свят — отвърна ми той. Усещаше се почти религиозна отдаденост в гласа му.

Усетих остър спазъм от ревност към този непознат. Той я познаваше, а аз не. Не беше честно.

— Прилича ли на теб? Или на мен? Тоест на предишното ми аз.

— Изглежда наравно.

— Родила се е топлокръвна — напомних му аз.

— Да. Сърцето ѝ бие, но малко по-бързо от човешкото. Температурата ѝ също е малко по-висока от нормалното. Тя спи.

— Наистина ли?

— Доста добре за новородено. Ние сме единствените родители, които нямат нужда да спят, а детето ни спи по цяла нощ — развихли се той.

Хареса ми начинът, по който той каза детето ни. Думите я направиха за мен по-реална.

— Има същите очи като твоите... така че все пак това не се загуби — усмихна ми се той — Толкова са красиви.

— А от вампирска страна? — попитах.

— Кожата и изглежда също толкова непроницаема, колкото твоята. Не че някой ще опита да я пробва.

Примигнах, леко шокирана.

— Разбира се, че никой не би го сторил — увери ме той — Диетата ѝ... ами, тя предпочита да пие кръв. Карлайл продължава да се опитва да я убеди да пие и някакво бебешко мляко, но изглежда тя няма никаква поносимост към него. Не казвам, че я виня... това е някакво отворително миришещо нещо, дори и за човешка храна.

Зинах широко. Казаното от него прозвуча така, сякаш са водили разговори.

— Да я убеди?

— Интелигентна е, шокиращо, също така се развива с невероятна скорост. Въпреки че не говори... още... комуникира доста ефективно.

— Не. Говори. Още.

Той забави ход, за да ми позволи да осъзная това.

— Какво имаш предвид под комуникира ефективно? — настоях аз.

— Мисля, че ще е по-добре да... видиш със собствените си очи. Доста трудно е за описване.

Обмислих това. Знаех, че има много неща, които трябваше да видя с очите си, преди да повярвам, че е истина. Не знаех доколко съм готова, затова смених темата.

— Защо Джейкъб е все още тук? — попитах аз. — Как издържа? Защо му е? — звънтящият ми глас трепна леко. — Защо му е да се измъчва още повече?

— Джейкъб не се измъчва — каза той със странен нов тон. — Въпреки че бих желал да променя състоянието му — добави през зъби.

— Едуард! — изсъсках аз, спирайки го рязко (почувствах някакво самодоволство, че имах силата да го направя). — Как може да го казваш? Джейкъб се отказа от всичко, за да ни предпази! Това, през което го накарах да премине... — трепнах при замъгления спомен от срама и вината ми. Сега ми изглеждаше странно, че съм се нуждаела от него тогава. Чувството за празнота без него бе изчезнало. Сигурно е било човешка слабост.

— Ще видиш как точно мога да го казвам — промърмори Едуард. — Обещах му да му позволя да обясни, но се съмнявам да видиш нещата по-различно от мен. Разбира се, често греша относно мислите ти, нали? — изви устни и ме огледа.

— Да обясни какво?

Едуард поклати глава.

— Обещах. Въпреки че не знам дали му дължа повече нещо... — той стисна силно зъби.

— Едуард, не разбирам — безпомощност и възмущение превзеха ума ми.

Той погали бузата ми, след което се усмихна нежно, когато лицето ми се успокои в отговор. Желанието премахна

раздразнителността ми.

— По-тежко е, отколкото го правиш ти, знам. Помня.

— Не обичам да се чувствам обърквана.

— Знам. Затова нека се приберем в къщи, за да можеш да видиш с очите си — неговите очи преминаха покрай остатъците от роклята ми, докато говореше за прибиране в къщи. Той се намуси — Хмм.

След около половин секунда замисляне, разкопча ризата си и ми я подаде да я облека.

— Толкова ли е зле?

Той се ухили.

Промуших ръцете си през ръкавите, след което закопчах ризата върху разпокъсаното си елече. Разбира се, така той остана без риза. Нямахме как да не сметна това за разсейващо.

— Ще се състезавам с теб — казах аз и отбелязах — няма да ти позволя да победиш този път!

Той пусна ръката ми и се ухили.

— По твой знак...

Беше ми по-лесно да намеря новата си къща, отколкото да вървя по улицата към къщата на Чарли. Мирисът ни беше оставил прясна следа, лесна за проследяване, дори когато бягах толкова бързо, колкото можех.

Едуард ме настигна, когато доближихме реката. Възползвах се от случая и направих скока си по-рано, опитвайки се да използвам допълнителната си сила, за да победя.

— Ха! — въздъгнах аз, когато чух, че моите крака докоснаха тревата първи.

Докато се заслушах, за да чуя приземяването му, чух нещо, което не очаквах. Нещо силно и твърде близко. Биешо сърце.

Едуард беше до мен в същата секунда, ръцете му бяха стиснали здраво моите.

— Не дишай — предупреди ме той настоятелно.

Опитах се да не се паникьосвам, когато замръзнах по средата на дишането. Единствено очите ми се движеха, местейки се инстинктивно, за да открият източника.

Джейкъб стоеше на линията, където гората се докосваше до поляната на Кълън. Ръцете му бяха кръстосани, челюстта силно

стегната. Някъде зад него, невидими за мен, се чуха две по-големи сърца, след което шумът от пречупване на нещо под силни лапи.

— Внимателно, Джейкъб — каза Едуард. Ръмжене от гората отвърна на загрижеността в гласа му.

— Може би това не е най-добрият начин...

— Мислиш, че би било по-добре да я пуснем първо при бебето? — прекъсна го Джейкъб — По-безопасно е да видим как Бела се справя с мен. Аз ще се оправя по-бързо.

Това беше тест? За да видят дали ще убия Джейкъб, преди да се опитам да убия Ренесме? Почувствах се болна по странен начин... нямаше нищо общо със стомаха ми, само с ума ми. Това идея на Едуард ли беше?

Погледнах го угрижено. Едуард изглежда обмисляше за момент, след което изражението му премина от загрижено в някакво друго. Той сви рамене, след което имаше враждебност в гласа му, когато каза:

— Става дума за твоя врат, предполагам.

Ръмженето от гората вече беше станало бясно. Лея, нямах съмнения.

Какво му имаше на Едуард? След всичко, през което преминахме, не трябваше ли да изпитва някаква симпатия към най-добрия ми приятел? Мислех си — може би глуповато — че Едуард е вече също приятел на Джейкъб. Явно не съм ги разбрала.

Но какво правеше Джейкъб? Защо би предложил себе си за тест, за да предпази Ренесме?

Нямаше смисъл за мен. Дори и връзката ни да бе оживяла...

Сега, когато погледът ми срещна този на Джейкъб, си помислих, че може би е оживяла. Той все още изглеждаше като най-добрия ми приятел. Но не той беше променен. Как ли изглеждах за него?

Тогава той ме дари с познатата си усмивка, усмивката на детинския дух. Бях сигурна, че приятелството ни е останало непокътнато. Беше също както преди, когато се мотаехме из домашно направения му гараж — просто две деца, които си губеха времето. Лесно и нормално. Отново забелязах, че странната нужда, която изпитвах към него преди да се променя, беше изчезнала напълно. Той беше просто моят приятел, точно както трябваше да бъде.

Въпреки това все още не разбирах какво прави сега. Наистина ли беше толкова безкористен, за да се опита да ме предпази — със

собствения си живот — от това да изляза извън контрол за секунда и да съжалявам завинаги? Това преминаваше твърде много извън границите на простата му подкрепа към това, в което се бях превърнала, или пък опитите му да остане мой приятел. Джейкъб беше един от най-добрите хора, които познавах, но това беше твърде много за приемане от когото и да било.

Усмивката му се разшири, той сви рамене леко.

— Трябва да призная, Бела. Шантава си.

Усмихнах се в отговор, следвайки стария пример. Това беше негова страна, която разбирах.

Едуард изръмжа.

— Внимавай, мелез!

Вятърът повя зад мен и аз успях бързо да напълня дробовете си с безопасен въздух, за да продължа.

— Не, той е прав. Очите са наистина шантави, нали?

— Супер плашещи. Но не е толкова зле, колкото очаквах.

— Е... мерси за невероятния комплимент!

Той извъртя очи.

— Знаеш какво имам предвид. Все още изглеждаш като себе си... отчасти. Може би не е толкова външният ти вид, колкото това, че... ти си Бела. Не смятах, че ще имам усещането, че си отново тук — усмихна ми се отново, без следа от горчивина или съжаление по лицето си. След това се ухили и каза — Както и да е, предполагам, че ще свикна с очите много скоро.

— Ще свикнеш? — попитах объркана. Беше чудесно, че все още бяхме приятели, но едва ли щяхме да можем да прекарваме много време заедно.

Най-странното изражение премина по лицето му, изтривайки усмивката му. Беше почти... виновно? Тогава очите му се преместиха на Едуард.

— Благодаря — каза той. — Не знаех, че ще можеш да й го спестиш, обещах или не. Обикновено й даваш всичко, което иска.

— Може би се надявам да се раздразни и да ти откъсне главата — предложи Едуард.

Джейкъб прихна.

— Какво става? Да не би двамата да пазите тайни от мен? — настоях аз, недоверчива.

— Ще ти обясня после — отвърна Джейкъб така, сякаш не планираше всъщност да го направи, след което смени темата — Първо, нека да пренесем това шоу на пътя — усмивката му вече беше предизвикателна, когато започна да се придвижва бавно напред.

Чу се вой за протест зад него. Сивото тяло на Лея се промуши през дърветата. По-високият, с пясъчен цвят на козината Сет, беше точно зад нея.

— Спокойно, хора — каза Джейкъб. — Стойте настрана.

Бях доволна от това, че не го послушаха, а просто забавиха крачка.

Вятърът все още беше слаб, не би могъл да отвее мириса му.

Дойде достатъчно бързо, за да мога да усетя топлината от тялото му във въздуха между нас. Гърлото ми прогоря в отговор.

— Хайде, Бела. Дай най-лошото от себе си.

Лея изсъска.

Не исках да дишам. Не беше правилно да взимам такова опасно преимущество над Джейкъб, без значение, че той беше този, който го предлагаше. Но не можех да се измъкна от логиката. Как бих могла по друг начин да съм сигурна, че няма да нараня Ренесме?

— Остарявам тук, Бела — подмами ме Джейкъб — Добре, не технически, но схващаш идеята. — Хайде, поеми си дъх.

— Дръж се за мен — казах аз на Едуард, скривайки се в ръцете му.

Неговите ръце се стегнаха около мен.

Стегнах мускулите си, надявайки се да ги задържа замръзнали. Реших да действам както по време на лова. В най-лошия случай щях да спра да дишам и да избягам. Нервно си поех леко дъх през носа, готова за всичко.

Заболя ме леко, но гърлото ми вече гореше слабо и без това. Джейкъб не миришеше толкова на човек, колкото онзи планински лъв. Имаше животински мирис към кръвта му, който веднага отблъскваше. Въпреки че силният мокър шум от сърцето му беше примамлив, мирисът, който идваше с него, накара носът ми да се сгърчи. Всъщност беше много по-лесно да контролирам реакцията си на звука и горещината на пулсиращата му кръв с помощта на миризмата му.

Поех си още веднъж дъх и се отпуснах.

— Хъх. Разбирам защо всеки се оплакваше от теб. Вонис, Джейкъб.

Едуард избухна в смях. Ръцете му се спуснаха от раменете ми, за да се увият около кръста ми. Сет изляя тихо в хармония с Едуард. Той се доближи леко, докато Лея се отдалечи няколко стъпки назад. Тогава забелязах, че имаме и друга публика. Чух тихото, отдалечено хихикане на Емет, заглушено от стъклената стена помежду ни.

— Виж кой го казва — отвърна Джейкъб, хващайки се театрално за носа. Лицето му не се промени изобщо, докато Едуард ме прегръщаше, нито когато се успокои и ми прошепна „Обичам те“ в ухото. Джейкъб просто се усмихваше. Това ме накара да се надявам, че нещата щяха да вървят добре помежду ни, по начина, по който не бяха вървели от много отдавна. Може би сега щях да успея да му бъда истински приятел, след като го отвращавах физически достатъчно, за да не може да ме обича както преди. Може би това беше нужно.

— Добре, значи издържах, нали? — казах аз. — Сега ще ми кажете ли каква е голямата тайна?

Лицето на Джейкъб стана много нервно.

— Не е нещо, за което трябва да се тревожиш сега...

Чух Емет да се подхилква отново — звук на неодобрение.

Бих настоявала още, но докато слушах Емет, чух и други звуци. Седем души дишаха. Един чифт бели дробове се движеше по-бързо от другите. Само едно сърце се трепкаше като крила на птица — леко и бързо.

Вниманието ми беше тотално отвлечено. Дъщеря ми беше от другата страна на тази тънка стъклена стена. Не можех да я видя — светлината отскачаше от отразяващите прозорци като от огледало. Можех само да видя себе си, изглеждаща много странна — толкова бяла и неподвижна — в сравнение с Джейкъб. Или в сравнение с Едуард, което изглеждаше по-правилно.

— Ренесме — прошепнах аз. Стресът ме превърна отново в статуя. Ренесме нямаше да мирише на животно. Щях ли да я изложа на опасност?

— Ела и виж — промърмори Едуард. — Знам, че можеш да се справиш.

— Ще ми помогнеш ли? — прошепнах през неподвижни устни.

— Разбира се, че ще го направя.

— И Емет и Джаспър — за всеки случай?

— Ще се погрижим за теб, Бела. Не се тревожи, ще сме подготвени. Никой от нас няма да рискува живота на Ренесме. Мисля, че ще се изненадаш как тя ни е завъртяла всички около малките си пръстчета. Ще е в пълна безопасност, независимо от всичко.

Желанието ми да я видя, да разбера благоговението в гласа му, развали замръзналата ми поза. Направих крачка напред.

Тогава Джейкъб застана на пътя ми, на лицето му имаше притеснителна маска.

— Сигурен ли си, кръвопицецо? — попита той Едуард, гласът му беше едва ли не молещ. Никога не го бях чувала да говори така на Едуард — Не ми харесва това. Може би трябва да почака...

— Проведе теста си, Джейкъб.

Бил е негов тест?

— Но... — започна той.

— Никакво но — каза Едуард, изведнъж раздразнен. — Бела има нужда да види нашата дъщеря. Изчезни от пътя.

Джейкъб ме дари със странен, неодобрителен поглед, след което се обърна и почти се втурна в къщата преди нас.

Едуард изръмжа.

Не можех да видя смисъла на конфронтацията им, не можех и да се концентрирам върху нея. Можех само да мисля за замъгления образ на детето в ума ми, опитвайки се да си спомня лицето ѝ подробно.

— Ще отиваме ли? — попита Едуард с нежен глас.

Кимнах нервно.

Той пое леко ръката ми в своята и ме поведе навътре в къщата.

Те ме чакаха, наредени в усмихната линия, който беше едновременно предразполагаща и защитна. Розали беше на няколко крачки зад другите, близо до предната врата. Беше сама, докато Джейкъб не застана пред нея, по-близо от обикновено. Нямахше следа от удобство от това разстояние помежду им — и двамата трепнаха от близостта.

Някой много малък се виждаше в ръцете на Розали, поглеждайки покрай Джейкъб.

Тя веднага спечели вниманието ми, всяка моя мисъл, по начина, по който нищо преди не беше обземало ума ми, откакто отворих очи.

— Наистина ли ме нямаше само два дни? — ахнах аз, невярващо.

Непознатото дете в ръцете на Розали изглеждаше на седмици, ако не на месеци. Беше поне два пъти по-голяма от детето в замъгления ми спомен, изглежда вече можеше да задържа тялото си изправено, протягайки се към мен. Блестящата ѝ бронзова коса падаше на малки къдрици покрай раменете ѝ. Очите ѝ с цвят на кафяв шоколад ме изследваха с интерес, който не беше изобщо детински — беше интерес на възрастен, много интелигентен. Тя вдигна ръка, протягайки я в моята посока, след това докосна врата на Розали.

Ако лицето ѝ не беше толкова пленително с красотата и перфектността си, не бих могла да повярвам, че това беше същото дете. Моето дете.

Но чертите на Едуард се виждаха в лицето ѝ, моите също в нейните очи и бузи. Дори и Чарли имаше място там в къдриците, въпреки че те имаха цвета на косата на Едуард. Трябваше да е наша. Невъзможно, но все пак вярно.

Това, че видях малкия неочакван човек, не я направи по-реална. Напротив, направи я още по-фантастична.

Розали потупа ръчичката, която беше поставена на врата ѝ и промърмори.

— Да, това е тя.

Очите на Ренесме останаха вперени в мен. Тогава, сякаш само секунди след насилственото си раждане, тя ми се усмихна. Показаха се тънки блестящи бели зъби.

Колебаейки се, поех една крачка към нея.

Всички се движеха много бързо.

Емет и Джаспър застанаха пред мен — рамо до рамо, ръце в готовност. Едуард ме хвана здраво, пръстите му стискаха силно ръцете ми. Дори Карлайл и Есме се движеха до фланговете на Емет и Джаспър, докато Розали се отдръпна към вратата, стискайки Ренесме. Джейкъб се предвижи също, поддържайки защитническо разстояние пред тях.

Единствено Алис остана на мястото си.

— Ох, имайте малко вяра! — каза им тя — Нямаше да направи нищо. И вие бихте искали да погледнете от близо.

Алис беше права. Контролирах се. Бях подготвена за всичко — за мирис, също толкова неустойим, колкото човешката миризма в гората. Предизвикателството тук не можеше да се сравнява съсъщност.

Благоуханието на Ренесме беше перфектен баланс между мирисът на най-красивия парфюм и уханието на най-вкусната храна. Имаше достатъчно сладка миризма на вампир, за да не се натрапи човешкия мирис.

Можех да се справя с това. Бях сигурна.

— Добре съм — обещах аз, галейки ръката на Едуард. След това се поколебах и добавих — Въпреки това стойте близо, за всеки случай.

Очите на Джаспър бяха строги, фокусирани. Знаех, че се съсредоточаваше в емоционалния ми климат, аз се опитах да се успокоя още повече. Усетих как Едуард ми освободи ръцете, след като прочете мислите на Джаспър. Но въпреки че Джаспър беше най-запознат със ситуацията, не изглеждаше убеден.

Когато чу гласа ми, твърде порасналото дете започна да се дърпа в ръцете на Розали, протягайки към мен. Някак си лицето ѝ изглеждаше нетърпеливо.

— Джаз, Ем, оставете ни да минем. Бела ще се справи.

— Едуард, рискът... — каза Джаспър.

— Минимален. Чуй, Джаспър — по време на лова ни, тя попадна на мирис на туристи, които бяха на грешното място в грешния момент...

Чух Карлайл да си поема дъх, шокиран, лицето на Есме стана изведнъж изпълнено с угриженост, но и със симпатия. Очите на Джаспър се разшириха, но той кимна леко, сякаш думите на Едуард са отговори на някакъв въпрос в главата му. Устната на Джейкъб се изви в отворатена гримаса. Емет сви рамене. Розали изглеждаше още по-незаинтересована от Емет, докато се опитваше да задържи дърпащото се дете в ръцете си.

Лицето на Алис ми показа, че тя не е била залъгана. Присвитите ѝ очи, фокусирани върху с горяща настоятелност на ризата ми, изглеждаха по-загрижени за роклята, отколкото за каквото и да е друго.

— Едуард! — възкликна Карлайл — Как си могъл да бъдеш толкова безотговорен?

— Знам, Карлайл, знам. Бях чисто и просто глупав. Трябваше да проверя дали сме в безопасна зона, преди да я освободя.

— Едуард — промърморих аз, засрамена от начина, по който гледаха в мен. Беше така, сякаш се опитваха да видят по-ярко червено в очите ми.

— Той е напълно прав да ме смъмря, Бела — каза Едуард с усмивка. — Направих огромна грешка. Фактът, че си по-силна от всеки, който познавам, не променя това.

Алис извъртя очи.

— Добра шега, Едуард.

— Не се шегувах. Обяснявах на Джаспър защо Бела може да се справи с това. Не е моя вината, че всички се втурват да правите заключения.

— Почакай — ахна Джаспър. — Не е нападнала хората?

— Започна — отвърна Едуард, очевидно наслаждавайки се на себе си. Стиснах зъби — Беше изцяло фокусирана на лова.

— Какво стана? — прекъсна го Карлайл. Очите му изведнъж станаха светли, въодушевена усмивка започна да се оформя на лицето му. Напомни ми за преди, когато искаше детайли от трансформацията ми. Тръпката от новата информация.

Едуард се наведе към него, също толкова въодушевен.

— Тя ме чу зад себе си и реагира инстинктивно. Когато моето преследване прекъсна концентрацията ѝ, тя излезе бързо от нея. Никога не съм виждала нещо равно на нея. Тя осъзна какво се случваше и тогава... притаи дъх и избяга.

— Уоу — промърмори Емет — Сериозно?

— Той не го разказва правилно — измърморих аз, още по-засрамена от преди. — Изпусна частта за това как му изръмжах.

— Посбихте ли се хубавичко? — попита настоятелно Емет.

— Не! Разбира се, че не.

— Не, наистина не? Не си го атакувала?

— Емет! — протестирах аз.

— Ау, каква загуба — изпъшка той. — А ти си сигурно единственият човек, който може да го атакува — след като не може да влезе в ума ти — и си имала перфектно извинение също — той въздъхна. — Бих умрял, за да видя как ще се справи без преимуществото си!

Изгледах го ледено.

— Никога не бих.

Загрижеността на Джаспър привлече вниманието ми. Той изглеждаше по-притеснен дори от преди.

Едуард докосна юмрука си до рамото му в знак на подигравателен удар.

— Виждаш ли какво имам предвид?

— Не е естествено — промърмори Джаспър.

— Можеше да се обърне срещу теб... тя е само на часове! — възкликна Есме, поставяйки ръка на сърцето си. — Ох, трябваше да отидем с вас.

Вече не обръщах толкова внимание, след като Едуард спря с шегата си. Започнах да зяпам прелестното дете при вратата, което също ме зяпаше. Малките ѝ ръце се протягаха към мен, сякаш знаеше точно коя съм. Автоматично ръката ми се вдигна, за да отвърне на нейния жест.

— Едуард — казах аз, навеждайки се, за да мога да я видя по-добре покрай Джаспър. — Моля?

Зъбите на Джаспър бяха стиснати. Той не помръдна.

— Джаз, това не прилича на нищо, което си виждал преди — каза тихо Алис. — Повярвай ми.

Очите им се срещнаха за кратко, след което той кимна. Той се отдръпна от пътя ми, но постави ръка на рамото ми, движейки се заедно с мен, когато се запътих бавно напред.

Обмислях всяка стъпка, преди да я взема, анализирайки настроението си, горенето в гърлото ми, позицията на останалите около мен. Колко силна се чувствах срещу това колко добре биха могли да ме спрат. Беше сложна процедура.

Тогава детето в ръцете на Розали, дърпайки се и протягайки се през цялото време на тази постановка, стана още по-нетърпеливо и издаде високо, звънливо хленчене. Всеки реагираха сякаш — както мен — никога преди не са чували гласа ѝ.

Втурнаха се към нея за секунда, оставяйки ме да стоя сама, замръзнала на мястото си. Звукът от плача на Ренесме ме проряза, притискайки ме към пода. Очите ми ме боляха, сякаш искаха да се откъснат.

Изглеждаше сякаш всеки бе поставил ръка на нея, потупвайки и успокоявайки я. Всеки освен мен.

— Какво не е наред? Боли ли я нещо? Какво стана?

Гласът на Джейкъб беше най-силен, който издигаше загрижеността. Гледах шокирана как той се протегна за Ренесме и за

мой огромен ужас Розали му я даде без борба.

— Не, добре е — успокой го тя.

Розали успокояваше Джейкъб?

Ренесме отиде в ръцете на Джейкъб с желание, притискайки тънката си ръка в бузата му, след което отново протягайки се към мен.

— Виждаш ли? — каза му Розали — Тя иска Бела.

— Тя иска мен? — прошепнах аз.

Очите на Ренесме — моите очи — ме гледаха нетърпеливо.

Едуард се върна отново при мен. Той постави ръце внимателно върху моите, бутайки ме напред.

— Тя те иска от три дни — каза ми той.

Бяхме вече на няколко метра от нея. Вълни от топлина сякаш трепереха, излизаци от нея, за да ме достигнат. Или може би Джейкъб трепереше. Видях как ръцете му се тресяха, когато се доближих. Въпреки загрижеността му, лицето му беше по-откровено от преди.

— Джейк... добре съм — казах му аз. Паникьосах се леко, когато видях Ренесме в тресящите му се ръце, но успях да остана под контрол.

Той ми се намуси. Очите му бяха напрегнати, сякаш самият той се паникьосваше от мисълта Ренесме да бъде в ръцете ми. Ренесме се протягаше нетърпеливо, ръцете ѝ се свиваха в юмруци и разпускаха.

Нещо в мен си дойде на мястото в този момент. Звукът на плача ѝ, фамилиарността на очите ѝ, начинът, по който тя беше още по-нетърпелива от мен за нашата среща — всичко изглеждаше напълно нормално, когато тя зае малкото пространство между нас. Изведнъж тя беше напълно реална и, разбира се, аз я познавах. Беше напълно редно, че трябваше да поема тази последна крачка и да се протегна към нея. Ръцете ми сякаш бяха на точно определеното за тях място, когато я придърпах внимателно към себе си.

Джейкъб си протегна ръцете, за да мога да я полюлея, но не я пусна. Той трепна, когато кожата ни се докосна. Неговата — винаги топла за мен преди, ми беше като открит огън сега. Беше почти същата температура като тази на Ренесме. Може би с един — два градуса разлика.

Ренесме изглежда нямаше нищо против хладината на кожата ми или поне беше свикнала с нея. Тя ме погледна и се усмихна отново,

показвайки зъбите си и две трапчинки. Тогава, много бавно, докосна лицето ми.

В момента, в който го направи, всички ръце се стегнаха около мен, очаквайки реакцията ми. Едва забелязах това.

Ахнах, изненадана и уплашена от странния предупредителен образ, който изпълни ума ми. Чувствах го като силен спомен — можех все още да видя през очите си, докато го гледах в ума си — но беше напълно непознат. Видях през очаквателното изражение на Ренесме, опитвайки се да разбере какво ставаше, мъчейки се отчаяно да остана спокойна.

Освен шокиращ и непознат този образ беше някак си грешен — почти разпознах собственото си лице, моето старо лице, но беше назад. Ахнах бързо, осъзнавайки, че виждах лицето си по начина, по който го виждат други, а не променено от отражение.

Лицето ми в този спомен беше променено, покрито в пот и кръв. Въпреки това изражението ми се превърна в усмивка на обожание, кафявите ми очи гледаха изпод дълбоки кръгове. Образът се увеличи, доближи се към тази непозната гледна точка, след което изведнъж изчезна.

Ръката на Ренесме се дръпна от бузата ми. Тя се усмихна по-широко, показвайки отново трапчинки.

Беше напълно тихо в стаята, с изключение на сърцебиенията. Никой друг, освен Джейкъб и Ренесме, не дишаше. Тишината се проточи. Изглежда те чакаха да кажа нещо.

— Какво... беше... това? — успях да кажа аз.

— Какво видя? — попита любопитно Розали, навеждайки се към Джейкъб, който изглеждаше твърде не на място в този момент — Какво ти показва?

— Тя ми показва това? — прошепнах аз.

— Казах ти, че е странно за обяснение — промърмори в ухото ми Едуард. — Но е ефективно като средство за комуникация.

— Какво беше? — попита Джейкъб.

Премигнах няколко пъти бързо.

— Ъм. Мен. Мисля. Но изглеждах ужасно.

— Това е единствения спомен, който има с теб — обясни Едуард. Беше очевидно, че той е видял, какво ми е показала, когато е помислила за него. Той все още беше свит болезнено, гласът му беше

груб от преживяването на спомена. — Тя ти показва, че е направила връзката, че знае коя си.

— Но как го направи?

Ренесме изглежда не беше притеснена от ококорените ми очи. Тя ми се усмихваше леко, дърпайки кичур от косата ми.

— Как аз чувам мислите? Как Алис вижда бъдещето? — попита реторично Едуард, аз свих рамене тогава. — Има дарба.

— Интересно изкривяване е — каза Карлайл на Едуард — Сякаш тя прави точно обратното на това, което вие можете.

— Интересно — съгласи се Едуард — Чудя се...

Знаех, че разисквах а още, но не ме интересуваше. Гледах най-красивото лице на света. Беше гореща, напомняйки ми за момента, когато тъмнината беше почти победила, когато нямаше нищо друго в света, за което можех да се крепя. Нищо, силно достатъчно, за да ме изкара от потискащата тъмнина. В момента, в който помислих за Ренесме, намерих нещо, което никога нямаше да пусна.

— И аз си те спомням — казах тихо аз.

Изглеждаше напълно естествено да се наведе и допра устни до челото ѝ. Тя миришеше невероятно. Мириса на кожата ѝ запали гърлото ми, но беше лесно да игнорирам това. Не премахна радостта от момента. Ренесме беше истинска и аз я познавах. Тя беше същата, за която се борех още в началото. Моят малък натрапник, този, който ме обичаше отвътре също. Наполовина Едуард — перфектен и прекрасен. И половина мен — което, изненадващо, я правеше още по-добра.

Била съм права през цялото време. Струваше си битката.

— Добре е — промърмори Алис, сигурно на Джаспър. Можех да ги усетя да се надвесват над мен, сигурно не ми се доверяваха.

— Не експериментирахме ли достатъчно за един ден? — попита Джейк, гласът му беше леко по-висок от стрес — О'кей, Бела се справя страхотно, но нека да не избързваме.

Погледнах го раздразнена. Джаспър се премести неудобно до мен. Бяхме толкова близко един до друг, че всяко малко движение изглеждаше голямо.

— Какъв ти е проблемът, Джейкъб? — настоях аз. Опитах се да разваля хватката му върху Ренесме, но той просто се доближи още повече. Ренесме докосваше гърдите на двама ни.

Едуард му изсъска:

— Просто защото разбирам не значи, че няма да те изхвърля, Джейкб. Бела се справя изключително добре. Не разваляй момента!

— Ще му помогна да те изрита, куче — обеща Розали, гласът ѝ беше режещ. — Дълга ти добър ритник в корема.

Очевидно нямаше промяна в тези отношения, освен ако не бяха станали по-лоши. Погледнах към Джейкб — загрижен, полуядосан. Очите му бяха вперени в лицето на Ренесме. При положение, че всички ни бяха притиснали, той трябва да се докосваше до поне шест вампири, но това изглежда не го притесняваше.

Би ли преминал през всичко това просто за да ме предпази от самата мен? Какво би станало по време на трансформацията ми — моето превръщане в нещо, което той мразеше — би го размекнало толкова много от необходимостта?

Замислих се над това, гледайки го как се взира в дъщеря ми. Зяпаше я като... като че ли сляп мъж вижда за пръв път изгрева.

— Не! — ахнах аз.

Джаспър стисна силно зъбите си, ръцете на Едуард се увиха около гърдите ми като някакви прегради. Джейкб и Ренесме бяха извън ръцете ми на секундата, не се опитах да я задържа. Защото усещах, че идва — превъртането, което всички чакаха.

— Роуз — казах през стиснати зъби аз, бавно и отчетливо — Вземи Ренесме.

Розали протегна ръце, Джейкб ѝ подаде дъщеря ми веднага. Двамата се отдръпнаха от мен.

— Едуард, не искам да те нараня, затова, моля те, пусни ме.

Той се поколеба.

— Отиди пред Ренесме — предложих аз.

Той се замисли, след което ме пусна. Наведох се в положението си за лов и направих две бавни крачки напред към Джейкб.

— Не си — изръмжах му аз.

Той се отдръпна с вдигнати ръце, опитвайки се да се обясни:

— Знаеш, че не е нещо, което мога да контролирам.

— Ти, глупав помияр! Как можа? Моето бебе!

Той се отдръпна към вратата, докато аз го преследвах, почти бягах по стълбите.

— Не беше моя идея, Бела!

— Държах я само веднъж и ти вече мислиш, че имаш някакъв идиотски вълчи претенции към нея? Тя е моя.

— Можем да си я поделим — каза той, умолявайки ме, отдръпвайки се в поляната.

— Плащай — чух как Емет казва зад мен. Малка част от мозъка ми се чудеше кой е заложил срещу този развой. Не изгубих много внимание на това. Бях твърде бясна.

— Как посмя да импринтнеш на бебето ми? Ума си ли изгуби?

— Не беше нарочно! — настоя той, скривайки се в дърветата.

Тогава не беше сам. Два големи вълка се появиха отново, от двете му страни. Лея ме изгледа ядосано. Страховито ръмжене се откъсна от гърлото ми в отговор. Звукът ме притесни, но не достатъчно, за да се спра.

— Бела, ще се опиташ ли да слушаш само за секунда? Моля? — помоли Джейкъб. — Лея, отдръпни се — добави той.

Лея изви устната си към мен, но не се помръдна.

— Защо да слушам? — изсъсках аз. Гняв царстваше в ума ми. Той замъгляваше всичко друго.

— Защото ти беше тази, която ми каза това. Не помниш ли? Ти каза, че си принадлежим, нали? Че сме семейство. Каза, че ние трябва да бъдем така. Сега... ние сме. Това е, което искаше.

Погледнах го безжалостно. Помнех замъглено тези думи. Но новият ми бърз мозък беше две стъпки пред тези безсмислици.

— Мислиш, че ще си част от семейството ми като мой зет! — изкрещях аз. Звънливият ми глас се откъсна, висок с две октави, но въпреки това прозвуча като музика.

Емет се засмя.

— Спри я, Едуард — промърмори Есме. — Ще бъде нещастна, ако го нарани.

Но не усетих никого зад себе си.

— Не! — настояваше през това време Джейкъб — Как можа дори да го погледнеш по този начин? Тя е просто бебе, за Бога!

— Това казвам! — извиках му аз.

— Знаеш, че не мисля за нея по този начин! Мислиш ли, че Едуард щеше да ме остави, ако беше така? Всичко, което искам, е да е в безопасност и да е щастлива — толкова ли е лошо? Толкова по-различно от това, което искаш? — той ми викаше в отговор.

Останала без думи, аз изръмжах силно.

— Невероятна е, нали? — чух Едуард да промърморва.

— Не се е втурнала към врата му нито веднъж — съгласи се Карлайл, звучейки въодушевен.

— Добре, печелиш този — призна Емет.

— Ще стоиш далеч от нея — изсъсках на Джейкъб.

— Не мога да го направя!

Казах през зъби:

— Опитай. Започни сега!

— Не е възможно. Помниш ли колко много ме искаше около себе си преди три дни? Колко ти беше трудно, когато се разделяхме? Сега го няма при теб, нали?

Загледах го, несигурна какво иска да каже.

— Това е тя — каза ми той — От самото начало. Трябваше да бъдем заедно, дори тогава.

Спомних си и тогава разбрах. Малка част от мен се почувства успокоена, че лудостта е обяснена. Но успокоението ме ядоса още повече. Той очакваше ли това да е достатъчно за мен? Че едно миниатюрно разяснение ще ме накара да се примиря с това?

— Бягай, докато можеш — заплаших го аз.

— Хайде де, Бела! Неси ме харесва също — настоя той.

Замръзнах. Дишането ми спря. Зад мен чух липса на звук, загрижена реакция.

— Как... я нарече?

Джейкъб пое още една стъпка назад, успявайки да изглежда срамежлив.

— Ами — промълви той — това име, което си измислила е малко е дълга фраза и...

— Дал си прякор на дъщеря ми по лохнеското чудовище? — изкрещях аз.

И тогава се втурнах към врата му.

23. СПОМЕНИ

— Толкова съжалявам, Сет. Трябваше да съм по-близо.

Едуард все още се извиняваше, а аз си мислех, че това, по един или друг начин, не беше нито справедливо, нито уместно. Най-малкото, не Едуард напълно и непростимо загуби контрол над раздразнителността си. Не Едуард се опита да откъсне главата на Джейкъб — Джейкъб, който дори не се опита да се защити — и случайно счупи рамото и ключицата на Сет, когато той скочи помежду ни. Не Едуард едва не уби най-добрия си приятел.

Не че този най-добър приятел нямаше няколко нещица, за които да отговаря, но очевидно нищо, което Джейкъб бе направил, не би могло да смекчи вината ми.

Та не трябва ли аз да съм тази, която се извинява? Опитах отново.

— Сет, аз...

— Не се безпокой за това, Бела. Нищо ми няма — каза Сет в същото време, когато Едуард се обърна към мен.

— Бела, любов моя, никой не те съди. Справяш се толкова добре.

Дори не ме оставиха да си довърша изречението.

Това, че Едуард се затрудняваше да не се усмихне, само допълнително влошаваше положението. Знаех, че Джейкъб не заслужаваше пресилената ми реакция, но изглеждаше така, сякаш на Едуард му бе харесало. Може би той просто желаше да има за извинение новороден вампир, че да може и той да му навреди физически — покрай раздразнението, което и той изпитваше към Джейкъб.

Опитах се изцяло да залича гнева от тялото си, но беше трудно, знаейки, че точно сега Джейкъб беше навън с Ренесме. Пазейки я далеч от мен, полуделия новороден.

Карлайл стегна още едно парче пояс около ръката на Сет и Сет потрепери.

— Съжалявам, съжалявам! — смотолех аз, знаейки, че никога няма да произнеса извинението по-ясно.

— Не откачай, Бела — каза Сет, потупвайки коляното ми с ръка, докато Едуард ми разтриваше ръката от другата страна.

Сет изглежда нямаше нищо против да стои до мен на дивана, докато Карлайл го лекуваше.

— Ще се възстановя след трийсетина минути — продължи той, все още потупвайки коляното ми, сякаш беше забравил за студената ми, твърда като камък тъкан. — Всеки би постъпил така на твоето място, след като Джейк и Нес... той спря по средата на думата, сменяйки бързо темата. — Искам да кажа, поне не ме захапа или нещо такова. Това щеше да е вече гадно.

Скрих лицето си с ръце и потръпнах от ужас при мисълта, че вероятността за това беше доста голяма. Бе могло да се случи толкова лесно. Чак сега ми казаха, че при върколаците вампирската отрова не им действа както на хора. За тях тя беше смъртоносна.

— Аз съм лош човек.

— Разбира се, че не си! Аз трябваше да... — започна Едуард.

— Престани! — въздъхнах аз. Не исках той да поема вината за това, както винаги правеше.

— Имаме късмет, че Неси... Ренесме не е отровна — каза Сет след секунда тишина — защото постоянно хапе Джейк.

Ръцете ми паднаха надолу:

— Така ли?

— Безспорно. Всеки път, когато не й даде вечерята достатъчно бързо в устата. Роуз смята това за доста забавно.

Зяпнах го, шокирана и чувстваща се виновна, че това ми хареса — съвсем мъничко, по един лош начин.

Разбира се, аз вече знаех, че Ренесме не е отровна. Бях първия човек, когото тя захапа. Не бях изказала това си наблюдение гласно, защото се преструвах, че не помня скорошните събития.

— Е, Сет — каза Карлайл, изправяйки се и отстъпвайки на крачка от нас. — Мисля, че това е всичко, което мога да направя. Опитай се да не се мърдаш много за, ох, за няколко часа, предполагам — засмя се Карлайл. — Щеше ми се и лекуването на хора да беше така мигновено — за момент той сложи ръка върху черната коса на Сет. — Не мърдай! — нареди той и след това изчезна на горния етаж. Чух вратата на кабинета му да се затваря и се почудих дали вече са махнали всички доказателства за прекараното ми време там.

— Предполагам ще успея да стоя на едно място за известно време — съгласи се Сет, след като Карлайл вече бе изчезнал, и се прозя шумно. Внимателно, уверявайки се, че не издърпва рамото си, Сет отпусна глава върху облегалката на дивана и затвори очи. Секунди по-късно устата му се поотвори отпуснато.

Намръщих се на спокойното му лице за около минутка. Също като Джейкъб и Сет изглежда имаше дарбата да заспива, когато си поиска. Знаейки, че няма да мога да му се извинявам за известно време, се изправих; движението даже и лекичко не бутна дивана. Всичко физическо беше толкова лесно. Но останалото...

Едуард ме последва до задния прозорец и пое ръката ми.

Лия крачеше около реката, спирайки се постоянно, за да погледне къщата. Беше толкова лесно да се определи кога гледаше за брат си и кога за мен. Редуваше загрижения бърз поглед със убийствен и свиреп.

Можех да чуя Джейкъб и Розали навън, на предните стъпала, карайки се тихичко един с друг чий ред е да храни Ренесме. Връзката им беше враждебна, както винаги; сега единственото нещо, за което бяха съгласни и двамата, беше че трябва да стоя далеч от моето бебе, докато не се възстановя на сто процента от гневно ми избухване. Едуард оспорваше тяхното решение, но аз ги оставих. И аз исках да съм сигурна. Въпреки това се опасявах, че моите сто процента сигурност и техните, може и въобще да не съвпадат.

Освен тяхната разпрания, бавното дишане на Сет и раздраженото дишане на Лия, беше много тихо. Емет, Алис и Есме ловуваха. Джаспър остана, за да ме наблюдава. Сега той стоеше по ненатрапчив начин зад централната колона на стълбите, опитвайки се да не ни пречи с това.

Възползвах се от спокойствието, за да помисля малко за всичките тези неща.

Едуард и Сет ми разказаха, докато Карлайл наместваше ръката на Сет. Доста неща съм пропуснала, докато горях, и това беше първата ми възможност да наваксам.

Главното нещо беше края на враждата с глутницата на Сам — което беше и причината другите отново да се почувстват свободни да идват и да си отиват, когато пожелаят. Примирието бе по-силно от

всякога. Или по-привързано, зависи от гледната точка, представих си аз.

Привързано, защото най-безусловния, от всички закони на глутницата, гласеше никога да не убиваш обекта на белязване на друг върколак. Болката от подобно нещо би била непоносима за цялата глутница. Вината, независимо дали е било умишлено, или случайно, не би могла да бъде простена; вълците, участващи в това, биха се били до смърт — нямаше друг вариант. Сет ми каза, че такова нещо се е случило преди много години, но било злополука. Никой върколак не би унищожил съзнателно свой брат по този начин.

Следователно Ренесме беше недосегаема, заради това, което Джейкъб изпитваше към нея. Опитах се да се концентрирам върху облекчението от този факт, а не върху раздразнението си, но не беше лесно. В съзнанието ми имаше достатъчно място, за да побере и двете емоции едновременно.

Сам не можеше да се ядосва и за трансформацията ми, защото Джейкъб — говорещ като истинския Алфа — я беше позволил. Трябваше да си напомням отново и отново колко много дължа на Джейкъб, когато му се ядосвах.

Бавно насочих мислите си отново върху това да контролирам емоциите си. Обмислих още един интересен феномен; въпреки че тишината между отделните глутници продължаваше, Джейкъб и Сам откриха, че Алфите могат да говорят помежду си, докато са във вълчите си форми. Не беше както по-рано: не можеха да чуят всяка мисъл по същия начин, както преди разделянето. Беше като говоренето на глас, бе отбелязал Сам. Сам можеше да чуе само мислите, които Джейк искаше да сподели, и обратно. Откриха, че могат да си общуват от разстояние, също — сега, когато отново си говореха.

Не бяха разбрали всичко това, докато Джейкъб не отиде сам — въпреки възраженията на Сет и Лия — за да обясни на Сам как стоят нещата с Ренесме. Беше единственият случай, когато той остави Ренесме, откакто я бе зърнал за първи път.

Веднага щом Сам разбра как всичко се бе променило, дойде да поговори с Карлайл. Разговаряха в човешките си форми (Едуард бе отказал да ме остави, за да превежда) и договорът беше подновен. Приятелските отношения, обаче, може никога да не са същите.

Една голяма тревога ни се махна от плещите.

Но имаше още една — не толкова физически опасна, колкото глутница върколаци, но за мен бе много важна.

Чарли.

Той говори с Есме по-рано тази сутрин, но това не му попречи да се обади отново, втори път, точно преди няколко минутки, когато Карлайл лекуваше Сет. Карлайл и Едуард бяха оставили телефона да звъни.

Какво би било най-подходящото нещо, което да му кажа? Бяха ли семейство Кълън прави? Беше ли това, да му кажем, че съм мъртва, най-правилното нещо, най-поносимия вариант? Ще бъда ли в състояние да лежа неподвижно в ковчег, докато той и майка ми плачат над мен?

На мен не ми звучеше правилно. Но да поставя Чарли и Рене в опасността от натрапчивата идея на Волтури за потайността, беше извън въпроса.

Моята идея беше, да оставя Чарли да ме види, когато съм готова за това, да го оставя да си направи негови си грешни предположения. Технически вампирските правила остават ненарушени. Ще бъде ли по-добре за Чарли да знае, че съм жива — един вид — и щастлива? Дори и да бях странна и различна, и вероятно плашеща за него?

Очите ми, на практика, бяха много по-плашещи сега. След колко време самоконтролът ми и цвета на очите ми ще са готови за Чарли?

— Какво има, Бела? — попита тихо Джаспър, прочитайки растящото ми напрежение. — Никой не ти се ядосва — ниско изръмжаване откъм реката го прекъсна, но той го игнорира — или пък е изненадан наистина. Е, предполагам всичко сме изненадани. Изненадани, че беше в състояние да се спреш толкова бързо. Добре се справи. По-добре от колкото се очаква.

Докато той говореше, стаята се изпълни със спокойствие. Дишането на Сет се превърна в тихо хъркане. Почувствах се по-спокойна, но не забравих за тревогите си.

— Всъщност си мислех за Чарли.

Отвън ръмженето спря.

— Ах! — Промърмори Джаспър.

— Наистина се налага да заминем, нали? — попитах аз. — За известно време, най-малко. Да се престорим, че сме в Атланта или нещо такова.

Можех да усетя погледа на Едуард върху лицето си, но гледах Джаспър. Той беше този, който ми отговори със сериозен тон.

— Да. Това е единственият начин да предпазим баща ти.

Замислих се за момент:

— Ще ми липсва толкова много. Всички тук ще ми липсват.

„Джейкъб“ си помислих аз, въпреки себе си. Въпреки, че това силно чувство беше хем изчезнало, хем доста ярко — и аз бях значително облекчена, че беше така — той все още беше мой приятел. Някой, който познаваше истинската Бела и я приемаше. Дори и като чудовище.

Замислих се над това, което беше казал Джейкъб, преди да го атакувам: „Ти каза, че си принадлежим един на друг, нали? Че сме семейство. Ти каза, че така е трябвало да бъдем. Е... сега сме. Не е ли това, което искаше?“

Но аз не го усещах, така, както исках да е. Не точно. Спомням си, още по-отдавна, при неясните ми, слаби спомени от човешкия ми живот. Назад, до много мъчителната за помнене част — времето без Едуард, толкова мрачно време, че се опитах да го изтрия от съзнанието си. Не можех да си спомня точните думи. Само си спомням как исках Джейкъб да ми е брат, за да може да се обичаме без това да ни коства никаква болка. Семейство. Но никога не включвах дъщеря в цялото това уравнение.

Спомням си малко по-късно — един от многото пъти, когато казах сбогом на Джейкъб — чудейки се на глас с кой ще се свърже той, кой ще оправи живота му, след това което му причиних. Мислех си нещо от сорта, че която и да е тя, няма да е достатъчно добра за него.

Изхърках и Едуард вдигна вежда въпросително. Просто кимнах към него.

Но колкото и да щеше да ми липсва моят приятел, знаех, че има по-голям проблем. Можеха ли Сам или Джаред, или пък Куил да издържат цял ден без да видят техните белязани, Емили, Ким и Клер? Биха ли могли? Какво би разделило Джейкъб от Ренесме. Ще му причинеше ли това болка?

Все още имаше достатъчно малко гняв в системата ми, за да ме накара да се гордея не за това, че ще му коства болка, а че Ренесме ще е далеч от него. Как трябваше да се справя с това тя да принадлежи на Джейкъб, след като тя едва принадлежеше на мен?

Звукът от движение на предната веранда прекъсна мислите ми. Чух ги да стават и да минават през вратата. Точно по същото време и Карлайл слезе по стълбите с ръце пълни с чудати неща — рулетка, блюдо за везна. Джаспър се стрелна до мен. Сякаш имаше някакъв сигнал, който съм пропуснала, дори и Лия седна навън и загледа през прозореца с изражение, сякаш очакваше нещо хем много познато, хем напълно безинтересно.

— Трябва да е шест часа — каза Едуард.

— Е и? — попитах аз, очите ми се спряха на Розали, Джейкб и Ренесме. Стояха на входа и Ренесме беше в ръцете на Розали. Роуз изглеждаше разтревожена. Джейкб изглеждаше притеснен, а Ренесме изглеждаше прекрасно и нетърпелива.

— Време за измерване, Нес... ъ, Ренесме — обясни Карлайл.

— Ох. Всеки ден ли правите това?

— Четири пъти на ден — поправи ме разсеяно Карлайл, когато забеляза другите около дивана. Мисля, че видях Ренесме да въздиша.

— Четири пъти? Всеки ден? Защо?

— Тя все още расте бързо — промърмори ми Едуард, гласът му беше спокоен и обтегнат. Той ми стисна ръката и другата му ръка се уви около кръста ми, почти сякаш се нуждаеше от подкрепа.

Ако можех да си отместя погледа от Ренесме, щях да проверя изражението му.

Тя изглеждаше перфектно, напълно здрава. Кожата ѝ грееше като искрящ алабастър, цветът на бузките и беше като венчелистчета от роза в сравнение с него. Нямахме как да има нищо сбъркано в такава сияеща красота. Разбира се, не можеше да има нищо по-опасно за нея от майка ѝ. Можеше ли?

Разликата, между детето, което родих и това, което срещнах преди час, бе очевидна за всеки. Разликата, между Ренесме преди час и Ренесме сега, беше лека. Човешките очи не биха я забелязали. Но я имаше.

Тялото ѝ беше леко по-дълго. Много малко по-слабо. Лицето ѝ не беше съвсем толкова кръгло, беше по-овално със минута от градуса. Начина по който падаха къдриците и беше с една шестнайсета от един инч по-ниско, надолу към раменете и. Тя се изпъна услужливо в ръцете на Розали докато Карлайл измери дължината, а след това и обиколката на главата и. Той не си записваше; перфектна памет.

Усещах, че ръцете на Джейкъб са кръстосани стегнато пред гърдите му, както и ръцете на Едуард се бяха стегнали около мен. Тежките му вежди бяха склучени в една линия над дълбоките му очи.

Тя бе узряла от една единствена клетка до нормално голямо бебе за няколко седмици. Изглеждаше нормално, по нейния начин, да бъде прохождащо няколко дни след раждането си. Ако това темпо на растежа и се задържи...

Вампирския ми мозък нямаше проблеми с математиката:

— Какво ще правим? — прошепнах ужасена.

Ръцете на Едуард се стегнаха. Той разбра точно какво питам.

— Не знам.

— Забавя се — промърмори през зъби Джейкъб.

— Ще ни трябват още няколко дни за да установим закономерността, Джейкъб. Не мога да обещавам.

— Вчера тя порасна с два инча. Днес е по-малко.

— С тридесет секунди от инч, ако мерките ми са правилни — каза спокойно Карлайл.

— Бъдете изряден, Докторе — каза Джейкъб, правейки думите почти заплашителни.

Розали настръхна.

— Знаеш, че ще направя най-доброто, което мога — увери го Карлайл. Джейкъб кимна.

— Предполагам това е всичко, което мога да поискам.

Почувствах раздразнение отново, сякаш Джейкъб ми крадеше репликите — и ги доставяше грешно.

Ренесме също изглеждаше раздразнена. Почна да се върти и моментално протегна ръката си към Розали. Розали се наведе напред, за да може Ренесме да ѝ докосне лицето. След секунда Роуз кимна.

— Какво иска тя? — поиска да разбере Джейкъб, крадейки ми репликата, отново.

— Бела, разбира се — каза му Розали и думите и ме стоплиха отвътре. Тогава ме погледна:

— Как си?

— Притеснена — признах аз и Едуард ме притисна.

— Всички сме, но нямах предвид това.

— Под контрол съм — обещах аз. Жаждата ми сега беше много надолу в списъка ми. А и плюс това Ренесме миришеше добре... по

много не-вкусен начин.

Джейкъб прехапа долната си устна, но не направи никакво движение, за да спре Розали, когато тя ми подаде Ренесме. Джаспър и Едуард се колебаеха, но го позволиха. Можех да видя колко напрегната беше Роуз и се чуех как ли точно Джаспър усещаше стаята сега. Или беше ли толкова фокусиран върху мен, та не можеше да усети другите?

Ренесме се протегна към мен, когато аз се протегнах към нея, заслепителна усмивка огря лицето ѝ. Тя толкова лесно си пасна с ръцете ми, сякаш бяха оформени само за нея. Тя моментално си сложи горещото малко пръстче на бузата ми.

Въпреки че бях подготвена, все пак ахнах, когато видях спомените и като видения в главата ми. Толкова ярки и цветни, но също така и напълно понятни.

Беше запомнила как атакувам Джейкъб през предната морава, запомнила Сет скачащ между нас. Не приличаше на мен, този галантен хищник скачащ върху своята жертва като стрела, извита от топка. Това трябва да е някой друг. Това ме накара да се чувствам съвсем малко по-невинна, когато Джейкъб стоеше там беззащитно, с ръце вдигнати пред него. Ръцете му не трепереха.

Едуард се засмя, наблюдавайки мислите на Ренесме заедно с мен. Когато чухме чупенето на костта на Сет и двамата се надигнахме.

Ренесме се усмихна с нейната брилянтна усмивка и нейните запомнящи очи не се откъснаха от Джейкъб през цялата последвала бъркотия. Вкусих нов вид спомени — не точно протекционни, по-скоро притежателни — когато гледаше Джейкъб. Останах с особеното впечатление, че е доволна, от това, че Сет бе застанал пред моя спринт. Тя не искаше Джейкъб да се нарани. Той беше неин.

— О, чудесно! — изстенах — Перфектно!

— Това е, само защото той е по-вкусен от останалите от нас — увери ме Едуард с плътен, преплетен със собственото му раздражение, глас.

— Казах ти, че и тя ме харесва — подразни ме той, очите му бяха върху Ренесме. Шегата му беше наполовина от сърце, напрежението във веждите му все още не се беше отпуснало.

Ренесме потупа нетърпеливо лицето ми, привличайки вниманието ми.

Още един спомен: Розали, сресвайки нежно всяка от нейните къдрици. Беше приятно.

Карлайл и неговите измерителни уреди, знаейки, че ще трябва да се обтегне и да стои мирно. Не ѝ беше интересно.

— Изглежда, че ще ти резюмира всичко, което си пропуснала — прошепна Едуард в ухото ми.

Набръчках нос, когато ми показва следващия. Миризмата идваше от странна метална чаша — достатъчно твърда, за да не бъде захапана лесно — изпрати пламтящо изгаряне в гърлото ми. Ауч!

И тогава Ренесме беше далеч от ръцете ми, които бяха притиснати към гърба ми. Не се съпротивявах на Джаспър. Просто погледнах в ужасеното лице на Едуард.

— Какво направих?

Едуард погледна към Джаспър зад мен и след това отново към мен.

— Но тя ти припомняше какво е да си жаден — мърмореше Едуард, челото му стана на линии. — Тя си спомняше вкусът на човешка кръв.

Ръцете на Джаспър стегнато притискаха моите. Част от мен забеляза, че това не е толкова неудобно, не толкова болезнено, колкото би било за един човек. Беше просто дразнещо. Бях сигурна, че мога да разваля захвата му, но не се съпротивявах.

— Да — съгласих се аз. — И?

Едуард ми се мръщи още секунда и тогава изражението му се отпусна. Той се засмя един път.

— И нищо, както изглежда. Този път пресилената реакция е от моя страна. Джаз, пусни я.

Пристягащите ръце изчезнаха. Протегнах се за Ренесме веднага, когато бях свободна. Едуард ми я подаде без колебание.

— Не мога да разбера — каза Джаспър — не мога да търпя това.

Гледах изненадано, когато Джаспър закрачи през задната врата. Лия се мръдна, за да му направи широко място, когато той тръгна към реката и след това се метна над нея само с един скок.

Ренесме пипна врата ми, повтаряйки ми сцената на заминаването от преди малко, като мигновено повторение. Можех да усетя въпроса в мислите и, ехо на моите собствени.

Вече бях преживяла шока от нейната малка странна дарба. Изглеждаше напълно естествена част от нея, почти очаквана. Може би сега, когато аз самата съм част от свръхестественото, никога повече няма да бъда скептична.

Но какво му имаше на Джаспър?

— Той ще се върне — каза Едуард или на мен, или на Ренесме. Не бях сигурна. — Той просто се нуждае от малко време насаме, за да намери перспектива в живота. — Дивашка усмивка заплашваше да се плъзне по ъгълчетата на устата му.

Още един човешки спомен — Едуард, който ми казва, че Джаспър ще се почувства по-добре, ако „има тежки времена, докато се приспособявам“ към това да бъда вампир. Това беше в контекста на дискусиата колко хора съм щяла да убия през първата си година като новородена.

— Сърдит ли ми е? — попита тихо.

Очите на Едуард се разшириха:

— Не. Защо би бил?

— Какво му има тогава?

— Той е разстроен от себе си, не от теб, Бела. Тормоси се заради... самоизявата при предсказанието, предполагам може и така да се каже.

— Как така? — попита Карлайл преди мен.

— Чуди се, дали лудостта на новородените наистина е толкова тежка, колкото винаги сме си мислели или дали, със подходящите съсредоточаване и становище, всеки би се справил толкова добре, колкото Бела. Дори сега — може би той има такива затруднения, защото вярва, че това е естествено и неизбежно. Може би, ако е очаквал повече от себе си, би се издигнал над тези очаквания. Караш го да се съмнява в много дълбоко-потомствени приемания, Бела.

— Но това е несправедливо — каза Карлайл. — Всеки е различен, всеки има свои собствени призвания. Може би това е свръхестественото, което Бела прави. Може би това е нейната дарба, така да се каже.

Замръзнах от изненада. Ренесме усети промяната и ме докосна. Припомни си изминалата секунда и се чудеше защо.

— Това е интересна теория и много възможна — каза Едуард.

За мъничък период, бях разочарована. Какво? Никакви магически видения, никакви страхотни зловонни способности като, ох, изстрелване на огнени мълнии през очите си или нещо такова? Нищо полезно или готино... въобще?

И тогава осъзнах какво може да значи това, ако супер силата ми не беше нищо повече от изключителен самоконтрол.

Най-малкото, поне имах дарба. Можеше и да нямам.

Но и много повече от това — ако Едуард беше прав, можех да пропусна частта, от която най-много се страхувах.

Ами ако не трябваше да съм новородена? Поне откъм чувството на полудяла убиваща машина, във всеки случай? Ами ако можех да се приспособя както трябва в семейство Кълън още от първия си ден? Ами ако не трябваше да се крия някъде отдалечена за година, докато „порасна“? Ами ако, както Карлайл, никога не убия и един човек? Ами ако мога да бъда добър вампир още сега?

Можех да се срещна с Чарли.

Осъзнах се, когато филтрирах надеждата. Не можех да се видя сега с Чарли. Очите, гласа, перфектното лице. Какво бих могла да му кажа, как бих могла да започна? Бях доволна, че имах някакво извинение да поотложа тези неща за известно време: колкото и да исках да запазя Чарли в живота си, бих била стресирана от срещата. Виждайки как очите му изхвъркват от орбитите си, когато погледне новото ми лице, новата ми кожа. Знаейки, че той ще е ужасен. Чудейки се какво мрачно обяснение ще се формира в главата му.

Бях достатъчно голяма страхливка, за да изчакам година, докато очите ми се успокоят. А си мислех, че ще съм толкова безстрашна, когато стана неразрушима.

— Някога виждал ли си еквивалент на самоконтрол като талант? — Едуард попита Карлайл. — Мислиш ли, че това е дарба или просто продукт на нейната подготовка?

Карлайл сви рамене.

— Доста прилича на това, което Сайобан винаги е умеела да прави, въпреки че тя не би го нарекла дарба.

— Сайобан, твоята приятелка от онова ирландско сборище? — попита Розали. — Не знаех, че прави нещо специално. Мислех, че Маги е тази, която е талантливата в тяхната тайфа.

— Да, Сайобан мисли по същия начин. Но тя има тези начини да решава коя е нейната цел и тогава, почти... пожелавайки ги реализира. Нарича го добро планиране, но винаги съм се чудил, дали не е нещо повече. Когато тя прие Маги, примерно. Лиам е много териториален, но Сайобан искаше това да се получи и така стана.

Едуард, Карлайл и Розали седнаха на столовете, като продължиха дискусията си. Джейкъб седна до Сет защитнически, изглеждайки отегчен. По начина, по който клепачите му се спускаха, бях сигурна, че ще изпадне в безсъзнание моментално.

Слушах, но вниманието ми се раздели. Ренесме все още ми разказваше за деня си. Държах я до стъклената стена, ръцете ми бяха я люшкаха автоматично, когато се вгледахме една в друга.

Осъзнах, че останалите нямат никакви причини да стоят седнали. Беше ми много удобно да седя права. Беше също толкова спокойно, колкото и да лежиш на легло. Знаех, че бих могла да стоя така за седмица, без да мърдам и ще се чувствам също толкова удобно на края на седмия ден, колкото и в началото.

Трябва да седят седнали по навик. Хората биха забелязали, ако някой стои часове, без дори да прехвърли тежестта на различен крак. Дори сега забелязах, че Розали минава с пръсти през косата си, а Карлайл кръстосва крака. Малки движения, за да не стоят твърде неподвижно, твърде вампирски. Трябва да обърна внимание на това каквото правят и да започна да се упражнявам.

Прехвърлих тежестта на другия си крак. Почувствах се малко глупаво.

Може би те просто се опитваха да ми дадат малко време насаме с бебето ми — толкова сами, колкото бе безопасно.

Ренесме ми каза за всяка минута през деня и останах с впечатление от нейните малки историйки, че тя искаше аз да знам всяка подробност, докогато и аз искам това... Притесняваше я това, че съм изпуснала неща — като врабчетата, които прелитали по-наблизо и по-наблизо, когато Джейкъб я бе държал, и двамата стояха много неподвижно до една от големите канадски ели; птичките не искаха да се доближат до Розали. Или пък безобразно гадното бяло нещо — бебешка храна — която Карлайл бе сложил в чашата й. Вонеше на вкиснал боклук. Или пък песента, която Едуард и тананикаше — беше толкова свършена, че Ренесме ми я пусна два пъти. Изненадах се, че

бях на заден план в този спомен, абсолютно неподвижна, но все още изглеждаща горе-долу разнебитена. Потръпнах, спомняйки си това време от моята гледна точка. Нетърпимия огън...

След почти час — другите бяха все още дълбоко погълнати от дискусиите си, Сет и Джейкъб похъркваха на дивана в хармония — а спомените на Ренесме започнаха да стават по-бавни. Леко започнаха да се замъгляват по краищата и се разфокусираха преди да приключат. Щях да прекъсна Едуард паникьосана — имаше ли и нещо нередно? — когато клепачите и изпърхаха и се затвориха. Тя се прозя, нейните пълни розови устнички се разтеглиха в кръгло О, и очите ѝ не се отвориха повече.

Ръката ѝ падна от лицето ми, когато бавно заспа — обратната страна на клепачите ѝ имаше бледо лилав цвят на слаби облачета преди изгрев. Внимателно, за да не я смутя, вдигнах ръката и отново към лицето си и я задържах внимателно. Първоначално нямаше нищо, но след няколко минути, трепкане на цветове като шепа пеперуди, се разпръсна от мислите ѝ.

Хипнотизирана, аз наблюдавах нейните сънища. Нямаше никакъв смисъл в тях. Просто цветове, форми и лица. Бях поласкана, че моето лице — и двете ми лица, противното човешко и великолепно безсмъртно — изникваше в несъзнателните и мисли. По-често от това на Едуард или на Розали. Бях редом с Джейкъб. Опитах се да не обърна внимание на това.

За пръв път разбрах как Едуард е бил в състояние да ме наблюдава как спя нощ след нощ, само за да ме чуе да говоря на сън. Можех да гледам сънуващата Ренесме цяла вечност.

Промяната в тона на Едуард привлече вниманието ми, когато той каза:

— Най-накрая — и погледна през прозореца. Навън беше дълбока тъмнолилавееща нощ, но можех да виждам толкова надалеч, колкото и по-рано. Нищо не бе скрито в тъмнината; просто всичко си беше сменило цвета.

Лия, все още зачервена, се изправи и се промъкна в храсталака, точно когато Алис се показа от другата страна на реката. Алис замахна назад и напред като майстор на трапеца, докосна с ръце пръстите на краката си, преди да метне тялото си с грациозно завъртане над реката. Есме направи по-традиционен скок, докато Емет се хвърли през

водата, плискайки толкова надалече, че опръска задните прозорци. За мое учудване Джаспър ги следваше, неговото изпълнение изглеждаше толкова подразбиращо се, леко еднообразно на фона на другите.

Голямата усмивка на лицето на Алис беше толкова познато, по един избледнял и чудат начин. Внезапно всички ми се усмихваха — Есме мило, Емет развълнувано, Розали леко високомерно, Карлайл снизходително, а Едуард очакващо.

Алис пристъпи в стаята, изпреварвайки останалите, ръката и се протегна напред и нетърпението се долови едва доловимо в аурата ѝ. В дланта и се намираше един обикновен месингов ключ с гигантска розова сатенена панделка увита около него.

Тя ми подаде ключа и аз автоматично хванах здраво и по-сигурно Ренесме в дясната си ръка, за да мога да си освободя лявата. Алис пусна ключа в нея.

— Честит рожден ден! — изписука тя.

Облещих очи:

— Никой не брой същинската дата на раждане — припомних ѝ аз. — Твоят първи рожден ден е в границите на една година, Алис.

Усмивката и стана самодоволна:

— Не празнуваме вампирския ти рожден ден. Все още. Днес е тринадесети септември, Бела. Честит деветнайсети рожден ден!

24. ИЗНЕНАДА

— Не. Няма начин! — поклатих яростно глава, а после хвърлих поглед към самодоволната усмивка на лицето на седемдесетгодишния ми съпруг. — Не, това не се брои. Спрях да старея преди три дни. Вечно съм на осемнадесет.

— Няма значение — каза Алис, пренебрегвайки протеста ми с едно бързо свиване на раменете си. — Така или иначе празнуваме, така че преживей го.

Въздъгнах. Рядко имаше смисъл да се спори с Алис. Усмивката ѝ се разшири до невероятни размери като разчете примирението в очите ми.

— Готова ли си да си отвориш подаръка? — изчурулика тя.

— Подаръците — поправи я Едуард и извади друг ключ — този бе дълъг и сребърен със сравнително по-малко на брой безвкусни панделки по него — от джоба си.

С усилие се въздържах да не завъртя очи. Веднага разбрах за какво бе този ключ — за „колата след това“. Запитах се дали трябва да се почувствам развълнувана. Изглежда превръщането ми във вампир не бе донесло със себе си някакъв внезапен интерес към спортни коли.

— Моят е пръв — каза Алис и му се изплези, предвиждайки отговора му.

— Моят е по-близо.

— Но погледни как е облечена — почти изстена Алис. — Цял ден ме дразнеше. И определено е приоритет.

Свих вежди, докато се чудех как един ключ ще ми донесе нови дрехи. Да не би да ми беше взела цял камион пълен с такива?

— Знам — позволи на мен — предложи Алис. — Камък, ножица, хартия...

Джаспър се изхили, а Едуард въздъгна.

— Защо просто не ми кажеш кой печели?!

Алис грейна:

— Аз печеля. Чудесно.

— Така или иначе, вероятно е по-добре, че ще изчакам до сутринта. — Едуард ми се усмихна с кривата си усмивка, а после кимна към Сет и Джейк, които изглеждаха изморени до смърт. Зачудих се колко дълго са били на крак този път. — Мисля че ще е по-забавно, ако Джейкъб е буден за голямото разбулване на тайната, не мислиш ли? За да има някого там, който да покаже нужната доза възторг.

Ухилих му се. Познаваше ме добре.

— Уоу — изчурулика Алис. — Бела, дай Нес... Ренесме на Розали.

— Тя къде спи обикновено?

Алис сви рамене:

— В ръцете на Розали. Или на Джейкъб. Или на Есме. Добиваш представа. Тя не е била пускана на земята през целия си живот. И ще стане най-разглезения полувамфир в историята на съществуването ни.

Едуард се засмя, когато Розали пое Ренесме вещо в ръцете си.

— В същото време тя е и най-неразглезения полувамфир в историята ни — каза Розали. — Красотата на това да бъдеш единствена по рода си.

Розали ми се ухили и аз се зарадвах, виждайки че новозародилото се приятелство помежду ни е все още там, в усмивката ѝ. Не бях сигурна, дали ще продължи, след като животът на Ренесме вече не бе свързан с моя. Но може би двете се бихме заедно като съюзнички достатъчно дълго, че сега щяхме да сме приятелки. Най-накрая направих онова, което тя би сторила, ако бе на мое място. И това изглежда беше прогонило възмущението ѝ срещу другите ми избори.

Алис бутна в ръката ми ключ, направен от медена на цвят кост, после ме грабна за лакътя и ме завлачи към задната врата:

— Да тръгваме, да тръгваме! — чуруликаше тя.

— Отвън ли е?

— Нещо такова — отвърна тя, бутайки ме напред.

— Наслади се на подаръка си — каза Розали. — От всички ни е. И най-вече от Есме.

— Вие няма ли да дойдете? — осъзнах, че никой от тях не бе помръднал.

— Ще ви дадем време да го оцените сами — отвърна Розали. — Можете да ни кажете за това... по-късно.

Емет избухна в смях. И нещо в този смях ме накара да се почувствам така, сякаш трябва да се изчервя, макар да не бях сигурна защо.

Осъзнах, че много неща отнасящи се до мен — като искрената ми омраза към изненади, нехаресването на подаръци много-много — въобще не са се променили. Беше едновременно успокоение и изненада да открия, че много от характерните ми черти бяха дошли с мен в това ново тяло. Не очаквах, че ще съм същата. Ухилих се широко.

Алис ме дърпаше за лакътя, а аз не можех да спра да се усмихвам, докато я следвах в пурпурната нощ. Само Едуард дойде с нас.

— Това е въодушевлението, което очаквах — промърмори Алис одобрително.

После пусна ръката ми, подскочи пъргаво два пъти и се изстреля към реката.

— Хайде, Бела — извика тя през рамо.

Едуард скочи едновременно с мен; беше почти толкова забавно, колкото бе този следобед. Може би дори повече, защото нощта придаваше на всичко нови, по-богати цветове.

Алис се завъртя на пети, насочвайки се на север. Беше по-лесно да следвам шумът от стъпките ѝ, шепнещи по земята и свежата следа от миризмата ѝ, отколкото да я следя с очи през гъстата растителност. Видях отчетливо, че тя се извъртя, спускайки се обратно до мястото, където се бях спряла.

— Не ме нападай — предупреди тя и се нахвърли отгоре ми.

— Какво правиш? — настоях аз, гърчейки се, докато тя се изкатери по гърба ми и обви ръцете си около лицето ми.

Усетих копнежа да я хвърля от себе си, но успях да се въздържа.

— Просто искам да се убедя, че нищо не виждаш.

— Мога аз да се погрижа за това и без този театър — предложи Едуард.

— Може и да я оставиш да мами. Вземи ръката ѝ и я води напред.

— Алис, аз...

— Не се притеснявай, Бела. Ще го направим по моя начин.

Усетих пръстите на Едуард да се сплитат с моите.

— Само още няколко секунди, Бела. И после ще отиде да лази по нечий други нерви — той ме дръпна напред.

Лесно влязох в темпото му. Не се страхувах, че ще се блъсна в дърво; само дървото щеше да пострада в този случай.

— Можеш поне да се опиташ да оцениш подаръка — сгълча го Алис. — Той е толкова за теб, колкото е и за нея.

— Вярно е. Благодаря ти, Алис.

— Да, да. Добре — гласът на Алис се покачи с няколко октави от възторг. — Спрете там. Обърни я малко по-надясно. Да, точно така. Добре. Готова ли си? — изписка тя.

— Готова съм.

Тук миризмата беше друга, провокираща интереса ми, засилваща любопитството ми. Миризма, която не беше на мястото си дълбоко в гората. Орлови нокти. Пушек. Рози. Дървени стърготини? И също така нещо метално. Великолепието от дълбините на земята, изровено и поставено на показ. Наведох се напред към мистерията.

Алис скокна от гърба и махна ръцете покриващи очите ми.

Втречих се във виолетовата тъмнина. И там, настанена на малка полянка в гората, се намираше мъничка къщурка, сивкаво-лилава под светлината на звездите.

Така удивително пасваше на местността, че изглеждаше сякаш се бе издигнала от камъка, съвсем естествено образуване. Орловите нокти бяха плъзнали по стената като решетка, извивайки се през целия си път около дебели, дървени летви. Късни летни рози цъфтяха в голяма, колкото носна кърпичка градина под тъмните, дълбоки прозорци.

Имаше малка пътечка от плоски камъни, аметисти в нощта, която водеше към старомодна сводеста дървена врата. Обвих пръсти около ключа, който държах изумена.

— Какво мислиш? — сега гласът на Алис бе нежен; пасваше на съвършената, като извадена от книга на приказките сцена.

Отворих уста, но не успях да издам и звук.

— Есме реши, че може да се зарадваме на собствен дом за малко, но не ни искаше прекалено далеч — промърмори Едуард. — И само си търси извинение, за да реставрира. Това местенце се разпада тук от поне сто години.

Продължих да се вирам, а устата ми стоеше отворена като на риба.

— Не ти ли харесва? — изражението на Алис помръкна. — Имам предвид, че със сигурност можем да го оправим ако искаш. Емет искаше да прибавим още сто метра към площта, още едни етаж, колони и кула, но Есме реши, че ще ти хареса повече в оригиналния си вид — гласът ѝ се покачи и тя продължи по-бързо. — Ако е сгрешила, можем да се върнем към работа. Няма да отнеме дълго да...

— Тихо — успях да прошепна.

Тя стисна устни и зачака. Отне ми няколко секунди да се възстановя.

— Подарявате ми къща за рождения ми ден? — промълвих аз.

— На нас — поправи ме Едуард. — И не е нищо повече от къщурка. Мисля че думата „къща“ включва повече допълнителни стаи.

— Никакво заяждане с къщата ми — прошепнах му аз.

Алис засия:

— Харесва ти.

Поклатих глава.

— Обожаваш я?

Кимнах.

— Нямам търпение да кажа на Есме.

— А тя защо не дойде?

Усмивката ѝ повехна, изкривявайки се така, сякаш на ѝ беше трудно да отговори на въпроса ми:

— О, ами нали се сещаш... всички знаят какво мислиш за подаръците. Не искаха да те притискат, за да я харесаш.

— Но разбира се, че я харесвам. Как бих могла да не я?

— Те ще се зарадват — тя ме потупа по ръката. — Във всеки случай гардеробът ти е пълен до горе. Използвай го разумно. И... май това е всичко.

— Няма ли да влезеш вътре?

Тя направи няколко небрежни стъпки назад:

— Едуард знае обратния път. Аз ще намина... по-късно. Извикай ме ако дрехите не са твоя размер — тя ми хвърли неопределен поглед, а после се усмихна. — Джаз иска да ловува. Чао.

И тя се изстреля към дърветата като най-елегантния куршум.

— Това беше доста странно — казах аз, когато звукът от полета ѝ изчезна напълно. — И наистина ли съм толкова непоносима? Трябваше да дойдат. Сега се чувствам виновна. Дори не ѝ благодарих както трябва. Трябва да се върнем да кажем на Есме...

— Бела, не бъди глупава. Никой не те смята за толкова неразумна.

— Тогава какво...

— Да прекараме време насаме е другият им подарък. Алис се опитваше да е по-тактична.

— Ооо.

Това беше достатъчно да накара къщата да изчезне. Можеше да сме навсякъде. Не виждах дърветата, камъните или звездите. Само Едуард.

— Нека ти покажа как са се справили — каза той дърпайки ръката ми.

Той осъзнаваше ли факта, че електрически ток премина през вените ми като бушуваща от адреналин кръв?

Още веднъж се почувствах странно замаяна, чакайки реакции, на които тялото ми вече не беше способно. Сърцето ми трябваше да бумти като парен двигател, който току да избухне срещу нас. Оглушително. Бузите ми трябваше да са невероятно червени. В този случай трябваше да съм изтощена. Това бе най-дългият ден в живота ми.

Засмях се високо — просто едни кратък изненадан смях — когато осъзнах, че този ден никога няма да свърши.

— Ще чуя ли шегата?

— Не е кой знае какво — отвърнах аз, докато ме водеше към малката кръгла врата. Просто си мислех нещо — днес е първият и последният ден от вечността ми. Малко ми е трудно да го проумея. Дори с тези допълнителни възможности — отново се засмях.

Той се изхили заедно с мен. Отпусна ръка до бравата, изчаквайки ме да постъпя като домакин. Пъхнах ключа и го завъртях.

— Справяш се толкова естествено с всичко, Бела. Забравих колко странно би трябвало да ти изглежда това. Де да можех да го чуя... — той се наведе и ме взе в обятията си толкова бързо, че не успях да го видя — а това е важно да се отбележи.

— Хей!

— Носенето на ръце е част от задълженията ми — припомни ми той. — Но съм любопитен. Кажи ми за какво си мислиш в момента.

Той отвори вратата, която се плъзна с едва доловимо скърцане, и пристъпи в малката всекидневна.

— За всичко — отвърнах му. — И то едновременно. За хубави и лоши неща и за всичко, което е ново. Как продължавам да прехвърлям суперлативи из главата си. Сега си мисля, че Есме е творец. Толкова е съвършено.

Стаята беше като извадена от приказка. Подът представляваше някаква странна кувертюра от гладки, плоски камъчета. По ниския таван имаше дълги лампи, в които някой като Джейкъб със сигурност би си ударил главата. Стените бяха от тъмно дърво на някои места, а на други бяха покрити с каменна мозайка. Малката камина в ъгъла оставяше впечатлението за бавно мъждукащ огън. Вътре гореше плавей — бавните пламъци бяха сини и зелени заради солта.

Беше снабдена с електрически части, но нито една не беше съвместима с друга, бяха в хармония точно така. Един стол изглеждаше като от средновековието, докато дългият турски диван до камината носеше по-съвременна нотка, а изтърканата лавица за книги срещу прозореца ми напомни за италианските филми. По някакъв начин, всяка една част си пасваше с другата като в някакъв неизмеримо голям пъзел. На стените имаше няколко картини, които разпознах — бяха някои от любимите ми от голямата къща. Без съмнение бяха безценни оригинали, но изглеждаха точно на мястото си тук, като всичко останало.

Беше място, на което всеки би повярвал в съществуването на магията. Място, където просто очакваше да влети Снежанка с ябълка в ръка или някой еднорог да спре, за да погризе розовите ни храсти.

Едуард винаги бе смятал, че е герой от страшните истории. Естествено, аз си знаех, че той адски много греши. Беше очевидно, че мястото му е тук. В тази вълшебна приказка. И сега бях вътре заедно с него.

Тъкмо щях да се възползвам от факта, че все още ме държеше на ръце и от това, че неговото весело, красиво лице бе само на няколко сантиметра от моето, когато той каза:

— Имаме късмет, че Есме се сети да пристрои още една стая. Появата на Неси не беше...

Замръзнах, а мислите ми се пренесоха на едно по-неприятно ниво.

— Не и ти — оплаках се аз.

— Извинявай, любима. Чувам го в мислите им през цялото време, знаеш. Това ми се отразява.

Въздъгнах. Моето дете — морското чудовище. Може би не можехме да ѝ помогнем. Но аз нямаше да се откажа.

— Сигурна съм, че нямаш търпение да видиш дрешника. Или поне така ще кажа на Алис, за да се зарадва.

— Трябва ли да съм уплашена?

— Направо ужасена.

Той ме пренесе през тесен каменен коридор с леки извивки по тавана, сякаш това бе нашият миниатюрен дворец.

— Това ще е стаята на Ренесме — каза той, кимайки към празна стая с под от светло дърво. Нямаха време да я довършат, май имаше нещо общо с разярени върколаци...

Засмях се тихо, учудена от това колко бързо се наредиха нещата, макар че преди седмица изглеждаха така кошмарни. Да му се не види и Джейкъб, че направи нещата свършени по този начин!

— Това е нашата стая. Есме се опита да внесе тук малко от обстановката на острова заради нас. Тя предположи, че така ще се привържем към мястото.

Леглото беше огромно и бяло с облакоподобни воали, спуснати от балдахина та чак до пода. Светлото дърво си отиваше с предишната стая и аз чак сега разбрах, че този цвят е точно като онзи на чистия плаж. Стените бяха боядисани в почти същото бяло-синьо на свършен слънчев ден, а в задната стена имаше стъклена врата, която водеше към малката скрита градинка. Виещи се рози и кръгло езерце, гладко като огледало, от което се подаваха назъбени, блестящи камъчета. Малък, спокоен океан само за нас.

— Ооо — беше всичко, което успях да кажа.

— Знаем — прошепна той.

Постояхме малко за минута, припомняйки си. Въпреки че спомените ми бяха човешки и някак замъглени, те напълно превзеха ума ми.

Той се ухили с широка, блестяща усмивка, а после се засмя:

— Дрешникът е зад тези двойни врати. И трябва да те предупредя — по-голям е от тази стая.

Въобще не обърнах внимание на вратата. На света отново не съществувахе нищо друго освен Едуард — ръцете му, обвили тялото ми, сладкият му дъх върху лицето ми, устните му само на сантиметри от моите — и сега нямаше нищо, което да успее да ме разконцентрира, новородена или не.

— Ще кажем на Алис, че веднага съм се втурнала към дрешника — прошепнах аз, заравяйки пръсти в косата му и приближавайки лицето си по-близо до неговото. — Ще ѝ кажем, че съм мерила дрехи с часове. Ще излъжем!

Той веднага разбра какво му казвах или може би сам си го мислеше и просто се опитваше да ме остави напълно да оценя подаръка като истински джентълмен. Дръпна лицето ми към своето с внезапна ярост, а от гърлото му се откъсна тих стон. Звукът подлуди електрическите заряди пробягващи по тялото ми, сякаш не можех да се приближа до него достатъчно бързо. Чух звуците от разрушителните действия на ръцете ни и се зарадвах, че поне моите дрехи бяха вече унищожени. Но за неговите беше твърде късно. Стори ми се почти невъзпитано да пренебрегнем красивото бяло легло, но просто нямаше да успеем да се доберем до там.

Този втори меден месец не беше като първия. Времето прекарано на острова беше като резюме на човешкия ми живот. Най-добрата част от него. Бях готова да удължа времето си като човек, само за да го почувствам за малко по-дълго. Защото физическата част вече нямаше да бъде същата.

След днешния ден, трябваше да се досетя, че ще е много по-добре.

Сега наистина му се наслаждавах — можех да видя красивите черти на съвършеното му лице както трябва, дългото му, безупречно тяло със силните си нови очи, всяка извивка и равнина. Можех да усетя чистият му, ясен аромат върху езика си и да почувствам невероятната мекота на мраморната му кожа под деликатните си пръсти.

Моята кожа също бе толкова чувствителна под неговите ръце.

Той беше така нов, различен човек, докато телата ни се сплитаха грациозно в едно на пясъчнобледия под. Нямаше предпазливост или

въздържане. Нито пък страх — това най-малко. Можехме да се обичаме заедно — сега наравно в чувствата си. Най-накрая.

Както и предишните ни целувки, всяка докосване беше повече от това, на което бях свикнала. Той бе задържал толкова много от себе си. Беше необходимост, но не можех да повярвам колко много съм изпускала.

Опитах се да не забравя, че съм по-силна от него, но ми беше трудно да се фокусирам върху нещо друго, изпитвайки такива ослепителни емоции, насочвайки вниманието си върху милиони различни места из тялото ми всяка секунда; ако го бях наранила, то той не се оплака.

Много, много малка част от ума ми разсъждаваше върху интересната загадка, която присъстваше в ситуацията. Аз никога нямаше да се уморя, нито пък той. Нямаше нужда да задържаме дъха си, да почиваме или да се храним, или дори да ходим до тоалетната; нямаше ги вече досадните човешки нужди. Той имаше най-красивото и съвършено тяло на света и то цялото беше мое, а не мислех, че някога ще намеря причина да реша „Това ми стигаше за един ден“. Винаги щях да искам още. А денят никога нямаше да свърши. И при такава ситуация кога щяхме въобще да спрем?

Но липсата на отговор никак не ме притесняваше.

Забелязах, когато небето започна да просветлява. Малкият океан отвън от черен, стана сив, и една чучулига започна да пее някъде наблизо — може би имаше гнездо в розовите храсти.

— Липсва ли ти? — запитах аз, когато песента ѝ заглъхна.

Не проговаряхме за пръв път, но и не може да се каже, че поддържахме разговор.

— Какво да ми липсва? — промърмори той.

— Всичко — топлината, меката кожа, апетитната миризма... аз нищо не губя от това и просто се чудех, дали ти изпиташ някаква носталгия по нещо.

Той се засмя, тихо и внимателно:

— Трудно ще се намери човек, който изпитва тъга по-малка от моята. Ще рискувам като кажа, че е направо невъзможно. Не много хора получават абсолютно всичко, за което са копнели в допълнение с неща, които дори не са се сетили да поискат, и то в един и същ ден.

— Да не би да избягаш въпроса?

Той постави ръката си на лицето ми.

— Ти си топла — отвърна.

Това беше вярно, донякъде. Неговата ръка ми се струваше топла. Не беше същото като да докосвам огнено — горещата кожа на Джейкъб, но беше по-удобно. По-естествено.

Пръстите му продължиха надолу по лицето ми, едва очертавайки контурите на челюстта и гърлото ми и стигнаха чак до талията ми. Очите ми се завъртяха.

— Ти си мека.

Пръстите му бяха като сатен по кожата ми, така че разбирах какво има предвид.

— А колкото до аромата, ами не мога да кажа че ми липсва. Помниш ли миризмата на туристите по време на лова ни?

— Опитвам се да не си я припомням.

— Представи си да целуваш нещо такова.

Гърлото ми избухна в пламъци като шнур на балон изпълнен с горещ въздух.

— Оу.

— Много точно казано. Значи отговорът ми е „не“. Изпълнен съм с радост съвсем искрено, защото нищо не изпускам. Никой няма повече от мен в момента.

Тъкмо щях да му съобщя, че има още изключение към твърдението му, но изведнъж устните ми станаха заети с друго. Когато малкото басейнче се оцвети с перленото сияние на изгрева, се сетих за още един въпрос, който да му задам.

— Колко дълго продължава това? Имам предвид, Карлайл и Есме, Емет и Роуз, Джаспър и Алис — те не прекарват целия ден заключени в стаите си. Появяват се пред хора, напълно облечени и то през цялото време. Този... копнеж никога ли не те напуска? — извих се по-близо до него (което си беше голямо постижение) за да му стане ясно за какво говоря.

— Трудно е да се каже. Всеки е различен и, ами, досега ти си най-различната от всички. Обикновеният новороден е толкова погълнат от жаждата за кръв, за да обръща внимание на останалото за доста дълго време. Но това явно не важи за теб. При нормалния новороден всички останали нужди стават познати след първата година. Нито жаждата, нито което и да било друго желание изчезват някога.

Всичко е въпрос на балансирането им, да се научиш да отделяш важното и да се контролираш.

— Колко дълго?

Той се усмихна, сбръчквайки малко нос:

— Розали и Емет бяха най-зле. Мина цяло десетилетие, преди да мога да изтърпя да съм на разстояние от тях по-малко от 9 километра. Дори Карлайл и Есме трудно го преглътнаха. В крайна сметка изгониха щастливата двойка. Есме им построи къща. Беше по-величествена от тази, но Есме знае какво харесва Розали, както е наясно какво харесваш ти.

— Значи, цели десет години, а? — бях сигурна, че Розали и Емет не бяха по-добри от нас, но щеше да прозвучи самонадеяно, ако си дадох повече от десетилетие. — И всички са си нормални, така ли? Както те сега?

Едуард отново се усмихна:

— Е, не съм сигурен какво точно имаш предвид под нормален. Виждала си семейството ми да води сравнително човешки начин на живот, но си проспивала нощите — той ми намигна. — Имаш изключително много свободно време, когато не ти се налага да спиш. Улеснява... балансирането на интересите ти. Има причина да съм най-добрия музикант в семейството, защо — освен Карлайл — съм чел най-много книги, изучил съм най-добре науките, говоря свободно повечето езици... Емет би се опитал да ти втълпи, че съм такъв многозначайко заради четенето на мисли, но истината е, че просто имах прекалено много свободно време.

И двамата се засмяхме и действието на смеха имаше много интересен ефект върху начина, по който бяха свързани телата ни и много сполучливо сложи край на разговора ни.

25. УСЛУГА

Съвсем малко по-късно Едуард ми напомни за приоритетите ми. Отне му само една дума.

— Ренесме...

Въздъгнах. Скоро щеше да се събуди. Сигурно е почти седем сутринта. Дали щеше да ме потърси? Внезапно, нещо наподобяващо паника накара тялото ми да замръзне. Как ли щеше да изглежда днес?

Едуард усети пълното безумие на стресът ми.

— Всичко е наред, любима. Облечи се и ще отидем до къщата за две секунди.

Сигурно съм изглеждала като анимационен герой, заради начина, по който се изстрелях нагоре, след което го погледнах — диамантеното му тяло смътно блестеше от разпръсващата се светлина — и от него погледнах на запад, където чакаше Ренесме, след това обратно към него, обратно към нея; главата ми се въртеше от едната към другата страна половин дузина пъти за една секунда. Едуард се усмихна, но не се засмя — беше силен мъж.

— Въпрос на баланс, любима. Толкова си добра в това, че не мога да си представя да отнеме много време, преди да подредиш всичко в перспективите си.

— И ще имаме цялата нощ, нали?

Той се усмихна още по-широко.

— Мислиш ли, че щях да понеса да те оставя да се облечеш сега, ако случаят не беше такъв?

Това трябваше да е достатъчно, за да преживея дневните часове. Трябваше да балансирам това преливащо, съкрушително чувство, така че да бъда добра... беше ми трудно дори да си помисля думата. Въпреки че Ренесме беше доста реална и съществуваща част от живота ми, все още ми бе трудно да се възприема като майка. Предполагам, че всеки би се почувствал така без деветте месеца, през които да свикнеш с идеята. И с дете, което се променяше всеки час.

Мисълта за препускащият живот на Ренесме веднага ме накара отново да се стресирам. Дори не спрях пред гравираниите двойни врати,

за да си поема дъх, преди да открия какво бе направила Алис. Просто връхлетях вътре, с намерението да облека първото нещо, което ми попадне. Трябваше да зная, че нямаше да е толкова лесно.

— Кои са моите? — просъсках аз.

Както ми бе обещано, стаята бе по-голяма от спалнята ни. Възможно бе да е по-голямо от цялата къща взета заедно, но трябваше да я премеря, за да бъда сигурна. За момент през главата ми премина образът на Алис, която се опитва да убеди Есме да игнорира класическите пропорции и да позволи тази чудовищност. Зачудих се как Алис е спечелила този спор.

Всичко бе обвито в чанти за бельо, луксозни и бели, ред след ред след ред.

— Доколкото ми е известно, всичко, освен това тук — той докосна един рафт, който се простираше през полустената към лявата страна на вратата — е твое.

— Всичко това?

Той сви рамене.

— Алис — казахме едновременно. Той каза името ѝ като обяснение; аз го произнесох като ругатня.

— Добре — промърморих аз и дръпнах ципа на най-близката чанта.

Изръмжах изпод дъха си, когато видях дългата до пода копринена нощница вътре — бебешко розова. Откриването на нещо нормално за носене щеше да ми отнеме цял ден!

— Дай да помогна — предложи Едуард.

Той подуши внимателно въздуха и последва някакъв мирис в задната част на продълговатата стая. Там имаше вграден шкаф. Той подуши отново, след което отвори едно чекмедже. С триумфална усмивка, той ми подаде чифт артистично избелени джинси.

Скокнах към него.

— Как го направи?

— Дънковият плат има свой собствен мирис, както всичко останало. А сега... памук?

Той последва носът си към един полурафт, издърпвайки една бяла блуза с дълги ръкави. Хвърли я към мен.

— Благодаря — казах пламенно аз. Вдишах всяка материя, запомняйки всеки мирис за бъдещи търсения из този хаос. Запомних

коприната и сатена — тях щях да ги избягвам.

Отне му само секунда да открие собствените си дрехи (ако не го бях виждала гол, щях да се закълна, че няма нищо по-красиво от Едуард, облечен в панталони и бледо бежов пуловер) след което взе ръката ми. Изстреляхме се през скритата градина, прескочихме с лекота каменната стена и се понесохме в ожесточен спринт през гората. Издърпах ръката си, за да можем да се състезаваме. Този път той ме победи.

Ренесме бе будна — седеше на пода с надвесилите се над нея Роуз и Емет, докато си играеше с малка купчинка изкривени сребърни прибори. Държеше обезобразена лъжица в дясната си ръка. Веднага щом ме видя през прозореца, тя метна лъжицата на пода — където остави вдлъбнатина в дървото — и посочи властно в моята посока. Публиката ѝ се разсмя — Алис, Джаспър, Есме и Карлайл бяха седнали на канапето и я наблюдаваха така, сякаш бе най-увлекателният филм.

Бях минала през вратата още преди смехът им да започне, прекосявайки стаята и вдигайки я от пода в същата секунда. Усмихнахме се широко една на друга.

Беше различна, но не чак толкова. Отново малко по-издължена, като пропорциите ѝ бяха по-скоро детски, отколкото бебешки. Косата ѝ бе пораснала с четвърт сантиметър, като къдриците ѝ подскачаха като пружинки при всяко нейно движение. По време на пътуването бях позволила на въображението ми да издивее, и си бях представяла поужасни неща от това. Благодарение на преувеличените ми стракове, тези малки промени бяха почти цяло облекчение. Дори и без мерките на Карлайл, бях сигурна, че промените са по-бавни от вчера.

Ренесме потупа бузата ми. Трепнах. Отново бе гладна.

— От колко време е будна? — попитах аз, докато Едуард изчезна през кухненската врата.

Бях убедена, че той отива да ѝ направи закуска, тъй като бе видял това, което си бе помислила толкова ясно, колкото и аз. Зачудих се дали изобщо бе забелязал малката ѝ дарба, ако само той я познаваше. За него вероятно би било същото, като да чуе всички останали.

— Само от няколко минути — каза Роуз. — Щяхме да ви се обадим скоро. Питаше за вас или настояваше е по-точната дума. Есме жертва вторият си най-добър сервиз, за да забавляваме малкото

чудовище. — Роуз се усмихна на Ренесме с толкова много обич и привързаност, че критиката бе напълно безтегловна. — Не искахме да ви... ъ, притесняваме.

Розали прехапа устна и погледна настрани, като се опитваше да не се смее. Можех да усетя мълчаливият смях на Емет зад мен, който изпращаше вибрации по основите на къщата. Вирнах брадичка.

— Веднага ще нагласим стаята ти — казах аз на Ренесме. — Къщурката ще ти хареса. Вълшебна е. — Погледнах към Есме. — Толкова много ти благодаря, Есме. Абсолютно идеална е.

Преди Есме да успее да отговори, Емет отново се смееше, но този път не бе мълчаливо.

— Значи все още е цяла? — успя да каже той измежду кикотенето си. — Очаквах двамата да я направите на пух и прах. Какво сте правили снощи? Да не сте обсъждали държавният дълг? — Той изляя от смях.

Скръцнах със зъби и си припомних негативните последствия, когато изгубих самообладанието си вчера. Разбира се, Емет не бе толкова чуплив като Сет...

Мисълта за Сет ме накара да се зачудя.

— Къде са вълците днес? — Погледнах през прозореца, но нямаше следа от Лия, когато идвахме насам.

— Джейкъб замина доста рано тази сутрин — каза ми Роуз, смръщвайки леко челото си. — Сет го последва.

— Какво го е разстроило? — попита Едуард, като се върна в стаята с чашата на Ренесме.

Навярно е имало повече в спомена на Розали, отколкото видях върху изражението ѝ. Без да дишам, подадох Ренесме на Розали. Супер самоконтрол или не, нямаше начин да успея да я нахраня. Поне все още не.

— Не знам — и не ме интересува — промърмори Розали, но отговори по-подробно на въпроса на Едуард. — Наблюдаваше спящата Неси с отворена уста също като идиота, какъвто е, и тогава скочи на крака без каквато и да е причина — поне това забелязах — и излетя навън. Аз се радвам, че се отървахме от него. Колкото повече време прекарва тук, толкова по-малък е шанса да се разкара миризмата.

— Роуз — смърри я нежно Емет.

Роуз праметна косата си.

— Предполагам, че няма значение. И без това няма да останем много време тук.

— Все още съм на мнението, че трябва да отидем право в Ню Хемпшир и да уредим нещата — каза Емет, очевидно продължавайки по-ранен разговор. — Бела вече е регистрирана в Дартмут. Изглежда няма да ѝ отнеме толкова много, за да се справи с училище. — Той се обърна да ме погледне със закачлива усмивка. — Сигурен съм, че ще си отличничка по всеки предмет... очевидно нямаш нищо интересно за правене през нощта, освен ученето.

Розали се изкикоти.

„Не губи самоконтролът си, не губи самоконтрол“, повтарях си аз. И бях горда за това, че запазих самообладание. Така че бях изненадана, когато Едуард не успя.

Той изръмжа — внезапен и шокиращо остър звук — и най-черният гняв се плъзна по изражението му като буреносни облаци.

Преди някой от нас да успее да отговори, Алис бе скочила на крака.

— Какво прави той? Какво прави това куче, за да изтрие програмата ми за целият ден? Не мога да видя нищо! Не! — Тя ми хвърли измъчен поглед. — Виж се! Имаш нужда от мен да ти покажа как да използваш гардероба си.

За една секунда бях благодарна за това, което се канеше да стори Джейкъб.

И тогава ръцете на Едуард се свиха на юмруци и той изсъска.

— Говорил е с Чарли. Мисли, че Чарли го следва. Идва тук. Днес.

Алис каза една дума, която прозвуча много странно в чуруликацията ѝ, изискан глас, след което силуета ѝ се размаза от движение, изстрелвайки се през задната врата.

— Казал е на Чарли? — ахнах аз. — Но... той не осъзнава ли? Как е могъл да го стори? — Чарли не можеше да узнава за мен! За вампирите! Това щеше да го сложи в черен списък, от който дори Кълънови нямаше да могат да го спасят. — Не!

Едуард процеди през зъбите си:

— Джейкъб е на път да влезе вътре.

Навярно е започнало да вали на изток. Джейкъб влезе през вратата тръскайки мократа си коса като куче, мятайки капчици по пода

и канапето, където оставаха малки сиви петънца върху бялото. Устните му се извиха над белите му зъби, очите му бяха ярки и развълнувани. Вървеше с резки движения, сякаш бе ужасно развълнуван от възможността да разруши живота на баща ми.

— Хей, банда — поздрави ни той, хилейки се.

Беше съвършена тишина. Лия и Сет се вмъкнаха зад него в човешките си форми — засега; и на двамата ръцете им трепереха от напрежението в стаята.

— Роуз — казах аз, протягайки ръце.

Безмълвно, Розали ми подаде Ренесме. Притиснах я близо до неподвижното ми сърце, държаейки я като талисман срещу прибързани решения. Щях да я държа в ръцете си, докато не бях сигурна, че решението ми да убия Джейкъб е основано изцяло на рационална преценка, наместо на гняв.

Тя бе много неподвижна, наблюдавайки и ослушвайки се. Колко ли от това разбираше?

— Чарли ще бъде скоро тук — каза ми небрежно Джейкъб. — Просто предупреждение. Предполагам, че Алис е отишла да ти донесе слънчеви очила или нещо подобно?

— Предполагаш прекалено много — процедих през зъбите си. — Какво. Си. Направил?

Усмивката на Джейкъб се разколеба, но все още бе прекалено ентузиазизиран, за да ми отговори сериозно.

— Блонди и Емет ме събудиха тази сутрин с дудненето им за пътуването ви из страната. Сякаш щях да ви позволя да си тръгнете. Чарли бе главният проблем, нали? Е, проблемът е решен.

— Осъзнаваш ли какво си сторил? Опасността, в която си го поставил?

Той изсумтя.

— Не съм го поставил в опасност. Като изключим теб. Само че ти имаш някакъв свръхестествен самоконтрол, нали? Не толкова добро, колкото четенето на мисли, ако ме питаш. Не е толкова готино.

Тогава Едуард се стрелна през стаята, за да застане пред лицето на Джейкъб. Макар да бе с половин глава по-нисък от него, Джейкъб се дръпна назад от потресаващият му гняв, сякаш Едуард се извисяваше над него.

— Това е просто една теория, мелез такъв — просъска той. — Да не би да предлагаш да я тестваме на Чарли? Сети ли се за физическата болка, през която ще премине Бела, дори и да успее да устои? Или за емоционалната болка, ако не успее? Предполагам, че вече не те е грижа какво става с Бела! — Той запрати последната дума в лицето му.

Ренесме докосна пръстите си обезпокоено към бузата ми, като тревогата оцветяваше повторението в главата ѝ. Думите на Едуард най-накрая убиха странно живо настроение на Джейкъб. Устата му увисва смръщено.

— Бела ще я боли?

— Сякаш си натикал нажежено до бяло желязо в гърлото ѝ!

Трепнах, спомняйки си миризмата на чистата човешка кръв.

— Не знаех това — прошепна Джейкъб.

— Тогава вероятно трябваше първо да попиташ — изръмжа Едуард през зъбите си.

— Трябваше да ме спрете.

— Трябваше да бъдеш спрял...

— Не става дума за мен — прекъснах ги аз. Стоях напълно неподвижно, държейки Ренесме и разсъдъка си. — Става дума за Чарли, Джейкъб. Как е възможно да го подложиш на подобна опасност? Осъзнаваш ли, че е смърт или вампирски живот за него оттук нататък? — Гласът ми трепереше със сълзите, които очите ми не можеха повече да пролеят.

Джейкъб бе все още разтревожен от обвиненията на Едуард, но моите изглежда не го притесняваха.

— Успокой се, Бела. Не съм му казал нищо, което не сте планирали да му кажете.

— Но той идва насам!

— Да, това е идеята. Не беше ли вашият план сам да си направи грешните изводи? Мисля, че му подхвърлих един много добър зелен хайвер, ако мога така да се изразя.

Пръстите ми се дръпнаха от Ренесме и ги свих на юмрук.

— Кажи го направо, Джейкъб. Нямам достатъчно търпение за такива неща.

— Не съм му казал нищо за теб, Бела. Не наистина. Казах му за себе си. Е, показвах е може би по-точен глагол.

— Той се е преобразил пред Чарли — изсъска Едуард.

— Какво си направил? — прошепнах аз.

— Той е смел. Смел колкото теб. Не припадна, или повърна, или нещо подобно. Трябва да ти призная, че бях впечатлен. Макар че трябваше да видиш изражението му, когато започнах да си свалям дрехите. Да си умреш от смях — изхили се Джейкъб.

— Кретен такъв! Можеше да му докараш сърдечен удар!

— Чарли си е добре. Той е силен. Ако отделите една минутка, ще видите, че съм ви направил услуга.

— Имаш по-малко от това, Джейкъб. — Гласът ми бе равен и стоманен. — Имаш трийсет секунди да ми разкажеш дума по дума, преди да дам Ренесме на Розали и да ти откъсна мизерната глава. Сет няма да успее да ме спре този път.

— За Бога, Бела. Не е нужно да си толкова мелодраматична. Това да не е някакво вампирско качество?

— Двайсет и шест и секунди.

Джейкъб извъртя очи и се тръшна в най-близкият стол. Малката му глутница се премести, за да застане от двете му страни, повече неспокойни, отколкото всъщност изглеждаха, очите на Лия бяха фокусирани върху мен, зъбите ѝ бяха леко оголени.

— Та, почуках на вратата на Чарли тази сутрин и го поканих да се поразходи с мен. Той беше объркан, но когато му казах, че става дума за теб и че си се върнала в града, той ме последва в гората. Казах му, че вече не си болна и че нещата са малко откачени, но е за добро. Той щеше да тръгне, за да те види, но му казах, че преди това имам да му покажа нещо. И тогава се преобразих. — Джейкъб сви рамене.

Имах чувството, че менгеме е притиска силно зъбите ми.

— Искам дума по дума, пес такъв.

— Е, ти каза, че имам само трийсет секунди... добре, добре. — Изражението ми сигурно го е убедило, че не бях в настроение за закачки. — Дай да видя... Преобразих се и се облякох и след като той започна да диша отново, аз казах нещо от сорта на „Чарли, ти не живееш в света, в който си си мислел, че живееш. Добрата новина е, че нищо не се е променило — освен, че сега и ти знаеш. Животът ще си продължава както и преди. Можеш да се върнеш обратно в преструвките, че не вярваш на нищо от това.“ Отне му минута да си събере мислите и тогава поиска да знае какво наистина става с теб и цялата тази история с рядката болест. Казах му, че наистина си била

болна, но сега си добре — само че е трябвало да се промениш малко по време на възстановителния процес. Искаше да знае какво имах предвид под „промяна“ и аз му казах, че сега изглеждаш много повече като Есме, отколкото като Рене.

Едуард изсъска, докато аз зяпах ужасено — това се отправяше в опасна посока.

— След няколко минути, той попита много тихо дали и ти също се превръщаш в животно. И аз му отвърнах „Ще й се да е толкова готина!“ — Джейкб се засмя.

Розали издаде звук на отвращение.

— Започнах да му обяснявам повече за върколаците, но не успях да се доизкажа, защото Чарли ме прекъсна и каза, че предпочитал да не знае детайлите. След което ме попита дали си знаела с какво се захващаш като си се омъжвала за Едуард, и аз казах „Разбира се, знае за това от година, още откакто се премести във Форкс.“ Това не му се хареса особено. Оставих го да се пеняви, докато го изкара от системата си. След като се успокои, просто поиска две неща. Искаше да те види и аз му казах, че ще е по-добре, ако ми даде преднина, за да обясня.

Вдишах дълбоко.

— Какво е другото нещо, което е поискал?

Джейкб се усмихна.

— Това ще ти хареса. Главното му изискване бе да му бъде казвано колкото се може по-малко за всичко това. Ако не му е жизненоважно да знае нещо, задръжте го за себе си. Само най-нужното.

Изпитах облекчение за пръв път, откакто Джейкб влезе вътре.

— Мога да се справя с тази част.

— Като изключим това, би искал да се преструва, че всичко си е нормално — усмивката на Джейкб стана самодоволна — вероятно подозираше, че ще започна да усещам първите признаци на благодарност всеки момент.

— Какво му каза за Ренесме? — опитах се да поддържам острият като бръснач тон в гласът си, борейки се с неохотната признателност.

Беше прибързано. Все още имаше толкова много нередни неща в цялата тази ситуация. Дори и намесата на Джейкб да бе изкарала от Чарли най-добрата реакция, на която бих се надявала...

— О, да. Казах му, че с Едуард сте наследили още едно малко гърло за хранене. — Той погледна към Едуард. — Тя е повереното ви сираче — като Брус Уейн и Дик Грейсън. — Джейкълб изсумтя. — Не мислех, че ще имате нещо против да излъжа. Това е част от играта, нали? — Едуард не отвърна по никакъв начин, така че Джейкълб продължи. — Чарли бе отвъд възможностите си да се шокира в този момент, но попита дали ще я осиновите. „Като дъщеря? Тоест, че ще съм един вид дядо?“ — бяха точните му думи. Потвърдих. „Поздравления, дядо“ и така нататък. Дори се поусмихна малко.

Смъденето се върна в очите ми, но не от страх или гняв този път. Чарли се бе усмихнал на идеята, че е дядо? Чарли ще срещне Ренесме?

— Но тя се променя толкова бързо — прошепнах аз.

— Казах му, че тя е по-специална от всички ни взети заедно — каза Джейкълб с нежен глас. Той се изправи и се приближи към мен, отпъждайки с ръка Лия и Сет, когато понечиха да го последват. Ренесме се пресегна към него, но аз я придърпах по-близо до себе си. — Казах му „Довери ми се, не искаш да знаеш за това. Но ако можеш да игнорираш всички странни неща, ще бъдеш удивен. Тя е най-чудесният човек в целият свят.“ След това му казах, че ако може да се справи с това, всички ще останете за по-дълго и той ще има шансът да я опознае. Но ако е прекалено много за него, ще напуснете. Той каза, че стига никой да не му дава прекалено много информация, е съгласен.

Джейкълб ме гледаше очакващо с половинчата усмивка.

— Няма да ти благодаря — казах му аз. — Все още поставяш Чарли в огромен риск.

— Наистина съжалявам, че ще те боли. Не знаех, че нещата стоят така. Бела, нещата са различни между нас сега, но ти винаги ще бъдеш най-добрата ми приятелка и аз винаги ще те обичам. Но ще те обичам по правилният начин сега. Най-накрая има баланс. И двамата имаме хора, без които не можем да живеем.

Той се усмихна с най-Джейкълбската си усмивка. — Все още приятели?

Колкото и да се опитвах да устоя, трябваше да се усмихна в отговор. С една мъничка усмивка. Той подаде ръката си — предложение.

Поех си дълбоко дъх и преместих Ренесме в едната си ръка. Поставих лявата си ръка в неговата — той дори не трепна от допира на

студената ми кожа.

— Ако не убия Чарли тази вечер, ще си помисля дали да ти простя това.

— Когато не убиеш Чарли тази вечер, ще си ми голям длъжник.

Извъртях очи. Той протегна другата си ръка към Ренесме, този път като молба.

— Може ли?

— Всъщност я държа, за да не са свободни ръцете ми да те убия, Джейкъб. Може би по-късно.

Той въздъхна, но не ме притисна. Мъдро от негова страна. Тогава Алис се върна спринтирайки през вратата с пълни ръце и изражение, което обещаваще насилие.

— Ти, ти и ти — озъби се тя, гледайки към върколаците. — Ако ще оставате, застанете в ъгъла и се посветете да останете там за дълго време. Трябва да виждам. Бела, по-добре му дай бебето. Ръцете ти трябват.

Джейкъб се ухили триумфално. Концентриран страх ме преряза през стомаха, когато тежестта на това, което се канех да направя, ме удари. Щях да рискувам неопределеният си самоконтрол с напълно човешкият ми баща като опитно животинче. По-ранните думи на Едуард отново ме сполетяха.

— Сети ли се за физическата болка, през която ще премине Бела, дори и да успее да устои? Или за емоционалната болка, ако не успее?

Не можех да си представя болката от провала. Дишането ми се насече.

— Вземи я — прошепнах аз, пъхайки Ренесме в ръцете на Джейкъб.

Той кимна, като тревогата сбърчи челото му. Махна към другите и те се настаниха в най-далечният ъгъл на стаята. Сет и Джейк веднага се стовариха на пода, но Лия поклати глава и присви устни.

— Позволено ли ми е да напусна? — попита потиснато тя.

Изглеждаше некомфортно в човешкото си тяло, носейки същата мръсна тениска и памучни шорти, които бе носила, за да ми крещи онзи ден, късата ѝ коса стърчеше на неравни кичури. Ръцете ѝ все още трепереха.

— Разбира се — каза Джейк.

— Стой на изток, за да не пресечеш пътя на Чарли — добави Алис.

Лия не погледна към Алис — тя се шмугна през задната врата и закрачи към храстите, за да се преобрази.

Едуард се бе върнал до мен, галейки лицето ми.

— Можеш да го направиш. Знам, че можеш. Ще ти помогна — всички ще ти помогнем.

Срещнах очите на Едуард с изписана паника по лицето ми. Щеше ли да бъде достатъчно силен, за да ме спре, ако направех грешната крачка?

— Ако не вярвах, че ще се справиш, щяхме да изчезнем още днес. Точно в тази минута. Но ти можеш. И ще бъдеш по-щастлива, ако имаш Чарли в живота си.

Опитах се да забавя дишането си. Алис протегна ръката си. Имаше малка бяла кутийка в ръката ѝ.

— Тези ще подразнят очите ти — няма да болят, но ще замъглят зрението ти. Досадно е. Освен това няма да са същите като старият ти цвят, но пак е по-добре от ярко червено, нали?

Тя хвърли кутийката с лещите във въздуха и аз я улових.

— Кога успя...

— Преди да заминете за медения месец. Бях подготвена за няколко възможни развоя на бъдещето.

Кимнах и отворих контейнерчето. Преди не бях носила лещи, но надали бе толкова трудно. Взех малката кафява полусфера и я притиснах с вдлъбнатата част към окото си.

Мигнах и тънък слой препречи зрението ми. Можех да виждам през него, разбира се, но също така можех да видя текстурата на тънката леща. Окото ми продължи да се съсредоточава на микроскопичните одрасквания и нащърбени части.

— Виждам какво имаш предвид — промърморих аз, докато вкарвах и другата.

Опитах се да не мигам този път. Окото ми автоматично искаше да изкара препятствието.

— Как изглеждам?

Едуард се усмихна.

— Възхитително. Разбира се...

— Да, да, тя винаги изглежда възхитително — довърши Алис мисълта му нетърпеливо. — По-добре е от червено, но това е най-високата похвала, която мога да дам. Кално кафяво. Твоето кафяво бе много по-красиво. Имай на предвид, че тези няма да издържат завинаги — отровата в очите ти ще ги разгради за няколко часа. Така че ако Чарли остане по-дълго, ще трябва да се измъкваш, за да ги сменяш. Кое е добра идея всъщност, защото хората се нуждаят да посещават тоалетната. — Тя поклати глава. — Есме, дай й няколко насоки за това как да се държи като човек, докато заредя банята с лещи.

— Колко време имам?

— Чарли ще бъде тук след пет минути. Давай накратко.

Есме кимна и дойде да хване ръката ми.

— Главното нещо е да не стоиш прекалено мирно или да се движиш прекалено бързо — каза ми тя.

— Седни, ако и той седне — включи се Емет. — Хората не стърчат просто на едно място.

— Остави очите си да се реят на всеки трийсетина секунди — добави Джаспър. — Хората не зяпат едно нещо прекалено дълго време.

— Кръстосвай краката си за около пет минути, после премини към кръстосване на глезените през следващите пет — каза Розали.

Кимнах на всяко едно от предложенията. Вчера забелязах да правят тези неща. Струваше ми се, че можех да имитирам движенията им.

— И мигай поне по три пъти на минута — каза Емет.

Той се смръщи, след което се изстреля към дистанционното, което стоеше на ъгловата масичка. Включи телевизора на колежанска ръग्би игра и кимна на себе си.

— Също така движи ръцете си. Отмятай коса или се преструвай, че чешеш нещо — каза Джаспър.

— Казах Есме — оплака се Алис, когато се върна. — Ще я затрупате.

— Не, мисля че схванах всичко — казах аз. — Стой, зяпай наоколо, мигай, шавай.

— Точно — одобри Есме. Тя ме прегърна през рамената.

Джаспър се смръщи.

— Ще си задържаш дъха доколкото е възможно, но трябва да си движиш рамената, за да изглеждаш така, сякаш дишаш.

Вдишах веднъж и кимнах отново. Едуард прегърна свободната ми страна.

— Ще се справиш — повтори той, прошепвайки окуражаването в ухото ми.

— Две минути — каза Алис. — Може би е добре да стоиш на канапето. Все пак си била болна и така нататък. По този начин няма да има нужда да те вижда как се движиш отначало.

Алис ме издърпа към канапето. Опитах се да се движа бавно, да направя крайниците си по-сковани. Тя извъртя очи, така че сигурно не съм се справила добре.

— Джейкъб, имам нужда от Ренесме — казах аз.

Джейкъб се смръщи без да помръдва от мястото си. Алис поклати глава.

— Бела, това няма да ми помага да виждам.

— Но аз се нуждаю от нея. Тя ме успокоява. — Нотката на паника в гласът ми бе трудна за пропускане.

— Добре — простена Алис. — Дръж я колкото се можеш здраво и аз ще се опитам да виждам покрай нея. — Тя въздъхна неуморимо, сякаш са я помолили да работи извънредно по празниците.

Джейкъб също въздъхна, но ми донесе Ренесме, след което бързо се отдръпна от гневният поглед на Алис. Едуард седна близо до мен и постави ръката си около мен и Ренесме. Наведе се напред и погледна Ренесме много сериозно в очите.

— Ренесме, един специален гост ще дойде да види теб и майка ти — каза той с тържествен глас, сякаш очакваше да разбере всяка дума. Дали бе така? Тя отвърна на погледа му с ясни, сериозни очи. — Но той не е като нас, дори не е като Джейкъб. Трябва да бъдем много внимателни около него. Не трябва да му казваш неща така, както ги казваш на нас.

Ренесме докосна лицето му.

— Точно така — каза той. — А и той ще те прави жадна. Но не трябва да го хапеш. Той няма да оздравее като Джейкъб.

— Дали те разбира? — прошепнах аз.

— Разбира ме. Ще внимаваш, нали, Ренесме? Ще ни помогнеш? Ренесме отново го докосна.

— Не, все ми е тая дали хапеш Джейкъб. Това е наред.

Джейкъб се засмя.

— Може би трябва да напуснеш, Джейкъб — каза Едуард студено, гледайки в неговата посока.

Едуард не бе простил на Джейкъб, защото знаеше, че каквото и да станеше сега, щях да изгарям от болка. Но щях да приема изгарянето с радост, ако това щеше да е най-лошото нещо, което щеше да се случи тази вечер.

— Казах на Чарли, че ще съм тук — каза Джейкъб. — Нуждае се от морална подкрепа.

— Морална подкрепа — присмя се Едуард. — Доколкото знае Чарли, ти си най-отблъскващото чудовище сред всички ни.

— Отблъскващо? — запротестира Джейк, след което се засмя тихо сам на себе си.

Чух гумите навън да завиват по тихата, влажна земя на алеята на Кълънови и дишането ми отново се изостри. Сърцето ми би трябвало да бие като пневматичен чук. Тревожих се, че тялото ми не притежава правилните реакции.

Концентрирах се на равните удари на сърцето на Ренесме, за да се успокоя. Проработи доста бързо.

— Добра работа, Бела — прошепна одобрително Джаспър.

Едуард ме прегърна по-силно през раменете.

— Сигурен ли си? — попитах го аз.

— Обезателно. Ти можеш да направиш всичко. — Той се усмихна и ме целуна.

Не беше точно бърза целувка по устните и дивите ми вампирски реакции ме хванаха неподготвена отново. Устните на Едуард бяха като някакъв пристрастяващ химикал инжектиран право в нервната ми система. Веднага зажадувах за още. Отне ми цялата ми концентрация, за да си спомня за бебето в ръцете ми.

Джаспър усети промяната на настроението ми.

— Ъм, Едуард, вероятно не би трябвало да я разсейваш точно сега. Нуждае се от концентрация.

Едуард се дръпна назад.

— О-па — каза той.

Засмях се. Това бе моята реплика от самото начало, още от най-първата ни целувка.

— По-късно — казах аз, като очакването се сви на топка в стомахът ми.

— Фокусирай се, Бела — настоя Джаспър.

— Да бе. — Отпъдих тръпнещите чувства настрани.

Чарли бе най-важното нещо сега. Запази Чарли жив днес. Щяхме да имаме цялата нощ...

— Бела.

— Съжалявам, Джаспър.

Емет се засмя.

Звукът от патрулката на Чарли се приближаваше все повече и повече. Моментът на несериозност отмина и всички застанахме мирно. Кръстосах крака и упражних мигането си.

Колата спря пред къщата и се застоя за няколко секунди. Зачудих се дали Чарли е толкова нервен, колкото съм и аз. След което двигателят спря и една врата се затръшна. Три стъпки през тревата, след което осем отекващи тупвания по дървените стълби. Още четири стъпки през верандата. След това тишина. Чарли си пое два пъти дълбоко въздух.

Чук, чук, чук.

Вдишах за предполагаемо последен път. Ренесме се сгуши понавътре в ръцете ми, скривайки лицето си в косата ми.

Карлайл отвори вратата. Стресираното му изражение се промени в приветстващо, сякаш бях превключила телевизионният канал.

— Здравей, Чарли — каза той, изглеждайки подходящо засрамен. Все пак, трябваше да сме в Атланта в Центъра по контрол на болестите. Чарли знаеше, че сме го лъгали.

— Карлайл — поздрави го Чарли сковано. — Къде е Бела?

— Тук съм, татко.

Ъгх! Гласът ми излезе толкова погрешно. Освен това бях изхабила част от въздуха си. Бързо си поех дъх, доволна, че мирисът на Чарли все още не се бе разнесъл из стаята.

Безизразното изражение на Чарли ми подсказа колко чужд му бе гласът ми. Очите му попаднаха върху мен и се разшириха. Разчетох емоциите, които преминаваха през лицето му: Шок, недоверие, болка, загуба, страх, гняв, подозрение. Още болка.

Прехапах устна. Стори ми се смешно. Новите ми зъби бяха по остри срещу гранитната ми кожа, отколкото бяха човешките ми зъби

срещу меките ми човешки устни.

— Това ти ли си, Бела? — прошепна той.

— Мдам. — Трепнах при звука на звънливият ми глас. — Здравсти, тате.

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Хей, Чарли — поздрави го Джейкъб от ъгъла на стаята. — Как е?

Чарли изгледа Джейкъб веднага, потрепера при спомена за нещо, след което отново се извърна към мен.

Бавно, Чарли прекоси стаята, докато не бе на няколко крачки от мен. Отпрати обвинителен поглед към Едуард, след което очите му се стрелнаха обратно към мен. Топлината на тялото му се излъчваше с всеки пулс на сърцето му.

— Бела? — попита той отново.

Заговорих с по-нисък глас, опитвайки се да изключа звънчетата от него.

— Наистина съм аз.

Челюстта му се скова.

— Съжалявам, тате — казах аз.

— Добре ли си? — настоя да узнае той.

— Наистина и абсолютно страхотно — обещах му аз. — Здрава съм като бик.

Замина ми кислорода.

— Джейк ми каза, че това е... необходимо. Че умираш. — Той произнесе думите така, сякаш не вярваше и на думичка от тях.

Приготвих се, фокусирана на топлото тегло на Ренесме и облягайки се на рамото на Едуард за подкрепа, и си поех дълбоко дъх.

Мирисът на Чарли бе като шепа пламъци, които ме изгаряха надолу по гърлото. Но беше толкова много повече от болката. Беше и пронизващото желание. Чарли ухаеше по-вкусно от всичко, което можех да си представя. Примамлив както бяха анонимните туристи по време на лова, Чарли бе двойно изкусителен. И бе само на няколко крачки разстояние, излъчвайки апетитна топлина и влага в сухият въздух.

Само че не бях на лов сега. А и това бе баща ми. Едуард стисна рамото ми състрадателно и Джейкъб ми хвърли извинителен поглед от другият край на стаята.

Опитах се да се съвзема и да игнорирам болката и отчаяната жажда. Чарли очакваше отговорът ми.

— Джейкъб ти е казал истината.

— Това прави един човек — изръмжа Чарли.

Надявах се, че Чарли ще види отвъд промените в новото ми лице, за да прочете разкаянието там. Изпод косата ми, Ренесме подуши наоколо и също усети мирисът на Чарли. Задържах я по-близо.

Чарли видя разтревоженият ми поглед и го проследи.

— Оу — каза той и целият гняв се смъкна от лицето му, оставяйки зад себе си само шок. — Това е тя. Сирачето, което Джейкъб каза, че ще осиновявате.

— Племенницата ми — излъга с лекота Едуард.

Вероятно бе решил, че приликата между Ренесме и него е прекалено очевидна, за да бъде игнорирана. Щеше да е най-добре да твърдят от самото начало, че са роднини.

— Мислех си, че си изгубил семейството си — каза Чарли, като обвинението се завърна в гласът му.

— Изгубих родителите си. Големият ми брат е бил осиновен като мен. Никога не съм го виждал след това. Но съдилището се свърза с мен, когато той и съпругата му са починали при автомобилна катастрофа, оставяйки единственото им дете без друг близък роднина.

Едуард адски го биваше в това. Гласът му бе равен, със съвсем точното количество невинност. Нуждаех се от упражнения, за да го направя и аз.

Ренесме надникна изпод косата ми, подушвайки отново. Тя погледна срамежливо Чарли изпод дългите си мигли и отново се скри.

— Тя е... ами, тя е красавица.

— Да — съгласи се Едуард.

— Макар че това е доста голяма отговорност. Вие двамата тъкмо започнахте.

— Какво друго можехме да направим? — Едуард прокара леко пръстите си по бузата ми. Видях го да докосва устните й само за момент — като напомняне. — Би ли я отказал?

— Хмф. Ами. — Той поклати разсеяно глава. — Джейк каза, че я наричате Неси?

— Не е вярно — казах аз, гласът ми прекалено остър и пронизващ. — Името ѝ е Ренесме.

Чарли се концентрира върху мен.

— Как се чувстваш относно това? Може би Карлайл или Есме биха могли...

— Тя е моя — прекъснах го аз. — Искам я.

Чарли се смръщи.

— Ще ме направиш дядо толкова млад?

Едуард се усмихна.

— Карлайл също е дядо.

Чарли хвърли невярващ поглед на Карлайл, който все още бе застанал до входната врата — изглеждаше като по-младият и по-красив брат на Зевс.

Чарли изсумтя и се засмя.

— Предполагам, че това ме кара да се чувствам по-добре. — Очите му се стрелнаха обратно към Ренесме. — Наистина е хубава като картинка. — Топлият му дъх се плъзна леко в разстоянието между нас.

Ренесме се наведе към мирисът, отърсвайки се от косата ми и гледайки го право в лицето за пръв път. Чарли ахна. Знаех какво вижда. Очите ми — неговите очи — копирани точно върху нейното перфектно лице.

Чарли започна да хипервентилира. Устните му затрепериха и можех да прочета цифрите, които изговаряше. Броеше назад, опитвайки се да вкара девет месеца в един. Опитвайки се да ги събере, но не успявайки да насили доказателството право пред него, за да свърже нещата в някакъв смисъл.

Джейкъб се изправи и се приближи, за да потупа Чарли по гърба. Той се наведе и прошепна нещо на ухото на Чарли — само баща ми не знаеше, че всички можем да го чуем.

— Само най-нужното, Чарли. Всичко е наред, обещавам ти.

Чарли преглътна и кимна. След което очите му блеснаха, като направи крачка към Едуард с здраво стиснати юмруци.

— Не искам да знам всичко, но ми писна с лъжите!

— Съжалявам — каза Едуард спокойно — но имаш нужда да знаеш публичната история отколкото истината. Ако ще бъдеш част от тази тайна, публичната история е тази, която важи. Това е с цел да защити Бела и Ренесме, както и всички останали. Можеш ли да се справиш с лъжите, заради тях?

Стаята бе изпълнена със статуи. Кръстосах глезените си. Чарли изпухтя веднъж, след което се обърна да ме погледне.

— Можеше поне да ме предупредиш, хлапе.

— Щеше ли да направи нещата по-лесни?

Той се смръщи, след което приклепна на пода пред мен. Можех да видя движението на кръвта в шията му изпод кожата. Можех да усетя топлите ѝ вибрации.

Както можеше и Ренесме. Тя се усмихна и протегна една розова ръчичка към него. Дръпнах я назад. Тя доближи другата си ръка срещу шията ми, жажда, любопитство и лицето на Чарли в мислите ѝ. Имаше неуловима нотка в посланието ѝ, което ме караше да си мисля, че е разбрала думите на Едуард перфектно — тя оценяваше жаждата, но я пренебрегваше в същата тази мисъл.

— Уха — ахна Чарли и очите му се спряха на перфектните ѝ зъби. — На колко е години?

— Ъм...

— На три месеца — каза Едуард, след което добави бавно — или по-точно тя е с размерите на тримесечно, малко или повече. Тя е по-млада от една страна, но и по-зряла от друга.

Напълно преднамерено, Ренесме му помаха.

Чарли премигна скептично. Джейкъб го сръчка с лакът.

— Казах ти, че е специална, нали?

Чарли се отдръпна настрана от допира.

— О, хайде де, Чарли — изстена Джейкъб. — Аз съм същият човек, който винаги съм бил. Просто се престори, че този следобед не се е случил.

Напомнянето накара устните на Чарли да побелеят, но той кимна.

— Каква точно е ролята ти във всичко това, Джейк? — попита той. — Колко знае Били за това? Защо си тук? — Той погледна лицето на Джейкъб, което грееше, докато гледаше Ренесме.

— Е, мога да ти разкажа всичко — Били знае цялата истина — но тя включва доста от нещата за върко...

— Ънгх! — запротестира Чарли, запушвайки ушите си. — Няма значение.

Джейкъб се ухили.

— Всичко ще бъде страхотно, Чарли. Просто се опитвай да не вярваш на всичко, което виждаш.

Баща ми промърмори нещо неразбираемо.

— Юхууу! — внезапно избухна Емет с дълбокият си басов глас.

— Давайте Алигатори!

Джейкъб и Чарли подскочиха. Останалите замръзнаха.

Чарли се възстанови, след което погледна към Емет през рамото си.

— Флорида ли води?

— Току-що отбелязаха първият тъчдаун — потвърди Емет. Той стрелна поглед в моята посока, мърдайки вежди като злодей от вариететно представление. — Най-накрая някой да забие нещо тук.

Удържах едно изсъскване. Пред Чарли? Това преливаше чашата.

Но Чарли бе отвъд всякакви намеци. Той си пое още един дъх, вдишвайки въздуха така, сякаш се опитваше да го вкара чак до палците на краката си. Завиждах му. Той се изправи на краката си, заобиколи Джейкъб и почти се строполи в един свободен стол.

— Е — въздъхна той. — Предполагам, че остава да видим дали ще удържат до победата.

26. БЛЕСТЯЩА

— Не знам колко точно трябва да кажем на Рене за всичко това — каза Чарли, колебаейки се на вратата. Той се протегна и стомахът му изкъркори.

Кимнах:

— Знам. Не искам да откачи. По-добре е за нея да не знае нищо. Това не е за хора със слаби сърца.

Устните му се извиха в печална усмивка:

— Щях да се опитам да те предпазя от това, стига да можех. Но явно никога не си попадала в категорията на хора със слаби сърца.

Аз също му се усмихнах, издишвайки през здраво стиснатите си зъби.

Чарли се потупа разсеяно по корема:

— Ще измисля нещо. Имаме време да го обсъдим, нали?

— Точно така — обещах аз.

Денят си беше много дълъг по един начин и адски къс — по друг. Чарли закъсня за вечеря — Сю готвеше за него и Били. Вечерта щеше да е неловка, но поне ядеше истинска храна; радвах се, че някой се грижи да не умре от глад заради липсата на умения в готвенето.

През целия ден напрежението сякаш караше минутите да текат по-бавно; Чарли така и не отпусна вдървените си рамене. Но и не бързаше да си тръгва. Изглежда цели два мача — бе толкова погълнат в собствените си мисли, че не обръщаше никакво внимание на уместните шегички на Емет, които ставаха все по-остри и не толкова свързани с футбола, една подир друга — след това коментираха играта и после следваха новините, а той не помръдна, докато Сет не му припомни колко е часът:

— Ще успееш ли да изтърпиш Били и мама, Чарли? Хайде. Бела и Неси ще са тук и утре. Да се разбързаме малко, става ли?

В очите на Чарли ясно се виждаше, че въобще не бе повярвал на уверенията на Сет, но все пак се остави да го отведе. Съмнението още витаеше във въздуха, когато си тръгна. Облаците се разсеяха и дъждът спря. Може би слънцето щеше да се появи точно на време.

— Джейк каза, че имате намерение да ме напуснете — промърмори той сега.

— Не исках да го правя, освен ако можех да го избегна. Ето защо сме още тук.

— Той каза, че можеш да останеш още малко, но само ако съм достатъчно силен и си държа езика зад зъбите.

— Да... но не мога да ти обещаая, че никога няма да си тръгнем, татко. Доста е сложно...

— Нищо не искам да знам — припомни ми той.

— Вярно.

— Но ще наминеш, ако решите да си тръгнете, нали?

— Обещавам, татко. Сега, след като знаеш достатъчно, мисля, че може да стане. Ще съм наблизо, стига да искаш.

Той задъвка устна за половин секунда, после се наклони много бавно към мен с предпазливо разтворени обятия. Преместих Ренесме — вече задрямала — на лявата си ръка, стиснах зъби, задържах дъха си и прехвърлих ръка много внимателно през топлият му, чуплив кръст.

— Бъди наблизо, Бела — смутолеви той. — Наистина близо.

— Обичам те, татко — прошепнах през стиснати зъби.

Той потрепери и се отдръпна от мен. Отпуснах ръката си.

— Аз също те обичам, хлапе. Каквото и да се е променило, любовта ми си остава същата. — Той докосна розовата буза на Ренесме. — Тя наистина много прилича на теб.

Задържах изражението си небрежно, въпреки че единственото, което си помислих бе „Прилича повече на Едуард“. Поколебах се, а после допълних:

— Има твоите къдрици.

Чарли се сепна, а после изсумтя:

— Ха! Май е така. Хах. Дядо. — Той поклати несигурно глава. — Мога ли да я поддържа?

Примигнах уплашена, но после се успокоих. След като разгледах и претеглих поведението на Ренесме за около половин секунда — тя изглеждаше напълно заспала — реших, че мога да поиграя на тото, след като нещата вървяха толкова добре днес...

— Ето — казах аз, придържайки я, докато я вземе. Той автоматично изви ръцете си непохватно като люлка и пое Ренесме в нея. Кожата му не беше толкова гореща, колкото нейната, но гърлото

ми потрепери, чувствайки топлината, която струеше изпод тънката му кожа. На мястото, където кожата ми се отърка в неговата, видях подутина. Не бях сигурна дали това е заради новата температура на тялото ми, или на абсолютно психологическа основа.

Чарли изсумтя тихо като усети теглото ѝ:

— Доста е... здравичка.

Замръзнах на мястото си. На мен ми изглеждаше лека като перце. Може би теглото ѝ пак беше нараснало.

— Хубаво е да е здравичка — каза Чарли като видя изражението ми. После промърмори на себе си. — Ще се наложи да е силна, след като е заобиколена от цялата тази лудост. Той стегна хватката си нежно, докато я люлееше наляво-надясно. — Най-красивото бебе, което някога съм виждал, по-хубаво дори и от теб, хлапе. Съжалявам, но е истина.

— Знам, че е така.

— Красиво бебе — каза отново той, или по-скоро го изгука този път.

Можех да го видя на лицето му — бе оставила следите си и върху него. Чарли беше също толкова безпомощен срещу чара ѝ, колкото всички нас. Само за две секунди тя бе станала владетелка на сърцето му.

— Може ли да дойда и утре?

— Да, татко. Разбира се. Ще съм тук.

— Дано да си — каза той сурово, но очите му бяха изпълнени с нежност и все още насочени към Ренесме. — Ще се видим утре, Неси.

— Не и ти!

— Какво?

— Името ѝ е Ренесме. Като Рене и Есме, взети заедно. Без вариации — усилих се да се успокоя, но този път без да си поемам дълбоко дъх. — Искаш ли да чуеш второто ѝ име?

— Добре.

— Карли. С буквата К. Като Чарли и Карлайл, взети заедно.

Оживеното изражение на Чарли ме свари неподготвено:

— Благодаря ти, Бела.

— Аз ти благодаря, татко. Толкова много неща се промениха за толкова кратко време. Главата ми не спира да се върти. Ако не беше ти, не знам как щях да се върна към... реалността. — Щях да кажа „да се

върна към това, което представлявах“, но реших, че ще му дойде прекалено много.

Стомахът на Чарли изръмжа.

— Отивай да се храниш, татко. Аз ще съм тук. — Спомних си какво е чувството, това неприятно потапяне във дебрите на фантазията — усещането, че всичко ще изчезне заедно с последните лъчи на залязващото слънце.

Чарли кимна и неохотно ми подаде Ренесме. Огледа се зад мен; очите му бяха малко диви за минута, докато се взираше в светлата стая.

Всички бяха още там, освен Джейкъб, който можех да чуя да напада хладилника в кухнята. Алис се беше излегнала на последното стъпало на стълбището, а главата на Джаспър лежеше в скута ѝ; Карлайл бе забил нос в голяма книга в ръцете си; Есме си тананикаше, протягайки се над бележника си, докато Розали и Емет се суетяха около основата на величествена къща от карти за игра под стълбището; Едуард се беше преместил на пианото си и си свиреше много тихо. Нямаше никакви признаци, че денят приближава края си, че може би е време да се храним, или да преустановим действията си. Нещо неопределено бе променило атмосферата. Кълънови не се стараеха така, както обикновено — човешката им шарада някак си се беше изменила достатъчно, че Чарли да забележи разликата.

Той трепна, поклати глава и въздъхна:

— Ще се видим утре, Бела — той замръзна на мястото си и допълни. — Имам предвид... не че не изглеждаш добре. Ще свикна.

— Благодаря, татко.

Чарли кимна и се отправи замислено към колата си. Наблюдавах го, докато изчезваше по пътя; забелязах, че е изчезнал чак когато чух изсвистяването на гумите му по главния път. Всъщност беше минал цял един ден и то без да нараня Чарли. Съвсем сама. Не може да нямам някаква супер сила!

Изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Нима наистина имах едновременно ново семейство и поне един представител на старото? А си мислех, че вчерашният ден бе съвършен.

— Леле — прошепнах аз.

Мелодията от пианото прекъсна и ръцете на Едуард се обвиха около талията ми, а брадичката му се облегна на рамото ми:

— Взе ми думите от устата.

— Едуард, направих го!

— Направи го. Беше невероятна. Всичката тази тревога, задето си новородена, а ти я направи на парчета — той се засмя тихо.

— Дори не съм сигурен, че е вампир, а за новороден какво остава — обади се Емет изпод стълбите. — Прекалено е кротка.

Всички странни коментари, които правеше пред баща ми, отново прозвучаха в ушите ми и вероятно беше добре, че в този момент държах Ренесме. Неспособна да се противопоставя изцяло на реакцията си, изръмжах изпод дъха си.

— Ууу, колко страшно! — засмя се Емет.

Аз изсъсках и Ренесме се раздвижи в ръцете ми. Тя примига няколко пъти, после се огледа наоколо и лицето ѝ доби объркано изражение. Тя подуши въздуха, а после се протегна да докосне лицето ми.

— Чарли ще дойде пак утре — уверих я аз.

— Ама че хубаво! — каза Емет и този път Розали се засмя с него.

— Това не е добра идея, Емет — отвърна пренебрежително Едуард, протягайки ръце, за да вземе Ренесме от мен. Той ми намигна, когато се поколебах, и аз му я подадох малко объркана.

— Какво имаш предвид? — настоя Емет.

— Малко е глупаво да предизвикваш най-силния вампир в къщата, не мислиш ли?

Емет отпусна глава назад изсумтявайки:

— Я стига!

— Бела — промърмори Едуард, докато Емет слушаше внимателно — помниш ли, че преди няколко месеца те помолих да ми направиш услуга, веднага след като станеш безсмъртна?

Това ми навя някакъв мъглив спомен. Пренесох се към смътните си човешки разговори. След момент си спомних и ахнах:

— Ооо!

Смехът на Алис отекна дълго и звънливо. Джейкъб показва главата си иззад ъгъла, а устата му беше пълна с храна.

— Какво? — изръмжа Емет.

— Наистина ли? — попитах Едуард.

— Довери ми се — отвърна той.

Поех си дълбоко въздух:

— Емет, какво ще кажеш за един малък бас?

Той веднага скочи на крака:

— Страхотно. Ела ми.

За секунда прехапах устни. Той беше толкова огромен.

— Освен ако не те е... страх? — предположи Емет.

Изправих рамене:

— Ти. Аз. Канадска борба. На масата във всекидневната. Веднага.

Усмивката на Емет стана още по-широка.

— Ъмм, Бела — каза бързо Алис. — Мисля, че Есме е доста привързана към тази маса.

— Благодаря — измънка Есме.

— Няма проблем — отвърна Емет, а усмивката му проблесна. — След мен, Бела.

Последвах го зад къщата, пред гаража; чувах как останалите вървят след нас.

До реката имаше гигантски гранитен блок, изправен сред купчината от камъни — явно благодарение на Емет. Въпреки че камъкът беше с малко закръглена и правилна форма, щеше да свърши работа.

Емет постави лакътя си на него и ми махна да се приближа.

Отново се изнервих, докато гледах как големите мускули на ръката му потрепват, но задържах лицето си спокойно. Едуард ми беше обещала, че за известно време ще съм най-силна. Той изглеждаше много уверен, а аз се чувствах силна. Толкова силна? Въпросът още витаеше в главата ми, докато оглеждах бицепсите му. Още не бях дори на два дни, въпреки че трябваше да ставам за нещо. Освен ако всичко при мен не действаше както трябва. Може би не бях силна колкото нормален новороден. Може би затова можех лесно да се контролирам. Опитах се да изглеждам равнодушна, когато опрях лакътя си на камъка.

— Добре, Емет. Ако победя, нямаш право да казваш каквото и да било за сексуалния ми живот на никого, дори на Роуз. Никакви намеци или инсинуации — нищо.

Очите му се присвиха:

— Дадено. Но ако победя, ще стане много по-лошо.

Чу как затаих дъх и се ухили злобно. Той изобщо не се шегуваше.

— Ще се предадеш толкова бързо, а, сестричке? — подразни ме Емет. — Отвътре май не си толкова дива, а? Сигурно вилата няма и драскотина — той се засмя. — Едуард каза ли ти колко къщи сме разбили аз и Роуз?

Стиснах зъби и сграбчих голямата му ръка:

— Една или две...

— Три — изсумтя той и забута ръката ми.

Нищо не се случи. Оу, можех да усетя силата, която влагаше. Новият ми ум изглежда се справяше добре със всякакъв вид сметки, затова знаех, че ако ръката му не срещаше никаква съпротива, щеше да разцепи камъка без усилие. Напрежението се усили и аз случайно се замислих, че ако камион с цимент се движи с приблизително 70 километра в час, то тогава една внезапна пречка би била ударена със подобна сила. Сто километра в час? Сто и двадесет? Вероятно повече.

Но не беше достатъчно, за да ме помръдне. Ръката му буташе моята с разрушителна сила, но не беше неприятно. Всъщност точно обратното, по някакъв странен начин. Бях толкова внимателна, откакто се събудих, толкова се старах да не счупя нищо. Беше странно успокоение, че мога да отпусна мускулите си. Да усетя бълбукането на силата си, вместо да се боря да му се противопоставя.

Емет изгрухтя, челото му се набръчка и цялото му тяло се изпъна в твърда линия срещу пречката, представляваща непомръдващата ми ръка. Оставих го да се поизпоти — символично — за момент, докато се наслаждавах на ненормалното усещане за сила, преминаваща през ръката ми.

Въпреки че след няколко секунди това ми омръзна. Напрегнах се леко и ръката са Емет се огъна срещу моята.

Засмях се. Емет изръмжа грубо през стиснатите си зъби.

— Просто си дръж устата затворена — припомних му аз и забих ръката му в гранитния блок. Оглушителен пукот отекна в дърветата. Камъкът потрепери и парче — около една осемнадесета от цялата му маса — се отчупи по някаква мислена линия и падна на земята. Строполи се на крака на Емет и аз се изхилих. Можех да чуя приглушеният смях да Едуард и Джейкъб.

Емет изрита парчето към реката. То разцепи на две младо яворово дърво, преди да тупне в основата на голяма ела, която се олюля и падна върху друго дърво.

— Реванш. Утре.

— Силата ми няма да отшуми толкова бързо — казах му аз. —
Може би трябва да поизчакаш месец.

Емет изръмжа, изваждайки зъбите си на показ:

— Утре.

— Щом ще те направи щастлив, батко.

Когато се обърна за да се отдалечи, Емет удари гранита, разпръсквайки наоколо поток от парчета и прах. Беше някак по детски изящно.

Очарована от неоспоримото доказателство, че съм по-силна и от най-силния вампир, когото познавах, аз положих ръката си с широко разтворени пръсти, на камъка. Тогава започнах да заравям пръстите си бавно в него, или по-точно мачках, вместо да ровя. Плътността му ми напомни на твърдо сирене. Задържах се само на една шепа дребен чакъл.

— Страхотно! — измънках аз.

С усмивка, разляла се по лицето ми. Внезапно се извъртях и забих ръката си странично в камъка. Той изпищя и изстена от болка — и голямо количество прах за доказателство — се разцепи на две.

Изкикотих се.

Не обръщах внимание на хихикането зад гърба ми, докато удрях и ритях останалите части от камъка. Беше ми толкова забавно и се хилех през цялото време. Не и когато чух нов, тъничък кикот, като камбанен звън, тогава изтрих глуповатата усмивка от лицето си.

— Тя да не би току-що да се засмя?

Всички се бяха втренчили в Ренесме със същото недоумяващо изражение, което сигурно бе и на моето лице.

— Да — каза Едуард.

— Че кой не се смееше? — промърмори Джейк, въртейки очи.

— Не ми казвай, че не си си взел поука първия път, куче — подразни го Едуард, но в гласа му нямаше никаква враждебност.

— Това е различно — отвърна Джейкъб и го изгледах учудено, когато игриво удари Едуард по рамото. — Предполага се, че Бела е достатъчно зряла. Омъжена, майка и така нататък. Не трябва ли да има повече достойнство?

Ренесме замръзна на мястото си и докосна лицето на Едуард.

— Какво иска? — попитах.

— Да нямаш толкова голямо достойнство — ухили се Едуард. — Тя се забавляваше докато те наблюдаваше, почти толкова, колкото аз самия.

— Нима аз съм смешна? — попитах Ренесме, изстрелвайки се напред, за да хвана ръката ѝ, почти по същото време, когато и тя се пресегна за моята. Взех я от ръцете на Едуард и ѝ предложих парчета камък, което се намираще в ръката ми. — Искаш ли да опиташ?

Тя се усмихна с блестящата си усмивка и взе камъка в двете си ръчички. Тя го стисна и между очите ѝ се образува малка вдлъбнатина, когато се концентрира.

Чу се някакъв тих стриващ звук и имаше прах. Тя замръзна на мястото си и ми върна парчето.

— Аз ще го взема — отвърнах аз и превърнах парчето в пясък.

Тя плесна с ръце и се засмя; очарователният смях накара всички ни да се присъединим към него.

Слънцето се показва изненадващо иззад облаците, изстрелвайки дългите си рубинени и златни лъчи към нас и аз незабавно бях погълната от красотата на кожата си в светлината на залязващото слънце. Бях зашеметена.

Ренесме докосна нежните, диамантено-светли фасети, а после постави ръката си до моята. Нейната кожа светеше съвсем леко, едва доловимо и мистериозно. Нищо не можеше да ѝ попречи да излезе навън в слънчев ден, както блещуكانето ми пречеше на мен. Тя докосна лицето ми, мислейки за разликата и чувствайки се недоволна.

— Ти си най-красивата — уверих я аз.

— Не съм сигурен, че мога да се съглася — каза Едуард и когато се обърнах за да му отговоря, слънчевата светлина върху лицето му ме зашемети.

Джейкъб беше сложил ръка пред лицето си, преструвайки се, че покрива погледа си заради гледката:

— Ненормална Бела — коментира той.

— Какво невероятно същество е тя — промърмори Едуард, почти в съгласие с думите на Джейкъб, сякаш те бяха комплимент. Беше едновременно зашеметен и зашеметяващ.

Усещането беше странно — което, предполагам, не беше учудващо, след като всичко ми се струваше странно сега — почувствах се на мястото си. Като човек никога не се чувствах на мястото си. Беше

ми добре с Рене, но вероятно повечето хора щяха да се справят по-добре; Фил имаше способността да се оправя със всичко и всички. Бях добра ученичка, но никога най-добрата. Очевидно не бях атлетична натура. Нито артистична или музикална, без някакъв определен талант. Никой досега не е получил награда за четене. След осемнадесет години посредственост, аз бях свикнала да съм толкова обикновена. Сега осъзнах, че отдавна съм се отказала опитите да блесна някъде. Правех каквото можех с онова, което имах, без да съм на мястото си в този свят.

А това беше истинска разлика. Сега бях невероятна — за тях и за себе си. Бях родена да бъда вампир. Мисълта ме накара да искам не само да се смея, но и пея.

Бях намерила мястото си в света. Мястото, което беше точно за мен. Където блестях.

27. ПЛАНОВЕ ЗА ПЪТУВАНЕ

Започнах да приемам митологията много по-на сериозно, откакто станах вампир.

Често, когато се връщах към спомените за първите три месеца от съществуването ми като безсмъртна, си представях, как ли би изглеждала нишката на живота ми в писанията на Мойрите — кой знае, може наистина да съществува? Бях сигурна, че краят трябва да е сменил цветът си; мислех си, че той отначало е бил приятно бежов на цвят, нещо поддържащо и ненабиващо се на очи, нещо, което би стояло добре на фона на всичко друго. Сега имах чувството, че е станал кърваво червен или може би блестящо златен.

Гобленът от семейството и приятелите ми, които ме заобикаляха, беше красиво, блестящо нещо, пълно с техните ярки, допълнителни цветове.

Бях изненадана от някои от нишките, които включвах в живота си. Върколаците, с техните тъмни, горски цветове, не бяха нещо, което очаквах; Джейкъб, разбира се, и Сет. Но старите ми приятели Куил и Ембри станаха част от тъканта, когато се присъединиха глутницата на Джейкъб и дори Сам и Емили бяха сърдечни.

Напрежението между семействата ни беше намаляло, най-вече заради Ренесме. Тя беше лесно обиквана. Сю и Лия Клиъруотър също бяха преплетени в живота ни — още две, които не бях предвидила.

Сю явно се беше натоварила със задачата да облекчи преминаването на Чарли в света на невероятното. Тя идваше у семейство Кълън през повечето дни, въпреки че изглежда тя не се чувстваше толкова удобно, колкото сина ѝ и повечето от глутницата на Джейк.

Тя не говореше често; просто се въртеше някак закрилнически около Чарли. Тя винаги беше първият човек, когато той поглеждаше, когато Ренесме направеше нещо притеснително-напреднало, което се случваше често. В отговор, Сю поглеждаше Сет многозначително, като че ли казваше „Да, знам какво е.“

Лия се чувстваше дори още по-некомфортно от Сю и беше единствената от наскоро уголеменото ни семейство, която открито се държеше враждебно към причината за обединението. Но тя и Джейкъб имаха нови близки приятелски отношения, които я държаха близо до нас. Веднъж го попитах за това колебливо; не исках да си пъхам носа, но връзката им беше толкова различна от преди, че ме направи любопитна. Той сви рамене и ми каза, че било неща от глутницата. Сега тя беше втора в командването, неговата „бета“, както го бях нарекла преди доста време.

— Помислих, че след като ще правя това Алфа-нещо наистина — обясни ми Джейкъб — по-добре да уредя формалностите.

Новата отговорност накара Лия да трябва да се консултира с Джейкъб често, а след като той винаги беше с Ренесме... Лия не беше щастлива, че трябва да е около нас, но тя беше изключението. Щастието беше основната част на живота ми сега, доминиращата черта в гоблена. Толкова много, че сега близостта ми с Джаспър беше много по-голяма, отколкото някога си бях и мечтала.

Отначало, обаче, бях наистина раздразнена.

— Иииих! — Оплаквах се една нощ на Едуард, след като бяхме сложили Ренесме в нейното креватче от ковано желязо. — Ако все още не съм убила Чарли или Сю, вероятно това изобщо няма да се случи. Искане ми се Джаспър да престане да се върти около мен през цялото време!

— Никой не се съмнява в теб, Бела, ни най-малко — увери ме той. — Знаеш какъв е Джаспър — той не може да устои на добър емоционален климат. Ти си толкова щастлива през цялото време, любов, той клони към теб без да се замисля.

И тогава Едуард ме прегърна силно, защото нищо не го радваше повече от моят всепоглъщащ екстаз към този нов живот.

И аз бях в еуфория през повечето време. Дните не бяха достатъчно дълги, за да мога да се наситя на дъщеря си; нощите нямаха достатъчно часове, за да задоволя нуждата си към Едуард.

Но имаше и противоположна страна на радостта. Ако обърнех тъканта на нашите животи, представях си, че картината от обратната страна щеше да бъде изтъкана от мрачното сиво на съмнението и страхът.

Ренесме каза първата си дума, когато беше на точно една седмица. Думата беше „мама“, което щеше да озари денят ми, ако не бях толкова уплашена от напредъкът ѝ, че едва можах да насиля замръзналото си лице да ѝ се усмихне. Не помогна, че тя продължи от първата си дума към първото си изречение в същият момент. „Мамо, къде е дядо?“, беше попитала тя с ясно, високо сопрано, проговаряйки само защото аз бях на другият край на стаята от нея. Тя вече беше попитала Розали с обикновеният си (или сериозно ненормален, от друга страна) начин на комуникиране. Розали не бе знаела отговора, затова Ренесме се бе обърнала към мен.

Когато тя проходи за първи път, на по-малко от три седмици, беше подобно. Тя просто бе наблюдавала Алис за дълъг момент, гледайки съсредоточено, докато леля ѝ подреждаше букети във вазите, разпръснати в стаята, танцувайки напред — назад по пода с ръце, пълни с цветя. Ренесме се изправи на крака, без изобщо да се поклати, и прекоси стаята почти толкова грациозно.

Джейкъб бе избухнал в аплодисменти, защото очевидно това беше отговорът, който Ренесме искаше. Начинът, по който той бе обвързан с нея, правеше неговите собствени реакции второстепенни; първият му рефлекс беше да даде на Ренесме това, което тя желаше. Но когато погледите ни се срещнаха, видях цялата паника в моите очи, отразена в неговите. Аз накарах ръцете си също да запляскат, опитвайки се да скрия страхът си от нея. Едуард аплодира тихичко до мен и нямаше нужда да изговорим мислите си, за да знаем, че бяха еднакви.

Едуард и Карлайл се заровиха в изследвания, търсейки отговори; нещо, което да очакваме. Намериха много малко неща, но нито едно от тях не можеше да се потвърди.

Алис и Розали обикновено започваха денят ни с модно ревю. Ренесме никога не носеше същите дрехи по два пъти, отчасти защото тя почти моментално надрастваше дрехите си и отчасти, защото Алис и Розали се опитваха да направят бебешки албум, който отразяваше по-скоро години, отколкото седмици. Те правеха хиляди снимки, документирайки всяка фаза на ускореното ѝ детство.

На три месеца Ренесме можеше да бъде голямо едногодишно или малко двугодишно дете. Тя не беше изваяна точно като едва прохождащо дете; беше по-слаба и по-грациозна, пропорциите ѝ бяха

по-еднакви, като на възрастен. Бронзовите ѝ къдрици стигаха до кръста; не можех да понеса да ги отрежа, дори Алис да го беше позволила. Ренесме можеше да говори с безпогрешна граматика и произношение, но тя рядко го правеше, предпочитайки просто да покаже на хората какво иска. Тя не само ходеше, но и бягаше, и тантуваше. Тя дори можеше да чете.

Една вечер ѝ четях Тенисън, защото потокът и ритъмът на поезията му ми се струваше отпускащ. Постоянно трябваше да търся нови материали; Ренесме не обичаше приказките ѝ за лека нощ да се повтарят, както се предполагаше, че останалите деца искат, и нямаше търпение за книжките с картинки. Тя се пресегна да докосне бузата ми, изображението в умът ѝ беше на нас двете, само че тя държеше книжката. Аз ѝ я подадох, усмихвайки се.

— „Тук има сладка музика,“ — зачете тя без колебание. — „която пада по-нежно от цвета на рози по тревата, или нощната роса по спокойните води между стените от сенчест гранит, в блестящ проход...“

Ръката ми беше като на робот, докато взех книгата от ръцете ѝ.

— Ако ти четеш, как ще заспиш? — попитах я с глас, който почти беше избегнал треперенето.

По изчисленията на Карлайл, растежът на тялото ѝ като цяло се забавяше, а умът ѝ продължаваше да препуска напред. Дори ако степента на намаляването се задържеше същата, тя все пак щеше да бъде възрастна след не повече от четири години.

Четири години. И стара жена на петнадесет. Само петнадесет години живот.

Но тя бе толкова здрава. Жизнерадостна, умна, пламенна и щастлива. Нейното добро здравословно състояние ме улесни да бъде щастлива с нея за момента и да оставя бъдещето за утре.

Карлайл и Едуард обсъждаха изборите ни за в бъдеще от всеки ъгъл с ниски гласове, които се опитвах да не чувам. Те никога не водеха тези дискусии, когато Джейкъб беше наоколо, защото имаше едно сигурно нещо, което щеше да спре стареенето, а това не беше нещо, което щеше да въодушеви Джейкъб. Аз не бях. „Прекалено е опасно!“, крещяха инстинктите ми. Джейкъб и Ренесме си приличаха по повече от едно нещо, и двамата бяха наполовина две неща, две неща в едно. И цялото върколашко знание настояваше, че вампирската

отрова бе смъртна присъда, а не път към безсмъртието... Карлайл и Едуард бяха изчерпали изследванията, които можеха да направят отдалече и сега се приготвихме да последваме старите легенди до източника им. Щяхме да се върнем в Бразилия, като започнем оттам. Племето Тикунни имаха легенди за деца като Ренесме... Ако и други деца като нея са съществували, вероятно някаква история за живота на тези полусмъртни деца все още се предава...

Единственият истински въпрос, който ни беше останал, бе кога да тръгнем. Аз бях тази, която забавяше нещата. Малка част от това беше, че исках да остана във Форкс до след празниците заради Чарли. Но по-голямата причина беше, че имаше различно пътешествие, което знаех, че трябва първо да направя — това беше ясен приоритет.

Също така, трябваше да пътувам сама.

Това беше единственият спор между мен и Едуард, откакто станах вампир. Главната причина за кавгата беше частта, свързана с фактора „сама“. Но фактите бяха такива и моят план беше единственият, който имаше смисъл. Трябваше да отида при Волтури и трябваше да го направя абсолютно сама. Дори освободена от старите кошмари, от всякакви сънища, беше невъзможно да забравя Волтури. Те също не ни оставяха без напомняния.

До денят, в който се появи подаръкът на Аро, аз не знаех, че Алис беше изпратила известия за сватбата до водачите на Волтури; ние сме били много далеч на остров Есме, като тя имала видение за войници на Волтури — Джейн и Алек, унищожително могъщите близнаци, били измежду тях. Кай планирал да изпрати ловна дружина, за да проверят дали все още съм човек, въпреки техният декрет (понеже аз знаех за тайния вампирски свят, аз или трябваше да се присъединя, или да устата ми щеше да бъде затворена... завинаги). Така че Алис им изпратила известията, виждайки че това ще ги забави, докато те дешифрирали значението зад него. Но те щяха да дойдат все някога. Това беше сигурно.

Самият подарък не беше прекалено заплашителен. Екстравагантен, да, почти плашещ в екстравагантността си. Заплахата беше в последната реплика от поздравителната бележка на Аро, написана в черно мастило на лист тежка, чисто бяла хартия с почерка на самият главатар на Волтури:

Нямам търпение да видя новата госпожа Кълън лично.

Подаръкът беше поставен в претрупана, гравирана, древна дървена кутия, вътрешността ѝ беше покрита със злато и седеф, украсена със скъпоценни камъни в цветовете на дъгата. Алис каза, че само кутията била безценно съкровище, която би затъмнила всяко едно бижу, освен това в нея.

— Винаги съм се чудел къде ли са изчезнали кралските бижута, които Джон от Англия заложил през тринадесети век. — Каза Карлайл. — Предполагам, че не ме изненадва това, че Волтури имат част от тях.

Огърлицата беше проста — злато, вплетено в дебела въже от верижката, почти уголемена, като плавна змея, която се увива близо до гърлото. Едно бижу висеше провесено на въжето: бял диамант с големината на топка за голф.

Нескритото напомняне в бележката на Аро ме заинтересова повече от бижутото. Волтури се нуждаеха да видят, че аз бях безсмъртна, че семейство Кълън се подчиняват на заповедите на Волтури и имаха нужда да проверят скоро. Не биваше да им се позволява дори да приближат Форкс. Имаше само един начин да запазим живота си тук в безопасност.

— Няма да ходиш сама. — Беше настоял Едуард през зъби, а ръцете му се бяха свили в юмруци.

— Те няма да ме наранят. — Казах аз, колкото се може успокоително, насилвайки гласът си да звучи сигурен. — Те нямат причина. Аз съм вампир. Случаят е приключен.

— Не. Абсолютно не.

— Едуард, това е единственият начин да я защитим.

И той не бе могъл да спори с това. Моята логика беше херметически затворена.

Дори през краткото време, през което познавах Аро, бях успяла да видя, че той е колекционер, а най-ценните му съкровища бяха живите същества. Той пожелаваше красота, талант и рядкост измежду безсмъртните му последователи повече от всяко бижу, заключено в съкровищницата му. Беше достатъчно лошо, че той беше пожелал способностите на Алис и Едуард. Няма да му дам друга причина да

ревнува от семейството на Карлайл. Ренесме беше красива и надарена, уникална — тя беше единствена по рода си. Той няма да бъде допуснат до нея, дори и през мислите на някого.

А аз бях единствената, чийто мисли той не можеше да чуе. Разбира се, че щях да отида сама. Алис не виждаше никакви проблеми по време на пътуването ми, но беше притеснена от неясното качество на виденията си. Тя каза, че те понякога били подобно неясни, когато били извън решения, които биха влезли в конфликт, но които не били напълно разрешени. Тази несигурност накара Едуард да стане, в началото колеблив, дори напълно против това, което възнамерявах да направя. Той искаше да дойде с мен до свързката ми в Лондон, но аз не можех да оставя Ренесме и без двамата ѝ родители. Карлайл щеше да дойде вместо това. Това направи и Едуард, и мен малко по-спокойни, знаейки, че Карлайл щеше да бъде само на няколко часа път от мен.

Алис продължаваше да претърсва бъдещето, но нещата, които тя намираще, не бяха свързани с това, което тя търсеше. Нова насока в стоковата борса; възможно посещение за сдобряване от страна на Ирина, въпреки че решението ѝ не беше твърдо; снежна буря, която щеше да удари след шест седмици; позвъняване от Рене (аз упражнявах „грубият“ си глас и ставах все по-добра всеки ден — Рене знаеше, че все още съм болна, но се оправям).

Купихме билети до Италия на деня след като Ренесме навърши три месеца. Планирах това да бъде много кратко пътуване, така че не бях казала на Чарли. Джейкъб знаеше и той зае страната на Едуард. Но днес спорът беше за Бразилия. Джейкъб беше решил да дойде с нас.

Тримата — Джейкъб, Ренесме и аз, ловувахме заедно. Диетата на животинска кръв не беше любимото нещо на Ренесме — и затова на Джейкъб му беше позволено да дойде. Джейкъб беше направил състезание между тях двамата и това я направи по-склонна от всичко друго.

Ренесме беше много наясно по въпроса за добро и зло, що се отнасяше до ловуването на хора; тя просто мислеше, че дарената кръв е добър компромис. Човешката кръв я изпълваше и изглежда беше съвместима с организма ѝ, но тя реагираше на всякакви видове твърда храна в същата мъченическа издръжливост, с която аз ядях цветно зеле и зелен боб. Животинската кръв беше по-добра от нея поне. Тя имаше

състезателна природа и предизвикателството да победи Джейкъб я направи развълнувана да ловува.

— Джейкъб. — Казах аз, опитвайки се да го вразумя отново, докато Ренесме танцуваше пред нас към дългата поляна, търсейки миризма, която ще ѝ хареса. — Ти имаш задължения тук. Сет, Лия...

Той изсумтя.

— Аз не съм бавачка на глутницата си. Те и без това си имат задължения в Ла Пуш.

— Нещо като теб ли? Официално ли се отказваш от гимназията, тогава? Ако ще вървиш наред с Ренесме, ще трябва доста да поучиш.

— Това е само почивка. Ще се върна в училище, когато нещата... се забавят.

Аз загубих концентрацията върху моята страна на спора, когато той каза това и ние и двамата автоматично погледнахме Ренесме. Тя наблюдаваше снежинките, танцуващи високо над глава ѝ, топящи се преди да могат да се полепят по пожълтялата трева в продълговатата, с форма на стрела, поляна, в която стояхме. Нейната набраздена рокличка с цвят на слонова кост беше само един тон по-тъмна от снега и червеникавокафявите ѝ къдрици успяваха да блещукат, въпреки че слънцето беше дълбоко заровено зад облаците.

Докато наблюдавахме, тя се наведе за момент и тогава отскочи на пет метра във въздуха. Малките ѝ ръчички грабнаха една снежинка и след това Ренесме се приземи леко на краката си. Тя се обърна към нас със шокираща усмивка — наистина, не беше нещо, с което можеше да се свикне — и отвори ръчичките си, за да ни покаже перфектно оформената ледена звезда с осем лъча, преди тя да се стопи.

— Красива е — Джейкъб подвикна оценяващо. — Но мисля, че се запъна, Неси.

Тя заподскача към Джейкъб; той отвори обятията си в точният момент, когато тя скочи в тях. Те бяха перфектно синхронизирали това движение. Тя правеше това, когато искаше да каже нещо. Все още предпочиташе да не говори.

Ренесме докосна лицето му, намръщвайки се очарователно, докато всички ние слушахме как стадо лосове се отдалечаваха по-навътре в гората.

— Си-и-игурно е, че не си жадна, Неси — отговори Джейкъб малко саркастично, но най-вече снизходително. — Просто те е шубе,

че аз ще хвана най-големия!

Тя отскочи назад от ръцете на Джейкъб, приземявайки се леко на краката си и завъртя очи — толкова много приличаше на Едуард, когато го правеше. Тогава се спусна към дърветата.

— Заемам се — каза Джейкъб, когато аз се наведох да я последвам. Той свали тениската си, докато побягна след нея към гората, вече треперещ. — Не се зачита, ако мамиш — подвикна той след Ренесме.

Аз се усмигнах на листата, които те оставиха да се развяват след тях, клатейки глава. Понякога Джейкъб беше по-голямо дете от Ренесме.

Аз се спрях, давайки няколко минути преднина на моите ловци. Щях много лесно да ги проследя, а и Ренесме много обичаше да ме изненадва с големината на плячката си.

Отново се усмигнах.

Тясната полянка беше много тиха, много празна. Прехвърчащият сняг намаляваше над мен, почти изчезнал. Алис беше видяла, че няма да се задържи много седмици.

Обикновено с Едуард идвахме заедно на тези ловни екскурзии. Но Едуард беше с Карлайл днес, планирайки пътуването до Рио, говорейки зад гърба на Джейкъб... Намръщих се. Когато се върнех, щях да заема страната на Джейкъб. Той би трябвало да дойде с нас. Той беше заинтересован от това, колкото и всеки един от нас — целият му живот беше на карта, както и моят.

Докато мислите ми бяха загубени из близкото бъдеще, очите ми обходиха планината, както обикновено, търсейки плячка, търсейки опасност. Не мислех затова; подтикът беше автоматичен. Или може би имаше причина за разглеждането ми, някакъв малък спусък, който острите ми сетива са уловили, преди да го осъзная.

Докато очите ми прелитаха над върхът на отдалечена скала, стояща в синьо-сиво на фона на зелено — черната гора, сребърен отблясък — или може би беше златен? — прикова вниманието ми. Погледът ми се съсредоточи върху цвета, който не би трябвало да е там, толкова надалеч в леката мъгла, че дори орел не би могъл да го различи. Аз се зазяпах.

Тя също се беше зазяпала. Това, че бе вампир, беше очевидно. Кожата ѝ бе мраморно бяла, с устройство, хиляди пъти по-гладко от

човешката кожа. Дори под облаците, тя хвърляше леки отблясъци. Ако кожата ѝ не я бе издала, неподвижността ѝ би го направила. Само вампирите и статуите могат да бъдат толкова неподвижни.

Косата ѝ беше много светло руса, почти сребриста. Това е бил отблясък, който бе привлякъл вниманието ми. Стоеше права като по конец, с рязък край при брадичката ѝ, разделена по равно по средата.

Беше ми непозната. Бях абсолютно убедена, че никога преди не съм я виждала, дори като човек. Никое от лицата в мътните ми спомени не беше същото като това.

Но я познах на мига по тъмно златистите ѝ очи. Ирина бе решила все пак да дойде.

За един момент аз я гледах и тя също ме гледаше. Чудех се дали тя също веднага ще се сети коя съм аз. Аз полувдигнах ръката си, за да помахам, но устната ѝ се изви съвсем малко, придавайки на лицето ѝ внезапна враждебност.

Чух победният вик на Ренесме, чух воя на Джейкъб в отговор на нейния и видях как лицето на Ирина потрепна рефлексивно към звука, когато той отекна при нея след няколко секунди. Погледът ѝ се отклони леко надясно и аз знаех какво виждаше тя. Огромен червеникавокафяв върколак, вероятно този, който бе убил Лорън. Колко ли дълго ни е наблюдавала? Достатъчно дълго, за да види привързаността ни от преди малко, сигурна бях. Лицето ѝ се сви от болка.

Инстинктивно, аз отворих ръцете си пред себе си в извинителен жест. Тя отново се обърна към мен и устната ѝ се изви над зъбите ѝ. Челюстта ѝ се отключи, докато тя ръмжеше. Когато слабият звук достигна до мен, тя вече се бе обърнала и изчезнала в гората.

— По дяволите! — Изпъшках аз.

Спринтирах в гората след Ренесме и Джейкъб, не исках да ги изпускам от поглед. Не знаех в какво посока и поела Ирина или точно колко бясна беше тя в момента. Отмъщението беше обща фикс идея сред вампирите, една, която не беше лесно да се потисне. Бягайки с пълна скорост, ми отне само две секунди да ги достигна.

— Моят е по-голям. — Чух да настоява Ренесме, когато нахлух сред гъстите трънливи храсти в малкото отворено пространство, където те стояха.

Ушите на Джейкъб се сплескаха, когато видя изражението ми; той се наведе напред, разкривайки зъбите си — муцуната му беше оплискана с кръвта от пляквата му. Очите му обходиха гората. Можех да чуя ръмженето, което се зараждаше в гърлото му.

Ренесме беше нащрек, колкото и Джейкъб. Изоставяйки мъртвия елен в краката си, тя скочи в очакващите ми обятия, притискайки любопитните си ръчички към бузите ми.

— Преувеличавам — уверих ги бързо. — Всичко е наред, мисля. Чакайте.

Аз извадих телефона си и натиснах бутона за бързо набиране. Едуард отговори на първото звънене. Джейкъб и Ренесме слушаха внимателно от моята страна на разговора, докато разказвах случката на Едуард.

— Ела, доведи и Карлайл — аз говорех толкова бързо, че се чудех дали Джейкъб успява да чуе всичко. — Видях Ирина и тя ме видя, но тогава тя видя и Джейкъб, ядоса се и избяга, мисля. Не се появи тук, все още, но изглеждаше доста разстроена, така че може би ще го направи. Ако не дойде, ти и Карлайл трябва да тръгнете след нея и да поговорите с нея. Чувствам се толкова зле.

Джейкъб изръмжа.

— Ще бъдем там след половин минута — увери ме Едуард и аз чувах свистенето на вятъра, предизвикан от бягането му.

Хукнахме обратно към продълговатата поляна и мълчаливо зачакахме, като Джейкъб и аз се ослушвахме внимателно за непознати стъпки.

Когато звукът дойде, обаче, той беше много познат. И тогава Едуард беше до мен, Карлайл с няколко секунди назад. Бях изненадана да чуя тежкото тупване на големи лапи, следващи Карлайл. Предполагам не би трябвало да бъде шокирана. С дори загатване за опасност за Ренесме, разбира се, че Джейкъб ще извика подкрепление.

— Тя беше на онова било — казах им веднага, посочвайки мястото.

Ако Ирина бягаше, тя вече имаше доста преднина. Дали тя щеше да спре и да изслуша Карлайл? Изражението ѝ от преди ме накара да мисля, че няма да го направи.

— Може би трябва да се обадите на Емет и Джаспър и да дойдат с вас. Тя изглеждаше... наистина разстроена. Изръмжа ми.

— Какво? — Попита Едуард ядосано.

Карлайл постави ръка на рамото му.

— Тя скърби. Аз ще тръгна след нея.

— Отивам с теб. — Настоя Едуард.

Те се загледаха дълго един в друг — вероятно Карлайл сравняваше раздражението на Едуард към Ирина към безпомощността му като телепат. Най-накрая Карлайл кимна и те пое по следата без да се обаждат на Джаспър или Емет.

Джейкъб изпъшка нетърпеливо и ме мушна в гърба с носа си. Вероятно искаше Ренесме в безопасността на къщата, за всеки случай. Аз се съгласих с него и ние побързахме към къщи със Сет и Лия, бягащи по фланговете ни.

Ренесме беше кротка в обятията ми, едната ѝ ръка все още беше на лицето ми. След като ловната разходка беше прекратена, тя щеше да трябва да се нахрани с дарената кръв. Мислите ѝ бяха леко самодоволни.

28. БЪДЕЩЕТО

Карлайл и Едуард не успяха да настигнат Ирина, преди мирисът и да изчезне безследно. Те плуваха до отсрещния бряг, за да проверят дали дирята ѝ се е появила в права линия, но в нито една от посоките на източното крайбрежие нямаше и следа от нея.

Вината беше изцяло моя. Тя бе дошла, както Алис предсказа, за да сключи примирие със семейство Кълън, а вместо това дружбата ми с Джейкъб я бе разгневила. Щеше ми се да я бях забелязала по-рано, преди Джейкъб да се преобрази. Щеше ми се да бяхме отишли на лов някъде другаде.

Нямаше много неща за правене. Карлайл се обади на Таня, за да ѝ съобщи разочароващите новини. Тя и Кейт не бяха виждали Ирина, след като решиха да дойдат на сватбата ми и сега бяха объркани — защо Ирина бе дошла толкова близо и все пак не се бе прибрала у дома? Не им беше лесно да загубят сестра, дори и тази раздяла да бе временна. Чудех се дали това им припомня за загубата на майка им преди толкова много векове.

Алис можеше да хвърли няколко бегли погледа върху най-близкото бъдеще, нищо прекалено конкретно. Тя нямаше да се върне в Денали, доколкото Алис можеше да каже. Картината беше неясна. Всичко, което можеше да се види, беше, че Ирина е видимо разстроена; скиташе се сред снежната пустош — на север? на изток? — с опустошително изражение. Тя не взимаше решения за нова посока отвъд променливото си нещастие.

Дните минаваха и въпреки че аз нищо не забравях, разбира се, Ирина и болката ѝ минаха на заден план в съзнанието ми. Сега имаше по-важни неща, за които да мисля. Щях да замина за Италия само след няколко дни. Когато се върнех, щяхме да сме в състояние да отидем до Южна Америка.

Всеки детайл вече беше повторен стотици пъти. Щяхме да започнем с племето Тикуна, проследявайки легендите им толкова добре, колкото източниците ни позволяваха. Сега, след като се бяхме съгласили Джейкъб да дойде с нас, той заемаше важна част от

плановете ни — беше малко вероятно хора, които вярваха във вампири, да се съгласят да говорят с когото и да е от нас за тези истории. Ако попаднем на задънена улица с Тикунаците, имаше много други, тясно свързани племена в областта, които да проучим. Карлайл имаше няколко стари приятели в Амазонка; ако можехме да ги открием, възможно бе и те да разполагат с информация за нас. Или поне предложения къде другаде да потърсим отговори. Беше малко вероятно тримата амазонски кръвопийци да са свързани с легенди за вампири хибриди, след като те всички бяха женски. Нямахме начин да се определи колко дълго щеше да продължи нашето проучване.

Все още не бях споменавала пред Чарли за дългото пътуване и се тревожех какво да му кажа, докато дискусиата между Едуард и Карлайл продължаваше. Как да му стоваря новините най-подходящо?

Загледах се в Ренесме, докато вътрешно разисквах въпроса. Сега тя се бе свила на дивана, дишането и бе забавено в дълбокия ѝ сън заплетените ѝ къдрици се спускаха необуздано около лицето ѝ. Обикновено Едуард и аз я отнасяхме обратно в къщурката ни, за да я оставим в леглото и, но тази вечер се замотахме със семейството, той и Карлайл бяха потънали в тяхното заседание, кроящи планове.

Същевременно Емет и Джаспър повече се вълнуваха от плановете за възможностите за ловуване. Амазонка предлагаше промяна от типичната ни плячка. Ягуари и пантери, примерно. На Емет му хрумна, че иска да се бори с анаконда. Есме и Розали планираха какво щяха да опаковат. Джейкъб беше далеч от глутницата на Сам, нареждаше собствените си неща за отсъствието си.

Алис се движеше бавно — за нея самата — около голямата стая, ненужно почиствайки вече безупречната площ, оправяйки перфектно закачените венци на Есме. В момента тя разместваше поставените на бюфета вази. Можех да видя от начина, по който лицето и се менеше — съзнаващо, след това празно, отново съзнаващо — че тя търсеше из бъдещето. Предположих, че тя се опитваше да види през слепите петна, които Джейкъб и Ренесме правеха във виденията ѝ, какво ни очакваше в Южна Америка, докато Джаспър не каза:

— Не мисли повече по този въпрос, Алис; тя не ни засяга — и облак от спокойствие се промъкна тихо и незабелязано през стаята. Сигурно Алис отново се е тревожила за Ирина. Тя се изплези на Джаспър и повдигна една кристална ваза пълна с бели и червени рози

и тръгна към кухнята. Имаше само леко загатване на увехналост в едно от белите цветя, но изглежда Алис се стремеше към абсолютното съвършенство, като отвличане на вниманието от липсата на видения тази вечер.

Отново поглеждайки към Ренесме, не забелязах кога вазата се е изплъзнала от пръстите на Алис. Само чух свистенето във въздуха, който свиреше, минавайки покрай кристала, очите ми проблеснаха, когато вазата се разтроши на десет хиляди диамантени късчета срещу бордюра на мраморния кухненски под.

Стояхме напълно неподвижно, когато кристалните парченца подскочиха и се пръснаха във всяка посока с немусикално подрънкване, очите ни бяха вкопчени в гърба на Алис.

Първата ми нелогична мисъл бе, че Алис се шегува с нас. Защото нямаше начин тя наистина да изпусне вазата без да иска. Аз самата можех да се стрелна през стаята, за да хвана вазата без проблем, ако не допусках, че тя ще я улови. И на първо място — как въобще би и се изплъзнала от пръстите? Нейните съвършено сигурни пръсти...

Никога не съм виждала вампир да изпуска нещо случайно. Никога.

И тогава Алис ни погледна, завъртайки се с толкова бързо движение, че то въобще не съществуваше.

Очите ѝ бяха наполовина тук, наполовина потънали в бъдещето, широки, ококорени, изпълвайки слабичкото ѝ лице, изглеждаха сякаш го препълваха. Да гледаш в очите ѝ беше така, сякаш гледаш от вътрешността на гроб. Бях зарината от ужаса, отчаянието и агонията в погледа ѝ.

Чух ахването на Едуард; беше отчаян, наполовина задавен звук.

— Какво? — изръмжа Джаспър, скачайки до нея с мъгливо движение, смачквайки начупения кристал под краката си. Хвана раменете ѝ и рязко я раздруса. Тя изглежда се стресна в ръцете му.

— Какво има, Алис?

Емет се мръдна в периферното ми зрение, зъбите му бяха оголени, докато очите му се стрелнаха през прозореца, очаквайки атака. Есме, Карлайл и Роуз мълчаха замръзнали, също като мен.

Джаспър отново разтресе Алис:

— Какво е то?

— Те идват за нас — казаха Алис и Едуард едновременно, напълно синхронизирани. — Всичките.

Тишина.

За първи път аз разбрах най-бързо — защото нещо в техните думи освободи моето собствено видение. Беше просто далечен спомен на сън — слаб, прозрачен, смътен сякаш се вирах през дебела мъгла... В главата си видях щрихите на черен напредващ призрак от моя наполовина забравен човешки кошмар. Не можех да забележа блясъка в рубинено червените им очи в мъглявата картина или пък блясъка на техните остри, мокри зъби, но знаех къде трябваше да го има...

По-силно от спомена, пред погледа ми се появи чувството — внезапната нужда да предпазя безценното нещо зад мен.

Исках да сграбча Ренесме в ръцете си, да я скрия зад кожата и косата ми, да я направя невидима. Но дори не можех да се обърна, за да я погледна. Чувствах се не като камък, а като лед. За първи път, откакто се преродих, ми стана студено.

Едва чух потвърдението на страховете ми. Не ми трябваше. Вече знаех.

— Волтури — изстена Алис.

— Всичките — изпъшка Едуард в същото време.

— Защо? — запита се Алис. — Как?

— Кога? — прошепна Едуард.

— Защо? — попита Есме като ехо на въпроса на Алис.

— Кога? — повтори Джаспър с глас като разцепен лед.

Очите на Алис не мигнаха, но беше така, сякаш са покрити с воал; станаха съвършено празни. Само устата ѝ се задържа в израза ѝ на ужас.

— Не след дълго — казаха тя и Едуард заедно. Тогава тя заговори сама. — Има сняг в гората и в града. След малко повече от месец.

— Защо? — този път попита Карлайл.

Есме отговори:

— Трябва да има причина. Може би, за да видят...

— Това не е заради Бела — каза празно Алис. — Всичките идват — Аро, Кай, Маркус, всеки член от свитата им, дори и съпругите.

— Съпругите никога не напускат кулата — прекъсна я Джаспър с равен глас. — Никога. Не и по време на южняшките размирици. Не и

когато румънците се опитаха да ги свалят от власт. Дори и когато ловуват за безсмъртни деца. Никога.

— Сега идват — прошепна Едуард.

— Но защо? — попита Карлайл отново. — Нищо не сме направили! А даже и да сме — какво бихме могли да направим, че да си докараме това?

— Има толкова много от нас — каза Едуард бавно. — Сигурно искат да се уверят, че... — той не довърши.

— Това не отговаря на критичния въпрос! Защо?

Чувствах, че знам отговора на въпроса на Карлайл и същевременно не го знаех. Ренесме беше причината, бях сигурна. Някакси си знаех от самото начало, че те ще дойдат за нея. Подсъзнанието ми ме беше предупредило още преди да разбере, че я нося в утробата си. Изглеждаше странно очаквано сега. Сякаш винаги съм знаела, че Волтури ще дойдат да ми вземат щастието.

Но това все още не отговаряше на въпроса.

— Върни се, Алис — помоли я Джаспър. — Потърси причината. Търси.

Алис тръсна бавно глава, раменете и се свиха:

— Дойде ми от никъде, Джаз. Не гледах за тях или дори за нас. Гледах за Ирина. Не беше там, където очаквах да бъде... — отдалечи се Алис, очите ѝ отново се отнесоха. Тя се загледа в нищото за една дълга секунда.

И тогава главата ѝ се вдигна рязко и очите ѝ бяха твърди като камък. Чух как Едуард си поема дъх.

— Тя реши да отиде при тях — каза Алис. — Ирина реши да отиде при Волтури. И тогава те ще решат да... Сякаш и те я наблюдават. Сякаш решението им вече е взето и те просто чакат за нея.

Отново беше тихо, сякаш смिलाхме информацията. Бях се фокусирала върху картината, която старателно се нареждаше в главата ми.

Картината, в която Ирина е закрепена на скалата и наблюдава. Какво бе видяла тя? Вампир и върколак, които бяха най-добри приятели. Бях се фокусирала върху този образ; този, който очевидно би обяснил реакцията ѝ. Но не беше това всичко, което бе видяла.

Тя също така бе видяла и дете. Изящно красиво дете, перчещо се под падащия сняг, очевидно нещо повече от човек...

Ирина... сестрата сираче. Карлайл бе казал, че загубата на майка им, заради справедливостта на Волтури, бе направила Таня, Кейт и Ирина пуристи, щом опреше до закона.

Само преди половин минутка самият Джаспър бе казал думите: „Дори и когато ловуват за безсмъртни деца“... Безсмъртни деца — злото, което не бива да се назовава, ужасяващото табу...

С миналото на Ирина, как по друг начин би могла да изтълкува това, което бе видяла на тясната ливада? Тя не бе достатъчно близо, за да чуе сърцето на Ренесме, да усети температурата излъчвана от тялото ѝ. Розовите бузки на Ренесме можеха и да са хитрост от наша страна, след всичко, което знаеше.

Най-малкото Кълънови бяха в съюз с върколаци. От гледната точка на Ирина, може би това значеше, че нищо не беше над нас...

Ирина си измиваше ръцете в снежната пустош — най-малкото не скърбеше по Лоран, но знаеше, че е неин дълг да предаде Кълънови, съзнавайки какво ще стане с тях ако го направи. Очевидно съвестта ѝ би надделяла над вековно приятелство.

И отговорът на Волтури за нарушението бе толкова автоматичен — решението вече беше взето.

Обърнах се и се провесих над спящото тяло на Ренесме, покривайки го с косата си, заравяйки лицето си в къдриците ѝ.

— Помислете върху това какво видя тя днес — казах аз с нисък глас, прекъсвайки каквото и да започваше Емет да казва. — За някого, който е загубил майка си заради безсмъртно дете, как би му изглеждала Ренесме?

Отново всичко беше тихо и другите стигнаха до там, където аз вече бях.

— Безсмъртно дете — прошепна Карлайл.

Усетих как Едуард коленичи до мен и ни обви и двете с ръце.

— Но тя бърка — продължих аз. — Ренесме не е като другите деца. Те са замръзнали, а тя расте толкова много всеки ден. Те са извън контрол, а тя никога не е наранявала Чарли или Сю, даже не им показва неща, които биха ги разстроили. Тя може да се контролира. Тя вече е по-умна от повечето възрастни. Не биха имали причина...

Бърборех, чакайки някой да издиша от облекчение, чакайки леденото напрежение в стаята да де успокои толкова, колкото спокойна

бях аз сега. Стаята обаче сякаш ставаше по-студена. Слабият ми глас се превърна в мълчание. Никой не проговори за дълго време.

Тогава Едуард прошепна през косата ми:

— Не това е престъплението за което са тръгнали, любов моя — каза той тихо. — Аро е видял доказателството в мислите на Ирина. Те ще дойдат да унищожат, не за да разберат причините.

— Но те грешат — казах аз непреклонно.

— Те няма да почакаат, за да им покажем.

Гласът му все още беше тих, нежен, кадифен... и все още болката и опустошението в гласа му бяха неизбежни. Гласът му беше като очите на Алис по-рано — като от вътрешността на оръдие.

— Какво можем да направим? — попитах.

Ренесме беше толкова топла и съвършена в ръцете ми, сънуваща в покой. Толкова се тревожех за бързия ѝ растеж — тревожех се, че ще има само малко повече от десетилетие живот... Този страх сега изглеждаше ироничен. Малко повече от месец.

Това ли беше границата? Имах повече щастие, отколкото повечето хора някога са изпитвали. Имаше ли някакъв природен закон, който разпределяше щастиято и мъката по света? Беше ли радостта ми объркала този баланс? Четири месеца ли бяха всичко, което можех да имам?

Емет отговори на риторичния ми въпрос:

— Ще се бием! — каза той хладнокръвно.

— Не можем да победим — изръмжа Джаспър.

Можех да си представя как изглеждаше лицето му, как тялото му би се извило над това на Алис.

— Е, не можем да бягаме. Не и с Дементи наоколо. — Емет направи погнузен звук и инстинктивно разбрах, че той не е притеснен заради идеята за преследвача на Волтури, а заради идеята за побягване. — И аз не знам, че не можем да ги победим — каза той. — Имаме няколко възможности, които можем да обсъдим. Не трябва да се борим сами.

Главата ми се стрелна нагоре, когато чух това:

— Не можем да осъдим Килаетите на смърт също, Емет!

— Спокойно, Бела — изражението му не бе по-различно от това, когато планираше да се бие с анаконди. Дори идеята за унищожения не можеше да промени перспективата на Емет, неговата способност да

потрепва от радост при предизвикателство. — Нямах в предвид глутницата. Бъди реалистка — мислиш ли, че Джейкъб и Сам биха игнорирали нападението? Дори и да не беше заради Неси? Да не споменавам, че благодарение на Ирина, Аро знае и...

Карлайл повтори шепнешком:

— Другите приятели, които не трябва да обричаме на смърт.

— Хей, ще ги оставим сами да си решат — каза Емет с умиротворителен тон. — Не казвам, че трябва да се бият с нас — можех да видя планът, съставящ се от само себе си в главата му, докато говореше. — Ако те само стоят до нас, достатъчно дълго, за да накарат Волтури да се подвоумят. Най-малкото, Бела е права. Ако можем да ги накараме да се спрат и да ни чуят. Това би премахнало всяка причина за бой...

Сега имаше леко загатване за усмивка върху лицето на Емет. Изненадана съм, че никой не го е ударил все още. Аз исках.

— Да — каза пламенно Есме. — В това има смисъл, Емет. Нуждаем се единствено Волтури да спрат за момент. Просто достатъчно дълго, за да слушат.

— Ще ни трябва доста свидетели — каза остро Розали, гласът ѝ беше крехък като стъкло.

Есме кимна в съгласие, сякаш не бе чула сарказма в тона на Розали:

— За това можем да помолим приятелите си. Само да свидетелстват.

— Ние бихме го направили за тях — каза Емет.

— Просто ще трябва да ги попитаме по правилният начин — промърмори Алис. Погледнах, за да видя, че очите ѝ бяха с тъмен израз отново. — Ще трябва да им бъде показано много внимателно.

— Да им бъде показано? — попита Джаспър.

Алис и Едуард погледнаха към Ренесме. Тогава очите на Алис отново се станаха безжизнени.

— На семейството на Таня — каза тя — На кланът на Сайобан. На това на Амун. На някой от номадите — Джарет и Мари със сигурност. Може би...

— Ами Питър и Шарлот? — попита Джаспър наполовина ужасен, сякаш се надяваше отговорът да е „не“ и неговият по-голям брат да бъде свободен от предстоящата касапница.

— Може би.

— Ами тези от Амазонка? — попита Карлайл — Качири, Зафрина и Сена?

Първоначално Алис изглеждаше твърде погълната от видението си, за да отговори, но най-накрая тя потръпна и очите ѝ се отвориха към настоящето. Тя срещна погледа на Карлайл за малка част от секундата и тогава погледна надолу.

— Не мога да видя.

— Какво беше това? — попита Едуард шепнешком. — Частта в джунглата. Ще отидем ли да ги търсим?

— Не мога да видя — повтори Алис с безизразни очи. Объркване проблясва върху лицето на Едуард. — Ще трябва да се разделим и да побързаме — преди снега да е стигнал до земята. Ще трябва да привлечем който успеем и да ги доведем, да им покажем — тя се загледа отново. — Попитай Елизар. Това е нещо повече от просто безсмъртно дете.

Тишината беше злокобна за още един дълъг момент, докато Алис беше в транс. Тя мигна бавно, когато беше приключило, очите ѝ бяха чудати и непроницаеми, въпреки че вече беше изцяло в настоящето.

— Има толкова много за вършене. Трябва да побързаме — прошепна тя.

— Алис? — попита Едуард — Това беше много бързо — не разбрах. Какво беше...?

— Не мога да видя! — тя избухна към него — Джейкъб е почти тук!

Розали пристъпи към предната врата:

— Аз ще се оправя с...

— Не, нека влезе — каза бързо Алис, гласът ѝ беше странно висок при всяка дума. Тя хвана ръката на Джаспър и започна да го дърпа към задната врата — Ще виждам по-добре когато съм далеч и от Неси. Трябва да вървя. Нуждая се от концентрация. Трябва да видя всичко, което мога. Трябва да вървя. Хайде, Джаспър, нямаме време за губене!

Всички можехме да чуем Джейкъб от стълбите. Алис дръпна силно и нетърпеливо ръката на Джаспър. Той я последва бързо, а и изненадата в очите му приличаше на тази в очите на Едуард. Те се стрелнаха през вратата към сребърната нощ.

— Побързайте! — провикна се към нас. — Трябва да намерите всички!

— Да намерим всички? — попита Джейкъб, затваряйки предната врата след себе си. — Къде отиде Алис?

Никакъв отговор, всички просто се кокорехме.

Джейкъб изтръска влагата от косата си и извади ръцете си през ръкавите на тениската си, очите му бяха върху Ренесме.

— Хей, Бела! Мислех си, че вие вече ще си си отишли у дома...

Най-накрая той ме погледна, мигна и тогава се опули. Наблюдавах по изражението му как атмосферата в стаята окончателно го застигна. Той погледна надолу към мокрото петно на пода, разпръснатите рози и парченцата кристал, очите му бяха широко отворени. Пръстите му затрепериха.

— Какво? — попита той равно. — Какво се е случило?

Не можех да се сетя откъде да започна. Никой друг не намираше думи също. Джейкъб прекоси стаята с три големи крачки и падна на колене до Ренесме и мен. Можех да усетя топлината, която тялото му излъчваше, когато потрепването премина от ръцете към треперещите му длани.

— Тя добре ли е? — попита той, без да очаква отговор, докосвайки челото ѝ, накланяйки глава, сякаш за да чуе сърцето ѝ. — Не си играй с мен, Бела, моля те!

— Нищо ѝ няма на Ренесме — задавих се аз и думите се разпокъсаха на странни места.

— Тогава кой не е добре?

— Всички ние, Джейкъб — прошепнах аз. Той беше и в моят глас — звукът, като от вътрешността на гроб. — Свърши се. Всички сме обречени на смърт.

29. ОТСТЪПНИЧЕСТВО

Стояхме там цяла вечер, ужасени и печални статуи, и Алис не се завърна.

Всички бяхме извън рамките на лимита си, застанали в абсолютна тишина. Карлайл едва мърдаше устните си, за да обясни всичко на Джейкъб. Преразказването изглежда направи нещата още по-зле; дори Емет стоеше тихо и мирно оттогава.

Не стана, докато слънцето не изгря и знаех, че Ренесме скоро щеше да се размърда под ръцете ми и се зачудих какво можеше да забави толкова много Алис. Надявах се да разбера повече преди да се срещна с любопитството на дъщеря ми. За да имам някои отговори. Някаква мъничка, мъничка частица надежда, за да можех да се усмихна и да не уплаша и нея с истината. Почувствах лицето си трайно скрито зад маската, която е носило цяла вечер. Не бях сигурна дали ще съм способна да се усмихна повече.

Джейкъб хъркаше в ъгъла, планина от козина на пода, мърдайки неспокойно в съня си. Сам знаеше всичко — вълците виняха себе си за всичко приближаващо. Не че тази подготовка щеше да направи нещо, но щеше да ги убие заедно с останалата част от семейството ми.

Слънчевата светлина се пречупи през задните прозорци, блестяща на кожата на Едуард. Очите ми не се бяха преместили от него от тръгването на Алис. Бяхме се гледали цяла нощ, наблюдавайки този, без който нито единия не можеше да живее — другия. Видях реакцията си, проблясваща в измъчения му поглед, докато слънцето достигна собствената ми кожа. Веждите му се размърдаха малко, след това и устните му.

— Алис — каза той.

Звукът от гласа му беше като бързо — топящ се лед. Всички се строшихме леко, омекнахме леко. Отново движение.

— Няма я от дълго време — промърмори изненадано Розали.

— Къде може да бъде? — зачуди се Емет, приближавайки се към вратата.

Есме сложи длан на нейното рамо.

— Не искаме да прекъсваме...

— Никога не се е забавяла толкова много преди — каза Едуард. Ново притеснение разцепи маската, която бе придобило лицето му. Чертите му бяха живи отново, очите му изведнъж станаха диви с нов страх, допълнителна паника. — Карлайл, ти не мислиш... Нещо свързано с поемането на инициатива? Може ли Алис да е в имала време да види, ако са изпратили някого за нея?

Главата ми се запълни с образа на прозрачната кожа на лицето на Аро. Аро, който е виждал всяко ъгълче от съзнанието на Алис, който знаеше всичко, което тя можеше да...

Емет изруга достатъчно високо, че Джейкъб се наклони на краката си с ръмжене. В двора, на ръмженето му откликна глутницата му. Семейството ми беше вече се бяха превърнали в размазани петна заради бързите си движения.

— Остани с Ренесме! — едва ли не изкрещях на Джейкъб, докато спринтирах към вратата.

Все още бях по-силна от останалите и използвах тази сила да изблъсквам себе си по-напред. Настигнах Есме след няколко подскока и Розали след няколко крачки. Засъстезавах се към черната гора, докато не заставах точно зад Едуард и Карлайл.

— Били ли са способни да я изненадат? — Карлайл попита, неговият глас беше толкова равен, сякаш стоеше безмълвен, наместо да тича с всичка сила.

— Не виждам как — отговори Едуард. — Но Аро я познава по-добре от всеки останал. По-добре и от мен.

— Това капан ли е? — извика Емет иззад нас.

— Може би — каза Едуард. — Няма друга миризма, освен тази на Алис и Джаспър. Къде ли са отишли?

Следите на Алис и Джаспър се разпръскваха в широка дъга; първо обтегната на изток от къщата, а после северно на другия бряг на реката, и тогава отново на запад след няколко мили. Ние прекосихме реката, всичките шестима скачайки със секунди разминаване. Едуард бягаше най-отпред, напълно концентриран.

— Хвана ли тази миризма? — каза Есме няколко момента след като прескочихме реката за втори път. Тя беше най-отзад, бягаше далеч вляво, на края на „ловната“ ни група. Махна към югоизток.

— Придържайте се към главната следа — почти до границата на Килаетите сме — предупреди стегнато Едуард. — Стойте заедно. Вижте дали са тръгнали на север или на юг.

Не бях наясно с договорената граница, както тях, но можех да доловя дъха на вълци в бриза, идващ от изток. Едуард и Карлайл забавиха малко от обичайното и можех да видя как главите им се движеха от страна към страна, за да доловят отново следата.

Тогава миризмата на вълци бе изведнъж силна и главата на Едуард бързо се вдигна. Той изведнъж спря. Останалите от нас замръзнаха също.

— Сам? — попита Едуард с равен глас. — Какво става?

Сам дойде от дърветата няколко стотина ярда по-нататък, вървейки бързо към нас в човешката си форма, следван от два големи вълка — Пол и Джаред. На Сам му отне малко повече, за да ни достигне; неговите човешки стъпки ме караха да се бъда нетърпелива. Не исках време, за да премислям какво се случваше. Исках да бъда в движение, да правя нещо. Исках ръцете ми да бъдат обвити около Алис, да знам без съмнение, че тя беше защитена.

Гледах как лицето на Едуард става абсолютно бяло докато четеше какво си мислеше Сам. Върколакът го игнорира, гледайки право в Карлайл докато спираше и започна да говори.

— Точно след полунощ Алис и Джаспър дойдоха до това място и помолиха за разрешение да преминат земята ни до океана. Аз им разреших и ги придружих до брега. Те веднага се втурнаха във водата и не се завърнаха. Докато пътешествахме, Алис ми каза, че е изключително важно да не казвам на Джейкъб за срещата си с нея, преди да видя вас. Трябваше да ви чакам, за да дойдете и да ви дам тази бележка. Каза да се отнеса към нея сякаш животите ни зависеха от това.

Лицето на Сам беше неумолимо, докато държеше сгънато парче хартия, напечатано цялото с малък черен текст. Беше страница от книга; острите ми очи прочетоха написаните букви докато Карлайл я обърна, за да види другата страна. Външната страна бе авторска страница от „Търговецът от Венис“. Следа от моя миризма се долови, когато Карлайл разтърси листчето. Осъзнах, че това бе страница от някоя от моите книги. Бях си донесла някои неща от къщата на Чарли в къщурката; няколко купа нормални дрехи, всички писма от майка ми и

моите любими книги. Дрипавата ми колекция от Шекспирови романи беше на лавицата за книги във всекидневната в къщурката вчера сутринта...

— Алис е решила да ни остави — прошепна Карлайл.

— Какво? — проплака Розали.

Карлайл обърна страницата към нас, за да можем да прочетем.

Не ни търсете. Няма време за губене.

Запомнете: Таня, Сайобан, Амун, Алистър.

Всички номади, които можете да намерите.

Ще потърсим Питър и Шарлот по пътя ни.

Толкова съжالياваме, че трябва да ви напуснем по този начин, без довиждане или обяснение.

Това е единствения начин за нас.

Обичаме ви.

Стояхме отново замръзнали, пълна тишина, освен звукът от сърцата на вълците, тяхното дишане. Мислите им вероятно са били шумни също. Едуард беше първият, който се мърдаше отново, говорейки в отговор на каквото бе чул в главата на Сам.

— Да, нещата са толкова опасни.

— Достатъчно, за да изоставиш семейството си? — попита високо Сам с обвинителен тон.

Беше ясно, че не е чел бележката преди да я даде на Карлайл. Беше разстроен сега, гледайки сякаш съжالياваше, че е послушал Алис.

Изражението на Едуард беше вдървено — за Сам вероятно изглеждаше ядосан или арогантен, но можех да видя формата на вина в трудните равнини на лицето му.

— Не знаем какво е видяла — каза Едуард. — Алис не е безчувствена или страхливец. Тя просто има повече информация от нас.

— Ние нямаше... — започна Сам.

— Вие сте коренно различни от нас — каза раздразнено Едуард.
— Ние все още имаме наша собствена воля.

Брадата на Сам рязко се вдигна нагоре и очите му внезапно изглеждаха тъмно черни.

— Но вие трябваше да обърнете внимание на предупреждението — продължи Едуард. — Това не е нещо, в което искате да се забърквате. Все още може да отхвърлите каквото е видяла Алис.

Сам се усмихна заядливо.

— Ние не бягаме надалеч — зад него Пол изсумтя.

— Не колете семейството си за гордост — възкликна тихо Карлайл.

Сам погледна Карлайл с по-меко изражение.

— Както каза Едуард, ние нямаме свобода като вашата. Ренесме е толкова част от нашето семейство, колкото е от вашето. Джейкъб не може да я изостави и ние не можем да изоставим него — очите му примигнаха към бележката на Алис, и устните му се свиха в тънка линия.

— Вие не я познавате — каза Едуард.

— А вие? — каза Сам направо.

Карлайл сложи длан на рамото на Едуард.

— Имаме много за правене, сине. Каквото и да е решението на Алис, ще бъде глупаво да не послушаме съветите ѝ сега. Хайде да се прибираме и да се захващаме за работа.

Едуард кимна, лицето му все още белязано с болка. Зад мен, можех да чуя тихите безмълвни ридания на Есме.

Не знаех как да плача в това тяло, не можех да направя друго освен да гледам втренчено. Нямаше никакви чувства все още. Всичко изглеждаше нереално, сякаш сънувах отново след всичките тези месеци. Имах кошмар.

— Благодаря ти, Сам — каза Карлайл.

— Съжалявам — отговори Сам. — Не трябваше да я пускаме.

— Направихте правилното нещо — каза му Карлайл. — Алис е свободна да прави, каквото ще прави. Не бих ѝ отнел свободата.

Винаги съм мислела за Кълънови като за всичко, неделимо цяло. Изведнъж си спомних, че не винаги е било така. Карлайл е създал Едуард, Есме, Розали и Емет; Едуард е създал мен. Всички бяхме физически обединени от кръвта и отровата. Никога не съм мислела за Алис и Джаспър поотделно — като осиновени от семейството. Но истината е, че Алис е осиновила Кълънови. Тя се е показала с нейното

несвързано минало, носейки Джаспър с неговото и поставила себе си в семейството, което вече било там. Заедно, тя и Джаспър, знаеха друг свят навън, далеч от Кълънови. Наистина ли е избрала да започне нов живот след като е разбрала, че със семейство Кълън е свършено?

Тогава ние бяхме урочасани, нали? Нямахме надежда в това. Нито един блещукащ лъч, който можеше да убеди Алис, че тя имаше шанс на наша страна.

Светлият утринен въздух изведнъж изглеждаше гъст, натезал, сякаш физически натезал от моето отчаяние.

— Няма да се предам без борба — изръмжа слабо Емет под дъха си. — Алис ни каза какво да правим. Нека го свършим.

Останалите кимнаха с непоколебимо изражение и осъзнах, че те залагаха на какъвто и шанс да ни бе дала Алис. Това, че те нямаха да се отдадат на безнадеждността и чакането за смърт.

Да, ние всички бихме се били. Какво друго можеше да направим? И отчасти можехме да привлечем и други, защото Алис беше казала така преди да ни напусне. Как можехме да не последваме последното ѝ предупреждение? Вълците също биха се били с нас заради Ренесме. Ние щяхме да се бием, те щяха да се бият и всички щяхме да умрем.

Не се чувствах толкова решителна, колкото останалите. Алис знаеше разликите. Тя ни даваше единствения шанс, който можеше да види, но шансът бе прекалено слаб за нея, за да се опре на него. Вече се чувствах победена, когато обърнах гърба си към критичното лице на Сам и последвах Карлайл към къщи.

Сега тичахме автоматично, не със същата паническа бързина като преди. Когато приближихме реката, главата на Есме се обърна.

— Там беше другата следа. Тя беше свежа.

И тя кимна към посоката, към която бе приковала вниманието на Едуард по пътя насам. Когато се състезавахме да спасим Алис...

— Трябва да е от по-рано днес. Била е само Алис, без Джаспър — каза Едуард безжизнено.

Лицето на Есме се намръщи, и тя кимна. Аз се отнесох надясно, оставайки леко назад. Бях сигурна, че Едуард е прав, но в същото време... След всичко, как бележката на Алис се е оказала върху страница от моята книга?

— Бела? — попита Едуард с безчувствен глас докато се колебаех.

— Искам да последвам следата — казах му аз, помирисвайки ясната миризма на Алис, която се процеждаше надалеч от нейната поранна забързана пътека. Бях нова в това, но миришеше абсолютно по същия начин за мен, просто без миризмата на Джаспър.

Златните очи на Едуард бяха празни.

— Вероятно просто води към къщата.

— Тогава ще се срещнем там.

Първоначално си мислех, че ще ме остави сама, но после, след като се преместих няколко крачки нататък, в неговите празни очи проблесна живец.

— Ще дойда с теб — каза той тихо. — Ще се видим вкъщи, Карлайл.

Карлайл кимна и останалите тръгнаха. Изчаках, докато бяха далеч от тук и погледнах въпросително към Едуард.

— Не можах да те оставя да тръгнеш надалеч от мен — обясни със слаб глас той. — Боли само да си го представя.

Разбрах без нужда от повече обяснения. Мислих за това как ще се почувствам ако трябва да се разделя с него сега и осъзнах, че щях да изпитам същата болка, независимо за колко кратко щеше да бъде. Толкова малко време имахме, за да сме заедно.

Вдигнах ръката си към него и той я хвана.

— Нека побързаме — каза той. — Ренесме ще се събуди.

Кимнах и отново тичахме. Беше просто глупаво да пилеем времето си далеч от Ренесме само заради нещо любопитно. Но бележката ме тормозеше. Алис можеше да издълбае посланието в някоя скала или дървено стебло ако ѝ липсваха писателски принадлежности. Можеше да открадне бележник от всяка от къщите по шосето. Защо моята книга? Кога го е взела?

Достатъчно сигурно, следата ни доведе обратно до къщурката чрез заобиколен маршрут, който стоеше достатъчно далеч от къщата на Кълънови и от вълците в близките гори. Веждите на Едуард се склупиха в объркване, след като стана ясно до къде водеше следата.

— Оставила е Джаспър да я чака и е дошла тук? — опита се да го осмисли той.

Бяхме почти до къщурката сега и аз се почувствах неловко. Бях доволна да имам ръката на Едуард в моята, но също се почувствах сякаш бях тук сама. Късайки страницата и връщайки я обратно при

Джаспър беше доста необичайно нещо за Алис. Изглеждаше сякаш имаше съобщение в действията ѝ — такова, което изобщо не разбирах. Но беше моята книга, затова съобщението трябваше да бъде за мен. Ако беше нещо, което тя искаше Едуард да знае, нямаше ли да откъсне страница от някоя от неговите книги...?

— Дай ми само минутка — казах аз, освобождавайки ръката си, когато стигнахме до вратата. Челото му се намръщи.

— Бела?

— Моля? Тридесет секунди.

Не го изчаках да отговори. Втурнах се към вратата, затваряйки я след себе си. Отидох право до лавицата за книги. Миризмата на Алис беше прясна — по-малко и от ден. Огънят не бе угаснал, а продължаваше да гори слабо и горещо в камината. Издърпах „Търговецът от Венис“ от полицата и я оставих отворена на страницата със заглавието. Там, до пернатото острие оставено до скъсаната страничка, под думите „Търговецът от Венис“ от Уилям Шекспир имаше бележка.

Унищожи това.

След това имаше име и адрес в Сиагъл. Когато Едуард дойде през вратата след само тринадесет секунди по-малко от тридесет, аз гледах как книгата изгаряше.

— Какво става, Бела?

— Тя е била тук. Откъснала е страница от книгата ми, за да напише бележката си.

— Защо?

— Не знам защо.

— Защо я изгаряш?

— Аз... Аз... — намръщих се, оставяйки безпокойството и болката да се изпишат на лицето ми. Не знаех какво се опитваше да ми каже Алис, само това, че тя е отишла надалеч, за да го запази от всички, освен от мен. Единственият човек, чийто ум Едуард не можеше да прочете. Затова тя трябва да е искала да го задържи в тъмнината, и вероятно е поради добра причина. — Изглеждаше ми уместно.

— Не знаем какво прави тя — каза той тихо.

Загледах се в пламъците. Бях единственият човек в света, който можеше да излъже Едуард. Това ли искаше Алис? Нейната последна молба?

— Когато бяхме на самолета си към Италия — прошепнах аз — не бе лъжа, с изключение вероятно на контекста. — На път да те спасим... тя излъга Джаспър, за да не ни последва. Знаеше, че ако той предизвика Волтури, щеше да умре. Тя предпочиташе да умре, отколкото да го постави в опасност. Предпочиташе аз да умра, също. Предпочиташе ти да умреш.

Едуард не отговори.

— Тя си има своите приоритети — казах аз.

Това накара сърцето ми да почувства болка, когато осъзна че обяснението ми не се усещаше като лъжа по никакъв начин.

— Не вярвам в това — каза Едуард. Не го каза сякаш спореше с мен — каза го сякаш спореше със самия себе си. — Може би само Джаспър е в опасност. Нейният план може да проработи за останалите от нас, но той щеше да бъде загубен ако остане. Може би...

— Можеше да ни каже това. Да го изпрати надалеч.

— Но щеше ли Джаспър да си тръгне? Може би го лъже отново.

— Може би — аз се съгласих. — Трябва да вървим вкъщи. Няма време.

Едуард взе ръката ми и се затичахме.

Бележката на Алис не ми вдъхна надежди. Ако имаше някакъв начин да избегнем идващото клане, тя щеше да каже. Не можех да видя друга възможност. Следователно тя ми даваше нещо различно. Не път към бягство. Но какво друго си мислеше тя, че искам? Може би начин да спася нещо? Имаше ли нещо, което все още можех да спася?

Карлайл и останалите не стояха без работа в наше отсъствие. Бяхме далеч от тях за цели пет минути, а те вече бяха готови да напуснат. В ъгъла, Джейкъб отново бе човек, с Ренесме в скута му, и двамата гледащи ни с диви очи.

Розали бе заменила своята копринена увиваща се рокля за чифт здраво изглеждащи джинси, маратонки, и закопчаваща се надолу риза, направена от дебела тъкан, каквито туристите използват за дълги екскурзии. Есме бе облечена по същия начин. Имаше глобус на масичката за кафе, но те бяха приключили с гледането му, чакаха нас.

Атмосферата беше по-позитивна от преди; отрази им се добре да бъдат в действие. Техните надежди се основаваха на инструкциите на Алис.

Погледнах към глобуса и се замислих накъде щяхме да се отправим първо.

— Тук ли да стоим? — попита Едуард, гледайки към Карлайл. Не звучеше щастлив.

— Алис каза, че ще трябва да покажем Ренесме на хората и трябва да бъдем внимателни с това — каза Карлайл. — Ще изпратим когото намерим тук при вас — Едуард, ти ще бъдеш най-добър в индивидуалния подход към тях.

Едуард го удостои с едно кратко кимване, все още недоволен.

— Има много земя за покриване.

— Разделяме се — отговори Емет. — Роуз и аз ще ловуваме за номади.

— Ръцете ви няма да са никак празни тук — каза Карлайл. — Семейството на Таня ще бъде тук сутринта и си нямат и идея защо. Първо, трябва да ги накарате да не реагират по начина, по който Ирина реагира. Второ, трябва да разберете какво имаше предвид Алис за Елизар. И тогава, след всичко това, ще останат ли свидетели с нас? Това ще се повтори отново ако дойдат останалите... ако можем да накараме някой да дойде на първото място. — Карлайл въздъхна. — Твоята работа може да бъде най-трудната. Ще се върнем възможно най-скоро, за да помогнем.

Карлайл постави дланта си на рамото на Едуард за секунда и тогава целуна моето чело. Есме ни прегърна и Емет ни удари и двамата по ръцете. Розали се насили за трудна усмивка към мен и Едуард, изпрати въздушна целувка към Ренесме и направи гримаса на Джейкъб.

— Късмет — пожела им Едуард.

— И на вас — каза Карлайл. — Всички ще се нуждаем от него.

Гледах как си тръгват, желаейки да усетя каквато и надежда да ги обземаше и желаейки да остана насаме с компютъра за няколко секунди. Трябваше да обмисля кой беше Дж. Дженкс и защо Алис бе изменила това разстояние, за да даде името му само на мен.

Ренесме се обърна в ръцете на Джейкъб, за да докосне врата му.

— Не знам дали приятелите на Карлайл ще дойдат. Надявам се. Изглежда сякаш ни превъзхождат числено в момента — промърмори Джейкъб на Ренесме.

Значи тя знаеше. Ренесме вече разбираше прекалено добре какво ставаше. Всичкото това белязан-върколак-даваше-всичко-което-белязаната-пожелае-каквото-и-да-е, ми идваше в повече. Предпазването ѝ не беше ли по-добре от отговарянето на въпросите ѝ?

Погледнах внимателно към лицето ѝ. Не изглеждаше уплашена, само нетърпелива и много сериозна в разговора си с Джейкъб по нейния си тих начин.

— Не, ние не можем да помогнем; трябва да стоим тук — продължи той. — Хората идват, за да видят теб, не гледката.

Ренесме му се намръщи.

— Не, не трябва да ходя никъде — каза ѝ той. Тогава той погледна към Едуард, притесненото му лице с осъзнаването, че може би греша. — Трябва ли?

Едуард се колебаеше.

— Кажа го — каза Джейкъб, с висок и обтегнат глас. Той беше в пречупващата си фаза, точно като останалите от нас.

— Вампирите, които идват да ни помогнат, не са същите като нас — каза Едуард. — Семейството на Таня е единственото като нашето с почит към човешкият живот, и дори те не мислят толкова за върколаците. Мисля, че ще бъде по-безопасно...

— Мога да се грижа за себе си — прекъсна Джейкъб.

— По-безопасно за Ренесме — продължи Едуард — ако изборът дали да повярват на историята ни за нея не е свързана с асоциация за върколак.

— Някои приятели биха се отвърнали от теб само заради тези, с които си сега?

— Мисля, че те ще бъдат толерантни повече под нормални обстоятелства. Но ти трябва да разбереш — приемането на Неси няма да бъде лесно нещо за никой от тях. Защо да го правим още по-трудно?

Карлайл бе обяснил правилата относно безсмъртните деца на Джейкъб миналата нощ.

— Безсмъртните деца наистина ли са толкова лоши? — беше попитал той.

— Не можеш да си представиш дълбочината на белезите, които те оставят на колективната вампирска психика.

— Едуард... — беше все още странно да чувам как Джейкъб използва името му без горчивина.

— Знам, Джейк. Знам колко е трудно да стоиш далеч от нея. Ще действаме за момента — да видим как ще реагират към нея. За всеки случай, на Неси ще ѝ се наложи да бъде инкогнито и през следващите няколко седмици. Ще трябва да стои в къщурката до подходящия момент, за да я представим. Колкото повече пазиш безопасна дистанция от главната къща...

— Мога да го направя. Компания сутринта?

— Да. Най-близките ни приятели. За всеки случай, вероятно ще е по-добре ако изкараме нещата навън възможно най-скоро. Можеш да стоиш тук. Таня знае за теб. Тя дори е срещала Сет.

— Вярно.

— Препоръчително е да кажеш на Сам какво става. Може да има непознати в горите скоро.

— Добър съвет. При положение, че му дължа известна тишина след миналата нощ.

— Слушането на Алис обикновено е правилното нещо.

Зъбите на Джейкъб се стегнаха и можех да видя, че споделяше чувствата на Сам, относно каквото направиха Алис и Джаспър.

Докато те говорех, аз гледах към черния прозорец, опитвайки се да изглеждам обезумяла и загрижена. Не беше трудно. Облегнах главата си на стената, която беше до всекидневната срещу трапезарията, точно до едно от компютърните бюра. Пръстите ми пробягнаха през клавишите докато гледах в гората, опитвайки се да изглежда като небрежен жест. Вампирите винаги ли правеха нещата небрежно? Не мислех, че някой ми отделя специално внимание, но не се обърнах за да бъда сигурна. Монитора се върна към живот. Заудрях с пръсти по клавишите отново. Тогава забарабаних по дървения плот, само за да изглежда нормално. Още един удар на буквите. Погледнах екрана с периферното си зрение.

Нямаше Дж. Дженкс, но имаше Джейсън Дженкс. Адвокат. Изтърках клавиатурата, опитвайки се да запазя ритъм, като разсеяна разходка на котка, която имате, но забравена на скута ви. Джейсън Дженкс имаше уебсайт за фирмата си, но адреса на страницата бе

грешен. Сиятъл, но с различен ЗИП код. Записах телефонният номер и после пак зачатках по клавиатурата в ритъм. Този път потърсих адреса, но абсолютно нищо не се появи, сякаш адреса не съществуваше. Искаше ми се да погледна и в картата, но щях да насиля късмета си. Още едно движение, за да изтрия историята...

Продължих да гледам през прозореца и прегледах гората няколко пъти. Чух леки стъпки, прекосяващи пода до мен и се обърнах с надеждата изражението ми да е същото като преди.

Ренесме ме достигна и аз отворих ръцете си. Тя се намърда между, миришейки силно на върколак, и положи главата си на врата ми.

Не знаех дали мога да понасям това. Толкова много, колкото се страхувах за моя живот, за този на Едуард, за този на останалото семейство, не беше същото като основното опасение, което чувствах към дъщеря си. Трябваше да има начин да я спася, дори и да беше единственото нещо, което можех да направя.

Изведнъж знаех, че това беше всичко, което исках. Останалото можех и да издържа ако се налагаше, но не и нейният живот да бъде застрашен. Не и това.

Тя беше единственото нещо, което просто трябваше да спася.

Можеше ли Алис да знае как можех да се чувствам?

Ръката на Ренесме докосна леко врата ми.

Тя ми показва моето собствено лице, това на Едуард, на Джейкъб, на Розали, на Есме, на Карлайл, на Алис, на Джаспър, прехвърляйки лицата на цялото ни семейство по-бързо и по-бързо. Сет и Лия, Чарли, Сю и Били. Отново и отново. Тревожещи се, както и останалите от нас бяхме. Тя се тревожеше единствено за това, че Джейк бе запазил най-лошото за толкова далеч, колкото можех да кажа. Частта как всички нямахме надежда, как всички щяхме да умрем до месец.

С копнеж показва лицето на Алис, продължително и объркано. Къде беше Алис?

— Не знам — прошепнах. — Но тя е Алис. Прави правилното нещо, както винаги.

Правилното нещо за Алис, във всеки случай. Мразех да мисля за нея по този начин, но как иначе може да бъде разбрана ситуацията? Ренесме въздъхна с усиливащо се желание.

— И на мен ми липсва.

Усетих лицето си работещо, опитвайки се да намери изражението, което вървеше с вътрешната ми скръб. Чувствах очите си странно и сухо; те примигнаха срещу неудобното чувство. Прехапах устната си. Когато поех следващата глътка въздух, беше сякаш ме давеше.

Ренесме се отдръпна, за да ме погледне и видях лицето си отразено в мислите ѝ и очите ѝ. Изглеждах като Есме тази сутрин. Значи това е чувството сякаш плача.

Очите на Ренесме блещукаха мокри докато гледаха лицето ми. Тя докосна лицето ми, показвайки ми нищо, просто опитвайки се да ме утеши.

Никога не си бях мечтала да видя тази майка-дъщеря връзка между двете ни, по начина, по който винаги беше между Рене и мен. Но нямах ясна представа за бъдещето.

Сълза се спусна от върха на окото на Ренесме. Аз я поех с целувка. Тя докосна окото си със смайване и погледна към мокротата на пръстите си.

— Не плачи — казах ѝ аз. — Всичко ще бъде наред. Ти ще бъдеш добре. Ще намеря начин да те измъкна от това.

Ако нямаше друго, което можех да направя, все още можех да спася моята Ренесме. Бях по-позитивна от всякога и това беше каквото Алис можеше да ми даде. Тя щеше да знае. Тя щеше да ми остави път.

30. НЕУСТОИМА

Имаше толкова много за обмисляне. Как щях да откроя време да издира сама Дж. Дженкс и защо Алис искаше да знам за него? Ако следата на Алис нямаше нищо общо с Ренесме, какво щях да направя, за да спася дъщеря си? Как щяхме да обясним с Едуард историята на Таня и семейството ѝ тази сутрин? Ами ако реагираха като Ирина? Ами ако се превърнеше в битка? Не знаех как да се бия. Как щях да се науча само за месец? Имаше ли изобщо някаква възможност да бъда обучена достатъчно бързо, за да представлявам опасност за който и да е член от Волтури? Или бях обречена да бъда напълно безполезна? Просто още един лесен за елиминиране новороден вампир?

Нуждаех се от толкова много отговори, но няхах възможност да задам въпросите си.

Желаейки малко нормалност заради Ренесме, настоявах да я водя у дома в къщурката за лягане. На Джейкъб му бе по-комфортно във вълчата му форма в този момент — справяше се по-лесно със стреса, когато се чувстваше готов за бой. Искаше ми се да се чувствах по същия начин, да се чувствах готова. Той бягаше из гората, отново нащрек.

След като се бе унесла дълбоко, поставих Ренесме в леглото ѝ, след което отидох в предната стая, за да задам въпросите си на Едуард. Или поне тези, които можех да попитам — един от най-трудните проблеми бе идеята да се опитам да скрия каквото и да е било от него, дори при предимството от мълчаливите ми мисли.

Той бе застанал с гръб към мен, загледан в огъня.

— Едуард, аз...

Той се завъртя и прекоси стаята за отрицателно време, за по-малко от частица от секундата. Имах време само да регистрирам дивото изражение на лицето му преди устните му да се притиснат в моите и ръцете му да се заключат около мен като желязно менгеме.

Не се сетих за въпросите си през остатъка от нощта. Не ми отне много време, за да разбере причината за настроението му и дори още по-малко време, за да се почувствам по съвсем същият начин.

Бях запланивала години само за да организирам преобладаващата страст, която изпитвах към него физически. Както и векове след това, за да ѝ се насладя. Ако ни бе останал само месец да бъдем заедно... Ами, не виждах как бих понесла такъв край. За момента не можех да не бъда егоист. Просто исках да го обичам колкото се може повече в ограниченото време, което ми бе дадено.

Беше трудно да се откъсна от него, когато слънцето изгря, но имахме да вършим работа — работа, която може да е по-трудна отколкото издирванията на останалите семейства взети заедно. Веднага щом се оставих да си помисля за това, което предстои, цялата се напрегнах — имах чувството, че нервите ми са опънати като струни, все по-тънки и по-тънки.

— Иска ми се да имаше начин да получим нужната ни информация от Елизар преди да му кажем за Неси — промърмори Едуард, докато се преобличахме бързо в гигантския килер, който повече ми напомняше за Алис, отколкото имах нужда в този момент. — Просто за всеки случай.

— Но той не би разбрал въпроса, за да може да отговори — съгласих се аз. — Мислиш ли, че ще ни позволят да обясним?

— Не знам.

Взех Ренесме, все още заспала, от леглото ѝ и я задържах близо до себе си, така че къдриците ѝ бяха притиснати към лицето ми — сладкият ѝ мирис, толкова близо, надвиваше всяка друга миризма.

Не можех да губя и една секунда днес. Нуждаех се от отговори и не бях сигурна колко време ще бъдем сами с Едуард днес. Ако всичко минеше добре със семейството на Таня, да се надяваме, че щяхме да имаме компания за неопределен период от време.

— Едуард, ще ме научиш ли как да се бия? — попитах го аз, очаквайки напрегнато реакцията му, докато държеше вратата отворена за мен.

Бе точно както очаквах. Той замръзна и очите му ме огледаха дълбокомислено, сякаш ме гледаше за пръв или последен път. Очите му се застояха върху дъщеря ни, която спеше в ръцете ми.

— Ако се стигне до битка, няма да има време нито един от нас да направи по въпроса кой знае колко — каза уклончиво той.

Запазих гласът си равен.

— Ще ме оставиш без да мога да се защитавам?

Той преглътна конвулсивно, вратата потрепери и пантите запротестираха, когато хватката му стана по-силна. След което кимна.

— Щом го поставяш по този начин... Предполагам, че ще започнем с тренировките възможно най-скоро.

Аз също кимнах и тръгнахме към голямата къща. Не бързахме.

Зачудих се какво бих могла да направя, за да помогна с нещо. Бях съвсем малко специална, по мой собствен начин — ако това да имаш свръхестествено дебел череп можеше да бъде сметнато за дарба. Имаше ли някаква полза от това?

— Какво според теб е най-голямото им предимство? Имат ли изобщо някаква слабост?

На Едуард не му се наложи да попита, за да знае, че имах предвид Волтури.

— Алек и Джейн са най-голямото им предимство в нападателен план — каза той безизразно, сякаш обсъждахме баскетболен отбор. — Защитниците им рядко участват активно.

— Защото Джейн може да те изпържи на място — или поне умствено. Какво прави Алек? Не ми ли беше споменал веднъж, че е дори още по-опасен от Джейн?

— Да. Той е един вид антиподът на Джейн. Тя те кара да чувстваш най-невъобразимата болка. Алек, от друга страна, те кара да чувстваш нищо. Абсолютно нищо. Понякога, когато Волтури са в добро настроение, дават на Алек да упои някой преди да бъде екзекутиран. Ако се е предал или ги е зарадвал по някакъв друг начин.

— Упойка? Но как така това е по-опасно от Джейн?

— Защото той изключва едно по едно сетивата ти. Без болка, но също така и без зрение, или звук, или мирис. Абсолютно сетивно лишаване. Биваш съвършено самотен в нищото. Дори не усещаш, когато те изгарят.

Потреперах. Това ли бе най-доброто, на което можехме да се надяваме? Да не виждаме или усетим смъртта, когато пристигне?

— Това го прави само опасен колкото Джейн — продължи Едуард със същият далечен глас — че и двамата могат да те извадят от строя, да те направят безпомощна мишена. Разликата между тях е същата, като разликата между мен и Аро. Аро чува мислите само на един човек. Джейн може да нарани обекта, върху когото се е съсредоточила. Аз мога да чувам всички едновременно.

Усетих студ, когато видях накъде бие.

— А Алек може да ни възпрепятства всичките едновременно? — прошепнах аз.

— Да — каза той. — Ако използва дарбата си срещу нас, всички ще стоим слепи и глухи, докато не ни убият — вероятно само ще ни изгорят без да се постараят да ни разкъсат на части първо. О, може да се опитаме да се бием, но е по-вероятно да се нараним един друг, отколкото да нараним някого от тях.

Вървахме в мълчание няколко секунди.

Една идея се оформяше в съзнанието ми. Не много обещаваща, но по-добра от нищо.

— Мислиш ли, че Алек е добър боец? — попитах аз. — Като оставим на страна способностите му, де. Ако трябваше да се бие без дарбата си. Чудя се дали изобщо някога е опитвал...

Едуард ме погледна остро.

— За какво си мислиш?

Гледах право напред.

— Е, вероятно не може да ми стори нищо, нали? Ако това, което прави е същото като Аро, и Джейн, и теб. Вероятно... ако никога не му се е налагало да се защитава... а аз науча някои номера...

— Той е бил с Волтури от векове — прекъсна ме Едуард с внезапно паникьосан глас. Вероятно виждаше същият образ в главата си като мен — Кълънови стоят безпомощно, безчувствени колони на бойното поле — освен мен. Аз щях да бъда единствената, която щеше да може да се бие. — Да, ти си определено имунизирана срещу силата му, но ти си все още новородена, Бела. Не мога да те направя толкова силен боец само за няколко седмици. Сигурен съм, че той е тренирал.

— Може би, може би не. Това е единственото нещо, което умея, а другите не могат. Дори и да успея да го разсея за известно време... — Дали щях да издържа достатъчно, за да дам шанс на другите?

— Моля те, Бела — каза Едуард през стиснати зъби. — Нека не говорим за това.

— Бъди разумен.

— Ще се опитам да те науча на каквото мога, но моля те, не ме карай да си мисля как се жертваш като отвличане на вниманието... — Той се задави и не завърши думите си.

Кимнах. Тогава щях да запазя плановете си за себе си. Първо Алек и след това, ако имах чудотворният късмет, за да спечеля — Джейн. Ако можех поне да изравня нещата — да премахна преобладаващото нападателно предимство на Волтури. Може би тогава имаше шанс... Мислите ми препускаха напред. Ами ако успеех да им отвлека вниманието или дори да ги елиминирам? Сериозно, защо някой като Джейн или Алек би се нуждаел от бойни способности? Не можех да си представя сприхавата малка Джейн да се откаже от предимството си, дори и за да се обучи. Ако бях способна да ги убия, каква разлика само щеше да има.

— Трябва да науча всичко. Колкото е възможно да натикаш в главата ми пред следващият месец — промърморих аз.

Той се държеше, сякаш не бях казала нищо.

Кой следва след това? Щеше да е най-добре да организирам плановете си, ако оцелеех след атакуването на Алек, за да няма колебание в нападението ми. Опитах се да измисля друга ситуация, където дебелият ми череп ще ми даде преднина. Не знаех достатъчно какво умееха другите. Очевидно бойците като гигантският Феликс бяха отвъд възможностите ми. Можех само да отстъпя честния бой на Емет тук. Не познавах и останалите пазители на Волтури, освен Деметри...

Лицето ми бе напълно безизразно, докато обмислях Деметри. Без съмнение щеше да е боец. Нямах друг начин да бе оцелял толкова дълго време, винаги на преден план във всяка битка. И вероятно винаги предвождаше, защото бе техният търсач — най-добрият търсач в света, без съмнение. Ако имаше по-добър, Волтури щяха да направят размяната. Аро не търпеше компанията на вторите най-добри. Ако Деметри не съществуваше, тогава можехме да избягаме. Поне тези, които останат от нас. Дъщеря ми, топла в ръцете ми... Някой, който да избяга с нея. Джейкъб или Розали, който останеше.

И... ако Деметри не съществуваше, тогава Алис и Джаспър щяха да са в безопасност завинаги. Това ли бе видяла Алис? Че тази част от семейството ни можеше да продължи? Поне те двамата.

Можех ли да й се сърдя за това?

— Деметри... — казах аз.

— Деметри е мой — каза Едуард с твърд и скован глас. Погледнах го бързо и видях, че изражението му бе станало свирепо.

— Защо? — прошепнах аз.

Отначало той не отвърна. Бяхме стигнали реката, когато най-накрая прошепна:

— Заради Алис. Това е единственото благодаря, което мога да й дам сега за последните петдесет години.

Значи мислите му бяха на една вълна с моите.

Чух тежките лапи на Джейкъб да приближават по замръзналата земя. След секунди той крачеше до мен, като тъмните му очи бяха фокусирани върху Ренесме.

Кимнах му веднъж, след което се върнах към въпросите си. Имахме толкова малко време.

— Едуард, защо мислиш, че Алис ни каза да попитаме Елизар за Волтури? Да не е бил в Италия наскоро или нещо подобно? Какво би могъл да знае?

— Елизар знае всичко, което се отнася за Волтури. Забравих, че ти не знаеш. Преди той беше един от тях.

Изсъсках неволно. Джейкъб изръмжа до мен.

— Какво? — настоях аз, като си представих красивият тъмнокос мъж от сватбата ни, обвит в дълга, тъмна роба.

Лицето на Едуард бе по-нежно сега — той се усмихна леко.

— Елизар е много благороден човек. Той не беше напълно щастлив с Волтури, но уважаваше законите и нуждата да бъдат насърчавани. Той чувстваше, че работи в ползата на по-голямото добро. Не съжалява за времето си, прекарано с тях. Но когато открил Кармен, открил и мястото си в света. Те са много сходни характери, и двамата са много състрадателни към вампирите. — Той се усмихна отново. — Срецнали Таня и сестрите ѝ и никога не се обърнаха назад. Подхожда им този начин на живот. Ако не бяха открили Таня, предполагам че накрая сами щяха да открият начин да живеят без човешка кръв.

Картините в главата ми се въртяха. Не можех да ги подреда. Състрадателен войник на Волтури? Едуард погледна към Джейкъб и отговори на един мълчалив въпрос.

— Не, не е бил един от техните войници, така да се каже. Дарбата му им е била доста полезна.

Джейкъб навярно е попитал очевидният въпрос.

— Той има инстинктивно чувство за дарбите на другите — допълнителната способност, която някои вампири имат — каза му Едуард. — Можел е да даде общата представа на Аро на какво е способен даден вампир, само бивайки близо до него или нея. Това било доста полезно на Волтури, когато са се биели. Можел е да ги предупреди, когато някой от вражеският клан е имал способност, която е може да им причини неприятности. Това било рядкост — изискват се големи умения, за да поставиш Волтури в неизгодно положение дори за момент. Най-вече, предупреждението давало на Аро възможността да спаси някого, който би могъл да му е полезен. Дарбата на Елизар работи дори до известна степен и при хора. Обаче наистина трябва да се концентрира при тях, защото скритата им способност е доста мъглява. Аро го е карал да тества хората, които са искали да се присъединят, за да види дали имат някакъв потенциал. Аро съжалявал, когато Елизар си тръгна.

— Пуснали са го? — попитах аз. — Просто така?

Усмивката му бе по-мрачна сега, малко крива.

— Волтури не са предполагаемите злодеи, както на теб ти се струват. Те са основите на нашият мир и цивилизация. Всеки член от охраната е избрал да им служи. Доста е престижно — всички се гордеят, че са част от тях, никой не е бил насилен да остане.

Намръщих се на земята.

— Предполага се, че са ужасни и зли само с престъпниците, Бела.

— Ние не сме престъпници.

Джейкъб изпръхтя в съгласие.

— Те не знаят това.

— Наистина ли мислиш, че можем да ги накараме да спрат и да ни изслушат?

Едуард се поколеба за съвсем кратък момент, след което сви рамене.

— Ако открием достатъчно приятели, които да застанат на наша страна. Може би.

Ако.

Внезапно усетих натиска от това, което ни предстоеше днес. Едуард и аз започнахме да се движим по-бързо, преминавайки в бяг. Джейкъб ни настигна бързо.

— Таня не би трябвало да закъснее — каза Едуард. — Трябва да сме подготвени.

Как да се подготвим обаче? Нарездахме и пренарездахме, обмисляхме и премисляхме. Ренесме да се вижда? Или отначало да е скрита? Джейкъб да е в стаята? Или отвън? Беше казал на глутницата да стоят наблизко, но да бъдат невидими. Дали да не направеше и той същото?

Накрая, Ренесме, Джейкъб — обратно в човешката му форма — и аз чакахме зад ъгъла на предната врата на трапезарията, седнали зад голямата полирана маса. Джейкъб ми позволи да държа Ренесме — искаше пространство, в случай, че му се наложи да се преобрази бързо.

Въпреки че бях доволна да я държа в ръцете си, така се чувствах безполезна. Напомни ми, че в битка със зрели вампири, аз не бях нищо повече от една лесна мишена — не се нуждаех от свободни ръце.

Опитах се да си припомня Таня, Кейт, Кармен и Елизар от сватбата. Лицата им бяха смътни в слабо осветените ми спомени. Само знаех, че са красиви, две със светли коси и двама с тъмни коси. Не можех да си спомня дали имаше някаква доброта в очите им.

Едуард се облегна неподвижно срещу задната стъклена стена, загледан към входната врата. Изглеждаше, сякаш изобщо не виждаше стаята пред себе си.

Заслушахме се в колите преминаващи през магистралата, без някоя от тях да намалява скоростта си.

Ренесме се сгуши в шията ми, ръката ѝ бе срещу бузата ми, но без да се появяват образи в главата ми. Нямахте картини, описващи чувствата ѝ сега.

— Ами ако не ме харесат? — прошепна тя и всички погледи се стрелнаха към нейното лице.

— Разбира се, че ще... — започна да казва Джейкъб, но го накарах да млъкне с един поглед.

— Те не те разбират, Ренесме, защото никога не са срещали някого като теб — казах ѝ аз, без да искам да я залъгам с обещания, които може да не се сбъднат. — Проблемът е да ги накараме да разберат.

Тя въздъхна и в главата ми проблеснаха образите на всички ни за един кратък миг. Вампир, човек, върколак. Тя не се вписваше никъде.

— Ти си специална, това не е нещо лошо.

Тя поклати глава в несъгласие. Тя се замисли за опънатите ни лица и каза:

— Вината е моя.

— Не — казахме аз, Джейкъб и Едуард едновременно, но преди да можем да спорим повече с нея, чухме звукът, който очаквахме — забавянето на двигател по магистралата, гумите, които се придвижваха от асфалта към меката почва.

Едуард се изстреля от ъгъла, за да застане пред входната врата. Ренесме се скри в косата ми. Джейкъб и аз се загледахме един друг през масата, с отчаяние изписано върху лицата ни.

Колата се движеше бързо през гората, по-бързо отколкото Чарли или Сю караха. Чухме я да паркира в полянката и да спира пред верандата. Четири врати се отвориха и затвориха. Те не казаха нищо, докато се приближаваха към вратата. Едуард я отвори преди да успее да почукат.

— Едуард! — зарадва се женски глас.

— Здравей, Таня. Кейт, Елизар, Кармен.

Три промърморени поздрава.

— Карлайл каза, че трябва непременно да говори с нас — каза първият глас, Таня. Можех да чуя, че всичките са все още отвън. Представих си Едуард застанал на прага, блокирал пътя им. — Какъв е проблемът? Проблеми с върколаците?

Джейкъб извъртя очи.

— Не — каза Едуард. — Нашият съюз с върколаците е по-силен от всякога.

Една жена се изкиска.

— Няма ли да ни поканиш вътре? — попита Таня. След което продължи без да дочака отговор. — Къде е Карлайл?

— Карлайл трябваше да замине.

Имаше кратко мълчание.

— Какво става, Едуард? — настоя да узнае Таня.

— Ако можете, дайте ми няколко минути — отговори той. — Имам нещо трудно за обясняване и ще имам нужда да бъдете либерални, докато разберете.

— Карлайл добре ли е? — попита разтревожено мъжки глас. Елизар.

— Никой от нас не е добре, Елизар — каза Едуард, след което потупа нещо, вероятно рамото му. — Но физически, Карлайл е добре.

— Физически? — попита остро Таня. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че цялото ми семейство е в много сериозна опасност. Но преди да обясня, искам да ми обещаете. Изслушайте всичко, което ви кажа, преди да реагирате. Умолявам ви да ме изслушате.

Още по-дълго мълчание посрещна молбата му. През опънатото затишие, Джейкъб и аз се гледахме безмълвно. Кафявите му устни пребледняха.

— Слушаме те — накрая каза Таня. — Ще чуем всичко, преди да отсъдим.

— Благодаря ти, Таня — каза Едуард пламенно. — Нямахте да ви въвлечем в това, ако нямахме друг избор.

Едуард мръдна. Чухме четири чифта крачки да минават през прага. Някой започна да души.

— Знаех си, че онези върколаци са намесени — промърмори Таня.

— Да, те са на наша страна. Отново.

Напомнянето накара Таня да млъкне.

— Къде е твоята Бела? — попита друг женски глас. — Как е тя?

— След малко ще се присъедини към нас. Тя е добре, благодаря ти. Навлезе в безсмъртието с изключителен финес.

— Разкажи ни за опасността, Едуард — каза тихо Таня. — Ще те изслушаме и ще застанем на твоята страна, където принадлежим.

Едуард си пое дълбоко дъх.

— Първо, искам да станете свидетели на това. Заслушайте се — в другата стая. Какво чувате?

Беше тихо, след което някой помръдна.

— Само слушайте отначало, моля ви — каза Едуард.

— Върколак, предполагам. Мога да чуя сърцето му — каза Таня.

— Какво друго? — попита Едуард.

Имаше пауза.

— Какво е това туптене? — Кейт или Кармен попита. — Това да не е... някаква птица?

— Не, но помнете какво чувате. Сега, какво намирисвате? Освен върколака.

— Да не би да има човек там? — прошепна Елизар.

— Не — възрази Таня. — Не е човек, но... по-близо до човек от останалите миризми тук. Какво е това, Едуард? Не мисля, че някога съм помирисвала този аромат преди.

— Определено не си, Таня. Моля те, моля те, запомни, че това е нещо напълно ново за теб. Захвърли настрана предубежденията си.

— Обещах ти, че ще те изслушам, Едуард.

— Добре тогава. Бела? Доведи Ренесме, моля те.

Краката ми бяха странно вкочанени, но знаех, че това чувство е изцяло в главата ми. Накарах се да стана и да не се движа бавно, като станах на крака и извървах няколко кратки крачки до ъгъла. Горещината от тялото на Джейкб пламтеше близо зад мен, докато ме следваше.

Направих една крачка към голямата стая и замръзнах, без да успея да се насиля да вървя по-напред. Ренесме си пое дълбоко дъх, след което надникна изпод косата ми със свити рамене, очаквайки отказ.

Мислех си, че съм се подготвила за реакцията им. За обвинения, за викове, за неподвижност, причинена от дълбок стрес.

Таня се препъна четири крачки назад, с тръпнещи ягодово руси къдрици, като човек пред когото се е изправила отровна змия. Кейт отскочи назад чак към входната врата и се хвана за стената там. Шокирано съскане излезе изпод стиснатите ѝ зъби. Елизар се хвърли пред Кармен в защитническа поза.

— О, моля ви се! — чух Джейкб да се оплаква изпод дъха си.

Едуард сложи ръката си около мен и Ренесме.

— Обещахте да ни изслушате — напомни им той.

— Някои неща не могат да бъдат чути! — възкликна Таня. — Как можа, Едуард? Не знаеш ли какво значи това?

— Трябва да се махнем оттук — каза Кейт разтревожено, ръката ѝ върху дръжката на вратата.

— Едуард... — На Елизар не му достигаха думи.

— Чакайте — каза Едуард със суров глас сега. — Спомнете си какво чухте, какво помирисахте. Ренесме не е това, което си мислите, че е.

— Няма изключение на това правило, Едуард — сръза го Таня.

— Таня — каза Едуард остро — ти можеш да чуеш сърцебиенето й! Спри и се замисли какво означава това.

— Сърцебиенето й? — прошепна Кармен, надничайки над рамото на Елизар.

— Тя не е истинско дете-вампир — отговори Едуард, насочвайки вниманието си към по-малко враждебното изражение на Кармен. — Тя е наполовина човек.

Четиримата вампири го изгледаха така, сякаш говореше на език, който никой от тях не разбираше.

— Чуйте ме — гласът на Едуард премина в гладък, кадифен, убедителен тон. — Ренесме е единствена по рода си. Аз съм нейният баща. Не нейният създател — нейният биологичен баща.

Таня клатеше глава със съвсем малки движения. Изглежда не осъзнаваше, че го прави.

— Едуард, нали не очакваш да... — започна да казва Елизар.

— Каж ми друго обяснение, което се вписва, Елизар. Можеш да усетиш топлината на тялото й във въздуха. Кръв тече във вените й, Елизар. Можеш да я помиришеш.

— Как? — прошепна Кейт.

— Бела е нейната биологична майка — каза й Едуард. — Тя зачена, износи и роди Ренесме, докато бе все още човек. Това почти я уби. Бях принуден да вкарам достатъчно отрова в сърцето й, за да я спася.

— Никога не съм чувал подобно нещо — каза Елизар. Раменете му все още бяха сковани, изражението му бе студено.

— Физическите отношения между вампири и хора не са често срещани — отговори Едуард с малко черен хумор в тонът си. — Хората, оцелели след такова преживяване са още по-малко. Не сте ли съгласни, братовчедки?

Кейт и Таня едновременно му се намръщиха.

— Хайде де, Елизар. Със сигурност можеш да видиш приликата.

Кармен бе тази, която отвърна на думите на Едуард. Тя заобиколи Елизар, игнорирайки половинчатото му махване, за да я предупреди, и се приближи внимателно, заставайки пред мен. Тя се наведе леко напред, оглеждайки предпазливо лицето на Ренесме.

— Изглежда имаш очите на майка си — каза тя с нисък и спокоен глас — но лицето на баща си. — След което, сякаш сама не

можеше да се спре, тя се усмихна на Ренесме.

Усмивката на дъщеря ми в отговор бе ослепителна. Тя докосна лицето ми без да откъсва поглед от Кармен. Тя си представи как докосва лицето на Кармен и попита дали ще е добре.

— Имаш ли нещо против Ренесме сама да ти разкаже за себе си? — попитах аз Кармен. Бях прекалено стресирана, за да говоря по-високо от шепот. — Тя има дарбата да обяснява нещата.

Кармен все още се усмихваше на Ренесме.

— Можеш ли да говориш, мъниче?

— Да — отговори Ренесме с развълнувано високо сопрано. Семейството на Таня трепна при звука на гласът ѝ, освен Кармен. — Но мога да ти покажа повече, отколкото мога да ти разкажа.

Тя постави малката си, обсипана с трапчинки ръка върху бузата на Кармен.

Кармен замръзна на място, сякаш електрически шок бе преминал през нея. Елизар веднага застана до нея, с ръка на рамото ѝ, сякаш за да я дръпне назад.

— Чакай — каза Кармен задъхано, като немигащите ѝ очи се задържаха върху тези на Ренесме.

Ренесме „показва“ на Кармен обяснението си дълго време. Лицето на Едуард бе напрегнато, докато гледаше заедно с Кармен, и ми се искаше толкова много да мога и аз да чувам това, което той чуваше. Джейкъб се помръдна нетърпеливо зад мен и знаех, че и на него му се иска същото.

— Какво ѝ показва Неси? — измърмори той изпод дъха си.

— Всичко — прошепна Едуард.

Мина още една минута и Ренесме пусна ръката си от лицето на Кармен. Тя се усмихна победоносно на зашеметената вампирка.

— Тя наистина е ваша дъщеря, нали? — прошепна Кармен, отправяйки разширените си топазени очи към лицето на Едуард. — Такава ярка дарба! Би могла да дойде единствено от много талантлив баща.

— Вярваш ли на това, което тя ти показва? — попита Едуард с напрегнато изражение.

— Без съмнение — каза простичко Кармен.

Лицето на Елизар бе освирепяло от страдание.

— Кармен!

Кармен взе ръцете му в своите и ги стисна.

— Колкото и невъзможно да изглежда, Едуард ти казва самата истина. Нека детето само ти покаже.

Кармен побутна Елизар по-близо до мен и кимна към Ренесме.

— Покажи му, *mi querida*.

Ренесме се ухили, очевидно доволна от благосклонността на Кармен, и докосна леко челото на Елизар.

— *Au saau!* — промълви той и се дръпна от нея.

— Какво ти направи? — настоя да узнае Таня, приближавайки се предпазливо. Кейт също се приближи.

— Тя просто се опитва да ти покаже своята гледна точка от историята — каза му Кармен с успокоителен глас.

Ренесме се намръщи нетърпеливо.

— Гледай, моля — заповяда тя на Елизар. Тя протегна ръката си към него и остави няколко сантиметра между пръстите си и лицето му в очакване.

Елизар я изгледа съмнително, след което погледна към Кармен за помощ. Тя кимна окуражително. Елизар си пое дълбоко дъх и се наведе по-близо, докато челото му не докосна отново ръката ѝ.

Той потрепера, когато започна, но остана на място този път, като бе затворил очи в концентрацията си.

— Ах — въздъхна той, когато очите му се отвориха минути по-късно. — Разбирам.

Ренесме му се усмихна. Той се поколеба, след което се усмихна неохотно в отговор.

— Елизар? — обади се Таня.

— Истина е, Таня. Това не е безсмъртно дете. Тя е наполовина човек. Ела. Виж сама.

Мълчаливо, дойде редът на Таня да застане предпазливо пред мен, след това и Кейт, и двете показвайки шок първият път, когато образа ги удари при допирът на Ренесме. Но тогава, точно като Кармен и Елизар, те изглеждаха напълно спечелени, веднага щом свършеше.

Хвърлих поглед към гладкото лице на Едуард, чудейки се дали би могло да е толкова лесно. Златните му очи бяха ясни и непомрачени. Тогава нямаше заблуда в това.

— Благодаря ви, че ни изслушахте — каза той тихо.

— Но каква е тази сериозна опасност, за която ни предупредихте — каза Таня. — Не директно от това дете, както виждам, но определено от Волтури тогава. Как разбраха за нея? Кога ще пристигнат?

Не бях изненадана от бързото ѝ разбиране на ситуацията. Все пак, какво друго би застрашавало едно силно семейство като моето? Само Волтури.

— Когато Бела видя Ирина онзи ден в планините — обясни Едуард — тя бе с Ренесме.

Кейт изсъска, присвивайки очи.

— Ирина е сторила това? На вас? На Карлайл? Ирина?

— Не — прошепна Таня. — Някой друг...

— Алис я видя да отива при тях — каза Едуард. Чудех се дали другите забелязаха, когато той трепна леко при споменаването на името на Алис.

— Как е могла да го стори? — Елизар не питаше никой конкретно.

— Представете си, че бяхте видели Ренесме отдалеч. Ако не бяхте дочакали нашето обяснение.

Очите на Таня се присвиха.

— Без значение какво си е помислила... Вие сте нашето семейство.

— Няма какво да направим относно избора на Ирина сега. Прекалено е късно. Алис ни даде месец.

Главите на Таня и Елизар едновременно се наклониха на една страна. Веждите на Кейт се намръщиха.

— Толкова много? — попита Елизар.

— Всички ще идват. Сигурно това отнема известна подготовка.

Елизар ахна.

— Цялата охрана?

— Не само охраната — каза Едуард със скована челюст. — Аро, Кай, Маркус. Дори съпругите им.

Шок се изписа по очите им.

— Невъзможно — каза безизразно Елизар.

— Бих казал същото преди няколко дни — отвърна Едуард.

Елизар се намръщи и когато заговори бе почти като ръмжене.

— Но това няма никакъв смисъл. Защо биха поставили себе си и съпругите в опасност?

— Няма смисъл като го погледнеш по този начин. Алис каза, че има нещо повече от просто едно наказание за това, което те си мислят, че сме сторили. Тя мислеше, че вие можете да ни помогнете.

— Повече от наказание? Но какво друго може да е? — Елизар започна да крачи, отправяйки се към вратата и обратно, сякаш бе сам в стаята, със смръщени вежди, докато гледаше към пода.

— Къде са другите, Едуард? Карлайл и Алис, и останалите? — попита Таня.

Колебанието на Едуард бе почти незабележимо. Той отговори само на една част от въпросът ѝ.

— Търсят приятели, които могат да ни помогнат.

Таня се наведе към него, протягайки ръцете си пред себе си.

— Едуард, без значение колко приятели съберете, не можем да ви помогнем да спечелите. Можем само да умрем заедно с вас. Сигурно знаеш това. Разбира се, вероятно четиримата заслужаваме това, след това което Ирина е сторила, след като ви предадохме в миналото — пак заради нея.

Едуард поклати бързо глава.

— Не ви молим да се биете или да умрете заедно с нас, Таня. Знаеш че Карлайл никога не би поискал това.

— Тогава какво Едуард?

— Просто търсим свидетели. Ако можем да ги накараме да спрат, поне за момент. Ако ни позволят да обясним... — Той докосна бузата на Ренесме — тя улови ръката му и я притисна срещу кожата си. — Трудно е да се съмняваш в историята ни, когато го видиш със собствените си очи.

Таня кимна бавно.

— Мислиш ли, че миналото ѝ ще е от такова значение за тях?

— Само защото засяга бъдещето ѝ. Смисълът на забраната бе с цел да ни защити от разкриване, от създаването на деца, които не могат да бъдат усмирени.

— Аз изобщо не съм опасна — включи се и Ренесме. Заслушах се във високият ѝ, ясен глас с нови уши, представяйки си как би звучала за другите. — Никога не съм наранявала дядо, или Сю, или Били. Обичам хора. И хора-вълци като моят Джейкъб. — Тя пусна

дланта на Едуард, за да се пресегне назад и да потупа ръката на Джейкъб.

Таня и Кейт си размениха бързи погледи.

— Ако Ирина не бе пристигнала толкова скоро — замисли се Едуард — можехме да избегнем всичко това. Ренесме расте с невероятна скорост. Докато мине един месец, ще достигне още половин година развитие.

— Е, това е нещо, на което определено можем да бъдем свидетели — каза Кармен с решителен тон. — Ще можем да се закълнем, че сами сме я видели да расте. Как биха могли Волтури да игнорират подобно доказателство?

Елизар промърмори „Как, наистина?“, но не вдигна поглед, докато продължаваше да крачи наоколо, сякаш изобщо не ни обръщаше внимание.

— Да, можем да бъдем ваши свидетели — каза Таня. — Определено толкова можем да сторим. Ще видим докъде още ще можем да стигнем.

— Таня — запротестира Едуард, чувайки повече в мислите ѝ, отколкото в думите ѝ — не очакваме от вас да се биете с нас.

— Ако Волтури не спрат, за да изслушат свидетелите, не можем просто да стоим на едно място — настоя Таня. — Разбира се, говоря за себе си като казвам това.

Кейт изсумтя.

— Толкова ли се съмняваш в мен, сестро?

Таня ѝ се усмихна широко.

— Все пак е самоубийствена мисия.

Кейт ѝ се ухили, след което сви небрежно рамене.

— Навита съм.

— Аз също ще направя каквото мога, за да защита детето — съгласи се Кармен. След което, сякаш не можеше да устои, тя протегна ръце към Ренесме. — Може ли да те подържа, *bebe linda*?

Ренесме се пресегна нетърпеливо към Кармен, доволна от новата си приятелка. Кармен я прегърна близо, говорейки ѝ тихо на испански.

Беше същото като с Чарли, както и преди това с Кълънови. Ренесме бе неустойима. Какво бе това, което привличаше всички към нея, което ги караше дори да застрашават живота си, само за да я защитят? За един момент си помислих, че това, което се готвим да

направим, е възможно. Може би Ренесме ще стори невъзможното и ще спечели враговете ни, както бе направила с приятелите ни.

След което си спомних, че Алис ни бе напуснала, и надеждите ми изчезнаха така бързо, както се бяха появили.

31. ДАРБА

— Какво общо имат върколаците със всичко това? — запита Таня, хвърляйки поглед към Джейкъб.

Той ѝ отговори преди Едуард да успее да го направи.

— Ако Волтури не спрат и не изслушат каквото трябва да им кажем за Неси, тоест за Ренесме — поправи се той, припомняйки си, че Таня може и да не разбере глупавия прякор. — Ние ще ги спрем.

— Много смело, момче, но такова нещо ще е невъзможно дори и за по-опитни бойци от теб.

— Не знаеш на какво сме способни.

Таня сви рамене:

— Животът определено си е твой и можеш да правиш с него каквото поискаш.

Очите на Джейкъб се приковаха върху Ренесме — все още в ръцете на Кармен, а Кейт бе надвиснала отгоре им — и не беше трудно да се види копнежа в тях.

— Тя е специална, това мъниче — рече Таня замислено. — Трудно е да ѝ устоиш.

— Много даровито семейство — промърмори Елизар, докато крачеше. Темпото му се увеличаваше; изстрелваше се до вратата, където стоеше Кармен и обратно на всеки няколко секунди. — Баща, който чете мисли и майка със силата на щит, а сега и тази магия, с която ни е омагьосало това изключително дете. Чудя се дали има дума, за това, което прави тя или е нещо стандартно за хибрид. Ако такова нещо въобще може да бъде наречено стандартно! Действително хибрид!

— Извинявай — каза Едуард зашеметено. Той се протегна и хвана Елизар за рамото тъкмо в момента, когато щеше пак да обръща към вратата. — Как точно нарече жена ми?

Елизар изгледа Едуард с любопитство, забравяйки маниакалното си крачене за момент:

— Щит, доколкото ми е известно. Дори в момента ме блокира, затова не мога да съм сигурен.

Втрених се в Елизар, свивайки вежди объркано. Щит? Какво искаше да каже с това, че го блокирам? Стоях точно тук, до него без да се защитавам по никакъв начин.

— Щит? — повтори Едуард озадачен.

— Я стига, Едуард. Ако аз не мога да разчета мислите й, съмнявам се ти да можеш. Можеш ли да чуеш какво си мисли в момента? — запита Елизар.

— Не — промърмори Едуард. — Но и никога не съм успявал. Дори когато беше човек.

— Никога? — примигна Елизар. — Интересно. Това говори за един много мощен скрит талант, след като е бил толкова ясно изразен дори и преди трансформацията. Не мога да намеря пролука в щита й, за да го разгадая. Въпреки че все още е толкова млада — само на няколко месеца — погледът, който хвърли на Едуард бе почти гневен. — И очевидно въобще не е наясно с това, което прави. Напълно несъзнателно. Каква ирония. Аро ме прати по целия свят да търся такива аномалии, ти просто си го намерил на пътя и дори не съзнаваш какво имаш. — Елизар недоверчиво поклати глава.

Замръзнах на място:

— За какво говориш? Как може да съм щит? Та какво въобще означава това? — всичко, което си представях бяха средновековни рицарски доспехи.

Елизар наклони глава на една страна, докато ме изучаваше.

— Предполагам, че такива бяхме само формалност в защитата. В интерес на истината, категоризирането на тези таланти е доста субективно, на случаен принцип. Всеки талант е уникален сам по себе си. Някога изпробвала ли си способностите си? Блокирала ли си друг, освен мен и съпруга си?

Отне ми няколко секунди, въпреки бързината на новия ми мозък, да приготвя отговора си.

— Това нещо действа само на определени дарби — казах му аз. — Мислите ми са някак... лични. Но това не пречи на Джаспър да си играе с настроенията ми, както не пречи и на Алис да вижда бъдещето ми.

— Напълно мисловна защита. — Елизар кимна на себе си. — Ограничена, но силна.

— Аро не успя да чуе мислите ѝ — възкликна Едуард. — Въпреки че тя беше още човек, когато се срещнаха.

Очите на Елизар се разшириха.

— Джейн се опита да ме нарани, но не успя — казах аз. — Едуард мисли, че Дементри не може да ме открие и че Алек също не е проблем. Това добре ли е?

Елизар кимна, с все още широко отворена уста:

— Доста.

— Щит! — каза Едуард, а от тонът му бликаше задоволство. — Никога не съм поглеждал нещата така! Единственият, който познавах бе Рената, но нещата, които вършеше тя бяха толкова различни.

Елизар се съвзе леко.

— Някоя дарба не действаше по същия начин като друг, защото никой не мисли по същия начин.

— Коя е Рената? Какво прави тя? — запитах аз. Ренесме също бе заинтригувана и отдръпна от Кармен, за да надзърне иззад Кейт.

— Рената е личният защитник на Аро — отвърна ми Елизар. — Тя е много практичен и изключително силен щит.

Смътно си спомних малка група от вампири скупчена близо до Аро в страховитата му кула, някои мъже, други жени. Не можех да видя лицата на жените в неприятния, плашещ спомен. Една от тях би трябвало да е била Рената.

— Чудя се... — рече замислено Елизар. — Разбираш ли, Рената е силен щит срещу физическа атака. Ако някой доближи нея — или Аро, тъй като тя винаги е близо до него в опасна ситуация — този някой бива... отклонен. Около нея витае сила, която отблъсква, макар че е трудно забележима. Просто осъзнаваш, че вървиш в различна от избраната от теб посока, не — осъзнаваш защо си решил да тръгнеш по този път. Тя може да изстреля щита си на няколко метра от себе си. Защишава също така Кай и Марк, когато имат нужда, но Аро е приоритет.

— Макар че, това, което прави тя не на физическа основа. Като по-голяма част от дарбите ни и нейният си играе с ума. Чудя се кой ще победи, ако тя се опита да те блокира? — той поклати глава. — Никога не съм чувал някой да успее да възпре дарбите на Аро и на Джейн.

— Мамо, ти си специална — каза ми Ренесме без почуда, сякаш говореше за цветовете на дрехите ми.

Почувствах се обърквана. Нима вече не знаех дарбата си? Имах своя страхотен самоконтрол, който ми позволи да пропусна първата ужасна година на всеки новороден. Вампирите имаха най много една допълнителна способност, нали?

А всъщност Едуард беше ли прав в началото? Когато Карлайл бе предположил, че самоконтролът ми може да е нещо отвъд нормалното, Едуард бе помислил, че възпирането ми е просто продукт на добра подготовка — концентрация и начин на мислене, бе обяснил той. Кой от двамата беше прав? Имаше ли още нещо, което можех да правя? Име или графа към които принадлежах?

— Можеш ли да го разпръснеш наоколо? — попита Кейт заинтересувано.

— Да го разпръсна? — попитах аз.

— Да го запратиш извън тялото си — обясни Кейт. — Да защитиш някой друг, освен себе си.

— Не знам. Никога не съм опитвала. Не знаех, че трябва да го правя.

— Ооо, може и да не успееш — каза бързо Кейт. — Бог ми е свидетел, че опитвам от векове и най-доброто, което успях да направя, е да пусна електричество по кожата си.

Втренчих се озадачено в нея.

— Кейт има защитни умения — обясни Едуард. — Нещо като Джейн.

Несъзнателно се отдръпнах от Кейт и тя се засмя.

— Не съм садистично настроена — увери ме тя. — Просто е нещо, което ми е от полза по време на битка.

Думите на Кейт попиваха в мен, започвайки да свързват мислите в ума ми. „Да защитиш някой друг, освен себе си“, каза тя. Сякаш имаше начин да допусна някой човек в странната си, чудато мълчалива глава.

Припомних си Едуард, свит от болка върху древният камък в кулата на Волтури. Макар това да беше човешки спомен, той бе по-остър и по-болезнен от повечето други — сякаш беше издълбан в гънките на мозъка ми.

Ами ако можех да попреча на това да се случи отново? Ако можех да го защитя? Да защитя Ренесме? Ами ако съществуваше поне малка възможност да защитя и тях?

— Трябва да ме научиш как да го правя! — настоях аз, несъзнателно сграбчвайки ръката на Кейт. — Трябва да ми покажеш как!

Кейт трепна заради захвата ми:

— Може и да го направя, ако спреш да се опитваш да ми счупиш ръката.

— Ооо! Съжалявам!

— Браво, в момента го правиш — каза Кейт. — От онова движение трябваше да ти изтръпне ръката. Нищо ли не усети?

— Това не беше необходимо. Тя не искаше да те нарани — промърмори Едуард изпод дъха си. Нито една от двете ни не му обърна внимание.

— Не, нищо не усетих. Пускаше ли ток по кожата си?

— Да. Хм. Не съм срещала някой, който да не го усети, бил той безсмъртен или не.

— Каза че го разпръскваш? По кожата си?

Кейт кимна:

— Преди беше само в дланите ми. Като при Аро.

— Или като при Ренесме — прекъсна я Едуард.

— Но след много тренировки, мога да го разпространя по цялото си тяло. Добра защита е. Всеки, който се опита да ме докосне ме пуска, сякаш съм използвала електрошокова машинка. Обърква го само за секунда, но това е достатъчно дълго.

Едва слушах думите на Кат, мислите ми прехвърчаха около идеята, че може би мога да защитя малкото си семейство, стига да се науча достатъчно бързо. Горещо си пожелах да съм добра в това разпростиране, точно толкова, колкото и в другите аспекти на това да съм вампир. Човешкият ми живот не ме бе подготвил за такива естествени неща и не можех да се накарам да се доверя на тази склонност да продължа.

Почувствах се така, сякаш никога преди не съм искала нещо повече от това; да имам възможността да защитя онези, които обичах.

Бях толкова погълната от мислите си, че не бях забелязала безмълвният диалог между Едуард и Елизар, докато не се превърна в словесен разговор.

— Можеш ли да се сетиш за поне едно изключение? — попита Едуард.

Огледах се наоколо, за да схвана този коментар и осъзнах, че останалите вече бяха вперили очи в двамата мъже. Те се накланяха съсредоточено един към друг; изражението на Едуард бе сковано от подозрение, а това на Елизар бе безрадостно и неохотно.

— Не искам да мисля за тях по този начин — просъска Елизар през стиснати зъби. Учудих се от внезапната промяна в атмосферата.

— Ако си прав... — започна отново Елизар.

Едуард го прекъсна:

— Мисълта беше твоя, не моя.

— Ако аз съм прав... дори не мога да си представя какво значи това. Ще промени всичко, което сме създали в този свят. Ще промени смисъла на живота ми. Онова, от което съм бил част.

— Намеренията ти винаги са били най-добри, Елизар.

— Нима това ще има значение? Какво съм направил? Колко животи...

Таня положи ръката си на рамото на Елизар в утешително:

— Какво сме изпускали, приятелю? Искам да знам, за да споря с подобни мисли. Никога не си направил нещо, което да заслужава да се наказваш така строго.

— О, нима? — промърмори Елизар. После раздвижи рамене изпод ръката ѝ и продължи да крачи дори по-бързо от преди.

Тя го гледа за секунда, а после насочи вниманието си към Едуард:

— Обясни.

Едуард кимна, а очите му следяха Елизар като проговори:

— Опитваше се да разбере защо толкова много от Волтури ще дойдат да ни накажат. Не е типично за тях. Несъмнено ние сме най-големия клан, с който са се разправяли някога, но в миналото други кланове са се съюзявали, за да се защитят и не са представлявали предизвикателство, въпреки броя си. Ние сме по-близки и това е фактор, макар и не много голям. Той си припомняше предишни пъти, когато кланове са били наказвани, за едно нещо или друго, и той се сети за нещо. Нещо, което останалите от защитата никога не биха забелязали, тъй като Елизар беше този, който предаваше събраната информация лично на Аро. Информация, която се повтаряше всеки век.

— Каква информация? — попита Кармен, гледайки Елизар както Едуард.

— Аро рядко предприема лично своите наказателни походи — каза Едуард. — Но в миналото, когато Аро искаше нещо определено, не минаваше много време преди да се намери информация за този или онзи клан, доказващо че е извършил някакво непростимо престъпление. Древните щяха да решат да дойдат, за да гледат как Защитата раздава справедливост. И после, когато кланът бе изцяло унищожен, Аро щеше да пощади един член, който по негово усмотрение е изпълнен с дълбоко покаяние. И винаги ще стане така, че точно този член има дарба, от която Аро се нуждае. Този човек винаги получаваше пост в Защитата. Талантливият вампир винаги отиваше на тяхна страна, изпълнен с благодарност заради оказаната чест. Нямаше никакви изключения.

— Явно чувството да си избран е опияняващо — предположи Кейт.

— Ха! — изръмжа Елизар, все още крачейки.

— Има едни измежду Стражата — отвърна Едуард, за да обясни разгневената реакция на Елизар. Името ѝ е Челси. Тя влияе на емоционалната привързаност между хората. Може едновременно да я засили и отслаби. Тя може да накара някой да почувства привързаност към Волтури, да иска да се присъедини към тях, да опита да им се хареса...

Елизар спря рязко:

— Всички разбрахме защо Челси е толкова важна. В битка, ако можехме да развалим съюза между близки кланове, щяхме да ги победим много по-лесно. Ако можехме да отделим невинните членове на клана от виновните, справедливост щеше да бъде раздадена без излишна бруталност. Виновните щяха да бъдат унищожени без проблем, а невинните — пощадени. Иначе беше невъзможно да спрем членовете на клана, да се бият заедно. А Челси щеше лесно да разкъса връзките, които ги свързваха. Това ми изглеждаше като изключителна проява на добрина, милосърдието на Аро. Подозирах, че Челси държи и нас заедно, но и това беше нещо хубаво. Така действяхме по-ефективно. Направи съвместното ни съществуване по-лесно.

Това предизвика нов прилив на спомени у мен. Преди не разбирах как цялата Стража се подчинява на господаря си с такава

радост, с почти любовна привързаност.

— Колко силен е нейният талант? — попита Таня остро. Погледът ѝ премина бързо но всеки член на нашето семейство.

Елизар сви рамене.

— Аз успях да си тръгна заедно с Кармен — а после поклати глава. — Но всичко по-слабо от връзката между партньори е в опасност. Или поне в нормален клан. Тези връзки са по-слаби от тези в нашия клан. Въздържанието от човешка кръв ни прави поцивилизовани — позволява ни да оформим истински връзки от любов. Съмнявам се тя да успее да разруши нашия съюз, Таня.

Таня кимна, видимо успокоена, докато Елизар продължи с анализа си.

— Мисля, че причината, поради която Аро е решил да дойде лично, водейки толкова много със себе си, е защото това не е поход за наказване, а за завоюване — каза Елизар. — Има нужда да е там, за да контролира ситуацията. Но се нуждае от цялата стража, за да го защити от толкова голям, талантлив клан. От друга страна, това оставя останалите древни незащитени във Волтера. Прекалено е рисковано — някой може да реши да се възползва. Значи идват всички заедно. Как иначе ще е сигурен, че ще запази талантите, които иска? Сигурно ги иска адски силно — забеляза Елизар.

Гласът на Едуард бе тих, като дихание:

— От това, което видях в мислите на Аро миналата пролет, той никога не е искал нещо повече, отколкото иска Алис.

Зяпнах широко, припомняйки си кошмарните картини, които си бях представяла много отдавна: Едуард и Алис с черни плащове и кървавочервени очи, а лицата им студени и далечни, докато стоят близо един до друг като сенки и ръката на Аро върху техните... Дали Алис го виждаше напоследък? Беше ли видяла Челси да се опитва да отслаби любовта ѝ към нас, да я присъедини към Аро, Кай и Марк?

— Затова ли си тръгна Алис? — попитах аз, но гласът му се пречупи като произнесох името ѝ.

Едуард сложи ръка на бузата ми:

— Затова трябва да е. За да държи Аро далеч от онова, което той иска най-много. Да опази силата си от него.

Чух Таня и Кейт да мърморят тревожно и се сетих, че те не знаеха за Алис.

— Той иска и теб — прошепнах аз.

Едуард сви рамене, а изражението на лицето му изведнъж бе станало прекалено сдържано:

— Не толкова много. Всъщност не мога да му дам много повече от това, което вече има. И разбира се това зависи доколко ще успее да ме принуди да изпълнявам волята му. Той ме познава и знае, колко трудно ще е — той изви язвително вежди.

Елизар замръзна на място, заради равнодушието на Едуард.

— Той познава и слабостите ти — отбеляза той и после ме посочи.

— Не е нещо, което трябва да обсъждаме сега — каза бързо Едуард.

Елизар не обърна внимание на намека и продължи:

— Вероятно иска и партньорката ти, нехайнико. Явно е бил заинтригуван от талант, който не се подчинява на неговия и то още в човешката форма на притежателя.

Тази тема беше неприятна за Едуард. И за мен също. Ако Аро искаше за да направя нещо — каквото и да е — всичко, което трябваше да направи бе да заплаши Едуард и аз щях да отстъпя. Същото важеше и в обратния случай.

Нима смъртта беше най-малкия проблем? Всъщност от пленничество ли трябваше да се страхуваме? Едуард промени темата.

— Мисля че Волтури просто чакаха някакъв претекст. Те не са могли да знаят под каква форма ще дойде извинението им, но планът вече беше измислен, когато такава се появи. Ето защо Алис го видя преди Ирина да се намеси. Решението вече е било взето и само са си търсели предлог.

— Ако Волтури злоупотребяват с доверието, оказано им от всички безсмъртни... — промърмори Кармен.

— Има ли значение? — запита Елизар. — Кой би повярвал? И дори да убедим другите, че Волтури използват тяхната сила, нима ще има някаква разлика? Никой не може да се изправи срещу тях.

— Макар че очевидно някои от нас са достатъчно луди, за да опитват — промърмори Кейт.

Едуард поклати глава:

— Ти си тук само като свидетел, Кейт. Каквото и цел да преследва Аро, не вярвам да очерни репутацията на Волтури, заради

нея. Ако успеем да се аргументираме, той ще бъде принуден да напусне с мир.

— Разбира се — измърмори Таня.

Никой не изглеждаше убедена. За пет дълги минути, никой не продума.

И тогава чух шума от гуми по шосето към мръсният път към къщата на Кълънови.

— По дяволите, това е Чарли — измърморих аз. — Може би кланът Денали ще се качи на втория етаж, докато...

— Не — каза Едуард далечно. Очите му бяха някъде далеч, вирайки се празно към вратата. — Не е баща ти — погледът му се насочи към мен. — Въпреки всичко, Алис изпраща Питър и Шарлот. Време е да се подготвим за следващия рунд.

32. КОМПАНИЯ

Огромната къща на Кълън бе по-препълнена с гости, отколкото някой ще помисли за удобно. Получи се така, само защото нито един от посетителите нямаше нужда от сън. Въпреки това, храненията бяха опасни. Нашата компанията ни съдействаше, както можеше. Дадоха на Форкс и на Ла Пуш глътка въздух и ловуваха само извън щата. Едуард беше много гостоприемнен, отпускате колите си назаем, когато имаше нужда, без да се свиди. Компромисът ме накара да се почувствам неудобно, въпреки че се опитах да си кажа, че те ще ловуват някъде по света, невнимателно.

Джейкъб беше дори по-посърнал. Върколаците съществуваха, за да предотвратят загубата на човешки животи, а ето, че ужасяващи убийства останаха незабелязано, малко преди границата на глутницата. Но при тези обстоятелства и Ренесме изложена на силна опасност, той си държа устата затворена и предпочете да гледа пода, наместо вампирите.

Бях изумена колко лесно новите вампири приеха Джейкъб. Проблемите, за които Едуард се притесняваше, че ще изскочат, така и не станаха реалност. Джейк изглежда бе повече или по-малко невидим за тях, не точно личност, но не и храна. Отнасяха се с него така, както хората, които не обичат животните се отнасят с домашния любимец на приятелите си.

Лия, Сет, Куил и Ембри бяха ангажирани да бягат със Сам за сега, и Джейкъб щеше да се присъедини на драго сърце към тях, само дето не можеше да изтърпи да е далеч от Ренесме, а тя в момента беше заета да очарова странната колекция от приятели на Карлайл.

Бяхме повторили сцената с представянето и на Денали, десетки пъти. Първо за Петър и Шарлот, които Алис и Джаспър бяха изпратили без да им дадат някакво обяснение. Както повечето хора, които познаваха Алис, те се довериха на инструкциите ѝ, въпреки липсата на информация. Тя не им каза нищо, за това в коя посока се насочват с Джаспър. Не им е обещала, че ще се видят някога в бъдещето.

Нито Петър, нито Шарлот бяха виждали безсмъртно дете преди. Въпреки че знаеха правилото, реакцията им не беше толкова негативна, колкото на семейство Денали беше отначало. Любопитството им ги накара да позволят на Ренесме да им даде „обяснение“. И това беше. Сега те бяга обвързани в свидетелствуването, колкото и семейството на Таня.

Карлайл бе изпратил приятели от Ирландия и Египет. Ирландският клан пристигна пръв и бяха изненадващо лесни за убеждаване. Сайобан, необятна жена, чието огромно тяло бе хем красиво, хем хипнотизиращо, докато се движеше в плавни, вълнообразни движения, беше лидера, но тя и мургавата ѝ половинка, Лиам, отдавна бяха свикнали да се доверяват на преценката на най-новият ми член в клана. Малката Маги, с нейните подскачащи червени къдрици, не беше толкова физически внушителна, както другите двама, но притежаваше дарбата да разбира кога я лъжат и преценките и винаги бяха неоспорими. Тя заяви, че Едуард говори истината, затова Сайобан и Лиам приеха историята ни напълно, още преди да са докоснали Ренесме.

Амун и останалите египетски вампири бяха съвсем друга история. Дори след като двама по-млади членове на клана бяха убедени от обяснението на Ренесме, Амун отказа да я докосне и заповяда на клана си да си ходят. Бенджамин, странно радостен вампир, който изглеждаше малко по-възрастен от момче, изглеждаше съвършено уверен и в същото време съвършено безразличен, склони Амун да остане с няколко малки заплахи за разрушаване на съюза им. Той остана, но продължи да отказва да докосне Ренесме, като не позволяваше на половинката си Кеби да я докосне също. Изглеждаше необичайно групиране, въпреки че египтяните си приличаха страшно много с техните катранено черни коси и маслинена бледост, че лесно можеха да минат за биологично семейство. Амун беше старшият член и откритият лидер. Кеби никога не се отдалечаваше по-далеч от него, от сянката му и никога не я чух да казва и една дума. Тиа, половинката на Бенджамин беше също тиха жена, въпреки че когато проговореше в думите ѝ имаше много пронизателност и сериозност. Все пак Бенджамин беше този, около когото изглежда се въртяха всички, сякаш притежаваше невидим магнетизъм, на който останалите разчитаха за баланс. Видях Елизар да гледа към момчето с широко отворени очи,

като прецени, че египетското момче има дарбата да притегля останалите около него.

— Не е това. — Едуард ми каза, когато останахме сами същата вечер. — Дарбата му е толкова рядка, че Амун е ужасен да го загуби. Доста прилича на нас, когато бяхме планирали да пазим Ренесме от това Аро да разбере за нея. — Той въздъхна. — Амун е държал Бенджамин далече от вниманието на Аро. Той го е създал, знаейки, че ще бъде специален.

— Какво може да прави?

— Нещо, което Елизар не е виждал никога преди. Нещо, което никога не съм чувал. Нещо, което дори твоят щит не би възпрял. — Той се усмихна широко, извивайки усмивката към мен. — Всъщност, той може да влияе на природните елементи — земя, въздух, вода и огън. Истинска физическа манипулация. Без зрителни илюзии. Бенджамин все още експериментира с това и Амун се опитва да го направи оръжие. Но ти сама виждаш колко независимо е момчето. Не позволява да бъде използван.

— Харесваш го. — Отгатнах от тонът на гласа му.

— Има ясна представа за добро и лошо. Харесвам държанието му.

Отношението на Амун беше друго нещо, което и той, и Кеби запазиха за себе си, въпреки че, Бенджамин и Тиа бяха на път да се сприятелят и с Денали, и с Ирландският клан. Надявахме се, че завръщането на Карлайл ще смекчи останалото напрежение у Амун.

Емет и Роуз ни изпратиха единични вампири, всеки номад, приятел на Карлайл, когото успяха да намерят. Гарет пристигна първи — висок, слаб вампир с нетърпеливи рубинени очи и дълга жълтеникаво-червена коса, която държеше вързана отзад със кожена каишка, и веднага стана ясно, че е авантюрист. Помислих си, че можехме да му представим всякакво изпитание и той щеше да го приеме, само за да постави силите си на тест. Той бързо си допадна със сестрите Денали и започна да задава поток от въпроси за необичайния им начин на живот. Зачудих се дали вегетарианството беше друго изпитание, което щеше да пробва, само за да види дали ще се справи.

Мери и Рандал също дойдоха. Те вече бяха приятели, въпреки че, не пътуваха заедно. Те изслушаха историята на Ренесме и останаха да свидетелстват, както всички останали. И те като семейство Денали се

зачудиха какво биха направили, ако Волтури не изчакат обясненията. И тримата се замислиха над идеята да застанат на наша страна.

Разбира се, Джейкъб ставаше все по-раздразнителен с всяко ново попълнение. Той стоеше на разстояние, когато можеше, а когато не можеше, мърмореше на Ренесме, че някой ще трябва да го снабди със списък, освен ако не очакват, че ще успее да запомни всичките имена на новите кръвопийци.

Карлайл и Есме се върнаха седмица, след като бяха тръгнали, Емет и Розали, само няколко дни по-късно, и всички се почувствахме по-добре, когато всички си бяха вкъщи. Карлайл доведе още един негов приятел със себе си, въпреки че приятел, може би беше грешния израз. Алистър беше английски вампир, който мразеше хората и който смяташе Карлайл за най-близкия му приятел, въпреки че, едва понасяше да му гостуват повече от един път на век. Алистър предпочиташе да се скита сам и Карлайл трябваше да използва много услуги, които номадът имаше да му връща, за да го доведе тук. Той странеше от компанията и беше ясно, че не се възхищаваше на никого от събраните кланове. Мрачният тъмнокос вампир не повярва на думите на доведения ми баща за произхода на Ренесме, и той като Амун отказа да я докосне. Едуард каза на Карлайл, Есме и мен, че Алистър се страхува да бъде тук, но се страхува повече от това, че не знае какви ще са последствията. Той беше много подозрителен за липсата на каквато и да била власт, и по тази причина и инстинктивно за Волтури. Това, което се случваше в момента, изглежда потвърди всичките му страхове.

— Разбира се, сега те ще узнаят, че съм бил тук. — Чухме го да си мърмори на таванската стая, предпочитаното от него място, за да се муси. — На този етап, Аро няма начин да не разбере. Това означава да бягам с векове. Всички, с които Карлайл е говорил през последното десетилетие ще са в списъка им. Не мога да повярвам, че се забърках в тази бъркотия. Колко добър начин да се отнасяш с приятелите си.

Но, ако беше прав, за това, че ще трябва да бяга от Волтури, поне имаше повече надежда за него, отколкото за нас. Алистър беше преследвач, въпреки че, не можеше да се мери с точността и ефективността на Деметри. Той просто чувстваше загадъчен тласък към това, което търсеше. Но това би му било достатъчно, за да му подсказже в коя посока да бяга, обратната на Деметри.

И точно тогава още един чифт от неочаквани гости пристигна. Неочаквани, защото нито Карлайл, нито Розали бяха успели да се свържат с Амазонките.

— Карлайл — По-високата от двете много високи коткоподобни жени, го поздрави, когато пристигнаха. И двете изглеждаха така, сякаш бяха разпъвани, дълги ръце и крака, дълги пръсти, дълги черни плитки и дълги лица с дълги носове. Не носеха нищо, освен животински кожи, къси жилетки и плътно прилепнали панталони, които бяха завързани отстрани с кожени връзки. Не само ексцентричното им облекло ги накара да изглеждат диви, а всичко в тях, от техните бойни пурпурни очи, до внезапните им, връхлитащи движения. Никога не бях срещала по-нецивилизовани вампири.

Но Алис ги бе изпратила и това бяха интересни новини, меко казано. Защо беше тя в Южна Америка? Само защото бе видяла, че никой друг няма да успее да се свърже с Амазонките?

— Зафрина и Сена! Но къде е Качири? — Попита Карлайл. — Никога не съм ви виждал разделени.

— Алис ни каза, че трябва да се отделим. — Зафрина отговори с груб, дълбок глас, който си отиваше с дивата ѝ външност. — Неудобно ни е да сме далеч една от друга, но Алис ни увери, че ви трябваме тук, докато тя има нужда от Качири някъде другаде. Това е всичко, което ни каза, освен, че трябва да бързаме много...?

Изказването ѝ се превърна във въпрос и аз започнах да треперя от притеснението, което не изчезваше, независимо колко често го правех, докато се запътих да доведа Ренесме, за да се срещне с тях.

Въпреки страшния им външен вид, те изслушаха нашата история много спокойно, след което позволиха на дъщеричката ми да ги докосне и да им докаже, че сме прави. Бяха точно толкова погълнати от Ренесме, колкото и останалите вампири, но не можех да не се тревожа, докато гледах бързите им резки движения толкова близо до нея. Сена беше винаги близо до Зафрина без да говори, но не беше същото като Амун и Кеби. Маниерите на египтянката изглеждаха покорни, докато Амазонките бяха като два крайника на един организъм, Зафрина просто се случила да е устата.

Новината за Алис беше странно успокояваща. Очевидно, тя беше на някаква неясна нейна мисия, докато избягваше, това което Аро беше намислил за нея.

Едуард беше радостно развълнуван, че Амазонките са с нас, понеже Зафрина беше страшно надарена. Нейната дарба можеше да ни помогне, използвана като опасно защитно оръжие. Не, че Едуард я молеше да се съюзи с нас в битката, но ако Волтури не изчакат, когато видят свидетелите ни, може би биха спрели за друг вид сцена.

— Това е много ясна и реалистична илюзия — обясни Едуард, когато се оказа, че не можех да видя нищо, както обикновено.

Зафрина беше заинтригувана и развеселена от моят имунитет; нещо, което не бе срещала никога преди, след което се понесе неспокойно, докато Едуард описа какво изпусках. Очите му се разфокусираха леко, докато продължи.

— Тя може да накара повечето хора да виждат каквото тя си поиска, да виждат това и нищо друго. Например сега съм сам в средата на дъждовна гора. Толкова е ясно, че мога да го повярвам, ако не те чувствах в ръцете си.

Устните на Зафрина трепнаха в нейната твърда версия на усмивка. Секунда по-късно, очите на Едуард се фокусираха отново и той се усмихна широко.

— Впечатляващо — каза той. Ренесме беше очарована от разговора, който се водеше и се пресегна безстрашно към Зафрина.

— Може ли да видя? — попита тя.

— Какво искаш да видиш? — Амазонката също попита.

— Това, което показва на тати.

Вампирката кимна и аз гледах притеснено, докато очите на Ренесме се загледаха безизразно в пространството. Секунда по-късно, ослепителната и усмивка озари лицето и.

— Още — заповяда тя.

След това беше трудно да задържиш Ренесме далеч от Зафрина и хубавите ѝ картинки. Започнах да се тревожа, защото бях сигурна, че тя беше способна да създаде картини, които не бяха никак хубави. Но чрез мислите на дъщеря ми, можех да видя за себе си, картините на Зафрина, бяха чисти като собствените спомени на Ренесме, сякаш бяха истински, и по този начин, можех да видя дали бяха подходящи или не.

Въпреки, че не оставих Ренесме лесно, трябваше да призная, че беше добре, че Зафрина поддържаше Ренесме занимавана. Ръцете ми трябваха. Имах да науча толкова много и физически, и умствено, а времето ме пристискаше.

Първият ми опит в ученето как да се бия не мина добре. Едуард ме беше повалил за около две секунди. Но вместо да ме пусне да се боря по моя начин, което аз абсолютно щях да направя, той отскачаше назад от мен. Веднага разбрах, че нещо не е наред. Все още беше като камък, гледайки през поляната, на която се упражнявахме.

— Извинявай, Бела — каза ми той.

— Не, добре съм — отговорих аз. — Хайде да го направим още веднъж.

— Не мога.

— Как така не можеш. Тъкмо започнахме.

Той не отговори.

— Виж, знам, че не съм добра в това, но не мога да стана по-добра, ако не ми помогнеш.

Той не каза нищо. Подскочих игриво към него. Той изобщо не се защити и двамата паднахме на земята. Беше неподвижен, докато притиснах устните си към шията му.

— Аз печеля. — Заявих. Очите му се свиха, но не каза нищо.

— Едуард? Какво има? Защо не искаш да ме научиш?

Измина цяла минута мълчание, преди да проговори отново.

— Просто не мога... да го понеса. Емет и Розали знаят колкото и аз. Таня и Елизар вероятно знаят повече. Помоли някой друг.

— Това не е честно! Ти си добър в това. Помагал си на Джаспър преди, бил си се с него и другите също. Защо не и с мен? В какво сгреших?

Той въздъхна раздразнен. Очите му бяха тъмни, съвсем малко златисто, което да озарява черното.

— Гледайки на теб по този начин, анализирайки те като мишена. Виждайки всички начини, по които мога да те убия... — Той потрепна. — Просто е прекалено истинско за мен. Нямаме чак толкова много време, за да има разлика кой ще те научи. Всеки може да те научи на основните неща.

Намръщих се. Той докосна нацупената ми долна устна и се усмихна.

— Освен това, не е необходимо. Волтури ще спрат. Ще бъдат накарани да разберат.

— Ами ако не го направят. Имам нужда да науча това.

— Намери си друг учител.

Това не беше последният ни разговор по темата, но никога не успях да го разубедя дори малко от решението му.

Емет беше по-желаещ да помогне, въпреки че ученето му ми заприлича повече на отмъщение за всичките загубени канадски борби. Ако все още можех да посинявам, щях да съм лилава от главата до петите. Роуз, Таня и Елизар бяха много търпеливи и съдействащи. Техните уроци ми напомняха на бойните инструкции на Джаспър за другите, миналия юни, въпреки че, тези спомени бяха неясни и смътни.

Някои от гостите намериха обучаването ми за забавно, и някои дори предложиха помощта си. Номадът Гарет се изреди няколко пъти, беше изненадващо добър учител. Общувахе толкова лесно с останалите, че се зачудих как така и не си е намерил клан. Дори веднъж се бих с Зафрина, докато Ренесме гледаше от ръцете на Джейкъб. Научих няколко трика, но не помолих за помощта ѝ повече. За да съм честна, въпреки че харесвах Зафрина и знаех, че няма да ме нарани наистина, дивата жена ме плашеше до смърт.

Научих много неща от учителите си, но имах чувството, че знанията ми все още бяха невъзможно основни. Нямах идея колко секунди бих издържала срещу Алек и Джейн. Само се молах да бъде достатъчно, за да помогне.

Всяка минута от деня, която не прекарвах с Ренесме или да се уча да се бия, бях в задния двор, работейки с Кейт, опитвайки се да избутам вътрешният си щит навън от мозъка ми, за да защити някой друг. Едуард ме окуражи в тази тренировка. Знаех, че се надява да намеря начин, за да дам своя принос и да съм доволна, докато в същото време ме държи настрана от огънят.

Беше твърде трудно. Нямах нищо, за което да се хвана, нищо солидно, с което да работя. Имах само растящото ми желание да бъда в полза, да мога да задържа Едуард, Ренесме и колкото се може повече членове на семейството ми на безопасно място при мен. Отново и отново се опитвах да накарам безформеният ми щит да излезе от мен, само с вяра и случаен успех. Имах чувството, че се боря, за да разпъна невидим ластик, който всеки момент щеше да се превърне от реален в неосезаем дим.

Само Едуард беше склонен да стане нашето опитно свинче, да получава електрически удар след електрически удар от Кейт, докато аз

се боря некомпетентно с вътрешностите на главата ми. Работехме с часове и аз имах чувството, че трябва цялата да съм покрита с пот от усилието, но разбира се, перфектното ми тяло не ме предаде по този начин. Изтощението ми беше само психическо.

Убиваше ме и това, че Едуард е този, който трябваше да страда, докато ръцете ми бяха обвити около него, безполезно, докато той трепваше отново и отново от „слабото“ напрежение на Кейт. Опитах се колкото можех по-силно да избутам щитът си около нас двамата. От време на време го схващах, и после се изплъзваше отново. Мразех тази тренировка, и ми се искаше Зафрина да помогне, вместо Кейт. Тогава, всичко, което Едуард трябваше да направи е да се вгледа в илюзиите ѝ, докато не го спра. Но Кейт настоя, че имам нужда от по-добра мотивация, под което имаше предвид омразата ми да гледам болката на Едуард. Започвах да се съмнявам в твърдението ѝ от първия ден, когато се видяхме — че не е садистична, относно използването на дарбата си. Тя изглеждаше, сякаш се наслаждава на себе си чрез мен.

— Хей — каза Едуард радостно, опитвайки се да скрие всички доказателства за измъченост в гласа му. Бе готов на всичко, за да ме държи далеч от бойната тренировка. — Това едва ме заболя. Добра работа, Бела.

Поех си дълбок дъх, опитвайки се да повторя точно това, което бях направила правилно. Тествах ластикът, борейки се да го накарам да остане плътен, докато го разтягах далеч от мен.

— Отново, Кейт. — Изсумтях през зъби.

Кейт притисна дланта си в рамото на Едуард. Той въздъхна с облекчение.

— Нищо този път. — Тя повдигна вежда.

— И токът, който пуснах, също беше слаб.

— Добре. — Изпухтях.

— Пригответи се — каза ми тя и се пресегна към Едуард отново.

Този път той изтръпна, и нисък дъх изсъска измежду зъбите му.

— Извинявай! Извинявай! Извинявай! — Започнах да повтарям, прехапвайки устата си. Защо не можех да го схвана?

— Справяш се чудесно, Бела. — Каза Едуард, придърпвайки ме здраво към него. — Работиш наистина само от няколко дни и вече отразяваш разпиляно. Кейт, кажи ѝ колко добре се справя.

Тя сви устните си.

— Не знам. Тя очевидно има огромна способност и ние едва започваме да я докосваме. Може да се справи по-добре, сигурна съм. Просто ѝ липсва мотивация.

Гледах я невярваща, устните ми автоматично се дръпнаха от зъбите ми. Как може да си мисли, че ми липсва мотивация, при положение, че пуска ток на Едуард точно тук, пред мен? Чух мърморения от публиката, която беше нараснала значително, докато се упражнявах, само Елизар, Кармен и Таня в началото, но след това Гарет дойде, след това Бенджамин и Тиа, Сайобан и Маги, а сега дори и Алистър надничаше през един прозорец на третия етаж. Наблюдателите се съгласиха с Едуард, мислеха си, че се справям добре.

— Кейт... — Едуард и каза с предупредителен глас, докато нова идея озари съзнанието и, но тя беше вече в движение. Изстреля се до извивката на реката, където Зафрина, Сена и Ренесме се разхождаха бавно, ръката на детето в тази на по-високата амазонка, докато си разменяха картини една на друга. Джейкъб ги следеше като сянка, няколко метра по-назад.

— Неси — каза Кейт, новодошлите бързо схванаха дразнещият прякор.

— Би ли искала да дойдеш и да помогнеш на майка си?

— Не — полуизръмжах. Едуард ме прегърна успокоително.

Отблъснах го, докато Ренесме прехвърча през градината до мен с Кейт, Зафрина и Сена точно до нея.

— Абсолютно не, Кейт. — Изсъсках.

Ренесме се протегна към мен и аз отворих обятията си автоматично. Тя се сгуши в мен, притискайки главата си в кухнята под рамото ми.

— Но, мамо, аз искам да помогна — каза тя с решителен глас. Ръката и остана на шията ми, прилагайки ми желанието си с образи на нас двете, като отбор.

— Не. — Казах бързо, отдръпвайки се назад. Кейт бе взела внимателна стъпка към мен, ръката и протегната към нас.

— Стой далеч от нас, Кейт. — Предупредих я.

— Не. — Тя започна да се приближава. Усмихна се като ловец, приклешил плячката си.

Изместих дъщеря си, така че тя вече беше плътно прилепнала зад гърба ми, все още отстъпвайки назад с крачка, равна на тази на Кейт. Сега ръцете ми бяха свободни и ако тя не искаше дланите ѝ да се докоснат до китките ѝ, щеше да е по-добре, ако запазеше дистанцията си.

Тя вероятно не разбираше, след като никога не е имала възможността да разбере за себе си, страстта на една майка за детето ѝ. Явно не осъзнаваше точно колко далеч от прекалено далеч е стигнала. Бях толкова бясна, че зрението ми прие странен червеникав оттенък и езикът ми имаше вкус на горящ метал.

Силата, с която обикновено работех, за да се поддържам умерена, потече през мускулите ми, и знаех, че мога да я разбия на диамантено — твърд натрошен камък, ако ме предизвика.

Яростта предизвика всеки един аспект от способността ми да се фокусирам по-остро. Сега вече можех дори да почувствам еластичността на щитът си, по-ясно, да почувствам, че вече не бе ластик толкова, колкото слой, тънка нишка, която ме покрива от главата до петите. С гневът, който разкъсваше тялото ми, имах подобър усет към него, бе по-стегнат и можех да се хвана за него. Разтеглих го около мен, изваждайки го от себе си, увивайки Ренесме напълно вътре, в случай, че Кейт премине защитата ми. Тя пристъпи още една изчислена стъпка напред и злобно ръмжене раздра гърлото ми и излезе през стиснатите ми зъби.

— Внимавай, Кейт — предупреди я Едуард.

Тя пристъпи с още една крачка и направи грешка, която дори някой необучен като мен би разпознал. Само на един скок разстояние от мен, тя погледна настрани, пренасочвайки вниманието си от мен, към Едуард.

Ренесме беше в безопасност на гърбът ми. Свих се, за да подскоча.

— Можеш ли да чуеш нещо от Неси? — Кейт го попита, гласът и бе спокоен и равен.

Едуард се озова на мястото между мен и другата вампирка, блокирайки линията ми до нея.

— Не, нищо. — Той отговори. — Сега дай малко пространство на Бела, за да се успокои, Кейт. Не трябваше да я стимулираш по този

начин. Знам, че възрастта не ѝ личи, но все пак тя е само на няколко месеца.

— Нямаме време, за до направим това нежно, Едуард. Ще трябва да я притиснем. Имаме само няколко седмици, а тя има потенциалът да...

— Отдръпни се за минутка, Кейт.

Тя се навъси, но взе предупреждението му по-сериозно, отколкото взе моето. Ръката на Ренесме беше на врата ми, спомняше си атаката ѝ, показвайки ми, че е нямала лоши намерения, че тати се е погрижил...

Това не ме успокои. Спектърът от светлина, който видях изглеждаше опетнен с кървавочервено. Но бях в по-добър контрол над себе си и можех да видя мъдростта в думите на Кейт. Гневът ми помогна. Бих се научила, по-бързо под напрежение.

Това не означаваше, че ми харесва.

— Кейт — изръмжах аз. Поставих ръката си на малката част от гърба на Едуард. Все още чувствах щитът си като здрав, гъвкав тънък пласт около мен и Ренесме. Избутах го по-надалеч, принуждавайки го да обгърне и Едуард. Нямаше признак за някакъв дефект в разтегливата материя, без заплахата от разкъсване. Задъхах се с усилие и думите ми излязоха, звучащи по-скоро бездиханни, отколкото ядосани.

— Отново — казах на Кейт. — Само с Едуард.

Тя завъртя очите си, но изхвърча към Едуард и притисна дланта си към рамото му.

— Нищо — каза той. Чух усмивката в гласа му.

— А сега? — тя попита.

— Все още нищо.

— А сега? — Този път в гласа ѝ имаше напрежение.

— Напълно нищо.

Вампирката изсумтя и отстъпи назад.

— Можеш ли да видиш това? — Зафрина попита с дълбокия си див глас, гледайки напрегнато към нас тримата. Английският ѝ имаше странен акцент, думите и се извиваха нагоре на необичайни места.

— Не виждам нищо, което не трябва — каза ѝ Едуард.

— А ти Ренесме? — попита я амазонката.

Дъщеря ми се усмихна и поклати глава.

Яростта ми беше почти напълно изчезнала и стиснах зъбите си, задъхвайки се по-силно, докато се опитвах да избутам еластичният щит. Сякаш ставаше все по-тежък, с всяка изминала минута. Изтегли се назад, насочен навътре.

— Никой да не се паникьосва — предупреди Зафрина малката група, която ме гледаше. — Искам да видя колко надалеч може да стигне.

Имаше шокирано ахване, произнесено от всички наоколо, Елизар, Кармен, Таня, Гарет, Бенджамин, Тиа, Сайобан, Маги, всички освен Сенна, която изглеждаше подготвена за това, което Зафрина правеше. Очите на другите бяха безизразни, израженията им — разтревожени.

— Вдигнете ръката си, когато си възвърнете зрението — инструктира ги амазонката. — Сега, Бела. Виж колко от тях можеш да защитиш.

Дъхът ми излезе като пухтене. Кейт беше най-близкият човек до мен, освен Едуард и Ренесме, но дори тя беше на около 10 метра от мен. Заклучих челюстта си и избутах, опитвайки се да намеря силите да устоя, гъвкавият щит по-надалеч от мен. Сантиметър по сантиметър и го докарах до Кейт, борейки се с реакцията, която се съпротивляваше, със всяка частица, която покорявах. Гледах само притесненото лице на Кейт, докато работех и стенех тихо в облекчение, когато очите и мигнаха и тя се фокусира. Повдигна ръката си.

— Изумително! — Едуард измърмори под носа си.

— Това е като едностранно стъкло. Мога да разчета всичко, което си мислят, но те не могат да ме достигнат. И мога да чуя Ренесме, въпреки че, не можех, когато бях отвън. Обзалагам се, че Кейт може да ми пусне ток сега, защото е под чадъра. Все още не мога да те чуя... хммм. Как работи това? Чудя се дали...

Той продължи да си мърмори, но не можех да чуя думите му. Стиснах зъби заедно, борейки се да притисна щитът до Гарет, който беше най близо до Кейт. Ръката му се вдигна.

— Много добре — похвали ме амазонката.

— Сега... — Тя проговори твърде рано, с остра въздишка, усетих щитът ми да се отдръпва като ластик разтеглен твърде много, възвръщайки обикновената си форма. Ренесме изпита за първи път слепотата, която Зафрина направи, предвидена за останалите и се

разтрепери на гърба ми. Изморено се борех с еластичността, принуждавайки щитът да я обгърне отново.

— Може ли да ми дадеш минутка? — задъхах се аз. Откакто бях станала вампир, не бях чувствала нуждата да си почина, нито веднъж до този момент. Беше изнервящо да се чувстваш толкова пресъхнал и в същото време, толкова силен.

— Разбира се — каза Зафрина и зрителите се успокоиха, след като им позволи да виждат отново.

— Кейт — Гарет се обади, докато останалите си шушукаха и незабелязано се отдръпваха, обезпокоени от моментът на слепота. Вампирите не бяха свикнали да се чувстват уязвими. Високият Гарет с жълто-червеникава коса беше единственият ненадарен безсмъртен, който изглеждаше привлечен от упражненията ми. Зачудих се какво привличаше авантюристът.

— На твое място не бих посмял, Гарет — каза предпазливо Едуард.

Гарет продължи към Кейт, въпреки предупреждението, устните ми бяха свити в догадка.

— Казват, че можеш да тръшнеш вампир на земята.

— Да — съгласи се тя. Тогава с лукава усмивка, тя размърда пръстите си игриво към него. — Любопитен ли си?

Гарет сви рамене.

— Това е нещо, което никога не съм виждал. Изглежда сякаш ще бъде малко преувеличено...

— Може би — каза Кейт, като лицето ѝ изведнъж стана сериозно. — Може би работи само на слабите или на младите. Не съм сигурна. Ти обаче изглеждаш силен. Може би ще можеш да устоиш на дарбата ми. — Тя протегна ръката си към него с длан, сочеща нагоре — ясна покана. Устните му трепнаха и аз бях сигурна, че гробното ѝ изражение беше опит да го отблъсне.

Гарет се усмихна на изпитанието. Много уверено, той докосна дланта и с показалецът си. И тогава, със силно ахване, коленете му се огънаха и той коленичи назад. Главата му удари парче гранит с остър, пукащ звук. Беше шокиращо за гледане. Инстинктите ми се отдръпнаха срещу това да видя безсмъртен да бъде изваден от строя по този начин. Беше ужасно нередно.

— Казах ти — измърмори Едуард.

Клепачите на Гарет потрепнаха за няколко секунди, след което отвори очите си широко. Той се загледа към самодоволната Кейт и зачудена усмивка озари лицето му.

— Уау — каза той.

— Наслаждава ли се на това? — попита тя скептично.

— Не съм луд — засмя се той, поклащайки главата си, докато се изправяше бавно на коленете си. — Но това наистина си беше нещо.

— Така съм чувала.

Едуард извъртя очите си.

И след това чух малка безредица в предния двор. Чух Карлайл да надговаря бърборещи изненадани гласове.

— Алис ли ви изпрати? — попита той някого, като гласът му бе несигурен, слабо разстроен. Още един неочакван гост?

Едуард се втурна към къщата и повечето последваха примерът му. Аз последвах по-бавно, докато Ренесме все още беше кацнала на гърбът ми. Щях да дам на Карлайл момент. Да загрее новият гост, да подготви него или нея или тях за идеята на предстоящото.

Издърпах Ренесме в ръцете си, докато вървах предпазливо около къщата, за да вляза през вратата в кухнята, слушайки това, което не можех да видя.

— Никой не ни е изпращал — дълбок, шепнещ глас отговори на въпросът на Карлайл. Това веднага ми напомни за древните гласове на Аро и Кай, и замръзнах точно вътре в кухнята. Знаех, че предната стая е пренаселена, почти всички бяха отишли, за да видят най-новият ни посетител, но почти нямаше шум. Повърхностно дишане, това беше всичко. Гласът на Карлайл беше предпазлив, когато отвърна.

— Тогава какво ви води насам?

— Околосветско пътешествие — друг глас отговори, точно толкова рехав, колкото предния.

— Чухме подмятания, че Волтури се движат срещу вас. Имаше слухове, че няма да се изправите сами. Очевидно са верни. Това е забележително събрание.

— Ние не предизвикваме Волтури — отговори Карлайл с обтегнат тон. — Станало е недоразумение, това е всичко. Много сериозно недоразумение, със сигурност, но се надяваме да го изчистим. Това, каквото виждате, са свидетели. Просто имаме нужда, Волтури да ни изслушат. Не сме...

— Не ни интересува какво са казали, че сте направили. — Първият глас го прекъсна. — И не ни интересува дали сте нарушили закона.

— Без значение колко забележително — поясни вторият глас.

— Чакахме цяло хилядолетие и половина, за да видим как Италианската измет ще бъде предизвикана — каза първият.

— Ако има някакъв шанс, те да паднат, ние ще сме там, за да го видим.

— Или дори да помогнем, за да ги победим — вторият добави.

Те говореха в гладък тандем, гласовете им бяха толкова еднакви, че по-нечувствителни уши биха предположили, че говори само един човек.

— Ако мислим, че имате шанс да успеете.

— Бела? — Едуард ме извика с твърд глас. — Доведи Ренесме, ако обичаш. Може би е редно да тестваме твърденията на румънските ни посетители.

Помогна ми знанието, че вероятно половината вампири в другата стая биха се застъпили и защитили Ренесме, ако тя разстроеше тези румънци. Не харесвах звукът от гласовете им, още по-малко тъмната заплаха в думите им. Докато влизах в стаята, можех да видя, че не бях сама в тази преценка. Повечето от неподвижните вампири гледаха с враждебни погледи, а няколко, Кармен, Таня, Зафрина и Сена смениха позите си осезаемо в защитни пози между новодошлите и Ренесме.

Вампирите на вратата бяха и тънки и ниски, единия тъмнокос, а другия толкова пепеляво рус, че изглеждаше почти сиво. Имаха същият ронлив вид на кожата си, както Волтури, въпреки че, си помислих, че не е толкова ясно изразено. Не можех да съм сигурна в това, след като не бях виждала Италианският клан, освен през човешките си очи, не можех да направя идеално сравнение. Острите им тесни очи бяха с цвета на тъмно бургундско вино без млечна нишка. Носеха семпли черни дрехи, които можеха да минат за модерни, но загатваха по-стар дизайн.

Тъмнокосият се усмихна широко, когато заставах в полезрението му.

— Виж ти, виж ти, Карлайл. Бил си непослушен, а?

— Тя не е това, за което си мислиш, Стефан.

— Не ни пука, така или иначе. — Русият отговори.

— Както казахме преди малко.

— Тогава заповядайте да наблюдавате, Владимир, но определено нашият план не е да предизвикваме Волтури, както ние казахме преди малко.

— Тогава ще стискаме палци — започна Стефан.

— Да се надяваме, че ще сме късметлии. — Завърши Владимир.

В края на краищата, бяхме събрали седемнадесет свидетеля — Ирландците: Сайобан, Лиам и Маги; Египтяните: Амун, Кеби, Бенджамин и Тиа; Амазонките: Зафрина и Сена; Румънците: Владимир и Стефан и номадите: Шарлот и Питър, Гарет, Алистар, Мери и Рандал, а като добавим и бройката на 11-членния ни клан. Таня, Кейт, Елизар и Кармен настояха да ги броим като част от нашето семейство.

Освен Волтури, това беше най-вероятно най-голямото приятелско събиране на зрели вампири в безсмъртната история.

Всички започнахме да се надяваме. Дори и аз не се сдържах. Ренесме беше спечелила толкова много, за толкова кратко време. Волтури трябваше да слушат само за една малка секунда...

Последните двама оцелели румънци се фокусираха само върху жестокото си негодувание от тези, които бяха превзели империята им, преди хиляда и петстотин години, и влязоха в крачка с всичко. Не искаха да докосват Ренесме, но не показваха омраза към нея. Изглеждаха мистериозно възхитени от съюзът ни с върколаците. Гледаха ме как упражнявам щитът си със Зафрина и Кейт, гледаха как Едуард отговаря на неизречени въпроси, как Бенджамин изважда водни гейзери от реката и остри пориви на вятър от неподвижният въздух само с ума си и очите им светеха с безстрашната надежда, че Волтури най-после са си намерили майстора.

Ние не се надявахме на същите неща, но всички се надявахме.

33. ФАЛШИФИКАЦИЯ

— Чарли, все още сме на стриктния принцип „само най-важното“. Знам, че мина повече от седмица, откакто за последно видях Ренесме, но една визита не е добра идея точно сега. Какво ще кажеш да доведе Ренесме при теб?

Чарли беше мълчалив за толкова дълго, че се зачудих дали е чул напрегането зад фарса ми. Но тогава той промърмори:

— Трябва да знам... — и осъзнах, че това беше само предпазливостта му от свръхестественото, която го правеше бавен в отговарянето.

— Добре, хлапе — каза Чарли. — Можеш ли да я доведеш тази сутрин? Сю ще ми донесе обяд. Тя е точно толкова ужасена от готвенето ми, колкото беше и ти, когато пристигна. — Чарли се засмя, а после въздъхна за старото време.

— Тази сутрин ще е идеално. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Вече бях отлагала това прекалено дълго.

— Джейк ще дойде ли с вас?

Въпреки че Чарли не знаеше нищо за върколашкото белязване, всеки можеше да види привързаността между Джейкъб и Ренесме.

— Вероятно. — Нямаше начин Джейк да пропусна следобед с Ренесме без кръвопийците.

— Може би трябва да поканя и Били. — Замисли се Чарли. — Но... хм. Може би някой друг път.

Обръщах внимание на Чарли само наполовина — достатъчно, за да забележа странната неохота в гласа му, когато спомена Били, но не достатъчно, че да се тревожа за това. Чарли и Били бяха възрастни; ако имаха някакви проблеми, те можеха и само да ги разрешат. Аз имах прекалено много неща, за които да се тревожа.

— Ще се видим след малко — казах му и затворих.

Тази разходка беше повече от предпазването на баща от двадесет и седемте странно събрани вампири — всеки от който се бе заклел, че няма да убива никого в радиус от триста мили, но все пак... Очевидно, нито едно човешко същество не бива да доближава тази група. Това

беше извинението, които бях дала на Едуард: занасях Ренесме при Чарли, за да не реши той да дойде. Това беше добра причина да напусна къщата, но изобщо не беше истинската ми цел.

— Защо не можем да вземем Ферарито? — оплака се Джейкъб, когато ме пресрещна в гаража.

Аз вече бях във Волвото на Едуард с Ренесме.

Едуард ми беше показал колата за „след“; и както беше очаквал, аз не бях способна да покажа нужният ентузиазъм. Разбира се, беше хубава и бърза, но аз предпочитах да бягам.

— Прекалено е заговорническо — отговорих аз. — Можем да идем и пеша, но Чарли ще откачи.

Джейкъб изропта, но седна отпред. Ренесме се премести от моят skut в неговият.

— Как си? — попитах го, докато изкарвах колата от гаража.

— Ти как мислиш? — хапливо попита Джейкъб. — Писна ми от всички тези вонливи кръвопийци. — Той видя изражението ми и проговори преди да мога да отговоря. — Да, знам, знам. Те са от добрите, тук са, за да помогнат, те ще ни спасят всичките. И така нататък, и така нататък. Говори каквото искаш, все още мисля, че Дракула Едно и Дракула Две са плашещи.

Трябваше да се усмихна. На мен румънците също не ми бяха любимите гости.

— Не съм несъгласна с теб за това.

Ренесме поклати глава, но не каза нищо; за разлика от всички нас, тя намираще румънците за странно интересни. Тя си беше направила труда да говори с тях на глас, тъй като те не й позволяваха да ги докосва. Въпросът ѝ беше за необичайната им кожа и, въпреки че се страхувах да не се обидят, аз се радвах, че ги беше попитала. Аз също бях любопитна.

Те не бяха разстроени от интересът ѝ. Може би малко печални.

— Ние бяхме стояли мирно твърде дълго време, дете. — Владимир беше отговорил, а Стефан кимна, но не продължи изречението на Владимир, както често правеше.

— Размишлявайки върху собствената си божественост. Беше знак за нашата сила, че всичко идваше при нас. Жертви, дипломати, онези, които търсеха помощта ни. Ние седяхме на тронове си и се мислехме за богове. За дълго време не забелязвахме, че се променяме

— почти се вкаменявахме. Предполагам, че Волтури ни направиха една услуга, когато изгориха замъците ни. Стефан и аз поне не продължихме да се вкаменяваме. Сега очите на Волтури са замъглени с прашна измет, но нашите са ясни. Представям си, че това ще ни бъде от полза, когато извадим техните от кухините им.

Опитах се да държа Ренесме далеч от тях след тази случка.

— Колко дълго можем да постоим при Чарли? — попита Джейкъб, прекъсвайки мислите ми. Той видимо се отпускате, докато се отдалечавахме от къщата и всичките ѝ обитатели. Правеше ме щастлива факта, че аз не се броях за вампир за него. Аз си бях просто Бела.

— Всъщност за доста дълго.

Тонът в гласа ми привлече вниманието му.

— Става ли нещо друго, освен посещенията при баща ти?

— Джейк, нали знаеш колко си добър в контролирането на мислите си около Едуард?

Той повдигна една черна вежда.

— Да?

Аз просто кимнах, насочвайки очи към Ренесме. Тя гледаше през прозореца и не знаех колко внимава в разговора ни, но реших да не рискувам повече. Джейкъб ме изчака да добавя още нещо и тогава долната му устна се издаде напред, докато обмисляше това, което бях казала.

Докато карахме в тишина, аз гледах косо през дразнещите лещи в студеният дъжд; все още не беше достатъчно студено за сняг. Очите ми вече не бяха толкова извънземни, колкото в началото — определено по-близо до мътно червеникаво оранжеви, отколкото ярко червени. Скоро тя щяха да бъдат достатъчно кехлибарени, че да престана с лещите. Надявах се промяната да не разтрои Чарли прекалено много.

Джейкъб все още предъвкваше окастреният ни разговор, когато пристигнахме при Чарли. Ние дори не говорехме, докато вървахме с бърза човешка походка през дъжда. Баща ми ни чакаше; той беше отворил вратата преди да успея да почукам.

— Здравейте! Имам чувството, че са минали години! Погледни се, Неси! Ела при дядо! Кълна се, че си пораснала с половин метър. И изглеждаш кожа и кости, Неси. — Той ме погледна накриво. — Не те ли хранят там?

— Това е просто от бързината на растежа — промърморих аз. — Здравсти, Сю. — Повиках над рамото му. Миризмата на пиле, домати, чесън и сирене се разнасяше от кухнята; тя вероятно миришеше прекрасно на всички останали. Също така можех да надуша свежо борче и прах от опаковки.

Ренесме покажа трапчинки. Тя никога не говореше пред Чарли.

— Е, влизайте вътре от тоя студ, деца. Къде е зет ми?

— Забавлява едни приятели — каза Джейкб и после изпръхтя. — Такъв късметлия си, че не си там, Чарли. Само това ще кажа.

Аз го ударих леко с юмрук в бърбреците, докато Чарли трепваше.

— Ауч — оплака се Джейкб под носа си; е, аз си помислих, че е било леко.

— Всъщност, Чарли, аз имам да изпълнявам няколко поръчки.

Джейкб ми хвърли един поглед, но не каза нищо.

— Назад си с пазаруването за Коледа, а, Бела? Имаш само няколко дни, нали знаеш.

— Да, пазаруване за Коледа — казах глуповато. Това обясняваше прахът от опаковки. Чарли сигурно бе извадил старите украшения.

— Не се притеснявай, Неси. — Прошепна той в ухото й. — Аз съм те покрил, ако майка ти забрави.

Аз му завъртях очи, но истината бе, че изобщо не се бях замисляла за празниците.

— Обядът е на масата — викна Сю от кухнята. — Хайде, момчета.

— Ще се видим по-късно, татко — казах аз и се размених бърз поглед с Джейкб. Дори ако не можеше да се удържи да не мисли за това около Едуард, поне нямаше да има много да сподели. Той нямаше и идея какво бях намислила.

Разбира се, помислих си аз, докато влизах в колата, аз също си нямах ни най-малка идея.

Пътищата бяха гладки и тъмни, но шофирането не ме сплашваше вече. Рефлексите ми бяха отлични за това начинание и аз почти не обръщах внимание на пътя. Проблемът беше да не привличам внимание със скоростта си, когато си имах компания. Искях да приключа с днешната мисия, да разкрия мистерията, за да върна към жизненоважната задача на ученето. Да се науча да защитавам едни, да се науча да убивам други.

Ставах все по-добра с щита си. Кейт нямаше нужда вече да ме мотивира — не беше трудно да намеря причини да се ядосам, сега, когато вече знаех какъв беше ключът — така че работех най-вече със Зафрина. Тя беше доволна от напредъкът ми; бях способна да покрия радиус от пет метра за повече от минута, въпреки че ме изтощаваше. Тази сутрин тя се беше опитвала да открие дали мога да избутам щита от ума си изцяло. Не виждах каква ще е ползата от това, но Зафрина мислеше, че това ще ми помогне да укрепна, като да упражнявам мускулите на корема и гърба, вместо само на ръцете. Накрая, ще можеш да вдигнеш по-голяма тежест, ако всичките ти мускули са по-силни.

Не бях много добра в това. Бях успяла да видя горската река само за частица от секундата, когато тя се беше опитала да ми я покаже.

Но имаше различни начини да се подготвя за предстоящото и със само две оставащи седмици, аз се притеснявах, че може би пренебрегвам най-важното. Днес щях да поправам тази пропуск.

Бях запомнила подходящите карти и няхах никакъв проблем да намеря пътя към адреса, който не съществуваше онлайн, този към Дж. Дженкс. Следващата ми стъпка щеше да бъде Джейсън Дженкс на другият адрес, онзи, който Алис не ми беше дала.

Да кажа, че това не беше приятен квартал, щеше да бъде омаловажаване. Най-баналната от всички коли на семейство Кълън все пак беше жестока на тази улица. Старият ми Шевролет щеше да изглежда точно на място тук. През човешките ми години щях да заключа вратата и да отпраша колкото се осмеля по-бързо. Както бях в момент, аз бях малко омаяна. Опитах се да си представя Алис на това място по каквото и да е причина, но се провалих.

Сградите — всички на по три етажа, всичките бяха тесни, всички бяха леко наклонени, като че огънати от проливният дъжд — бяха най-вече стари къщи, разделени на много апартаменти. Беше трудна да се определи какъв цвят трябваше да бъде фасадата. Всичко се беше обезцветило до отънъци на сивото. Няколко от сградите имаха бизнеси на първият етаж: мръсен бар, чийто прозорци бяха боядисани в черно, магазин за магьоснически стоки с неоновы ръце и карти таро, мигащи на пресекулки на вратата, салон за татуировки и занималня с тиксо, придържашо счупената врата заедно. Нямаше включени лампи в нито една от стаите, въпреки че навън беше толкова зловещо, че на

хората би им трябвала светлината. Можех да чуя тихо мърморене някъде далеч; звучеше като телевизия.

Мяркаха се само няколко човека, двамата се движеха през дъжда в противоположни посоки и един, който седеше на верандата на оградена, долнопробна правна кантора, четящ мокър вестник и подсвиркващ. Звукът беше прекалено весел за обстановката.

Аз бях толкова изумена от безгрижният човек, който си подсвиркуваше, че отначало не осъзнах, че изоставената сграда беше точно, където адреса, който търсех, трябваше да съществува.

Нямаше номера на разнебитеното място, но салонът за татуировки до него беше през два номера.

Настинах спирачката и оставих колата на празен ход за секунда. Щях да вляза в онова сметище по един или друг начин, но как щях да го направя, че подсвиркуващият да не ме забележи? Можех да паркирам на следващата улица и да се върна от задната страна... От онази страна можеше да има още свидетели. Може би през покривите? Беше ли достатъчно тъмно за такива неща?

— Здравей, мадам — повика ме свирачът.

Аз свалих стъклото като че не го чувах.

Човекът остави вестника си настрана и дрехите му ме изненадаха, сега, когато можех да ги видя. Под дрипавият му парцал, той беше леко прекалено добре облечен. Нямаше никакъв бриз, за да ми подаде миризма, но блясъкът на тъмно червената му риза приличаше на коприна. Извитата му черна коса беше оплетена и полудяла, но тъмната му кожа беше гладка и перфектна, зъбите му бяха бели и прави. Противоречие.

— Може би не трябва да паркирате колата си тук, мадам — каза той. — Може да не е тук, когато се върнете.

— Благодаря за предупреждението — отговорих.

Аз изгасих двигателя и излязох. Може би подсвиркуващият ми приятел можеше да ми даде отговорите, които исках, по-бързо, отколкото да нахлуя с взлом. Аз отворих големият си сив чадър — не че ме интересуваше, наистина, да предпазвам дългата кашмирена рокля, която носех. Това беше нещо, което човек би направил.

Мъжът изгледа лицето ми косо през дъжда и тогава очите му се разшириха. Той преглътна и чух как сърцето му се ускори, докато го приближавах.

— Търся някого — започнах аз.

— Аз съм някой. — Предложи той с усмивка. — Какво мога да направя за теб, красавице?

— Ти ли си Джей Дженкс? — попитах аз.

— О — каза той и изражението му се превърна от очакващо в разбиращо. Той се изправи на крака и ме огледа с присвити очи. — Защо търсиш Джей?

— Това си е моя работа. — Пък и си нямам и идея. — Ти ли си Джей?

— Не.

Ние се гледахме за един дълъг момент, докато острият му поглед обходи отгоре до долу прилепналата перленосива нощница, която бях облякла. Погледът му най-накрая стигна до лицето ми.

— Ти не приличаш на обикновените клиенти.

— Аз вероятно не съм обикновена — признах си. — Но наистина трябва да го видя колкото е възможно по-бързо.

— Не съм сигурен какво да направя — призна си той.

— Защо не ми кажеш името си?

Той се ухили.

— Макс.

— Приятно ми е да се запознаем, Макс. Сега защо не ми кажеш с какво се занимаваш?

Усмивката му се превърна в намръщване.

— Ами, обикновените клиенти на Джей изобщо не приличат на теб. Твоят вид не се занимава да ходи в офиса му в гетото. Просто отивате в модерният му офис в небостъргача.

Аз повторих адреса, който имах, правейки списъкът с номерата въпрос.

— Да, това е мястото — каза той, отново подозрителен. — Как така не отиде там?

— Това беше адресът, който ми бе даден — от много надежден източник.

— Ако сте намислили нещо добро, нямаше да сте тук.

Аз прехапах устни. Никога не съм била много добра в блъфирането, но Алис не ми бе оставила много алтернативи.

— Може би не съм намислила нещо добро.

Лицето на Макс стана извинително.

— Вижте, мадам...

— Бела.

— Добре, Бела. Виждаш ли, имам нужда от тази работа. Джей ми плаща много добре най-вече да вися тук по цял ден. Искам да ти помогна, наистина, но — и разбира се говоря хипотетично, нали? Или неофициално, или каквото ти върши работа — но ако пусна някого, който може да му навлече проблеми, изхвърчам. Виждаш ли проблема ми?

Помислих за минута, дъвчейки устната си.

— Никога преди не си виждал някой като мен? Е, някак като мен. Сестра ми е доста по-ниска от мен и има тъмна, щръкнала черна коса?

— Джей познава ли сестра ти?

— Мисля, че да.

Макс помисли върху това за минута. Аз му се усмихнах и дишането му се запъна.

— Ще ти кажа какво ще направя. Ще се обадя на Джей и ще те опиша. Нека той вземе решението.

Какво ли знаеше Джей Дженкс? Дали описанието ми щеше да значи нещо за него? Това беше тревожна мисъл.

— Фамилията ми е Кълън. — Казах аз на Макс, чудейки се дали това не бе твърде много информация. Започвах да се дразня на Алис. Наистина ли трябваше да съм чак толкова сляпа? Тя можеше да ми остави още една, две думи...

— Кълън, разбрах.

Аз го наблюдавах, докато набираше, лесно запомняйки номера. Е, можех да се обадя на Джей Дженкс лично, ако това не проработеше.

— Здравсти, Джей, Макс е. Знам, че никога не бива да ти се обаждам на този номер, освен по спешност...

— Има ли спешност? — Чух слабо от другият край.

— Е, не точно. Едно момиче иска да те види...

— Не виждам какво му е спешното. Защо не следваш нормалната процедура?

— Не последвах нормалната процедура, защото тя изобщо не изглежда като обикновените...

— Да не е ченге?

— Не...

— Не можеш да си сигурен. Изглежда ли като ония на Кубарев...

— Не — остави ме да говоря, става ли? Тя казва, че познаваш сестра й или нещо подобно.

— Едва ли. Как изглежда тя?

— Тя изглежда... — Очите му ме обходиха от лицето до обувките преценяващо.

— Е, тя изглежда като супермодел, така изглежда. — Аз се усмихнах и той ми намигна, тогава продължи. — Влудяващо тяло, бледа като чаршаф, тъмно кестенява коса, почти до кръста й, има нужда от един здрав сън... нещо от това да ти звучи познато?

— Не, не ми звучи познато. Не съм доволен, че оставяш слабостта си за красиви жени да се намесва в...

— Да, харесвам красивите, какво му е лошото на това? Съжалявам, че те притесних, човече. Просто забрави.

— Името... — прошепнах.

— О, да. Чакай. — Каза Макс. — Тя казва, че името й е Бела Кълън. Това помага ли?

Имаше миг на мъртвешка тишина и тогава гласът от другият край на линията внезапно крещеше, използвайки много думи, които не се чуваха често извън паркингите за камиони. Цялото изражение на Макс се промени; цялото шегуване изчезна и устните му пребледняха.

— Защото ти не попита! — извика обратно Макс, паникьосан.

Имаше още една пауза, докато Джей се успокояваше.

— Красива и бледа? — Попита Джей, малко по-успокоен.

— Казах ти това, нали?

Красива и бледа? Какво ли знаеше този човек за нашият вид? Дали и той самият не беше един от нас? Не бях подготвено за такъв вид съпоставка. Стиснах зъби. В какво ме беше забъркала Алис?

Макс изчака минута през още една вълна от изкрещяни обиди и наставления и тогава ме погледна с очи, които бяха изплашени.

— Но ти се срещаш с клиенти от гетото само в четвъртък — добре, добре! Заемам се. — Той затвори телефона.

— Той иска да ме види? — Попитах умно.

Макс ме изгледа сърдито.

— Можеше да ми кажеш, че си клиент с приоритет.

— Не знаех, че съм.

— Помислих си, че може да си ченге. — Призна си той. — Имам предвид, ти не изглеждаш като ченге. Но се държиш някак странно,

красавице.

Аз свих рамене.

— Картел за наркотици? — предположи той.

— Кой, аз ли? — попитах аз.

— Да. Или гаджето ти, или който и да е.

— Не, съжалявам. Не съм голям фен на наркотиците, нито пък съпругът ми. Просто казваме не и всичко останало.

Макс изсъска под носа си.

— Омъжена. Все не ми върви.

Аз се усмигнах.

— Мафия?

— Не.

— Контрабанда на диаманти?

— Моля те! С такива хора ли се занимаваш обикновено, Макс? Може би трябва да си намериш нова работа.

Трябваше да си призная, че се забавлявах малко. Не бях взаимодействала много с човеци, освен с Чарли и Сю. Беше забавно да го наблюдавам как се спъва. Също така бях много доволна от това, колко лесно ми беше да не го убивам.

— Трябва да си замесена в нещо голямо. И лошо — размишляваше той.

— Наистина не е това.

— Всички така казват. Но кой друг се нуждае от документи? Или може да си позволи да плати цените на Джей за тях, трябва да добавя. Не е моя работа, всеки случай — каза той и после отново промърмори думата омъжена.

Той ми даде напълно нов адрес и общи насоки, след което ме наблюдаваше как отпътувам с подозрителни, съжаляващи очи.

На този етап, бях готова за почти всичко — някакъв вид на бърлогата на злодеят от Джеймс Бонд ми изглеждаше подходяща. Така че си помислих, че Макс може да ми е дал грешен адрес като тест. Или може би бърлогата бе под земята, под този обикновен, безличен МОЛ, сгущен под залесеният хълм в приятният квартал.

Аз паркирах на едно свободно място и погледнах нагоре към стилният, изтънчен надпис, който гласеше **ДЖЕЙСЪН СКОТ, АДВОКАТ ПО ПРАВО.**

Офисът вътре беше бежов, с целиново-зелени акценти, безобиден и незначителен. Нямаше никаква миризма на вампир тук и това ми помогна да се успокоя.

Нищо, освен непознати хора. Един аквариум беше вграден в стената и приятна, красива, руса рецепционистка седеше зад бюрото.

— Здравейте — поздрави ме тя. — Как мога да ви помогна?

— Тук съм, за да видя г-н Скот.

— Имате ли записан час?

— Не точно.

Тя се усмихна леко.

— Тогава може да се забави. Защо не седнете, докато аз...

— Ейприл! — Заповядващият глас изграчи от телефона на бюрото ѝ. — Скоро очаквам г-жа Кълън.

Аз се усмихнах и посочих себе си.

— Прати я моментално. Разбираш ли? Не ме интересува какво ще прекъсне.

Можех да чуя нещо друг в гласа му, освен нетърпение. Стрес. Нерви.

— Тя току-що пристигна — каза Ейприл, веднага след като можеше да говори.

— Какво? Изпратя ми я! Какво чакаш?

— Веднага, г-н Скот! — Тя се изправи на крака, ръкомахайки, докато ме водеше по къс коридор, предлагайки ми кафе или чай, или нещо друго, което бих искала.

— Ето ви и вас — каза тя, когато ме бутна в главният офис, запълнен с тежко дървено бюро и стена на суетата.

— Затвори вратата след себе си — заповяда един стържещ тенор.

Аз разгледах мъжът, седящ зад бюрото, докато Ейприл прибързано се изниза. Той беше нисък и оплешивяващ, вероятно около петдесетте, със шкембе. Той носеше червена копринена вратовръзка с риза на сини и бели ивици, а синьо-зеленикавата му жилетка висеше на облегалката на стола му. Той също така трепереше, пребледнял до болнаво пастелен цвят на кожата, с пот, избиваща по челото му; представих си язва, избиваща под резервната гума.

Джей се съвзе и се повдигна несигурно от стола си. Той протегна ръка през бюрото.

— Г-жо Кълън. Каква абсолютна наслада е за мен.

Аз прекосих стаята и бързо му стиснах ръката веднъж. Той леко се сви от студената ми кожа, но не изглеждаше особено изненадан от нея.

— Г-н Дженкс. Или предпочитате Скот?

Той отново трепна.

— Както предпочитате, разбира се.

— Защо не ме наричате Бела, а аз Джей?

— Като стари приятели — съгласи се той, бършейки с копринена кърпичка челото си.

Той ме направи жест да седна и той самият го направи.

— Трябва да попитам, дали най-накрая се запознавам с прекрасната съпруга на г-н Джаспър?

Аз взех под внимание това за секунда. Тогава той познава Джаспър, а не Алис. Познаваше него и изглежда се страхуваше от него.

— Неговата снаха, всъщност.

Той прехапа устни, като че улавяше значението на това, толкова отчаяно, колкото и аз.

— Надявам се г-н Джаспър е в добро здраве? — попита внимателно той.

— Сигурна съм, че той е в отлично здраве. В момента той е на продължителна ваканция.

Това изглежда изясни част от объркването на Джей. Той кимна на себе си и подпря слепоочието си с пръсти.

— Много добре. Вие трябваше да дойдете в главният офис. Асистентите ми щеше да ви пратят директно при мен — нямаше нужда да минавате през по-негостоприемни канали.

Аз кимнах. Не бях сигурна защо Алис ми беше дала адреса в гетото.

— Е, добре, вече сте тук. Какво мога да направя за вас?

— Документи — казах аз, опитвайки се да прозвуча, сякаш знаех за какво говоря.

— Разбира се — Джей моментално се съгласи. — За какво говорим — актове за раждане, смъртни актове, шофьорски книжки, паспорти, здравни осигуровки...?

Аз си поех дълбоко въздух и се усмихнах. Дължах много на Макс.

И тогава усмивката ми увехна. Алис ме беше пратила тук поради някаква причина и аз бях сигурна, че беше, за да предпазя Ренесме. Последният ѝ дар към мен. Единственото нещо, от което тя знаеше, че имам нужда.

Единствената причина, поради която Ренесме имаше нужда от фалшификатор, беше ако бяга. И единствената причина Ренесме да бяга беше, че ние сме загубили.

Ако ние с Едуард бягахме с нея, тя нямаше веднага да се нуждае от тези документи. Бях сигурна, че личните карти бяха нещо, до което Едуард знаеше как да се добере или да направя сам, и бях сигурна, че той знаеше как да се измъкнем и без тях. Можехме да бягаме с нея хиляди мили. Можехме да преплуваме океан с нея.

Ако бяхме до нея, за да я спасим.

И цялата тази потайност да укрием това от Едуард. Защото имаше голяма възможност, всичко, което той знаеше, да го знае и Аро. Ако загубехме, Аро със сигурност би взел информацията, за която жадуваше, преди да унищожи Едуард.

Беше точно така, както и подозирах. Ние не можехме да победим. Но трябваше да се опитаме за убием Деметри, преди да загубим, давайки на Ренесме шанс да избяга.

Спрялото ми сърце стана като валчест камък в гърдите ми — смазваща тежест. Цялата ми надежда увехна като мъгла на слънчева светлина. Очите ми загоряха.

На кого да я поверя? Чарли? Но той беше толкова беззащитно човек. И как щях да му предам Ренесме? Той изобщо нямаше да е близо до онази битка. Така че това оставяше само един човек. Всъщност никога не е имало друг.

Аз бях премислила това толкова бързо, че Джей изобщо не забеляза паузата ми.

— Два акта за раждане, два паспорта, една шофьорска книжка. — Казах с нисък, напрегнат тон.

Ако бе забелязал промяната в изражението ми, се беше престорил, че не е.

— Имената?

— Джейкъб... Улфи. И... Ванеса Улфи. — Неси изглеждаше като подходящо умалително от Ванеса. Джейкъб щеше да хареса Улфи.

Химикалката му задраска бързо по формуляра.

— Средни имена?

— Просто сложете нещо родово.

— Както предпочитате. Възраст?

— Двадесет и седем за мъжа, пет за момиченцето. — Джейкъб можеше да претендира за толкова. Той беше звяр. Със скоростта, с която Ренесме растеше, аз трябваше да изчислявам по-високо. Той можеше да ѝ е втори баща...

— Ще ми трябват снимки, ако искате напълно завършени документи. — Каза Джей, прекъсвайки мислите ми. — Г-н Джаспър обикновено искаше той сам да ги довършва.

Е, това обясняваше защо Джей не знаеше как изглежда Алис.

— Чакайте — казах аз.

Това беше късмет. Аз имах няколко семейни снимки, пхнати в портфейла ми, и перфектната — с Джейкъб, държащ Ренесме на стъпалата пред къщата — беше само на месец. Алис ми я беше дала само преди няколко дни... Оу. Може би все пак нямаше чак толкова късмет в това. Алис знаеше, че имам тази снимка. Може би тя дори е имала някой замъглен проблясък, че ще ми трябва, преди да ми я даде.

— Ето.

Джей разгледа снимката за момент.

— Дъщеря ви много прилича на вас.

Аз се напрегнах.

— Повече прилича на баща си.

— Който не е този човек. — Той докосна лицето на Джейкъб.

Очите ми се свиха и нови потоци пот рукнаха от челото на Джей.

— Не. Това е много близък семеен приятел.

— Простете. — Промърмори той и химикалката отново започна да дращи. — Колко скоро ще искате документите?

— Може ли да ги получа до седмица?

— Това е бърза поръчка. Ще ви струва двойно — но, простете. Забравих с кого разговарям.

Явно той е познавал Джаспър.

— Просто ми дайте цифра.

Той изглеждаше колеблив да я каже на глас, въпреки че бях сигурна, че след като се е разправял с Джаспър, е знаел, че парите не са проблем. Дори не взимах под внимание пръсващите се сметки по целият свят с различните имена на Кълънови, имаше достатъчно пари

в натура из цялата къща, че да поддържат малка държава за десетилетие; това ми напомняше как винаги имаше стотина куки за риболов в дъното на всяко шкафче в къщата на Чарли. Съмнявах се, че някой дори ще забележи липсващата купчина, която бях взела в подготовка за днес.

Джей написа цената накрая на формуляра.

Аз спокойно кимнах. Имах повече от това в себе си. Отново отворих чантата си и преброих правилната сума — бях си събрала на по пачки от по пет хиляди, така че не ми отне много време.

— Ето.

— Ах, Бела, не е нужно да ми давате цялата сума сега. Прието е да запазите половината, за да си подсигурите доставката.

Аз се усмихнах изморено към нервният човек.

— Но аз ти се доверявам, Джей. Все пак ще ти дам бонус — същата сума, когато получа документите.

— Това не е нужно, уверявам ви.

— Не се притеснявай. — И така и така нямаше да мога да ги взема със себе си. — Тогава да се срещнем отново тук по същото време следващата седмица?

Той ми изпрати болезнен поглед.

— Всъщност, предпочитам да правя такива прехвърляния на места, несвързани с различните ми бизнеси.

— Разбира се. Сигурна съм, че не правя това по начинът, който очаквате.

— Свикнал съм да нямам никакви очаквания, когато става въпрос за семейство Кълън. — Той направи гримаса, но бързо овладя изражението си. — Да се срещнем в осем часът точно след една седмица в Пасифико? То е на Юниън Лейк и храната е превъзходна.

— Перфектно. — Не че щях да вечерям с него. Той всъщност нямаше много да го хареса, ако го направех.

Аз се изправих и отново стиснах ръката му. Този път той не трепна. Но изглежда имаше нова тревога. Устата му беше свита, а гърбът му напрегнат.

— Ще ви затрудни ли този срок? — попитах аз.

— Какво? — Погледна той, сварен неподготвен от въпроса ми. — Срокът? О, не. Изобщо нямайте никакви притеснения. Със сигурност ще съм направил документите ви навреме.

Щеше да бъде хубаво и Едуард да беше тук, че да знаех какви бяха истинските притеснения на Джей. Аз въздъхнах. Да пазя това от Едуард беше достатъчно лошо; да трябва да бъде далеч от него беше прекалено.

— Тогава ще се видим след една седмица.

34. ИЗЯВЛЕНИЯ

Чух музиката още преди да съм излязла от колата. Едуард не бе докосвал пианото си от нощта, когато Алис напусна. Сега, докато затварях вратата, чух песента да преминава от един тон към моята приспивна песен. Едуард ме приветстваше вкъщи.

Движех се бавно, докато вземах Ренесме — заспала бързо, тъй като ни нямаше цял ден — от колата. Бяхме оставили Джейкълб у Чарли — беше казал, че ще се върне със Сю. Чудех се дали се опитваше да си напълни главата с достатъчно ненужни факти, за да разкара картинката на начина, по който бе изглеждало лицето ми, когато влязох през вратата на Чарли.

Докато вървах бавно към къщата на Кълънови сега, разпознах надеждата и въодушевлението, което бе почти видимо като аура около голямата бяла къща, бе като моята тази сутрин също. Сега ми се струваше непозната.

Отново исках да се разплача, чувайки музиката на Едуард за мен. Но се стегнах. Не исках да бъде подозрителен. Нямаше да оставя никакви следи в главата му, които Аро да открие. Едуард се обърна и се усмихна, когато влязох през вратата, но продължи да свири.

— Добре дошла вкъщи — каза той, сякаш бе просто един нормален ден. Сякаш нямаше още дванайсет вампира в стаята, заети с различни занимания, както и още дузина разпръснати някъде наоколо. — Прекара ли си добре с Чарли днес?

— Да. Съжалявам, че отне толкова време. Отидох да направя малко коледни покупки за Ренесме. Знам, че няма да е кой знае какъв празник, но... — Свих рамене.

Устните на Едуард се извиха надолу. Той спря да свири и се извъртя на пейката, така че цялото му тяло бе обърнато към мен. Сложи едната си ръка на талията ми и ме придърпа към себе си.

— Не съм мислил много за това. Ако искаш да го направим по-празнично...

— Не — прекъснах го аз. Трепнах вътрешно при идеята да се опитваме да се престорим на повече ентузиазирани, отколкото бе

нужно. — Просто не исках да го оставим да отmine без да й дадем нещо.

— Може ли да видя?

— Ако искаш. Съвсем дребно е.

Ренесме бе в пълно безсъзнание, хъркайки деликатно срещу шията ми. Завиждах й. Би било хубаво да избягаш от реалността, дори и за няколко часа.

Внимателно напипах малката кадифена чантичка, без да отварям много чантата си, за да не види Едуард парите, които носех.

— Улови погледа ми върху витрината на един антикварен магазин, докато минавах покрай него.

Разтърсих малкият златен медальон в дланта му. Беше кръгъл, с малки гравирани лозови листенца около външния край на кръга. Едуард го отвори и погледна вътре. Имаше място за малка снимка и, от противоположната страна, посвещение на френски.

— Знаеш ли какво пише? — попита той с различен тон, по-меко отпреди.

— Магазинерът ми каза, че е нещо от типа на „повече от собственият ми живот“. Така ли е?

— Да, бил е прав.

Той ме погледна с пронизващи топазени очи. Срегнах погледа му за момент, след което се престорих, че телевизорът ме е разсеял.

— Надявам се да й хареса — прошепнах аз.

— Разбира се, че ще й хареса — каза леко и небрежно той и бях сигурна точно в тази секунда, че той знаеше, че криех нещо от него. Бях и убедена, че си нямаше и идея за детайлите.

— Нека да я заведем вкъщи — предложи той, като се изправи и сложи ръката си около рамената ми.

Поколебах се.

— Какво? — попита той.

— Исках да се поупражнявам малко с Емет... — Бях изгубила цял ден с жизненоважната си задача — чувствах се изостанала.

Емет — седнал на дивана с Розали и хванал дистанционното, разбира се — вдигна поглед и се ухили нетърпеливо.

— Отлично. Гората се нуждае от поизтъняване.

Едуард се намръщи на Емет, след това и на мен.

— Има достатъчно време за това утре — каза той.

— Не ставай глупав — оплаках се аз. — Вече няма подобно нещо като „достатъчно време“. Такова понятие не съществува. Имам много да уча и...

Той ме сряза.

— Утре.

И изражението му бе такова, че дори Емет не посмя да спори.

Бях изненадана колко трудно бе да се върна към рутината, която бе все пак, абсолютно нова. Но да изоставя дори тази малка надежда, която бях съхранявала, ми се стори невъзможно. Опитах се да се фокусирам върху положителните неща. Имаше добра възможност дъщеря ми да оцелее в това, което предстоеше, както и Джейкб. Ако имаха бъдеще, тогава това бе един вид победа, нали? Нашата малка група трябваше да се стегне, ако Джейкб и Ренесме щяха да имат възможността изобщо да избягат. Да, стратегията на Алис имаше смисъл само ако щяхме да се борим. Така че и тук иммахме малка победа, като се имаше предвид, че Волтури не са имали сериозно предизвикателство от хилядолетие насам.

Нямаше да бъде краят на света. Просто краят на Кълънови. Краят на Едуард и мен. Предпочитах го по този начин — поне последната част. Нямаше да живея отново без Едуард, ако щеше да напуска този свят, тогава щях да бъда точно зад него.

Чудех се разсеяно от време на време дали щеше да ни очаква нещо от другата страна. Знаех, че Едуард не вярва наистина в това, но Карлайл вярваше. Аз самата не можех да си го представя. От друга страна, не можех да възприема това Едуард да не съществува по някакъв начин, някъде. Ако можехме да бъдем заедно на което и да е място, тогава това бе моят щастлив край.

И така рутината на дните ми продължаваше, само че малко по-трудно от преди. С Едуард, Ренесме и Джейкб отидохме да видим Чарли на Коледа. Всички от глутницата на Джейкб бяха там, включително Сам, Емили и Сю. Беше от голяма полза за тях да бъдат в малките стаи на Чарли, с големите си, горещи тела натикани в ъглите около оскъдно декорираното му дръвче — човек можеше да види къде му е писнало и се е отказал — и изпълвайки мебелите му. Можеше да се разчита на върколаците да бъдат нащрек за предстояща битка, без значение колко самоубийствена бе. Електричеството от вълнение им

предоставяше удобен случай, който скриваше пълната ми липса на коледен дух. Едуард беше, както винаги, по-добър актьор от мен.

Ренесме носеше медальона, който ѝ бях дала на зазоряване, а в джоба на якето ѝ бе MP3 — плейъра, който Едуард ѝ бе подарил — дребна джаджа, която можеше да натъпче с пет хиляди песни, вече напълнена с любимите на Едуард. На китката ѝ бе една сложно заплетена килаетска версия на годежен пръстен. Едуард бе скръцнал със зъби при вида на това, но мен не ме притесняваше.

Скоро, толкова скоро, щях да я дам на Джейкъб, за да я пази. Как бих могла да бъда подразнена от какъвто и да е символ на посвещението, на което толкова разчитах?

Едуард бе спасителя на деня, поръчвайки подарък за Чарли. Беше се появил вчера — добрата страна на бързите доставки — и Чарли прекара цяла сутрин в разглеждане на дебелият наръчник за ползване на новата му сонарна система за риболов.

По начина, по който върколаците ядяха, коледният обяд на Сю сигурно е бил доста добър. Чудех се как ли щеше да изглежда събирането на някой външен човек. Дали играехме достатъчно добре ролите си? Дали някой непознат би си помислил, че сме весел приятелски кръг, който се наслаждава на коледните празници с безгрижна радост?

Мисля, че Едуард и Джейкъб бяха облекчени като мен, когато настана време да си вървим. Стори ми се странно да хабя енергията си, за да се преструвам на човек, когато имаше толкова много по-важни неща за правене. Беше ми трудно да се концентрирам. Същевременно, това бе вероятно и последният път, когато щях да видя Чарли. Може би бе хубаво, че бях прекалено скована, за да осъзная това.

Не бях виждала майка си от сватбата насам, но можех само да се радвам на градивната дистанция, която бе започнала преди две години. Тя бе прекалено крехка за моят свят. Не исках да бъде замесена в това. Чарли бе по-силен.

Може би дори достатъчно силен за сбогуване в този момент, но аз не бях.

Беше много тихо в колата — отвън дъждът бе като мъгла, колебаейки се между течност и лед. Ренесме седеше в скута ми, играейки си с медальона си, като го отваряше и затваряше. Наблюдавах

я и си представях нещата, които бих казала на Джейкъб тъкмо сега, ако не трябваше да пазя думите си далеч от главата на Едуард.

— Ако някога сте отново в безопасност, заведи я при Чарли. Разкажи му цялата история някой ден. Разкажи му колко много го обичах, как не можех да понеса да го напусна, дори когато човешкият ми живот приключваше. Кажи му, че беше най-страхотният баща. Кажи му да предаде любовта ми на Рене, и надеждата ми, че ще е щастлива и ще е добре...

Трябваше да дам документите на Джейкъб преди да стане прекалено късно. Щях да му дам бележка и за Чарли. И писмо за Ренесме. Нещо, което да може да прочете, когато нямаше да мога да ѝ казвам, че я обичам вече.

Нямаше нищо необичайно във външният вид на къщата на Кълънови, докато паркирахме в ливадата, но можех да чуя някаква недоловима караница вътре. Много ниски гласове мърмореха и ръмжаха. Звучеше напрегнато и звучеше, като спор. Можех да чуя гласът на Карлайл и този на Амун по-често от тези на останалите.

Едуард спря пред къщата, наместо да влезе в гаража. Разменихме си предпазливи погледи преди да излезем от колата.

Позата на Джейкъб се промени — лицето му стана сериозно и внимателно. Предположих, че сега се държеше като Алфа. Очевидно нещо се бе случило и щеше да получи информацията, от която той и Сам се нуждаеха.

— Алистър си е тръгнал — прошепна Едуард, докато се изстрелвахме нагоре по стъпалата.

Вътре във всекидневната, главната конфронтация бе физически очевидна. Имаше кръг от зрители, облежани на стените, всеки вампир който се бе присъединил към нас, освен Алистър, и тримата включени в спора. Есме, Кеби и Тиа бяха най-близо до вампирите в центъра — в средата на стаята Амун съскаше срещу Карлайл и Бенджамин.

Челюстта на Едуард се сви и той застана бързо до Есме, държейки ме за ръка. Притиснах Ренесме здраво към гърдите си.

— Амун, ако искаш да си тръгнеш, никой не те насилва да останеш — каза спокойно Карлайл.

— Крадеш ми половината клан, Карлайл! — извика Амун, посочвайки с пръст Бенджамин. — Затова ли ме извика тук? За да крадеш от мен?

Карлайл въздъхна, а Бенджамин извъртя очи.

— Да, Карлайл се скара с Волтури, застраши живота на цялото си семейство, само за да ме подмами да дойда тук и да умра — каза Бенджамин саркастично. — Бъди разумен, Амун. Посветил съм се да сторя правилното нещо тук. Не се присъединявам към друг клан. Можеш да правиш каквото си искаш, разбира се, както изтъкна Карлайл.

— Това няма да завърши добре — изръмжа Амун. — Алистър беше единственият разумен тук. Би трябвало всички да бягаме.

— Замисли се кого наричаш разумен — промърмори Тиа тихо от другата страна.

— Всички ще бъдем изколени!

— Няма да се стигне до бой — каза Карлайл с твърд глас.

— Ти така казваш!

— Ако се стигне, винаги можеш да отидеш при другите, Амун. Сигурен съм, че Волтури ще оценят твоята помощ.

Амун му се усмихна презрително.

— Вероятно това е решението.

Отговорът на Карлайл бе мек и искрен.

— Няма да ти се сърдя за това, Амун. Приятели сме от дълго време насам, но никога не бих те помолил да умреш заради мен.

Гласът на Амун също бе по-овладян:

— Но ти ще повлечеш моят Бенджамин заедно с теб.

Карлайл сложи ръката си на рамото на Амун, но той я отблъсна.

— Ще остана, Карлайл, но това май ще е повече в твоя вреда. Ще се присъединя към тях, ако това е начинът да оцелея. Всички вие сте глупци, ако мислите, че можете да се противопоставите на Волтури — той се смръщи, после въздъхна, погледна към мен и Ренесме и допълни. — Ще свидетелствам, че детето е пораснало. Това е самата истина. Всички го виждаме.

— Само за това те молим.

Амун направи гримаса.

— Но явно не само това получавате — той се обърна към Бенджамин. — Аз ти дадох живот. Ти го пропиляваш.

Лицето на Бенджамин изглеждаше по-студено, отколкото някога го бях виждала; изражението му силно си контрастираше с момчешките му черти:

— Жалко, че не си успял да смениш силата на характера ми с твоята при трансформацията, тогава може би щеше да си доволен от мен.

Амун присви очи. Той рязко направи знак на Кеби и двамата ни подминаха, напускайки предния двор.

— Той не си тръгва — каза ми бързо Едуард, — но от сега нататък ще стои на разстояние от нас дори повече. Не блъфираше, когато каза, че ще се присъедини към Волтури.

— А защо Алистър си тръгна? — прошепнах аз.

— Не можем да сме сигурни, той не остави бележка. По мърморенето му стана ясно, че той мисли, че битката е неизбежна. Въпреки държанието му, той всъщност държи прекалено много на Карлайл, за да се присъедини към Волтури. Предполагам е решил, че рискът е прекалено голям — сви рамене Едуард.

Въпреки, че разговорът бе само между нас двамата, естествено всичко можеха да чуят какво говорим. Елизар отговори на коментара на Едуард така, сякаш бе предназначен за всички.

— От думите му мога да съдя, че е нещо повече от това. Не сме говорили много на тема Волтури, но Алистър се притесняваше, че без значение колко убедително ще докажем невинността ви, Волтури няма да ни послушат. Той мисли, че те ще намерят извинение да наложат волята си.

Вампирите си размениха смутени погледи. Идеята, че Волтури биха изопачили собствения си свещен закон, за да спечелят, не им се струваше особено достоверна. Само румънците бяха лепнали на лицата си типичните си подигравателни полуусмивки. Изглежда се забавляваха от това, че останалите искаха да издигнат древните си врагове на пиедестал.

Много тихи разговори започнаха по едно и също време, но аз слушах само румънците. Може би защото светлокосият Владимир все хвърляше погледи в моята посока.

— Надявам се Алистър да е прав за това — промърмори Стефан на Владимир. — Без значение от резултата, думите ни ще се разпрострат. Време е нашият свят да види какво всъщност представляват Волтури. Те никога няма да изчезнат, ако всички продължават да вярват на тези глупости, че те защитавали начина ни на живот.

— Когато ние управлявахме, поне не криехме истинската си същност — отвърна Владимир.

Стефан кимна:

— Никога не сме си слагали измислени ореоли над главите и после представяли за светци.

— Мисля, че времето за битка настъпи — каза Владимир. — Можеш ли да си представиш, че някога ще намерим по-голяма сила от тази? Друг толкова добър шанс?

— Нищо не е невъзможно. Може би някой ден...

— Чакаме този момент от петнадесет хиляди години, Стефан. А за тези години, те са станали само по-силни. — Владимир млькна и пак погледна към мен. Не изглеждаше учуден от това, че и аз го гледах. — Ако Волтури спечелят този сблъсък, ще си тръгнат с повече мощ от тази, с която са дошли. С всички завоевания, които вземат със себе си. Помисли си какво може да им даде само тази новородена. — Той кимна към мен. — А тя едва е опознала таланта си. И онзи, който движи земята — Владимир кимна към Бенджамин, който замръзна на мястото си. Почти всички слушаха думите на Румънците сега като мен. — Със близнаците, демонски изчадия, няма да имат нужда от илюзионистката или факлата — очите му се преместиха на Зафрина и Кейт.

Стефан погледна към Едуард:

— И разчитащия мисли също не е много необходим. Но разбирам какво имаш предвид. Наистина ще получат много, ако спечелят.

— Повече, отколкото можем да им позволим да получат, не си ли съгласен?

Стефан въздъхна:

— Трябва да се съглася. А това означава...

— Че трябва да се изправим срещу тях, докато все още има надежда.

— Ако успеем да уроним авторитета им, да ги разобличим...

— Тогава, някой ден, друг ще довърши.

— И ще получим тъй дълго желаното отмъщение. Най-накрая.

Те втренчиха очи един в друг и промърмориха заедно:

— Изглежда това е единствения начин.

— Значи ще се бием — каза Стефан.

Въпреки че виждах, че са разгневени, инстинктите им за оцеляване бушуваха за отмъщение, усмивките, които си размениха бяха изпълнени с очакване.

— Ще се бием — съгласи се Владимир.

Предположих, че това е хубаво. Както Алистър, и аз мислех, че е невъзможно да избегнем битката. В такъв случай, още два вампири борещи се на наша страна щяха да са от полза. Но решението на Румънците все пак ме накара да изтръпна.

— Ние също ще се бием — каза Тия и обикновено мъртвешкият ѝ глас, сега бе изпълнен с повече тържественост от всякога. — Ние вярваме, че Волтури ще преминат границата на правомощията си. Нямаме никакво желание да ставаме част от тях — тя спря очи на партньора си.

Бенджамин се ухили и хвърли дяволит поглед към Румънците.

— Очевидно е, че не съм стока за продан. Явно ще се наложи да се боря за правото си да бъда свободен.

— Не за първи път ще се бия против нечие владичество — каза Гарет шеговито. Той се приближи до Бенджамин и го потупа по гърба. — Това е за свободата против подтисничеството.

— Ние оставаме с Карлайл — каза Таня. — И ще се борим редом с него.

Решението на румънците явно бе насърчило и другите да се изявят.

— Ние не сме решили — каза Питър. Той погледна надолу към дребничкия си другар; устните на Шарлот бяха стиснати недоволно. Изглеждаше така, сякаш вече е направила своето решение. Чудех се какво е то.

— Същото важи и за нас — каза Рандал.

— И за мен — допълни Мери.

— Глутницата ще се бори заедно с Кълънови — внезапно каза Джейкъб. — Не ни е страх от вампири — добави той със самодоволна усмивка.

— Деца — измърмори Питър.

— Пеленачета — поправи го Рандал.

Джейкъб се ухили подигравателно.

— Аз съм с вас — каза Маги, отърсвайки се от възпиращите я ръце на Сайобан. — Знам, че истината е на страната на Карлайл. И не

мога да пренебрегна това.

Сайобан се втрени тревожно в най-младия член на клана си.

— Карлайл — каза тя, сякаш двамата бяха сами, неочаквано игнорирайки формалната причина за събирането ни и неочаквания изблик за изявления. — Не искам да се стига до битка.

— Аз също, Сайобан. Знаеш, че е така — той се усмихна едва-едва. — Може би трябва да се съсредоточиш да запазиш мирния тон.

— Знаеш, че това няма да помогне — каза тя.

Помнех разговора на Карлайл и Роуз за ирландския водач — Карлайл вярваше, че Сайобан има едва доловима, но много мощна дарба да направи нещата такива, каквито ги желае и в същото време, самата Сайобан не беше на това мнение.

— Няма и да навреди — каза Карлайл.

Сайобан завъртя очи:

— Да обясня ли какъв е изхода от ситуацията, който желая? — запита тя саркастично.

Сега Карлайл се хилеше съвсем открито:

— Ако не възразяваш.

— Тогава няма смисъл моят клан да се доказва, нали? — отвърна му тя. — След като няма никакъв шанс да има битка — тя отново сложи ръце на раменете на Маги, дърпайки я по-близо до себе си.

Другарят на Сайобан, Лиам стоеше тихо, а лицето му не издаваше нищо.

Почти всички наблюдаваха смаяни размяната на шеги между Карлайл и Сайобан, но те не обясниха. Това беше краят на драматичните събития за нощта. Групата бавно се разпръсна — някои отидоха да ловуват, други решиха да убият времето с книгите на Карлайл, с телевизия или компютри.

Едуард, Ренесме и аз отидохме да ловуваме. Джейкъб се присъедини.

— Глупави пиявици! — промърмори на себе си той, когато излязохме навън. — Мислят се за нещо повече — той изсумтя.

— Ще бъдат шокирани, когато пеленачетата спасят горделивите им особи, нали? — каза Едуард.

Джейк се усмихна и го удари по рамото:

— Да, мамка му, ще бъдат.

Това не беше последното ни ловно пътуване. Всички щяхме да ловуваме отново по-наблизо, докато чакаме появата на Волтури. Тъй като изходът не беше ясен, ние планирахме да прекараме няколко нощи навън на голямото бейзболно игрище, което. Алис бе видяла, просто за всеки случай. Всичко, което знаехме е, че те ще дойдат, когато падне сняг. Не искаме Волтури да са прекалено близо до града, а Деметри щеше да ги води там, където бяхме ние. Чудех се чий дири щеше да следва и предположих, че ще са тези на Едуард, след като не можеше да усети моите.

Мислех си за Деметри, докато ловувах и не обръщах внимание нито на плячката си, нито на носените от течението снежинки, които най-после се бяха появили, но се топяха преди да докоснат каменистата почва. Деметри щеше ли да разбере, че не може да проследи мен? Какво ще направи за това? А Аро? А може би Едуард грешеше? Имаше изключения от това, на което можех да се противопоставя, на тези пътеки около щита ми. Всичко извън главата ми беше уязвимо — открито за нещата, които можеха да правят Джаспър, Бенджамин и Алис. Може би дарбата на Деметри също работеше по по-различен начин.

И тогава едва мисъл ми спря дъха. Полупресушеният лос падна от ръцете ми на каменистата земя. Снежинките се изпаряваха на няколко сантиметра от тялото с лек, пращящ шум. Втренчих се с празен поглед в кървавите си ръце.

Едуард видя реакцията ми и забърза към мен, оставяйки собствената си плячка неизцедена.

— Какво има? — попита той тих, а очите му оглеждаха гората около нас за нещо, което бе предизвикало реакцията ми.

— Ренесме — задавих се аз.

— Тя е измежду тези дървета — увери ме той. — Мога да чуя нейните мисли и тези на Джейкъб. Тя е добре.

— Не това имам предвид — отвърнах. — Мислех си за моя щит — мислиш ли, че е нещо, което би било от полза по някакъв начин. Знам че другите се надяват да успея да защита Зафрина и Бенджамин, та дори и само за няколко секунди. Ами ако грешат? Ами ако точно вярата ти в мен е причината да се провалим?

В гласа ми се долавяха истерични нотки, въпреки че имах силата да ги възпра. Не исках да разстройвам Ренесме.

— Бела, това откъде го измисли? Разбира се, че е страхотно, че можеш да се защитиш, но не си отговорна за живота на другите. Не се затормозявай излишно.

— Ами ако не мога да защита нищо? — прошепнах на пресекулки. — Това, което правя, то е неточно, непостоянно. Няма никакъв ритъм или причина. Може би въобще няма да попречи на Алек.

— Тихо — успокой ме той. — Не се паникьосвай. И не се притеснявай заради Алек. Това, което прави той не е по-различно от дарбата на Зафрина или на Джейн. То е просто илюзия — той може да се промъкне в главата ти не повече, отколкото аз.

— Но Ренесме може — изсъсках като обезумяла аз през стиснатите си зъби. — Изглеждаше толкова естествено, че никога не съм го подлагала на съмнение. Винаги е било част, от това, което представлява тя. Тя влива мисли в главата ми точно както прави при всеки друг. Щитът ми има слаби места, Едуард.

Втренчих се отчаяно в него, чакайки го да се съгласи с ужасяващото ми откритие. Беше стиснал устни, сякаш се опитваше да реши по какъв начин да каже нещо. Лицето му бе напълно спокойно.

— Обмисляш това от дълго време, нали? — настоях аз, чувствайки се като идиот, заради месеците, през които пренебрегнах очевидното.

Той кимна и в краищата на устните му се появи лека усмивка:

— Още първия път, когато те докосна.

Въздъгнах заради собствената си глупост, но хладнокръвието му ме успокои малко:

— И това не те притеснява? Не мислиш, че е проблем?

— Имам две теории, като едната е по-вероятна от другата.

— Първо ми кажи по-малко вероятната.

— Ами тя ти е дъщеря — изтъкна той. — Генетично е част от теб. Преди те закачах, казвайки че мозъкът ти е настроен на различни честоти от нашите. Вероятно и тя е така.

Това не ме убеди:

— Но ти чуваш мислите ѝ. Всеки ги чува. Ами ако и Алек е на различни честоти? Ако...

Той сложи пръст на устните ми:

— Обмислил съм това. И затова мисля, че следваща ми теория е по-вероятна.

Стиснах зъби и зачаках.

— Помниш ли какво ми каза Карлайл за нея, още щом ти показа първият си спомен?

Разбира се, че помнех.

— Той каза „Интересно изкривяване. Сякаш прави обратното на онова, което ти можеш.“

— Да. Затова се зачудих. Може да е взела и твоя талант и да го е обърнала.

Обмислих го.

— Ти държиш всички извън ума си — започна той.

— А никой не държи нея извън него? — довърших колебливо.

— Това е теорията ми — каза той. — А ако тя може да влезе в твоята глава, тогава се съмнявам да има щит на планетата, който да ѝ попречи. Това ще е от помощ. От това, което видяхме, никой не може да оспори истинността на мислите ѝ, след като са ѝ позволили да им ги покаже. И мисля, че никой не може да я спре да му ги покаже, стига да се приближи достатъчно близо. Ако Аро ѝ позволи да му обясни...

Потреперих от мисълта, че Ренесме може да се приближи до алчните, воднисти очи на Аро.

— Е — каза той, разтривайки напрегнатите ми рамене, — поне нищо няма да го спре да види истината.

— Но достатъчна ли е истината, че да го спре? — промърморих аз.

А на този въпрос Едуард нямаше отговор.

35. КРАЕН СРОК

— Навън ли? — попита Едуард с безгрижен тон. Имаше някакво преднамерено спокойствие в изражението му. Той притисна Ренесме малко по-силно към гърдите си.

— Да, само няколко неща в последната минута... — отговорих аз също толкова небрежно.

Той се усмихна с любимата ми усмивка.

— Бързай да се върнеш при мен.

— Винаги.

Отново взех волвото, като се чудех дали е проверил брояча след последната ми разходка. Колко ли парченца бе свързал досега? Че криех нещо от него, определено. Дали бе стигнал до причината, защо не му се доверявах? Дали предполагаше, че Аро може скоро да узнае всичко, което той знае? Мислех си, че Едуард може да е стигнал до това заключение, което обясняваше защо той не изискваше обяснения от мен. Предполагам, че се опитваше да не спекулира прекалено много, опитваше се да не се занимава с поведението ми. Дали бе разбрал всичко след странното ми изпълнение онази сутрин след като Алис бе напуснала и изгорих книгата в камината? Не знаех дали беше способен на подобен скок.

Беше мрачен следобед, бе тъмно като здрач. Забързах през мъглата, очите ми — фокусирани върху тежките облаци. Дали щеше да вали сняг тази вечер? Достатъчно, за да покрие земята и да пресъздаде сцената от видението на Алис? Едуард пресметна, че имаме поне още два дена. След което щяхме да се отправим към сечището, привличайки Волтури към избраното от нас място.

Докато си проправях път през тъмната гора, се замислих за последното ми пътуване до Сиатъл. Мислех си, че знаех целта на Алис да ме прати в порутената част, където Дж. Дженкс се разправяше с посъмнителните си клиенти. Ако бях отишла в някой от другите му, незаконни офиси, дали щях да се досетя за какво да попитам? Ако го бях срещнала като Джейсън Дженкс или Джейсън Скот, законен адвокат, дали щях да откроя Дж. Дженкс, доставчик на незаконни документи?

Трябваше да мина по пътя, от който ставаше ясно, че не съм намислила нищо хубаво. Това бе моята следа.

Беше тъмно, когато спрях в паркинга на ресторанта минути по-късно, игнорирайки готовите за действие портиери на входа. Сложих контактните си лещи и влязох да почакам Джей вътре в ресторанта. Въпреки че бързах да приключа с тази депресираща необходимост и да се върна при семейството си, Джей очевидно внимаваше да не бъде опетнен от фундаменталните му връзки — имах чувството, че бърза размяна на паркинга би обидило чувствата му.

Дадох името Дженкс на подиума и раболепният домакин ме отведе нагоре в малка частна стая с пукаща камина. Той пое дългото ми палто с цвят слонова кост, което носех, за да скрия факта, че носех идеята на Алис за подходящо облекло, и ахна тихо при вида на бледорозовата ми сатенена коктейлна рокля. Не можех да не се почувствам поласкана — все още не бях свикнала да бъда красива за всички, освен само за Едуард. Домакинът, заеквайки, ми отпрати няколко припрени комплиментата, докато излизаше препъвайки се от стаята.

Застанах до огъня, докато чаках, протягайки пръстите си близо до огъня, за да ги затопля преди неизбежното ръкостискане. Не че Джей не осъзнаваше, че очевидно има нещо странно с Кълънови, но все пак бе добър навик за придобиване.

За половин секунда се зачудих какво щеше да е чувството, ако пъхна ръката си в огъня. Какво ли щеше да е усещането от изгарянето...

Влизането на Джей разсея болезнеността ми. Домакинът също пое палтото му и бе очевидно, че не бях единствената, която се бе издокарала за срещата.

— Съжалявам, че закъснях — каза веднага Джей, щом останахме сами.

— Не, точно навреме сте.

Той протегна ръка и докато се здрависвахме усетих, че пръстите му са значително по-топли от моите. Това сякаш не го притесняваше.

— Изглеждате зашеметяващо, ако ми позволите да съм толкова дързък, госпожо Кълън.

— Благодаря ви, Джей. Моля, наричайте ме Бела.

— Трябва да призная, че е доста различно преживяване да работя с вас, вместо с господин Джаспър. Много по-малко... стресиращо. — Той се усмихна колебливо.

— Наистина? Винаги съм намирала присъствието на Джаспър много успокояващо.

Веждите му се смръщиха.

— Нима? — промърмори той учтиво, макар очевидно да не бе съгласен. Колко странно. Какво бе сторил Джаспър на този мъж?

— Отдавна ли познавате Джаспър?

Той въздъхна от неудобство.

— Работя с господин Джаспър повече от двайсет години и старият ми партньор го познаваше от петнайсет години преди това... Той никога не се променя. — Джей трепна леко.

— Да, Джаспър е леко особен в този смисъл.

Джей поклати глава, сякаш можеше да прогони обезпокоителната мисъл.

— Няма ли да седнете, Бела?

— Всъщност малко бързам. Очаква ме дълъг път до вкъщи. — Докато говорех, извадих дебелият бял плик с бонусът му от чантата си и му го подадох.

— Оу — каза той, с нотка на разочарование в гласът му. Той сложи пликът във вътрешният джоб на самото си без да се притеснява да проверява сумата. — Надявах се, че можем да поговорим за малко.

— Относно? — попитах любопитно аз.

— Е, нека първо ви дам поръчката. Искам да се уверя, че сте доволна.

Той се обърна, постави куфарчето си на масата и отвори закопчалките. Оттам извади кафяв продълговат плик.

Макар да нямах представа какво трябва да гледам, отворих плика и разгледах любопитно съдържанието му. Джей бе преобразил снимката на Джейкъб и бе сменил цветът ѝ, така че не бе веднага очевидно, че е същата снимка едновременно от паспорта и шофьорската му книжка. И двете ми изглеждаха напълно идеални, но това имаше малко значение. Погледнах снимката на паспорта на Ванеса Улфи за частица от секундата, след което бързо отвърнах поглед, с надигаща се буца в гърлото ми.

— Благодаря ви — казах му аз.

Очите му се присвиха леко и усетих, че той е разочарован, че прегледа ми не е бил по-подробен.

— Мога да ви уверя, че всяка част е изпитана до съвършенство. Всичко би преминало и най-строгата проверка от експерти.

— Убедена съм, че е така. Наистина оценявам това, което сторихте за мен, Джей.

— Удоволствието беше мое, Бела. За в бъдеще се чувствайте свободна да идвате при мен за всичко, от което семейство Кълън се нуждаят. — Дори не го намекна наистина, но звучеше като покана да заема мястото на Джаспър като свързка.

— Искате да обсъдим нещо?

— Ъм, да. Въпросът е деликатен... — Той посочи към скамейката пред огнището с въпросително изражение. Седнах в единият ѝ край, а той се настани до мен. Пот избиваше върху челото му отново и той извади синя копринена кърпичка от джоба си и започна да я забърсва.

— Вие сте сестра на съпругата на господин Джаспър? Или сте омъжена за брат му? — попита той.

— Омъжена съм за брат му — поясних аз, чудейки се накъде отива това.

— Тогава вие сте съпругата на господин Едуард?

— Да.

Той се усмихна извинително.

— Виждате ли, виждал съм имената много пъти. Приемете закъснелите ми поздравления. Хубаво е, че господин Едуард откри такава прекрасна жена след толкова много време.

— Много ви благодаря.

Той замълча, попивайки потта си.

— През годините, можете да си представите, развих здравословно чувство на уважение към господин Джаспър и цялото му семейство.

Кимнах предпазливо.

Той си пое дълбоко дъх, след което издиша без да каже нищо.

— Джей, моля ви кажете каквото сте намислили.

Той си пое още един път дъх, след което прошепна бързо, заваляйки думите.

— Ако можете само да ме уверите, че не възнамерявате да отвлечете малкото момиченце от баща ѝ, ще спя много по-добре тази нощ.

— Оу — казах зашеметено аз. Отне ми минута да разбера погрешното заключение, което си бе извадил. — О, не. Няма нищо подобно. — Усмихнах се вяло, като се опитвах да го уверя. — Просто подготвям безопасно място за нея, в случай че нещо се случи на мен и съпругът ми.

Очите му се присвиха.

— Очаквате ли нещо да ви се случи? — Той се изчерви, след което се извини. — Не че е моя работа.

Наблюдавах как изчервяването му се разпростира изпод деликатната тъкан на кожата му и бях доволна — както често се случваше — че не бях обикновен новороден вампир. Джей изглеждаше достатъчно приятен мъж, като оставим криминалните наклонности настрана, и би било срамота да го убия.

— Човек никога не знае — въздъхнах аз.

Той смръщи вежди.

— Тогава ви пожелавам късмет. И моля ви не ми се сърдете, скъпа, но... ако господин Джаспър пристигне и ме попита какви имена съм сложил на тези документи...

— Разбира се, че трябва да му кажете веднага. Не бих искала нищо друго, освен господин Джаспър да е напълно наясно с нашата сделка.

Очевидната ми искреност изглежда премахна част от напрежението му.

— Много добре — каза той. — И не мога да ви убедя да останете за вечеря.

— Съжалявам, Джей. В момента разполагам с малко време.

— Тогава, отново, най-искрените ми пожелания за вашето здраве и щастие. Всичко, от което семейство Кълън се нуждае, не се колебайте да ми позвъните, Бела.

— Благодаря ви, Джей.

Напуснах с контрабандата си, хвърляйки поглед назад, за да видя зяпналият ме Джей, с изражение на смесена тревога и съжаление.

Пътят на връщане ми отне по-малко време. Нощта бе черна, така че изключих фаровете си и се скрих в нея. Когато пристигнах обратно в къщата, повечето от колите, включително поршето на Алис и моето ферари, липсваха. Традиционните вампири отиваха възможно най-далеч, за да задоволят жаждата си. Опитах се да не мисля за ловуването им през нощта, трепвайки при представата за жертвите им.

Само Кейт и Гарет бяха в предната стая, спорейки игриво за хранителната полза на животинската кръв. Заключих, че Гарет е пробвал лов във вегетариански стил и го бе намерил за трудна работа.

Едуард вероятно бе отвел Ренесме въщи, за да спи. Джейкъб, без съмнение, бе в гората близо до къщурката. Останалата част от семейството ми сигурно също бяха на лов. Вероятно бяха навън с останалите Денали.

Което фактически ми предоставяше къщата на мое разположение и побързах да се възползвам от това.

Можех да усетя, че съм първата, която влиза в стаята на Алис и Джаспър от доста време насам, може би първата от нощта, когато ни напуснаха. Претърсих мълчаливо огромният им дрешник, докато не открих точният тип чанта. Вероятно беше на Алис — беше малка черна кожена раничка, от типа, който по принцип се използваша като чантички, достатъчно малка, за да може Ренесме да я носи без да се набива на очи. След което събрах дребните им, взимайки два пъти повече от годишният доход на едно обикновено американско домакинство. Предположих, че кражбата ми тук ще е по-малко забележима отколкото от останалата част от къщата, тъй като тази стая натъжаваше всички. Пликът с фалшивите паспорти и лични карти сложих в чантата върху парите. След което седнах на ръба на леглото на Алис и Джаспър и загледах жалкият, незабележителен пакет, който бе всичко, което можех да дам на дъщеря ми и най-добрият ми приятел, за да им помогна да запазят живота си. Свлякох се на леглото, чувствайки се безпомощна.

Но какво друго можех да направя?

Седях там няколко минути със сведена глава преди блясъка на една добра идея да ме сполети.

Ами ако...

36. ЖАЖДА ЗА КРЪВ

Те дойдоха с величие, с красота.

Дойдоха в непробиваема структура, движеха се заедно, но не беше като марш. Движеха се плавно в идеална синхронизация до дърветата — тъмна, непрекъснатата форма, която изглеждаше сякаш покриваше няколко сантиметра от снега, това беше плавно им придвижване.

Външният периметър беше сив, като цветът ставаше все по тъмен с всяка линия от тела отиващи към центъра, докато сърцето на строя беше най-дълбокото черно. Всяко едно лице беше покрито с качулка и засенчено. Слабият звук от леките движения на краката им бе толкова симетричен, като музика, сложен ритъм, който никога не потрепваше.

При някакъв знак, който не видях, или може би нямаше знак, а просто хилядолетие от упражнения, конфигурацията се разгъна навън. Движението беше твърде стабилно, твърде точно, за да заприлича на отварянето на цвете, въпреки че цветът го загатна. Фигурите със сиви мантии се разпръснаха в двата края, докато по-тъмните персонажи се издигнаха точно пред центъра, като всяко движение бе контролирано отблизо.

Прогресът им беше бавен, но обмислен, без забързване, без напрежение, без тревога. Беше крачката на непобедимите.

Това беше почти като старият ми кошмар. Единственото нещо, което липсваше беше злорадстващото им желание, което бях видяха в съня си, усмивките на отмъстителна радост. Засега Волтури бяха твърде дисциплинирани, за да изразят въобще някаква емоция, като също така не показаха изненада или смут, когато видяха колекцията от вампири, които ги очакваха тук; колекция, която изведнъж заприлича на неорганизирана и неподготвена в сравнение с тях. Не се изненадаха и от гигантския вълк, който стоеше в средата. Не можех да се стърпя и да не ги преброя. Бяха тридесет и двама, дори ако не се броят самотните фигури, облечени в черни мантии, в самия край, които трябваше да бъдат съпругите. Защитната им позиция предполагаше, че

няма да се включват в атаката. Все още бяхме числено превъзхождани. Само деветнайсет от нас биха се били и още седем, които щяха да гледат как ни унищожават. Дори и да броя десетте върколака, им бяхме в кърпа вързани.

— Войниците идват, войниците идват. — Измърмори Гарет на себе си, след което се приплъзна една стъпка по-близо до Кейт.

— Значи дойдоха. — Прошепна Владимир на Стефан.

— Съпругите. — Изсъска вторият вампир.

— Цялата стража. Всички заедно. Добре че не отидохме във Волтера.

И тогава, сякаш не бяха достатъчно, докато Волтури се приближаваха величествено, още вампири започнаха да запълват сечището зад тях.

Лицата на този привидно безкраен поток от вампири бяха пълна противоположност на безизразната дисциплина на Волтури. Очертанията им си възвърнаха израженията, които носеха преди да ги изненадаме.

Беше достатъчно лесно да разберем какво се върти в главите им, лицата им бяха толкова изразителни. Бяха ядосана сбирщина, биеща се до безумие и убиваща в името на правосъдието. Не осъзнавах напълно какво изпитваше вампирският свят към безсмъртните деца, преди да видя лицата им.

Беше ясно, че тази разноцветна, неорганизирана орда, повече от петдесет вампира събрани заедно, беше собствената група от свидетели на Волтури. Когато умрем, те щяха да разпространят на света новината, че престъпниците са премахнати, че Волтури са действали с безпристрастност. Повечето изглеждаха така, сякаш искаха да направят повече от това само да стоят и да гледат, искаха да помогнат да ни разкъсат и изгорят.

Нямахме шанс за успех. Дори и да успеехме по някакъв начин да неутрализираме предимствата им, те все още можеха да ни заровят под телата. Дори и да убиехме Деметри, Джейкъб не бе способен да надбяга това.

Можех да почувствам как се схващам, въпреки натежалия въздух, който ме притискаше надолу с повече напрежение от преди.

Един от вампирите от противоположната страна изглежда не заемаше ничия страна. Разпознах Ирина, докато се колебаеше между

двете компании, изражението ѝ бе уникално сред другите. Ужасеният ѝ поглед беше заключен върху позицията на Таня на първата линия. Едуард изръмжа много нисък, но жарък звук.

— Алистър беше прав. — Промърмори на Карлайл.

Гледах как Карлайл го гледа въпросително.

— Алистър е бил прав? — Прошепна Таня.

— Те, Кай и Аро, идват, за да ни унищожат и да спечелят. —

Едуард вдиша отново почти безшумно, не можех да чуя издишването му.

— Имат многослойна стратегия, вече поставена на място. Ако поводът на Ирина се окаже неверен, ще намерят нещо друго, за което да се хванат. Но вече са видели Ренесме, затова са оптимистично настроени относно развитието. Все още можем да се опитаме да се защитим срещу другите им измислени обвинения, но първо трябва да спрат, за да разберат истината за Ренесме. — Стана още по-нисък. — А те нямат намерение да го правят.

Джейкъб наддаде странен тих вой.

И тогава, неочаквано, две секунди по-късно, шествието спря. Тихата музика от идеално синхронизираните движения се превърна в тишина. Безупречната им дисциплина остана непрекъсната, Волтури замръзнаха в абсолютно спокойствие като едно. Стояха на около сто метра от нас.

Зад мен, от двете ми страни, чух тупкането на огромните сърца, по-близо от преди. Рискувах и погледнах лявата и дясната ми страна от периферното ми зрение, за да видя какво спря крачката на Волтури.

Вълците се бяха присъединили към нас. От двете страни на неравната ни линия, върколаците се бяха разклонили като дълги ограничаващи ръце. Отне ми само частица от секундата, за да забележа, че бяха повече от десет вълка за да разпозная тези, които познавах и тези, които не бях виждала никога преди. Бяха шестнадесет от тях около нас, седемнайсет заедно с Джейк. Личеше си от височината и огромните им лапи, че са много, много млади. Предположих, че трябваше да го предвидя, с толкова много настанени вампира в района, върколашката популационна експлозия бе неизбежна.

Още деца, които щяха да умрат. Зачудих се защо Сам беше позволил това и след това осъзнах, че е нямал друг избор. Ако само

един от вълците стоеше тук, с нас, Волтури щяха да се погрижат, за да намерят останалите. Бяха събрали целия си вид на този хълм.

А ние щяхме да загубим.

Внезапно, бях бясна. Повече от бясна, бях направо смъртоносно разярена. Безнадеждното ми отчаяние изчезна напълно. Леко червеникаво сияние озари тъмните фигури пред мен, и всичко, което исках в този момент бе шансът да потопя зъбите си в тях, да откъсна крайниците от телата им и да ги закова за изгаряне. Бях толкова вбесена, че можех да танцувам пред кладата, където те щяха да горят живи. Щях да се смея, докато останките им тлееха. Устните ми се отпуснаха автоматично и ниско, безстрашно ръмжене раздра гърлото ми, идвайки от дебрите на стомаха ми. Осъзнах, че угълчетата на устата ми да се извили в усмивка.

До мен, Зафрина и Сена повториха тихият ми рев. Едуард стисна ръката, която все още държеше, предупреждавайки ме.

Засенчените лица на Волтури все още бяха безизразни през повечето време. Само две двойки очи издаваха някаква емоция. В самия център, докосвайки ръцете си, Аро и Кай бяха спрели, за да ни преценят и цялата стража бе спряла с тях, чакайки за заповед да убиват. Двамата не гледаха един към друг, но беше очевидно, че общуваха. Маркус, обаче, докосвайки другата ръка на Аро, не изглеждаше като част от разговора. Изражението му не бе безумно като на стражата, но бе почти толкова безизразно. Както предният път, когато го видях, изглеждаше крайно отегчен.

Телата на техните свидетели се насочиха към нас, очите им яростно фиксирани върху Ренесме и мен, но останаха близо до края на гората, оставяйки широко пространство между самите тях и войската. Само Ирина се застоя близо до Волтури, само на няколко крачки от древните жени, и двете руси със снежно бели кожи и замъглени очи, и двамата им масивни бодигарда.

Имаше още една жена в една от тъмносивите мантии, която стоеше точно зад Аро. Не можех да съм сигурна, но изглеждаше така сякаш докосваше гърбът му. Това другият щит, Рената ли беше? Зачудих се, както Елизар, дали би могла да отблъсне мен.

Но нямаше да си пропилявам живота, опитвайки се да стигна до Кай или Аро. Имах по-важни мишени. Претърсих линията за тях и не изпитах никаква трудност в разпознаването на двамата дребни, но с

приятна форма мантии, които бяха близо до сърцето на подредбата. Алек и Джейн, най-малките членове на стражата, стояха точно до страната на Маркус, с Деметри застанал на другата. Очарователните им лица бяха гладки, неиздаващи нищо. Те носеха най-тъмните мантии, като изключим чисто черното на древните. Близнаците, дяволски изчадия, както ги наричаше Владимир. Способностите им бяха основата на защитата на Волтури. Диамантите в колекцията на Аро.

Мускулите ми се свиха и отрова започна да изпълва устата ми. Воднистите очи на Аро и Кай трепнаха през нашата линия. Прочетох разочарованието в лицето на Аро, а погледът му се спускаше към лицата ни отново и отново, търсейки това, което липсваше. Раздразнение затегна устните му.

В този момент, се зарадвах най-много, че Алис бе избягала. Докато паузата се увеличаваше, чух как дъхът на Едуард се забързва.

— Едуард? — Попита Карлайл ниско и загрижено.

— Не са сигурни как да действат. Претеглят възможностите си, избирайки ключови мишени, мен, разбира се, ти, Елизар, Таня. Маркус разглежда връзките помежду ни, търсейки за слаби точки. Присъствието на румънците ги дразни, притеснени са за лицата, които не разпознават, най-вече за Зафрина и Сена, и за вълците, естествено. Никога преди не са били числено превъзхождани. Ето това ги спря.

— Числено превъзхождани? — Прошепна Таня невярваща.

— Не броят свидетелите си. — Едуард вдиша. — Те са несъществуващи и незначителни за стражата. Аро просто се наслаждава на публика.

— Да говоря ли? — Попита Карлайл. Едуард се поколеба, след което кимна.

— Това е единственият шанс, който ще получиш.

Той изравни раменете си и прекрачи няколко стъпки пред защитната линия. Не исках да го виждам сам и незащитен.

Той разгърна ръцете си, държейки дланите си нагоре, сякаш поздравяваше.

— Аро, стари мой приятелю. Изминаха векове, откакто не сме се виждали.

В бялото сечище зареше мъртвешка тишина за един дълъг момент. Можех да почувствам обтегнатостта, която Едуард излъчваше,

докато слушаше преценката на Аро за думите на Карлайл. Напрежението нарастваше с всяка изминала секунда. И тогава Аро пристъпи напред, извън центъра на редицата. Щитът, Рената пристъпи заедно с него, сякаш върховете на пръстите ѝ бяха зашита за робата му. За първи път редовете на Волтури реагираха. Тихо ръмжене премина през линията, веждите им се снишиха, за да образуват намръщване, и се озъбиха. Няколко от стражите се наведоха напред в бойна стойка.

Аро извади едната си ръка и я вдигна пред тях.

— Мир. — Пристъпи още само няколко крачки, след което наведе главата си на една страна. Млечните му очи светеха с любопитство.

— Точни думи, Карлайл. — Той вдиша с тънкия си шепнещ глас.

— Не изглеждат на мястото си, имайки предвид армията, която си събрал, за да убие мен и любимите ми.

Карлайл поклати главата си и протегна дясната си ръка напред, сякаш между тях нямаше близо сто метра разстояние.

— Не е нужно да докоснеш ръката ми, за да знаеш, че намерението ми никога не е било такова.

Проницателните очи на Аро се свиха.

— Но какво значение има намерението ти, имайки предвид какво си сторил? — Той посърна и сянка на печал премина през очертанията му, но ме можех да кажа дали беше истинска или не.

— Не съм извършил престъплението, за което си тук да ме накажеш.

— Тогава се отдръпни и ни остави да накажем тези, които са отговорни. Наистина Карлайл, нищо не би ме зарадвало повече, от това да запазя животът ти днес.

— Никой не е нарушил закона Аро, нека ти обясня. — Карлайл отново предложи ръката си.

Преди Аро да може да отговори, Кай прехвърча към неговата страна.

— Толкова много безсмислени правила, толкова ненужни закони си създал за себе си, Карлайл. — Белокосият вампир изсъска. — Как е възможно да защитаваш нарушаването на такъв, който наистина има значение?

— Законът не е нарушен, ако ме изслушате...

— Виждаме детето, Карлайл. — Изръмжа Кай. — Не се отнасяй с нас като с глупаци.

— Тя не е безсмъртна. Не е вампир. Мога лесно да ви го докажа само с няколко мига.

Кай го отрязва.

— Ако тя не е една от забранените, тогава защо сте събрали цял батальон, за да я защити?

— Свидетели, Кай, точно както и вие сте си довели. — Карлайл посочи към ядосаната орда на края на гората, като някои изръмжаха в отговор. — Всеки един от нашите приятели би могъл да ви каже истината за детето. Или можете просто да я погледнете, Кай. Да видите притока на човешка кръв в бузите ѝ.

— Фалшификация! — Отсече Кай рязко. — Къде е информаторът? Нека пристъпи напред! — Той повдигна вратата си, докато не забеляза Ирина да се замотава зад съпругите. — Ти! Ела!

Ирина се загледа в него, безкомпромисно, лицето ѝ изглеждаше като на някой, който не се е събудил съвсем от някой неприятен сън. Нетърпеливо, Кай щракна с пръсти. Един от двамата огромни бодигарда на съпругите се измести от едната и страна и я подтикна грубо в гърба. Тя премигна два пъти, след което се отправи бавно и замаяно към Кай. Спря няколко метра преди него, като очите ѝ все още бяха приковани върху сестрите ѝ.

Античният вампир скъси разстоянието помежду им и я удари през лицето.

Едва ли я е заболяло, но имаше нещо ужасно уничително в постъпката. Сякаш гледах някой как ритва куче. Таня и Кейт изсъскаха в синхрон.

Тялото на Ирина се скова и очите и най-после се фокусираха върху Кай. Той посочи с нокътя на единия си пръст, Ренесме за първи път, откакто бе влязъл в сечището. Главата и се наведе на едната страна и объркване премина през очертанятията ни.

— Е? — Изръмжа вампирът.

— Аз... Не съм сигурна. — Каза тя със смутен тон.

Ръката на Кай трепна отново, сякаш искаше да я удари отново.

— Какво искаш да кажеш? — Каза той с метален шепот.

— Не изглежда по същия начин, но мисля, че е същото дете. Искам да кажа, че се е променила. Това дете е по-голямо, от това, което

видях, но...

Бясната му въздишка се изпусна изведнъж през озъбените му зъби и Ирина прекъсна, без да довърши. Аро отиде от едната страна на Кай и сложи ръката си на рамото му, за да го удържи.

— Бъди сдържан, братко. Имаме време да разберем това. Няма нужда да бързаме.

С мрачно изражение, Кай обърна гръб на Ирина.

— Сега, захарче. — Каза Аро с топъл шепот. — Покажи ми какво се опитваш да кажеш.

Той изкара ръката си към смутената вампирка.

Несигурна, Ирина хвана ръката му. Той задържа нейната само пет секунди.

— Виждаш ли, Кай? — каза.

— Не е толкова сложно да вземеш, това, което искаш.

Той не му отговори. От ъгълчето на окото си, Аро погледна веднъж към публиката си, към тълпата си, след което се обърна отново към Карлайл.

— И така, изглежда, че се сблъскахме с мистерия. Явно детето е пораснало. И все пак споменът на Ирина ясно ни показва безсмъртно дете. Интересно.

— Точно това се опитвам да обясня. — Каза Карлайл и от смяната на гласът му, можех да усетя, че е облекчен. Това беше паузата, около която градяхме несигурните си надежди. Аз не бях облекчена. Изчаках, почти вцепенена от гняв, за слоевата стратегия, която Едуард ни обеща.

Карлайл отново подаде ръката си.

Аро се поколеба за момент.

— Бих предпочел обяснение от някого, по-наясно с историята, приятелю мой. Греша ли като си мисля, че това нарушение няма нищо общо с теб?

— Няма нарушение.

— Както и да стоят нещата, аз ще получа всеки аспект от истината. — Перушинестият му глас се втвърди. — И най-добрият начин да я разбера, е да извлека доказателствата, директно от талантливият ти син. — Той наклони главата си към Едуард.

— Тъй като детето е в обятията на новородената му партньорка, съдя, че и Едуард е замесен.

Разбира се, че искаше Едуард. Веднъж щом проникнеше в съзнанието му, щеше да узнае мислите на всички нас. Освен моите. Едуард бързо се обърна и целуна челото ми и това на Ренесме, без да среща погледа ми, след което прекрачи заснеженото поле, хващайки рамото на Карлайл, докато минаваше. Чух ниско скимтене зад мен, ужасът на Есме напираше.

Червеникавата мъгла, която виждах около Волтури, загоря по-силно от преди. Не можех да понеса да гледам как Едуард преминава празното бяло пространство сам, но също не можех да си позволя да преместя Ренесме крачка по-близо до противника ни. Противоположните нужди ме разкъсваха, бях замръзнала толкова здраво, че имах чувството, че костите ми може да се разбият от напрежението.

Видях Джейн да се усмихва, когато Едуард премина средата и се оказа по-близо до тях, отколкото до нас. Тази самодоволна малка усмивка мина границата. Яростта ми се покачи по-високо дори от покачващата се жажда за кръв, която почувствах, когато вълците се обвързаха с тази обречена битка. Можех да вкуся лудостта на езика си, имах чувството, че тече през мен като приливна вълна от чиста сила. Мускулите ми се затегнаха и действах автоматично. Хвърлих щитът си с цялата сила на ума ми, мятайки го през невъзможния простор на полето, десет пъти повече от най-добрия ми резултат, като копие. Дъхът ми се ускори от напрежение.

Щитът изблика от мен като балон от чиста енергия, пухест облак от течна стомана. Пулсираше като живо същество, можех да го почувствам от върха на ръбовете. Нямаше отдръпване на еластичната материя сега, както преди, в този момент от сурова сила, видях че враждебната реакция, която усетих преди, беше от мен, бях прилепнала тази невидима част от мен в самозащита, подсъзнателно, неискаща да я пусна. Сега я освободих и щитът ми експлодира от мен без усилие на повече от петдесет метра, взимайки само частица от концентрацията ми. Можех да го почувствам как се огъва точно както мускул, подчиняващ се на волята ми. Притиснах го и го оформих като дълъг заострен овал. Всичко под огъващия се железен щит изведнъж бе част от мен, можех да почувствам живата сила на всичко, което покриваше, като точки от светла топлина и ослепителни искри от светлина ме заобикаляха. Насочих щита по дължината на сечището и

издишах успокоена, когато усетих брилянтната светлина на Едуард под защитата ми. Задържах го там, свивайки новият си мускул така че, да обгражда отблизо Едуард, тънък но неразрушим слой между тялото му и враговете ни.

Измина едва една секунда и Едуард все още ходеше към Аро. Всичко абсолютно се промени, но никой освен мен, не бе забелязал експлозията. Слисан смях избухна през устните ми. Усетих как другите ме гледат и видях голямото черно око на Джейкъб да се завърта към мен, за да ме изгледа така сякаш съм си загубила ума.

Едуард спря на няколко крачки от Аро и осъзнах с раздразнение, че независимо че определено можех да спра това разменяне на мисли да се случи, не трябваше да го правя. Това беше точката на цялата ни подготовка, да накараме Аро да изслуша нашата част от историята. Беше почти физически болезнено да го направя, но издърпах обратно насила щита си, оставяйки Едуард незащитен отново. Веселото ми настроение се беше изпарило. Фокусирах се изцяло върху Едуард, готова да го защитя веднага, ако нещо се обърка.

Брадичката му се надигна арогантно и той подаде ръката си на Аро, сякаш му оказваше огромна чест. Аро изглеждаше само очарован от държанието му, но очарованието му не беше всеобхватно. Рената се размърда нервна изпод сянката му, а намръщената физиономия на Кай беше толкова дълбока, че изглеждаше сякаш хартиено-прозрачната му кожа ще се сбръчка завинаги. Малката Джейн се озъби, а до нея, очите на Алек се свиха в концентрация. Предполагах, че и той като мен, бе готов да действа, ако забележи нещо нередно.

Аро стесни разстоянието без да спира и, наистина, от какво имаше да се страхува? Тромавите сенки на по-светлите мантии, мускулести бойци като Феликс, бяха само на няколко метра. Джейн и горящата ѝ дарба можеха да хвърлят Едуард на земята, гърчейки се в агония. Алек можеше да го ослепи и оглуши още преди да може да направи и една стъпка към Аро. Никой не знаеше, че имах силата да ги спра. Дори и Едуард.

Със спокойна усмивка, Аро пое ръката му. Очите му се затвориха, след което раменете му се изгърбиха от яростната атака на информация.

Всяка тайна мисъл, всяка стратегия, всяко прозрение, всяка мисъл, която Едуард беше чул около него през последния месец, сега

бяха на Аро. И дори по-назад, всяко видение на Алис, всеки тих момент със семейството ни, всяка картина в главата на Ренесме, всяка целувка, всяко докосване между него и мен... Всичко това също вече беше на Аро.

Изсъсках ядно и щитът се нагласи според раздражението ми, нагласяйки се според положението ни.

— Спокойно, Бела — прошепна ми Зафрина.

Стиснах зъби. Аро продължи съсредоточено да изучава спомените на Едуард. Съпругът ми също наведе глава, а мускулите на врата му се стегнаха, докато прочиташе от Аро всичко това, което другия виждаше в мислите му, заедно с реакциите му към него. Този странен диалог продължи толкова дълго, че чак стражата започна да става нетърпелива. Тихи шепоти се чува откъм редицата, докато Кай не изръмжа тихата си, рязка заповед за тишина. Джейн се накланяше нетърпеливо напред, сякаш не можеше да се въздържа, лицето на Рената беше стегнато от напрежение. За момент изучих този силен щит. Щит, който изглеждаше толкова неспокоен и слаб. Въпреки че беше потребна на Аро, тя не беше боец. Работата ѝ не бе да се бие, а да защитава. Нямахме нищо кръвожадно в нея. Колкото и да бях неопитна, аз знаех, че ако се изправехме една срещу друга, щях да я помета.

Върнах вниманието си върху Аро, докато се изправяше и отваряше очите си, в чието изражение се четеше благоговение и предпазливост. Той не пусна ръката на Едуард, чиито мускули се отпуснаха едва-едва.

— Виждаш ли? — попита съпругът ми, а кадифеният му глас беше спокоен.

— Да, определено виждам — отвърна Аро и изненадващо, звучеше изумен. — Съмнявам се някога някои двама души сред боговете или смъртните някога да са виждали така ясно.

Лицата на тренираните стражи показаха същото недоверие, което изпитвах аз.

— Ти ми даде много, върху което да разсъдя, млади приятелю — продължи Аро. — Повече, отколкото очаквах.

И все пак той не пусна ръката на Едуард, чиято напрегната поза бе на някой, който слуша. Съпругът ми не отговори.

— Може ли да ни запознаете. — Попита Аро, дори почти се примоли, с внезапен напирещ интерес. — Дори не съм мечтал за

съществуването на нещо подобно през всичките ми векове! Ето нова глава към историята ни!

— За какво става дума, Аро! — Намеси се Кай рязко, преди Едуард да отговори.

Само въпросът ме накара да придърпам Ренесме в прегръдките си, притискайки я към гърдите ми.

— Нещо, за което не си и мечтал, практични ми приятелю! Премисли за минута, тъй като правосъдието, което дойдохме да дадем, вече не е акуратно.

Кай изсъска изненадано при думите му.

— Мир, братко. — Изрече Аро успокоително.

Това трябваше да са добри новини, това бяха думите, които очаквахме, забавянето, което мислехме за невъзможно. Аро се вслуша в истината и призна, че законът не беше нарушен.

Ала очите ми бяха приковани в Едуард — мускулите на врата му бяха стегнати. Повторих наум инструкциите на Аро към Кай да „премисли“ и чух многозначността в тях.

— Ще ме запознаеш ли с дъщеря ти? — Повтори Аро на Едуард.

Кай не беше единственият, който изсъска при новото нарицателно. Едуард кимна неохотно. И все пак, Ренесме беше завладяла толкова много досега. Аро винаги се е държал като лидера на древните. Ако той беше на наша страна, другите биха ли действали против нас?

Аро все още държеше ръката на Едуард и сега отговори на въпрос, който ние останалите не бяхме чули:

— Мисля си, че компромис би било най-доброто решение в текущия момент и при текущите обстоятелства. Ще се срещнем по средата.

Аро пусна ръката на Едуард. Съпругът ми се обърна към нас, а древният го последва, прехвърляйки небрежно едната си ръка около раменете му, сякаш бяха най-добри приятели, само за да задържи достъпа си до кожата на Едуард. Те запристъпваха през полето към нас. Цялата стража направи крачка да ги последва. Аро махна нехайно с ръка без дори да ги поглежда.

— Стойте, драги мои. Наистина, те не ни мислят зло, ако сме миролюбиви.

Стражата реагира по-явно на това, съскайки и ръмжейки в протест, но все пак останаха на място. Рената, която се приближи повече от друг път до господаря си, изскимтя напрегнато.

— Господарю — прошепна тя.

— Не се тормози, любов моя — отвърна той. — Всичко е наред.

— Може би е редно да доведете няколко члена на стражата си с вас. — Предложи Едуард. — Ще ги направи по-спокойни.

Аро кимна, като че ли това беше мъдро решение, за което и той е трябвало да се сети. Той щракна два пъти с пръсти.

— Феликс, Дементи.

Двата вампира бяха до него на мига и изглеждаха точно така, както си ги спомнях — и двамата високи и тъмнокоси, Дементи бе силен и слаб, подобен на острието на меч, Феликс пък — едър и страховит като яка метална сопа.

И петимата спряха по средата по средата на заснеженото поле.

— Бела — повика ме Едуард. — Доведи Ренесме... и няколко приятели.

Аз си поех дълбоко въздух. Тялото ми беше стегнато от съпротива. Мисълта да занеса Ренесме в центъра на конфликта... Но аз се доверявах на Едуард. Той щеше да знае, ако Аро планира някакво предателство до този момент.

Аро имаше трима пазачи на своя страна, така че аз щях да взема двама със себе си. Отне ми само секунда да реша.

— Джейкъб? Емет? — Попитах тихичко.

Емет, защото той умираше да отиде. Джейкъб, защото той нямаше да може да понесе да остане назад. И двамата кимнаха. Емет се ухили.

Аз пресякох полето, с тях от двете ми страни. Чух още едно роптаене от пазачите като видяха избора ми — ясно беше, че не се доверяваха на върколака. Аро повдигна ръка, пресичайки протестът им.

— Имате интересна компания. — Промърмори Дементи на Едуард.

Едуард не отговори, но тихо ръмжене се процеди през зъбите на Джейкъб.

Ние се спряхме на няколко метра от Аро. Едуард се наведе под ръката на Аро и бързо се присъедини към нас, хващайки ме за ръката.

За момент се гледахме в мълчание. Тогава Феликс тихо ме поздрави от страни.

— Здравей отново, Бела. — Той се ухили наперено, докато все още следеше всяко помръдване на Джейкъб с периферното си зрение.

Аз се усмихнах иронично на грамадния вампир.

— Здравсти, Феликс.

Феликс се засмя.

— Изглеждаш много добре. Безсмъртието ти подхожда.

— Много ти благодаря.

— Няма защо. Твърде лошо...

Той остави коментара си да се проточи в тишината, но нямах нужда от дарбата на Едуард, за да се представя какъв щеше да бъде края му. „Твърде лошо, че ще се наложи да ви убием след секунда.“

— Да, твърде е лошо, нали? — Промърморих аз.

Феликс ми намигна. Аро не обърна никакво внимание на поздрава ни. Той наведе главата си на една страна, заинтересован.

— Чувам странното й сърчице. — Промърмори той с почти напевен глас. — Подушвам странната й миризма. — Тогава мъгливите му очи се преместиха върху мен. — Наистина, млада Бела, безсмъртието извънредно много ти отива. — Каза той. — Като че си била създадена за това живот.

Аз кимнах веднъж в знак за приемането на комплимента му.

— Хареса ли ти подаръкът ми? — Попита той, поглеждайки висулката, която носех.

— Красива е и е много, много щедро от твоя страна. Благодаря. Вероятно трябваше да ти пратя писмо.

Аро се засмя удовлетворен.

— Беше просто нещо, което ми се мотаеше. Помислих, че може пасне на новото ти лице, и точно това прави.

Чух леко съскане от центъра на линията на Волтури. Надникнах над рамото на Аро. Хмм. Изглежда Джейн не беше щастлива от факта, че Аро ми беше пратил подарък.

Аро прочисти гърлото си, за да привлече вниманието ми върху себе си отново.

— Може ли да поздравя дъщеря ти, прекрасна Бела? — Попита той мило.

Това беше нещото, на което се бях надявала, напомних на себе си. Бореща се с желанието да взема Ренесме и да побягна, аз бавно пристъпих две крачки напред. Щитът ми се рееше зад мен като пелерина, защитаващ останалата част от семейството ми, докато Ренесме беше незащитена. Чувството беше грешно, ужасно.

Аро ни посрещна, а лицето му сияеше.

— Но тя е толкова изящна. — Промърмори той. — Толкова прилича на теб и Едуард. — И тогава по-високо. — Здравей, Ренесме.

Ренесме ме погледна бързо. Аз кимнах.

— Здравей, Аро. — Отговори официално тя с нейния висок, звънък глас.

Погледът на Аро беше изумен.

— Какво е? — Просъска Кай отзад. Той изглежда беше вбесен, че трябва да попита.

— Полусмъртна, полубезсмъртна. — Обяви му той, както и на останалите от пазачите, без да отделя омагьосаният си поглед от Ренесме. — Зачената по този начин и износена от тази новородена, докато все още е била човек.

— Невъзможно. — Присмя се Кай.

— Тогава мислиш, че са ме измамили ли, братко? — Изражението на Аро беше много развеселено, но Кай трепна. — И туптенето на сърцето ѝ ли е измама?

Кай се намръщи, изглеждайки толкова огорчен като че внимателните въпроси на Аро са били удари.

— Спокойно и внимателно, братко. — Предупреди Аро, все още усмихвайки се на Ренесме. — Знам колко много обичаш правосъдието си, но няма никакво правосъдие в действията срещу това уникално мъниче, заради произходът ѝ. И има толкова много да се научи, толкова много да се научи! Знам, че ти нямаш моят ентузиазъм за събиране на истории, но бъди толерантен с мен, братко, докато добавям страница, която ме зашеметява с нейната невероятност. Ние дойдохме тук, очакващи справедливост и тъгата от неистински приятели, но виж какво получихме вместо това! Ново, светло знание за себе си, за нашите възможности.

Той протегна ръцете си към Ренесме в покана. Но това не беше това, което тя искаше. Тя се отдели от мен, протягайки се нагоре, за да докосне лицето на Аро с върховете на пръстите си.

Аро не реагира с шок като почти всички останали към това изпълнение на Ренесме; той беше толкова свикнал с потокът на мисъл и спомени от чужди умове, както беше и Едуард. Усмивката му се разшири и той въздъхна в задоволство.

— Брилянтно. — Прошепна той.

Ренесме се отпусна обратно в обятията ми, а малкото ѝ лице беше сериозно.

— Моля те? — Помоли го тя.

Усмивката му стана нежна.

— Разбира се, че нямам никакво желание да нараня твоите любими хора, скъпоценна Ренесме.

Гласът на Аро беше толкова успокояващ и любящ, че се хванах за секунда. И тогава чух скърцането на зъбите на Едуард и, далеч зад нас, вбесеното съскане на Маги заради лъжата.

— Чудя се. — Каза Аро замислено, изглеждащ в неведение от реакцията към предишните му думи.

Очите му неочаквано се преместиха към Джейкъб, и вместо отвращението, което останалата част от Волтури изпитваха към огромният вълк, очите на Аро се изпълниха с копнеж, който аз не разбрах.

— Не става по този начин. — Каза Едуард, внимателната неутралност беше изчезнала от внезапно суровия му тон.

— Просто странстваща мисъл. — Каза Аро, открито оценявайки Джейкъб, и тогава очите му бавно се преместиха към двете линии върколаци зад нас. Каквото и да му беше показала Ренесме, то беше направило вълците внезапно интересни за него.

— Те не ни принадлежат, Аро. Те не изпълняват нарежданията ни по този начин. Те са тук, защото искат да бъдат.

Джейкъб изръмжа заплашително.

— Но те изглеждат доста привързани към теб. — Каза Аро. — И към младата ти съпруга, и към... семейството ти. Лоялни са. — Гласът му погали нежно думата.

— Те са отдадени на защитаването на човешки живот, Аро. Това прави възможно съжителството им с нас, но едва ли с вас. Освен ако не преосмислиш начинът си на живот.

Аро весело се засмя.

— Просто странстваща мисъл. — Повтори той. — Знаеш много добре какво е. Никой от нас не може напълно да контролира подсъзнателните си желания.

Едуард направи гримаса.

— Наистина знам какво е. И също познавам такъв вид мисъл и такава, с цел зад нея. Никога няма да проработи, Аро.

Широката глава на Джейкъб се обърна по посока на Едуард и слабо хленчене се изплъзна през зъбите му.

— Той е заинтригуван от идеята за... кучета-пазачи. — Промърмори му Едуард.

Имаше една секунда на мъртвешко мълчание и тогава звукът от бясното ръмжене на цялата глутница оглуши цялата поляна. Имаше един остър лай на команда — от Сам, предположих аз, въпреки че не се обърнах да проверя — и протестът се замени от зловеца тишина.

— Предполагам това отговаря на въпроса. — Каза Аро, смеейки се отново. — Тази компания е избрала страната си.

Едуард изсъска и аз се наведох напред. Вкопчих се в ръката му, чудейки се какво толкова имаше в мислите на Аро, че го караше да реагира толкова буйно, докато Феликс и Деметри се наведоха в синхрон. Аро отново ги спря. Те всички се върнаха към предишните си пози, включително и Едуард.

— Толкова много има за обсъждане. — Каза Аро, а гласът му беше станал внезапно такъв, на претрупан от работа бизнесмен. — Толкова много има за решаване. Ако вие и рошавият ви защитник ме извините, мои скъпи Кълънови, аз трябва да беседвам с братята си.

37. ХИТРУВАНЕ

Аро не се върна при разтревожената си стража, чакаща от северната страна на поляната, наместо това той им помахаше да се приближат.

Едуард внезапно започна да върви заднешком, дърпайки ръката ми и тази на Емет. Побързахме да е върнем назад, задържайки очи на прииждащата заплаха. Джейкъб заотстъпва бавно, козината от рамената му стоеше право нагоре, когато оголи зъби на Аро. Ренесме грабна края на опашката му докато отстъпвахме; държеше я като каишка, карайки го да остане с нас. Достигнахме семейството си в същото време, когато черните мантии заобиколиха отново Аро.

Сега имаше само петнадесет ярда между нас и тях — разстояние, което всеки от нас можеше да прекоси само за част от секундата.

Кай започна да спори с Аро веднага.

— Как може да оставиш това безчестие ненаказано? Защо стоим тук бездейни в лицето на такова свирепо престъпление, причинено от такава нелепа измама? — той задържа ръцете си строго до страните си, със забити в тях нокти.

Зачудих се защо просто не докосна Аро, за да сподели мнението си. Виждахме ли вече делене в редиците им? Можехме ли да бъдем такива късметлии?

— Защото е истина — каза му спокойно Аро. — Всяка дума от това. Виж колко много свидетели стоят готови да дадат доказателство, че са видели това чудодейно дете да расте и да се развива за краткото време, от което я познават. За това, че са усетили топлината на кръв, която пулсира във вените ѝ. — Аро жестикулира от Амун от едната страна до Сайобан от другата.

Кай реагира странно на успокоителните думи на Аро, като се загледа едва-едва настрани при споменаването на думата „свидетели“. Гневът се смъкна от изражението му, заменен от студено, преценяващо такова. Той погледна към свидетелите на Волтури, изглеждайки неясно... нервен.

Аз погледнах към разгневилата се тълпата също и видях веднага, че описанието не си приляга повече. Безумието за действие се бе заменило с объркване. Тихи разговори плъзнаха по тълпата, която се опитваше да осмисли това, което са чули.

Кай беше намръщен, дълбоко замислен. Неговото спекулативно изразяване разбуди пламъците на моя огнен гняв в същото време и това започна да ме тревожи. Какво ще стане, ако телохранителите действат отново по нечий невидим сигнал, тъй като те са в тяхното право? Напрегнато, аз прегледах щита ми, но го чувствах точно толкова непроницаем, както и преди. Огънах го в нисък, широк купол, който се извисяваше над нашата компания. Можех да почувствам острите стълбове светлината, които моето семейство и приятели представляваха за мен — всеки един с индивидуален вкус, но мислех, че ще бъда в състояние да ги разпозная с практика. Аз вече знаех този на Едуард — той беше най-яркият от всички тях. Допълнителното празно пространство около блестящите петна ме притесни, тъй като нямаше физическа бариера за щита, и ако някоя от талантливите Волтури мине под него, той няма да защити никой освен мен. Почувствах челото се смачкано като внимателно дръпнах еластични бронята много близо. Карлайл беше най-далеч, затова засуках щита обратно инч по инч, опитвайки се да го приближа толкова до тялото му, колкото можех.

Щитът ми сякаш искаше да си сътрудничим. Той доби вълнообразна форма, когато Карлайл се измести настрани, за да стои близо до Таня, еластично се премести с него, привлечен от светлината на вампира.

Очарована, аз раздърпах повече нишки от тъканта, издърпвайки го около всяка мъждукаща форма на приятел или съюзник. Щита прилепна към тях на драго сърце, движейки се заедно с тях.

Само една секунда бе минала; Кай все още обсъждаше.

— Върколаците — изропта той накрая.

С внезапна паника аз осъзнах, че повечето от върколаците са незащитени. Бях на път да достигне до тях, когато разбрах, че все още мога да чувствам и техните искри. Любопитна, изтеглих щита поплътно, докато Амун и Кеби — краищата на групата ни — бяха навън с вълците. След като бяха от другата страна и светлините им изчезнаха. Те вече не съществуваха в този нов смисъл. Но вълците все още бяха с

ярки искри — или по-скоро, половината от тях бяха. Хмм... разпънах щита отново и в момента, в който Сам бе под него, всички вълци заблестяха със светлините си отново. Техните умове трябва да са били повече от взаимосвързани отколкото си бях представях. Ако Алфата беше под щита ми, останалата част от тях бяха също защитени, като той.

— О, братко... — отговори Аро с отчаян поглед на изявлението на Кай.

— Оправдаваш ли този съюз също, Аро? — изиска да узнае Кай. — Децата на Луната са наши врагове от зората на времето. Преследвали сме ги близо до унищожение в Европа и Азия. И все пак Карлайл насърчава тези познати взаимоотношения с тази огромна напасть, без съмнение, в опит да ни отнемат властта! По-добре да защитава живота си.

Едуард прочисти гърло високо и Кай го изгледа. Аро сложи тънката си, деликатна ръка върху лицето си, сякаш беше засрамен от другият древен вампир.

— Сега е средата на деня, Кай — отбеляза Едуард, сочейки към Джейкъб. — Ясно е, че това не са Деца на луната. Те нямат никаква връзка с вашите врагове от другия край на света.

— Да не отглеждате мутанти тук? — изсъска Кай към него.

Челюстта на Едуард се стегна и отпусна, преди той отговори равно:

— Те не са върколаци. Ако не ми вярваш, Аро може да ти разкаже всичко за тях.

Не са върколаци? Хвърлих озадачен поглед към Джейкъб. Той вдигна огромните си рамене и после ги пусна надолу — повдигна рамене. И той не знаеше за какво говори Едуард.

— Скъпи Кай, ако беше споделил мислите си с мен, щях да ти кажа да не споменаваш това — измърмори Аро. — Въпреки че съществата си мислят, че са върколаци, те не са. По-точното име за тях би било „преобразяващи се“. Чисто съвпадение е, че са се преобразили във вълци. Когато промяната е започнала, е можело да бъде мечка, или ястреб, или пантера. Тези същества, наистина, нямат нищо общо с Децата на луната. Те просто са наследили уменията от бащите си. Генетично заложено им е — те не продължават вида си, заразявайки други, както правят истинските върколаци.

Кай погледна Аро с раздразнение и още нещо — може би, обвинение в предателство.

— Те знаят нашата тайна — каза той решително.

Едуард се опита да отговори на обвинението, но Аро беше побърз.

— Братко, те са същества от нашия свръхестествен свят. Вероятно, са по-зависими от тайните си, отколкото ние сме. Едва ли ще ни разкрият. Внимателно, Кай. Показните твърдения, не водят до нищо.

Кай си пое дълбоко въздух и кимна. Те си размениха дълъг, изразителен поглед.

Мисля, че разбрах инструкциите за внимателните думи на Аро. Фалшивите обвинения не помагат да бъдат убедени свидетелите и на двете страни. Аро предупреждаваше Кай да премине към следващата стратегия. Чудех се дали причината за напрежението между двамата древни — нежеланието на Кай да сподели мислите си с едно докосване — беше защото на Кай не му пукаше толкова за представлението, колкото на Аро. Може би предстоящото клане беше по-съществено за Кай от неопетнената репутация.

— Искам да говоря с информатора — внезапно обяви Кай, обръщайки погледа си към Ирина.

Ирина не обръщаше внимание на разговора между Кай и Аро. Лицето ѝ беше изкривено от агонията, очите ѝ приковани в сестрите ѝ, подредени да загинат. Беше изписано на лицето ѝ, че тя знаеше, че обвиненията ѝ са напълно грешни.

— Ирина — излая Кай, недоволен, че трябва да се обръща към нея по име.

Тя вдигна поглед разтревожено и веднага, изплашено.

Кай щракна с пръсти.

Тя колебливо се придвижи от края на редиците на Волтури и отново застана пред Кай.

— Изглежда не си била права в твърденията си — започна Кай.

Таня и Кейт неспокойно се приведоха напред.

— Съжалявам — прошепна Ирина — трябваше да проверя това, което видях. Но нямах представа — тя жестикулира безпомощно в нашата посока.

— Скъпи Кай, би ли очаквал, че на момента би предположила нещо толкова странно и невъзможно? — попита Аро. — Всеки от нас би стигнал до същото заключение.

Кай вдигна пръст към Аро, за да го накара да замълчи.

— Всички знаем, че си направила грешка — каза той грубо —
Имах предвид подбудите ти.

Нервно, Ирина го изчака да продължи, но после повтори.

— Подбудите ми?

— Да, защо първоначално дойде да ги шпионираш.

Ирина потрепна при думата „шпионира“.

— Беше недоволна от семейство Кълън, нали?

Тя обърна отчаяните си очи към лицето на Карлайл.

— Бях — призна тя.

— Защото...? — настоя Кай.

— Защото върколаците убиха приятеля ми — прошепна тя — А семейство Кълън не ми позволиха да отмъстя за него.

— Преобразяващите се — тихо я поправи Аро.

— Значи, Кълън са застанали на страната на преобразяващите се, срещу собствения си вид — дори срещу приятеля на приятел — обобща Кай.

Чух, как Едуард, въздъхвайки, издаде отвратен звук. Кай продължаваше по-списъка си, търсейки обвинение, което ще проработи.

Рамената на Ирина се вдигнаха.

— Така го видях.

Кай изчака малко и пак настоя.

— Ако искаш да направиш официално обвинение срещу преобразяващите се — и семейство Кълън, за подкрепата им към тях — сега е времето. — На лицето му се изписа малка жестока усмивка, чакайки Ирина да му даде следващия претекст.

Може би Кай не разбираше истинските семейства — отношения базирани по-скоро на любов, отколкото на любов към властта. Може би надценяваше желанието за отмъщение. Челюстта на Ирина рязко се вдигна и тя изправи рамене.

— Не, няма да повдигам обвинение срещу вълците или семейство Кълън. Днес вие дойдохте тук, за да унищожите безсмъртно дете. Такова дете не съществува. Това беше моя грешка и поемам

цялата отговорност за нея. Но семейство Кълън са невинни и вие нямате причина, все още да сте тук. Толкова съжалявам — обърна се към нас, а после към свидетелите на Волтури. — Не е имало престъпление. За вас, вече няма валидна причина да сте тук.

Докато тя говореше, Кай вдигна ръката си, а в нея имаше странен метален предмет, гравирани и украсени.

Това беше сигнал. Реакцията беше толкова бърза, че всички ние гледахме зашеметени, отказвайки да повярваме, докато се случваше. Преди да успеем да реагираме, беше свършило.

Три от войните на Волтури скочиха напред и Ирина бе засенчена от сивите им мантии. В този момент, ужасяващ остър писък разкъса поляната. Кай се плъзна в центъра на сивото меле и шокиращото пищене, избухна в поразителен сноп от искри и огнени езици. Войните скочиха, назад от внезапния пъкъл и веднага заеха местата си в свършено правата редица на пазачите.

Кай стоеше сам сред пламтящите останки на Ирина, с металния предмет в ръцете му, все още хвърляйки малки струи огън в кладата. С тих тракващ звук, огънят излизащ от ръцете на Кай, изчезна. Ахване се разнесе, през масата от свидетели, зад Волтури.

Ние бяхме прекалено ужасени, да издадем какъвто и да е звук. Едно беше да знаеш, че смъртта идва с жестокост, с опустошителна скорост, но беше съвсем различно да го видиш. Кай се усмихна студено.

— Сега вече тя поема пълна отговорност за действията си.

Очите му преминаха през предните ни редици, едва докосвайки замръзналите лица на Таня и Кейт. В този момент разбрах, че Кай никога не е подценявал връзките в едно истинско семейство. Това беше маневра. Той не е искал обвинението на Ирина, той е искал нейното открито неподчинение. Оправданието му, да я унищожи, да подпали яростта, която изпълваше въздухът като тънка, леснозапалима мъгла. Той хвърли кибритената клечка.

Напрегнатото спокойствие в тази среща вече се олюляваше по-несигурно от слон на опънато въже. Щом битката започнеше, нямаше начин да бъде спряна. Щеше само да се изостря, докато едната страна не бъде напълно унищожена. Нашата страна. Кай знаеше това. Едуард също.

— Спрете ги! — извика Едуард, скачайки да хване ръката на Таня, докато тя се накланяше към усмихващия се Кай, с полудял вик на чиста ярост. Тя не успя да се отскубне от Едуард, преди ръцете на Карлайл да се увият около талията ѝ.

— Вече, не можем да ѝ помогнем — увещаваше я той бързо, докато тя се бореше. — Не му давай това, което иска!

Да задържим Кейт беше по-трудно. Крещейки без думи, както Таня, тя се втурна в първата крачка към атаката, която щеше да завърши със смъртта на всички ни. Розали беше най-близо до нея, но преди Роуз да успее да я заключи в хватката си, Кейт я разтресе толкова силно, че Роуз се сгърчи на земята. Емет хвана ръката на Кейт и я метна на земята, но се залюля назад и коленете му поддадоха. Кейт се изправи на крака и изглеждаше така, сякаш никой не може да я спре.

Гарет се хвърли към нея, поваляйки я отново на земята. Той обви ръце около нейните, заключвайки ръце около собствените си китки. Видях тялото му да се сгърчва, когато тя го разтресе. Очите му се извиха към главата, но не отпусна хватката си.

— Зафрина — извика Едуард.

Очите на Кейт станаха празни, а виковете ѝ се превърнаха в стонове. Таня спря да се бори.

— Върни ми зрението! — изсъска Таня.

Безразсъдно, но с цялата изтънченост, с която можех да се справя, издърпах щита още по-стегнато около приятелите си, внимателно отделяйки го от Кейт и опитвайки се да го задържа около Гарет, правейки го като тънка кожа между тях.

И тогава Гарет отново пое контрола, задържайки Кейт за снега.

— Кейт, ако те оставя да се изправиш, ще ме повалиш ли отново? — прошепна той.

Тя изръмжа в отговор, все още борейки се сяло.

— Слушайте ме, Таня, Кейт — каза Карлайл с тих, но напрегнат шепот. — Сега, отмъщението няма да ѝ помогне. Ирина не би искала да погубите живота си така. Помислете какво правите. Ако ги нападнете, всички ще загинем.

Раменете на Таня се прегърбиха от скръб и тя се облегна на Карлайл за подкрепа. Най-после Кейт беше мирна. Карлайл и Гарет продължиха да утешават сестрите, с думи прекалено настоятелни, за да звучат като утеха.

Вниманието ми се върна към тежестта на погледите, които ни притискаха, в нашия момент на хаос. С ъгъла на очите си, можех да видя, че Едуард и всички останали, освен Карлайл и Гарет, отново бяха заели отбранителни пози. Най-тежкият поглед, идваше от Кай, вторачен, невярващо в Кейт и Гарет в снега. Аро също ги гледаше, а най-ясната емоция на лицето му беше скептичност. Той знаеше какво може да прави Кейт. Той беше усетил силата ѝ през мислите на Едуард. Дали разбираше какво се случва — дали виждаше, че щитът ми е станал далеч по-силен и по-изтънчен, отколкото Едуард знаеше? Или мислеше, че Гарет има някакъв собствен имунитет?

Стражите на Волтури, вече не стояха в дисциплинирани редици — бяха приведени напред, чакайки да отвърнат на удара в момента, в който атакуваме. Зад тях, четиридесет и трима свидетеля, наблюдаваха с много по-различни изражения, от тези с които излязоха на ливадата. Объркването се беше превърнало в подозрение. Бързото като светкавица унищожение на Ирина, ги беше разтърсило. Какво беше нейното престъпление?

Без моменталната атака, на която Кай разчиташе да отвлече вниманието от неговите прибързани действия, сега свидетелите на Волтури си задаваха въпроса, за това какво точно ставаше тук. Аро погледна назад бързо, докато го гледах, а лицето му го предаде с един проблясък на раздразнение. Нуждата му от публика, се беше обърнала срещу него.

Чух Стефан и Владимир да си мърморят един на друг, с тихо ликуване, от притеснението на Аро. Очевидно древният беше загрижен да запази ореола над главата си, както бяха казали румънците. Но аз не вярвах, че Волтури ще ни оставят намира, само за да запазят репутацията си. За тази цел, след като приключат с нас, сигурно щяха да избият и свидетелите. Изведнъж почувствах странно съжаление към масата странници, които Волтури бяха довели, да видях смъртта ни. Деметри, също щеше да ги преследва, докато не ги унищожат.

Заради Джейкъб и Ренесме, за Алис и Джаспър, за Алистър и заради тези странници, които нямаха представа, какво ще им струва днешният ден, Деметри трябваше да умре.

Аро докосна леко рамото на Кай.

— Ирина е наказана за фалшиви обвинения спрямо това дете. — Значи това им бе извинението. Той продължи. — Предлагам да се върнем към належащият въпрос?

Кай се изпъна и изражението му стана непроницаемо. Той гледаше право напред без да вижда нищо. Лицето му странно ми напомняше на някой, който току-що е узнал, че е понижен.

Аро се придвижи напред, като Рената, Феликс и Деметри автоматично го последваха.

— Само за да сме сигурни — каза той. — Искам да поговоря с някой от вашите свидетели. Процедура, нали знаете. — Той махна небрежно с ръка.

Две неща се случиха едновременно. Очите на Кай се фокусираха върху Аро и малката зловна усмивка се завърна. И Едуард изсъска, свивайки ръце на юмруци така силно, че костите на кокалчетата му изглеждаха така, сякаш ще пробият твърдата му като диамант кожа.

Бях отчаяна да попитам какво става, но Аро бе прекалено близо и можеше да чуе и най-тихият дъх. Видях Карлайл да поглежда разтревожено към лицето на Едуард, след което собственото му стана по-строго.

Докато Кай се занимаваше с безполезни обвинения и несправедливи опити да започне битката, Аро навярно е измислял по-ефективна стратегия.

Аро се плъзна по снега към западния край на редицата ни, спирайки на десетина крачки от Амун и Кеби. Вълците на близо се наежиха ядосано, но задържаха позициите си.

— Ах, Амун, мой южни съседе! — каза Аро с топлота. — Толкова много време мина от последната ти визита.

Амун бе застинал от тревога, а Кеби бе като статуя от другата му страна.

— Времето означава малко за мен — едва го забелязвам кога минава — каза Амун през неподвижните си устни.

— Истина е — съгласи се Аро. — Но може би сте имали друга причина да стоите надалеч?

Амун не отговори.

— Може да бъде ужасно поглъщащо да организирате новодошлите в клан. Добре знам това! Благодарен съм, че други се разправят с тези досадни неща. Радвам се, че новото ви попълнение ви

е паснало така добре. Много бих се радвал да ме запознаете. Убеден съм, че сте възнамерявали скоро да ме посетите.

— Разбира се — каза Амун с толкова безчувствен тон, че бе невъзможно да се каже дали има страх или сарказъм в акцента му.

— Е, вече всички сме заедно! Колко очарователно, нали?

Амун кимна с безизразно лице.

— Но причината за вашето присъствие тук не е приятна, за съжаление. Карлайл ви е извикал за свидетели?

— Да.

— И какво видяхте?

Амун заговори със същата студена липса на емоция.

— Наблюдавахме въпросното дете. Беше почти незабавно очевидно, че тя не е безсмъртно дете...

— Вероятно трябва да поясним терминологията си — прекъсна го Аро — тъй като очевидно има нови класификации. Под безсмъртно дете, имаш предвид човешко дете, което е било ухапано и превърнато във вампир.

— Да, точно това имам предвид.

— Какво друго забелязахте в детето?

— Същите неща, които определено сте видели в главата на Едуард. Че детето е негова биологична дъщеря. Че то расте. И се учи.

— Да, да — каза Аро с нетърпелива нотка в иначе приветливият му тон. — Но най-вече в няколкото ви седмици тук какво видяхте?

Амун свъси вежди.

— Че тя расте... бързо.

Аро се усмихна.

— А вярвате ли, че трябва да ѝ бъде позволено да живее?

От устните ми се изтръгна изсъскване и не бях единствената. Половината вампири от редицата ни откликнаха на моя протест. Носеше се звукът на тих гняв из въздуха. От другата страна на ливадата някои от свидетелите на Волтури издадоха същият звук. Едуард пристъпи назад и ме хвана успокоително за ръката.

Аро не се извърна към звука, но Амун се огледа смутено наоколо.

— Не съм дошъл тук, за да произнасям присъди — каза уклончиво той.

Аро се засмя леко.

— Искам просто мнението ти.

Амун вдигна брадичка.

— Не виждам опасност в това дете. Тя се учи по-бързо, отколкото расте.

Аро кимна замислено. След момент той се извърна.

— Аро? — обади се Амун.

Аро се обърна към него.

— Да, приятелю?

— Дадох показанията си. Нямам повече работа тук. Аз и жена ми бихме искали да си тръгнем сега.

Аро се усмихна топло.

— Разбира се. Радвам се, че ни се отдаде възможност да си поговорим. И съм сигурен, че скоро пак ще се видим.

Устните на Амун се свиха в тънка линия, кимвайки веднъж с глава, като оцени едва прикритата заплаха. Той докосна ръката на Кеби и двамата побягнаха бързо към ръба на ливадата и изчезнаха между дърветата. Знаех, че известно време няма да спрат да бягат.

Аро се плъзна по дължината на редицата ни към изток, като охраната му го следваше напрегнато. Той се спря, когато застана пред масивната форма на Сайобан.

— Здравей, скъпа Сайобан. Очарователна си както винаги.

Сайобан кимна очаквателно с глава.

— А ти? — попита той. — Ще отвърнеш ли по същият начин на въпросът ми като Амун?

— Ще отговоря — каза Сайобан. — Но вероятно бих добавила още. Ренесме разбира ограниченията. Тя не е заплаха за хората — тя се смесва по-добре с тях отколкото ние. Тя не представлява заплаха да ни разкрият.

— Не можеш ли да се сетиш дори за една? — попита Аро печално.

Едуард изръмжа, нисък раздираш звук в гърлото му.

Замъглените червени очи на Кай светнаха.

Рената се пресегна защитнически към господарят си.

Гарет освободи Кейт, за да пристъпи напред, игнорирайки ръката на Кейт, която се опита да го предупреди този път.

Сайобан отвърна бавно:

— Не мисля, че разбирам какво ме питате.

Аро се извърна леко назад, небрежно, но се отправи към останалата част от охраната си. Рената, Феликс и Деметри го следваха като негова сянка.

— Няма нарушен закон — каза Аро с помирителен глас, но всеки от нас можеше да чуе предстоящото ограничение. Преборих се с гневът, който се опитваше да се изкачи нагоре по гърлото ми, за да се появи като изсъскване в знак на протест. Завихрих яростта си в щита ми, като го удебелих, уверявайки се, че всички са защитени.

— Няма нарушен закон — повтори Аро. — Макар че следва ли от това, че не съществува опасност? Не. — Той поклати леко глава. — Това е отделен въпрос.

Единственият отговор бе опъването на вече напрегнати нерви и Маги, в предните редици на бойците ни, която клатеше бавно глава в гневът си.

Аро крачеше целенасочено, сякаш летеше наместо да докосва земята с краката си. Забелязах, че всяка крачка го приближаваше все по-близо до защитата на охраната му.

— Тя е уникална... извънредно, невъзможно уникална. Такава загуба би било да унищожим нещо толкова прекрасно. Особено след като бихме могли да научим толкова много... — Той въздъхна, сякаш не желаше да продължи. — Но съществува опасност, опасност, която не може просто да бъде игнорирана.

Никой не отвърна на твърдението му. Беше мъртва тишина, докато той продължаваше монологът си, който звучеше така, сякаш говореше сам на себе си.

— Каква ирония е, че колкото повече напредват хората, колкото повече вярата им в науката расте и контролира техният свят, толкова повече сме свободни от разкритие. И все пак колкото и непотиснати да ставаме от тяхното недоверие в свръхестественото, те стават така силни в технологиите си, че ако пожелаят, биха могли да представляват заплаха, дори да унищожат някои от нас. В продължение на хиляди, хиляди години, нашата секретност бе по-скоро въпрос на удобство и улеснение, отколкото на безопасност. Този последен суров, гневен век даде живот на оръжия, чиято сила застрашава дори безсмъртните. Сега нашият статус на митове в истината ни защитава от тези крехки създания, които преследваме. Това удивително дете — той вдигна дланта си, сякаш за да я постави върху Ренесме, въпреки че бе на

петдесетина крачки от нея, почти завърнал се във редиците на Волтури — ако можехме да узнаем нейният потенциал — да знаем с абсолютна сигурност, че би могла да остане скрита в мрака, който ни защитава. Но ние не знаем в какво ще се превърне тя! Собствените ѝ родители са помрачени от страхове за бъдещето ѝ. Не можем да знаем в какво ще се превърне тя. — Той направи пауза, оглеждайки първо нашите свидетели, след това, многозначително, своите собствени. Гласът му създаваше доста добро впечатление, че се разкъсва от думите си.

Все още загледан в свидетелите си, той продължи:

— Само познатото е безопасно. Само познатото е приемливо. Неизвестното е...

Кай се усмихна жестоко.

— Преминаваш границата, Аро — каза Карлайл със суров глас.

— Мир, приятелю — усмихна се Аро с мило лице и нежен глас както винаги. — Нека не прибързваме. Нека разгледаме нещата от всяка гледна точка.

— Може ли да предложи гледна точка, която да се вземе в предвид? — помоли Гарет с равен глас, правейки още една крачка напред.

— Номаде — каза Аро, кимвайки за разрешение.

Гарет вирна брадичка. Очите му се фокусираха върху събраната маса в другият край на поляната и той заговори директно на свидетелите на Волтури.

— Дойдох тук по молба на Карлайл, както останалите, да бъда свидетел — каза той. — Това определено вече не е нужно, що се отнася до детето. Всички виждаме каква е тя. Останах тук, за да бъда свидетел на нещо друго. На вас. — Той посочи с пръст към предпазливите вампири. — Двама от вас познавам — Макена, Чарлз — и мога да видя много други от вас, които са също скиталци, бездомници като мен. Които не отговарят пред никого. Помислете внимателно върху това, което сега ще ви кажа. Тези древни не са дошли тук, заради правосъдието, както са ви казали. Подозирахме го и сега подозренията ни се потвърдиха. Те дойдоха, подведени, но с валидно извинение за действията си. Бъдете свидетели сега на това как търсят необосновани извинения да продължат истинската си мисия. Вижте как се борят да оправдаят истинската си цел — да унищожат това семейство тук. — Той посочи към Карлайл и Таня. — Волтури са

дошли да унищожат това, което те виждат като тяхна конкуренция. Вероятно, подобно на мен, се вглеждате в златните очи на този клан и оставате учудени. Те са трудни за разбиране, така си е. Но древните ги гледат и виждат нещо друго освен странния им избор. Те виждат сила. Станах свидетел на връзките в това семейство — казвам семейство, не клан. Тези странни светлооки отхвърлят истинската си природа. Но в замяна те са открили нещо, което струва много повече, вероятно нещо повече от едно просто удоволствие или желание? Проучих ги малко, докато бях тук и ми се струва, че съществеността на тези силни семейни взаимоотношения — това, което изобщо ги прави възможни — е миролюбивият характер на този живот на саможертва. Тук няма агресия, каквато сме виждали в големите южни кланове, които се разраснаха и избиха така бързо в дивите си спорове. Няма мисъл за доминиране. И Аро разбира това по-добре от мен.

Наблюдавах лицето на Аро, докато думите на Гарет го осъждаха, очаквайки напрегнато за някакъв отговор. Но лицето на древния бе учтиво развеселено, сякаш чакаше непослушно детенце да осъзнае, че никой не обръща внимание на превземките му.

— Карлайл ни увери, когато ни каза какво предстои, че не ни е извикал тук да се бием. Тези свидетели — Гарет посочи към Сайобан и Лиам — се съгласиха да дадат доказателства, да забавят настъплението на Волтури с присъствието си, така че Карлайл да получи шанс да представи случаят си. Но някои от нас се чудеха — погледът му се плъзна по лицето на Елизар — дали истината на страната на Карлайл ще е достатъчен факт, за да спре така нареченото правосъдие. Дали Волтури са тук, за да защитят безопасността на нашата тайна или за да защитят собствената си сила? Дали са дошли да унищожат незаконно създаване или начин на живот? Дали могат да бъдат задоволени с опасност, която се оказва не повече от едно недоразумение? Или биха притиснали проблема без каквото и да е извинение за правосъдие? Имаме отговорите на всички тези въпроси. Чухме го в лъжливите думи на Аро — имаме някого с дарбата да разпознава със сигурност такива неща — и сега го виждаме в нетърпеливата усмивка на Кай. Тяхната охрана е просто едно безмозъчно оръжие, предмет в похода на господарите им за господство. Така че сега има още въпроси; въпроси, на които трябва вие да отговорите. Кой ви управлява, номади? Подчинявате ли се на повелята на някой друг, освен на вашата

собствена? Свободни ли сте да изберете своя път или ще оставите Волтури да решават как да живеете? Дойдох за свидетел. Оставам, за да се бия. Волтури не ги интересува смъртта на това дете. Те търсят смъртта на свободната ни воля.

Тогава той се обърна, за да погледне към древните.

— Така че елате, казвам аз! Стига сме слушали лъжливи рационализации. Бъдете честни в намеренията си, както сме ние в нашите. Ще защитим свободата си. Ще ни атакувате или не. Изберете сега и оставете тези свидетели да видят истинският проблем, който се обсъжда тук.

Той изгледа още един път свидетелите на Волтури, като очите му пронизваха всяко едно лице. Силата на думите му бе очевидна в израженията им.

— Можете да решите да се присъедините към нас. Ако мислите, че Волтури ще ви оставят живи, за да разкажете тази приказка, се лъжете жестоко. Със същият успех могат да унищожат всички ни — той сви рамене — но пък от друга страна, може би не. Вероятно сме на едно мнение повече, отколкото осъзнават. Вероятно Волтури най-накрая са открили достоен противник. Но едно ви обещавам — ако паднем, падате и вие.

Той приключи пламенната си реч и се върна до Кейт, като се приведе напред, готов за яростната атака.

Аро се усмихна.

— Много хубава реч, мой приятелю — революционер.

Гарет остава в същата поза.

— Революционер? — изръмжа той. — Може ли да попитам срещу кого въставам? Да не сте моят крал? Да не би да желаете да ви наричам господарю, като подмазваческата ви охрана?

— Мир, Гарет — каза търпеливо Аро. — Имах предвид времето на твоето раждане. Все още патриот, доколкото виждам.

Гарет го изгледа разярено.

— Нека да попитаме нашите свидетели — предложи Аро. — Нека да чуем мислите им преди да вземем решението си. Кажете ни, приятели — и той ни обърна небрежно гръб, придвижвайки се няколко метра напред към масата от нервни наблюдатели, които обикаляха все по-близо до края на гората вече — какво мислите за това? Мога да ви уверя, че детето не е това, от което се страхувахме. Дали да поемем

риска и да оставим детето да живее? Да застрашим ли нашият свят, за да запазим семейството им цяло? Или дали прямият Гарет има право? Ще се присъедините ли към тях срещу нашият внезапен поход за господство?

Свидетелите срещнаха погледа му с предпазливи лица. Една дребна чернокоса жена погледна бегло тъмно-русият мъж застанал до нея.

— Това ли са единствените ни възможности? — попита тя внезапно, връщайки погледа си към Аро. — Да се съгласим с вас или да се бием срещу вас?

— Разбира се, че не, очарователна Макена — каза Аро, изглеждайки ужасен, че някой би стигнал до това заключение. — Можете да си тръгнете с мир, разбира се, както стори Амун, дори и да сте несъгласни с решението на съвета.

Макена погледна лицето на партньорът си отново и той кимна внимателно.

— Не сме дошли тук, за да се бием. — Тя спря, издиша, след което каза. — Дойдохме тук като свидетели. И виждаме, че това осъдено семейство е невинно. Всичко, което Гарет казва е истина.

— Ах — каза Аро тъжно. — Съжалявам, че ни виждате по този начин. Но такъв е характерът на работата ни.

— Не е това, което виждам, а каквото чувствам — обади се русокосият партньор на Макена с висок, нервен глас. Той погледна към Гарет. — Гарет каза, че те имат начин да узнаят кога някой лъже. Аз също знам кога чувам истината и кога — не. — С изплашени очи той се приближи по-близо до партньорката си, очаквайки реакцията на Аро.

— Не се страхувай от нас, приятелю Чарлз. Без съмнение патриотът наистина вярва на думите си — Аро се засмя леко и очите на Чарлз се присвиха.

— Това са нашите показания — каза Макена. — Сега си тръгваме.

Тя и Чарлз се отдръпнаха бавно назад, без да се обърнат преди да са се изгубили от поглед в дърветата. Един непознат започна да се оттегля по същият начин, след което други трима се изстреляха след него.

Преброих трийсет и седем вампира, които останаха. Някои от тях изглеждаха просто прекалено объркани, за да вземат някакво решение. Но мнозинството от тях изглежда осъзнаваха прекалено добре посоката, която бе поела тази конфронтация. Предположих, че се отказваха от дезертирането, като знаеха точно кой ще ги преследва.

Бях сигурна, че Аро виждаше същото нещо като мен. Той се обърна настрана, приближи се към охраната си с премерена крачка. Спря пред тях и се обърна с ясен глас към войниците си.

— Превъзхождат ни числено, мили мои — каза той. — Не можем да очакваме външна помощ. Дали да оставим този въпрос нерешен, за да се спасим?

— Не, господарю — прошепнаха те заедно.

— Заслужава ли си защитата на нашият свят, въпреки загубата на някои от редиците ни?

— Да — казаха тихо те. — Не се страхуваме.

Аро се усмихна и се извърна към покритите си с черно компаньони.

— Братя — каза Аро печално — има прекалено много за обмисляне тук.

— Съвет — каза Кай нетърпеливо.

— Съвет — повтори Маркус със незаинтересован глас.

Аро се извърна с гръб към нас отново, обръщайки се към другите древни. Те се хванаха за ръце и образуваха забулен в черно триъгълник.

Веднага щом вниманието на Аро бе заето с мълчаливият съвет, още двама от свидетелите им изчезнаха тихо в гората. Надявах се, за тяхно добро, да са бързи.

Това беше. Внимателно издърпах ръцете на Ренесме от шията си.

— Спомняш си какво ти казах, нали?

Сълзи изпълниха очите й, но тя кимна.

— Обичам те — прошепна тя.

Сега Едуард ни наблюдаваше с широко разтворени топазени очи. Джейкъб също ни гледаше с ъгълчето на голямото си черно око.

— И аз те обичам — казах й аз, след което докоснах медальона й. — Повече от собствения си живот. — И я целунах по челото.

Джейкъб се сви смутено. Изправих се на пръсти и прошепнах в ухото му.

— Изчакай, докато не се разсеят напълно, и бягай заедно с нея. Махнете се колкото може по-далеч от това място. Когато стигнете достатъчно далеч пеша, тя има това, което ви е нужно, за да се издигнете във въздуха.

Лицата на Едуард и Джейкъб бяха почти идентични маски на ужас, въпреки факта че един от тях беше животно.

Ренесме се протегна към Едуард и той я взе в ръцете си. Те се прегърнаха силно.

— Това ли криеше от мен? — прошепна той над главата ѝ.

— От Аро — прошепнах аз.

— Алис?

Кимнах.

Лицето му се изкриви от разбиране и болка. Дали това бе било и моето изражение, когато най-накрая събрах следите, оставени от Алис?

Джейкъб ръмжеше тихо, тихо ромолене, което бе равно и цяло като мъркане. Беше настръхнал и с оголени зъби. Едуард целуна Ренесме по челото и по двете бузи, след което я повдигна на рамената на Джейкъб. Тя се намести гъвкаво на гърба му, хващайки здраво козината му и намествайки се на място във вдлъбнатината между масивните му раменни кости. Джейкъб се извърна към мен, очите му пълни с агония и ромолящото ръмжене все още изпълващо гърдите му.

— Ти си единственият, на когото бихме могли да я поверим — прошепнах му аз. — Ако не я обичаше толкова много, не бих понесла това. Знам, че можеш да я защитиш, Джейкъб.

Той отново изскимтя и сведе главата си, за да побутне рамото ми.

— Знам — прошепнах аз. — И аз те обичам, Джейк. Винаги ще бъдеш най-добрият ми приятел.

Сълза с размерите на бейзболна топка се изтърколи в ръждивата козина изпод очите му. Едуард сведе глава на същото рамо, на което бе поставил Ренесме.

— Сбогом, Джейкъб, братко мой... сине мой.

Другите не бяха слепи за нашето сбогуване. Очите им бяха склучени върху черният триъгълник, но можех да позная, че слушат.

— Нима няма надежда тогава? — прошепна Карлайл. Нямахше страх в гласът му. Просто решителност и приемане.

— Определено има надежда — прошепнах в отговор. Би могло да е истина, казах си аз. — Знам единствено собствената си съдба.

Едуард пое ръката ми. Знаеше, че и той е включен. Когато казвах моята съдба, без съмнение ставаше дума и за двама ни. Ние бяхме просто половинки от едно цяло.

Дъхът на Есме бе накъсан зад нас. Тя мина покрай нас, докосвайки лицата ни по пътя си, за да застане до Карлайл и да хване ръката му.

Внезапно бяхме заобиколени от прошепнати сбогувания и думи на обич.

— Ако оживеем след това — прошепна Гарет на Кейт. — Ще те последвам навсякъде, жено.

— Намери кога да ми го кажеш — промърмори тя.

Розали и Емет се целунаха бързо, но страстно. Тиа погали лицето на Бенджамин. Той ѝ се усмихна жизнерадостно, улавяйки ръката ѝ, за да я притисне към бузата си.

Не виждах израженията на любов и болка. Бях разсеяна от внезапен треперещ натиск срещу външната част на щита ми. Не можех да кажа откъде идва, но можех да усетя, че е отправено към краищата на групата ни, по-точно към Сайобан и Лиам. Натискът не им навреди, след което изчезна.

Нямаше промяна в мълчаливите, неподвижни силуети на разискващите древни. Но вероятно имаше някакъв сигнал, който бях пропуснала.

— Пригответе се — прошепнах на останалите. — Започва се.

38. СИЛА

— Челси се опитва да разруши връзките помежду ни — прошепна Едуард. — Но не може да ги намери. Не може да ни усети... — очите му се стрелнаха към мен. — Ти ли правиш това?

Усмихнах му се ледено.

— Аз съм навсякъде!

Внезапно Едуард се наклони настрана от мен, ръката му се протегна към Карлайл. В същото време усетих много по-остро пробождање по щита, където той се увиваше, предпазвайки светлината на Карлайл. Не беше болезнено, но не беше и приятно.

— Карлайл? Добре ли си? — изпъшка като обезумял Едуард.

— Да. Защо?

— Джейн — отговори Едуард.

В мига, в който той изрече името ѝ, за една секунда дузина насочени атаки се удариха, пробождащи по целия еластичен щит, насочени към дванадесет различни сияещи точни. Прегънах се, уверявайки се, че преградата е невредима. Не изглеждаше така, сякаш Джейн можеше да я пробие. Огледах се наоколо набързо, всички бяха добре.

— Невероятно! — каза Едуард.

— Защо не чакат за решението? — изсъска Таня.

— Стандартната процедура — отговори Едуард рязко — Обикновено правят „подсъдимите“ си неспособни да избягат.

Погледнах към Джейн, която бе зяпнала групата ни с яростно недоверие. Бях убедена, че освен мен, никога не е виждала някого, който да остане прав след възпламенителните ѝ нападения.

Вероятно не беше много зряло. Но осъзнах, че би отнело половин секунда на Аро да се досети — ако вече не се бе сетил — че щитът ми бе по-мощен, отколкото Едуард знаеше. Вече имах голяма мишена на челото си и наистина нямаше смисъл да пазя съществуването на това, което можех да правя, в тайна. За това се ухилих с една голяма и самодоволна усмивка към Джейн. Очите ѝ се свиха и усетих ново пробождање, този път насочено към мен.

Опънах устните си по-широко, показвайки зъбите си.

Джейн нададе тънък писък, като ръмжене. Всички подскочиха, дори и дисциплинираните пазачи. Всички, освен древните, които не направиха нищо повече от това да погледнат настрани от съвещанието си. Близнакът на Джейн я хвана за ръката, когато тя се наведе, за да скочи.

Румънците започнаха да се кикотят в мрачно очакване.

— Казах ти, че сега е нашето време — рече Владимир на Стефан.

— Само погледни лицето на вещицата — изсмя се ликуващо Стефан.

Алек потупа рамото на сестра си утешително и я прегърна. Той обърна напълно спокойното си, съвършено ангелско лице към нас.

Чаках още натиск, някакъв признак на атака от негова страна, но не усетих нищо. Той продължи да гледа в наша посока, хубавото му лице бе съдържано. Нападаше ли ни? Минаваше ли през щита ми? Само аз ли можех все още да го видя? Сграбчих ръката на Едуард.

— Добре ли си? — задавих се аз.

— Да — прошепна той.

— Алек опитва ли се?

Едуард кимна.

— Дарбата му е по-бавна от тази на Джейн. Пълзи. Ще ни достигне след няколко секунди.

Тогавя я видях, когато знаех за какво да гледам... Странна ясна мъгла се процеждаше през снега, почти невидима на фона на бялото. Напомни ми на мираж — тънка основа. Избутах щита си пред Карлайл и останалите на предната линия, уплашена да допусна промъкващата се мъгла твърде близо, когато удареше. Ами ако минеше през преградата ми? Трябваше ли да бягаме?

Лек тътен мина през почвата под краката ни и порив на вятър духна снега в неочаквана вихрушка между мястото, на което стояхме и Волтури. Бенджамин също бе видял пълзящата заплаха и сега се опитваше да издуха мъглата далеч от нас. Снегът ни помагаше да видим къде той бе направил вятър, но така или иначе мъглата не се издигна. Беше като въздух, преминаващ кротко през сянка; сянката бе имунизирана.

Триъгълната формация на древните най-накрая се раздели, когато с измъчен стон, дълбока и тясна пукнатина се отвори в голяма

зигзаг линия през средата на сечището. Земята се разтреса под краката ми за момент. Преспите сняг паднаха в дупката, но мъглата мина точно през нея — бе недосегаема от вятъра, както и от гравитацията.

Аро и Кай гледаха отворената земя с разширени очи. Маркус погледна в същата посока без грам емоция. Те не проговориха, а също чакаха мъглата да ни доближи. Вятърът засвистя по-шумно, но отново не промени посоката на мъглата. Сега Джейн се усмихваше.

И тогава мъглата удари стената. Можех да я усетя, когато се докосна до щита ми — имаше гъст, сладък, пресищащ вкус. Накара ме неясно да си спомня за вкочаняващия Новокаин върху езика ми.

Мъглата се изви нагоре, търсейки пукнатина, слабост. Не намери нито една. Пръстите на търсещата мараня се засукаха нагоре и навсякъде, опитвайки се да намери вход и процеса илюстрира изненадващата големина на защитния щит.

Имаше ахвания и от двете страни на Бенджамин.

— Добра работа, Бела! — радостно възкликна Бенджамин с нисък глас.

Усмивката ми се върна. Можех да видя свитите очи на Алек, първоначално и съмнението в лицето му, когато мъглата се завъртя безобидно около краищата на щита.

И тогава знаех, че мога да направя това. Очевидно, щях да бъда приоритет номер едно, първият умрял, но докато удържах положението, бяхме повече от равностойни на Волтури. Все още имахме Бенджамин и Зафрина; от тях няхмахме абсолютно никаква свръхестествена полза. Докато се държах.

— Ще трябва да се съсредоточа — прошепнах на Едуард. — Когато се стигне до ръкопашен бой, ще бъде трудно да държа щита около подходящите хора.

— Ще ги държа далеч от теб.

— Не. Трябва да се добера до Деметри. Зафрина ще ги държи далеч от мен.

Зафрина кимна достолепно.

— Никой няма да докосне тази млада — обеща тя на Едуард. — Бих тръгнала след Джейн и Алек, но от тук ще съм по-полезна.

— Джейн е за мен — изсъска Кейт. — Нуждае се от глътка от собственото си лекарство.

— А Алек ми дължи много животи, но ще се задоволя и с неговия — изръмжа Владимир от другата страна. — Той е мой!

— Аз просто искам Кай — каза равно Таня.

Другите също започнаха да си разделят опонентите, но бързо бяха прекъснати.

Аро, който се взираше спокойно в безполезната мъгла на Алек, най-накрая проговори.

— Преди да гласуваме — започна той.

Разтърсих гневно глава. Бях изморена от тази шарада. Кръвожадността в мен отново се запали, съжалявах че помагам на другите повече, когато стоя на едно място, исках да се бия.

— Нека ви напомня — продължи Аро — че каквото и да реши съвета, няма нужда от насилие.

Едуард изръмжа с мрачен смях. Аро го погледна тъжно.

— Би било непроситимо прахосване за нашия вид да загубим който и да е от вас. Особено теб, млади Едуард, и твоята новородена партньорка. Волтури ще бъдем радостни да приемем много от вас сред нашите редици. Бела, Бенджамин, Зафрина, Кейт. Има много възможности пред вас. Обмислете ги.

Опитът на Челси да ни въздейства изплющя безсилно върху щита ми.

Погледът на Аро се плъзна през непреклонните ни очи, търсейки някакви наченки на двоумение. По изражението му си личеше, че не е намерил.

Знаех, че той отчаяно искаше да запази Едуард и мен, да ни държи в плен по начина, по който се надяваше да пороби и Алис. Но тази битка бе твърде голяма. Той не би могъл да спечели, ако аз съм жива. Бях пламенно горда, че съм толкова силна, че не му оставях никакъв начин да не ме убие.

— Тогава ни оставете да гласуваме — каза той с видимо нежелание.

Кай проговори с нетърпелива припряност.

— Детето е с неизвестни способности. Няма причина да позволим подобен риск да съществува. Трябва да бъде унищожено, заедно с всички, които го защитават — усмихна се той в очакване.

Изпищях в знак на неподчинение в отговор на жестоката му самодоволна усмивка. Маркус вдигна незаинтересованите си очи,

сякаш погледът му минаваше през нас, докато обявяваше решението си.

— Не виждам пряка заплаха. За сега детето е достатъчно безопасно. Винаги можем да си променим оценката. Нека си заминем в мир — гласът му беше дори по-изтощен от този на брат му.

Никой от пазачите не отпусна готовата си за действие позиция след неговите несъгласяващи се думи. Ухилената усмивка на Кай не трепна. Беше така, сякаш Маркус изобщо не бе проговарял.

— Изглежда аз трябва да направя решаващия глас — замисли се Аро.

Внезапно Едуард се скова до мен.

— Да! — изсъска той.

Рискувах да го погледна. Лицето му грееше с израз на триумф, който не разбирах — имаше изражение, което ангел на разрушението би носил, когато светът гореше. Красиво и ужасяващо.

Имаше тиха реакция сред пазачите — тревожно мърморене.

— Аро? — повика го Едуард, почти провиквайки се с нескрита победа в гласа си.

Аро се поколеба за секунда, оценявайки това ново настроение появило се, преди отговора му.

— Да, Едуард? Имаш да добавиш нещо...?

— Може би — каза любезно Едуард, контролирайки необяснимото си вълнение. — Първо, може ли да изясня едно нещо?

— Обезателно — каза Аро, повдигайки веждите си, нямаше нищо друго, освен учтив интерес в тона му. Стиснах зъби; Аро беше най-опасен, когато беше снизходителен.

— Опасността, която предвиждате от дъщеря ми, произхожда изцяло от това, че не можем да предположим как тя ще се развие? Това ли е основният проблем?

— Да, приятелю Едуард — съгласи се Аро. — Ако можехме да сме сигурни, че когато тя порасне, ще е в състояние да остане замаскирана в човешкия свят, незастрашавайки безопасността на нашето прикритие... — той се отдалечи, свивайки рамене.

— Значи, ако знаехме със сигурност — предположи Едуард. — Точно в какво ще се превърне... тогава изобщо не бихме имали нужда от съветване?

— Ако имаше някакъв начин да сме абсолютно сигурни — съгласи се Аро, мекотата в гласа му стана по-писклива. Не можеше да види в каква посока го водят мислите на Едуард. И аз не можех. — Тогава, да — не бихме имали какво да обсъждаме.

— И ще се разделим с мир, отново като добри приятели? — попита Едуард със загатната ирония.

Дори по-писклив:

— Разбира се, млади ми приятелю. Нищо не би ме зарадвало повече.

Едуард се засмя ликуващо.

— Тогава аз наистина имам какво повече да предложа.

Очите на Аро се стесниха.

— Тя е абсолютно уникална. За бъдещето ѝ може само да се предполага.

— Не е напълно уникална — не се съгласи Едуард. — Рядкост, но очевидно не е единствената.

Преборих се с шока и неочаквана надежда, която се надигна в мен, заплашваща да ме разсее. Слабата мъгла все още се опитваше да мине през щита ми. И когато се преборих да се фокусирам, отново усетих остро забиващо се напрежение срещу защитната ми хватка.

— Аро, ще помолиш ли Джейн да спре да атакува съпругата ми? — помоли любезно Едуард. — Все още обсъждаме фактите.

Аро вдигна ръка.

— Моля те, скъпа и неповторима. Остави ни да го изслушаме.

Напрежението изчезна. Джейн оголи зъбите си към мен. Не можех да не ѝ се ухилия отново.

— Защо не се присъединиш към нас, Алис? — високо повика Едуард.

— Алис — прошепна шокирано Есме.

Алис!

Алис, Алис, Алис!

— Алис!

— Алис! — мърмореха и други гласове около мен.

— Алис — издиша Аро.

Облекчение и насилствена наслада се надигнаха у мен. Отне ми цялата воля, за да задържа щита където беше. Мъглата на Алек все още

се пробваше, търсеше слабостите. Джейн щеше да види, ако оставех някакви пукнатини.

И тогава чух бягането през гората, летенето, скъсяването на разстоянието толкова бързо, колкото можеха без опит за забавяне в тишината.

И двете страни бяха неподвижни и очакващи. Свидетелите на Волтури се намръщиха в ново объркване.

И тогава Алис затанцува по сечището от югозапад и усетих, че блаженството да видя лицето ѝ отново може да ме събори от краката ми. Джаспър беше само на няколко инча зад нея, ясните му очи бяха свирепи. Малко зад тях бягаха трима непознати: първият беше висока, мускулиста жена с тъмна коса — очевидно Качири. Тя имаше същите удължени крайници и лице като останалите от Амазонка, дори по-ясно изразени в нейния случай.

Следващата беше малка жена-вампир, с маслинено черен тен и дълга сплетена черна коса се люшкаше зад гърба ѝ. Дълбоките ѝ черни очи обикаляха нервно сцената пред нея.

И последния беше млад мъж... не толкова бързо, нито пък толкова плавно бе неговото бягане. Кожата му беше невероятно красиво-кафява. Разтревожените му очи се стрелнаха към събранието и бяха с цвета на топло тиково дърво. Косата му бе черна и сплетена, също като на жената, но не толкова дълга. Той беше прекрасен.

Когато ни доближи, нов звук изпрати шокирани вълни през тълпата — звука на ново сърцебиене, ускорено от напрежението.

Алис скочи леко през ръба на изчезващата мъгла, която обхващаше щита ми и криволичейки спря до Едуард. Протегнах се, за да хвана ръката ѝ, същото направиха и Едуард, Есме и Карлайл. Нямаше време за никакви други приветствия. Джаспър и другите я последваха през щита.

Всичките пазачи наблюдаваха, размишлението се виждаше в очите им, когато новодошлите преминаха през невидимия щит без проблеми. Кафявите, Феликс и другите като него, спряха очите си, изпълнени с надежда върху мен. Не бяха сигурни от какво отблъскваше щита ми, но сега беше ясно, че той не би спрял физически атаки. Щом Аро им дадеше заповедите си, нападението щеше да е насочено само към мен. Зачудих се колко ли човека Зафрина ще е в състояние да заслепи, колко ли щеше да ги забави. Достатъчно

дълго, за да могат Кейт и Владимир да отстранят Джейн и Алек? Само това можех да искам.

Едуард, въпреки вгълбеността си в успеха към който водеше, се скова яростно в отговор на техните мисли. Той се овладя и заговори отново на Аро.

— Алис търсеше своите свидетели през последните седмици — каза той на древните. — И не се върна с празни ръце. Алис, защо не ни представиш свидетелите, които си довела?

Кай изръмжа.

— Времето за свидетелите мина! Обяви вота си, Аро!

Аро вдигна един пръст към брат си в знак на тишина, очите му се залепиха върху лицето на Алис. Тя се пристъпи леко напред и представи странника:

— Това са Хюилен и племенникът ѝ Нахуел.

Да чуя гласа ѝ... беше така, сякаш никога не бе заминавала.

Очите на Кай се свиха, когато Алис назова връзката между новодошлите. Свидетелите на Волтури съскаха помежду си. Вампирският свят се променяше и всеки можеше да усети това.

— Говори, Хюилен — нареди Аро. — Кажете ни свидетелските си показания, които си дошла да дадеш.

Слабата жена погледна нервно към Алис. Тя ѝ кимна окуражаващо и Качири сложи дългата си ръка върху рамото на дребната вампирка.

— Аз съм Хюилен — обяви жената с ясен, но със силен акцент на английски. Когато продължи бе очевидно, че тя се бе подготвяла да разкаже историята, че се беше упражнявала. Прозвуча като добре позната детска скоропоговорка. — Преди век и половина живеях с моите хора, племето Мапуче. Сестра ми се казваше Пайър, родителите ни са я кръстили на снега по планините, заради цвета на кожата ѝ. Тя беше и много красива — твърде красива. Един ден тайно дойде при мен и ми каза за ангела, който я бил намерил сред дърветата, който я посещавал през нощта. Предупредих я — Хюилен поклати глава опечалено — сякаш синините по кожата ѝ не бяха достатъчно предупреждение. Знаех, че това са кръвопиещите демони от легендите ни, но тя не искаше да ме слуша. Беше омагьосана. Повика ме, когато бе сигурна, че детето на черния ангел растеше в нея. Не се опитах да я откажа от плана ѝ да избяга — знаех че дори родителите ни щяха да се

съгласят, че детето трябва да бъде унищожено, а заедно с него и Пайър. Отидох заедно с нея в най-дълбоките части на гората. Тя потърси за ангела-демон, но не го откри. Грижех се за нея, ловувах, когато силите ѝ отслабнаха. Тя ядеше животните сурови, пиеше кръвта им. Не ми трябваша повече доказателства за това, което носеше тя в утробата си. Надявах се да спася живота ѝ, преди да убия чудовището. Ала тя обичаше съществуването вътре в нея. Нарече го Нахуел — като тръстикова котка — когато той стана по-силен и ѝ счупи костите и тя все още го обичаше. Не можах да я спася. Детето прокара пътя си извън нея с разкъсване и тя бързо умря, като през цялото време ме умоляваше да се грижа за нейния Нахуел. Бе последното ѝ желание и аз се съгласих. Той ме ухапа, когато се опитах да го вдигна от нейното тяло. Завлачих се към джунглата, за да умра. Не стигнах далеч — болката бе твърде силна. Но той ме намери — новороденото дете преодоля всички трудности в храстите до мен и ме чакаше. Когато болката спря, той се беше свил до мен, спеше. Грижих се за него, докато не бе способен сам да ловува. Ловувахме в селата около гората, само двамата. Никога не сме се отдалечавали толкова много от дома ни, но Нахуел настояваше да види детето тук...

Хюилен наклони главата си, когато приключи и мина назад, така че да бъде частично скрита зад Качири. Устните на Аро се свиха. Той се вгледа в тъмнокожия младеж.

— Нахуел, ти си на сто и петдесет години? — попита той.

— Плюс-минус някое и друго десетилетие — отговори той с ясен и прелестно топъл глас. Акцентът му беше едва забележим. — Вече не ги броим.

— И на каква възраст достигна зрялост?

— Около седем години след раждането ми, малко или много, бях напълно пораснал.

— И не си се променял от тогава?

Нахуел кимна.

— Не, доколкото съм забелязал.

Усетих как тялото на Джейкъб потрепери. Не исках да мисля за това все още. Щях да изчакам, докато опасността преминеше и можех да се концентрирам.

— Ами диетата ти? — наблегна Аро, изглеждайки изпълнен с интерес против себе си.

— Най-вече кръв, човешка храна също. Мога да оцелея и на двете.

— Нима можеш да създадеш безсмъртен? — когато Аро посочи към Хюилен, гласът му стана внезапно напрегнат. Аз отново се концентрирах върху щита си; вероятно си търсеше друга причина.

— Да, но никой от останалите не може.

Чу се стреснат шепот от всичките три групи.

Аро вдигна високо вежди:

— Останалите?

— Сестрите ми — сви рамене отново Нахуел.

Аро се бе втренчил диво за момент, преди отново да успокои изражението си.

— Вероятно ще ни кажеш и останалата част от историята, защото изглежда има още.

Нахуел замръзна на мястото си.

— Баща ми дойде да ме търси няколко години след смъртта на майка ми — красивото му лице се изкриви в гримаса. — Зарадва се като ме намери — от тона на Нахуел си личеше, че радостта не е била взаимна. — Той имаше две дъщери, но нито един син. И очакваше да се присъединя към него, както бяха направили сестрите ми. Беше учуден, че не съм сам. Сестрите ми нямат отрова, но дали заради пола си или случайно... кой знае? Вече имах своето семейство с Хюилен и не проявих интерес — той наблегна на думата — от промяна. Виждам го от време на време. Имам нова сестра — тя достигна зряла възраст преди около десет години.

— Какво е името на баща ти? — попита Аро изпод стиснати зъби.

— Джохан — отвърна Нахуел. — Той се смята за учен. Мисли, че създава нова свръх-раса — той не се опита да прикрие отвращението в гласа си.

Кай погледна към мен.

— Дъщеря ти — тя отровна ли е? — настоя той сурово.

— Не — отвърнах аз.

Нахуел вдигна рязко глава, заради въпроса на Аро и очите му с цвят на тиково дърво се обърнаха към, прогаряйки дупки в лицето ми.

Кай погледна към Аро за потвърждение, но Аро бе прекалено погълнат от собствените си мисли. Той стисна устни и се втренчи в

Карлайл, после в Едуард и накрая спря погледа си върху мен.

Кай изръмжа:

— Да се погрижим за нарушението тук и после да тръгваме на юг — пришпори той Аро.

Аро се взря в очите ми за един дълъг, напрегнат момент. Не знаех какво търси в тях, нито пък какво откри, но след като ме проучи през този момент, нещо в лицето му се измени; лека промяна в краищата на устните и очите му, и вече знаех, че Аро е взел решение.

— Братко — каза той внимателно на Кай. — Изглежда няма никаква опасност. Това е необичаен развой на събитията, но не виждам заплаха. Явно децата полувампири са точно като нас.

— Това ли е решението ти? — настоя Кай.

— Да.

Кай се намръщи:

— Ами този Джохан? Този безсмъртен, толкова запален по експерименти.

— Може би трябва да поговорим с него — съгласи се Аро.

— Спрете Джохан, ако желаете — каза Нахуел равно. — Но оставете сестрите ми. Те са невинни.

Аро кимна със сериозно изражение на лицето си. И тогава се обърна към стражите си с топла усмивка.

— Скъпи мои — рече той. — Днес няма да се бием.

Стражите кимнаха в унисон и успокоиха напрегнатите пози на телата си. Мъглата се разсея бързо, но аз задържах щита си. Може би това беше още един номер.

Огледах израженията им, когато Аро се обърна към нас. Лицето му бе благо както винаги, но за разлика от преди, усетих странна пустота зад фасадата. Сякаш лукавството беше изчезнало. Кай несъмнено бе ядосан, но сега се гнетеше вътрешно; беше се предал. Маркус изглеждаше... отегчен; наистина нямаше друга дума, която да го опише. Стражите бяха невъзмутими и отново благонравни; никой не се отличаваше сред тях, бяха едно цяло. Бяха в строй, готови за тръгване. Свидетелите на Волтури все още бяха предпазливи; те напускаха един по един, пръскайки се сред дърветата. Когато броят им намаля и останалите също отпрашиха. Скоро не остана нито един.

Аро простря ръцете си напред към нас, почти извинително. Зад него, по-голямата част от стражите, заедно с Кай, Маркус и тихите им,

загадъчни съпруги, напускаха мястото, отново в строга редица. Само трима, които явно бяха личната му стража, се забавиха с него.

— Толкова се радвам, че нещата се решиха без насилие — каза той сладко. — Моят приятел, Карлайл — колко съм щастлив, че отново мога да те нарека свой приятел! Надявам се, че няма лоши чувства. Уверен съм, че разбирате какво тежко бреме е поставил дългът на раменете ни.

— Напусни с мир, Аро — каза твърдо Карлайл. — Моля те, помни, че самоличността ни в тази околност трябва да бъде пазена и нека стражите си се въздържат от ловуване в този район.

— Разбира се, Карлайл — увери го Аро. — Съжалявам, че съм спечелил неодобрението ти, скъпи приятелю. Може би след време ще ми простиш.

— Може би след време отново ще докажеш, че си наш приятел.

Аро наклони глава в знак на разкаяние и направи няколко крачки назад, преди да се обърне. Гледахме мълчаливо, докато и последните четирима Волтури изчезнаха сред дърветата.

Беше много тихо, а аз не свалях щита си.

— Наистина ли свърши? — прошепнах на Едуард.

Усмивката му беше огромна.

— Да. Отказаха се. Като всички побойници и те са страхливци под наперената си походка — той се засмя.

Алис се засмя заедно с него:

— Сериозно, хора. Те няма да се върнат. Вече можете да се отпуснете.

Последва още мълчание.

— Да му се не види и късмета — промърмори Стефан.

И тогава всичко избухна.

Последва вълна от поздравления. Оглушителни викове изпълниха поляната. Маги се хвърли върху Сайобан изотзад. Розали и Емет отново се целунаха — по-дълго и по-пламенно от преди. Бенджамин и Тиа се бяха вкопчили един в друг, също както Елизар и Кармен. Есме държеше Алис и Джаспър с стегнатата си прегръдка. Карлайл горещо благодареше на новодошлите южняци, които бяха спасили всички ни. Качири стоеше много близо до Зафрина и Сена, а пръстите им бяха сключени едни с други. Гарет вдигна Кейт от земята и я завъртя в кръг.

Стефан се изплю в снега. Владимир стисна зъби с кисело изражение на лицето.

А аз се изкачих едва-едва върху огромният червеникавокафяв върколак, за да дръпна дъщеря си от гърба му и тогава я притиснах към гърдите си.

— Неси, Неси, Неси — тананиках си аз.

Джейкъб се засмя със силния си, подобен на лай смях и отърка нос в главата ми.

— Млъкни — промърморих аз.

— Мога да остана? — настоя Неси.

— Завинаги — обещах аз.

Вечността беше наша. А Неси щеше да е добре, здрава и силна. Като получовекът Нахуел, дори на 150 години пак щеше да е млада. И всички щяхме да сме заедно. Щастието избухна като експлозия вътре в мен — толкова силно и нестихващо, че не бях сигурна дали ще оцелея.

— Завинаги — повтори Едуард в ухото ми.

Не можех да говоря повече. Вдигнах глава и го целунах със страст, която можеше да подпали и гората.

Нямаше да забележа.

39. И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО...

— Значи бе комбинация от няколко неща, които се случиха накрая, но всичко бе благодарение на... Бела — обясняваше Едуард.

Семейството ни и двамата ни останали гости седяха във всекидневната на Кълънови, докато гората помръкваше отвъд високите прозорци.

Владимир и Стефан бяха изчезнали преди да приключим с празнуването. Те бяха изключително разочаровани от развоя на нещата, но Едуард каза, че страхливостта на Волтури им е доставила почти достатъчно удоволствие, което да компенсира недоволството им.

Бенджамин и Тиа побързаха да последват Амун и Кеби, нетърпеливи да им разкажат резултата от конфликта; бях сигурна, че ще ги видя отново — поне Бенджамин и Тиа. Никой от номадите не остана. Питър и Шарлот проведоха бърз разговор с Джаспър, след което и те си заминаха.

Събраните отново амазонки също бързаха да се върнат вкъщи — беше им трудно да бъдат далеч от любимата им тропическа гора — въпреки че им бе приятно да ни бъдат на гости.

— Трябва да доведете детето да ме види — настоя Зафрина. — Обещай ми, момиче.

Неси притисна ръката си към шията ми, също умоляваща.

— Разбира се, Зафрина — съгласих се аз.

— Ще бъдем големи приятелки, моя Неси — обяви дивата жена, преди да напусне заедно със сестрите си.

Ирландският клан продължи масовото изселване.

— Добра работа, Сайобан — поздрави я Карлайл, докато се сбогуваха.

— Ах, силата на желанието — отвърна саркастично тя, извъртайки очи. След което бе сериозна. — Разбира се, това не е приключило. Волтури няма да простят това, което се случи тук.

Едуард отговори на това.

— Сериозно бяха разтърсени; увереността им е разбита. Но, да, сигурен съм, че някой ден ще се възстановят от удара. И тогава... —

Очите му се присвиха. — Предполагам, че ще ни подгонят поотделно.

— Алис ще ни предупреди, когато възнамеряват да ни нападнат — каза Сайобан с уверен глас. — И отново ще се съберем. Вероятно ще дойде времето, когато нашият свят ще е готов да се освободи изцяло от Волтури.

— Може и да дойде това време — отвърна Карлайл. — И ако дойде, ще бъдем заедно.

— Да, приятелю, така ще е — съгласи се Сайобан. — И как ще се провалим, когато аз не го желая? — Тя се засмя бурно.

— Точно — каза Карлайл. Дватама със Сайобан се прегърнаха, след което тя взе ръката на Лиам. — Опитай се да откриеш Алистър и да му разкажеш какво се е случило. Не бих искал от него да се крие под камък през следващото десетилетие.

Сайобан отново се изсмя. Маги прегърна едновременно мен и Неси, след което ирландският клан си замина.

Денали бяха последните, които си заминаха, като Гарет бе с тях — както щеше и да е отгук нататък, бях сигурна в това. Атмосферата на празнуването бе прекалено много за Таня и Кейт. Имаха нужда да поскърбят за изгубената им сестра.

Хюилен и Нахуел бяха единствените, които останаха, макар, че очаквах да заминат обратно с амазонките. Карлайл бе потънал във възхитен разговор с Хюилен; Нахуел седеше близо до нея, слушайки, докато Едуард разказваше остатъка от историята на конфликта, така както той я знаеше.

— Алис даде това извинение на Аро, от което той се нуждаеше, за да се измъкне от битката. Ако не бе толкова ужасен от Бела, вероятно щеше да продължи с първоначалния си план.

— Ужасен? — казах скептично. — От мен?

Той ми се усмихна с поглед, който не разпознах напълно — беше нежен, но също така имаше страхопочитание и раздражение в него.

— Ще се видиш ли някога такава, каквата си? — каза меко той. След което заговори по-силно, за да го чуят и другите, освен мен. — Волтури не са се били честно от двеста и петдесет години насам. И никога, ама никога не са участвали в битка, в която да са били в неизгодно положение. Особено откакто са придобили Джейн и Алек, са се занимавали само с несрещащи съпротива кръвопролития. Трябваше да видите как им изглеждахме! Обикновено Алек отсича

всичките сетива и чувства на жертвите, докато онези правят шарадата със съвета. По този начин никой не може да избяга, докато не се даде присъдата. Но ние стояхме там, готови, очакващи, превъзхождащи ги числено, с наши собствени дарби, докато техните собствени бяха отгласнати от Бела. Аро знаеше, че със Зафрина на наша страна, те щяха да бъдат слепите, когато започнеше битката. Сигурен съм, че част от бройките ни щяха да бъдат заличени, но и те бяха сигурни, че това щеше да се случи и с тях. Дори имаше доста добра възможност да загубят. Досега не се бяха изправяли пред подобна алтернатива. Не се справиха добре днес с нея.

— Малко е трудно да се чувстваш уверен, когато си заобиколен от вълци с размерите на коне — разсмя се Емет, като сръчка Джейкъб по ръката.

Джейкъб му се ухили.

— Вълците бяха тези, които ги спряха отначало — казах аз.

— Естествено — съгласи се Джейкъб.

— Абсолютно — обади се и Едуард. — Това бе друга гледка, която не бяха виждали досега. Истинските Деца на Луната рядко се движат по глутници и никога не могат да се контролират достатъчно. Глутницата от шестнайсет гигантски вълка бе една изненада, за която не бяха подготвени. Кай е всъщност ужасен от върколаците. Насмалко е щял да изгуби битка срещу един преди няколко хиляди години и така и не го е преживял.

— Значи има и истински върколаци? — попитах аз. — С пълнолунието, сребърните куршуми и така нататък?

Джейкъб изпръхтя.

— „Истински“. Мен това какво ме прави — въображаем?

— Знаеш какво имам предвид.

— Пълнолунието, да — каза Едуард. — Сребърните куршуми — не, това е просто един от онези митове, който е карал хората да си мислят, че имат някакво предимство. Не са останали много от тях. Кай ги е гонил до пълно изстребване.

— И споменаваш това чак сега защото...?

— Така и не стана на въпрос.

Извъртях очи, а Алис се разсмя като се приведе напред — беше се свила под другата ръка на Едуард — за да ми смигне. Изгледах я гневно.

Обичах я до полуда, естествено. Но когато имах шансът да осъзная, че наистина си е вкъщи, че дезертърството ѝ бе само уловка, защото Едуард трябваше да вярва, че ни е изоставила, започнах да се чувствам доста подразнена от нея. Алис ни дължеше обяснение.

Тя въздъхна.

— Изплюй камъчето, Бела.

— Как можа да ми го причиниш, Алис?

— Беше необходимо.

— Необходимо! — избухнах аз. — Напълно ме убеди, че всички ще умрем! Бях развалина в продължение на седмици.

— Можеше и да съм се подвела — каза тя спокойно. — И в този случай трябваше да бъдеш подготвена да спасиш Неси.

Инстинктивно придърпах Неси — заспала в скута ми — по-близо в прегръдката ми.

— Но знаеше и че има и други начини — обвиних я аз. — Знаеше, че има надежда. Някога хрумна ли ти, че можеш да ми довериш всичко? Знаем, че Едуард трябваше да си мисли, че сме в задънена улица, заради Аро, но можеше поне на мен да ми кажеш.

Тя ме погледна замислено за момент.

— Не мисля — каза тя. — Не си толкова добра актриса.

— Това е било заради актьорските ми умения?

— Намали децибелите, Бела. Имаш ли си на идея колко сложно бе всичко това за подготвяне? Не можех дори да бъда сигурна, че някой като Нахуел съществуваше — знаех само, че ще трябва да търся нещо, което не мога да видя! Представи си да търсиш сляпо петно — не е най-лесното нещо, което съм правила. Освен това трябваше да пратим обратно ключовите свидетели, сякаш не бързахме достатъчно. А и едновременно с това да бъда нащрек в случай, че решиш да ми подметнеш още инструкции. Някога ще трябва да ми кажеш какво точно има в Рио. А и преди всичко това, трябваше да внимавам за всеки трик, който Волтури можеха да измислят и да ви дам няколко следи, за да бъдете готови за стратегията им, а имах само няколко часа да проследя възможностите. Най-вече, трябваше да се уверя, че всички сте убедени, че съм ви зарязала, защото Аро трябваше да бъде сигурен, че нямате скрит коз или никога нямаше да се получи така, както стана. И ако си мислите, че не се чувствах като предателка...

— Добре, добре! — прекъснах я аз. — Съжалявам! Знам, че и на теб ти е било трудно. Просто... ами, липсваше ни ужасно много, Алис. Повече не ми го причинявай.

Развълнуваният смях на Алис изпълни стаята и ние всички се усмигнахме, щом чухме отново тази музика.

— И ти ми липсваше, Бела. Така че, прости ми, и се опитай да бъдеш доволна от факта, че си супер-героят на деня.

Сега останалите се засмяха и аз скрих засрамено лице в косата на Неси.

Едуард се върна към анализирането на всяка промяна на намерения и контрол, които се бяха случили днес на поляната, обявявайки, че именно моят щит е накарал Волтури да избягат с опашка между краката. Начинът, по който всички ме гледаха, ме смущаваше. Дори Едуард. Сякаш бях пораснала с един метър през деня. Опитах се да не обръщам внимание на впечатлените погледи, като задържах очите си най-вече върху спящото лице на Неси и непроменената физиономия на Джейкъб. Щях винаги да си остана просто Бела за него и това бе облекчение.

Най-трудният поглед за игнориране бе и най-странният.

Не бе така, сякаш този получовек, полувампирир Нахуел е свикнал да ме гледа по определен начин. Доколкото знаех, всеки ден се справях с върволица от атакуващи вампири и днешната сцена в сечицето не бе нищо необичайно за мен. Но момчето не свали погледа си от мен. Или може би просто гледаше Неси. Това също ме смущаваше.

Вероятно не пропускаше факта, че Неси е единствената женска от неговият вид, която не му е полусестра.

Не мисля, че тази идея бе хрумнала на Джейкъб все още. Отчасти се надявах това да не се случи скоро. Бях се насатила на битки за доста време напред.

Накрая на останалите им свършиха въпросите към Едуард и дискусията прерасна в по-дребни разговори.

Чувствах се странно уморена. Не ми се спеше, разбира се, но сякаш денят бе прекалено дълъг. Исках малко спокойствие и нормалност. Исках Неси да е в собственото си легло — исках стените на собственият ми малък дом около мен.

Погледнах към Едуард и почувствах за момента, сякаш аз мога да прочета мислите му. Можех да видя, че се чувства точно по същият

начин. Готов за малко спокойствие.

— Да занесем ли Неси...

— Това вероятно е добра идея — съгласи се той бързо. — Сигурен съм, че не е спала спокойно миналата нощ, с цялото онова хъркане.

Той се ухили на Джейкъб.

Джейкъб извъртя очи, след което се прозя.

— Отдавна не съм спал в легло. Обзалагам се, че баща ми ще се зарадва, ако се върна под неговият покрив.

Докоснах бузата му.

— Благодаря ти, Джейкъб.

— Винаги съм насреща, Бела. Но ти вече знаеш това.

Той стана, протегна се, целуна Неси по главата, след което целуна и моята. Накрая той удари Едуард по рамото.

— Ще се видим с вас утре. Предполагам, че нещата ще бъдат малко скучни оттук насетне, а?

— Горещо се надявам да е така — каза Едуард.

Изправихме се след като той си тръгна — внимателно преместих Неси в другата си ръка, за да не я събудя. Бях дълбоко благодарна да я видя заспала спокойно. Толкова много неща се бяха струпали на малките ѝ рамене. Беше време отново да бъде дете — защитено и в безопасност. Още няколко години детство.

Идеята за мир и спокойствие ми напомни за някой, който не изпитваше изобщо тези чувства.

— О, Джаспър? — попитах аз, като се обърнахме на вратата.

Джаспър бе като в сандвич между Есме и Али, някак си по̀ на място в семейната картинка от обикновено.

— Да, Бела?

— Любопитна съм — защо Джей Дженкс е уплашен до смърт дори при самото споменаване на името ти?

Джаспър се засмя.

— От опит знам, че някои работни взаимоотношения са по-добре стимулирани от страх, отколкото от парична изгода.

Намръщих се, обещавайки си, че оттук нататък аз ще поема работните взаимоотношения и ще спестя на Джей инфарктът, който определено го очакваше някой ден.

Бяхме целунати и прегърнати и ни бе пожелана лека нощ от семейството ни. Единствената част, която бе не на място, бе отново Нахуел, който ни гледаше напрегнато, сякаш искаше да ни последва.

Веднъж щом бяхме пресекли реката, вървахме малко не по-бързо от човешката скорост, хванати за ръце. Беше ми писнало да ме притискат крайни срокове и просто исках да си почина малко. Едуард сигурно се чувстваше по същият начин.

— Трябва да призная, ужасно съм впечатлен от Джейкъб точно сега — каза ми Едуард.

— Вълците имаха голямо въздействие, нали?

— Нямах предвид това. Нито един път не си помисли днес за факта, който според Нахуел, Неси ще бъде напълно зряла след шест и половина години.

Замислих се за минута.

— Той не я вижда по този начин. Не я припира да расте. Просто иска да е щастлива.

— Знам. Както казах, впечатлен съм. Неприятно ми е да призная, но тя можеше да има и по-лош избор.

Намръщих се.

— Ще мисля по този въпрос след точно шест и половина години.

Едуард се засмя, след което въздъхна.

— Разбира се, изглежда ще има конкуренция, за която да се притеснява, когато дойде точният момент.

Мръщенето ми се задълбочи.

— Забелязах. Благодарна съм на Нахуел за днес, но цялото това зяпане бе малко странно. Не ме интересува, че е единственият полувамфир, с когото няма родствена връзка.

— О, той не гледаше към нея — гледаше към теб.

И на мен така ми се бе сторило... само че нямаше смисъл.

— Че защо ще го прави?

— Защото си жива — каза той тихо.

— Напълно ме обърка.

— През целият си живот — обясни той — а е поне с петдесет години по-възрастен от мен...

— Направо е грохнал старец — добавих аз.

Той не ми обърна внимание.

— Винаги се е считал за творение на злото, за убиец по природа. И сестрите му са убили майките си, но не са се замисляли за това. Джохан ги е възпитал да гледат на хората като на животни, докато те самите са като богове. Но Нахуел бил обучен от Хюилен, а Хюилен е обичала сестра си повече от всичко останало. Това е оформило цялата му перспектива. И, по един начин, той наистина се е мразел.

— Това е толкова тъжно — промълвих аз.

— След което ни видя нас тримата — и осъзна за пръв път, че само защото е наполовина безсмъртен, това не означава, че е му е вродено да е зъл. Той ме гледа и вижда... какъв би могъл да бъде неговият баща.

— Ти си определено съвършен във всеки аспект — съгласих се аз.

Той изсумтя, след което отново стана сериозен.

— Гледа теб и вижда животът, който майка му е трябвало да има.

— Горкият Нахуел — прошепнах аз и въздъхнах, защото знаех, че след това никога няма да мога да си помисля нещо лошо за него, без значение колко ме смущаваше зяпането му.

— Не тъгувай за него. Той е щастлив сега. Днес най-накрая е започнал да си прощава.

Усмихнах се за щастието на Нахуел, след което се замислих, че днешният ден принадлежеше на щастието. Въпреки че саможертвата на Ирина бе тъмна сянка срещу ярката светлина, която отделяше момента от пълно съвършенство, радостта бе невъзможна за отричане. Животът, за който се бях борила отново бе в безопасност. Семейството ми бе цяло. Дъщеря ми я очакваше прекрасно бъдеще. Утре щях да отида да видя баща си — той щеше да види, че страхът в очите ми е заменен от радост, и той също щеше да е щастлив. Внезапно бях сигурна, че няма да го открия там сам. Може и да не бях толкова наблюдателна през изминалите няколко седмици, но в този момент имах чувството, че съм знаела през цялото време. Сю щеше да бъде с Чарли — майката на върколаците и бащата на вампирите — и той нямаше повече да е сам. Усмихнах се широко при това ново прозрение.

Но най-значителната част от тази приливна вълна на щастие бе най-сигурният факт от всички: бях с Едуард. Завинаги.

Не че бих искала изминалите няколко седмици да се повторят, но трябваше да призная, че те ме накараха да оценя това, което имам

повече от всякога.

Къщурката беше мястото на идеално спокойствие изпод сребристо — синята нощ. Отнесохме Неси в леглото ѝ и я завихме. Тя се усмихна в съня си.

Махнах подаръкът на Аро от шията си и го запратих с лекота в ъгъла на стаята. Можеше да си играе с него, ако иска — на нея ѝ харесваха лъскави неща.

Едуард и се отправихме бавно към стаята си, люлеейки ръце.

— Нощ за празнуване — прошепна той и сложи ръката си под брадичката ми, за да вдигне устните ми към своите.

— Почакай — поколебах се аз, отдръпвайки се назад.

Той ме погледна объркано. По принцип не се отдръпвах. Добре де, не само по принцип. Изобщо.

— Искам да опитам нещо — обясних му аз, като се усмихнах леко на озадаченото му изражение.

Сложих ръцете си от двете страни на лицето му и затворих очи в концентрацията си.

Не се бях справила добре с това, когато Зафрина се бе опитала да ме научи преди, но сега познавах по-добре щита си. Разбирах частта, която се бореше да се откъсне от мен, автоматичният инстинкт да запазя преди всичко друго себе си.

Все още не бе толкова лесно, колкото да покривам и други хора освен себе си. Усетих еластичната обвивка отново, когато щитът ми се забори да ме защити. Трябваше да се напрегна, за да го премахна напълно от себе си — отне ми цялата концентрация.

— Бела! — прошепна шокирано Едуард.

Знаех си, че тогава е проработило, така че се концентрирах дори още повече, извличайки специфични спомени, които бях запазила за този момент, оставяйки ги да изпълнят главата ми, и надявам се, неговата също.

Някои от спомените не бяха ясни — мъгляви човешки емоции, видени през слаби очи и чути през слаби уши: първият път, когато бях видяла лицето му... начинът, по който се чувствах, докато ме държеше на ливадата... звукът на гласа му в мрака при отслабващото ми съзнание, след като ме бе спасил от Джеймс... лицето му под балдахин от цветя, докато чакаше, за да се оженим... всеки скъпоценен момент

на острова... студените му ръце, които докосваха бебето ни през стомаха ми...

И острите спомени, идеално запомнени: лицето му, когато отворих очи за новият ми живот към безкрайната зора на безсмъртието... онази първа целувка... онази първа нощ...

Устните му, внезапно пламенни срещу моите, нарушиха концентрацията ми.

С ахване изгубих хватката си над щита, който държах надалеч от себе си. Отново щракна като опънат ластик, защитавайки отново мислите ми.

— О-па, изгубих го — въздъгнах аз.

— Чух те — прошепна той. — Как? Как го направи?

— Идея на Зафрина. Упражнявахме я няколко пъти.

Той бе зашеметен. Премигна два пъти, след което поклати глава.

— Сега знаеш — казах леко аз и свих рамене. — Никой не те е обичал толкова, колкото те обичам аз.

— Почти си права. — Той се усмихна, очите му все още бяха разширени от обичайното. — Знам само едно изключение.

— Лъжец.

Той започна отново да ме целува, но после спря рязко.

— Можеш ли да го направиш отново?

Направих гримаса.

— Доста е трудно.

Той чакаше с нетърпеливо изражение.

— Няма да смогна, ако продължаваш да ме разсейваш — предупредих го аз.

— Ще бъда добър — обеща той.

Стиснах устни и присвих очи. Тогава се усмигнах.

Сложих ръцете си върху лицето му отново, вдигнах щита от мислите си и започнах оттам, където бях последно — с кристално ясният спомен от първата нощ на новият ми живот... като се концентрирах върху детайлите.

Засмях се задъхано, когато настойчивата му целувка прекъсна отново опита ми.

— По дяволите — изръмжа той, целувайки жадно ръба на ключицата ми.

— Имаме достатъчно време, за да поработим върху това —
напомних му аз.

— Завинаги, и завинаги, и завинаги... — прошепна той.

— Звучи ми напълно достатъчно.

След което продължихме блажено в тази малка, но съвършена
част от нашата вечност.

Издание:

Автор: Стефани Майър

Заглавие: Зазоряване

Преводач: Моника Колчевска

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8801>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.